GEORGIANA SANDU

IUBIRE PERICULOASĂ

VOLUMUL 4 « COLAPS »

Tatălui meu, Andrei Sondu

În cele din urmă, am ajuns și aici, tati.
Ai știut cum mă poți motiva cel mai bine. Mulțumesc.

Te iubesc.

Cuprins

	Prolog	7
1.	Iubită De Un Demon	9
2.	Scorpionii Negri	39
3.	Preţul pentru o Regină	61
4.	Plecarea	97
5.	Adevărul	131
6.	Dispariţia	166
7.	Kamikáze	182
8.	Condamnarea	227
9.	Ajutor forţat	249
10.	Camera De Vizită	284
11.	Âtpaetşa	330
12.	Leacuri Veninoase	358
13.	Sentimente Derutante	393
14.	Clacaje	413
15.	Răni Nevindecate	445
16.	Pioni	463
17.	Infuzii demonice	483
18.	Cincisprezece Secunde	496

19. Exil în brațele Diavolului
20 Ali Al'Tassan 539
Epilog – Întoarcerea 581
628

Prolog

Întotdeauna am urât despărțirile. Senzația teribilă ce îți spune că e „ultima dată". Până și cel mai nesemnificativ lucru din viața ta, e dureros de privit pentru ultima dată. Îți dai seama cât prețuiești ceva sau pe cineva, atunci când îți iei adio.

În noaptea asta, privisem totul pentru ultima dată. Absolut tot ce reprezenta viața, tot ce m-a definit în acești 19 ani, a fost spulberat într-o secundă. Încă din momentul în care l-am văzut prima dată, am știut că el e diavolul meu.

Drake nu fusese, Drake doar se folosise de mine. Drake și-l dorise pe Harris, Reynolds și-l dorește pe Harris... Vargon mă vrea pe mine.

Inconștient, l-am așteptat în tot timpul ăsta. Am știut că se va întoarce, mă va lua, cu sau fără acordul meu, dar n-am de gând să-i ofer satisfacția asta. Dacă distrugerea mea e singura posibilitate ca el să piardă, atunci așa să fie.

Am luat un bol micuț de sticlă, ce pare să conțină gem de căpșune, și l-am golit pe farfuria cu vafe. M-am ridicat în picioare și nu mi-am dat voie să gândesc. Am izbit bolul de podea cât de tare am putut, iar cioburile au sărit în jurul picioarelor mele. M-am aplecat și l-am ales pe cel mai ascuțit, capabil să mă scape de coșmarul ăsta cât mai repede.

Am făcut câțiva pași prin cabină, cu tăișul sticlei pe încheietura stângă, străduindu-mă să văd bine printre lacrimi. Ce motiv aș avea să n-o fac? Ce motiv aș avea acum să mai trăiesc?

Am rămas fără nimic. L-am pierdut definitiv pe Harris, mi-am pierdut părinții, mi-am pierdut prietenii. N-o să-i mai văd niciodată, o să fiu sclava unui criminal, a unui monstru ce-mi va otrăvi existența.

Nu mai am niciun motiv.

Săptămâna asta mi-am făcut un întreg monolog despre sinucidere, m-am gândit la persoanele care ar suferi dac-o face-o, dacă m-aș arunca singură în iad. Acum sunt deja în ghearele diavolului. Nimeni n-o să mă mai vadă vreodată, iar Harris... mai bine mă știe moartă decât sclava lui Vargon. În situația asta, să fiu moartă e mai bine pentru el, decât să mă știe vie și chinuită. Îl aleg diavolul de pe lumea cealaltă în locul ăstuia.

Am scrâșnit din dinți și am adâncit ciobul în piele, strângându-l între degete înainte să îl trec într-o mișcare rapidă de-a lungul încheieturii.

Restul va fi mai ușor. Sper.

1. Iubită De Un Demon

Simt o prezență ispititoare în jurul meu, chiar dacă trupul și mintea încă îmi sunt cufundate în inconștiență. L-aș simți pe el, chiar dacă sufletul mi-ar părăsi lumea asta. Parfumul gelului său de duș devine tot mai afrodisiac și atracția pentru el se trezește înaintea mea. Știu că e lângă mine, nu îi simt corpul lângă al meu, dar știu că e aici. Deși somnul era atât de dulce acum câteva momente, nevoia de el e mai mare.

Degetele care strângeau cearșaful mi s-au întins ușor, precum gheruțele unei pisici și am auzit imediat sunetul îngeresc în chicotul său dulce. Am zâmbit ușor înainte să deschid ochii și să îl văd lângă mine. Zâmbetul meu s-a mărit într-un amuzament excitant de imaginea lui. Obsidianele lui ametitoare sunt înconjurate de o umbră neagră, ce îi acoperă baza nasului și jumătate de frunte, întinzându-se pe fața lui, într-o alură întunecată și foarte seducătoare. Mi-am mușcat buza, în extaz.

Zâmbetul lui s-a lărgit, încântat de reacția mea. E așezat pe vine, lângă saltea, și e deja îmbrăcat.

— 'Neața, frumoaso! zâmbi, aplecându-se spre mine. Am rânjit și i-am prins gulerul tricoului, trăgându-l agresiv peste mine. A început să râdă și și-a proptit coatele în jurul capului meu.

— Neața, Demonule! am conturat cu vârful degetului, marginea măștii de pe chipul său, înainte să îl trag spre buzele mele.

Contopirea dintre noi s-a produs imediat și am simțit fiecare celulă din corpul lui Harris lipindu-se cu al meu prin sărut. Dar vreau mai mult, întotdeauna voi vrea mai mult de la el. Corpul meu e deja gol, imaginea nopții trecute îmi plutește încă euforică prin minte, dar vreau să o înlocuiesc chiar acum. I-am prins marginile tricoului și am încercat să îl trag de pe el, însă nu m-a ajutat în niciun fel și a coborât spre gâtul meu.

— Deci, o să porți mască la bal? am suspinat, cu dinții strânși, când ai săi și-au făcut loc în pielea gâtului meu, apoi își frecă obrazul de al meu, zgâriindu-mă ușor cu bărbia ce încă mă înnebunește. Șuvițele negre și umede îi cad peste metalul măștii și mi-am mușcat buza, fierbând din ce în ce mai tare. A renunțat să se mai vopsească, dar asta nu înseamnă că părul său e cu mult mai deschis la culoare. E aproape la fel de negru ca înainte, doar în razele soarelui mai reflectă mici nuanțe cărămizii și eu mă bucur de el așa cum e. Demonul meu în variantă originală, la fel de întunecat și irezistibil și fără vopsea neagră. Mi-am plimbat din nou degetele pe marginile măștii și am zâmbit.

Diseară se ține balul pentru absolvenți și avea să fie unul cu o temă destul de ciudată. Dar după ce toată lumea s-a simțit atât de bine la petrecerea de Halloween, nu puteam rata ocazia s-o facem încă o dată. Însă oricât l-aș fi implorat pe Harris data trecută, deghizarea lui a fost aceeași de zi cu zi, ca și la balul mascat – de care prefer să nu-mi mai aduc aminte.

Harris e un demon născut așa, original, cât de propriu poate fi asta spus, dar acum o să fac tot ce-mi stă în putință să pun măcar o mască amărâtă pe fața lui. Nu pentru că vreau să îl schimb de dragul sărbătorii ridicole, ci pentru că arată devastator de sexy purtând așa ceva.

— Nu! rânji, întorcându-se spre buzele mele, aproape că uitasem ce îl întrebasem. Dar îmi place excitarea din ochii tăi când o port. Îmi mușcă buza de jos și m-am bosumflat, mijindu-mi ochii.

— Am purtat-o noaptea trecută pentru tine şi o s-o port oricând îţi doreşti. Doar pentru tine. Se juca cu buzele şi cu rezistenţa mea.

— Vreau să o porţi şi diseară, am continuat în încercarea de a-l convinge.

Limba lui a format un zgomot subţire în cerul gurii, care, în traducere, e un „nu", plus o strâmbătură amuzantă din nas şi o înclinare a capului. Răspunsul pe care mi-l dă mereu. Am oftat exasperată. Harris a rânjit şi eu mi-am înfipt din nou mâinile în tricoul său, trăgându-i-l ofticată peste piept. Măcar să primesc *ceva*, dacă încă n-am reuşit să-l conving. Harris râse şi mă ajută să îl dezbrac.

— Vreo şansă la Harris Junior-neprevăzut?

— Nici una! Anihilarea spermatozoizilor asigurată, am garantat şi a aprobat rapid din cap, înainte să se năpustească asupra buzelor mele. Ieri refăcusem injecţia anticoncepţională, după ce uitasem de ea. Din nou Palma lui caldă mi-a urcat pe coapsă, spre şold, însă pe cealaltă coapsă am simţit o altă atingere. Una neplăcută, care m-a enervat imediat.

— Cred că îţi baţi joc de mine! am mârâit furioasă, lovindu-mi capul de pernă, în timp ce vibraţia telefonului din buzunarul lui Harris îmi scotea hormonii din sărite.El răsuflă la fel de frustrat şi îşi scoase telefonul. Nu trebuie să întreb ca să ştiu că e Carter. Apelurile lui în cele mai nepotrivite momente deveniseră o obişnuinţă. Făcusem o regulă din a-i lua telefonul lui Harris înainte de sex, dar uneori îmi mai scăpa.

— Da! răspunse Harris serios. Acum?! se încruntă şi-şi strânse dinţii, asta nu poate fi de bine. ... Cât rămâne?... Bine! Vin imediat!

Închise telefonul. Pun pariu că urechile mele scot fum acum.

— Îmi pare rău, iubito, promit că mă revanşez mai târziu! Tot ce am primit a fost un sărut scurt şi apăsat, apoi a sărit în picioare. Am rămas goală, nesatisfăcută şi furioasă. Mi-am pus mâinile în sân, încercând să îmi abţin o înjurătură urâtă ce mă mănâncă pe limbă. Harris şi Carter lucrează de câteva luni la o afacere mare cu un irakian care îşi doreşte un transport mare de torpile, care,

după spusele lui Carter „O să ne scape de o posibilă 'sapă de lemn' pentru tot restul vieții!" Au filat câteva luni bune fiecare transport de armament și oricât mi-aș fi dorit să nu apară vreodată cel pe care și-l doresc, normal că dorința nu mi s-a îndeplinit. În câteva zile, Harris o să plece în Orientul Mijlociu, Dumnezeu știe unde și cum, și o să deturneze un avion militar, cu încărcătura pe care și-o dorește cumpărătorul lor: 10 torpile, a căror denumire o uit mereu și mi-e mai bine așa. Mă obișnuisem cu lumea și afacerile lui în cele din urmă, dar pericolul acesteia îmi aducea teama de la începuturi înapoi. Nu vreau să mă gândesc de ce are nevoie acel terorist de ele. Ce vrea să facă cu ele...

— Ce mai dorește acum? am făcut printre dinți, în timp ce Harris își îmbrăca tricoul trecându-și mâna prin păr, cu o privire care-mi demonstra că nici lui nu-i face mai multă plăcere să plece acum.

— Vargon e aici! îmi răspunse și totul deveni clar. Amintirea primei lui mărturisiri despre lumea *asta* mi-a revenit din nou în minte. Îmi spusese mai demult de o celulă teroristă numită „Scorpionii Negri". Vargon e unul dintre ei. Conducătorul lor.

— Și va rămâne aici până când puneți mâna pe proiectile?

— Da! Vrea să ia și el parte la atac.

M-am cutremurat scurt, chiar dacă Harris îmi repeta constant că nu trebuie să mă tem (cuvinte rar ieșite din gura lui) tot sunt speriată, știind că un asemenea om e acum în orașul meu.

— Rămâi cu mine! L-am rugat fără să folosesc vreo expresie de milogeală. E o rugăminte serioasă și nu pentru că vreau partida întreruptă de Carter – sunt obișnuită cu asta –, dar nu vreau ca Harris să fie în preajma *acelui Vargon*. Chiar dacă se presupune că le e prieten, Harris mi-a confirmat deja că în lumea lui nu există prietenii, doar parteneriate de afaceri. Și dacă afacerea dă greș, un prieten ca ăsta îți va zbura capul de pe umeri, fără să ezite.

Harris își strânse ochii rapid și se apropie din nou, pe vine, lângă saltea. Își desfăcu masca și o așeză lângă mine.

— O să mă revanșez mai târziu, iubito. Îți promit. Și-o să port

masca diseară! Se apleacă să mă sărute, dar acum nici o asemenea promisiune nu mă mai poate liniști. Sărutul meu de răspuns a fost ezitant peste al lui și s-a ridicat rapid, făcându-și drum spre scări până când drama dintre noi nu crește mai mult. Harris încearcă în ultimul timp să crească în mine o indiferență cât mai mare față de afacerile lui, evită despărțirile lungi și triste dintre noi atunci când pleacă în altă călătorie de afaceri și tratează subiectul cât mai natural, sperând să mă determine și pe mine să fac la fel și să scap de teamă.

Am prins masca în mână, încă menține căldura pielii lui și buzele mele au format un zâmbet trist înainte să mă ridic din pat și să trag cearșaful în jurul meu. Am mers spre panoul de pe perete, desfăcând compartimentul în care armele nu mai sunt demult un secret pentru mine și l-am observat pe Harris pe unul dintre monitoare, lângă mașină, în garaj. Camerele de supraveghere se înmulțiseră cu trei în interiorul casei și pe stradă. Lumea lui Harris face acum parte din mine, mă obișnuisem cu multe dintre lucrurile ce mă speriau cândva. Dar încă nu am trecut complet peste frică.

Am strâns pistolul în mână și am verificat încărcătorul în timp ce coboram la parter și am intrat în spălătorie, care acum e o sală de sport în toată regula, cu aparaturi de forță și sacii obișnuiți de box. Încă simt aroma exercițiilor de mai devreme ale lui Harris în încăpere. Încerc mereu să mă trezesc mai devreme, odată cu el și să... îl văd. Felul în care tăbăcește sacul în fiecare dimineață și transpiră trăgând de fiare e amețitor de privit. Dar, de cele mai multe ori, somnul câștigă și, când mă trezesc eu, Harris e deja înapoi lângă mine. Mușchii ăia nu sunt de la mama natură și se mențin cu mult efort și trezirea la 5 dimineața, prea mult pentru mine, oricât de sexy ar fi el.

Am ieșit în garaj, unde el se pregătea să sară în Ferrari. Mă duc la el și chiar dacă încerc să fiu puternică și pozitivă, aura mea negativistă se învârtește în jur. I-am cuprins mijlocul și am îndesat pistolul în cureaua pantalonilor săi, la spate, lângă celălalt.

— Unul în plus de rezervă și... pentru liniștea mea, am spus

ușor, oprind oftatul ce voia să iasă. Ochii lui Harris se strânseră într-o expresie de tristețe. Îmi prinse bărbia și se aplecă să mă sărute.

— O să fiu bine! N-ai niciun motiv să-ți faci griji, iubito! Mai e o oră până încep cursurile, poți să mai dormi și, când o să mă întorc, vom merge împreună. N-o să stau mult, promit, însă trebuie să-l întâmpin pe tipul ăla. Să nu pleci la școală fără mine.

M-am oprit la timp din a-mi da ochii peste cap.

— De parcă aș fi și făcut asta. Se aplecă din nou să mă sărute.

— Te iubesc! rosti ușor cu un zâmbet și eu m-am forțat să îi zâmbesc ca răspuns. Se întoarse spre mașină și urcă rapid la volan, iar calmul din mine se lupta din răsputeri cu panica. Harris scoase mașina din garaj și l-am urmat spre ieșire. Nu-mi pasă că aveam să fiu văzută de vecini, oricum cearceaful mă acoperă ca un halat.

Ferrariul a întors pe alee și eu am mers spre veranda de la intrarea casei. Am urcat treptele și chiar dacă nu îl văd prin geamurile fumurii, știu că se uită acum la mine. Am forțat zâmbetul încurajator să iasă și l-am trimis spre el. Mașina s-a pus ușor în mișcare, și mi-am strâns brațele la piept când teama din mine câștiga lupta cu calmul.

Viteza lui specifică nu acaparase încă automobilul și se deplasa suspicios de încet, până când s-a oprit de tot. M-am speriat și am făcut câțiva pași în curte, spre stradă. Poate uitase ceva. Se depărtase doar vreo 10 metri de casă și voiam să îl strig, când scârțâitul roților a spart liniștea dimineții și mașina a derapat rapid în marșarier, ajungând înapoi în câteva secunde și întorcând nebunește pe aleea garajului. Am suspinat speriată când a oprit cu o frână puternică chiar lângă mine și înainte măcar să gândesc ceva, a ieșit din mașină și am fost în brațele lui în secunda următoare.

Buzele i s-au presat peste ale mele mă luă în brațe, ducându-mă înapoi în casă.Cearșaful meu nu mai rezista mult, însă Harris a deschis ușa repede și, după un pas, a închis-o înapoi cu piciorul.

— Harris, ce faci? sunt confuză, dar într-un amestec de amuzament și ușurare.

— Dă-i dracu' pe Carter și Vargon. Pot să aștepte, tu nu poți. Îmi astupă gura cu a lui și chiar nu mai e nimic de spus după replica asta. Asta e Harris pe care îl știu și îl iubesc. Cel care se luptă contra propriilor lui instincte animalice, însă întotdeauna pierde și eu sfârșesc satisfăcută regește după aceste înfrângeri.

— Însă promisiunea de a purta mască rămâne încă valabilă, m-am asigurat eu, în timp ce eram aruncată pe canapea și tricoul lui Harris zburase deja. Mușchii lui tonifiați după exercițiile matinale mi-au băgat imediat hormonii înapoi în priză.

— Mai vedem. Convinge-mă! rânji el, aplecându-se peste mine și mi-am mușcat buza, acceptând provocarea în momentul în care cearșaful a fost smuls de pe mine.

• • •

— Am spus pânze de păianjen roșii! Pentru numele lui Dumnezeu, de câte ori trebuie să repet? Astea sunt roz! Vol, oamenilor, sunteți complet incompetent, țipă Miky, furioasă pe un grup de elevi care se ocupau cu vopsirea decorațiunilor și transformarea sălii de sport în una de bal.

Eu și Kristen ne-am privit amuzate și am scăpat un râs înfundat pe la spatele lui Miky, dar ne-a văzut și într-o secundă a fost lângă noi, ca o tornadă furioasă și roșcată. Părul ei creponat se transformase într-o tunsoare normală și scurtă în timpului anului, preluând o nuanță mult mai aprinsă de roșu, alături de câteva șuvițe portocalii. Deși vrea să pară dură și autoritară, nu va reuși niciodată cu noul ei look.

— Tu de ce râzi? Ești șefa consiliului de organizare a balului. Ar trebui să fii puțin mai interesată de chestiile astea, mă certă ea, ținându-și actoricește mâinile la piept.

— Spre apărarea mea, nu m-am oferit voluntar pentru asta. M-am apărat, încă amuzată. De când sunt șefa majoretelor, directoarea mă include în toate activitățile școlare și mă mai numește și șefă tot timpul. În ultimul an, am avut parte de mai multă activitate decât în toți celorlalți 11 ani de școală. Dar nu pot spune că regret.

Chiar dacă poveștile astea mi-au dat bătăi de cap uneori, am gustat din plin viața de elev, lucru la care nici nu visam când m-am mutat aici.

— Asta nu e o scuză, se umflă Miky la mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine, vrei să mă implic? OK! M-am întors spre cei care încă se luptau cu pânzele de păianjen făcute din frânghii.

— Luați vopsea neagră și vopsiți jumătate dintre ele. Restul lăsați-le albe, am ordonat de dragul ei, încercând să par autoritară. Toți au aprobat din cap, fericiți probabil că scăpaseră de roșul care iese mereu roz.

— Gata! m-am întors spre Miky, cu un zâmbet. Gura ei s-a deschis într-un șoc anafilactic. Miky e alergică la insubordonare.

— Ce a fost asta?!

— Ai spus că sunt șefa, deci pot să fac ce vreau. Am rânjit spre ea, îmi place atât de mult să o sâcâi. Halloween-ul e pasiunea ei și nu lasă nimic la voia întâmplării în această petrecere.

— Cine Dumnezeu a mai auzit de pânză de păianjen roșie, oricum? am continuat, încercând să termin de vopsit cu roșu mai multe bucăți de cauciuc.

— Înspiră sângele, se apără Miky.

— Păianjenii nici măcar nu au sânge, mai ales roșu.

Kristen chicotește pe sub mustăți, amuzată de ciondăneala noastră. Am unit mai multe benzi lungi de cauciuc, dându-le o formă haotică; aproape că arată ca sângele închegat. M-am ridicat de pe scaun, mândră de munca mea și am mers spre scară, pentru a le agăța alături de celelalte.

— Kane, mă ajuți puțin? i-am cerut amicului meu, care e responsabil în majoritatea timpului cu susținerea mea în aer.

— Sigur! zâmbi și urcă alături de mine pe partea cealaltă.

— Nu e vorba de sângele păianjenilor. Argh, voi, oamenilor, mă omorâți! dramatiză Miky epuizată, și noi am râs din nou.

— Arată bine! îmi lăudă Kane munca și am zâmbit fericită.

— Mersi!

Ne împrietenisem foarte bine de-a lungul anului, și chiar dacă el încă mai are rețineri când vine vorba de Harris, reușisem cumva să trecem peste toate fără fracturi majore provocate de căderile mele sau de furia Demonului asupra partenerului meu de dans.

Chiar dacă unul greu și obositor, anul acesta a fost, cu siguranță, cel mai frumos din viața mea de până acum. Privind activitatea mea de majoreta-șefă, n-aș fi crezut vreodată că o să îmi placă atât de mult postul ăsta, însă m-am îndrăgostit de echipă și pasiunea mea pentru dans a renăscut din nou. Am câștigat locul 2 la prima noastră competiție. Deloc rău, deși nu o să fiu prin preajmă pentru mai mult, și uneori chiar regret că totul se termină parcă atât de repede, dar sunt curioasă unde o să ne ducă viața pe mine și pe Harris mai departe. Încă amânăm discuția despre facultate.

— Kath, arată bine asta?

Mi-am scuturat capul, revenind la realitate și am privit-o pe Kristen, care-mi cerea părerea despre sângele el fals.

— Super, dă-mi-l, îl pun eu dacă tot sunt aici! M-am întins spre ea, încă sunt cu Kane pe scară și el se străduiește să aranjeze decorațiunile, fără prea mare ajutor din partea mea, care sunt cu gândul în altă direcție.

— Totuși, eu nu înțeleg care e logica unui bal cu tema Halloween, bolborosi Candice, chinuindu-se cu o împletitură în formă de pânză de păianjen.

— Ha! Nu pierd eu ocazia să îmi înfig din nou colții în gâtul tuturor băieților din liceu. Comentă Milky înțepată, făcându-ne să râdem, mai ales pe băieți, care de-abia așteptau asta. S-a despărțit de curând de iubitul ei și e clar că nu suferă deloc.

Amuzamentul e un alt motiv pentru care alesesem această temă.

Candice oftă ușor și tăcu.

— Hei, ești OK?

M-am așezat lângă ea și am încercat să îi atrag atenția.

— Da. Dar nu cred că voi veni diseară la bal, spuse în cele din urmă.

Mi-am mușcat buza.

— Candice... am încercat tristă, așezându-mi mâna pe umărul

ei. Relația ei cu Mike nu rezistase timpului, se terminase după primele 3 luni. Însă Candice nu pare nici acum să fi trecut peste, deși ea a fost cea care l-a părăsit. Spre deosebire de celelalte, n-a reușit să-l prindă cu altă fată, dar devenise evident și pentru ea că o înșeală, așa că a decis să pună punct relației. Ce pare să o fi rănit cu adevărat a fost reacția lui Mike. N-a avut nimic de obiectat, a acceptat de parcă așteptase să-i ceară asta de ceva vreme. Știu că ea își dorea ca el să lupte pentru relația lor și să îi demonstreze că o iubește, dar a sperat prea multe de la Mike. Când vine vorba de el, se putea termina și mai rău. Cu toții știm că a așteptat atât și n-a părăsit-o chiar el, pentru că ne e prietenă mie și lui Kristen.

— Nu poți să lipsești de la bal, ne ai pe noi, nu e ca și cum ai fi singură.

Râse amar. În ultimul timp, până și culoarea violaie din părul ei pălise. Nu mai era fata toată un zâmbet, cum am cunoscut-o la început, și acum îmi e dor de acea Candice.

— Toți au parteneri, nu vreau să fiu un ghimpe în coasta nimănui. Oricum, nu simt cu adevărat nevoia să vin la bal. Aruncă plasa, în cele din urmă, nervoasă că nu reușise să o facă și oftă, împreunându-și mâinile în poală.

Speram că timpul să o vindece, dar trecuse deja atât de mult, iar ea pare tot mai rănită. Mi-ar fi fost mai ușor dacă l-ar fi prins înșelându-o sau dacă el s-ar fi despărțit de ea, i-aș fi putut rupe gâtul mai ușor. Dar ea fusese cea care pusese capăt relației, iar asta e replica pe care o aruncă Mike întotdeauna ca să scape. Nu e vina lui, a fost alegerea ei... afurisitul știuse foarte bine ce poate păți.

— Te superi dacă plec? Nu prea am chef de ornamente și decorațiuni de petrecere.

Am clătinat din cap, tristă, dându-i voie să plece. Am încercat să îi spun altceva care să o facă să se simtă mai bine, dar încă sunt groaznică la consolări. Candice îmi zâmbi, mulțumindu-mi, se ridică și dispăru printre ceilalți.

Am rămas două ore după program pentru a termina restul decorațiunilor pentru balul de diseară și ultimele retușuri pentru covorul roșu de la intrare și curte. Va fi o gală a vampirilor. Am ajuns acasă epuizată. Mi-am aruncat geanta pe canapea fără s-o nimeresc, dar cel puțin am reușit să mă trântesc eu pe ea. Am respirat extenuată și m-am făcut mai comodă, cu privirea amuzată a lui Harris pe mine. Mă așteptase până acum, dar nu depusese prea mult efort pentru pregătirea balului. Cel puțin eu sunt fericită cum a ieșit. Se așează lângă mine și îmi trase picioarele în poala lui.

— Trebuie să mai învățăm la capitolul șefie. Un șef nu trebuie să muncească, glumi pe seama mea și am scos limba la el. M-am întins spre șiretele tenișilor și le-am desfăcut, dându-i de înțeles că vreau un masaj. Chicoti și îmi trase încălțămintea din picioare.

— Atunci trebuie să-i cer lui Carter câteva sfaturi. Am folosit puțină ironie când am spus asta și cred că tocmai mi-am pierdut masajul.

Se încruntă la mine, molfăindu-și buza.

— Ce?

Expresia lui se schimbă imediat. Din fioroasă în dulce, iar eu îl cunosc foarte bine să știu că asta nu e de bine. Se lăsă pe spătar, masându-mi șoldurile în palmele lui.

— Te-ai gândit la ceva pentru noaptea balului?

Și acolo e! Știam eu că rânjetul ăla nu e pentru lucruri sfinte. Continuă să zâmbească la sprânceana mea ridicată.

— De ce mă întrebi pe mine asta?

— De data asta te las pe tine să alegi.

Ochii mi s-au mărit ușor de uimire. Asta e ceva nou. Katherine nu alege niciodată locul, Katherine doar e dusă acolo și stoarsă de vlagă. Am chicotit singură la gândul idiot.

— Ești sigur? Nu îmi place să recunosc, dar tu ești ăla cu imaginația bogată când vine vorba de asemenea lucruri.

Se ridică și mă sărută tandru pe buze. Oh, suntem romantici astăzi.

— E balul tău, iubito!

— E și balul tău! am atacat repede. Și nu uita de mască. Nu mă interesează locul, eu vreau masca aia pe fața ta de seara până dimineața, ca pantofiul Cenușăresei.

Harris izbucni în râs.

— Cred că pe ăla l-a pierdut la miezul nopții.

Mi-am fluturat mâna.

— Detalii! Ai înțeles unde bat.

Oftă resemnat.

— Bine, o port și la bal. Dar cu o condiție.

Tâmplele mele au explodat instantaneu. M-am săturat până peste cap de condiții. Dar vreau nenorocita aia de mască pe fața lui și o să fac orice.

— Ce vrei? am bolborosit frustrată.

Zâmbetul său apăru din nou și își întinse mâinile spre spatele meu, ridicându-mi tricoul și începând să-și plimbe vârful degetelor pe pielea mea, conturând forma aripilor. Am oftat exasperată, cu ochii în tavan.

— Iar începi cu asta? Ți-am zis să-mi lași tatuajul în pace. M-am răstit eu la el. De ceva timp mă bate la cap să-mi modifice tatuajul de pe spate, din motiv că cel care mi l-a făcut e un incompetent.

— Te rog, iubito. Îți promit că o să îți placă mult mai mult după ce îl retușez, adică, uită-te și tu; o aripă e mai sus și una mai jos, iar penele nu au aceeași mărime de ambele părți, bâlmăji el, întorcându-mă deja cu spatele și aruncându-mă cu burta pe canapea de parcă eu am ochi pe fund să văd ce îmi arată el.

Am bufnit cu nasul în perne și mi-am întors capul, supărată.

— Nu vreau un tatuaj peste tatuaj. O să îl strici și mai tare.

— Deci recunoști că e stricat!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știu că nu e perfect, dar mie îmi place și așa.

— Dar eu îl pot face perfect, te rog, iubito. Nu ai încredere în mine? Se întinse pe spatele meu și era normal pentru el să apeleze la perversiuni când nu obține ce vrea pe cale normală.

— Așa faci și cu șefu' când nu îți dă ce vrei? Te întinzi pe spatele lui și îl mângâi pe fund?

Nu m-am putut abține, deși mă pun rău cu dracu'. Bufni nervos în ceafa mea și îmi plesni o palmă peste fund. Am icnit și am tresărit surprinsă.

— Cu el apelez la agresivitate, vrei să vezi? Cu tine îmi permit lovituri într-un singur loc, dar mă descurc eu. Deja ridicase palma peste fundul meu din nou și am tresărit speriată, încercând să o opresc. Deja îmi vibrează fesele de la prima.

— Nu, nu! Bine, fie, fă-mi tatuajul ăla afurisit, am cedat furioasă. Dar poate nu porți masca aia la bal, pentru că o să îți dau eu puțină agresivitate direct în gură.

Râse și mă întoarse sub el, aplecându-și pieptul peste al meu.

— Și o să îți folosești buzele pentru asta, nu? Se aplecă spre gura mea, zâmbind.

— Ai vrea tu!

Chicoti și își lipi buzele de ale mele, apoi îmi prinse șoldurile și mă încolăci din nou în jurul său. Ne-am ridicat de pe canapea și Harris a pornit spre scări. Am renunțat demult să-i spun că pot merge și singură. M-am strâmbat în sinea mea, gândindu-mă la sutele de înțepături ce urmează să le primesc.

Harris ajunse cu mine în mansardă și mă așeză pe saltea, prinzându-mi imediat marginile tricoului și trăgându-mi-l peste cap.

— Ce faci? am întrebat mirată, dar și încântată.

— Știi că îmi place să am mult spațiu când lucrez. Îmi făcu cu ochiul și imediat îmi înșfăcă șoldurile, întorcându-mă pe burtă și lipindu-mă de saltea. Am bufnit cu fața în pernă și mi-am tras una peste cap. Cel puțin mi-a lăsat sutienul pe mine. Dacă înainte eram jenată când mă dezbrăca așa, acum am cu totul alte probleme. Auzeam zgomot în jurul meu, dar nu m-am întors să-l văd. Știu deja ce face: pregătește ustensilele pentru *operație*.

— Cât crezi că va dura? l-am întrebat, sperând la mai puțin de un sfert de oră.

— Încă nu sunt sigur, dacă pățesc ca data trecută, o să scot dublu din timpul normal.

Mi-am ridicat capul spre el.

— Ce vrei să spui?!

Chicoti și am înghițit automat în sec când am văzut mașina de tatuaje în mâna lui. Data trecută era, de asemenea, și prima dată când mi-a făcut un tatuaj – fluturele.

— Când eu am ieșit mai transpirat decât tine.

Mi-am adus aminte imediat și am râs.

— Atunci nu ar trebui să umbli la tatuajul meu, o să îl strici și mai tare, am încercat altă tactică.

Îmi aruncă o privire șireată, ce îmi dă de înțeles că șmecheria mea nu merge. Se așeză lângă mine cu un pachet de tampoane de vată și tubul de vopsea neagră, alături de mini-mașinăria de tortură. Mânușile i-au plesnit pe încheietura mâinii și mi-am cufundat imediat fața înapoi în pernă. Am auzit chicotul lui Harris.

— Nu o să doară atât de rău, iubito, îți promit! Gâtul e mult mai sensibil.

Am cugetat în mintea mea, încercând să îmi aduc aminte cât de tare a durut prima dată când mi-am făcut tatuajul pe spate, dar nu reușesc să-mi amintesc. Eram prea beată atunci. Am tresărit când Harris mi-a prins betelia colanților și mi i-a tras peste fund.

— Ce... am bâiguit surprinsă, a prins și boxerii și mi-i i-a tras peste picioare, lăsându-mă complet goală. Îmi mai rămâsese doar sutienul, dar înainte să realizez asta, mi-a desfăcut capsele la spate și l-a tras de sub mine.

— Harris, ce Dumnezeu faci? Mi-am băgat brațele sub sâni, iritată.

— Ți-am spus că îmi place spațiul. Îmi făcu din nou cu ochiul și se aplecă să mă muște de fund, înainte să-l încalece. Am icnit și m-am întors spre el. E cocoțat pe fundul meu, cu picioarele de o parte și de alta, iar eu nu rezist unei asemenea poziții fără să primesc ceva în maximum 20 de secunde.

— Vrei să mă omori, nu-i așa? am bodogănit ofticată. Chicotii și umezeala mea e deja prezentă.

Se aplecă pe spatele meu, până când respirația lui mi-a încălzit ceafa. Mica târfulița din mine își dorea uneori ca Harris să fie mai brutal. Are o perversitate răutăcioasă specifică lui, dar de ceva timp îmi tot imaginez cum ar fi să îmi prindă părul în pumn și să îl tragă într-o combinație de amenințări perverse.

Mintea mea păcătoasă a primit imediat ce a vrut, însă fără fire de păr smulse.

— Ar fi bine să nu te mai gândești la prostii, iubire, sau e posibil să fii înțepată în alt fel decât cel plănuit.

Imediat Godzilla s-a împins în fundul meu și chiar dacă e ținută captivă de blugi, eu tot am gâfâit de plăcere.

— Vreau asta, nu vreau să fiu înțepată în felul plănuit de tine, am răspuns imediat.

Harris râse amuzat, sau mândru... nu sunt încă sigură, dar nu îmi pasă pe moment, am ceva foarte tare care mi se împinge pe fund și vreau mai mult.

Dar el îmi spulberă visele, lăsând un sărut pe ceafa mea și ridicându-se. Am oftat frustrată, știam că nu va face nimic și să riște să piardă ocazia de a modifica tatuajul. Mă roagă de câteva luni să îi dau voie. Odată a încercat să îl modifice în timp ce dormeam, dar bineînțeles că am fost activă și speriată de la prima înțepătură, crezând că m-a mușcat vreo insectă, până când l-am văzut lângă mine și fața lui frumoasă a încasat un pumn perfect (așa cum m-a învățat el). A curățat zona de jos a spatelui meu și am înghițit în sec, ascunzându-mi din nou capul în pernă.

— Grăbește-te, OK?! Am plănuit cu restul să ne pregătim la garaj pentru bal.

— Da, da... spuse repede, fără să dea prea multă atenție vorbelor mele și am tresărit imediat când bâzâitul a început, iar eu mi-am acoperit urechile cu palmele.

Îmi paraliza deja și fundul din cauza înțepăturilor și rămâneam fără aer în pernă, dar nu l-am mai stresat pe Harris, pentru că devenise destul de nervos și îl înjura încontinuu pe idiotul care mi-a făcut tatuajul. Se pare că e mai greu să refaci un tatuaj decât să îl proiectezi

de la început. După ceva timp, a tăcut, dar înțepăturile continuau și el era atât de concentrat, încât nu cred că mai realiza pe ce stă. Fundul meu gol sau un scaun de bucătărie pare să îi fie tot una.

— Gata, iubito! oftă Harris când eram gata să îl întreb dacă mai are mult.

Am respirat ușurată.

— Slavă Domnului, acum coboară de pe mine, nu ești așa ușor precum crezi.

Râse și se ridică imediat, iar eu m-am plâns de amorțeală, chinuindu-mă să mă ridic.

— Acum ești mulțumit de cum arată? Harris suflă pe spatele meu, dar pielea îmi e atât de fierbinte, încât nici nu am simțit aerul rece ieșit dintre buzele lui.

— Foarte mulțumit! zâmbi și cel puțin acum scăpasem de sâcâiala lui continuă în legătură cu acel tatuaj.

M-am ridicat în fund și am sâsâit printre dinți când pielea spatelui mi s-a întins și tatuajul parcă m-a ars.

— Ușor, iubito, nu forța pielea prea repede.

I-am aruncat o încruntătură iritată și a rânjit ca un mic nemernic atrăgător a cărui dispoziție se îmbunătățise foarte mult acum că primise ce voia. Simțeam înțepături pe o parte mult mai mare de spate decât cea pe care se întindea tatuajul meu, și nu știu dacă se datorează durerii care se întinsese sau a tatuajului extins.

— Harris, ai refăcut doar greșelile din tatuaj, nu? am întrebat, plimbându-mi privirea după o oglindă, nevrând încă să mă ridic spre cea de pe dulap.

Își mușcă buza și zâmbi vinovat, depărtându-se ușor de mine.

— Mhm... și am mai adăugat mici...

S-a oprit înainte de terminarea frazei, când ochii mei s-au mărit într-un exces furios și fundul lui s-a târât pe saltea, mai departe de mine.

— Te omor!

Am sărit în picioare, fugind, goală, spre oglinda de pe dulap și mi-am analizat imediat spatele.

Sunt aripile mele normale, mult, mult mai frumoase. Acum par aproape reale. Penele sunt mult mai bine definite și spațiul dintre ele e acum echilibrat. „Înger Sălbatic" primise și el câteva retușuri și acum arată mult mai bine, dar mai jos de asta, sub aripile acum perfecte, mai sunt scrise câteva cuvinte mici și negre dintre care cuvântul „Demon" mi-a sărit imediat în ochi și m-am apropiat de oglindă să pot citi totul.

Iubit de un Demon

Am respirat șocată și am recitit din nou tot ce e scris pe spatele meu:

Înger Sălbatic
Iubit de un Demon"

Harris a apărut lângă mine în reflexia din oglindă. Eu îmi pierdusem suflarea.

— Dacă începi să plângi jur că șterg „Iubit" și scriu „Bătut", am râs imediat, încercând să opresc lacrimile și m-am întors spre el. Chipul lui deveni calm și zâmbitor.

— Îți place? îmi cuprinse mijlocul și îmi privi spatele, în oglindă. Am zâmbit și am aprobat din cap.

— Bineînțeles că îmi place! Buzele lui au coborât spre gâtul meu și mi-am întors din nou privirea spre minunea din oglindă. Aripile și denumirea mea nu mă mai interesează, doar acele mici cuvinte de jos, ce reprezintă de aproape un an de zile; motivul existenței mele. Iubirea lui e totul.

...

Harris a parcat în fața garajului. Gălăgia din interior putea fi auzită chiar și peste sunetul puternic al muzicii din mașină. Am schimbat o privire nedumerită și, după ce muzica s-a oprit, hohotul de râs a lui V a ajuns zgomotos până la noi.

— Să nu pierdem spectacolul! zâmbi Harris, sărind din mașină și l-am urmat imediat. Tatuajul meu e proaspăt și încă ustură, dar am refuzat să port un bandaj și doar mi-am strâns maioul deasupra buricului, într-un nod.

Ușile de fier sunt deschise, dar soarele e atât de puternic, încât am reușit să vedem siluetele din interior abia după ce am intrat. Harris transpiră groaznic în hainele lui negre, dar nici arșița îngrozitoare nu-l convinge să renunțe la culoarea lui permanentă. I-am găsit pe V, Jay, Ty, Nicky, Keith, Mike, Ken și Kristen, așezați pe scaune de plastic, cu doze de bere și suc în mână și râzând de mama focului. Keith e singurul îmbufnat și se pare că el e subiectul amuzamentului. După ce a aflat cu ce se ocupă prietenii lui cu adevărat, a devenit mult mai interesat de activitatea lor, și de luni bune încearcă să fie și el implicat, dar, în afară curselor ocazionale la care Harris îi dă voie să participe, nicio altă afacere nu include implicarea micuțului Keith – care crescuse foarte mult pe parcursul anului și cel puțin antrenamentele le face cot la cot cu Harris. E deja mai înalt decât Jay și Ty și îl prinde rapid din urmă pe Mike. Brațele îi deveniseră mai ferme și puternice, iar mușchii încep deja să își formeze structură. Pubertatea îi oferise un mod sălbatic de creștere, în stilul ăsta o să îl depășească chiar și pe Harris. Căpătase câteva tatuaje de-a lungul timpului, însă chiar dacă nu mai arată ca un puști, e încă tratat așa.

— Ce-ai mai făcut iar, amice? De ce râd ăștia de tine? îi ciufuli Harris părul lung, ce are aceeași lungime ca al său, doar că al lui Keith e mai drept. Bărbia ascuțită îl face să arate mult mai bine, dar mina copilărească nu-l prinde prea bine.Keith îi aruncă lui Harris o privire disperată și își aranjează repede părul și toată lumea râde iar de el. Harris își trage un scaun de plastic și mă așează și pe mine la el în brațe. Corpul lui dogorește ca o sobă.

— El spune că vrea să fie gangster, eu îl învăț să fie gangster, răspunse Mike când bosumflatul de 16 ani n-are de gând se vorbească.

Toți râd din nou, iar eu și Harris ne uităm nedumeriți spre Keith.

— L-ai ales pe Mike să te învețe cum să fii un gangster? întrebă Harris confuz și hohotul de râs a izbucnit din nou.

— Nu l-am ales eu, el nu mă lasă – corpul lui Mike se repezi spre Keith și îi astupă gura cu palma.

— Ce ți-am zis eu de lașitate? Să arunci vina pe altcineva e atât de umil și nu e demn de un gangster adevărat! îl critică profesorul Mike, ridicându-l în picioare. Garajul e încontinuu plin de un hohot de râs. Am realizat că eu sunt singura care împart scaunul cu Harris. Nicky, V și Kristen au scaunele lor, doar eu sunt cocoțată pe genunchii lui Harris.

— Bine atunci, gangstere, învață-mă! îi cere Keith țâfnos. Râsul lui Harris vibrează prin corpul meu și poate că e bine, până la urmă, să stau și aici. Râsul e al treilea sunet pe care îl ador la el. Primul e geamătul. Iar al doilea e chicotul, evident.

Mike își bătu palmele și le frecă între ele, pregătit să își predea lecția. Am tăcut cu toții, devenind atenți și așteptând următoarea tâmpenie care să ne facă să izbucnim în râs.

— Bun, un gangster adevărat e intimidant. Dă-mi o replică dură, ceva care să mă facă să mă piș pe mine de frică.

— Asta va fi interesant! șopti Harris în urechea mea, bufnească în râs chiar dacă nu auzisem încă replica lui Keith.

Își strânse buzele și își umflă pieptul, privindu-l încruntat pe Mike și căutând cea mai înspăimântătoare amenințare, care să îi spele imaginea de puști.

Se înfoie și se apropie de fața lui Mike.

— O să-ți dau una atât de tare încât o să zbori până în Atlantic și o să-ți aterizeze moaca în medalionul lui Rose, pe care o să îl aduci la mine în dinți, apoi o să îți mai dau una să-l găsești și pe Jack.

A fost liniște câteva secunde în care noi încă procesam amalgamul de cuvinte rostite, apoi am izbucnit cu toții într-un râs isteric. Kristen a vărsat sucul pe ea, lucru ce m-a făcut să râd și mai tare. Fața lui Mike s-a distorsionat. Și-a ridicat capul de lângă al lui Keith, cu un ochi închis și gura strâmbă, de parcă fusese lovit de cel mai puturos miros din lume. Mike încercă să își revină, își drese gâtul și își scuturâ capul rapid.

— Bun! oftă aproape speriat. În primul rând, când amenințî pe cineva, încearcă să termini până persoana respectivă nu adoarme

sau tu nu uiți de ce îl amenințai la început. Keith se retrase cu o expresie plată, ca un student care știe că urmează să pice testul.

— Și, în al doilea rând, Mike își trecu limba peste buze și își frecă fruntea cu degetele, parcă devenind mai furios. Nu-mi vine să cred că amenințî folosindu-te de Titanic? Ce e în capul tău? izbucni Mike, plesnindu-l pe Keith peste ceafă.

Harris e pe cale să se înece din cauza râsului și faptul că mă are în brațe nu cred că-l ajută prea mult, dar nu sunt în stare să mă controlez.

— Am încercat să fiu original, se smiorcăi Keith.

Mike îl plesni iar peste cap.

— Ești gangster, nu scriitor, nu trebuie să fii original. Și dacă într-adevăr vrei asta, folosește un subiect care nu face oamenii să plângă, se înfoie Mike enervat, mâinile mele se agită după aer.

— Oh, Mike, ai plâns la Titanic?

Expresia lui Wagner se înverzi brusc la remarca comică a lui V.

— Nu, bineînțeles că nu! M-am referit la restul persoanelor, gesticulă Mike, încercând să-și expună punctul de vedere și să n-ajungă subiect de glume în locul lui Keith. Nici măcar n-am văzut filmul ăla.

— Atunci de unde știi că Rose și Jack sunt din Titanic? continuă V, sâcâindu-l pe domnul profesor de Gangsterologie... oare există cuvântul ăsta?

— Sunt documentat. Se uită urât la V. Acum e rândul lui Keith să râdă.

— Șht! Mike își agită mâinile în aer, încercând să oprească râsetele adresate lui și să își continue lecția. Își întoarse atenția spre Keith, iar brațele lui Harris s-au încolăcit în jurul meu. Doamne, o să mă sufoc!

M-am întins, cerșind, după doza de cola a lui Kristen. Am sorbit însetată din lichidul cam cald și acidulat și Kristen a ridicat o sprânceană spre mine, observând tocmai acum poziția „fierbinte" în care suntem eu și Harris. Am oftat, înapoindu-i sucul și am ridicat neajutorată din umeri făcând-o să chicotească pe sub mustață.

Lecţiile lui Mike nu se opriseră aici.

— Bun, hai să încercăm privirea. Arată-mi o privire de gangster dur! Mike îşi puse palmele pe umerii lui Keith şi îşi fixă ochii într-ai lui. Keith înghiţi în sec confuz şi puţin derutat.

Îşi încruntă sprâncenele, iar buzele i se strânseră cu putere, făcându-i nasul să se încreţească. M-am abţinut de data asta, la fel ca ceilalţi. Mike nu fu deloc impresionat.

— Am spus un gangster dur, nu constipat!

Cu toţii am izbucnit din nou.

— Nu ar trebui să îmi arăţi mai întâi cum se face! sări Keith în apărarea lui.

— Bine! Mike se încruntă şi îi aruncă lui Keith o privire furioasă, dezvelindu-şi dinţii şi aproape mârâind.

Keith îşi molfăi buzele, plictisit.

— Arăţi ca un câine înţepat în fund de o albino, concluzionă Keith şi Kristen scuipă tot sucul direct pe Ken, din nou, dar e prea ocupat să râdă ca să poată observa.

— Asta e o tâmpenie! Şi bunică-mea e mai gangster decât tine, vreau să mă înveţe Harris. Am spus asta de la început! Se îmbufnă Keith, însă nu cred că Harris e în stare de vreo lecţie acum, se înecă de râs mai tare decât o face atunci când eu spun vreo tâmpenie la care nu mă pricep despre motoare şi maşini. Se potoli de dragul puştiului.

— Nu înveţi să devii un gangster, Keith. Fii tu însuţi. Imaginează-ţi-o pe bunica ta când te pune să faci curat în cameră şi uită-te la Mike. Dictă Harris.

— M-ai comparat cumva cu bunică-sa? se întoarse Mike spre noi.

Keith urmă imediat sfatul lui Harris şi îi trase umeri lui Mike să se poată uita la el. Privirea îi deveni cu adevărat furioasă, fără buze strânse sau nas încreţit, doar nişte ochi plini de ură, gata să ucidă. Mike se sperie şi îşi trase capul înapoi.

— Mă, da-iţi iubeşti bunica, nu glumă.

Keith izbucni şi el în râs alături de noi, dar eu m-am oprit imediat când ceva a început să mă usture pe spate.

— Arș! M-am tras în sus pe picioarele lui Harris, uitându-mă pe spatele meu și observându-mi pielea acoperită de transpirație și roșeață. Rana încă nevindecată a tatuajului ustură în contact cu lichidul sărat.

— Ce e? întrebă Harris nedumerit.

— Ustură! Am strâns din dinți, arătându-i spre tatuaj și atenția a fost imediat îndreptată asupra noastră.

— Stai așa, ți-ai făcut ceva la tatuaj? tresări Nicky spre mine și mă întoarse pe genunchii lui Harris pentru a mă putea analiza mai bine. Își miji ochii spre pielea mea roșie, transpirată și reinițializată și se uită la mine cu o sprânceană ridicată, apoi o îndreptă spre el.

— Trebuie să mă curăț! am spus stânjenită, încercând să mă ridic din poala lui. O infecție e tot ce îmi mai lipsește acum.

— Oricum, gata cu comedia, trebuie să ne pregătim pentru bal, spuse V serioasă, ridicându-se și ea. Sunt curioasă ce a ales acum. De Halloween vestimentația ei reprezentase un costum cu picioare de păianjen, care ar fi fost ridicol dacă nu era format doar dintr-un costum de baie mov și reflectorizant, din latex, care o făcea să arate incredibil de atrăgător.

Harris se ridicase deja lângă mine și unul dintre lucrurile uimitoare la el e cât de repede poate trece de la amuzament maxim la seriozitate macabră.

Cu toții ne-am separat spre camerele noastre (Ken și Kristen o împart pe a lui V și Jay) iar Mike se mulțumește să închidă ochii în timp ce se schimbă Nicky în camera ei și a lui Ty – deși sunt ferm convinsă că nu o să facă asta. Keith refuzase să meargă cu noi la bal și asta probabil pentru că diseară are loc altă cursă, pe care nu vrea să o piardă. Fără Harris pe pistă, e un vis împlinit pentru el, în care își poate face de cap.

Camera lui Harris e la fel ca atunci când am văzut-o prima oară și de fiecare dată când intru alci, am un sentiment incredibil de plăcut, locul ăsta îmi amintește perfect cum a început relația noastră. Momentul în care am deschis ochii atunci pe această saltea, pe care Harris m-a întins acum să îmi îngrijească tatuajul, e ca un început

al poveștii pe care am scris-o împreună și încă continuăm să o scriem. Mă prefăceam că-l urăsc și mă minteam pe mine însămi că nu pot avea și nu vreau să am sentimente pentru el, dar chiar și atunci știam cât de neadevărat e asta. Zece luni împreună, pare atât de puțin pentru o relație normală, însă noi am trecut prin atât de multe încât am putea muri chiar acum și să spunem că am avut o viață plină împreună. Întotdeauna momentele întunecate sunt cele care rămân cel mai bine imprimate în minte. Toamna trecută va rămâne ca o cicatrice în viața mea. Nu credeam că voi mai supraviețui sau il voi mai vedea vreodată pe Harris. Îmi văzusem chinurile cu proprii ochi, la propriu, însă toate astea au dus și la un lucru bun: din acea zi am respins orice fel de droguri și nevoia mea pentru ele a dispărut, lăsând loc unei fobii.

Bineînțeles că au existat și încă mai există consecințe, Drake e mort, însă unchiul său e încă acolo și ne pândește. Am refuzat să fim noi cei care atacăm, însă nici să așteptăm să fim atacați nu e mai bine. Știu că Harris se ocupă de asta în secret și lucrurile nu sunt lăsate de izbeliște așa cum îmi spune mie de fiecare dată când îl întreb, refuză să-mi dea detalii despre cum are de gând să se răzbune pe tatăl lui. El și Sirrah nu s-au apropiat absolut deloc, speranțele mele că ei vor reveni la vechile sentimente fraterne se spulberă în fiecare zi. Singura legătură dintre ei este cea provocată de răzbunare. Complotează împreună pentru războiul ce va urma și din care se pare că eu sunt eliminată absolut. Însă tatăl lui Harris nu este singurul care ne creează probleme, nici al meu nu e tocmai o amenințare minoră. Ura lui asupra lui Harris a crescut și încă mai caută o modalitate să mă ia de lângă el. Una în care eu să nu fug de acasă sau să nu fac alte nefăcute cu care îl amenință de fiecare dată. Încerc să cad la pace cu el și să-i demonstrez cât de mult mă iubește Harris, însă știu că nu are niciun sens, niciun tată nu va fi vreodată de acord ca fiica lui să se întâlnească cu un criminal din cauza căruia a fost răpită și torturată aproape trei zile. Nu contează cât e Harris dispus să mă protejeze, tata întotdeauna va vedea partea negativă. Și eu o văd, însă mă consolez cu cea pozitivă și sunt oricând

dispusă la sacrificii, pe când tata nu va fi niciodată. Ultima dispută am avut-o cu el acum o săptămână, când i-a cerut chiar și ajutorul mamei, neștiind că de fapt, eu și ea oglindim aceeași relație. A mers până la a o aduce aici. Nici nu vreau să-mi imaginez ce i-a spus ca să o convingă să vină, ar fi putut intra în probleme cu Reynolds. Amândouă am fi intrat, cu Harris și Sirrah în frunte. Dar am refuzat s-o văd, ii închisesem chiar și telefonul în nas.

Am plâns încontinuu în acea zi, urându-mă pentru felul în care o tratasem pe mama, și oricât de sigură era strategia asta, durerea ce venea cu ea aproape că nu merita. Îmi doream atât de mult să vorbesc cu ea, să îi pot explica totul și știu că aș fi reușit să o conving să fie de acord cu Harris, mama întotdeauna a văzut fericirea din ochii mei și a știut să mă asculte chiar și atunci când nu era de acord cu mine. Voiam să ascult și adevărul ei, să știu de ce s-a măritat cu Hugh Reynolds și ce ascunde această decizie. Mă dor gândurile de dinainte, în care credeam că banii au depărtat-o de noi. Acum știu că nu a fost deloc așa. O să aflu care e motivul pentru care mama s-a măritat cu Hugh Reynolds chiar dacă e ultimul lucru pe care o să-l fac, ura mea pentru el nu e mai mică decât cea a lui Harris.

— Te mai ustură, iubito? Vocea lui Harris m-a tras din gândurile profunde și mi-am întors privirea spre el. Sunt întinsă pe burtă, pe saltea, iar Harris îmi curățase pielea până acum și o tratase cu o cremă ce-mi oferea acum o senzație răcoroasă.

— Nu! mi-am scuturat capul, încercând să zâmbesc și să uit de gândurile anterioare.

M-am ridicat de pe saltea și Harris mi-a oferit un sărut dulce și calmant, care mă ajută întotdeauna să înțeleg de ce mă cert și mă depărtez de ultima rămășiță din familia mea.

Un zgomot puternic ne-a făcut pe amândoi să tresărim și ne-am întors privirea spre fereastra mică. Cerul se întunecase brusc și un alt tunet a spart liniștea.

— Slavă Domnului că balul se ține în interior! chicoti Harris în spatele meu, însă chiar și așa, o ploaie nu mă încântă prea tare.

Am oftat și m-am consolat cu faptul că cel puțin zăpușeala extenuantă o să dispară. Seattle e mult mai călduros decât New York și întotdeauna am urât căldură puternică. M-am întors spre Harris și am încercat să îmi aduc buna-dispoziție înapoi.

— Și acum, unde e masca aia? am zâmbit obraznic și mă așteptam să se încrunte sau să ofteze, dar rânjetul său nu e niciunul din cele două. Dacă nu l-aș cunoaște, aș spune că s-a prefăcut până acum că urăște masca pentru a o folosi drept negociere pentru tatuaj.

— Mai avem timp până la mască. Ce zici să ne relaxăm puțin înainte de bal? Se aplecă spre urechea mea, iar eu mi-am mușcat buza, din reflex. Știu foarte bine că nu se referă la o baie sau un masaj.

Înainte să ajungem mai departe de sărut, un ciocănit se auzi în ușă. Bineînțeles!

— Da! răspunse Harris, mai mult mârâind.

— Harris, Carter vrea să vorbească cu tine! Era Keith. Nu știam că încă rămăsese aici. Harris se încruntă confuz și, pentru o secundă, își verifică telefonul din buzunar.

— E aici? Întrebă în timp ce îi deschise ușa lui Keith. M-am asigurat repede că Harris nu mă dezbrăcase fără să îmi dau seama. Se mai întâmplă.

— Da!

Asta e neobișnuit pentru Carter. De obicei ne deranjează cu telefonul, nu bate drumul să o facă personal.

Harris își strânse buzele cu altă încruntătură, apoi îl urmă pe Keith pe hol și eu m-am luat după ei, nu îmi pasă dacă sunt sau nu invitată la discuția pe care șeful vrea să o aibă cu *mâna sa dreaptă*. Am vaga impresia că balul meu urmează să fie ruinat de Carter.

Imediat ce am ajuns în capătul scărilor, un gol de aer mi s-a pus în gât, realizând că șeful lui Harris nu venise singur. Am înghițit în sec și m-am forțat să cobor scările normal, fără să par afectată în vreun fel de mutra identică.

— Ce căutați aici? îi atacă Harris nu tocmai politicos, oprindu-și privirea pe fratele său geamăn, care era rezemat de masa metalică

din mijlocul garajului. Sirrah zâmbi, parcă ghicindu-i această reacție lui Harris dinainte.

— Avem o mică problemă cu petrecerea de diseară, răspunse Carter, determinându-mă să îmi întorc atenția spre el.

— Ce problemă? întrebă Harris, mai reținut. Ce petrecere?

— Avem mai mulți invitați decât am planuit.

Harris se încruntă, așteptând detalii.

— Restul Scorpionilor au venit. Vor să cunoască conducătorul atacului.

Ochii lui Harris se măriră și știu că trebuie să fiu speriată, dar încă nu cunosc motivul, însă câteva lucruri sunt clare: Un grup de teroriști e acum în Seattle.

— Ai spus că n-ai nevoie de mine, știi foarte bine ce e în seara asta, se răsti Harris.

Carter își dădu ochii peste cap.

— Nu mă așteptam să vină și ceilalți. E o afacere mare și o sumă imensă, vor să-și cunoască bine partenerii. Și mai lasă-mă cu aiurelile tale despre bal.

Harris își strânse buzele și se întoarse ușor spre mine.

— Știi foarte bine că nu e vorba despre mine, spuse printre dinți, ăsta nu e un secret, mi-am dat seama demult că Harris merge la bal doar pentru mine, sunt sigură că nu și-ar fi bătut capul cu petrecerea asta dacă nu aș fi vrut eu să merg.

Carter își întoarse fața spre mine și zâmbi.

— Știu, de asta ți-am adus acoperirea, rânji, întorcându-se spre Sirrah, care ne făcu cu ochiul. Nu sunt încă sigură dacă mie sau lui Harris. Amândoi ne-am încruntat confuzi.

— O să îl prezinți pe Sirrah drept eu, la petrecere? Am citit duritatea din glasul lui Harris, nu-i face plăcere ca fratele lui să îi ia locul. Carter râse.

— Nu, am nevoie de tine acolo cu mintea, nu doar cu corpul, dar Katherine nu va avea nevoie de asta. Deci, câteva ore, el poate părea tu și să nu creadă lumea că îți lași iubita baltă la propriul bal. Vezi?! Mă gândesc la toate, rânji Carter. Gura mea s-a căscat.

— Cred că glumeşti! Am rostit înaintea exploziei ce era gata să iasă din Harris.

— Vrei să o ducă el la balul absolvirii şi să se dea drept eu?! Spune-mi că glumeşti, Carter, sau jur că îţi sparg faţa, mărăi Harris mai furios decât aş fi crezut că va fi şi am simţit nevoia să îmi pun mâna pe spatele lui, să îl calmez. Încă are obsesia ridicolă să mă ţină departe de Sirrah. Nu reuşesc să-i înţeleg paranoia imensă, de parcă i-e teamă că în orice secundă m-aş hotărî că Sirrah e mai bun şi l-aş alege pe el. Nici măcar nu-l lăsase să locuiască la garaj, nici pe el şi nici pe Alexandra – care avea impresia că mă face pe mine să devin nervoasă şi geloasă (adevărat!). Partea proastă e că Alexandra, pe numele ei întreg Alexandra Devora, e o afuristă de rusoaică ce nu doar că a fost una dintre iubitele oficiale ale lui Harris, dar a fost prima. Prima lui femeie în pat, când avea doar 14 ani. Gândul ăsta singur îmi provoacă un scurtcircuit în creier. Şi cum asta n-ar fi de ajuns, ea face parte din lumea lor, nu e doar o „iubită de traficant", e un traficant în toată regula, iar când l-a cunoscut pe Harris, se ascundea la Carter, împreună cu tatăl ei, pentru că o afacere nu le ieşise bine. Ea avea 17 ani pe atunci, l-a prins pe Harris în ghearele ei ca un nenorocit de păianjen ce prinde un fluturaş în plasă. Harris insistă că n-a iubit-o şi totul a fost doar distracţie, până ea a plecat, dar sunt destul de realistă să ştiu că nu are cum să uite prima femeie ce i-a răpit virginitatea la 14 ani, care l-a învăţat cam tot ce ştie acum în pat şi i-a dat ideea să îşi marcheze iubitele cu un tatuaj. Deci, având în vedere circumstanţele, am tot dreptul să fiu nervoasă şi geloasă în preajma ei.

Acum ea şi Sirrah s-au mutat amândoi pe undeva prin apropiere, dar încă nu am aflat exact unde. Îi văd doar pe pistă şi rar am ocazia să vorbesc cu ei într-un alt grup de persoane, niciodată privat. Timpul m-a făcut să mă obişnuiesc cu obsesia lui Harris, dar tot frustrantă rămâne, însă şi el îmi respectă toate pretenţiile referitoare la fostele sale „achiziţii" aşa că trebuie să tac din gură şi să mă conformez. Oricum, să vorbesc cu Sirrah îmi oferă întotdeauna o senzaţie stranie.

Amuzamentul lui Carter păli și își dădu ochii peste cap, neimpresionat de amenințarea lui Harris.

— Eu încerc doar să o ajut, pentru că tu o să fii prezent la petrecere chiar dacă trebuie să te târăsc acolo, asta sau nu mai participi la atac și pierzi banii.

Buzele lui Harris se strânseră de furie, iar stomacul meu forfotea într-un sentiment de constrângere. Știam că asta avea să se întâmple.

— Ce petrecere? am întrebat în cele din urmă.

— Am organizat un mic dineu pentru oaspetele nostru, dar s-a mărit lista invitaților. Nu pot să le spun că cel care conduce atacul pentru marfa lor e ocupat cu balul absolvirii, comentă Carter serios, încruntându-se spre Harris. Mi-am strâns buzele la timp, pentru că voiam să propun să îi mintă cu alt motiv al lipsei, dar nu era asta, ci ideea în sine de a-i refuza pe acești oameni și a demonstra că ai altceva mai bun de făcut decât să îi cunoști pe ei. Nu le place asta.

— Sau, poți să o iei pe Katherine la petrecere. Sunt sigur că se vor bucura să vadă că nu-ți ascunzi viața personală de ei. Știi ceva? Asta e chiar o idee foarte bună, tresări Carter, încântat de ideea de moment. Ochii lui Harris s-au mărit și mai tare.

— Ia-o pe Katherine la petrecerea noastră, cine știe... poate fi mai interesant decât balul vostru. Îmi făcu cu ochiul la sfârșit și se întoarse spre ieșire, fără să aștepte și părerea lui Harris.

— Să fiți la mine într-o oră. Să nu îndrăznești să nu vii, Harris! îl amenință la sfârșit, serios, urcând în Hummerul său și dispărând înainte ca explozia lui Harris să aibă loc.

— Nenorocitu' dracu'! urlă lovind un scaun de plastic, ce a zburat prin încăpere la câțiva metri de noi.

Mi-am închis ochii și mi-am masat fruntea cu vârful degetelor, căutând ceva care să îl calmeze pe Harris.

— E alegerea ta! îmi vorbi Sirrah, nepărând că observă furia lui Harris. Amândoi s-au întors spre mine și știu că Harris și-ar fi dorit să decidă în locul meu, dar se abținea și mai știu exact ce voia să spună. Am oftat și am decis să fac cum ar vrea el.

— O să rămân acasă. N-are rost să merg la bal fără tine, oricât de identic ar fi însoțitorul meu. Mi-am îndreptat privirea spre Sirrah. Nici eu nu mă dau în vânt după balul ăsta, dar voiam să fiu acolo cu tine, dar dacă nu se poate, e OK. Știu că nici în cuibul ăla de teroriști n-o să mă duci, deci, o s-o conving pe Candice să nu meargă și-o să ne petrecem balul amândouă. Nici ea nu era prea încântată să meargă singură.

Mă simt ca o eroină, nu cred c-am dat vreodată dovadă de atâta calm și înțelegere, dar nici nu mă gândesc să merg la bal fără Harris. Astfel o consolez și pe Candice și poate ne vom petrece noaptea învățând pentru examene, nu facem asta suficient de mult, oricum.

Ochii lui Harris deveniră chinuiți și mă trase în brațele lui într-o îmbrățișare care mă întristă și mai tare.

— Înrăutățești situația! am spus cu fața în umărul său și mi-a sărutat fruntea. Își fixă ochii într-ai mei, nu simt nevoia să plâng, dar el pare să aștepte asta în orice secundă, îmi analiza ochii, speriat din cauza lacrimilor ce păreau să apară. M-am forțat să zâmbesc, să-l liniștesc.

— O să mergi cu mine la petrecerea lui Carter! spuse serios, făcându-mi ochii să se mărească de data asta.

— Ce?!

— Harris, nu e o idee bună! vorbi Sirrah în spatele lui. Harris își întoarse capul pe jumătate, pufnind iritat pe nas.

— Nu o s-o las singură acasă, în noaptea balului ei. O să stăm puțin cu nenorociții ăia, apoi prindem ce mai rămâne din bal. Harris îmi prinse mijlocul și se întoarse spre Sirrah, explicând și restul planului: O să mergi cu noi, când nu pot eu să stau cu ea, o să stai tu, dar nu o să te las să joci rolul meu la bal. E ridicol.

Sirrah ridică dezinteresat din umeri, arătând că îi e tot una. Poartă un tricou alb și blugi spălăciți, total diferit de stilul lui Harris și, într-un mod ciudat, îmi place să văd orice mică diferență între ei.

— Dar ți-aș sugera să nu arăți cât de importantă e Katherine pentru tine. Trateaz-o mai degrabă ca pe o însoțitoare, sau în cazul în care afacerile nu merg bine, o să se repete episodul „Drake".

Am tremurat instantaneu auzind cuvintele lui Sirrah. Harris se încruntă furios spre el, dar nici el nu-l poate contrazice, știe că are dreptate, cum știu și eu. În cele din urmă, Harris aprobă gânditor din cap, aproape insesizabil. Am oftat și m-am resemnat în tăcere. Noaptea balului meu, în care trebuia să mă bucur de prezența prietenilor mei și de iubitul meu, se va transforma într-o noapte în care voi intra în lumea adevăraților criminali și teroriști ai lumii, care vor fi acolo să negocieze distrugerea a mii de vieți. Nu am pășit niciodată atât de aproape de lumea lui Harris, nu i-am cunoscut niciodată partenerii și, mai mult decât atât; masca neagră de metal pe care trebuia s-o poarte în noaptea asta, se va transforma într-o mască de indiferență asupra mea.

2. Scorpionii Negri

Mi-am împreunat palmele, împletindu-mi degetele și privindu-l pe gemeni. Își împart un rând de priviri, ce pentru ei par a fi o discuție mută, la care eu nu ar trebui să iau parte. Mi-am strâns buzele după alte câteva secunde de liniște și am hotărât să vorbesc.

— Harris, e în regulă. Poți să mergi la dineul lui Carter fără mine, nu mă deranjează atât de tare să rămân acasă. Am încercat să par cât mai nepăsătoare, să nu îl arăt că într-adevăr mă afectează că vom pierde balul.

Voiam să fiu acolo cu el. Mă privi o secundă, încruntându-și sprâncenele și scanându-mi fața pentru a detecta mincluna.

— În niciun caz. Nu o să te las acasă în seara balului tău. Mi-am strâns din nou buzele, abținându-mă să îi reamintesc că e și balul lui.

— OK! Sirrah bătu din palme, făcându-mă să tresar. Voi doi mergeți să aruncați niște haine mai elegante pe voi și ne vedem aici peste o jumătate de oră.

— Vino direct la noi acasă. îl corectă Harris înainte să plece. Sirrah aprobă din cap și dispăru imediat cu noua lui mașină. Nu știu dacă o făcuse intenționat (așa cum susține Harris) atunci când și-a luat Ferrariul ăsta negru și destul de asemănător cu-al lui Harris.

Cel puțin pentru mine. Ferrari 458, mult mai tare decât varianta în câteva exemplare a lui TuNero. Se laudă Sirrah și-l face pe Harris să clocotească de fiecare dată. Ei doi sunt gemenii perfecți, cu excepția faptului că încă susțin ideea că se urăsc și sunt uniți doar pentru răzbunare – însă nu mică ne-a fost mirarea să vedem că nici Sirrah nu e tocmai străin de cursele de mașini. Așa că, acum, pe pistă, în loc de „Demonul" sunt „Demonii", fapt ce crește furia lui Harris și mai tare. Însă știu că e o parte în el care se bucură de asta, se bucură de prezența și existența fratelui său, sper să hotărască să recunoască asta într-un final.

— Vino, iubito. Harris mă prinse de mână și mă trase spre mașina lui.

— Nu le spui și celorlalți? Ei vin la petrecerea lui Carter?

— Nu, prezența lor nu e necesară acolo, spuse simplu, depărtându-se deja de garaj. Mi-am strâns mâinile la piept, cufundându-mă în scaun și încercând să opresc ceea ce păreau să fie lacrimi. E ridicol să plâng, nici nu știu de ce o fac, nu e ca și cum balul a fost ceva ce am plănuit toată viața, ca alte fete, ca să fac acum sfârșitul lumii din asta, dar ochii mei înțeapă și simt nevoia să le verse. Mi-am întors capul spre fereastră, concentrându-mă spre norii tot mai întunecați de pe cer și fulgere, pentru ca Harris să nu mă vadă și se să simtă și mai prost. Știu de ce mă întristează asta, nu mă interesează petrecerea în sine, sau încoronarea reginei balului – sunt chiar speriată de ultima parte – ce mă interesează e Harris. Harris, cavalerul meu la bal. Însoțitorul meu întunecat cu mască, care să mă facă cea mai fericită fată din lume în noaptea asta. Voiam momentul ăsta cu el, să avem amintirea asta pentru viitor... balul nostru.

— Iubito, plângi? Palma lui Harris s-a așezat pe piciorul meu și spaima din vocea lui m-a făcut să tresar.

Fir-ar!

— Nu, cum să plâng, Harris? Mi-e teamă doar de furtuna ce pare să înceapă, am mințit, scrâșnind din dinți pentru a opri orice altă lacrimă. Vreau să îmi șterg ochii, dar asta i-ar dovedi lui Harris că într-adevăr plâng.

— Katherine... Îmi prinse bărbia și îmi întoarse fața spre el. M-am rugat să nu mai existe lacrimi în ochii mei acum. Expresia lui Harris m-a întristat și mai tare.

— La naiba! șopti printre dinți, oprind ilegal mașina pe marginea autostrăzii.

— Ce faci? am întrebat repede.

— Ne întoarcem la garaj să-ți iei rochia. O să mergem la bal, vorbi serios, așteptând ocazia să întoarcă în mijlocul străzii aglomerate.

— Ce? Harris, dar Carter a spus...

— Plângi în noaptea balului tău și în momentul ăsta mă doare undeva de ce-a spus Carter.

Am suspinat ușor și am încercat să îmi adun tot calmul și să opresc orice altă lacrimă afurisită.

— Harris, mi-am așezat mâna pe brațul lui înainte să vireze. Claxoanele celorlalte mașini se auzeau în jurul nostru. Sunt bine, îmi pare rău de asta, nici nu știu ce m-a apucat. Cred că îmi e puțin teamă de petrecerea lui Carter, dar nu plâng din cauza balului.

Se întoarse spre mine și oftă.

— Nu mă minți, Katherine...

L-am întrerupt, scuturându-mi capul.

— Poate că voiam să merg, pentru că am muncit mult la organizarea lui. Dar dacă nu te aveam pe tine, sigur nu m-aș mai fi dus deloc.

Își strânse buzele, contrariat. Să îl minți pe Harris e mai greu decât să minți un copil că legumele sunt mai delicioase decât ciocolata.

— Poate petrecerea lui Carter va fi mai interesantă. Bufetul și șampania cu siguranță. am glumit, făcându-l să râdă ușor, apoi să clatine din cap.

— Hai, calc-o! Eu mă pregătisem pentru o petrecere de Halloween și acum trebuie să-mi reinventez ținuta. L-am zorit, făcându-l iar să râdă.

Se aplecă spre mine și îmi plasă un sărut tandru pe buze.

— Îți promit că o să plecăm de acolo cât de repede și o să te duc la balul tău.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Balul *nostru*. L-am corectat, menținându-i zâmbetul pe buze când a accelerat din nou spre casa noastră.

•••

Imaginea din oglindă nu e deloc cea la care mă așteptam pentru seara asta. Chiar dacă Harris nu folosise tocmai cuvintele astea, știu că în seara asta nu trebuie să ies în evidență. Merg la o petrecere cu zeci de mafioți periculoși, și ultimul lucru de care am nevoie e să-i cad cu tronc vreunuia dintre ei. Știu foarte bine că nu sunt genul de bărbați pe care Harris să îi prindă de guler și să îi tragă afară pentru o lecție de dureroasă tip „nu te atinge de iubita mea". Deci, sunt mulțumită de reflexia mea. Nu sunt vreo ființă supranaturală, așa cum era planul, ci o fată mai mult decât normală. Rochia neagră și lungă e simplă, fără vreun detaliu extravagant sau un decolteu generos. Are o crăpătură ce pleacă de la jumătatea coapsei stângi, în jos, și poate asta e singurul lucru ce o scoate în evidență, însă nu prea mult. Dacă stau nemișcată, e greu de observat, și nu am de gând să mă mișc prea mult în seara asta. Două bretele subțiri îmi trec peste umeri, și materialul fin, deloc vaporos, cade ușor peste trupul meu, oferindu-mi o senzație de invizibilitate. Sandalele simple și înalte se potrivesc cu părul meu liber și ondulat, alături de machiajul simplu, format din puțin tuș la coada ochiului și rimel. Am aplicat un ruj de culoare pală și sunt sigură că nu voi fi singura fată la acea petrecere, iar felul cum arăt acum, cu siguranță mă va transforma într-un cameleon pe lângă ele. Dacă eu nu vreau să fiu observată, pot pune pariu că restul se străduiesc să obțină contrariul.

— Doamne! m-am întors imediat spre Harris, care suspinase în spatele meu.

Am ridicat ușor mâinile, făcând o piruetă rapidă. Crăpătura fustei s-a desfăcut și l-am strâns imediat cu mâna.

— Deci, sunt destul de invizibilă?

Ridică o sprânceană.

— Invizibilă?! repetă cuvântul, parcă nerecunoscându-i sensul.

Am aprobat din cap, trăgând cu ochiul la ținuta lui.

Harris începu să râdă.

— Da, ești destul de invizibilă, spuse și am aprobat din cap, mai mult atentă la cămașa lui neagră, cu trei nasturi desfăcuți sus.

— Invizibilă ca o stea noaptea pe cer. Se apropie de mine și a trebuit să îmi iau ochii de pe maxilarul lui ca să îmi dau seama ce vorbește. O singură stea. Continuă, ajungând lângă mine și coborându-și buzele spre urechea mea.

— Ăăă, ce?! am exclamat nedumerită. Uitasem deja despre ce vorbim, parfumul lui miroase amețitor.

Harris chicoti în urechea mea și-mi mușcă lobul. E nevoie de tot controlul de care sunt capabilă să nu îmi înfig mâinile în gulerul lui și... mai departe e de la sine înțeles.

— Trebuie să înțelegi că invizibilitatea e ceva ce ți-e total interzis, Katherine.

Am pufăit printre buze, pielea mi se făcea de găină sub respirația lui. Obrazul lui miroase afrodisiac, proaspăt ras, deasupra liniei perfecte a bărbii de care nu m-am lecuit nici acum și nu cred că o să mă lecuiesc vreodată. Încă o păstrează și asta doar pentru satisfacția mea. Mi-am scrâșnit dinții să nu îi muște buzele ce ar trebui interzise prin lege pentru sănătatea mintală și hormonală a femeilor.

— Asta poate e valabil doar pentru tine. Nu orice bărbat din lumea asta mă vede ca tine. Am zâmbit, văzând cum îi sclipesc ochii spre buzele mele.

— Oh, cât mi-aș dori ca asta să fie adevărat. Râse și mi-am dat ochii peste cap.

— Dar, din păcate, nu sunt singurul mascul înzestrat cu darul de a vedea cât de frumoasă ești.

— Dar ești cel înzestrat cu dragostea mea. *I-am tăiat-o*, urcându-mi buzele spre ale lui și oprind orice declarație poetică avea de gând să scoată.

— *Touché*! zâmbi peste buzele mele și am rânjit.

Un tunet ne-a întrerupt sărutul chiar înainte să începă și am tresărit, lipindu-mă mai bine de pieptul lui Harris, iar el a profitat de asta să mă strângă cu totul în brațe.

* * *

Atunci când o femeie îmbrăcată elegant, coboară dintr-o mașină scumpă, într-o noapte acompaniată de fulgere, tunete și rafale de vânt, în fața unui conac - poți fi sigur că lucrurile nu se vor termina cu bine. Pentru ea, sau pentru cei de la petrecere, depinde cine e prădătorul, dar, în situația mea, e mai mult decât simplu unde stau pe scara prezenței amenințătoare.

Însă avantajul meu e că nu sunt singură. Am doi protectori care însă nu par prea încântați de prezența unuia lângă celălalt, dar trebuie să coopereze pentru o seară reușită și scoaterea de aici în siguranță a femeii, adică a mea.

Harris și Sirrah au deja planul bine pus la punct. Derutant e faptul că amândoi sunt îmbrăcați identic. Diferența între stilul vestimentar și brațele tatuate/netatuate, dispăruse, fiind înlocuită de două cămăși negre, blugi negri și pantofi la fel, pe care i-am analizat întorcându-mi capul de mai multe ori, să văd diferențele. Aceeași formă a părului și ochii care în întuneric nu mai au nicio diferență de nuanță. Poate doar barba lui Harris, ce e mascată de lumină slabă.

În seara asta îi văd în realitate pe adevărații gemeni Stone.

Singurul lucru care mă mai ajută să-i diferențiez e tatuajul de pe gâtul lui Harris și felul în care se simte brațul său în jurul meu. Nu știu de ce Harris a ales să conducă o mașină diferită de data asta, un Mercedes - nu-l cunosc tipul, dar e printre noile modele apărute - pe care Harris a pus ochii imediat, deși e prea elegantă pentru stilul lui.

Harris termină o conversație telefonică ce părea să o aibă cu Jay și imediat am fost înconjurată de cei doi demoni care îmi vor fi parteneri pe rând, care nu îmi vor acorda o atenție prea mare - pentru

că asta ar fi periculos și nu trebuie să menționez de ce, privind fosta metodă de răzbunare a unui Drake descompus –, dar, în același timp, nici unul dintre ei nu mă va scăpa din ochi.

Mă simt ca un diamant camuflat cu noroi. Toți trebuie să mă vadă ca pe un simplu bolovan de pământ și să nu-și dea seama cât de prețioasă sunt, mai ales pentru unul dintre demoni.

— Bun, știi planul. Cât timp vorbesc eu în separeu, tu nu o scapi din privire pe Katherine. Imediat ce termin cu prezentarea și alte rahaturi, am plecat de aici.

Sirrah își dădu ochii peste cap, probabil pentru că mai auzise asta de zece ori până acum.

— Am înțeles, tati, o să am grijă de ea, îl sâcâi Sirrah, iar Harris pufni pe nas, însă nu mai comentă nimic. Își întoarse privirea spre mine și îmi dezlipi câteva fire de păr de pe față, răsfirate de vânt.

— Încearcă să te distrezi, iubito. Nu trebuie să te temi de toți oamenii de acolo. Majoritatea femeilor sunt inofensive și singurul lucru cu care te pot ataca e ultimul număr din vreo revistă de modă.

Încearcă să mă calmeze și eu m-am forțat să zâmbesc de dragul lui. Însoțitoare, exact ce trebuie să par eu în seara asta. Gândul îmi face greață, așa că mi-am clătinat capul și l-am tras de braț, spre scări, când o mașină ce seamăna cu cea care ne-a dus la nunta mamei, a trecut pe lângă noi.

Cea mai grea parte e intrarea. Cea în care Harris și Sirrah sunt egali din orice punct de vedere când vine vorba de mine. Mi-am strecurat mâna pe după brațul lui Harris și am înghițit ușor în sec când Sirrah mi l-a oferit pe al lui, pe cealaltă parte.

Am simțit tensiunea lui Harris când Sirrah și-a ocupat locul, lângă mine, însă nu a comentat sau schițat ceva. Am privit spre Sirrah, mi-a făcut rapid cu ochiul. Am oftat și mi-am mutat privirea spre scări, auzind amenințarea șoptită a lui Harris despre ochi scoși și îndesați într-o anumită parte a corpului. Am făcut eu primul pas spre scări și i-am tras după mine. Mi-am suflat șuvițele de pe față. Am strâns mai tare brațul lui Harris atunci când am ajuns sus și am tras o gură mare de aer când am pășit în încăpere, la

brațul a doi dintre cei mai atrăgători bărbați ce vor lua parte la petrecere – iar eu trebuie să trec neobservată. Cel puțin de data asta, Carter nu m-a mai luat prin surprindere. Petrecerea e așa cum îmi imaginasem. Sala mare, plină de persoane (dintre care 99% sunt criminali), muzică ambientală păstrată la volum minim și un fum gros și înecăcios de trabuc.

— Aici erați! Mi-am întors imediat capul spre vocea entuziasmată a lui Carter. Se apropie de noi, îmbrăcat cam în același fel ca cei doi frați gemeni de lângă mine și ne zâmbi.

— N-ați întârziat. Asta e șocant și de admirat, glumi, făcându-ne pe mine și pe Sirrah să chicotim și pe Harris să mustească, deloc amuzat.

— Unde sunt? întrebă Harris, trăgându-mă complet în brațele sale și dezlipindu-mă de Sirrah. Brunetul cu ochii negri și-i i-a dat peste cap.

— Sunt deja în biroul meu. Majoritatea nu plănuiesc să rămână prea mult, așa că mergem. Carter îi făcu semn lui Harris și știu că e momentul să rămân singură.

— Promit că mă întorc repede. Se întoarse Harris spre mine și Carter ridică o sprânceană.

— Katherine poate să vină sus. Sunt și alte însoțitoare acolo, spuse Carter, iar dinții lui Harris scrâșniră.

— Ea nu e o însoțitoare.

Carter își dădu ochii peste cap.

— Mă refeream la partenerele celorlalți, nu va fi singura femeie. Trebuie să stea lângă tine, doar n-ai adus-o aici ca să o lași singură.

Harris răsuflă pe nas și eu mă panicam. Vreau să stau cu el, însă o cameră plină de teroriști nu pare spațiul ideal.

— Dacă se plictisește poate să coboare, propuse Carter și Harris încă mă cugeta. Nu vrea să mă ia acolo, dar nici să mă lase aici. Cum nu vrea nici să merg la bal fără el sau să rămân acasă. Sunt în mijlocul punctelor cardinale și pe orice direcție aș apuca-o, nu e bine.

— Vor fi fete de vârsta ta, le plac companiile tinere. Poți vorbi cu ele, nu trebuie să fii atentă la discuția noastră, insistă Carter, e

clar că el nu vede situația asta așa ca Harris. Nu mă vede pe mine în mijlocul răzbunării, în caz că afacerea merge prost.

Harris mă privi, lăsând alegerea în seama mea. Am analizat chipurile necunoscute din încăpere și am aprobat din cap. Cel puțin acolo voi fi lângă Harris, pentru că am sentimentul că trebuie să stau lângă el în seara asta. Dacă tot am pierdut balul și am venit aici cu el, o să stau cu el orice ar fi.

— Bun! Atunci haideți odată, nu-mi place să-mi fac oaspeții să aștepte, ne zori Carter, dispărând deja în mulțime.

— O să fiu prin preajmă dacă decizi să cobori. Mă anunță Sirrah și am dat din cap, zâmbind, înainte ca Harris să mă tragă după el.

— Nu e mare lucru, deci încearcă să fii relaxată și comportă-te normal. Îmi șopti Carter înainte să deschidă ușa masivă a biroului său și să intre.

Bineînțeles, o cameră plină de teroriști care vor discuta atacul asupra unui transport al armatei pentru obținerea unor dispozitive explozive... nimica toată.

Harris mă împinse ușor în cameră, menținându-și palma pe baza spatelui meu și am fost șocată pe moment de imaginea schimbată a biroului lui Carter. Acum mijlocul e înconjurat de canapele și fotolii, în centrul lor aflându-se o masă de sticlă ticsită de băuturi și trabucuri. Aici fumul e și mai înecăcios și am încercat să îmi abțin nevoia de a tuși.

— Domnilor, acesta este conducătorul atacului, Harris.

Carter făcu semn spre Harris și acesta păși în față, dând mâna cu fiecare bărbat în parte și salutându-i rapid. Am numărat 12 bărbați, știam deja că sunt atâția, dar să îi văd pe toți într-o cameră îmi provoacă amețeală.

— Cam tânăr. Vorbi unul dintre ei cu o engleză aproape imposibil de înțeles și încruntându-se spre Harris. Mă așteptam ca remarca să îl enerveze pe Harris, dar zâmbi neafectat.

— Vârsta nu e foarte importantă în meseria noastră. Nu-i așa, Vargon? Harris își întoarse privirea spre unul dintre bărbați. Acesta zâmbi, iar ochii lui albaștri păreau capabili să hipnotizeze.

— E arma noastră, îi răspunse bărbatul cu o engleză mai curată decât celălalt și mi-am dat seama că acesta e celebrul Vargon pentru care Harris plecase azi-dimineață (dar a amânat întâlnirea cu vreo 20 de minute).

E mai tânăr decât mi-am imaginat, nu cred că are mai mult de 30 de ani, și felul în care arată e o altă surpriză. Nimic din bărbatul plin de cicatrici și încruntat pe care mi-l imaginasem eu.

Deși ceilalți sunt așa, majoritatea arată ca exemplele adevăraților teroriști și am încercat să nu mă uit prea atent la ei, pentru a nu atrage atenția.

Harris mă trase cu el spre unul dintre fotoliile din jurul lor și l-am observat cugetând cu privire la *mine*. Pentru prima dată, am văzut și femeile din încăpere; sclipitoare în adevăratul sens al cuvântului și așezate pe marginea canapelelor sau a fotoliilor, lângă partenerii lor. Ca adevărate însoțitoare, nu iubite. Ele nu trebuie să fie prezentate, așa cum nu voi fi nici eu.

Așa că l-am scutit pe Harris de ce părea să fie chinuitor pentru el și m-am așezat singură pe marginea fotoliului său. Oftă ușor doar că eu să-l văd și se așeză, punându-și palma peste coapsa mea. Nu știu dacă să îmi pun mâna peste a lui sau ăsta ar fi un gest prea romantic. Am analizat siluetele din jur și nimeni nu mai făcea asta. O femeie își sprijină mâna pe umărul partenerului ei și o alta îl ținea pe după gât, însă în ceea ce inspiră atingere sexuală, nu romantică, așa că mi-am ținut mâinile în poală.

— Dacă aveți întrebări, sunteți liberi să le adresați, deschise Carter discuția din fotoliul de lângă Harris. Lângă el e așezată o fată brunetă, cu vreo 3-4 ani mai mare decât mine, părând că și-ar dori să smulgă rochia roșie de pe ea și să se arunce peste Carter în camera plină de oameni. Pot să jur că ochii îi sclipesc spre șlițul pantalonilor lui. M-a amuzat pentru câteva secunde. Nu o cunosc pe femeia asta și mă întreb dacă e o relație serioasă sau doar o însoțitoare. Încă nu l-am văzut pe Carter cu o iubită, în adevăratul sens al cuvântului. A mai avut câteva tentative, dar toate s-au terminat după câteva săptămâni.

Mi-am dat seama că doar câțiva dintre ei folosesc engleza, iar restul vorbesc ceva ce seamănă a arabă. Dar nu ei aveau nevoie de traducere, ci eu, pentru că Harris și Carter se descurcă destul de bine. Harris mi-a spus că s-a străduit să învețe limbile asociaților lui tocmai pentru asemenea situații și eu mă simt ca un copil stând lângă el și ascultându-l.

Trage leneș dintr-o țigară, nu l-am văzut niciodată mai „traficant" ca acum. E complet în elementul său. E cel mai tânăr din cameră – deși jumătate sunt mai mici de statură decât el –, dar toți îl ascultă atenți și dacă ar fi vorbit despre altceva, aș fi fost din cale-afară de mândră de el. Oricum sunt.

— Cunoașteți numărul soldaților prezenți la demonstrație? întrebă Vargon.

— Vor ajunge în Qatar cu un singur avion. N-u trimis încă oameni mai devreme deci nu cred că vor fi mai mulți de 20. Noi suntem mult mai mulți și îi vom doborî ușor. Mi s-a zbârlit pielea auzind declarația lui Harris. El mi-a simțit tensiunea și mi-a masat coapsa, încercând să mă liniștească.

— Când aveți de gând să atacați, mai exact? întrebă altul și nu sunt sigură că mi-e mai bine dacă folosesc engleza. Prefer să nu înțeleg conversația.

— În timpul demonstrației. Toți vor fi atenți la efectele armei. Răspunse Harris, aducându-mi aminte de explicațiile pe care mi le dăduse despre acest atac. O industrie de armament a creat un nou dispozitiv exploziv, pe care urmează să îl prezinte armatei. Un nou tip de rachetă. *Blacktron*, parcă o numise Harris.

Altul vorbi pe o limbă necunoscută și nu mai sunt sigură că e tot arabă. Cei care nu vorbesc engleză par totuși să o înțeleagă.

— Sunteți siguri că vor fi 10 rachete acolo? întrebă unul tuns zero, cu o cicatrice enormă, ce-i brăzda obrazul drept. E cel mai înfricoșător dintre toți, pare să își poarte cu mândrie semnul de pe față.

— 11. Una pentru demonstrație, iar restul vor fi preluate imediat de armată. Nu vor să le țină prea mult pe drumuri. Sunt conștienți că sunt destui ca noi care vor să pună mâna pe ele, rânji Carter.

— Și dacă sunt alții care vor ataca? întrebă un bărbat cu barbă ce pare enervat de ceva, pentru că e încontinuu încruntat.

— Atunci cei mai buni vor pune mâna pe premiu, răspunse Harris serios, fără să stea pe gânduri. Corpul mi s-a cutremurat realizând pericolul la care urma să fie supus. E personajul negativ, cel rău care nu trebuie să câștige, dar e *răul meu* și tot ce-mi pasă e ca el să se întoarcă teafăr acasă.

Restul conversației s-a transformat într-o amestecătură de limbi dintre care înțelegeam pe scurt puterea acelor rachete, faptul că într-o demonstrație e singurul moment în care pot pune mâna pe ele, pentru că armata le transportă doar cu avionul și se pare că un avion nu poate fi doborât ca un tir. Dacă nu aș fi fost atât de tensionată, m-aș fi plictisit îngrozitor. Femeia de lângă mine încercase de câteva ori să înceapă o conversație, șoptindu-mi ceva, însă eram prea atentă la teroriștii din jur ca să îmi pese de ultimele tendințe de la Milano. Felul în care arăt eu pe lângă ele, sigur le face să se simtă superioare mie, dar ce nu știu ele e că ăsta e în avantajul meu. O remarcă asupra rochiei mele, ce nu aparține vreunui designer, m-a făcut să mustesc și să îmi doresc să fi îmbrăcat rochia cu diamante. Însă sunt fericită că asta mă face invizibilă printre acești bărbați.

Am realizat că despicătura rochiei mele se desfăcuse, lăsându-mi o mare parte din picior descoperită și Harris încerca discret să mi-o ridice înapoi pe coapsă. M-am abținut chiar înainte să chicotesc și am ridicat-o singură. Marginea fotoliului nu e prea confortabilă și, în sinea mea, plângeam, gândindu-mă la balul la care ar trebui să fiu acum. Dar locul meu e unde e Harris, așa că am tăcut și m-am conformat. Harris își mută mâna pe spatele meu și îmi trase picioarele între ale lui. Alții au poziții mai apropiate, așa că nu m-am panicat, e mult mai confortabil așa.

Eram atentă la sporovăiala indescifrabilă a unui bărbat când Harris m-a tras ușor spre el.

– Cât de tare te-ai plictisit? îmi șopti la ureche.

Am clătinat din cap. Până și partenera lui Carter se potolise acum și fuma aproape adormită dintr-o țigară.

— Nu m-am plictisit, am mințit, încercând să fiu cât mai cuminte, deși îmi doream să-mi înfig mâinile în gulerul lui și să îi înconjur talia cu picioarele.

Mă coborî complet în poala lui, parcă ghicindu-mi gândurile. Îmi dădu părul de pe umăr și își lipi buzele de urechea mea, în timp ce îmi mângâia coapsa, mai lasciv.

Ce naiba face?

— Cred că te-ai distra mai bine jos. Poți merge acolo până termin eu aici.

Mi-am întors ușor privirea spre el. Ceva îl îngrijorează, știu asta. Dar nu cred că discuția lor mai poate conține ceva care să mă sperie mai tare.

— Pot aștepta cu tine, aici.

Harris nu băuse nimic, doar fuma, însă mie mi-e groaznic de sete, iar băuturile de pe masă par prea tari.

— Doar așteaptă-mă jos. Cineva din încăperea asta nu-și ia ochii de pe tine de mai bine de 30 de minute și eu nu vreau să fac o prostie.

Am încremenit auzindu-i șoapta în urechea mea. Despre ce naiba tot vorbește? Sunt mai mult decât sigură că nu atrăsesem nicio privire, cine s-ar uita la mine când în cameră este o femeie blondă, cu cel mai perfect bronz din câte am văzut și ochii de un verde ametitor?! Să nu mai spun că rochia verde și scurtă, se așează pe ea într-un fel în care ar fi făcut de râs orice model.

Voiam să îi spun lui Harris că e paranoic din nou și înainte să caut prin încăpere așa-zisa privire așezată pe mine, mi-a prins bărbia și m-a oprit.

— Așteaptă-mă jos, nu va fi așa plictisitor ca aici. I-am scris deja lui Sirrah să te aștepte, îmi șopti din nou, și dacă preferă să mă trimită de lângă el, la Sirrah, înseamnă că ceva îl deranjează mai tare aici. Mi-am abținut alte comentarii și am aprobat din cap, ridicându-mă. Nu făceam tocmai parte din conversație ca să îmi scuz plecarea, așa că pur și simplu m-am strecurat prin spatele lor, cu picioarele amorțite de la statul pe marginea fotoliului.

— Cobori ? Vin și eu cu tine. Pot să plec? M-am plictisit îngrozitor, se plânse partenerului ei, femeia care se legase de rochia mea.

Bărbatul îi făcu semn dezinteresat din mână, fără să o bage prea mult în seamă și ea se ridică, venind spre mine. Grozav!

M-am abținut să mă uit la Harris sau să caut „privirea" când am ieșit pe ușă și am tras involuntar o gură de aer.

— Ufff, bărbații ăștia pot fi atât de plictisitori uneori, se plânse roșcata, dându-și teatral ochii peste cap. Mi-am abținut un răspuns și am pornit pe hol, în căutarea lui Sirrah.

— Partenerul tău e de-a dreptul fierbinte. Atât de tânăr, sexy și dur. Nu vrei să facem schimb? rânji spre mine și m-am oprit uimită.

— Scuză-mă?!

Începu să râdă. Poate rochia ei aurie cu spatele gol e de designer, dar în combinație cu părul roșu, crează o strălucire ce seamănă mai mult cu luminițele de Crăciun.

— Ești nouă în lumea asta, nu? Ei, află că tipii ăștia fac așa ceva. Să nu te sperii dacă Harris o să te schimbe în seara asta. Le place să facă chestii din astea.

Mi-am scuturat capul și mi-am văzut de drum.

— N-o să mă schimbe.

Continuă să râdă, ținându-se după mine.

— Tânără și naivă. Așa am spus și eu la început, când eram a lui Isac. Până m-a vândut lui Saia.

Am privit-o terifiată.

— Te-a vândut?

— Da, râse, fără să pară afectată în vreun fel. Nu e ca și cum tipii ăștia ne-ar iubi. Se folosesc de noi și noi ne folosim de ei. Spre binele tău, nu te atașa prea mult de frumușelul ăla, pentru că nu o să termine bine. Am înghițit în sec și am tăcut, femeia asta nu ne știe pe mine și pe Harris și nici n-are nevoie să afle.

L-am observat pe Sirrah așteptându-mă la baza scărilor și m-am grăbit spre el.

— Uau! exclamă femeia al cărei nume nu îl știu și privi derutată spre Sirrah, apoi în spatele ei.

— Când a ajuns acolo? Şocul ei caraghios m-a făcut să râd.

— E fratele lui geamăn.

— Geamăn? Sfinte, sunt doi? expiră şocată. Oh, Doamne, mi-aş da toată colecţia de pantofi să-i am în pat pentru o noapte, spuse dintr-o suflare şi a fost nevoie de toată stăpânirea mea să n-o împing pe scări.

— Gemenii sunt atât de orgasmici. E ca şi cum ai avea o partidă de sex doi în unul. Şi, îi ai pe amândoi? Norocoaso, bolborosi cât eu aproape alergam pe scări ca să scap de ea.

— Nu-i am pe amândoi, am bombănit eu, deşi ea nu pare să mă creadă şi felul în care se uită Sirrah spre mine nu ajută deloc.

— Ai rezistat mai mult decât aş fi crezut. Zâmbi când am ajuns lângă el şi îmi întinse un pahar de şampanie. I-am mulţumit recunoscătoare şi am luat o gură din lichidul rece.

— Harris a devenit paranoic, am spus după ce gâtul meu nu mai era uscat şi Sirrah râse.

— Bineînţeles că a devenit. Şi el a rezistat mai mult decât credeam. Am început să râd fără să îmi dau seama şi am observat ca roşcata încă e lângă noi. Sirrah o privi cu o sprânceană ridicată. Ea interveni imediat să se prezinte.

— Bună, eu sunt Katherine.

M-am înecat cu şampania şi Sirrah începu să râdă.

— Bună, Katherine, spuse Sirrah seducător, mai mult sâcâindu-mă pe mine.

Asta-i bună!

— Deci, vrei ceva de băut? întrebă Katherine 2, părând derutată de amuzamentul lui.

Sirrah îşi ridică paharul lui de şampanie în semn că are deja ceva de băut şi îmi prinse braţul, trăgându-mă spre mulţime.

— Ne vedem prin preajmă, Katherine. O ironiză el din nou, lăsând-o în urmă.

— Asta a fost nepoliticos, l-am certat şi şi-a dat ochii peste cap.

— Am deja o Katherine pe cap. Nu-mi mai trebuie încă una.

De data asta mi-am dat eu ochii peste cap.

— Şi roşcatele nu sunt tocmai genul meu. Prefer brunetele, îmi şopti la ureche. I-am răspuns cu o privire acidă, dar râsetul lui tot m-a făcut să râd. Am ajuns lângă un bar care nu fusese aici până în seara asta şi Sirrah mi-a înlocuit paharul gol de şampanie.

— Sau vrei altceva?

Am clătinat din cap şi am luat altă gură din şampania spumoasă şi delicioasă. Sirrah şi-a luat un pahar de bourbon de data asta. Am privit pentru prima dată prin jur, la mulţimea necunoscută.

— Cine sunt oamenii ăştia?

— Să mă ia dracu' dacă ştiu. Majoritatea parteneri de-ai lor. Toţi îngâmfaţi şi lăudăroşi. Am râs uşor şi Sirrah strâmbă din nas.

— Dacă îl auzeai pe unul dintre ei cum vorbea de iahtul lui şi cele nu ştiu câte maşini, îi făceai o gaură în cap cu tocul de la pantof.

Am izbucnit în râs şi m-am înecat iar cu şampania.

— Vorbesc serios, adăugă, el fiind foarte serios. A vorbit 20 de minute despre sistemul de navigare. Nici broşura nu cred că e atât de lungă.

Am continuat să râd în timp ce Sirrah se strâmbă, aducându-şi aminte de discuţia ce o avusese probabil mai devreme. Mi-am dat seama că asta e prima dată când aveam o discuţie fără protectori în jurul nostru. Mi-ar fi mult mai uşor să mă obişnuiesc cu Sirrah dacă aş putea vorbi mereu cu el aşa. Acum nu îl mai văd ca pe Harris, ci fratele lui, care mi-ar putea fi chiar prieten.

— Şi, cum a decurs discuţia Furnicilor Negre de sus?

Am izbucnit din nou în râs şi m-am rezemat de bar.

— Scorpionii Negri.

Sirrah îşi flutură mâna, dezinteresat.

— Tot un drac.

Am mai râs puţin şi i-am răspuns:

— Plictisitoare şi înfricoşătoare.

— Uau! Interesantă combinaţie, râse Sirrah, luând o gură din băutura lui.

Am aprobat din cap, oftând, şi am privit spre scări, aşteptând ca Harris să coboare.

— Te deranjează să aştepţi puţin aici? Trebuie să o găsesc pe Alexandra, am pierdut-o când am venit să te iau pe tine.

— Alexandra e aici?

— Da.

— Sigur, o să aştept aici.

— Mă întorc repede, încearcă să nu exagerezi cu şampania, OK? Zâmbi când am luat al treilea pahar şi l-am ignorat, dându-mi ochii peste cap. Cel puţin să mă îmbăt dacă de distracţie n-am parte deloc. M-am gândit să o sun pe Nicky cât timp îi aşteptam pe Sirrah şi Alexandra. Oricare ar fi acum relaţia dintre Harris şi Alexandra şi chiar dacă pare că acum e cu Sirrah, încă nu o pot suporta prea bine în jurul meu.

— Interesantă petrecere, nu? am tresărit, auzind o voce lângă mine şi m-am întors spre un chip pe care chiar dacă nu-l văzusem mult, îmi e deja foarte cunoscut. Vargon. Am înghiţit automat în sec.

— Da, am răspuns cu jumătate de gură.

Zâmbi, clătinând din cap. Am privit în jur, dacă el e aici, Harris ar trebui să fie şi el.

— Îmi pare rău, nu m-am prezentat. Eu sunt Vargon. Bărbatul îmi întinse mâna şi am înghiţit din nou în sec.

— Katherine. Aproape m-am înecat, oferindu-i mâna liberă şi m-a surprins când a sărutat-o. Nu părea să conştientizeze că am aceleaşi nume ca al roşcatei, dar nu sunt sigură că pe al ei îl ştie. O amintire a biroului de sus m-a făcut să realizez că el era singurul fără o însoţitoare aşezată pe marginea fotoliului.

— Eşti foarte frumoasă, Katherine. Îmi zâmbi amenţitor şi am zâmbit şi eu, neştiind ce să spun şi mutându-mi privirea spre paharul meu de şampanie. Începea deja să îşi facă efectul. Vorbele lui Harris prindeau sens uşor, uşor. Nu fusesem prea atentă la Vargon, pentru că el a fost tăcut în cea mai mare parte a timpului, camuflat în fumul ţigării sale şi a întunericului difuz din încăpere. El e cel pe care îl văzuse Harris privindu-mă? Paharul de şampanie începea să îmi ardă palma, deşi sunt conştientă că trebuie să fie rece.

Tot corpul meu părea să capete instantaneu un strat de sudoare provocat de ochii oceanici coborâți spre mine. Am înghițit în sec și am încercat să zâmbesc. „Comportă-te normal!" mi-am amintit vorbele lui Carter.

— Trebuie să recunosc, niciodată nu mi-au plăcut fetele americane, însă tu pari să fii o excepție, vorbi suav, cu o engleză curată, dar araba era ușor de sesizat în dicția lui. E cel mai amețitor (la modul rău) bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea. E genul de bărbat pe care te aștepți să îl găsești doar în vis sau pe paginile unei cărți. Însă oricât de atrăgător ar fi, nu pot stăpâni frica ce îmi traversa acum pe șira spinării. Dragostea pentru un singur bărbat mă face realistă și cerebrală - în fața mea nu se află poate unul dintre cei mai frumoși oameni de pe pământ, ci un terorist. Un criminal fără inimă. Asta e partea oribilă din el și am încercat să mă concentrez asupra ei și nu asupra ochilor ce par electricitate pură, a pielii ciocolatii și catifelate și a părului mult prea negru pentru o nuanță naturală. Barba lui are aproape aceeași formă ca a lui Harris, doar că e mai neagră și deasă. Nu cred că el se vopsește așa cum făcea Harris înainte.

— Mulțumesc! mi-am găsit cu greu cuvântul și am privit discret în jur, sperând să găsesc silueta lui Harris.

— Îmi acorzi un dans, Katherine? vorbi aplecându-se ușor spre mine. Am înlemnit, dar nu aveam încotro, sfatul lui Carter îmi tot umbla prin minte și sunt sigură că pentru el, comportamentul normal include un dans. Înainte să îmi adun curajul și să accept, un braț mi-a cuprins mijlocul și chiar dacă e același, știu că nu e al lui.

— Aici erai, iubito! Știam mai bine decât orice că cel de lângă mine e Sirrah și nu Harris, dar înainte să mă pot speria de vorbele lui, buzele sale s-au aplecat rapid peste ale mele și s-au unit într-un sărut scurt.

Sirrah se depărtă imediat și își îndreptă atenția spre cel din fața noastră.

— Vargon, îmi pare rău, nici nu te-am văzut aici. Eram disperat s-o găsesc pe Katherine până nu mi-o fură cineva, glumi, și o parte din mine îi înțelege deja gestul brusc, chiar dacă sunt încă șocată

N-am auzit răspunsul amuzant al lui Vargon, care pare să-i făcut pe amândoi să râdă, pentru că în mulțime a apărut o pereche de ochi pe care o cunosc foarte bine. Harris rămăsese blocat la câțiva metri de noi, cu paharul de șampanie aproape spărgându-i-se în mână și cu chipul sălbatic.

Inima mea s-a oprit în loc. A văzut. L-a văzut pe Sirrah sărutându-mă și oricare ar fi fost intențiile lui când a făcut-o, expresia lui Harris demonstrează că nu îi pasă de ele.

Starea mea și așa afectată de la șampanie s-a agravat și mai tare. Am înghițit în sec când l-am văzut pe Harris venind spre noi cu o expresie ce nu pare deloc fericită.

— Ai reușit să scapi de Carter? întrebă Vargon și nu mi-a luat mult să-mi dau seama că îl confundă pe Sirrah cu Harris. Și ăsta era trucul dacă Harris n-ar avea rațiunea pierdută în momentul ăsta.

Vargon făcu ochii mari când îi văzu pe amândoi și mie nu mi-a scăpat felul în care am fost smulsă de lângă Sirrah.

— Oh, tu ești celălalt frate. Voi doi sunteți de-a dreptul derutanți. Vargon își scuturâ capul, genunchii mei începeau să tremure din cauza privirii lui Harris asupra fratelui său.

— Deci, cine e partenerul lui Katherine, până la urmă? întrebă Vargon, părând să găsească ceva care să îl amuze în sfârșit în seara asta.

Harris deschise gura, dar Sirrah i-o luă înainte.

— Amândoi. Răspunse cel din dreapta mea și mi-am strâns ochii. Asta nu se va termina bine.

Vargon zâmbi amuzat. Pe cât de frumos e, pe atât de tare mă sperie bărbatul ăsta. E diavolul perfect. Rău și deghizat în ispita căreia nu poți să îi reziști.

— Atunci, presupun că ești destul de ocupată, Katherine. Nu vreau să te aglomerez și eu.

Îmi zâmbi, prinzându-mi mâna pentru a o săruta.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Katherine. Tonul lui e fermecător, nepăsându-i de cei doi parteneri de lângă mine. Am zâmbit și m-am străduit să aprob din cap.

— Și mie! Mai mult am șoptit. Capul lui Harris arată de parcă e gata să explodeze. Îl simt tremurând din toate încheieturile.

Imediat ce Vargon a dispărut în mulțime, Harris m-a tras spre ieșire și i-a făcut semn lui Sirrah să îl urmeze. Șampania începe deja să mă afecteze serios, iar situația în care am intrat nu e una bună deloc. Furtuna se dezlănțuia deja și nu am apucat să pășim afară că Harris s-a dezlănțuit și el lângă mine. Am clipit amețită, nefiind în stare să îmi dau seama când s-a întors spre Sirrah și l-a lovit cu pumnul în față. Mi-am pus mâinile la gură, văzând corpul la pământ al geamănului cu ochii negri. Ușile s-au închis în spatele nostru și sunt sigură că fusese Carter. Spectacolul ăsta nu e pentru oaspeții lui. Sirrah mă surprinse începând să rădă în timp ce se ridică de la pământ și își șterse sângele de la nas.

— Ai reușit să te controlezi până aici, râse și Harris se înfipse din nou în gulerul lui. Asta e de admirat pentru tine, frățioare.

— Taci dracu' din gură sau îți jur că te omor, tună Harris, împingându-l spre scări.

— Încercam doar să o protejez pe Katherine, idiotule. Nu asta mi-ai spus tu să fac? vorbi Sirrah, mult mai serios de data asta.

— Ți-am spus să ai grijă de ea, să nu o scapi din ochi, nu să o sărută, urlă Harris, împingându-l din nou pe Sirrah de guler până când amândoi au ieșit în ploaie.

— Harris, calmează-te. M-am apropiat de ei, din ce în ce mai speriată. Nici nu a părut că mă aude.

— Am crezut că putem ajunge undeva, dar ești un vierme nenorocit care încearcă să mă sape pe la spate.

Sirrah începu să rădă și îl împinse pe Harris de lângă el.

— Am greșit crezând că tu ești cel care seamănă cu Reynolds. Mă uit la tine și văd fiecare bucată din Jonathan, vorbi Harris în scârbă și am văzut furia apărând pe chipul lui Sirrah, apoi pumnul său care a lovit fața lui Harris. Am țipat terifiată.

— Încetați! Am strigat, ieșind în ploaie spre ei.

— Să nu îndrăznești vreodată să mă mai compari cu nenorocitul ăla, mărăi Sirrah, prinzând gulerul lui Harris și simțeam

că ameţesc eu din cauza sângelui ce se scurge din sprânceana lui Harris.

— Poţi nega, dar ştii că e adevărat, îl întărâtă Harris şi Sirrah bufni de furie.

— Am sărutat-o pe Katherine doar să îl ţin pe mafiotul ăla departe de ea, aşa cum mi-ai spus tu. Nu mă tenta să îmi doresc să o sărut şi din alt motiv. Ameninţarea lui Sirrah m-a luat prin surprindere şi l-a scos din nou din minţi pe Harris.

A urlat, împingându-l pe Sirrah, şi amândoi au început să se rostogolească pe scări.

— Harris! am ţipat din nou disperată şi am fugit după ei. Ploaia ne făcuse deja leoarcă şi de data asta nu mai e doar un pumn, e o adevărată luptă între amândoi şi totul e din vina mea.

— Încetaţi, vă rog. Am început să plâng, neştiind cum să îi despart.

Harris a ajuns deasupra lui Sirrah şi i-a prins gulerul, lovindu-l în faţă de nenumărate ori.

— Harris, opreşte-te. Am ţipat disperată deşi nu mă auzea.

Se aplecă spre faţa plină de sânge lui Sirrah, strângându-i gulerul în pumni.

— Dacă te mai atingi o singură dată de ea, îţi jur pe mormântul mamei noastre, o să te omor cu mâinile mele.

Ameninţarea lui Harris m-a făcut să înlemnesc.

— Nu mai eşti doar tu cel puternic, Sirrah. Nu mai sunt copilul speriat pe care ţi-l aminteşti tu şi chiar dacă mi-am trăit viaţa până acum iubindu-te şi regretând că te-am pierdut, în momentul ăsta n-o să stau pe gânduri să te omor chiar eu dacă încerci să mi-o iei pe Katherine.

Vorbele lui Harris erau prea mult pentru mine, nu îl mai pot asculta vorbind aşa cu fratele său. În atâtea ameninţări ce mă au pe mine drept subiect.

Am urcat din nou scările, vrând să plec cât mai repede de lângă ei. Îmi simt lacrimile pe obraji chiar dacă sunt udă din cap până în picioare. Am ignorat privirile din jurul meu, neştiind încotro mă

Îndrept mai exact până am ajuns din nou la bar și am luat o sticlă de bourbon, fără să mă mai sinchisesc cu paharul.

De-a lungul timpului, multe lucruri s-au schimbat la Harris, dar gradul de gelozie niciodată. L-am văzut erupând de multe ori, dar o bătaie și asemenea cuvinte adresate fratelui său, e cu totul alt nivel și prea mult, chiar și pentru Harris.

Nici Sirrah nu e tocmai scutit de vină, nu avusesem nici măcar timp să conștientizez că m-a sărutat înainte să izbucnească furtuna. Ar fi reușit să mă ia de lângă acel bărbat și fără să mă sărute și practic să se prefacă îndrăgostit de mine și să îl scoată pe Harris din minți. Capul începe deja să mă doară și am luat altă gură din alcoolul puternic, sperând să uit mai repede rahatul ăsta.

Asta e noaptea balului meu, acum ar fi trebuit să fiu cu prietenii mei, să râd și să mă distrez, încercând cu greu să-l conving pe Harris să danseze cu mine și să mă sărute atunci când mă aștept mai puțin. În schimb, uite-mă aici; la o petrecere la care nu am ce căuta, într-o casă plină de mafioți, cu iubitul și fratele lui bătându-se afară, udă și cu o deja existentă stare de beție.

3. Prețul pentru o Regină

Încăperea începe să se învârtească cu mine, dar nici că-mi pasă. Am băut alcoolul, sperând să îmi spele seara asta din minte. Mai întâi o cameră plină de teroriști, apoi unul care mă crede o americancă frumoasă, apoi geamănul greșit care mă sărută... Nu, nu, prea mult pentru o seară. Am mai luat o gură din sticlă. Aaa, am uitat să menționez de bătaia de afară.

— Cineva e într-o fază proastă, am auzit o voce lângă mine, care m-a întrerupt din listarea mintală a problemelor mele.

Am început imediat să râd când am văzut-o pe Alexandra lângă mine.

— Tu mai lipseai, am râs, adăugând-o și pe ea în listă.

Ridică o sprânceană spre mine și își luă un pahar de șampanie. Am bufnit și am băut din sticla mea, ca un bețiv la barul din colțul străzii.

— Deci, unde sunt Harris și Sirrah?

Era prea frumos să cred că o să-și ia băutura și o să mă lase în pace.

— Nu e treaba ta, am mormăit, nevrând să-i dau tipei ăsteia mai multe motive să mă săcâie.

— Ești în regulă? Nu arăți prea bine. Ridică o sprânceană pensată perfect spre statura mea de burete de baie. Apa mi se scurge din păr, rochia e praf și nici nu vreau să mă gândesc cum arată machiajul. Mi-am strâns buzele, fără să-i răspund.

Se așează mai aproape de mine. Poartă o rochie neagră asemănătoare cu a mea, dar normal că pe ea arată senzațional. Am bombănit și am dat vina pe faptul că ea are spatele gol.

— Trebuie să ai grijă cu ăștia doi, Katherine, nu ai vrea să se îndrăgostească amândoi de tine. Sau asta vrei? Îndreptă o jumătate de rânjet spre mine și sunt pe punctul de a o da cu capul de marginea barului.

— Ce? Despre ce dracu' vorbești? Tu ești cea cu Sirrah, îți amintești? M-am abținut să o împing cu degetul în frunte ca un copil care își impune punctul de vedere.

— Eu?! Cu Sirrah?

Râse amuzată.

— În niciun caz.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Atunci de ce te-ai mutat cu el?

— Ai grijă, Katherine, aș putea spune că ești geloasă.

Mi-am umflat nările de nervi, dar nenorocita râde de mine.

— Nu, scumpete, ne-am mutat împreună ca prieteni. Recunosc, eu și Sirrah am avut parte de puțină distracție, dar asta nu înseamnă că suntem împreună. Oamenii mai fac asta, știi?

Mă cicăli ca pe un copil prost.

— Curvele fac asta, am bolborosit înainte să mă pot stăpâni, dar fără regret.

— Scuză-mă?!

— M-ai auzit! am spus nepăsătoare, luând altă gură din băutura mea. Expresia ei e primul lucru bun pe care îl primesc în seara asta. Am rânjit cu buzele încă pe gura sticlei.

— Bine, cum spui tu, dar n-am să fac o tradiție cu Sirrah. Sunt practic identici, dar în pat sunt atât de diferiți. Adică, toate chestiile pe care le poate face Harris cu un singur deget.

Ha, știu ce faci, târfă, dar nu-ți merge.

— Să vezi câte poate face cu limba, am spus drăcește, știind deja că ea nu primise niciodată sex oral de la el.

Râse.

— Cum să nu?! Harris nu face chestia...

— S-o crezi tu! N-o face oricui, am adăugat eu cât se poate de serioasă, părând chiar plictisită de femeia de lângă mine, pe care aș vrea să o decapitez acum.

Rămase tăcută, privindu-mă câteva secunde. Vrea să comenteze, dar s-a abținut, probabil nesigură de armele pe care le are împotriva mea.

— Totuși...

— Ascultă, sunt nervoasă și beată, nu încerca să mă întărâți pe tema sexului pe care-l făceai tu cu Harris acum 6 ani. Sunt destul de capabilă să-ți sparg capul în momentul ăsta. Da, tu ai fost prima. Pff, vrei un premiu? Pe mine mă iubește.

I-am trântit-o în față și târfulița din mine a ridicat nasul sus, mândră, arătându-i degetul mijlociu. Își mască furia, începând să râdă.

— Ești mai nebună decât te credeam.

— N-ai văzut nimic.

Sunt din cale-afară de mândră de mine. Cel puțin am câștigat și eu o luptă în seara asta și îi mulțumesc alcoolului pentru asta.

— Katherine, te-am căutat peste tot. O voce cunoscută se auzi lângă noi, întrerupând-o pe Alexandra din a-mi da o replică acidă. Mi-am întors privirea spre Harris, găsind o față curățată de sânge, dar plină de lovituri.

— Doamne, uită-te la tine. M-am apropiat de el, nefiind sigură dacă să-i îngrijesc rănile sau să îi mai dau și eu încă una pentru ce a făcut.

— Sunt bine, iubito, nu-ți face griji. Cât ai băut?

— Nu te-am întrebat dacă ești bine și e treaba mea cât am băut, am ripostat, făcându-l să ofteze și să încerce să îmi ia sticla. I-am dat imediat peste mână. *Ea* nu se bate pe scările din fața casei, ea mă ajută să le fac față curvelor. Concluzie: sticla rămâne.

— Mai bine ai avea grijă cu ea, Harris. La cum văd eu lucrurile, Sirrah înaintează repede spre locul tău, rânji Alexandra și înainte să mă înec cu băutura, m-am repezit în nenorocita de lângă mine.

Harris îmi prinse mijlocul înainte să mă înfig în părul ei.

— Curva dracu', o să-ți scot ochii ăia să nu mai vezi nimic cu ei. M-am zbătut în brațele lui Harris și aproape am scăpat, până când m-a înșfăcat din nou.

— Alexandra, pleacă de aici, o atenționă Harris, văzând că nu glumesc.

— Spuneam doar, de ce m-ar fi întrebat atunci de ce m-am mutat cu Sirrah? Alexandra ridică din umeri, rânjind, și eu am urlat, repezindu-mă iar spre ea. Nu pot să cred că îmi întoarce cuvintele așa.

— Dă-mi drumul. M-am zbătut în brațele lui Harris, nu pot să cred că el s-a tăvălit cu Sirrah pe scări acum cinci minute și pe mine nu mă lasă să îi dau nici măcar o palmă.

— Mi-a făcut plăcere să vorbim, Katherine, rânji spre mine, luându-și paharul de șampanie și plecând cu grație, în timp ce eu arăt ca un animal turbat și imobilizat.

— Dă-mi drumul!

— Calmează-te, iubito.

— Nu-mi spune tu mie să mă calmez. Cum ai tupeul să-mi spui asta, după ce-ai făcut?

Oftă, dar refuză să îmi dea drumul din brațe, probabil speriat că voi fugi după Alexandra. Și am de gând să fac asta.

— Atunci mă înțelegi și pe mine. Încercă să glumească, dar i-am aruncat o privire dușmănoasă.

— Nici tu nu m-ai ascultat pe mine când ți-am spus să te calmezi.

— Nu, dar spre deosebire de Sirrah, Alexandra nu m-a sărutat pe mine.

— Nu, doar a spus cât de bun ești tu la pat. M-am încruntat. Ochii lui Harris se măriră câteva clipe.

— N-o asculta, iubito, încearcă doar să te enerveze.

— Hmm. Mi-am ridicat capul și am încercat să beau din nou, dar Harris m-a oprit.

— Ajunge cu băutura, te rog. Îmi dădu în sfârșit drumul din brațe și încercă să-mi ia sticla. L-am lovit iar peste mână.

— Iubito, te rog.

— Du-te și luptă-te cu cineva pe scări și lasă-mă în pace. Mi-am fluturat mâna prin fața lui și oftă iar.

— Îmi pare rău, nu trebuia să-l lovesc pe Sirrah de față cu tine.

L-am privit șocată.

— De față cu mine? Deci tu crezi că asta e problema? Că am văzut eu?

Tăcu și am bufnit, nevenindu-mi să cred.

— Unde e Sirrah acum? L-ai lăsat leșinat pe scări?

— A plecat și e teafăr, nu-ți face griji, spuse blând, încercând să îmi ia iar sticla.

L-am privit urât și am luat altă gură din alcoolul delicios. Am plecat de lângă el, plimbându-mă pe lângă bar și am înhățat o bomboană de ciocolată.

— Mmm, chestia asta e bună. Mi-am lins degetele în timp ce Harris se ține neajutorat după mine.

— Hai să plecăm de aici, te rog. M-am uitat la el în timp ce sugeam o altă bomboană de ciocolată.

— Acum? Când încep și eu să mă simt bine?

— O să te simți mai bine la bal. Încercă să zâmbească.

— Bal? Am râs. Mergem să facem curățenie, sau?

— Nu, am vorbit cu Jay și a spus că distracția abia a început.

— Atunci du-te. Găsești tu pe cineva să iei la bătaie și pe acolo, am ridicat dezinteresată din umeri, văzându-mi de bomboana mea.

— Katherine...

— Nu mă „Katherine" tu pe mine. Nici măcar nu m-ai invitat la bal, am bolborosit ofticată.

— Ce?

— Nici nu m-ai invitat. Băieții trebuie să invite fetele.

Harris râse.

— Iubito, noi suntem un cuplu și era logic că vom merge impre. unã. N-avea niciun rost să te invit.

— Da, dar poate că voiam să o faci, am spus încet, fără să mă uit la el.

Harris tăcu câteva clipe, conștientizând că nu glumesc. Oftă și veni lângă mine, trăgându-mă în brațele lui.

— Îmi pare rău! Sunt un nesimțit în ultima perioadă, nu?

— Mai mult ca de obicei. Am argumentat și chicoti în urechea mea. *Nu, nu îl lăsa să facă asta, ești încă supărată pe el.*

— Katherine, mi-ai face extraordinara onoare să vii cu mine la bal? șopti la urechea mea și apoi se întoarse spre mine. Băusem o groază în seara asta, dar ce m-a amețit cu adevărat au fost ochii ăia hipnotici. Strălucesc ca două pietricele de jad. Sprânceana dreaptă are o mică zgârietură, la fel și colțul gurii. Nu e atât de rău, dar tot mă deranjează.

— Ești sigur? Tocmai ai invitat o fată beată, udă și care arată ca o epavă.

Așteptam să chicotească, dar n-o făcu.

— Nu. Am invitat fata pe care-o iubesc și care nu va arăta niciodată ca o epavă.

Mă lasă picioarele. Drace, ochii ăia or să mă ducă la pierzanie.

— Haide, iubito. Avem costumele în mașină și tu nu mai ai nevoie de nimic. Habar nu ai cât de frumoasă ești naturală și cu părul ud.

M-am fâțâit nesigură, vrăjită de ochii lui, și am realizat că restul din bomboana de ciocolată mi se topise pe degete.

— Nu știu ce să spun...

— Nu mai spune nimic. Vino cu mine. Mă sărută rapid, apoi îmi trase degetele în gura lui, sugând ciocolata de pe ele.M-am topit mai rău decât bomboana aia. Am oftat exagerat în timp ce el își învârtea limba în jurul degetului meu și mi-am dat seama că nu mai am sticla în mână. Când naiba mi-a luat-o?

— Bine! am cedat ofticată.

Rânjetul lui se întinse pe toată fața.

— Te iubesc!

— Da, da... am bolborosit când m-a tras spre uşă.

Afară furtuna e mai puternică acum şi eu m-am strâmbat, nedorindu-mi să mai ies din nou în urgia udă.

— Haide, iubito, âsta e trucul, vom fi nişte monştri uzi.

Harris mă trase zâmbind şi am început să râd. Cel puţin apa nu era atât de rece. Nu ne sinchiseam să alergăm, eu râd cât mă ţinea gura fără să am un motiv întemeiat, în timp ce Harris aproape mă cară în braţe şi râde şi el de mine. Mi-a deschis portiera şi m-am scuturat ca un căţel, încă râzând ca o apucată. Harris a urcat la volan, iar mintea mea deja intoxicată, leşină de tot. E atât de frumos încât am uitat tot ce a făcut în seara asta.

Am aşteptat să iasă cu maşina din reşedinţa lui Carter şi când mâna lui s-a aşezat pe coapsa mea şi mi-a zâmbit, am clacat.

— Trage pe dreapta. Am spus când strada a devenit întunecată. Carter locuieşte într-un spaţiu pustiu, nu e tocmai un cartier normal. Perfect!

— Ce? Harris se întoarse derutat spre mine.

— Trage pe dreapta. Am repetat, neaşteptând să o facă şi m-am repezit în poala lui. Nimeni nu face asta mai bine decât mine, pentru că nimeni n-are experienţa mea. Şi în maşina asta avem mai mult spaţiu. Bun, îmi place deja.

— Who, iubito... Harris reacţionă surprins, dar îmi dau seama după zâmbetul său, că îi place surpriza asta.

Mi-am înfipt mâinile în părul său ud şi i-am înconjurat mai bine talia cu picioarele, ridicându-mi rochia pe şolduri. Mi-am lipit buzele de ale lui şi a gemut chiar înainte să oprească maşina şi să îşi urce mâinile pe spatele meu.

— Asta e partea mea preferată din tine când eşti beată. Respiră greu peste buzele mele, coborându-şi mâinile pe şoldurile mele.

— Taci! l-am certat, muşcându-i buza şi chinuindu-mă cu fermoarul şi cureaua pantalonilor săi.

Harris rânji peste buzele mele.

— Nu mai eşti supărată pe mine? Îmi trase bretelele rochiei.

— O să fiu supărată mâine. Acum taci și trage-mi-o așa cum știi mai bine.

I-am desfăcut fermoarul și i-am astupat gura cu a mea când a început să râdă.

— Ești atât de sexy când vorbești vulgar. Gemu, ridicându-mi rochia, trăgându-mi de partea de jos a slipului și ridicându-mă de coapse până când capul mi-a atins plafonul și Harris a scos Godzilla din cușcă. Mi-am mușcat buza, nerăbdătoare, și am scos unul dintre cele mai lungi gemete ale mele când m-a lăsat în jos și și-a făcut loc în interiorul meu. Senzația de plinătate e afrodisiacă pentru corpul meu ce adunase prea multă tensiune în seara asta. Am expirat ca eliberată din lanțuri.

— Întotdeauna atât de caldă și plăcută, iubito, gemu Harris, coborându-și gura pe gâtul meu și mușcând din piele, fără reținere. Mi-am mușcat buza, strângându-i buclele în pumni când m-a ridicat puțin, apoi m-a lăsat din nou în jos și imediat am preluat inițiativă și am început să mă mișc singură, scoțând gemete incontrolabile de la Harris. Nici el nu e mai puțin tensionat decât mine. Își coborî gura spre sânii mei, trăgându-mi cupele sutienului în jos. Mi-am dat capul pe spate, continuând să mă mișc în poala lui și simțind cum tensiunea dispare.

— Doamne, chiar aveam nevoie de asta, șopti Harris, săpând cu dinții în carnea sânului meu.

.Mi-am înfipt degetele în nasturii cămășii sale, trăgând de ei ca o sălbatică, dorindu-mi să îi ating pieptul. Degetele lui Harris se împletiră cu părul meu ud, trimițându-mi imbolduri de electricitate în scalp. Ador atât de mult sexul în mașină, e printre preferatele mele, suntem atât apropiați unul de altul, lipiți și contopiți.

— Harris! am gemut, amețită de atingerile lui.

— Da, iubito, spune-mi numele, expiră Harris, urcând spre gâtul meu. Îi simt maxilarul încleștat și mi-a cuprins ceafa în palma lui. Înnebunesc la propriu când face asta.

— Harriiiiiis! am țipat, odată cu tunetele de afară și mi-am dat drumul în jurul lui.

— Din nou. Am spus repede, nevrând să termin senzația uimitoare atât de repede.

L-am simțit pe Harris încordându-se înainte să mă ridice de șolduri și să mă pătrundă din nou cu forță, scoțând alt țipat înnebunit de plăcere de la mine.

— Da! Am scrâșnit din dinți, săpând cu unghiile în pieptul lui.

— Ești așa nesătulă când ești beată, rânji el, trăgându-mi picioarele mai în spate până când talpa mea stângă s-a proptit în banchetă din spate. Chiar nu poate pătrunde mai mult de atât. Îmi desfăcu sandalele și îmi eliberă picioarele.

— Sunt mereu nesătulă. N-am cum să mă satur de tine. I-am mușcat pielea gâtului, sugând-o apoi.

— Iisuse, iubito, gemu Harris când mi-am unduit șoldurile în palmele lui.

Vreau să scap de rochia udă, dar sunt prea lipită de Harris pentru asta, ar trebui să o rupă. Buzele noastre se duelau într-un ritm al pasiunii și am uitat tot ce s-a întâmplat în noaptea asta.

— Te simt! spuse Harris și am prezis asta. Acum întotdeauna îmi spune că mă simte atunci când mă sărută. Te iubesc. Nu vreau să te pierd vreodată și de asta reacționez așa cu oricine care se apropie de tine.

Mi-am lipit pieptul de al său și i-am înconjurat gâtul cu brațele.

— N-o să mă pierzi, am zis, continuând să-l sărut, îmi simt corpul plin de convulsii.

— Promiți? insistă Harris, strivindu-mă în brațe și pătrunzându-mă ultima oară înainte să rămână în interiorul meu.

— Promit. Întotdeauna a ta, am șoptit cu ochii închiși, lipindu-mi fruntea de a lui și dându-mi drumul a doua oară.

— Întotdeauna a mea, repetă Harris, vrăjit de cuvinte.

— Numai a ta. I-am spus ce voia să audă, uitând că eram supărată pe el și l-am simțit și pe el eliberându-se, umplându-mă cu căldură și iubire.

Amândoi am rămas îmbrățișați și liniștiți câteva secunde pentru a ne trage sufletul. Mâinile lui se plimbă pe spatele meu într-un

masaj calmant, iar buzele sale îmi sărută delicat obrazul. E încă adânc în interiorul meu și nu vreau să iasă de acolo. Am o senzație atât de plăcută, încât nu vreau să mă mișc niciun centimetru.

— Iubito!? șopti Harris la urechea mea.

— Hm? am murmurat.

— Ai adormit? chicoti el.

Am zâmbit în scobitura gâtului său.

— Nu. Doar mă bucur de liniștea asta. Unde tu nu bați pe nimeni...

L-am simțit zâmbind și apoi oftă. Încă sunt beată și poate puțin supărată, dar în seara asta nu vreau să îl supăr și pe el.

— Te iubesc! i-am șoptit, ridicându-mi buzele spre ale lui.

— Ești așa de bipolară, zâmbi Harris când l-am sărutat.

— Doar când sunt beată, am rânjit, făcându-l să chicotească.

— Te iubesc! spuse și el și m-am încruntat.

— Mă simți. L-am corectat. Sărutul său mă excită din nou.

— Încă trăiesc, deci e clar că te simt.

Mi-am dat ochii peste cap și îmi mușcă buza.

— Șmecherule, l-am săcâit.

— Spun adevărul.

Nu vreau să lungesc discuția sau să-l aduc iar pe Sirrah în ea. În noaptea asta vreau să mă distrez și cred că mai am nevoie de șampanie.

— Ai spus că rochia mea și costumul tău sunt în mașină? Mi-am plimbat privirea prin automobilul întunecat. Harris lăsase motorul pornit și luminile verzi ale bordului sunt singurele care pătrund prin beznă.

— Da. Le-am spus lui Jay și V să treacă și să ni le lase. Harris se întinse spre spate. Sunt în portbagaj.

Am cugetat câteva secunde.

— Du-te și ia-le. Am rânjit făcându-l și pe el să zâmbească. Am sărit înapoi în scaunul meu, făcându-l pe Harris să geamă iar la ruperea contactului dintre noi. Rochia umedă mă scoate din sărite și urma oricum să o scot, așa că mi-am ridicat-o pe trunchi și mi-am

tras-o peste cap. M-am oprit cu o sprânceană ridicată spre Harris. Își mușcă buza și imediat se repezi spre mine, făcându-mă să râd.

— Du-te. L-am împins de pe mine înainte să mă sărute.

— Mă înnebunești, te vreau din nou.

Nu-mi băgă protestele în seamă și eu am icnit excitată când mâna lui a intrat între picioarele mele.

— După bal. Știi ce se spune... noaptea balului e momentul în care cele mai multe fete își pierd virginitatea. Am zâmbit peste buzele lui, bufnind râsul la combinația dintre mine și virgină. Harris râse și el.

— Mi-ai oferi tot mie virginitatea ta dac-ai recupera-o? Își plimbă buzele pe urechea mea și știu că mă simte cât de umedă devin.

— Nu! am răspuns serioasă, oprindu-i mișcările. Nu o mai vreau înapoi, chestia aia a durut ca dracu', am adăugat și Harris începu iar să râdă, părând să răsufle și ușurat. Băiatul ăsta e așa tembel uneori. Cui altcuiva să-i ofer virginitatea mea?

— Dar tu? Ți-ar plăcea să mai fiu virgină? am întors jocul în favoarea mea, apropiindu-mă mai mult de el. Privirea lui e orgasmică.

— Da și nu. Nu o să uit niciodată momentul ăla și cum s-a simțit să te fac a mea, dar durerea ta m-a chinuit și pe mine. Și-ți amintești de discuția noastră de la început, despre virgine fără experiență și partenere experimentate?

Am aprobat din cap, amintindu-mi de prima mea experiență sexuală pe capota Ferrariului.

Harris zâmbi.

— Ești mai mult decât experimentată acum, iubito. Ador să-ți văd rezistența crescând și momentele în care mă obosești și continui să tragi de mine.

În mod normal, aș fi roșit, dar băutura din mine m-a făcut să rânjesc.

— Îți place asta, nu-i așa? Să sug tot din tine. Încă puțin și mă urcam iar în poala lui.

— Daaaaa! gemu Harris cu dinți încleștați. La dracu' sunt iar leoarcă.

— Să mă comport ca o curvă, dar o curvă doar a ta.

Mi-am urcat mâinile în părul lui. A înghițit în sec.

— Orice băiat normal își dorește o fată cuminte care să fie curvă doar pentru el. Spuse, plimbându-și degetele pe locul meu sensibil.

— Eu nu sunt o fată cuminte.

— Nici eu nu sunt un băiat normal. Îmi făcu cu ochiul și am început să râd.

— Drace, te iubesc așa mult. Scrâșni din dinți, sărutându-mă din nou.

— Știu. Acum du-te și ia costumele alea. Sunt curioasă ce tezaur național ai mai spart de data asta. Am râs, împingându-l de pe mine. Râse și el și se depărta. Oh, da, am uitat să menționez: habar nu am ce o să port la bal. Harris m-a rugat să las asta în seama lui, pentru că, citez „i-a venit o idee genială". Îmi făcu cu ochiul, încă râzând și ieși din mașină. În ce Dumnezeu mă îmbracă de data asta? Nu sunt încă sigură dacă să îmi păstrez sutienul sau nu. E umed și incomod.

Asta cu siguranță nu e modul normal în care o fată se pregătește pentru bal. Adică, pe lângă faptul că nu am nici măcar o oglindă la dispoziție, habar nu am cum o să mă îmbrac în spațiul ăsta strâmt.

Harris se întoarse în mașină, cu apa scurgându-se din nou din părul lui. Are cămașa încă desfăcută și mi-am mușcat buza, fără să mă pot abține.

— OK, acum e acum. Râse, trăgând cele două huse și aprinzând o lumină puternică în plafon în dreptul ușilor și eu am clipit orbită. Cel puțin urma să văd ce o să îmbrac.

— Cum Dumnezeu o să ne îmbrăcăm aici? Am râs, văzându-l pe Harris că nu poate deschide nici fermoarul.

Își scoase masca neagră și în momentul în care și-o puse pe față, AM ÎNNEBUNIT!

Mi-am mușcat buza atât de tare, încât am simțit gustul sângelui în gură, înlocuindu-l pe cel de alcool. Lăsați-mă să clarific un lucru. Harris cu masca pe față e orgasmic, dar Harris cu mască, cu

șuvițele picurând de apă și pieptul descoperit... să aducă cineva un tub de oxigen. Vorbesc serios, mă lasă plămânii.

— Ne descurcăm noi cumva. Va fi mai interesant așa, nu crezi? Rânji spre mine. Mă uit la el ca o dobitoacă, fără să pot scoate un cuvânt.

— Iubito, ești bine?

Nu mai vorbește Harris cu mine, vorbește demonul meu și sunt destul de sigură că îmi pierd mințile.

— Doamne, ești atât de sexy, am expirat, cu pielea clocotind pe mine. El râse ușor.

— Așteaptă să te vezi pe tine în ce ți-am pregătit.

Știu că urmează să îmbrac o ciudățenie nemaivăzută, dar nu mă interesează. Chipul lui e cel la care vreau să mă uit toată noaptea.

— Ești pregătită să o vezi? Își mușcă buza, zâmbind.

— Aha, am mormăit, fascinată de contrastul dintre masca și zâmbetul lui.

— În primul rând, nu sunt singurul care o să poarte mască. Harris scoase ceva metalic din husă și am încercat să devin atentă, pentru că se pare că intru în belele.

E o mască pe care n-o pot descrie într-un fel anume, dar știu că îmi va face chipul să pară periculos și seducător. Neagră și metalică.

— Oh, Doamne. Am înghițit în sec. Îl sâcâisem pe Harris încontinuu cu masca lui, dar nu mă gândisem să port și eu una.

— Dar astea mai târziu, spuse Harris, dând-o și pe a lui jos și punându-le pe bord, apoi a luat una dintre huse și a început să scoată... pene.

Mi-a rămas aerul în gât.

— Harris, ce dracu' e asta? Vrei să mă deghizez în găină?

Izbucni în râs.

— Nu. În demoniță. Rânji, scoțând în față ceva ce semăna cu o pereche de aripi.

Oh, sfinte! Noaptea asta devine tot mai interesantă!

...

Acum știu cum se simte o găină înghesuită într-o cutie de chibrituri. A, și nu exagerez deloc. Exact așa mă simt eu acum, chinuindu-mă să stau în mașină, cu rochia asta. În afară de faptul că ne-a luat aproape jumătate de oră să ne îmbrăcăm, chinul nu s-a terminat. Mi-am ridicat bazinul și mi-am tras trena de sub fund. Harris chicoti ca un nemernic. L-am săgetat cu o privire criminală. Dar așa îmi trebuie. Ce-o fi fost în capul meu să-l las pe el să se ocupe de rochie?

— Grăbește-te sau nu mai prindem nimic din bal și m-am chinuit degeaba să intru în chestia asta. M-am fâțâit pe toate părțile, încercând aiurea să găsesc o poziție comodă. Când m-am uitat la el, nici nu pare că mă auzise. Nu e concentrat la condus sau la ce vorbesc, ci la pieptul meu. Când mi-am mijit ochii, catadicsi să mă bage în seamă... rânjindu-mi.

— Nu-ți face griji, iubito, te duc la timp să-ți iei coroana.

Asta mi-a schimbat expresia furioasă.

— Despre ce vorbești?! Nu o să fiu eu regina.

Harris râse, întorcându-și privirea la drum. Abia aștept să ies de aici și să îl văd în întregime.

— Cum să nu?! Toată școala te iubește mai ales, de când ai câștigat trofeul ăla la majorete.

Am strâmbat din nas.

— Ba nu mă iubește toată școala. De unde ai scos-o și pe asta? Majoritatea fetelor ar vrea să-mi dea foc din cauza ta.

— Te invidiază, dar oricum știu că nu ar putea fi în locul tău nici dacă ar avea ocazia. Deci, te și apreciază.

Harris râse de încruntătura mea.

— Haide, iubito, tocmai ai sărit pe mine, în mașină, și mi-ai tras-o ca un star porno după ce ai asistat la o întrunire a celor mai periculoși oameni ai lumii. Câte dintre ele crezi că ar putea face asta?

Mi-am mușcat buza să nu izbucnesc în râs asupra felului cum a spus că eu i-am tras-o lui.

— Poate că ai dreptate. Dar știi că și tu poți fi ales rege.

Harris izbucni în râs de-a binelea.

— Cine dracu' m-ar vota pe mine? Am bătut majoritatea băieților din liceul ăla și nu cred că am schimbat o vorbă cu mai mult de 10 fete în 4 ani.

— Lasă-mă să clarific ceva, iubire: fetele adoră băieții răi. Cât despre cei pe care i-ai bătut, de unde știi că nu te apreciază?

Am râs odată cu el.

— La mine nu e invidie, ci ură. Poți aprecia pe cineva pe care invidiezi. Este logic, prin invidie îți dorești ce are acea persoană, și nu-ți poți dori ceva ce nu îți place, deci e normal să intre și aprecierea la mijloc. Nearătată, dar e acolo.

— Cred că și ura intră în aceeași categorie, am argumentat eu.

— Nu mereu, depinde de situație, dar nu există vreun fel în care poți fi apreciat de cineva căruia i-ai spart nasul.

Am început început să râd și mi-am clătinat capul.

— Bine, cum spui tu, sunt prea beată pentru logica ta la ora asta.

— Tu vei fi regina, iar Zac va fi regele. E o tradiție. Căpitanul echipei de sport a liceului și șefa majoretelor.

Harris strâmbă din nas și eu am ridicat dintr-o sprânceană.

— Și pe tine te deranjează cam cât de tare faptul că Zac poate fi rege, lângă mine?

— Nu comentez. O să mă abțin, pentru că ți-am stricat deja balul destul.

Am chicotit și m-am întins spre el să îl sărut pe obraz.

— Tu o să fii întotdeauna regele meu. Orice ar fi.

— Nu sunt un rege, iubito, sunt un demon.

— În noaptea asta vei fi un rege-demon.

— Da, da... bolborosi el, făcându-mă să zâmbesc, imitând tonul meu de mai devreme.

Când Harris opri mașina, am întors capul și am văzut parcarea școlii. În mod normal aș fi fost din cale afară de emoționată, dar ținând cont că sunt beată, ei bine... s-o facem! Harris îmi încărcă hormonii oferindu-mi unul dintre zâmbetele lui amețitoare, apoi își puse masca pe față. Am înghițit în sec ca o curcă. Mi-am pus-o

și eu pe a mea, iar când Harris se întinse spre mine să mă sărute, mi-am muscat limba ca să nu sar pe el.

— O să mă supăr foarte tare dacă nu aștepți să îți deschid portiera. Șopti peste buzele mele, am chicotit și am aprobat din cap.

Poate că ar trebui să arunc o privire în oglindă pe ultima sută de metri, să îmi verific machiajul pe care mă chinuisem să îl retușez cu vârful degetului, părul ud pe care doar îl dădusem pe spate în stilul Kim Kardashian, asta face o față obișnuită înainte de a cobori din mașină, dar nu atunci când Harris Stone defilează prin fața mașinii, într-un costum. Părul ud și masca aia... Iisuse! Își aranjă sacoul și cravata, în mers, apoi își trecu degetele prin păr. E un gest obișnuit pentru orice bărbat, de ce arată el atât de înnebunitor când îl face? Costumul său îmi aduce aminte de cel pe care l-a purtat la nunta mamei mele, dar âsta are ceva diferit, mai întunecat. Cravată neagră, cămașă neagră, singurele pete de culoare sunt ochii lui.

Când îmi deschise portiera, a trebuit să respir de câteva ori ca să îmi recapăt luciditatea, mai ales că eu nu pot să cobor cu așa multă grație, având în vedere ce port. Harris îmi prinse mâna și mă ajută cu rochia. Cel puțin de data asta n-a mai mers la extrem. Fără diamante sau orice pietre prețioase. Port pene... dar, cumva, le-a făcut să pară uimitoare.

Prima dată m-am gândit că o să-mi pună aripi, dar spatele meu e complet gol. Aripile sunt în față, mulându-se pe abdomenul meu și pe sâni. Colțurile lor se întind parcă amenințătoare peste umeri. În față, fusta abia depășește lungimea palmei lui Harris, dar partea din spate are o trenă ce mătură pământul. Rochia are un efect nebun, pare că sunt aproape goală, dar, totuși, nimic nu e la vedere. Și totul arată ca penajul unui corb.

Când m-am săturat să mă admir, l-am privit pe Harris, ai cărui ochi parcă ard în spatele măștii aleia.

— Deci? E ce te așteptai? Am cerut eu verdictul, ridicând din umeri.

Harris îmi zâmbi, apoi îmi prinse baza spatelui și mă trase să îmi șoptească la ureche:

— După bal, o să fac asta franjuri pe tine.

Am făcut ochii mari. Nici nu îmi răspunsese la întrebare, dar nu sunt sigură că o auzise, e clar că mintea lui stă altundeva. Mi-am trecut limba peste buze și i-am șoptit și eu:

— N-am nimic împotrivă.

M-am prins de brațul lui și am pornit spre intrare. Norocul nostru că ploaia se oprise aproape complet.

— Zâmbește, șopti Harris la urechea mea, în fața aparatului, deși el se pitise de tot în părul meu.

Am zâmbit larg pentru că, normal, încă sunt beată și sunt prea entuziasmată de partenerul meu.

— Bun venit la bal. Ne surâse băiatul după ce ne făcu poza și i-am mulțumit înainte să fiu trasă de Harris în interiorul sălii de sport. Care nu mai arată deloc că o sală de sport.

— Uau! Am făcut o treabă bună aici. Am zâmbit mândră, privind laserele colorate, decorațiunile și mulțimea fericită din jur. Harris mă aprobă, sărutându-mă pe tâmplă.

— Harris, Kath, slavă Domnului că ați ajuns. Credeam că nu veți mai veni, ne întâmpină o V care nu mai arată ca un păianjen sexy și purpuriu. Rochia neagră și mulată îi vine perfect și-i ajunge la coapse. E normală, dar mai sexy ca niciodată. Are câteva pietricele violet aplicate pe pomeți, dar tot mă simt prea exagerată în rochia mea de Phoenix negru și ud.

— Aici suntem, spuse Harris, strângându-mi talia când din mulțime au apărut și ceilalți.

— Who, Stone e în încăpere, îl aclamă Mike, săcâindu-l și strâmbându-se la masca de pe fața lui Harris.

— Taci! îl atenționă demonul meu serios și eu am început să râd.

— Tu ce cauți aici? Nici măcar nu mai ești elev. Ți-ai avut balul anul trecut. Continuă Harris.

— Da, dar nu puteam să pierd ocazia să te văd rege și să râd de tine, izbucni Mike, făcându-l pe Harris să se încrunte. Ceva s-a legat în căpșorul meu cherchelit.

— Lasă-mă să ghicesc: tu ai fost rege anul trecut.

Mike ridică paharul de șampanie spre mine și rânji. Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, regele idioților. Aveai coroana aia cu mult înaintea balului, spuse Harris și Mike îl mai mută. Jay nu zice nimic, doar râde de ei. Amândoi la costum, însă doar Jay poartă mască.

— Kath, ai ajuns chiar la timp. Urmează să fie aleși regele și regina. Miky apăru de nicăieri, costumată într-o vampiriță veritabilă.

— Grozav! bolborosi Harris, trăgându-mă spre masa prietenilor noștri. Am văzut șampanie și mi s-au aprins ochii. Harris chicoti când am luat un pahar și m-am așezat pe scaun.

— Chiar plănuiești să te faci criță în noaptea asta, nu? Își așeză palma pe coapsa mea și s-a mai aprins ceva în mine.

În sală se lăsă o liniște bruscă, am observat-o pe directoare urcând pe scena improvizată.

Of, nu am venit aici pentru prostiile astea, vreau să beau și să dansez.

— Mișto rochie! îmi șopti Kristen, apărând și ea de Dumnezeu știe unde și când am privit-o, am început să râd.

— Carrie[1]! Briliant! am lăudat-o eu. Rochia ei roz e simplă și drăguță, asta pe sub stratul de vopsea roșie pe care o aruncase peste ea. Are pete de efect și pe gât, brațe și o singură pică tură pe obraz, alături de un machiaj demențial și părul drept. I-aș da coroana de regină chiar acum.

Ea îmi făcu cu ochiul, apoi se așeză lângă mine.

— Să sperăm doar că partenerul meu nu o să fie lovit cu o găleată în cap.

Am început să râd când Ken își făcu apariția, arătând ca un zombie sexy. Directoarea noastră ține un discurs căruia nu-i acordăm

---

[1] Carrie – Personaj principal în romanul lui Stephen King, apărut în 1974. Este o adolescentă timidă, cu puteri telechinetice, batjocorită de colegi, mai ales după ce are un atac de panică din cauza menstruației. La balul de absolvire, Carrie este împroșcată cu sânge, iar partenerul ei moare după ce găleata se desprinde din scripeți și îi cade în cap.

atenție, mă concentrez mai mult pe mâna lui Harris de pe coapsa mea și pe paharul de șampanie.

— Oh, hai odată, mamaie, huidui un băiat spre discursul directoarei, făcându-i pe câțiva să râdă.

— Taci dracu' din gură! Nu mă surprinse intervenția lui Harris, știu deja care e relația dintre el și directoare.

— Ai vreo problemă? se înfoie băiatul.

Harris râse și știu că încearcă să se abțină.

— Ți-am spus că masca asta îmi aduce necazuri, îmi șopti el, dând-o jos și întorcându-se spre brunetul care s-a albit la față.

— Tu poți fi problema mea, dar nu-ți sugerez asta, spuse Harris cât se poate de calm.

— Scuze, omule, nu te-am recunoscut. Băiatul clătină bălbăit din cap și se întoarse la masa lui. Cu toți am început să râdem și Harris oftă.

— Pune-o la loc. L-am certat, arătând spre mască.

— Nu, rânji și m-am îmbufnat.

— Cred că îți se învinețește ochiul. Am mințit, aplecându-mă spre el. Are două zgârieturi mici ce acum, în lumina slabă, nu se mai văd deloc.

— Ba nu. Se aplecă și își lipi nasul de al meu. Și vreau să te văd perfect când îți iei coroana, dar, apropo, dacă Zac încearcă să te sărute pe obraz, plesnește-l, spuse serios și am început să râd.

— Harris, n-o să-l plesnesc.

— Bine, prefă-te că îți vine să strănuți sau să tușești atunci. Dar nu îl lăsa să te sărute. Continuă morocănos și eu nu m-am oprit din râs chiar dacă e liniște în sală. L-am căutat pe Zac cu privirea, dar n-am dat de el. Am analizat și restul figurilor de la masă și m-am întristat când nu am dat nici de Candice.

— Și acum, regele balului în anul acesta este...

Directoarea păru să nu observe ciondăneala dintre Harris și băiatul de mai devreme și acum ține în mână un plic, rânjind spre mulțimea tăcută și nerăbdătoare. Harris nu e atent și își rotește privirea prin jur, pariez pe orice că îl caută tot pe Zac.

— Harris Stone.

Mi-a luat câteva secunde să îmi dau seama ce s-a întâmplat după ce în sală s-a auzit hohotul de râs a lui Mike și Jay. Harris nu spuse nimic, dar privirea lui e destul. Nu l-am văzut niciodată atât de șocat. Am izbucnit și eu în râs și am început să aplaud alături de ceilalți.

Un reflector se așeză pe Harris și el răbufni, încercând să se pitească de lumină.

— Drăguță glumă, Cynthia, mârâi el, surprinzând persoanele din jur prin felul în care i se adresase.

Directoarea începu să râdă.

— Nu glumesc, dragule, e numele tău aici, spuse femeia, întorcând foaia spre noi, dar e prea departe să vedem.

— Vino să îți iei coroana.

— Pe dracu'! Nici nu mă gândesc.

— S-o crezi tu, frățioare, râse Mike, ridicându-se cu Jay de pe scaun și luându-l pe Harris pe sus, la propriu. Ty și Ken s-au ridicat și ei într-un hohot de râs să ajute la încoronarea regelui.

Râsul mă lasă fără aer, și auzeam injuriile diavolești ale lui Harris în timp ce era cărat spre scenă.

Îl săltară pe podium și s-a întors imediat, încercând să îl lovească pe unul, dar nu a nimerit. Mike se prăbușea pe picioare de râs. Harris făcu un pas, dându-și seama că nu mai are scăpare și se strâmbă la reflectorul ce se tot ține după el. Slavă Domnului că nu port machiaj, lacrimile îmi sunt până la bărbie din cauza râsului. Un băiat se întinse să îi pună coroana lui Harris, dar îl opri, dându-i o privire amenințătoare și i-o luă din mână, fără să o pună pe cap. Chiar și așa, mulțimea a început să fluiere și să aplaude. Am țipat spre el și mi-a aruncat o privire pierdută.

Directoarea îl sărută și-i oferi microfonul. Nu credeam că va spune ceva, dar a privit mulțimea și a zis:

— Cei care sunt responsabili pentru asta... ridică coroana. Păziți-vă spatele! transmise Harris cu o voce amenințătoare, făcând sala să râdă, dar știu că el vorbește serios, ceea ce m-a făcut să râd și mai tare.

— Şi acum, regina balului în anul acesta... reveni directoarea, făcând liniște în sală.

Nu m-a interesat chestia aia până acum, dar nu vreau să urce alticineva acolo lângă Harris.

— Este... O lungi directoarea, dându-mi emoții. Fetele din jurul meu își spun rugăciuni să fie alese.

Harris trase cu ochiul în biletul directoarei şi când l-am văzut zâmbind, lucrurile au devenit clare.

— Katherine Wrise, declamă ea şi reflectorul a căzut imediat pe mine.

Am zâmbit ca o toantă. Mi-am dat masca jos şi am tresărit când Mike şi ceilalți au apărut lângă mine şi m-au ridicat pe sus. Sunt înconjurată de aplauze şi urale, dar eu mă concentrez pe Harris, care se apropie de marginea scenei, zâmbind, şi l-am observat oftând înainte să-şi adune curajul şi să își pună coroana pe cap. Ştiu că o făcuse pentru mine, iar noaptea asta nu poate fi mai perfectă. Inima mea a început să țopăie când el m-a luat din brațele prietenilor săi şi m-a tras între ale lui.Fără să mai aştepte, luă coroniţa mea de pe pernuță şi mi-o aşeză uşor pe cap. Mi se întinse şi un buchet de trandafiri. M-am prins de gulerul lui pentru că mă lasă picioarele.

Se aplecă să mă sărute în ropotul de aplauze şi asta a trecut pe lista cu cele mai frumoase momente din viața mea.

Harris se depărtă zâmbind, credeam că nimic nu-l poate face mai fermecător decât masca aia, dar privindu-l cu o coroană, mă simt deja în altă lume. Mi l-am imaginat pe Harris în alt secol, când regii nu erau încoronați doar la baluri de liceu şi mi s-au înmuiat picioarele combinându-i frumusețea într-un cavaler cu armură. Harris îmi strânse mâna, iar eu am încercat să mă întorc înapoi în prezent. Directoarea mă trase în brațele ei şi mă sărută pe obraz.

— Felicitări, scumpo, mă felicită zâmbitoare şi i-am mulțumit timidă. De când am adus acasă trofeul campionatului de majorete, chiar si locul doi, am intrat şi eu în grațiile ei pe lângă Harris. Mă întreb dacă a avut ceva de-a-face cu alegerea noastră ca rege şi regină. Înainte să îmi dau seama, eram în fața microfonului şi toți ochii

erau spre mine. Am strâns mai tare mâna lui Harris și mi-am dres glasul. Nu m-am gândit o secundă că voi ajunge aici și va trebui să țin un discurs. Ar trebui să spun o amenințare scurtă ca Harris și să scap, dar eu nu sunt el să îmi iasă asta. Se lipi mai mult de mine, pentru a-mi da curaj.

— Ahmm, vă mulțumesc pentru că m-ați ales regina balului. Nu m-aș fi așteptat niciodată că voi ajunge aici, acum un an. Am vorbit bâlbâit, mi-am observat prieteni zâmbindu-mi și am continuat, cu mai mult curaj.

— Când am venit în liceul vostru, nu credeam că voi fi acceptată de voi, eram sigură că voi fi fata retrasă, pentru tot restul anului, care nu va avea niciun prieten și va fi subiect de glume pentru ceilalți. Orașul ăsta m-a ajutat să renasc, am făcut-o odată cu voi și cu anumite persoane care mi-au arătat că o viață perfectă are greutăți și fericire. Nu poți fi fericit mereu, împlinirea și succesul vin din greutățile prin care trecem, nu din momentele de bucurie. Am privit subtil spre Harris și el mi-a zâmbit. Nu contează cât de greu suntem atacați de viață, trebuie să trăim, să îi arătăm că noi o conducem pe ea, nu ea pe noi. Viața e o curvă, nu? Întotdeauna va fi, dar noi suntem proxenetul ei și puterea e în mâinile noastre.

Sala a izbucnit imediat în aclamări și aplauze, iar eu am zâmbit.

— Suntem tineri, curva de-abia își începe treaba cu noi. O să trecem prin decizii grele și momente cruciale, nu e ghinion, ci felul cum decurg lucrurile cu viața. Așa că tot ce pot să vă urez de acum înainte e să reușiți să o păcăliți și să ajungeți unde vă doriți. Succes tuturor pe mai departe.

Mi-am terminat discursul mai entuziasmată decât aș fi crezut că voi fi și am privit spre directoare, curioasă dacă fusese deranjată de exprimarea mea, dar doar zâmbește și aplaudă, alături de toată sala. Nu credeam vreodată că voi ajunge în punctul în care o mulțime de oameni să mă aplaude pe mine.

Am ridicat mâna subtil și m-am depărtat de lângă microfon, ieșind cu Harris de sub reflector.

— Bună treabă, iubito, mă felicită Harris când am coborât de

pe scenă. Am auzit-o pe directoare urând distracție plăcută în continuare.

— Mersi. Mi-am aranjat coroniţa şi am început să râd.

Mă sărută pe tâmplă în timp ce mă trăgea înapoi la masa noastră.

— Asta da discurs, bravo, Wrise. Ar trebui să îi dai şi regelui nostru nişte lecţii. Râse Mike şi eu am chicotit, însă Harris a mormăit. Momentul ăsta cred că i-a dat lui Mike subiect de glumă pentru tot restul vieţii.

— Felicitări, Kath. Nicky mă trase în braţele ei, zgâlţâindu-mă zdravăn şi am început să râd, încercând să îmi ţin coroana pe cap.

— Mersi. Eu, regina balului, cine s-ar fi gândit, hmm?

Nicky râse şi îmi dădu drumul.

— Atunci când m-am împiedicat de tine, pe hol, cu siguranţă la asta nu m-am gândit, râse şi am îmbrăţişat-o din nou, amintindu-mi scurt de momentele ce păreau să fie atât de departe în trecut, nu la aproape doi ani.

Mi-am primit felicitările de la toţi prietenii mei şi nu mică mi-a fost surpriza să văd că Harris îşi dăduse deja coroana jos. Nici nu mă aşteptam să o poarte toată noaptea.

— O poză cu regele şi regina balului, pentru albumul şcolii? Apăru lângă noi băiatul care ţinuse coroanele mai devreme. Expresia lui Harris sugera disperare. Am început să râd, aşteptând să îl gonească pe bietul băiat, însă se uită la mine şi oftă uşor.

— Bine, fie. Expiră calm, îşi puse coroana înapoi pe cap şi-mi trase talia în braţele sale.

Am rămas perplexă.

— Şşt, ai noroc că te iubesc atât de mult, şopti la urechea mea şi mi-am ridicat palma pe pieptul său.

— Ştiu. Am zâmbit, făcându-l să chicotească când blitzul ne-a surprins pe amândoi şi sunt sigură că l-a prins pe Harris zâmbind. Mi-am amintit de începuturi, când l-am plesnit peste faţă şi mi-a spus că am noroc că sunt sexy, comparat cu cel de acum în care mi-a spus că am noroc că mă iubeşte atât de mult ca să facă o poză

cu mine la bal, purtând o coroană de rege. Viața e o curvă, dar Harris e cu siguranță marele meu câștig împotriva ei.

— Poză de grup, huidui Mike, venind lângă noi și trăgându-i pe toți ceilalți.

Paharele de șampanie s-au ridicat, până și Harris zâmbește cu gura până la urechi.

— Pentru viitor! toastă Mike.

— Pentru viitor! am spus toți și blitzul a surprins poate unul dintre cele normale momente ale noastre. În noaptea asta nu mai suntem traficanți, criminali sau raceri. Oameni obișnuiți cu țeava pistolului la tâmplă, ci simpli adolescenți.

L-am privit pe Harris, pare un băiat normal, arătos și dichisit, care tocmai a fost ales regele balului, dar, cumva, încă reușesc văd scânteia de infractor din ochii lui. Cea care va fi mereu acolo, dar pe care eu am învățat să o iubesc. Momentele din seara asta, din biroul lui Carter, mi-au trecut prin cap, văzându-mă pe mine ca o însoțitoare în momentul în care Harris m-a sărutat acum și mi-a șoptit că mă iubește.

— OK, gata cu dulcegăriile, la dans. Ordonă V, trăgându-l pe Jay de guler și am izbucnit iar în râs.

L-am privit pe Harris șiret și el îmi zâmbi, întinzându-mi mâna.

— Vreți să dansați cu mine, regina mea?

Mi s-au înmuiat picioarele.

— Acum pot să mor fericită, pentru că te-am auzit rugându-mă asta. Am râs și Harris clătină din cap.

— Nu te las eu să mori atât de repede, iubire. Îmi prinse mâna, sărutându-mă rapid și trăgându-mă prin mulțimea de adolescenți ce tocmai dăduseră startul distracției.

* * *

M-am strâmbat în somn, strângându-mi buzele și mormăind înainte să deschid ochi. Doare capul. Doare capul rău. M-am întors pe spate, realizând că sunt singură pe saltea și mi-am lipit palma pe frunte. Unde naiba sunt?

Saltea, tavan din grinzi de lemn, balcon de sticlă... Sunt acasă. Asta e bine. M-am rostogolit pe cearşafurile mototolite, mormăind ca un animal în dureri şi încercând parcă să gonesc durerea de cap sau să opresc camera din învârtit.

Nu îmi amintesc exact cum şi când am ajuns pe acasă. Noaptea trecută începe să mi se deruleze în cap: întâlnirea cu Scorpionii Negri, Vargon, sărutul greşit, bătaia dintre Harris şi Sirrah, prea mult alcool, balul, coroana, prea mult alcool... Ufff, prea multe pentru o noapte. M-am târât de pe saltea, chinuindu-mă să mă ridic în picioare şi întrebându-mă unde e Harris. Dar o lămâie mai întâi.

Am coborât scările mansardei cu o exagerată atenţie, pentru că acum există posibilitatea să cad în nas mai mult ca de obicei. Îmi frecam fruntea, strângând din ochi, când am ieşit pe bol şi m-am izbit de ceva ud şi fierbinte. M-am dezechilibrat imediat, dar Harris m-a prins repede.

— Ohoo, iubito, eşti bine? chicoti amuzat, încercând să mă reaşeze pe picioare.

Am privit spre el, doar ca să-l găsesc înfăşurat într-un amărât de prosop, de la şolduri în jos şi cu apă scurgându-se pe el. Tocmai acum am realizat că şi eu sunt goală puşcă. Mi-am scuturat capul şi m-am reechilibrat.·

— Sunt destul de ameţită şi fără tine arătând aşa în faţa mea, am bolborosit şi i-am tras prosopul de pe el, străduindu-mă să nu privesc în jos, şi am trecut pe lângă el, înfăşurând prosopul în jurul meu în drum spre bucătărie. L-am auzit pe Harris râzând în spatele meu. Prosopul e ud şi atât de plăcut pentru corpul meu vlăguit.

— De ce ai făcut duş fără mine? l-am certat, intrând în bucătărie.

— Nu credeam că te vei trezi atât de devreme. Coborî scările, înfăşurându-şi alt prosop pe şolduri. Şi trebuie să mă duc până la Carter.

M-am oprit şi m-am întors spre el.

— De ce te duci iar la Carter?

— Prietenii noştri pleacă astăzi. Trebuie să îmi iau la revedere. Îşi trecu mâna prin părul ud şi eu am strâmbat din nas.

— Nu pot să plec și fără să-ți iei tu la revedere?

— Sunt pretenții, iubito.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors spre frigider, dar m-am răzgândit în privința lămâiei și am pornit cafetiera. Am o ameteală criminală și am nevoie de niște pastă de dinți neapărat. Dar după ce am băut un pahar cu apă, am înșfăcat o banană din fructieră.

— Merg și cu tine, am spus în cele din urmă și Harris a reacționat puțin cam târziu, era ocupat să observe felul în care decojesc eu banana.

— Ce?! De ce?

Am ridicat din umeri.

— Nu vreau să rămân singură aici și mi-e dor de prietenul meu. Nu m-am mai jucat cu el de câteva zile.

Harris mârâi și își dădu ochii peste cap, exagerat.

— M-ai înnebunit cu tigrul ăla.

Am chicotit, mușcând din banană și scoțând un sunet de plăcere, intenționat.

— O să îl vezi mai târziu, iubito, nu vreau să te duc iar în casă cu oamenii ăia, vorbi reținut, totuși distras de banana mea.

— N-o să intru în casă până pleacă. Mă duc direct la Sasha, știi că acolo nu se poate apropia nimeni de mine. Am rânjit și Harris a mormăit. Nici măcar Harris nu se poate apropia de mine când Sasha e prin preajmă. Mai ales că micuțul Sasha, nu mai e atât de mic.

Am mușcat din nou din banana mea, preparând cafea și Harris s-a apropiat de mine.

— De ce vrei tu să mă exciți atât de devreme? Știi cum reacționez când te văd mâncând o banană. Își plimbă nasul pe urechea mea și m-am abținut să chicotesc. Îmi trase părul peste umăr și m-am întors să-i dau cana de cafea.

— Nu e atât de devreme, am zâmbit, împingându-mi intenționat fundul în el. Prosopul, și așa mic, mai are puțin și cade de pe mine.

— Ți-o ceri singură. Eu încerc să fiu cuminte și să te las să îți

revii, iar tu mă stârneşti întruna ca să... Harris se opri speriat, privind spre living.

— Ce dracu' e aia? expiră şocat şi fugi din bucătărie.

— Harris, ce e? m-am luat după el şi mi-a fugit gândul la o armă, din obişnuită.

Am ajuns lângă el şi când am văzut la ce se uită, am izbucnit în râs, aproape scăpându-mi cafeaua din mână.

— Când Dumnezeu ai pus aia acolo? expiră Harris şocat, holbându-se la animăluţul nostru de companie împăiat şi acum încoronat cu coroana de rege a lui Harris. Oricât aş fi protestat eu, Harris a împăiat puma pe care a împuşcat-o la vânătoarea din ziua aniversării noastre, iar acum tronează în livingul nostru.

Am încercat să mă opresc din râs, dar nu reuşesc.

— Nu ştiu, probabil când am venit acasă.

Harris clătină din cap şi merse spre ea, dar l-am oprit.

— Nu, nu! Las-o acolo.

Se întoarse şi mă privi şocat.

— Doar nu vorbeşti serios?

Am râs din nou şi am aprobat din cap, luând o gură de cafea.

— Şi eu am acceptat mortăciunea asta aici, acum tu.o să-i laşi coroana. Uite ce drăguţă e. Am gângurit, încercând să-mi abţin râsul. Arată de-a dreptul caraghios, mai ales că are coroana aşezată puţin într-o parte, ca un raper.

— Arată ridicol, se isteriză Harris şi am început iar să râd.

— Rămâne acolo. I-am impus şi-şi urcă mâinile în păr, exasperat.

— Ştii că, de fapt. puma noastră e femelă şi ar trebui să poarte coroana ta, nu pe a mea, argumentă repede, eu am clătinat din cap.

— Arată mai bine cu a ta şi nici măcar nu ştiu unde e coroana mea.

— Ţi-am luat-o eu. E sus, spuse repede, fiind la un pas să fugă pe scări să o aducă.

— Să clarificăm ceva: pisicuţa cu coroniţa ta, rămâne. Pisicuţa fără coroniţa ta, dispare. Am impus strict şi Harris oftă iar, strângându-şi buzele şi se aruncă dramatic pe canapea.

Am rânjit triumfătoare. Harris privi iar animalul încoronat și se strâmbă. Se uită la mine și își puse mâinile în sân. Am zâmbit carismatic.

— Ești din ce în ce mai bună să manipulezi. Își mijì ochii și mi-am mușcat buza.

— N-o să îmi cer scuze pentru asta.

Am pus cana de cafea pe măsuța și m-am așezat în poala lui, înconjurându-i talia cu picioarele.

— Hmmm, îți place asta, nu-i așa? rosti el suav. Să mă ai la mâna ta, înfășurat în jurul degetului tău. Harris îmi răsuflă în păr și își urcă mâinile pe spatele meu. Am gemut, prinzându-i părul în pumni.

— Să fiu cățelușul tău, bestia care muscă pe toată lumea, dar te ascultă pe tine, cu coada între picioare. Regele care îți e supus doar ție.

Continuă să șoptească în urechea mea și mă topeam în brațele lui.

— Nu-mi ești chiar atât de supus. Aproape am gemut, mișcându-mă în poala lui.

— Ba-îți sunt, iubito, nu e nimic din ce ai vrea tu și eu să nu îți ofer. Tu ești regina mea.

— Oh, Doamne, dacă continui să vorbești așa, o să-mi dau drumul chiar acum. Am gemut când capul lui Harris mi-a coborât pe gât și l-am simțit rânjind. Își plimbă mâinile pe coapsele mele, intrând pe sub prosop.

— Spune-mi ce vrei să fac, regina mea, șopti senzual, urcând spre buzele mele, și am luat foc pe sub prosopul umed.

— Du-mă în sus. Vreau să facem duș împreună, am spus, gâfâind de nerăbdare, nepăsându-mi că el a făcut deja duș.

— Da, Alteță. Mă înnebuni Harris, prinzându-mi coapsele mai bine și ridicându-se cu mine în brațe. Am gemut ca o sălbatică și m-am înfipt în buzele lui, într-un mod deloc demn de o regină.

•••

Harris a parcat mașina în curtea lui Carter și eu mi-am înăbușit un căscat puternic ce mi-a făcut ochii să lăcrimeze. Își așează mâna pe coapsa mea.

— Să nu vii în casă până când nu vin eu să te iau.

Am aprobat din cap, căscând din nou. El zâmbi și se aplecă să mă sărute. Am coborât din mașină și m-am frecat la ochi, trecând prin fața casei și îndreptându-mă direct spre cușca lui Sasha, când Harris a urcat pe scări.

— Sasha, am strigat, cotind spre grădină și am văzut capul pătat ridicându-se imediat.

Am zâmbit, desfăcând cușca când a venit spre mine.

— Bună, frumosule. L-am eliberat și a sărit imediat pe mine când am închis cușca.

M-a trântit la pământ și am început să râd când m-a lins pe față.

— Da, și mie mi-a fost dor de tine. I-am prins capul mare și l-am sărutat pe creștet.

Începu să mârâie, băgându-și nasul în părul meu, așa cum face de obicei. Fiind un tigru siberian, Sasha crește foarte mare, și la vârsta de un an, e deja imens. Dar comportamentul nu s-a schimbat odată cu mărimea. S-a întors cu burta în sus, mormăind ca o pisică răzgâiată și eu am râs, scărpinându-i blana moale și curată. Chiar dacă Harris nu e deloc fericit din cauza prieteniei ăsteia, Carter e vinovat pentru ea. Mult timp după moartea lui Drake, n-am reușit să găsesc moduri în care să fiu cu adevărat fericită și să nu mă mai gândesc la nenorocirile întâmplate. Chiar și după ce eu și Harris ne-am reluat relația. Într-o zi, când am venit cu el aici, Carter mi-a citit gândurile negre și mi-a oferit cea mai tare distracție. Pur și simplu mi l-a adus pe Sasha, un pui pe atunci, și efectiv mi l-a pus în cap. La început am crezut că vrea să mă omoare și mă dă hrană la tigru, dar s-a dovedit a fi cea mai uimitoare terapie. De atunci, eu și micuțul Sasha, gigantic acum, suntem de nedespărțit.

— Ia ghici! Sunt regina balului. M-am obișnuit să vorbesc cu Sasha mai bine decât cu un om.

Mă lovi cu coada peste braț și am început să râd.

— Trebuia să-ți aduc ție coroana mea, cred că ai arăta fabulos cu ea.

Îmi prinse mâna în gura lui și mă mușcă jucăuș. I-am dat peste nas.

— Sau poate a lui Harris?

Sasha e doar un animal, dar când aude numele lui Harris devine mai nervos ca un bărbat gelos.

— Paris, am spus Paris, nu ce crezi tu, m-am apărat râzând și m-am ridicat să o iau la fugă. Am alergat spre gazonul lui Carter cu Sasha în urma mea. Când ai un tigru atât de mare care fuge după tine, e clar că ai dat de belea, dar nu și când acel tigru te trântește la pământ și începe să te muște de păr. Am țipat, râzând, și Sasha s-a ridicat de pe mine, privindu-mă cu o figură sfidătoare.

— A, da? Te crezi tare, huh? Îți arăt eu. M-am repezit la gâtul lui, de parcă mă joc cu un tigru de plus, dar nu e mare diferență. Sasha arată ca orice prădător din rasa lui, dar n-are instinctele dezvoltate. Pentru el, vânătoarea e ceva total necunoscut. A crescut mâncând ce i se oferă într-un castron mare de aluminiu.

Am râs epuizată și m-am lăsat să cad pe spate, încă mă doare capul, dar Sasha e ca un remediu care îți poate lua orice durere. Își lăsă capul pe stomacul meu. Am zâmbit și am început să-l mângâi, fiind sigură că o să adorm în curând sub razele soarelui.

— Asta e o imagine pe care credeam că o voi întâlni doar în cărți, am tresărit la auzul vocii cunoscute de lângă mine și am înghețat pe iarbă, când am văzut silueta lui Vargon apropiindu-se de mine. Îmi pare rău dacă te-am speriat, am rămas fascinat de apropierea dintre tine și acest tigru, spuse zâmbind și l-am auzit pe Sasha mârâind când Vargon s-a apropiat de mine.

M-am ridicat în picioare, neavând idee ce să spun.

— E un exemplar foarte frumos, zise, privind spre Sasha, care-și dezvelise dinții cum nu l-am mai văzut niciodată.

— Dar aproape am șoptit, dându-mi părul după ureche și rugându-mă să plece sau să vină Harris. Cum a reușit să se strecoare pe la spatele lui?

Vargon se apropie mai mult, dar Sasha se așeză în fața lui, mârâind ca un adevărat tigru de data asta. M-a surprins reacția lui. Vargon râse.

— Credeam că gemenii sunt problema, dar se pare că adevăratul bărbat gelos e aici, glumi și am înghițit în sec la menționarea lui Harris și Sirrah. Problema?

— Aduci toți bărbații la picioarele tale, Katherine. Chiar și pe cei necuvântători. Îmi zâmbi și m-am ascuns cât de bine am putut în spatele lui Sasha. Nu pot să iubesc tigrul ăsta mai mult, dar când i-am spus lui Harris că mă va proteja de cine încearcă să se apropie de mine, nu credeam că se va și întâmpla.

— Nu-i place când cineva îi întrerupe joaca, am spus, încercând să par cât mai calmă și Vargon zâmbi. Nu-mi pasă cât de frumos e bărbatul ăsta, mă bagă în sperieți.

— Sau nu vrea ca cineva să se apropie de tine, zise Vargon, aplecându-se pe vine în fața tigrului ce îi poate sfâșia carnea de pe oase.

— Uneori, animalele dezvoltă sentimente mai puternice decât cele obișnuite, pentru oameni. Se îndrăgostesc. Tigrul ăsta și-ar da viața pentru tine, Katherine. Rosti privind spre mine.

Mi-am aplecat capul. Despre ce naibii tot vorbește?

— Mă știe de când era un pui. Sunt singura care se joacă cu el, am încercat să explic, dar Vargon nu pare să mă asculte.

Ridică palma spre mine și dinții lui Sasha s-au repezit imediat spre ea. Am tresărit speriată, dar Vargon doar zâmbi, retrăgându-și mâna la timp.

— Eu cred că e mai mult de atât. Se ridică în picioare și mă privi cu acei ochi revoltător de albaștri. O să te las acum. Se pare că el e mai capabil să-și apere iubirea decât Harris și Sirrah.

Am tremurat. El privi tigrul din nou.

— Ai câștigat acum, dar când voi fi și eu la picioarele ei, ai face bine să îți păzești blana, prietene.

Vorbi spre tigru, iar eu nu știu cum mă mai țineau picioarele. Îmi zâmbi înainte să se întoarcă și să plece.

Am respirat de parcă cineva mă strânsese de gât până acum și am căzut iar pe iarbă. Sasha se întoarse spre mine, cu chipul mult mai blând acum și i-am luat capul la piept, sărutându-l.

— Mulțumesc, i-am șoptit, strângându-l mai tare în brațe. Vorbele lui Vargon se legau de ale lui Harris. Dar de data asta mă terifiau până în măduva oaselor. *Când va fi el la picioarele mele.* Cum ar putea un asemenea bărbat să fie la picioarele mele? Singurul lucru care mă bucură e că urmează să plece și nu o să îl mai văd niciodată. Sper.

Am rămas cu Sasha pe iarbă, fiind încă terifiată de întâmplarea de mai devreme, dar m-am ușurat când Harris mi-a transmis că teroriștii au plecat. Părea să n-aibă habar de întâlnirea mea cu Vargon și am decis să nu îi spun. A plecat și nu are rost să-l neliniștesc pe Harris pentru un bărbat care, probabil, a făcut glume pe seama mea. Am rămas cu Sasha, iar Harris a plecat în sala de sport. Asta după ce s-a rugat de mine să vin cu el, dar sunt prea obosită pentru exerciții acum. După alte mărâieli de-ale lui Sasha, a plecat singur. Chiar dacă nu l-a suportat niciodată pe Harris, nu a mârâit niciodată la el așa cum a făcut-o cu Vargon, scoțând adevărata fiară la iveală. Fiara care simțise pericolul.

În cele din urmă am decis să mă întorc în casă, cu Sasha pe urmele mele, bineînțeles. Am găsit-o pe Clara în living, făcând curățenie după noaptea trecută și mormăind supărată. Eu și servitoarea lui Carter am devenit foarte bune prietene. A ajutat la refacerea mea psihică la fel ca și Sasha.

Tresări când ne văzu pe mine și pe Sasha.

— Ah, voi imi mai lipseați, se încruntă spre noi și am început să râd. Nimic nu iese bine atunci când eu și Sasha intrăm în casă. Se comportă ca un pisoi și e tratat ca un pisoi, dar cu siguranță face dezastru mai mare ca unul.

— Pot să te ajut? m-am oferit, deși încă mă doare capul îngrozitor.

Sasha își găsi de lucru cu o sticlă goală de vin.

— Oh, nu, scumpo, stai liniștită. Mă descurc. Zâmbi cu amabilitatea ei permanentă și m-am apropiat de ea.

— Haide, vreau să te ajut. Doar spune-mi ce să fac.

Mi-am sumeţit mânecile, hărnicuţă, şi Clara îmi zâmbi înapoi.

— Păi, pentru început, poţi să mergi în biroul lui Carter şi să-l întrebi ce vrea să fac cu sticlele astea de alcool desfăcute, dar aproape pline. Le-aş arunca cu plăcere, dar nu vreau alt discurs despre cât de scumpe sunt şi cum risipesc eu tot. Clara îşi dădu ochii peste cap, adunând sticlele care încă mai au alcool în ele.

Am chicotit.

— Sigur, mă duc să îl întreb imediat.

M-am întors spre scări.

— Mulţumesc, scumpo. Cum a fost la bal? mă întrebă imediat şi m-am întors spre ea.

— Surprinzător de frumos. Am râs, analizând felul în care îmi începuse seara. Am fost aleasă regina. Am continuat şi Clara îşi puse mâinile la gură, suspinând.

— Felicitări, scumpa mea. Veni repede spre mine să mă îmbrăţişeze. Am râs în umărul ei.

— Mulţumesc! M-am pierdut în îmbrăţişarea ei maternă şi mi-am imaginat reacţia mamei când i-aş fi spus asta. Cât de fericită ar fi fost.

Am izgonit gândul înainte să-mi aducă lacrimi.

— OK, merg să îl întreb pe Carter ce vrea să facem cu sticlele apoi îţi voi povesti şi de încoronarea lui Harris.

Clara suspină din nou, îngrozită de data asta. Am râs şi am fugit pe scări, dar am încetinit repede când m-a cuprins iar ameţeala. Am urcat scările spre biroul lui Carter, frecându-mi fruntea cu degetele şi strângându-mi ochii din cauza stării încă prezentă de mahmureală. Trebuie să îi cer Clarei o pastilă. Nu mai beau niciodată. Mi se pare că aud şi de aici furia pe care o varsă Harris pe sacul de box. Aş merge la el dacă lucrurile din jurul meu nu s-ar mai învârti. M-am oprit în faţa uşii masive de mahon, amintirile de noaptea trecută revenind cu altă durere de cap.

Chiar înainte să bat, am auzit o conversaţie şi mi-am dat seama că Carter nu e singur în birou.

— Îmi pare rău, Vargon, dar ea nu e de vânzare.

Am auzit vocea lui Carter și am paralizat lângă ușă. Vargon? Ce mai caută omul ăsta încă aici?

— Haide, Carter, noi doi știm mai bine ca oricine că orice are un preț în lumea asta.

Aceeași voce mi-a înghețat din nou sângele în vene. Mi-am pus ambele palme peste gură și m-am lipit de perete. Știu că nu trebuia să ascult asta și o să am probleme dacă voi fi prinsă, dar un sentiment foarte rău îmi zbârlește acum pielea. Ușa e întredeschisă, așa că am continuat să ascult.

— Ea nu-mi aparține, vorbi Carter, tensionat.

— Oamenilor tăi. Harris și Sirrah lucrează pentru tine, nu? Dar sunt rezonabil, am să le ofer amândurora oricât își doresc pe ea.

Aerul mi-a rămas în plămâni când mi-am dat seama despre ce vorbesc. Despre mine. Vargon vrea să mă cumpere. Conversația cu roșcata de noaptea trecută mi-a revenit în minte. Acea Katherine îmi spusese cum își schimbă femeile între ei și le cumpără. M-am dat un pas în spate și m-am sprijinit de perete când mi-am simțit picioarele înmuindu-se. L-am auzit pe Carter oftând.

— Aseară a avut loc o neînțelegere. Katherine nu le aparține lui Sirrah și Harris. E doar a lui Harris.

— Sunt destul de sigur că Sirrah era cel care a sărutat-o în fața mea. Dar dacă e doar a lui Harris și el a permis asta, cu atât mai bine. Va avea un preț.

Mi-am muscat din palmă, îmi simt deja lacrimile pe obraji.

— Vargon... începu Carter, dar îl întrerupse:

— 5 milioane. Pentru fiecare dintre voi.

Simt podeaua surpându-se cu mine. Nu pot să cred că asist la propria licitație.

— Vargon, asta e o sumă enormă și ți-am spus deja că ea nu-mi aparține mie, dar nu cred că Harris o va vinde. E foarte atașat de ea.

Din regină, am ajuns un animal la târg.

— O să-i treacă, atunci când i se va oferi ocazia să aleagă suma. O vreau, Carter. Și tu mă știi, a trecut mult timp de când n-am mai

avut o femeie. O să am grijă de ea, îi va fi mult mai bine lângă mine decât lângă puștiul ăla.

M-am depărtat de ușă, pentru că începeam să suspin și nu vreau să ascult mai mult.

Nu pot să cred că omul ăla vrea să mă cumpere. De ce pe mine? Au fost atâtea femei frumoase seara trecută. De ce pe mine?

Am fugit plângând spre sala lui Harris, dar m-am oprit, conștientizând gravitatea lucrurilor.

Problema nu e că Harris m-ar putea vinde, știu că nu ar face asta niciodată. Problema e cum va lua Vargon refuzul. Oamenii ca el nu acceptă refuzuri. Am rămas blocată în hol, cu lacrimile pe față și cuvintele acelui bărbat repetându-mi-se în minte ca o mantră chinuitoare. Voiam să fug la Harris, să-i spun tot și să mă ascund în spatele protecției sale, dar cât de mare va fi războiul pe care îl va declanșa asta? Am suspinat, repetându-mi în minte aceeași întrebare: De ce eu?

Am tresărit când o ușa s-a deschis în fața mea și Harris a ieșit purtând doar o pereche de pantaloni de trening și un prosop după gât.

— Iubito, ce... Katherine. Tresări, fugind spre mine când îmi observă starea.

— Iubito, ce ai pățit? De ce plângi? Îmi luă disperat fața în palmele lui și am suspinat, negăsindu-mi cuvintele. M-am lipit de pieptul lui, realizând că siguranța nu vine odată cu asta. Nu mai e vorba doar de siguranța mea.

— Katherine, iubito, te rog, spune-mi ce ai, mă imploră Harris, terifiat de lacrimile mele.

— El... vrea să... am suspinat, nereușind să îmi găsesc cuvintele.

— El?! El cine, iubito? Cine vrea să facă ce? Vorbi înspăimântat, ținându-mi obrajii în palmele lui. Ți-a făcut Sirrah ceva? Întrebă serios și am clătinat repede din cap.

— Atunci cine? Te implor, spune-mi.

Mi-am oprit suspinele, înghițind în sec.

— Vargon.

Am reușit să rostesc, suficient ca fața lui Harris să se albească.

— Ce? Ce ți-a făcut? șuieră mult mai înspăimântat de data asta, dar înainte să-mi pot găsi cuvintele, l-am văzut pe Carter apropiindu-se de noi.

Am tremurat imediat, crezând că urmat de Vargon. Dar e singur. Mă privi nedumerit, apoi trist.

— Ai auzit? presupuse și am aprobat din cap.

Carter oftă și Harris clocotea.

— Carter, ce dracu' se întâmplă? vorbi printre dinți.

— Avem o problemă, dar vreau să rămâi calm, altfel lucrurile se vor înrăutăți, spuse Carter, privind spre mine.

— Ce problemă?! urlă Harris. Nenorocitul ăla s-a atins de ea? Spune-mi, Carter, pentru că o să îl omor și nu îmi pasă cu cine o să intrăm în război pentru asta.

Carter clătină din cap și eu simțeam că mă prăbușesc în neant.

— Nu i-a făcut nimic, dar a rămas pentru că încă vrea ceva.

— Cum adică a rămas? Vargon a plecat, mârâi Harris.

— Nu a plecat încă, el a rămas.

Brațele lui Harris se strânseră în jurul meu și îl simțeam tremurând.

— Ce vrea? tună Harris.

Carter tăcu câteva secunde și privi spre mine.

— Să o cumpere pe Katherine.

Am simțit cum se simte condamnarea la moarte, din nou.

Abia am reușit să-mi ridic privirea spre Harris și am înghețat. Calmul pe care îl ceruse Carter nu e nicăieri de găsit pe chipul lui.

4. Plecarea

— CE?!

Mi-am strâns ochii, deşi eram conştientă că urletul ăsta avea să iasă de la Harris imediat. Carter îşi strânsese şi el ochii odată cu mine, dar reacţia lui e cauzată de frustrare. Nu trebuia să repete, Harris înţelesese deja despre ce e vorba. Respiraţia lui deveni tot mai agitată şi mi se imprimă în creştet.

— Nenorocitu' dracu'! Ce-ai făcut? Înainte să-mi dau seama, Harris se repezi la Carter şi l-am prins disperată de braţ, trăgându-l înapoi cu toată forţa, înainte ca situaţia să se înrăutăţească şi mai tare.

— Harris, nu! am expirat speriată. O ceartă între ei doi e tot ce ne mai lipseşte acum.

— Nu reacţiona de parcă asta e vina mea! tună Carter, păşind spre Harris, deloc impresionat de răbufnirea lui. Ce dracu' aţi făcut tu şi prostu' de frate-tău de i-aţi dat impresia lui Vargon că amândoi o deţineţi pe Katherine? continuă, el fiind cel nervos acum.

Harris suflă furios pe nas.

— Aia a fost o neînţelegere. L-am rezolvat şi pe nenorocitul ăla. A sărutat-o pe Katherine de faţă cu Vargon, dar de unde dracu'

a apărut acum să o cumpere? L-am văzut cu ochii mei, plecând. Carter se încruntă șocat de partea în care eu sunt sărutată de Sirrah și își clătină capul.

— Ăla nu era Vargon, era sosia lui. A avut-o aici tot timpul. Vargon nici n-a luat parte la discuție azi-dimineață, a stat numai în grădină. O să rămână aici până la atac, ți-am zis că vrea să ia parte, dar și-a trimis sosia ca să nu ne pună pe noi în pericol cu prezența lui aici. Nimeni, în afară de mine și Scorpioni, nu mai știe de prezența lui aici. Din șocul precedent, mi-am găsit puterea să rămân uimită din nou. Nu pot să cred că ce spune despre omul ăla e adevărat și nu un scenariu luat dintr-un film. Are o dublură...

Harris scrâșni din dinți.

— Stai puțin, tresări deodată spre Carter. Ai spus că a fost în grădina azi-dimineață?

Stupefierea crește în glasului lui, odată ce pune lucrurile cap la cap și se întoarse îngrozit spre mine.

— S-a apropiat de tine? mă întrebă și tremuratul meu a accelerat. Iubito, te rog, spune-mi. Mă imploră, urcându-și palmele pe obrajii mei. Citesc spaima în ochii lui. Am scuturat din cap, dar încă plâng.

— Te rog, nu mă minți. Glasul său chinuit m-a speriat.

— Nu, nu mi-a făcut nimic. Sasha nu l-a lăsat să se apropie de mine. L-am asigurat, încercând să par convingătoare. El știe mai bine ca oricine cum stă cu apropierea de mine atunci când Sasha e prin preajmă.

Privirea lui deveni sălbatică din nou. Poate Vargon nu reușise să ajungă la mine, dar a avut intenția și asta îi e de ajuns lui Harris.

— O să îl omor. Vorbi după câteva secunde în care încă mai privea lacrimile de pe obrajii mei, apoi dispăru din nou de lângă mine.

Am respirat speriată, aproape dezechilibrându-mă, pentru că o parte din greutate mea o lăsasem în brațele lui.

— Harris! urlă Carter lângă mine, fugind după el și prinzându-l de braț.

— Dă-mi drumul! Harris se zbătu în strânsoarea lui Carter și am privit terifiată scena ce se poate transforma într-o luptă între ei.

— Calmează-te. Nu rezolvi nimic așa, doar înrăutățești lucrurile, îl certă Carter, prinzându-i brațele și trăgându-l înapoi.

— Uită-te la ea. Crezi că îi faci un bine așa? Tună Carter, arătând spre mine când agitația lui Harris nu înceta.

Se opri brusc, ridicându-și privirea spre mine. Respirația îi e nebunească și chipul înroșit de furie. Pot să văd vena ce pulsează în tâmpla lui și nu vreau să mă gândesc cum arată fața mea acum, dar îmi simt tremuratul și obrajii uzi. Se smulse din mâinile lui Carter, dar veni spre mine de data asta, trăgându-mă în brațele lui. Respiră adânc în creștetul meu.

— O să fie bine, iubito, stai liniștită, n-o să se atingă de tine. Nu îmi jură asta direct, însă simt jurământul în vorbele lui. Mi-am abținut la timp suspinul ce voia să iasă.

Carter oftă și își frecă fruntea cu vârful degetelor, venind iar lângă noi.

— Ăsta nu e un om pe care să poți să-l omori așa ușor, Harris. Nu e Joshua! vorbi Carter și menționarea lui Joshua m-a făcut să tremur din nou.

Harris răsuflă încă furios în părul meu.

— Atunci, ce ar trebui să fac? Să-l las să râvnească la iubita mea și să mă trezesc într-o zi fără ea? La dracu', Carter, am mai trecut o dată prin asta. Vocea lui Harris crește în tonalitate după fiecare cuvânt, la fel și strânsoarea brațelor lui.

Chipul lui Carter nu se schimbă.

— Te referi la Drake? bufni într-un mod furios, și arată de parcă ar vrea să-i dea una lui Harris pentru asta.

— Cât de idiot poți fi să-l compari pe Vargon cu Drake? De asta ați făcut tu și Sirrah tot scenariul ăsta aseară? Să nu-i dai de înțeles cât ții la Katherine, în cazul în care afacerea merge prost? Expresia lui Carter pare un mixaj între amuzament și furie.

— Nu pot să cred că ești atât de prost! Crezi că dacă lucrurile ar merge rău, Vargon ar veni să-ți răpească iubita ca să te facă să

suferi? Vorbim de unul dintre cei mai mari nenorociți ai lumii, idiotule. Îi calci strâmb și-ți retează capul. Crezi că ar pierde timpul răpind persoanele la care ții, ca să te facă să plângi? Carter începuse să țipe din nou, enervat pe concepțiile lui Harris, iar eu nu mai pot rezista mult în tensiunea asta.

Harris nu mai protestă, respirația lui e încă nervoasă în creștetul meu, dar probabil realizează că șeful său are dreptate. Chiar dacă Drake a fost una dintre cele mai înspăimântătoare figuri pe care le-am întâlnit până acum, și amintirea lui încă îmi provoacă coșmaruri, știu că gradul de pericol e mult mai mare acum, cu Vargon. Doar înfățișarea și numele lui îmi fac pielea să se zbârlească.

Carter oftă exasperat, masându-și fruntea cu vârful degetelor.

— O s-o scot pe Katherine de aici. Vorbi Harris într-un sfârșit și capul lui Carter se ridică imediat.

Începu iar să râdă.

— Harris, mai spune o prostie din asta și jur că te dau afară din afacere. Te credeam mai inteligent de atât, dar să zicem că acum ești disperat din cauza lui Katherine. Lasă-mă să îți explic eu ce s-ar întâmpla. Ultima dată, Drake a găsit o modalitate să o scoată din ascunzătoare, dar amândoi știm că Vargon nu ar proceda la fel. Ar pune mâna pe tine și te-ar tortura până ai uita și cât de mult o iubești și i-ai spune unde ai ascuns-o doar ca să scapi.

Harris se înfurie imediat, dar Carter îi opri răbufnirea înainte să iasă cu reproșuri pe acuzația despre cum ar renunța la mine. Eu doar mi-am mușcat interiorul obrazului până la sânge!

— Deschide ochii, Harris. Nu mai e vorba de afacere aici, de bani sau orice altceva. E vorba de Katherine și de faptul că bărbatul ăla și-o dorește. Îl cunoști pe Vargon și știi că lupta nu e o cale de scăpare. Trebuie să-i spui adevărul și să-l implori să o lase în pace.

Sprâncenele mele s-au încruntat de nedumerire, refuz să cred că o să fie așa de ușor, însă Harris nu mai reacționă furios, ca mai devreme.

— N-o să-i pese. N-o să mă creadă. L-a văzut pe Sirrah sărutând-o și seara trecută i-a spus că amândoi suntem partenerii ei.

Aseară m-am comportat cu ea de parcă îmi era o simplă însoțitoare. N-o să mă creadă niciodată cât de mult o iubesc. Furia lui Harris e încă prezentă, dar teama începe să îi facă glasul să tremure.

Carter oftă iar.

— Atunci, dă-mi voie să-ți spun din nou că ești un mare idiot și roagă-te să te creadă. Spune-i tot adevărul. Spune-i de Drake și de ce-ai făcut asta aseară. Și cheamă-l pe Sirrah să susțină asta.

— Ce?!

— Niciun *ce*! se înfurie Carter brusc. Voi, idioților, ați creat asta și-ați face bine să renunțați la dușmănie pentru siguranța lui Katherine, în momentul ăsta. Deși nu e în pericol, dacă luăm lucrurile pe altă parte. Dar Vargon o s-o ia de lângă tine și poate că o s-o trateze ca pe o adevărată regină, dar tu nu o s-o mai vezi vreodată. Decretă Carter, îi simt vorbele ca o condamnare la moarte pentru mine și Harris.

— O să fiu în birou și încerc să-i mai clarific eu din lucruri. O să îl chem pe Sirrah și discutați-vă bine strategia înainte să urcați. Iar tu ai face bine să-ți păstrezi nervii la ușă. Vargon e un om cerebral și înțelept, o să te asculte și o să știe când minți, dar știi că în momentul ăsta lacrimile te mai ajută să scapi, nu nervii.

Carter se întoarse pe hol înaintea răspunsului lui Harris. Am rămas pietrificată la pieptul lui, reușind cu greu să păstrez echilibrul chiar și cu propria respirație.

— O să fie bine, iubito. Îți promit! N-o să se atingă de tine. Harris mă strânse mai tare în brațe și nu pot să mă simt bine datorită cuvintelor lui, pentru că știam în ce pericol intră și el odată cu asta. Sfinte Dumnezeule, cum o să facem asta? E un terorist, un nenorocit fără inimă sau teamă de orice. Dacă nu o să îi placă ce aude, ne poate ucide pe toți, sau îl poate ucide pe Harris doar ca să mă aibă. Carter îi e ca un frate mai mare, dar nu cred că o să se pună în fața unei trupe de teroriști doar pentru mine.

— Îmi pare rău! E numai vina mea, șopti Harris chinuit și mi-am ridicat privirea spre chipul lui. Ochii aproape îi lăcrimează deja. Mi-am clătinat capul.

— Nu e vina ta. Ai încercat să mă protejezi, lucrurile au luat o întorsătură urâtă, dar o să le rezolvăm. Nu e atât de rău. O să îi spunem adevărul și trebuie să ne asculte. Am încercat să îl liniștesc și pe el și pe mine în același timp. Deși nu mă descurc la partea cu liniștirea mea. Fusese mai rău data trecută când Drake voia răzbunare prin răpirea mea, voia să mă chinuie și să mă violeze doar ca să îi facă rău lui Harris. Acum, lucrurile sunt diferite, dar în niciun caz mai bune. Nu o să mai suport torturi fizice, dar eu știu mai bine decât oricine că cele sufletești sunt mult mai rele. Un bărbat nu poate cumpăra o femeie într-un asemenea fel, prima impresie pe care ți-o dă un asemenea lucru e stupizenia. Dar nu și atunci când acel bărbat e capul celei mai periculoase bande de teroriști din lume. Un bărbat pentru care „nu" e un cuvânt pe care doar el are voie să îl folosească. Un bărbat capabil să ne facă dispăruți pe toți fără prea mare efort. Vargon mi s-a prezentat până acum în varianta politicoasă, manierată, și din felul în care mi-a vorbit, nu îl văd capabil să mă ia forțat și să mă țină prizonieră împotriva voinței mele. Dar știu că e doar ispita perfectă și e mai mult decât capabil să facă asta.

* * *

Ne-am întors în living, unde Clara încă se ocupă de curățenie. Am uitat complet de ce mersesem în biroul lui Carter la început. Însă fața mea umedă de lacrimi a oprit-o probabil să mă întrebe ce face cu sticlele de băutură, până la urmă.

— Katherine, ce s-a întâmplat? Veni repede spre mine și am înghițit involuntar în sec, încercând să îmi opresc plânsul. Harris încă îmi ține mijlocul, dar e tăcut de data asta.

— Poți să îmi aduci un pahar cu apă, te rog? i-am vorbit, neștiind cum să îi explic că un terorist tocmai vrea să mă cumpere.

— Sigur, scumpo, vin imediat. Îmi mângâie obrazul, speriată, și fugi spre bucătărie. Harris mă trase spre canapea și l-am observat pe Sasha ocupat cu aceeași sticlă goală de alcool. Mi-am amintit furia pe care a avut-o mai devreme asupra lui Vargon. Cum el a simțit pericolul și parcă intențiile pe care le are acel om.

M-am așezat pe canapea și tigrul veni tăcut spre mine, dezvelindu-și ușor colții spre iubitul meu, dar Harris nu mai are chef acum să protesteze împotriva lui și mă lăsă singură, îndreptându-se spre ușă. Sirrah trebuie să apară în orice secundă, asta dacă a acceptat să vină și nu i-a închis lui Carter telefonul în nas. Ceea ce ar fi foarte probabil, privind întâmplările de seara trecută.

Sasha urcă pe canapea și se cuibări lângă mine. Nu îi mai e atât de ușor ca înainte, dar, în gigantismul lui, a reușit să își cuibărească capul în brațele mele și nu pare că face asta pentru că vrea să se joace. Știu că Sasha simte atunci când sunt tristă și am încetat demult să îi mai deslușesc gradul de inteligență. Clara îmi aduse paharul de apă și l-am luat recunoscătoare.

— Ce s-a întâmplat? Se așeză lângă noi, mângâindu-mi părul și privindu-mă speriată. Ea e singura împotriva căreia Sasha nu are ceva de obiectat atunci când e lângă mine, poate vorbele lui Vargon au un sâmbure de adevăr, dar nu o să mă gândesc acum la asta.

Am înghițit în sec, neștiind ce să spun și Clara privi spre Harris care se învârtește agitat, cu privirea în pământ și pierdut în gânduri. Îmbrăcase un tricou și blugii lui, dar nu făcuse duș și acum e transpirat și tensionat ca un cazan ce dă în clocot.

— Mai ai nevoie de altceva? vorbi Clara din nou, văzând că nu îi răspund la întrebare.

Mi-am clătinat capul. Șopti un „bine" și mă sărută pe frunte, surprinzându-mă atunci când se ridică de lângă mine. Nu mi-a luat mult să îmi dau sema că probabil se gândește că eu și Harris ne-am certat, însă nu am dispoziția să clarific asta. Am tot auzit asta în ultima jumătate de oră ieșind din gurile altor persoane, dar nu pot să o rostesc și eu. Nu pot să-mi conving buzele să spună că un bărbat vrea să mă cumpere.

Mâinile îmi tremură și m-am ghemuit mai bine pe canapea, cu Sasha lângă mine. Capul lui stă în poala mea și mi-am strâns brațele în jurul gâtului său, trăgându-l mai mult spre mine. Sasha mă apărase ultima dată de Vargon și, oricât de ridicol ar fi, mă simt în siguranță acum, că îl am lângă mine.

Mi-am ridicat privirea spre Harris, se învârteşte prin încăpere, masându-şi tâmplele şi părând că o să clacheze în orice secundă. Aş vrea să îl calmez, dar nici eu nu stau mai bine la capitolul ăsta.

Am auzit un motor oprind în faţa casei şi mi-am ridicat privirea spre fereastra mare ce duce spre curte. Am văzut maşina lui Sirrah şi am înghiţit în sec, strângând mai tare capul lui Sasha în braţele mele.

Mă rugam ca lucrurile să nu se complice şi mai tare, numărând în gând fiecare treaptă urcată a lui Sirrah şi mi-am strâns buzele în momentul în care a intrat pe uşă.Contactul vizual dintre el şi Harris a umplut camera de tensiune.

— Ce dracu' cauţi tu aici? vorbi Sirrah, vizibil nervos. Ultima dată îl văzusem întins pe scări, cu Harris ameninţându-l. E normal ca afecţiunea dintre cei doi – şi aşa aproape inexistentă – să dispară după noaptea trecută.

Harris respiră uşor, încercând să îşi păstreze calmul.

— Am nevoie de ajutorul tău. Vorbi mai calm decât m-aş fi aşteptat şi am văzut ochii lui Sirrah mărindu-se. I-am analizat faţa şi, surprinzător, nu e nimic vânăt. Doar câteva zgârieturi în plus faţă de Harris şi o umflătură deasupra sprâncenei drepte.

Sirrah începu să râdă.

— Da, cum să nu?! Unde e Carter? De ce m-a chemat aici?

— E în birou. Sirrah, nu o să îţi mai cer asta niciodată şi ştiu că mă urăşti. Şi oricât te-aş urî şi eu pe tine, îţi cer ajutorul. Te rog.

Vorbele lui Harris m-au surprins, explozia de mai devreme se calmase în el şi acum pare disperat şi speriat. Ştiu că ar fi putut oricând să urce în biroul lui Carter şi să îl omoare pe Vargon, îl văd abţinându-se să facă asta. Dar moartea unui asemenea bărbat nu ne-ar aduce decât mai multe probleme. Capul Scorpionilor Negri nu e un om a cărui moarte să fie trecută cu vederea.

— De ce te-aş ajuta eu pe tine? Ultima dată când am făcut asta, am ajuns la bătaie şi ameninţări cu moartea. Oricare ar fi problema ta, nu îmi pasă. Descurcă-te, frăţioare, spuse Sirrah în scârbă şi vru se se întoarcă înainte ca Harris să îl oprească.

— E vorba de Katherine, zise Harris şi Sirrah nu se întoarse spre el, asta pentru că privi spre mine. Pare prima dată când mă observă. Îşi încruntă sprâncenele confuz, îmi dau seama cum arăt. Încă îmi simt faţa udă de lacrimi.

— Ce e cu ea? întrebă Sirrah mai încet, venind spre mine. Harris îl urmă şi eu am încercat să îmi abţin plânsul.

Sirrah vru să se aplece spre mine şi am tresărit când mârâitul lui Sasha se îndreptă spre el, ţinându-l la distanţă. Se încruntă confuz şi nervos pe animal. Primul lucru în comun pe care îl are cu Harris.

— Nu-l întărâta. Nu o să te lase să te apropii de ea, spuse Harris, părând, pentru prima dată, că îl acceptă pe Sasha. Chiar dacă şi el e ţinut la distanţă de mine, Sasha mă protejează, şi acum asta pare să fie singurul lucru ce îl interesează pe Harris.

Sirrah se încruntă nedumerit, dar nu mai protestă împotriva tigrului. Vreau să mă ridic de lângă Sasha, Sirrah nu e printre cei de care să mă tem, dar nu am puterea să o fac. M-am ghemuit lângă protectorul meu, ai cărui colţi sunt dezveliţi şi aţintiţi spre cei doi bărbaţi din faţa mea. Sirrah îşi scutură capul.

— Nici nu ştiu de ce am venit aici. Orice ţine de tine, nu mă mai interesează, vorbi Sirrah spre fratele său, iar eu i-am simţit cuvintele ca pe o palmă dureroasă. Se întoarse să plece şi am văzut ochii lui Harris strângându-se.

— Vargon vrea să o cumpere pe Katherine. Expiră Harris. Cuvintele astea nu sunt ceva cu care să te poţi obişnui.

Sirrah se opri în mijlocul livingului şi se întoarse spre noi, confuz şi îngrozit.

— Ce ai spus?

Harris nu repetă, la fel ca şi Carter, ăsta nu e un lucru pe care nu îl auzi din prima.

— Ce dracu' ai spus? Sirrah se întoarse spre noi, insistând totuşi ca Harris să repete cuvintele chinuitoare.

— Şi-o doreşte pe Katherine, zise Harris din nou.

Sirrah se încruntă nedumerit şi furios.

— Îți bați joc de mine?! Spune-i rahatului că nu e un suvenir de vânzare.

Mi-am strâns buzele din nou, simțindu-mă ca un obiect din ce în ce mai mult, exact cum a spus și Sirrah.

— Nu e atât de ușor. În majoritatea timpului ei își cumpără partenerele, știi asta. Și acum, datorită ție, Vargon crede că Katherine ne aparține amândurora. Harris încercă să își păstreze calmul, dar devine din nou nervos, repetând vinovăția lui Sirrah. Mă așteptam ca Sirrah să protesteze, să susțină că nu e vina lui, însă nu o făcu, doar oftă furios. Au urmat câteva secunde de liniște chinuitoare, în care eu așteptam ca unul dintre ei să spună ceva. Sirrah pune lucrurile cap la cap și se pare că se găsește totuși vinovat pentru ce s-a întâmplat, pentru că nu își ia apărarea.

— Bine! Spuse în cele din urmă. Cu ce ai nevoie de mine? L-am privit surprinsă de hotărârea lui bruscă.

Harris oftă din nou.

— Trebuie să îi spunem adevărul. Tot ce s-a întâmplat și de ce am decurs la planul ăsta seară trecută.

Sirrah se încruntă și aproape se strâmbă spre fratele său.

— Vorbești serios?! Ai de gând să vii cu explicații în fața unui asemenea om? Crezi că o să îi pese cât de mult o iubești tu dacă el și-o dorește? Nu fi idiot și scoate-o pe Katherine mai repede de aici.

Nu mi-a scăpat cum lucrurile se repetă. Aceeași scenă de mai devreme doar că, acum, Harris e în locul lui Carter, iar Sirrah în locul lui Harris.

— Asta o să îl înfurie și mai tare. Trebuie să îi explicăm și trebuie să înțeleagă. O să îi spunem de Drake și tot ce e nevoie.

Sirrah pare că și-ar dori să îl plesnească pe fratele lui. Și eu sunt surprinsă de calmul lui Harris acum. Dar a analizat mai bine situația și și-a dat seama că nu mai suntem în aceleași împrejurări ca data trecută.

— Oh, deci ai de gând să îi povestești toată trauma prin care a trecut iubita ta și cât te-a afectat asta și pe tine. Bun, servește-i încă

o slăbiciune pe tavă, îl ironiză Sirrah, iar eu deveneam uimită de felul în care Harris își păstrează calmul.

— Ascultă, tot ce am nevoie de la tine e să vii cu mine și să susții ce o să îi spun. Să recunoști că nu ai niciun drept asupra lui Katherine, cum nici eu nu am și nimeni altcineva. Nu e proprietatea noastră. E iubita mea și atât. Harris deveni serios, stresat de părerile geamănului său, mai ales că, probabil, îi dă și dreptate. Și el gândise la fel mai devreme.

Sirrah oftă nervos.

— Bine, cum vrei. Dar să nu mă incluzi și pe mine în război când tipul ăla nu o să dea doi bani pe declarația ta de dragoste.

— Îmi pun speranța în faptul că Vargon știe ce e aia dragoste, zise Harris, privind spre mine. Se aplecă spre mine și m-am ridicat de pe canapea, ignorând mărâielile lui Sasha.

— Rămâi aici și nu îți face griji, totul o să fie bine. Îmi mângâie o șuviță de păr, dar l-am oprit înainte să mă sărute.

— Vreau să vin cu voi. M-am surprins spunând asta, dar vreau măcar să îl privesc în ochi pe bărbatul care are impresia că mă poate cumpăra ca pe un obiect de artă.

— Iubito...

— Nu, am întrerupt protestul lui Harris. E singur și nu poate să îmi facă nimic acolo. Vreau să aud ce are de spus și de ce își dorește să mă cumpere tocmai pe mine. Mi-am adunat curajul și am reușit să mă stăpânesc în cele din urmă din tremurat. Mi-am șters ultimele lacrimi de pe obraji și mi-am trecut mâna prin părul ciufulit de Sasha.

— OK! Fu Harris de acord. Asta ar putea să ajute, poți să vorbești și tu odată cu mine. Spuse și se aplecă să mă sărute înainte să mă tragă spre scări.

Am luat guri calculate de aer după fiecare treaptă și probabil strâng mâna lui Harris mai mult decât ar trebui. Sirrah e chiar în spatele nostru și pare plictisit și enervat de situație. E tras din nou într-o problemă ce mă are pe mine drept subiect și nu îl învinovățesc pentru starea lui.

Harris ciocăni de două ori înainte să deschidă ușa. Mă trase după el, în biroul ce e încă amenajat ca seara trecută, dar acum doar Carter și Vargon sunt așezați pe două dintre fotolii, față în față. Am înghițit în sec când am văzut figura bărbatului ce își dorește să mă achiziționeze pentru satisfacerea propriilor plăceri. Mi-a zâmbit și un nod de teamă și scârbă mi s-a pus în gât.

— Subiectul zilei! vorbi Vargon, uitându-se la cei doi frați. Harris își abținu orice expresie de furie, însă Sirrah nu o făcu și se încruntă spre bărbatul arab.

Ne-am așezat pe o canapea, lângă Carter, Harris și Sirrah de o parte și alta a mea, iar Vargon în fața noastră. Tensiunea mea nu o să reziste prea mult în încăperea asta. Au urmat câteva secunde de liniște, în care toți ne uitam unii la alții, incapabili să scoatem un cuvânt. Harris încă îmi ține mâna și o frecă între palmele lui, iar eu m-am ghemuit mai bine lângă el.

— Vargon, vreau să îmi cer scuze pentru impresia pe care ți-am dat-o seara trecută. Dar vreau să mă asculți și sper că o să înțelegi de ce am făcut asta. Vorbi Harris mai calm decât m-aș fi așteptat, însă știu cât de chinuitor trebuie să fie pentru el să-și ceară scuze în fața bărbatului ce vrea să mă ia de lângă el.

Vargon deveni serios.

— Carter mi-a spus o parte din poveste, dar ce te-a făcut să crezi că o voi ataca pe Katherine în cazul în care afacerea nu iese bine?

Harris oftă, iar Sirrah părea că se abține să nu-l ia pe Vargon la înjurături. Cel puțin asta exprimă chipul lui și sper să nu facă o altă tâmpenie.

— Ea e totul pentru mine. Întotdeauna o să pun siguranța ei pe primul loc, în orice situație. Poate că a fost o greșeală să fac oamenii să creadă că nu țin prea mult la ea doar ca să mă asigur că nu reprezintă o cale de răzbunare pe mine. Dar am mai trecut o dată prin asta și nu îmi asum niciun risc. Înainte să o cunosc pe Katherine, nu puteam fi rănit sufletește în niciun fel, dar după apariția ei, totul s-a schimbat. Acum aproape un an, unul dintre dușmanii mei și-a dat seama de asta. A răpit-o și a torturat-o timp de 3 zile doar ca să

mă facă pe mine să sufăr. Tu știi cum e să iubești pe cineva cu toată ființa și să știi că suferă din cauza ta, dar nu poți să o salvezi. Ți-ai scoate inima din piept doar ca să afli unde e și să o scapi. Chipul lui Vargon deveni serios și părea că Harris îl lovește într-un punct sensibil. Am trecut prin asta, am înnebunit cât ea a fost luată de lângă mine, iar acum nu îmi mai asum niciun risc. E mai bine ca oamenii să nu știe ce înseamnă pentru mine. Orice tortură fizică la care aș fi supus, nu poate fi nici pe jumătate la fel de rea ca gândul că iubita mea suferă. De asta am făcut trucul ăsta noaptea trecută. Nu a fost în plan ca amândoi să părem partenerii ei, doar ca unul să stea în permanență lângă ea, dar lucrurile au degenerat și te poți uita la chipurile noastre să îți dai seama că acel sărut nu a fost ceva peste care am trecut cu vederea.

Termină Harris, și Vargon își plimbă privirea pe cei doi frați, studiind vânătăile de pe fețele lor. Mă așteptam să chicotească sau măcar să zâmbească, dar chipul lui rămase inert.

— Eu am fost implicat în răpirea lui Katherine data trecută, o poveste cu o familie degenerată, dar regret asta și acum vreau să mă revanșez protejând-o de alte pericole. Și am văzut un pericol în tine, vorbi Sirrah și aș fi chicotit la tonul lui dacă situația asta macabră nu mă includea pe mine. Îl făcu pe Vargon să zâmbească în cele din urmă.

— Deci, te-ai gândit că, sărutând fata care îi aparține fratelui tău, o să ajute.

— Katherine nu-mi aparține, interveni Harris înainte ca Sirrah să răbufnească. Este iubita mea și n-am niciun drept asupra ei, Vargon. O iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viață și singurul lucru care îmi aparține la ea, e iubirea ei. N-am cumpărat-o, n-am achiziționat-o pentru plăcerea mea sexuală, ea mi-a vindecat sufletul și m-a acceptat cu tot ceea ce sunt. Vreau să rezolvăm asta pe cale amicală, mai ales că a fost vina mea pentru încurcătura asta, dar sper să înțelegi că n-o să permit niciodată ca ea să-mi fie luată și-aș fi în stare de orice s-o țin lângă mine. Vorbele lui Harris creșteau spre amenințări și am observat privirea supărată a lui Carter. Nu i-a plăcut asta.

Vargon e așezat comod în fotoliu și își urcă degetele sub bărbie, mutându-și privirea pe mine. Am paralizat.

— Deci, ești în toate astea de bună voie, zise spre mine și am înghițit în sec, neînțelegându-i cuvintele. Apoi mi-am dat seama că se referă la faptul că sunt iubita unui criminal.

— Îl iubesc! Asta era tot ce puteam să spun. Harris îmi strânse mâna și se întoarse să-mi zâmbească blând.

Vargon ne analiză în liniște, căutând parcă minciuna în privirile noastre, dar e imposibil să nu-și dea seama ce simte Harris pentru mine din felul în care mă privește.

— Ei bine, am nimerit într-o situație complicată aici. Harris, ce ai spune dacă ți-aș zice că nu vreau să renunț la Katherine?

Inima mea a ratat câteva bătăi. Credeam că suntem pe drumul cel bun. M-am cuibărit mai mult lângă Harris, din reflex.

— Ți-aș spune același lucru, vorbi Harris serios și nu știu dacă rezistența și calmul său mai rezistă mult.

— Ai risca să pornești un război cu mine, pentru ea?

Mi se face tot mai rău și regret că am venit aici cu ei. Discuția asta e prea mult pentru mine și mă abțin să nu încep să țip că nu sunt un afurisit de obiect și să îl plesnesc pe nenorocitul din fața mea.

— Aș porni un război cu întreaga lume, pentru ea, Vargon, răspunse Harris, uitându-se direct la el. Vargon zâmbi în cele din urmă și arată de parcă ar vrea să aplaude.

— Lasă-mă să-ți dau un sfat, Harris; data viitoare când o să te temi că afacerile noastre pot merge prost, fă-ți griji pentru capul tău, nu pentru iubita ta. Nu știu cine a fost dușmanul ăsta al tău care a răpit-o pe Katherine, dar eu nu mă joc cu sentimentele.

Mi-am mutat privirea în pământ, pentru că îmi e de ajuns tensiunea pe care o simt în încăpere. Carter se umflă în pene că și el i-a spus același lucru. Harris oftă și păru să se calmeze, iar Sirrah devenise aproape plictisit.

— Îmi pare rău pentru neînțelegerea asta, Katherine. Mi-am ridicat imediat privirea odată ce numele meu a ieșit printre buzele lui. Dar ei mi-au creat o impresie foarte greșită despre tine. Nu e

vina mea. Am crezut că ești jucăria unor gemeni și, luându-te de lângă ei, îți făceam chiar o favoare. Am tremurat și Harris se tensionă iar. L-am observat pe Sirrah dându-și ochii peste cap.

Mi-am clătinat capul, mormăind un „nu-i nimic". Dar ceva încă nu-mi dăd pace și înainte să îmi dau seama, m-am auzit vorbind:

— Vargon, poți să-ți pun o întrebare? am regretat imediat asta, ce m-a apucat?

Zâmbi și aprobă imediat din cap. Toate privirile s-au întors spre mine, nu mai pot da înapoi.

— De ce eu? Aproape că am tremurat cuvintele. Întrebarea care o tot repet încă de când l-am auzit prima dată că vrea să mă cumpere.

Vargon râse ușor și Harris clătină istovit din cap, așa cum face atunci când îmi spune că sunt un copil bleg.

— Ești diferită. Te-am văzut aseară, te-am analizat, începu el și Harris se strădui iar să rămână calm. Nu frumusețea ta m-a atras, ci simplitatea. Felul în care ai stat tăcută toată seara, nu te-au atras discuțiile celorlalte femei, încercai să fii atentă la noi și discretă în același timp. Cum te ghidai după fiecare mișcare a lui Harris. Asta m-a făcut să mă gândesc că ești partenera perfectă, însă, de fapt, ești iubita perfectă. Femeia ce pare aleasa oricărui bărbat. Și Harris cu siguranță mă poate aproba. Își îndreptă privirea spre el. Harris părea să clocotească din nou, îmi dau seama cum se simte să audă asemenea cuvinte despre mine din gura altui bărbat.

— Te aprob și, de asemenea, asta e chinuitor. Așa că te rog, încetează să mai vorbești așa despre iubita mea sau o să începem războiul ăla mai repede decât ar trebui. Nu mai e o amenințare, ieșise ca o glumă, o glumă forțată, dar tot l-a făcut pe Vargon să râdă.

Își ridică mâinile în defensivă.

— Stai puțin, dar cum rămâne cu Sasha? zise Vargon serios și aproape că am chicotit. Harris a făcut-o, clătinând apoi din cap, cu privirea în pământ.

— Stați așa! Cine dracu' mai e și Sasha? întrebă Sirrah de-a dreptul exasperat.

Am râs în cele din urmă.

— Singurul care a fost în stare să mă țină departe de Katherine, răspunse Vargon și eu am înghițit în sec odată cu Harris care s-a încruntat. Sirrah ne privi încă nedumerit și nervos.

— Tigrul, explică Carter în cele din urmă și geamănul cu ochi căprui și-i dădu peste cap.

— Tigrul, repetă Vargon, îndreptându-și privirea spre mine. Alt răspuns la întrebarea ta. Al cincilea bărbat, între ghilimele, care te dorește.

În cameră s-a făcut liniște din nou și toți l-au privit nedumeriți pe Vargon. Eu speriată. Al cincilea? Își plimbă privirea pe Carter, apoi pe Sirrah.

— Știu când un bărbat tânjește după o femeie. Chiar și atunci când încearcă s-o ascundă. Se ridică în picioare și păși spre mine. Îmi prinse mâna într-a lui și am înlemnit. Eu am fost unul dintre ei și probabil încă sunt, dar nu trebuie să te mai temi de mine. Însă nu sunt singurul. Se aplecă și-și lipi buzele de mâna mea. Harris tremura lângă mine, abținându-se din răsputeri să nu răbufnească. Eu înghețasem în privirea bărbatului cu ochii albaștri.

— Ești aleasa oricărui bărbat, frumoasă Katherine, șopti, privind din nou în ochii mei și apoi se ridică, îndreptându-se spre ușă și dispărând din încăpere.

În următoarele secunde puteam să jur că timpul s-a oprit în loc. Nu mai auzeam nimic, nici inima nu părea să îmi mai bată în piept. Așteptam ca Sirrah să înceapă să râdă și să îl înjure pe Vargon pentru concepția asta, iar Carter să spună că bate câmpii. Harris să ceară explicații sau să răsufle ușurat pentru că scăpasem. Însă nimeni nu suflă o vorbă și toți privim în podea. Încă am cealaltă mână într-ale lui Harris și nu pot să cred că tensiunea maximă apare abia acum, când Vargon a renunțat la cumpărarea mea și a plecat.

— Vreau să merg acasă. M-am auzit vorbind în cele din urmă, pentru că nu mai rezistam presiunii. Devine ridicol. Puteam să cred că poate - poate - sunt atractivă pentru Sirrah, deși nu e deloc așa, nu mi-a dat până acum vreun semn că mă place. Dar pentru

Carter? Harris se ridică de lângă mine și îmi prinse baza spatelui, trăgându-mă spre ușă, fără vreun alt cuvânt. Sirrah și Carter au rămas în birou, în aceeași liniște totală. Am privit înapoi spre ei când am ieșit pe ușă, însă niciunul nu s-a uitat la mine.

* * *

Mi-am închis ochii și m-am scufundat în fierbințeala plăcută. Ziua de astăzi și cea de ieri adunaseră prea multă tensiune în trupul meu și am nevoie de puțină relaxare. Mahmureala a dispărut, dar o durere de cap e încă prezentă și nu știu dacă se datorează alcoolului sau întâmplărilor de astăzi. Am oprit apa și m-am scufundat mai mult, până când spuma mi-a ajuns la bărbie.

Cuvintele lui Vargon încă îmi colindă prin minte și nu pot să le găsesc altfel decât ridicole. Acum mult timp, când am zburat spre Italia eu și Carter am avut o discuție în care aproape că mi-a dat de înțeles că mă place - sau mă vrea, pentru că e o mare diferență - dar nu am fost niciodată sigură de asta și nu a mai menționat nimic de atunci. Și sunt în stare să îmi dau seama când un bărbat mă privește cu fascinație, iar Carter nu se uită niciodată la mine așa. Încă îmi spune puștoaică, deci ce șanse ar fi să tânjească omul ăsta la mine? Niciuna. Vargon a vrut cu siguranță să stârnească ceartă între Harris și Carter, pentru că nu m-a obținut pe mine.

Dar, din nou, asta duce la prima analiză a situației: Ce șanse ar fi să mă placă un asemenea bărbat? Vargon pare chiar mai matur decât Carter, dar trebuie să îmi amintesc că, în cazul ăsta, nu e vorba de iubire, ci de posesie. Lui Vargon nu-i pasă că am 18 ani, atâta timp cât sunt în stare să îndeplinesc anumite fanteziii în pat. M-am enervat la gândul ăsta și am împroșcat cu spumă în jurul meu. Nimic nu are sens. Și, colac peste pupăză, pe listă mai e adăugat și Sirrah, a cărui menționare e prostească. A vorbit cu mine de câteva ori până acum, și dacă m-ar fi plăcut în acel fel, ar fi găsit metode să se apropie de mine. Am pufnit iar și mi-am dat capul pe spate. Nu sunt mama. În situația ei, ar fi fost mai mult decât normal ca 4 bărbați să o placă, dar eu, cum să ajung eu aici când iubitul meu

mă face copil bleg aproape zilnic? Am clătinat din cap și am oftat, rămânând la prima ipoteză că Vargon a făcut asta intenționat, să îi învenineze pe Harris și Carter.

Ușa băii s-a deschis ușor și silueta lui Harris și-a făcut apariția înăuntru. Încă sunt nesigură cum tratează toate astea, pentru că nu a scos prea multe vorbe de când ne-am întors acasă și majoritatea timpului eu mi-am petrecut-o aici. Dar m-am liniștit când îmi zâmbi și veni spre mine.

— Fără muzică? Ridică din sprânceană și am chicotit.

— Aveam nevoie de un moment de liniște.

De obicei pornesc muzica când vreau să mă relaxez în baie, dar acum era mai degrabă o analiză mintală a „ce naiba se întâmplă în viața mea", decât relaxare.

Harris zâmbi și se așeză pe marginea căzii. M-am ridicat mai bine în șezut și mi-am scos gâtul și umerii din apă. Suficient pentru Harris să își găsească ocupație. Mă trase cu spatele spre el și palmele sale mari se așezară pe umerii mei umezi și încordați. Am gemut încet și involuntar când a început să maseze. Părul meu e prins într-un coc lejer la spate și mai multe șuvițe îmi cad pe obraji și umeri, împletindu-se cu degetele lui Harris. Atmosfera e liniștită, însă îl simt reținut și știu că trebuie să discutăm, așa că mi-am luat inima în dinți și am vorbit:

— Harris, nu crezi ce a spus Vargon, nu-i așa? Probabil vrea doar să creeze ceartă între tine și Carter pentru că nu a obținut ce a vrut. Mi-am ridicat privirea spre el și mă surprinse zâmbind. Își coborî mâinile mai jos, spre pieptul meu și mi-am mușcat buza, încercând să rămân concentrată pe discuție.

— Vargon nu a inventat nimic. Mi-am ridicat din nou privirea speriată spre el.

— Harris, nu fi ridicol. Ce-ar putea Carter, mai ales, să vadă la mine? Sunt o puștoaică pe lângă el.

— Nici el nu e așa bătrân, adăugă Harris și calmul lui mă enervă. Ar fi trebuit să fiu într-o asemenea situație. M-am întors cu fața spre el și m-am încruntat.

— Am vorbit cu el mai devreme. Am tresărit în apă, ochii lui Harris sunt fixați pe spuma din jurul meu. E calm, dar văd frustrarea ce mustește în el. A recunoscut că a făcut o pasiune pentru tine acum ceva timp. Ochii mei s-au mărit și eram aproape să îl stropesc cu apă și să îi spun să termine cu minciunile.

— Nu mi-am dat niciodată seama de asta, Carter e îngrozitor de bun să-și ascundă sentimentele, dar acum a clacat în fața lui Vargon. Prin felul în care și-a riscat afacerea și poate chiar viața ca să te protejeze pe tine. Alt mafiot, în locul lui, te smulgea din brațele mele și te dădea lui imediat. Am văzut apa tremurând în jurul meu și probabil eu am tremurat. Ochii lui Harris urcară spre mine.

— Știi când s-a întâmplat?

M-am încruntat.

— Ce să se întâmple?

— Pasiunea lui Carter pentru tine. Am înghițit în sec, nu sunt sigură că vreau să aflu asta. Sper să nu spună că atunci când am impușcat iepurele.

— Când ai venit după mine, în Italia. Toate sacrificiile pe care le-ai făcut pentru relația noastră, pericolul în care te-ai expus doar ca eu să capăt încredere în tine. Te-ai schimbat în ochii lui Carter, în momentul ăla.

Am înghițit iar în sec. Îmi aduc aminte cele 12 ore în care am împărțit cabina cu el, dar majoritatea timpului a fost plecat. Mi-l amintesc dimineața, când m-am trezit și se uita la mine.

— Da, pun pariu că faza când am impușcat iepurele i-a pus capac. Am bolborosit și Harris chicoti, trăgându-mă iar spre el și mângâindu-mi brațul stâng pe sub apă. L-am privit reticentă.

— Și tu cum tratezi asta? am întrebat, deși eu încă nu-l cred. Nu-l văd pe Carter admirându-mă în acel fel și punct.

Deveni serios, dar calm.

— N-o să facă nimic în legătură cu asta, știu. Te place și te apreciază, dar n-ar încerca niciodată să mi-i te ia. Nu e tocmai iubire, stai liniștită, e adorație, mai degrabă. Îi plac femeile curajoase și dispuse la sacrificiu.

Mi-am masat fruntea cu vârful degetelor și am oftat. Carter a camuflat foarte bine asta – orice ar fi asta – până acum, astfel că nici Harris nu și-a dat seama. Eu poate știam, pentru că mi-a bătut odată un apropo, dar refuzam să o cred și încă refuz.

— Și Sirrah? am schimbat subiectul, deși nu nimerisem mai bine, dar trebuie să clarificăm asta.

— Abia vorbește cu tine, pentru că nu îi dau eu voie.

Am oftat obosită.

— Harris, poate Carter e bun să-și mascheze emoțiile, dar nu și Sirrah. Dacă ar fi simțit ceva pentru mine, ar fi căutat modalități să se apropie de mine. Seara trecută, de exemplu, ar fi insistat să mă conducă la bal, dar lui nici că îi păsa. L-ai văzut. Poate că se apropie de mine ca să te enerveze pe tine, dar probabil e îndrăgostit de Alexandra.

Harris bufni ușor.

— Iubito, fratele meu e prost, dar nu atât de prost, mai ales că nici Alexandra nu e interesată de chestii ca dragostea. Știam că te place chiar dinainte să-mi spună și Vargon asta, e o situație diferită aici. E fratele meu geamăn, dacă nici eu nu știu ce gândește, nimeni nu știe.

Mi-am clătinat capul, lipindu-mi palma pe față. M-am săturat de asta.

— Nu mai vreau să discut. Orice ai crede tu și oricine ar-mai avea o atracție, pasiune, adorație etcetera, pentru mine, nu-mi pasă. Îmi pasă doar de tine și atât.

Mi-am ridicat privirea spre el și m-am apropiat mai mult de marginea căzii, lăsându-i mâna să îmi atingă abdomenul.

— Dar eu nu pot să las lucrurile așa, pur și simplu. Nu-mi convine situația asta, adăugă și în sfârșit lăsă nervozitatea să iasă la suprafață, în tot calmul în care a înotat azi. Am chicotit și m-am ridicat spre el să îl sărut.

— Eu cred că singurul de care ar trebui să-ți faci cu adevărat griji, e Sasha. Pe el chiar îl iubesc. Am zâmbit când ochii lui Harris se măriră spre mine.

— O să împăiez chestia aia odată și odată, mormăi și am început să râd.

Se aplecă spre mine și buzele sale îmi mângâiară urechea. Mâna lui urcă spre sânul meu și am închis ochii, dar mai e un gând ce nu vrea să-mi dea pace.

— Harris, ai spus că Vargon știe ce e aia dragoste. La ce te-ai referit?

— A trăit și el odată ce avem noi acum, spuse și mi-am întors capul spre el. A fost însurat cu o femeie pe care o iubea foarte mult, dar a fost ucisă acum doi ani de un grup rival. A fost un fel de noi și Drake, dar pentru el nu s-a terminat bine. Nu cunosc prea multe amănunte, adăugă Harris trist. A suferit mult după asta și nu l-am mai văzut vreodată cu o femeie. Vargon e singurul terorist pe care-l cunosc și care are o inimă. I-ai văzut aseară pe restul ce sălbatici sunt. El e rău, dar poate fi și bun. Are onoare și, probabil, dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi încercat să te cucerească în mod normal mai întâi, apoi să te cumpere de la noi. Mi-am strâns buzele iar, chiar nu vreau să mai aud de mine în aceeași frază cu vânzare și cumpărare.

— Are o fiică de 4 ani, din câte știu eu. Ea i-a rămas și aș zice că e ciudat felul în care te-a ales tocmai pe tine, dar eu știu mai bine ca oricine de ce a făcut asta, mai ales că soția lui era la fel de tânără ca tine.

Am înghițit în sec, parcă terifiată de informații. Are o fiică și mă voia pe mine.

— Câți ani are Vargon, mai exact?

— 32.

— Asta e ridicol. Sunt un copil pe lângă el. M-am strâmbat.

— Ba nu ești. Ești o femeie în toată firea, Katherine, și ți-a spus deja ce l-a atras la tine. Puteai fi și mai tânără, nu cred că-i pasă.

Harris îmi explică toate astea cu calm, dar îmi dau seama că-l enervează, și am decis să nu-l mai chinui și să închid subiectul ăsta odată pentru totdeauna. Atâta timp cât nu vrea să mă mai ia de lângă Harris, nici că îmi pasă ce l-a atras la mine.

— Poate trebuia să vorbesc cu Katherine 2 despre designerii francezi și nu-l mai atrăgea nimic la mine, am mormăit eu și Harris chicoti înainte să mă privească curios.

— Katherine 2?!

— Tipa care a plecat aseară cu mine. O cheamă tot Katherine, i-am explicat și începu să râdă.

— Ei bine, ăla e cu siguranță un gen de Katherine care nu atrage atenția unui bărbat.

M-am uitat urât la el.

— Faci mișto de mine?! Ai văzut ce picioare avea?

Harris râse în continuare.

— Nu, le aveam pe ale tale chiar lângă mine și despicătura de la rochie m-a săcâit toată seara, crezi că mă uitam eu după picioarele lui Katherine 2?

Mi-am dat ochii peste cap, apoi am râs ușor. Harris se aplecă tot mai mult spre mine și mâna lui coborî pe interiorul coapsei mele. L-am privit cu o sprânceană ridicată cum își plimbă buzele pe umărul meu și mi-am dat iar ochii peste cap.

— Nu te mai învârtii ca un cățel în jurul cozii și intră aici odată.

— Nu suntem într-unul dintre momentele de liniște ale lui Katherine? vorbi pe gâtul meu umed.

— Știi că nu am așa ceva când vine vorba de tine.

• • •

Săptămânile ce au urmat au fost printre cele mai stresante din viața mea. Nici măcar nu mi-am dat seama când am intrat în sesiunea examenelor. Am încercat să învăț, dar niciodată nu mi-a plăcut să fac lucrurile pe ultima sută de metri și, oricum, eram prea ocupată să îmi rod unghiile și să mă gândesc la ce urmează să facă Harris.

Niciodată nu s-au pregătit atât de mult pentru un atac, își petrec tot timpul discutând strategia și antrenându-se în poligon. Și cum toate astea nu sunt de ajuns, eu mă străduiesc din răsputeri să-l evit și pe Vargon, care e prezent peste tot și vine deseori și la garaj.

Harris aproape că făcuse alergie la el, dar încă își ține gura închisă și probabil numără în minte ca să se calmeze de fiecare dată când eu și bărbatul ce a vrut să mă cumpere suntem în aceeași cameră. S-a întâmplat asta odată, l-am întrebat ce mașini vor folosi acolo și răspunsul lui a fost „6366". La început am crezut că e vreun model de mașină pe care nu îl cunosc, dar când au urmat mormăieli de „6367, 6368, 6369..." încruntându-se spre Vargon, mi-am dat seama ce face. Pe cât de amuzantă e, metoda asta merge foarte bine atunci când vrei să-ți ocupi mintea și să nu faci o prostie. Și smecheria cu numărătoarea e probabil valabilă și când apare Sirrah prin preajmă. Dar asta nu se întâmplă prea des, pentru că el nu avea să ia parte la afacerea asta. Dar oricât de ocupat și stresat ar fi fost, tot a luat notă mai mare decât mine la examene și asta mă enervează la culme. Nu că aș fi învățat eu cine știe ce în ultimul timp, dar pe el nu l-am văzut niciodată cu o carte. Eu de-abia m-am târât să trec și sunt sigură că directoarea m-a ajutat, înțelegerea noastră de la începutul anului e încă valabilă și i-am dus echipa mai sus decât ar fi visat. M-ar fi afectat mai mult dacă aș fi avut planuri pentru viitorul meu, dar, deocamdată, n-am de gând să merg la vreo facultate, așa că mă bucur doar că am terminat liceul.

V și Jay au picat, dar nici că le pasă, nici nu sunt sigură dacă Jay s-a prezentat la toate examenele. Austin a picat și el, iar Jason a trecut cu Harris. Ăștia doi sigur au trișat. Dar bineînțeles că mai e și Ty, care a trecut cu 10, dar nu ne așteptam la altceva de la el, e genul de copil născut deștept și care o să-și ia bătaie în curând de la Jay pentru glumele făcute pe seama lui. Dar nu vorbim de genul de adolescenți care să se mai gândească la viitorul lor, îl știu deja și îl trăiesc. Nici măcar Ty nu va merge la facultate, dar de ce ar avea nevoie de asta când mii de dolari urmează să-i intre în cont? Ty e creierul echipei și pare că e mai important decât oricine altcineva. Dar când vine vorba de viitorul meu, nu sunt singura interesată de asta .

...

Schimbam canalele stresată, încercând să nu mă gândesc la ce urmează să-i spun și aproape apelând la trucul lui Harris cu numărătoarea.

Am venit aici înaintea lui, parcă obținând un avantaj în felul ăsta.

— Vrei să-ți aduc ceva? vocea mieroasă a Robertei nu mă ajută prea mult în momentul ăsta. M-am străduit să zâmbesc și am clătinat din cap.

— Nu, mersi!

Încă nu înțeleg de ce s-a mutat aici cu tata, având în vedere că dormitorul lui e la etaj, dar nu mai e treaba mea să mă intereseze cum se descurcă. Amber a luat acum camera mea și sunt chiar curioasă cum a schimbat-o, dar am rămas pe canapea cu problemele mele mai importante.

— Amber e acasă? am întrebat înainte să îmi dau seama. Roberta se întoarse spre mine și clătină din cap.

— Nu, scumpo, e în oraș cu prietenii. Am aprobat din cap și am tăcut. Prietenii. Nu mai știu multe de Amber, dar acum cu siguranță are alt gen de prieteni. Ura dintre noi a dispărut în ultimul timp, dar n-a fost înlocuită nici de prietenie. Nu știu dacă am schimbat o vorbă cu ea în ultima lună. A trecut peste tot. Pare chiar ușurată că a scăpat de Harris, acum că știe adevărul complet despre el și mai ales situația în care am fost eu pusă când am fost răpită de Drake. Chiar dacă Drake nu ar fi luat-o pe ea din motive evidente asupra sentimentelor lui Harris, tot se simte ușurată că nu a fost în locul meu. Și-a revenit din depresie și și-a continuat viața, a luat note mult mai bune la examene decât mine și nu pot decât să fiu fericită pentru ea. E sora mea, până la urmă, și prin oricâte conflicte am trecut pentru Harris, au rămas în urmă.

Ușa de la intrare s-a deschis și eu am tresărit cu fundul pe canapea, strângându-mi buzele când am auzit vocea tatei. Roberta a mers să-l întâmpine și eu am început involuntar să număr.

— Katherine?!

— Aici, tată!

Jur că par strânsă de gât. Apăru în sufragerie și m-am forțat să-i zâmbesc.

— Nu mă așteptam să vii atât de devreme.

Se apropie de mine, încă poartă uniforma de pompier. Mi-am amintit, fără să vreau, cum i-o luam când eram mică și mă îmbrăcam cu ea, iar noi ne jucam de-a incendiul și o salvam pe mama din flăcări. Mi-am scuturat capul, alungând nostalgia și concentrându-mă pe realitate, când tata se așeză lângă mine. Știu că gradul lui de dezamăgire a ajuns la cote maxime în ultimul an. Nu numai că sunt iubita unui răufăcător, dar am renunțat complet și la școală.

— Ce ai vrut să vorbim? Își strânse mâinile și își aplecă coatele pe genunchi. Am tras o gură mare de aer.

— Știu că situația dintre noi a devenit dificilă în ultimul timp, dar chiar dacă te-am pierdut și pe tine, mi-aș dori să vii la absolvirea mea.

Tata oftă și închise ochii câteva secunde.

— Nu m-ai pierdut, Katherine. Tu te depărtezi de mine.

— Tată, nu vreau să pornim discuția despre Harris acum, l-am întrerupt calm și încercând din răsputeri să port o conversație civilizată cu el, pentru că n-am mai avut parte de una de secole.

— Îți distruge viitorul, tu nu vezi?! Ce facultate crezi că poți urma cu rezultatele tale?

Mi-am strâns buzele și mi-am mușcat buza de jos. Partea asta nu i-o spusesem tatei încă.

— Nu plănuiesc să mă înscriu la vreo facultate, deocamdată.

Mă așteptam ca tata să explodeze, să înceapă să țipe din nou și să arunce acuzații în mine. Dar mă surprinse doar bufnind ușor și clătinându-și capul.

— Bineînțeles că nu plănuiești. Plănuiești doar să te distrugi, în ultima vreme.

Am înghițit în sec și am tăcut.

— Dacă ai ști cât de mult regret că te-am adus aici. Trebuia să rămânem în New York, poate ți-ai fi revenit până acum. Dar te-am adus în locul ăsta și te-am aruncat în ghearele diavolului.

— Tată, am răsuflat calmă. Te înşeli crezând că lucrurile s-ar fi îmbunătăţit în New York. Acum aş fi fost probabil la colţul străzii, drogată sau arestată în vreo secţie de poliţie şi nu cred că aş fi terminat măcar liceul. Nu vreau să urmez încă o facultate, pentru că nu sunt hotărâtă şi nu vreau să fac asta doar ca tu să ai cu ce te lăuda la serviciu. Dar asta nu înseamnă că mă distrug, sunt încă tânără şi am tot timpul. De ce nu poţi să te uiţi la mine şi să vezi că sunt fericită? Că sunt din nou eu şi băiatul ăsta e tot ce am nevoie. Harris m-a salvat, indiferent de cât de periculos e pentru mine.

Pentru prima dată de când spun cuvintele astea, tata se abţine să protesteze împotriva lor. Îşi ridică privirea spre mine şi oftă.

— Văd că eşti fericită, Katherine, dar nu pot să nu văd şi pericolul în care ai intrat. Nu pot să uit chipul tău acoperit de vânătăi şi urmele lanţurilor pe încheieturile tale. Nu pot să uit asta.

Am înghiţit în sec.

— S-a întâmplat o dată, n-o să se repete. Harris are grijă de asta. Am încercat să fiu convingătoare, plus că spun adevărul, chiar în momentul ăsta, Jason şi Austin mă aşteaptă afară.

— Şi prima dată nu a avut grijă? contraatacă tata. O luptă calmă e uneori mult mai dificilă decât una zgomotoasă.

— Prima dată s-a întâmplat din cauza fratelui său. Ăsta a fost avantajul duşmanului atunci, dar nu şi acum. Am replicat, tata ştie şi de Sirrah, dar nu vede decât o altă piaza rea în el. M-a răpit pe mine şi e încă o minune că nu l-a strâns de gât până acum. Mă întreb ce-ar face tata dacă ar afla de Vargon şi de faptul că, acum o lună, am luat parte la o discuţie despre cumpărarea mea. Ştiu că încă se ţine de un fir de aţă să mă ia de lângă Harris şi să mă ducă departe de aici, iar dacă ar afla asta, ar face-o cu siguranţă.

— Vrei să mai invităţi şi pe altcineva la absolvirea ta? Tata m-a surprins, schimbând subiectul. Ăsta e un progres enorm pentru noi. Tata schimbă subiectul atunci când vorbim de răpirea mea.

— Nu, doar tu!

Aprobă uşor din cap.

— Sigur că o să fiu acolo, nu trebuia să-mi ceri asta. Eşti copilul meu, Katherine, şi n-am renunţat la tine.

I-am zâmbit tatei după o perioadă atât de lungă de timp.

— Cum merg lucrurile între tine şi Amber? am întrebat, forţându-mi norocul, dar atmosfera calmă devine tot mai plăcută.

— Bine, nu-mi spune tată, dar m-a acceptat şi e tot ce am nevoie deocamdată. M-am concentrat pe expresia tatei, încercând să-mi dau seama cât de tare îl doare faptul că Amber nu-i spune tată, dar nu mi-am dat seama de pe chipul lui.

— O să plece la colegiu, oricum, şi vom fi depărtaţi din nou.

M-am abţinut să întreb ce planuri are Amber pentru facultate sau să mă gândesc la felul în care tata e mai mândru de ea decât de mine.

— Ai mai vorbit cu mama ta, în ultima vreme?

Am clătinat repede din cap. Mama e alt subiect care a devenit din respingător, foarte sensibil, în ultimul an.

— Ce a fost în capul tău să o aduci atunci aici? M-am încruntat uşor spre el.

— Eram disperat şi am încercat orice să te conving să te desparţi de băiatul ăla. N-ai idee de câte ori am mers la poliţie şi m-am întors înapoi.

Am tresărit speriată lângă el.

— Tată...

— Eşti în mâna unui infractor. Pune-te în pielea mea şi spune dacă n-ai fi făcut la fel. Mă întrerupse tata, încruntat.

Am oftat, revenind la calm.

— Infractorul ăla mă iubeşte, tata.

Îşi molfăi buza stresat. Cel puţin de asta sunt sigură. Sunt sigură de faptul că tata ştie cât mă iubeşte Harris. Nu doar odată l-a văzut plângând în faţa lui, pentru mine, şi sper că măcar lucrul ăsta să îi mai îmbuneze sufletul. Oricât de dăunător ar fi Harris pentru mine, asta nu îi afectează sentimentele, şi faptul că nu o să mai fiu niciodată iubită nici pe jumătate de un băiat normal, aşa cum sunt iubită de acest infractor.

— Asta nu-l scuteşte de vină sau de ce ai putea tu să păţeşti iar din cauza lui.

N-am făcut tocmai pace, dar eu şi tata am avut în sfârşit parte de o discuţie care nu s-a terminat cu ţipete şi uşi trântite în urma mea. Absolvirea va fi peste 4 zile, iar el mi-a promis că va fi acolo pentru mine. Chiar m-a îmbrăţişat înainte să ies pe uşă, iar eu văd un progres enorm în asta.

...

A doua zi dimineaţă, urechile mele s-au trezit înaintea mea, alarmate de un zgomot provenit de la subsol. Sunt obişnuită deja cu el şi nu trebuie să-mi plimb mâna pe saltea ca să îmi dau seama că Harris nu e lângă mine. Am deschis ochii, dar nu am reuşit să văd nimic. E beznă în jurul meu şi doar neonul de afară trimite o lumină difuză prin balcon. Am bâjbâit după telefon, pe lângă saltea, şi am fost surprinsă să văd că e de-abia 4 dimineaţa. Avionul lui Harris pleacă la 6. M-am ridicat de pe saltea, înfăşurând cearşaful în jurul meu şi am coborât la parter. Somnul fugise deja, înlocuit de gândul că, în două ore, Harris o să plece în unul dintre cele mai periculoase locuri din lume şi o să conducă un atac care se poate termina prost. Ştiu că acum situaţia e diferită, nu mai e una din misiunile lor obişnuite. Chiar dacă n-o recunoaşte, văd stresul şi teama lui Harris.

Am mers prin întunericul casei şi m-am străduit să îmi ţin cearşaful pe mine, auzind loviturile lui Harris tot mai clare împreună cu gâfâielile de efort.

Uşa e puţin deschisă şi doar lumina difuză obişnuită se observă în spatele ei. Subsolul n-are ferestre, iar Harris pare să se bucure de asta prin felul în care a încorporat doar o foarte mică sursa de lumină aici, suficientă doar să te ajute să vezi pe unde mergi. Îi place să se antreneze pe întuneric, e un demon, nu-l văd luptând într-o baie de lumină. Harris nu vede întunericul ca alte persoane, nu vede răul sau alte stereotipuri satanice ce au fost inventate odată cu el. Întunericul pământesc reprezintă linişte, pace, trecerea în altă

zi. N-o să fii niciunde mai liniștit decât în întuneric, odată ce-l simți cu adevărat și nu te temi de el. De asta, atunci când închizi ochii să dormi, vezi întuneric, nu lumină.

Am intrat în încăperea răcoroasă și am tremurat puțin. Aici întotdeauna e mai frig, dar perfect pentru Harris, care mi-a oprit suflarea după ce am fost în stare să-i deslușesc silueta.

Poartă doar o pereche de boxeri și mănușile înfășurate pe încheieturi și degete. Trupul îi sclipește, la propriu, în lumina slabă, din cauza sudorii pe el.

Lovește nemilos sacul, cu mișcări perfecte, pe care le învățasem pe de rost și nu mă satur niciodată să le privesc. Nu m-a observat, am rămas în ușă câteva secunde, apoi m-am așezat pe treapta de sus, admirându-i furia superbă.

Se opri în cele din urmă și trase o gură mare de aer, prinzând sacul din balans și proptindu-se pe el. Îi văd șuvițele de păr lipindu-se de gât și mă întreb dacă a dormit vreun pic în noaptea asta.

Se aplecă spre sticla de apă și ochii lui au făcut imediat contact cu ai mei.

— Iubito, de cât timp ești acolo? mă privi surprins, încă încercând să își calmeze respirația și m-am ridicat de jos, coborând cele patru trepte și mergând spre el. Îmi țin mâinile strânse la piept, odată cu cearșaful în care aproape mă împiedic.

Nu i-am răspuns, mi-am așezat degetele pe abdomenul tare, proaspăt tonifiat și umed, care fierbe sub degetele mele. Harris Hawk parcă bate din aripi din cauza pieptului ce se mișcă repede după gurile de aer. L-am auzit înghițind în sec, încă respirând greu și probabil vrea să bea apă. Mâna lui urcă spre bărbia mea și-mi ridică capul spre el, până și ochii lui sclipesc odată cu fruntea transpirată. Respirația alertă mi se lipește fierbinte de obraji și a mea s-a oprit când buzele sale s-au presat de ale mele.

Aruncă sticla și-mi cuprinse mijlocul cu cealaltă mână, lipindu-mă de el și aprofundând sărutul.

Își cobori degetele printre șuvițele mele de păr și prinse marginea cearșafului, lăsându-l să cadă de pe mine atunci când mâinile

mele au urcat în părul lui. Își cobori palmele pe șoldurile mele și mă ridică brusc, încolăcindu-mi picioarele în jurul mijlocului său.

Nu avem un ring de box aici, majoritatea antrenamentelor încă le ținem la Carter, dar Harris a adus o saltea, probabil după ce și-a dat seama cât îmi place să îl urmăresc antrenându-se și de multe ori ajungem în situația de acum. Era o saltea tipică pentru sport, nu foarte lată, pe care eu fac abdomene din când în când, dar rolul ei aici e unul clar. Niciunul dintre noi nu spune nimic, nu mai avem nevoie de cuvinte, mai ales în momentul ăsta, avem nevoie doar unul de celălalt.

Harris a tras salteaua de pe perete, întinzând-o pe podea și s-a aplecat cu mine peste ea.

Simt nevoia să iau cât mai mult din el și să îi ofer și lui asta, în același timp. Harris se ridică câteva secunde să-și scoată boxerii și mănușile, iar buza mea a ajuns între dinți, odată cu senzația bruscă și disperată. I-am prins mâna și l-am tras pe saltea, ridicându-mă apoi imediat deasupra lui. Harris nu schiță altceva decât extaz. Nu chicoti și nu zâmbi, nu acum. Am făcut dragoste și noaptea trecută, dar n-a fost ca acum, când mai e atât de puțin până la plecarea lui. Când disperarea crește iar eu nu-mi pot lua gândul de la riscul că nu se va mai întoarce.

M-am aplecat deasupra lui și mi-am lipit buzele de ale sale într-un sărut care plângea teama din mine. Brațele lui Harris mi-au cuprins mijlocul și mi-am înfipt genunchii în saltea atunci când l-am simțit în mine ca un cuțit de foc. Atât de fierbinte și pasional, ca fiecare atingere, îmbrățișare și sărut al lui. Trupul lui Harris arde, la propriu, încep să transpir odată cu el și să am nevoie de aer. Dar nu m-am despărțit de buzele lui. Mi-a prins coapsele și s-a ridicat peste mine, corpul său a ajuns peste al meu și mi-am desfăcut cât mai mult picioarele în jurul lui, disperată să îl simt. Harris s-a mișcat el acum, intrând adânc, mângâindu-mi toată partea stângă a corpului cu mâna sa și susținându-și greutatea în cealaltă. Unghiile mele îi sapă în pielea spatelui, iar gemetele noastre sunt singurele care întrerup sărutul. Sexul cu Harris nu mai e un lucru străin, nu

mai e plin temeri sau întrebări, dar, în momentul ăsta, o senzație stranie umblă, îmi dă fiori. Fiecare atingere și parte a corpului său contopită cu a mea îmi aduce aminte de ceva, un sentiment pe care l-am simțit mai demult, și mi-am dat seama că e același pe care l-am avut când am făcut prima dată dragoste cu el. Dar acum sunt cu totul paralele. Aceeași senzație, dar diferită. Ca o faptă săvârșită ce are părți bune, dar și rele. Poli total opuși. Așa e senzația pe care o aveam acum și am realizat că, în momentul ăsta, nu il mai simt pentru prima dată, ci am impresia că e pentru ultima dată. Stresul ăsta m-a făcut să mă încordez și nu am reușit să-mi dau drumul. Dar mi-am strâns buzele ca să îmi abțin lacrimile.

Harris termină și respiră greu încă aproape de buzele mele, eu am închis ochii ca să nu îmi vadă lacrimile, nu vreau să îi îngreunez situația și mai mult.

Am rămas în liniște, niciunul dintre noi nu vorbește, dar amândoi știm ce vrea să spună celălalt.

Harris s-a așezat din nou pe spate și m-a tras deasupra lui, calmându-și respirația și începând să îmi maseze spatele. Mi-am așezat obrazul pe pieptul lui și m-am ghemuit lângă el cât am putut de mult.

— Aș face orice să rămâi acum lângă mine și să nu mai pleci în locul ăla, am șoptit și Harris mi-a sărutat fruntea.

— O să fiu bine, iubito, îți promit. Simt reținerea din glasul lui ca pe un cuțit în spate.

— Mi-e frică. Am spus în cele din urmă, tremurând cuvintele și lăsând lacrimile să iasă.

Harris se ridică în șezut odată cu mine și mă trase în poala lui. Îmi ridică privirea spre a lui și îmi șterse lacrimile din colțul ochilor.

— O să mă întorc la tine. Întotdeauna o să mă întorc la tine. Știi asta. Nimic nu mă poate ține departe de tine, trebuie doar să mă aștepți.

— Dar dacă...

— Șșt, se aplecă ușor spre mine și-și lipi fruntea de a mea. Nu te mai gândi la asta. Nu te mai gândi la ce urmează.

— Nu e atât de ușor. Am spus și buzele lui s-au lipit de ale mele. Brațele lui s-au strâns în jurul meu și vreau să îmi strivească mijlocul, vreau cât mai mult din el. Chiar și durerea oferită de el e divină în momentul ăsta.

— Vrei să faci un duș cu mine? Mă întrebă și am fost de acord fără să stau pe gânduri, o să stau lângă el fiecare milisecundă pe care o mai am la dispoziție.

* * *

Harris a înghițit cu greu micul dejun pe care i l-am pregătit, dar stresul crește tot mai mult și pentru el. Se apropie plecarea.

Sunt din nou înfășurată în cearșaf, așezată pe saltea și privindu-l cum se îmbracă. Ținuta obișnuită din totdeauna, până și asta mă face acum să plâng.

— Pot să vin cu tine la aeroport? am întrebat când a îmbrăcat tricoul negru. Și-l așează pe trunchi și privi spre mine.

— Nu cred că trebuie, iubito. Mai bine rămâi aici, cu cât despărțirea e mai lungă, cu atât o să ne fie mai greu.

Mi-am strâns buzele și am aprobat din cap.

— Și chiar nu rezist să-l mai văd odată pe Vargon sărutându-ți mâna, adăugă serios și am încercat să chicotesc, dar n-am reușit.

Harris își încălță bocancii și merse să privească prin balconul de sticlă când mi s-a părut că am auzit motorul unei mașini.

— Jason și Austin au venit, îmi transmise Harris. O să stea aici zilele astea, când sunt eu plecat.

Am aprobat pur și simplu din cap, privind în jos. Asta nu-mi mai induce nicio stare acum, m-am obișnuit deja cu ei, dar plecarea lui Harris îmi ia toată energia pentru vreun protest.

Făcu ultimele retușuri, se îmbrăcă în geaca lui de piele și își trecu degetele de câteva ori printre șuvițele încă umede. Veni spre mine și se așeză pe marginea saltelei. Îmi cuprinse obrazul în palma lui și mă trase spre el fără să îmi spună vreun cuvânt, înainte să mă sărute.

— O să te sun cât de des pot, o să vorbim tot timpul, îți promit. Atacul nu va dura mult, poate doar câteva ore vom fi deconectați,

dar în rest o să vorbim în permanență. Nu putem să plecăm imediat de acolo, dar o să ținem legătura cât mai mult posibil. Totul o să fie bine, iubito. O să mă întorc duminică seara, și luni o să mergem împreună la absolvire, iar după asta, îți promit că nu vei mai trece prin stresul ăsta mult timp de acum înainte.

Am înghițit în sec și am aprobat din cap, nu vreau să mai protestez cu nimic împotriva lui.

— Tu o să fii ocupată cu pregătirile pentru festivitate, eu cu ale mele și o să fim din nou împreună înainte să-ți dai seama. Iar după asta ne facem bagajele și restul verii nu ne mai întoarcem din Malibu.

Am zâmbit ușor și el m-a copiat imediat, aplecându-se din nou să mă sărute. Îmi promite o vacanță în Malibu de ceva timp, și încă nu m-am obișnuit cu gândul că are o casă acolo. Își lipi iar fruntea de a mea, până și parfumul lui mă face să plâng. E acea senzație a unui lucru obișnuit pe care ți-e teamă că nu o să-l mai simți niciodată.

Harris își lipi buzele de ale mele, dar fără să mă sărute.

— Te simt! Îmi șopti. O să te simt oriunde aș fi și o să mă întorc mereu la tine.

I-am cuprins gâtul cu brațele și m-am apropiat mai mult de el. Degetul său mare îmi mângâie obrazul.

— Și eu te simt, am nevoie să te simt ca să trăiesc așa că nu uita ce ai promis și întoarce-te la mine.

— Nu o să uit niciodată asta. Mă sărută din nou, apăsat și sufocant înainte să se ridice de pe saltea. M-am ridicat odată cu el.

— Sună-mă când ajungi în avion.

— Mai bine mai dormi puțin, iubito. Își luă telefonul și mi-am scuturat capul.

— Știi că nu pot să mai dorm acum. Nu o să mai dorm următoarele nopți. Sună-mă. I-am prins gulerul gecii și i l-am aranjat.

Zâmbi și aprobă din cap.

— Bine. Mă sărută din nou rapid. Să fii cuminte!

Am bufnit cu un zâmbet.

— Am babysitterii jos, e imposibil să nu fiu cuminte.

Zâmbi drăcește și îmi mai fură un sărut zdravăn înainte să fugă spre scări. Am simțit cuțitul înfigându-se în spatele meu odată cu imaginea asta și m-a oprit înainte să vin după el.

— Rămâi aici, despărțirea asta e și așa destul de dramatică și ne face rău degeaba.

Am înghițit în sec și am fost de acord cu el.

— Asta și faptul că tu ești goală, iar Jason și Austin sunt jos.

Mi-am dat ochii peste cap și el râse, furându-mi un ultimul sărut și dispărând pe scări înainte să îmi dau seama.

— Ai grijă de tine, am vorbit în urma lui, pășind pe marginea scărilor.

Își ridică privirea spre mine.

— Ți-am spus de atâtea ori că tu trebuie să ai grijă de tine ca eu să fiu bine.

În altă situație mi-aș fi dat ochii peste cap, dar deja plecase de lângă mine și disperarea e aproape.

— Ne vedem în curând, iubito! Zâmbi înainte să se întoarcă și să plece, dar am reușit să văd forța pusă în acel zâmbet. I-am urmărit corpul dispărând pe hol și m-am abținut să rămân pe loc și să nu fug după el. Ochii mă înțeapă și mi-am simțit respirația accelerând. Am făcut pași mici până la balcon, mi-am tras din nou cearșaful în jurul meu și am zărit mașina ieșind din garaj.

Bătăile inimii mi s-au triplat și simțeam nevoia să îmi lipesc palmele de geam și să urlu. Mașina lui Harris întoarse în fața casei, în lumina slabă a dimineții dinaintea răsăritului și își deschise geamul. Privirea lui a urcat spre mine și m-am forțat să rămân calmă și i-am trimis un sărut pe degete, pe care l-a prins și l-a dus la inima lui, cum face de fiecare dată. Am auzit imediat sunetul cunoscut, semnalul nostru. Claxonul melodic, care de obicei îi anunță venirea, dar acum e din nou, complet invers. Înainte să îmi dau seama, mașina a accelerat și l-am văzut plecând, lăsând în urmă același sentiment îngrozitor... „pentru ultima dată".

5. Adevărul

— Kath?! Kath! am tresărit, dezechilibrându-mă pentru moment, și m-am prins de scară, oprindu-mi orice mișcare și asigurându-mă că n-o să fac contact cu pământul. Am respirat adânc și mi-am aplecat capul spre persoana ce îmi țipase numele.

— Dormi acolo? strigă Kris spre mine.

— Ți-am spus să nu mai faci asta. M-am uitat urât la ea, aproape aruncându-i în cap cu panglica uriașă ce încerc să o prind de un stâlp de mai bine de zece minute. Dar mintea mea deviază mereu spre Harris și uit ce am de făcut.

Își dădu ochii peste cap, apoi îmi făcu semn cu degetul să cobor. Am oftat și am ascultat-o, lăsând panglica să scape. Să fiu la înălțime mă pune în pericol acum mai mult decât de obicei, din cauza gândurilor mele.

— Ești prea aeriană astăzi ca să urci pe o scară. Mai bine rămâi la sol, confirmă Kris ceea ce gândisem eu, și am început să râd.

Am trecut printre scaunele de plastic, așezate sistematic de mai mulți elevi pe gazonul verde și mi-am prins gulerul tricoului, fluturându-l și încercând să obțin puțină răcoare. Soarele strălucește atât de tare încât îmi simt creierii.

— Ai mai vorbit cu Harris? mă întrebă Kris, trăgându-mă spre masa unde se confecționează fundele ce urmează să împodobească scena.

— Da, acum jumătate de oră. Am răspuns și chiar dacă încă nu e nimic de care să îmi fac griji, simt un cuțit înfipt în permanență în pieptul meu, care nu a mai ieșit de când el a plecat. Tu ai vorbit cu Ken? am continuat discuția deși nu îmi face bine. Vreau să vorbesc mai mult cu Harris, dar am făcut ieri asta, aproape tot zborul, iar acum trebuie să se instaleze în casa lui Vargon – care, după spusele lui, nu e tocmai o casă. O să aflu mai târziu ce vrea să însemne asta.

— Mhm! îngână Kris, învârtind o panglică albastră între degete, fără să aibă de gând să o transforme într-o fundă așa cum ar trebui. Acum că a aflat și ea în ce fel de cercuri se învârte lumea lui Ken cu adevărat, suportă același stres ca și mine. Ken i-a spus abia acum două luni adevărul, asta după ce a ea dedus mare parte din el. Din fericire pentru ea, nu a aflat în circumstanțe atât de riscante ca mine, dar, ca și în situația mea, e prea îndrăgostită de acest mafiot ca să îl părăsească și să stea cât mai departe de el – așa cum ar trebui... cică.

— Kath, putem să vorbim ceva? Kris își ridică privirea spre mine și e pentru prima dată când o văd reținută. Deci plecarea iubitului nu-mi scoate doar mie peri albi.

— Sigur, i-am zâmbit, căutând cu privirea, sticla de apă ce e pierdută printre materiale de mătase și confeti.

— Nu aici! adăugă, privind în jur și strâmbând din nas la fata ce aranjează o fundă galbenă la un metru de noi. Știu deja care ar putea fi subiectul pe care nu vrea să îl vorbim în public, așa că am aprobat discret din cap și i-am făcut semn spre ieșirea din teren. Am pornit tăcute spre vestiare, seriozitatea ei mă sperie, mă gândesc că poate Ken i-a spus ei ceva ce nu merge bine și Harris nu mi-a menționat și mie. I-am observat pe Jason și Austin luându-se după noi și Kris strâmbă iar din nas, întorcându-și capul spre ei. Spre deosebire de mine, ea nu e obligată să suporte doi băieți pe cap, 24 de ore din 24. Acum că Harris e plecat, și într-un loc mai

periculos decât până acum, protecția mea a ajuns la cote maxime și am impresia că sunt urmărită până și la duș. Și de-abia a trecut o zi.

Am ajuns în sala de sport, unde nu mai e nimeni și le-am făcut semn lui Jason și Austin să rămână la ușă. Am tras-o pe Kris spre una dintre băncile de pe margine.

— Deci, ce vrei să vorbim? am început eu când ea nu părea să știe cum.

Oftă și își frecă palmele între genunchi.

— Kris! S-a întâmplat ceva cu ei? Ți-a spus Ken ceva? am continuat eu tot mai neliniștită.

Își ridică privirea spre mine și clătină repede din cap. Am privit-o nedumerită și următoarea ipoteză e că vrea să îl părăsească pe Ken. Am înghiontit-o în umăr să vorbească odată.

— Cum te-ai simțit când Harris ți-a propus să vă mutați împreună? M-am oprit pentru câteva secunde, parcă repetându-i întrebarea în mintea mea, pentru că nu mă așteptam la asta și nu am înțeles-o din prima.

— Ce?! De ce mă întrebi asta? M-am încruntat confuză. Apoi logica începe să funcționeze din nou pentru mine și ochii mi s-au mărit în surprindere.

— Ken vrea să vă mutați împreună?

Strâmbă din nas și închise ochii de parcă i-aș fi dat să muște o murătură stricată.

— Da, dar răspunde-mi la întrebare. Kris pare că stă pe ace încinse și nu m-am putut abține să nu încep să râd. Se uită urât la mine.

— Asta nu ajută, comentă ea botoasă.

Mi-am abținut amuzamentul și am clătinat din cap.

— OK, asta e o noutate, dar nu înțeleg ce are asta de a face cu întrebarea ta despre mine și Harris.

Oftă și își dădu capul pe spate.

— Pentru că mă sperie de moarte. Îl iubesc, nu pun asta la îndoială și chiar vreau să îmi petrec viitorul lângă el, dar când a venit

cu propunerea asta a fost mai rău ca atunci când l-am văzut prima dată, după atâtea apeluri telefonice. Nu mă așteptam la asta și vreau să știu dacă și pe tine te-a speriat la început și a devenit mai ușor cu timpul.

Explicația lui Kris nu are prea mult sens, dar și ea pare răvășită de situație. Am zâmbit ușor, abținându-mi chicotul și am încercat să fiu logică pentru ea.

— Kris, nu mă poți compara pe mine cu tine. Tu ai doi părinți, o familie fericită, pe atunci eu pierdusem toate astea și propunerea lui Harris normal că a venit altfel pentru mine.

Strâmbă iar din nas, strângându-și ochii.

— Să mor dacă mă ajuți.

Am început din nou să râd.

— Când ți-a propus Ken asta, mai exact?

— Ieri-dimineață, înainte să plece. Nu știu ce i-a venit, într-o secundă mă săruta și spunea că vrea să facem sex la telefon cât o să fie plecat și în următoarea mă întreaba dacă vreau să mă mut cu el. Cred că am leșinat câteva secunde, explică Kris, mai mult decât caraghioasă în șocul ei.

Mă privi disperată, parcă implorându-mă să o ajut. Mi-am dres gâtul și am încercat să devin serioasă pentru ea.

— Te-a speriat cerința lui bruscă, sau faptul că nu îți dorești asta și nu știi cum să îi spui?

— Nu știu. Nu am nici cea mai mică idee. De asta te-am întrebat pe tine.

— Ca să fiu sinceră, eu am fost prima care a propus chestia cu mutatul împreună. Kris își ridică ochii șocați spre mine. E o poveste mai complicată, dar mă certasem cu tata și voiam să mă distanțez de orice îmi aducea aminte de familia mea. La început, Harris n-a fost de acord, pentru că încă nu știam nimic despre el, dar l-am convins să rămân un weekend la garaj. După ceva timp și multe secrete dezgropate, el mi-a propus să ne mutăm împreună, dar într-o casă doar a noastră. Și pe mine m-a speriat chestia asta atunci, era ideea de prea mult și prea repede, dar te obișnuiești cu ea mai

repede decât ai crede. Atunci când îl ai non-stop lângă tine pe cel pe care-l iubești, mutatul împreună devine cea mai bună idee.

Am încercat să o liniștesc și ea mi-a zâmbit. Sunt încă surprinsă de decizia lui Ken, dar cunoscându-i familia, nu ar trebui să mă mire prea tare acum că nu mai ascunde cât de tare s-a îndrăgostit de Kristen. Am fost și încă mai sunt șocată să știu povestea lui Ken. Fiul unui fost senator, rece și dur, o mamă moartă acum 12 ani și o lungă serie de mame vitrege venite pe parcurs, toate ajutând la distrugerea lui sentimentală. Bănuiesc că nu mai aștepți nimic de la iubire, din moment ce începi să îți seduci mamele vitrege doar pentru a-ți înfuria tatăl. Kristen a fost ancora lui într-o mare de furie și durere, așa cum am fost eu a lui Harris.

— Nu știu, noi nu suntem ca voi. Ne certăm uneori, și să locuim în aceeași casă nu ne ajută.

Am început să râd.

— Ce vrei să pui prin „voi", ăsta? Crezi că eu și Harris nu ne certăm? am continuat să râd. Câtă armonie crezi că e la noi în casă atâta timp cât vine la pachet cu un iubit gelos chiar și pe animale?

Kris își dădu ochii peste cap.

— Astea-s glume.

— Ba nu-s glume. A dormit două nopți pe canapea, pentru că a turnat cafea fierbinte pe nasul lui Sasha, am răspuns eu, punându-mi mâinile în sân și amintindu-mi cât m-am supărat pe Harris în ziua aia.

Kris râse și ea.

— Ai vorbit cu părinții tăi?

Clătină din cap.

— Nu și n-am nici cea mai mică idee cum să le spun asta. Ei își fac planuri de colegiu și dacă să mă lase acasă sau să mă mute în căminul din campus. Cum să le spun că eu vreau de fapt să mă mut cu iubitul meu de care încă nu știu nimic?

Am privit-o surprinsă.

— Nu le-ai spus părinților tăi că ai un iubit?

— Ba da, știu că am un iubit, dar nu știu mai nimic de el. Nu

l-au cunoscut încă, Ken nu vrea pentru că îi e teamă că o să-l respingă din cauza naționalității. E un idiot, dar n-am reușit încă să îl conving.

Am oftat, situația devine complicată.

— Dar tatăl lui știe de tine. Am presupus eu, Kristen a plecat de câteva ori cu Ken în Japonia și bănuiesc că i-a cunoscut și tatăl.

Aprobă din cap și se strâmbă.

— Asta nu reprezintă nimic. Am văzut oameni străini pe stradă care se privesc cu mai multă blândețe decât ei doi. Tatălui său nu-i pasă ce face, atâta timp cât nu-i pătează numele, și având în vedere că iubita lui actuală e cu 2 ani mai mare decât mine, nu cred că are ceva de obiectat împotriva mea.

Am oftat iar, nu sunt sigură dacă cea de acum e viitoarea mamă vitregă numărul 5 sau 6 a lui Ken. Am rămas în tăcere câteva secunde bune, în care amândouă privim podeaua și eu am vorbit în cele din urmă:

— Doar ascultă-ți inima. E cel mai standard sfat din totdeauna, dar cel mai bun. Tu ești singura care are dreptul să decidă. Îl iubești pe Ken?

Aprobă din cap.

— Crezi că el te iubește pe tine așa cum ar trebui?

Își strânse puțin buzele, apoi aprobă din nou.

— Te vezi pe viitor alături de el?

Aprobă din nou imediat.

— Bun! Atunci nu văd ce așa mare teamă. În cazul în care lucrurile nu merg bine, nu e ca și cum ați fi legați odată ce vă mutați împreună și nu puteți să plecați. Încearcă, vezi cum decurg lucrurile. Amândoi sunteți majori și puteți face asta chiar dacă părinții nu vor prea fi de acord.

Kristen oftă.

— Ken planuiește să meargă la colegiu? am întrebat, știu că și el trecuse de examene, dar cu note nu prea excelente, la fel ca și Kris. Candice și Chris intră în categoria de premianți ai lui Ty.

— Nu știu încă, el nu vrea, dar tatăl lui îl obligă.

— Unde plănuiește să vă mutați?

— Habar n-am. Nu mi-a dat încă prea multe informații, doar mi-a propus asta, iar eu sunt încă perplexă de atunci.

Mi-am mușcat buza inferioară și am aprobat din cap. Kris oftă.

— Bănuiesc că ai dreptate, trebuie să mă gândesc la ce îmi doresc și știu deja că mi-l doresc pe Ken. Poate nu va fi așa rău să ne mutăm împreună, până la urmă.

Am zâmbit și i-am masat brațul.

— Odată ce treci peste șoc, totul o să fie minunat. Am zâmbit, apoi am râs odată cu ea.

— Mersi, Kath! Mă surprinse, întinzându-se să mă îmbrățișeze, dar i-am acceptat imediat gestul de afecțiune.

Ceva a vibrat pe coapsa mea și m-am depărtat imediat de Kris, scoțând telefonul cu o viteză neomenească și punându-mi palma peste gura lui Kris.

— Harris! am răspuns într-un zâmbet.

— Hei, iubito, ce faci? Îi simt glasul calm și zâmbetul pe buze. Asta e bine.

Kris râse ușor lângă mine și își dădu seama că discuția noastră s-a terminat. Îmi făcu cu ochiul și se ridică de lângă mine și i-am făcut cu mâna înainte să-i răspund lui Harris:

— Mă topesc de cald și fac fundițe, tu? Mi-am făcut aer cu mâna stângă pe post de evantai. Aici pare cu un grad mai răcoare decât afară, dar nu de ajuns.

Harris râse și eram aproape să sărut telefonul din cauza acelui sunet.

— M-am instalat în camera mea și mă uit pe tavan. Asta e cel mai interesant lucru pe aici.

M-am încruntat ușor și m-am ridicat, îndreptându-mă și eu spre ieșirea din sală.

— Nu-mi spune că Vargon are o casă urâtă.

Harris râse.

— Nu sunt tocmai în casa lui, iubito. Sunt în Qatar, dar în mijlocul deșertului, îți amintești? O să stăm într-un buncăr subteran

până la atac și, ca să fiu sincer, sunt într-o groapă în pământ, cu un pat în care n-am loc nici să mă învârtesc și un televizor ce nu sunt sigur că funcționează sau e pus pe post de bibelou.

Am auzit câteva bubuituri, pare că lovește ceva, începu să bombăne de „unde dracu' e priza" și eu am chicotit.

— Buncăr?! am repetat uimită, și eu care credeam că o să-i ducă în vreun conac.

— Da, aici stau luptătorii în majoritatea timpului, aici se ascund.

Am înghițit ușor în sec și l-am auzit agitându-se și parcă certându-se cu cineva.

— Harris, ce faci? Sper că el și Vargon să nu fi cedat tocmai acum.

Am auzit o bubuitură metalică și pe Harris bombănind un „lasă-mă în pace".

— Ken mă tot întreabă dacă Kristen ți-a spus ceva, bolborosi în timp ce părea să se arunce iar în pat și am început să râd.

— Oh, asta!

Am ieșit în parcare și m-am îndreptat spre mașina mea. Gata cu munca pentru azi.

— Deci, știi, râse și Harris.

— Da, se pare că nu suntem singurii cu planuri de viitor, am continuat să râd alături de el în timp ce intram în mașină.

— Da, dar spre deosebire de el, mie nu mi-a luat aproape un an să-mi dau seama că te iubesc.

Eram cât pe ce să fac gestul obișnuit când el mă întrerupse:

— Și ai face bine să nu-ți dai ochii peste cap în momentul ăsta, adăugă îmbufnat și în loc să fac asta, am izbucnit în râs. Nu e nevoie să fim față în față ca să știm exact ce face celălalt, și asta e partea liniștitoare în plecările lui. Înainte să-i răspund, telefonul mi-a bipăit la ureche în semn că am alt apel. M-am uitat rapid și ochii mei s-au mărit în surprindere când am văzut că e tata.

— Harris, tata mă sună.

— Oh, OK, iubito. Răspunde-i și sună-mă după. Între timp eu îmi dau seama cum dracu' funcționează televizorul ăsta.

Am râs și am acceptat imediat apelul lui tata, înainte să închidă.

— Tată?! am rostit nesigură, în ultimul timp nu mă sună din motive pașnice și a devenit o teamă să îi văd apelurile, dar am avut o discuție liniștită data trecută și sper să nu se fi hotărât împotriva ei.

— Kath, unde ești? Pare pașnic, dar întrebarea e derutantă.

— Mă duc acasă, am fost la pregătirile pentru festivitatea de absolvire. S-a întâmplat ceva?

— Nu, scumpo, mă întrebam dacă poți să vii pe la noi. Trebuie să vorbim ceva. Tata pare reținut și, după mult timp, el pare cel speriat în discuția telefonică. M-am încruntat derutată.

— Nu putem discuta la telefon?

Sunt deja obosită și am intrat în cartierul meu, plus că am nevoie de o baie și mâncare și orice ar vrea tata să vorbească cu mine, nu e ceva care să-mi facă ziuă mai ușoară.

— Nu, trebuie să vii aici, te rog. adăugă și am oftat.

— OK, ajung cât de repede pot. Am închis și le-am semnalizat lui Jason și Austin din spatele meu că vreau să întorc. Am întors mașina în mijlocul străzii goale și am încercat să-l sun din nou pe Harris, dar lipsa semnalului m-a oprit. Am strâmbat din nas și am încercat iar, cu același răspuns. Harris mi-a spus deja că semnalul e foarte slab acolo și trebuie să-l caute până mă poate suna. Ceva cu sateliți sau ce Dumnezeu fac teroriștii ăia acolo. I-am scris un mesaj, sperând că-l va primi când va avea semnal.

Am ajuns în fața fostei mele case și le-am făcut semn lui Jason și Austin să rămână în mașina lor, știau oricum asta. Împotriva tatei, nici ei nu mă pot apăra, trebuie să mă descurc singură.

Mi-am frecat palmele de pantalonii scurți, nu sunt sigură dacă sunt transpirate din cauza căldurii sau din cauza tensiunii.

Încă mă gândeam dacă să bat sau nu la ușă, când s-a deschis în fața mea, înainte să ajung pe verandă. Tata m-a întâmpinat cu e expresie neutră, ce-mi pare că ascunde teamă.

— Scumpo, îmi pare rău că te-am chemat aici înainte să-ți spun, dar nu puteam să risc ca data trecută și tu să refuzi. Vorbi

tata aproape în șoaptă și eu m-am încruntat nedumerită și speriată. E prima dată după luni bune în care îmi spune „scumpo". Și ce am refuzat data trecută?

— Tată, ce se întâmplă? închise ușa și îmi prinse baza spatelui, împingându-mă spre sufragerie fără să îmi răspundă, iar eu sunt destul de sigură că ar fi un moment bun să mă întorc și să o iau la fugă.

Când am trecut pragul spre sufragerie, am împietrit. Ea s-a ridicat de pe canapea, în frumusețea ei tipică și îmi zâmbi blând, dar reținut, nesigură pe reacția mea.

— Mamă?! am respirat uimită.

— Bună, scumpo!

Acum un an, aș fi respins asta, m-aș fi enervat și i-aș fi întors spatele să plec. Ea probabil se aștepta să fac și asta, ar fi trebuit să fac asta, așa ar fi fost corect și sigur pentru noi, dar nu mai pot. Nu acum când știu că lucrurile nu sunt așa cum credeam eu, și înainte să îmi dau seama, pașii m-au purtat spre ea și m-am izbit de pieptul ei. Brațele ei m-am cuprins reținute, dar le-am simțit imediat strânsoarea când și ale mele au cuprins-o pe ea. Data trecută mi-a fost mai ușor să o resping, pentru că nu am văzut-o, dar acum nu mai pot.

Sunt câteva lucruri pe care le simți în viață și nu le poți compara cu nimic altceva, acele lucruri care îți oferă energie și te ajută să trăiești, să zâmbești și să fii un om fericit, iar brațele mamei sunt unul dintre acele lucruri. Încerc să nu plâng, dar eu și mama am trecut prin atâtea în ultimul timp, încât mi-e greu să mă abțin. Mi-am cufundat fața în scobitura gâtului ei și i-am simțit parfumul neschimbat de orhidee. Mi-am tras nasul înainte să plâng și mi-am ridicat privirea spre ea, lacrimile deja curg pe obrajii ei albi și fini.

— Ce cauți aici? am combinat întrebarea într-un suspin și un zâmbet.

— Nu puteam rata absolvirea ta. Zâmbi, mângâindu-mi o șuviță de păr. Am zâmbit mai larg, fără să mă pot abține.

— Ești cu...

— Nu! mă întrerupse mama repede, știind deja la cine mă refer. Am venit singură. Zâmbi, continuând să îmi învârtească șuvița între degete, într-un gest cunoscut de care mi-era atât de dor.

— Mă vrei aici? șopti mama, încă reținută. Ea nu știe toate lucrurile de care mi-am dat eu seama și probabil încă mai crede că o urăsc.

Am înghițit ușor în sec și am aprobat din cap.

— Da, mă bucur că ai venit.

Mama zâmbi și tata veni lângă noi, părând confuz de reacția mea. Mi-am tras nasul și imaginea de moment mi-a adus fericire și durere în același timp. Părinții mei sunt din nou lângă mine, împreună. Ar fi fost perfect, dacă nu eram trezită la realitate de Roberta în scaunul cu rotile, lângă canapeaua pe care e așezată Amber. Ele sunt familia tatei acum.

Am privit pe chipul său, parcă e prins între ciocan și nicovală, nu am nevoie să îl întreb ca să știu că tata încă o iubește pe mama și Roberta nu mai e ce a fost odată. Poate o iubește și pe ea, dar nu ca pe mama, mi-a confirmat asta chiar el. Mama încă mă strânge în brațe și văd în ochii lui cum își dorește să intre în îmbrățișarea noastră, să ne strângă pe amândouă în brațe așa cum făcea odată. Îmi doream asta atât de mult, dar știu că nu se va întâmpla și dovedindu-mi asta, tata își drese glasul și se așeză lângă Amber, pe canapea. Am alungat nostalgia ce îmi făcea rău și m-am concentrat pe prezența mamei. Poimâine e absolvirea, deci va sta mai mult aici.

— Unde o să stai? am întrebat-o, sperând că nu a închiriat vreo cameră de hotel, pentru că aici cu tata și Roberta sigur nu va sta.

— Nu sunt încă sigură, o să mă cazez la un hotel.

Eu am clătinat repede din cap.

— Poți să vii la mine acasă.

Am spus și l-am observat pe tata bufnind la felul în care am spus „la mine acasă". Mama mă privi surprinsă.

— Ești sigură?

— Da! Oricum Harris e... plecat din oraș, am spus repede, strângându-mi buzele, pentru că fericirea adusă de venirea mamei

mă face să vorbesc prea mult. Dar doar gândul că o s-o am două zile pentru mine și o să pot afla în sfârșit adevărul, mă face să îmi doresc să țopăi. Mama aprobă din cap, fără să pună întrebări, pentru că știe deja despre ce e vorba. Sunt sigură că ea știe mult mai multe despre Harris decât tata, asta dacă și-a dat seama. Dar el încă nu știe și de cealaltă parte a activității lui Harris, cea adevărată, de traficant de arme, care cu siguranță l-ar duce direct la poliție, oricât m-aș împotrivi eu. Dar chiar și așa, tot și-a strâns buzele furios la menționarea lui Harris.

— Mi-ar plăcea mult, zâmbi mama, sărutându-mă pe frunte și prefăcându-se că nu observă frustrarea tatei.

— OK, să mergem atunci, am spus eu, dorindu-mi să ies de sub privirile lui Amber și ale Robertei. Nu par să aibă vreun sentiment anume, singurul lucru pe care-l citesc pe chipurile lor, e uimirea. Uimire provocată probabil de frumusețea mamei.

Mama îmi zâmbi și aprobă din cap, întorcându-se spre cele două.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Roberta. Mama mă surprinse, aplecându-se să dea mâna cu ea și aceasta o acceptă, într-un zâmbet.

— Și mie! răspunse femeia, părând ușor stânjenită.

— Amber! Mama se întoarse spre Amber și aceasta se ridică de pe canapea. Mă bucur că te-am cunoscut. Îi zâmbi mama blând și eu mi-am înghițit nodul din gât. Mama mai venise odată aici, acum câteva luni când a chemat-o tata să mă smulgă de lângă Harris, dar se pare că nu le-a cunoscut atunci.

Amber aprobă jenată din cap, zâmbind ușor și dând mâna cu mama.

— Ne vedem la absolvire. Mama îi masă brațul înainte să se întoarcă spre mine. Îmi prinse mâna într-a ei și am zâmbit fără să-mi dau seama. Tata se ridică de pe canapea și ne conduse spre ușă.

— Ei bine, asta s-a terminat mai calm decât mă așteptam, răsufla tata și m-am întors spre el.

— Și voiai să se termine cu scandal? am ridicat o sprânceană, acuzator.

El își scutură repede capul.

— Nu, bineînțeles că nu.

Am zâmbit discret, gândindu-mă că tata încă mai speră ca mama să mă convingă să-l părăsesc pe Harris. Am deschis ușa și amândouă ne-am întors spre el.

— Bănuiesc că ne vedem la absolvire, vorbi mama și tata zăbovi pe chipul ei înainte să răspundă.

— Da! Aprobă din cap și m-am gândit la cum va fi asta pentru el, la absolvirea celor două fiice ale sale, cu soții diferite. Nu știu dacă să râd de ridicolul situației sau să plâng. Îl las pe tata să decidă asta.

Mi-am dres glasul și am tras mâna mamei, scutindu-i pe amândoi de momentul ăsta jenant.

— Pa, tată! am spus deja trăgând-o pe mama după mine și l-am observat pe tata dând din cap. Mă întreb dacă îl deranjează că am iertat-o pe mama. Așa pare. Asta sau faptul că amândouă plecăm din casa lui. Mă gândesc cât de greu trebuie să fie asta și pentru tata, iar el e cel mai nevinovat, dar cel care suferă cel mai mult, din câte se pare.

— Asta e mașina ta? mă întrebă mama, văzând mașina roșie din fața casei.

— Ah, da. M-am scărpinat la ceafă, rânjind când ochii mamei s-au mărit spre Mustang.

— Ce s-a întâmplat cu cea pe care ți-am trimis-o de ziua ta?

Mi-am strâns buzele, speriată.

— Ai vândut-o?

Am dezaprobat din cap. Nu puteam să îi spun că s-a stricat, nu e ca și cum mi-ar fi trimis un Dodge rablagit.

— Ai distrus-o? presupuse mama, fără să pară afectată în vreun fel și am aprobat în cele din urmă din cap.

Înainte să îmi cer scuze și să caut o explicație, mama vorbi înaintea mea.

— Bravo! Mă trase din nou spre Roșcata mea iar eu am privit-o șocată. Nu era un „bravo" sarcastic, ci unul real, de parcă mama chiar se bucură că i-am distrus cadoul. Adică l-am scufundat în lac.

I-am deschis portiera și le-am făcut semn lui Jason și Austin să mă urmeze, mimându-le „mama" pe buze. Am văzut figurile șocate prin parbriz. Austin a reacționat mult mai comic, dându-și ochelarii de soare pe nas ca să o vadă pe mama mai bine, iar expresia lui m-a făcut să râd.

— Tu cu ce ai venit aici? am întrebat, încă temându-mă de prezența oamenilor lui Reynolds.

— Am venit cu un avion de pasageri și tatăl tău m-a luat de la aeroport. Plănuiam să închiriez o mașină, dar nu-ți face griji, l-am ținut pe Hugh la distanță cu totul.

Am înghițit în sec și am pornit motorul, am observat că tata încă e în pragul ușii când am plecat, iar mama îl urmări cu privirea. Asta mi-a adus aminte de ziua divorțului lor, cu roluri inversate și situații diferite, dar același sentiment.

— E o mașină foarte frumoasă. Bănuiesc că Harris ți-a oferit-o. Se întoarse mama spre mine și am aprobat din cap, zâmbind.

— De ce m-ai felicitat că am distrus mașina aia? am întrebat, încă nedumerită de asta.

— Pentru că ăla a fost un cadou de la Hugh. Mi-ar fi plăcut să ți-o trimit eu, dar știam că în situația în care erai atunci, ți-ar fi făcut doar rău, dar el a insistat să ți-o trimită.

Am înghițit în sec și am strâns volanul, neștiind dacă să încep discuția acum sau să aștept până acasă.

— Nu ești aici doar pentru absolvirea mea, nu?

Mama mă privi reticentă.

— Sunt aici și pentru asta, dar să spunem că ăsta a fost motivul perfect să pot să vin singură aici și să vorbim așa cum trebuia să o facem de mult timp. Am încercat și data trecută, dar nu eram singură, așa că nu am riscat.

Am aprobat din cap, înțelegând deja că mama știe tot despre Harris și dușmănia dintre el și Reynolds.

— Și acum ești sigură că n-a trimis pe cineva să te urmărească?

— Nu sunt sută la sută sigură, dar așa cred. Oricum, o să am grijă.

Am înghițit iar în sec și m-am concentrat pe drum.

— Mamă, cât știi, mai exact, despre Harris? am vrut să aflu ca să-mi caut strategia.

Mama zâmbi amar spre mine.

— Știu totul, scumpo. Mult mai multe decât știe tatăl tău, și te-aș întreba cum de te-ai îndrăgostit de un asemenea om, dar știu răspunsul și la asta.

Mi-am mușcat buza.

— Tu chiar îl iubești pe Reynolds? m-am strâmbat la cuvintele astea.

— L-am iubit. Cu mult timp în urmă, l-am iubit, acum îl urăsc, dar nu aduce vreo diferență.

Am privit-o nedumerită pe mama, înțelegând că e momentul adevărului, iar eu nu mai am răbdare.

— El știe de mine și Harris?

Mama își clătină capul repede, părând speriată.

— Nu, scumpo! Bineînțeles că nu. De asta am și ales să vin acum, știam că Harris a plecat și dacă Reynolds mă urmărește, nu există riscul să fiți văzuți împreună.

Mi-am întors privirea șocată spre mama.

— Cum ai știut că Harris e plecat?

— Am conexiunile mele, îmi făcu mama cu ochiul. Și un frate geamăn de ajutor.

Era aproape să ies cu mașina de de bandă.

— Sirrah?! am expirat șocată. Tu și Sirrah țineți legătura?

Mama zâmbi, încercând să mă calmeze.

— Să zicem. L-am cunoscut cu puțin timp înainte de nuntă, Drake l-a adus, dar pe atunci nu știam nimic de el. Hugh l-a acceptat pentru că îl credea sosia lui Harris și se gândea că îl poate folosi la un moment dat. Pe atunci, nu aveam nici cea mai mică idee că e geamănul iubitului tău, dar lucrurile au început să prindă sens când tatăl tău mi-a povestit răpirea ta, strânse mama din dinți. L-am căutat pe Sirrah după asta, pentru că voiam să îl omor cu mâinile mele, dar mi-am dat seama că și-a schimbat concepțiile și

chiar îmi poate fi de folos aici. Am nevoie de cineva în preajma ta, care să-mi spună ce faci.

— Deci Sirrah îți dă informații despre mine, am presupus eu, neștiind dacă mă deranjează asta sau nu.

— Da, ei bine, ce am nevoie să știu. Nu te gândi că-mi face un raport zilnic, comunicarea noastră e periculoasă, dar important e că Hugh nu știe încă nimic despre asta.

Am citit nesiguranță în glasul ei. Mă întreb dacă Sirrah i-a spus și de Vargon și cum m-a sărutat de față cu fratele lui și a mâncat bătaie după. Sunt ferm convinsă că asta nu i-a spus.

— Deci, Reynolds nu știe că noi l-am omorât pe Drake?

Mama închise ochii și își strânse buzele, părând mai afectată de subiect decât ar fi trebuit.

— Bănuiește, dar nu e sigur, nu-mi spune prea multe, dar vrea să se asigure înainte să atace. El nu știe de răpirea ta și ce planuri a avut Drake atunci.

Lacrimile își făceau loc în ochii mamei și mi-am strâns buzele, punând pauză discuției când am intrat în garajul casei mele. Mama zâmbi imediat.

— Scumpo, asta e o casă foarte frumoasă.

Am zâmbit și am coborât din mașină.

— Mersi!

Mă întreb dacă se gândea că o voi conduce în vreo vilă cu trei etaje. Asta pare să fie o regulă printre mafioți.

Jason și Austin au coborât în urma noastră, mama îi privi încă nedumerită.

— Ei cine sunt? întrebă ea.

— Ei sunt Jason și Austin, am arătat spre cei doi. De asemenea, cunoscuți ca și babysitterii mei.

Cei doi se strâmbară la mine, Jason mai mult, Austin chicoti și îi întinse mâna mamei.

— Preferăm termenul de bodyguarzi. Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă, i se adresă băiatul politicos, dând mâna cu ea. Mama îi zâmbi și repetă cuvântul „bodyguarzi", gânditoare.

— Îmi place asta. Zâmbi spre mine și mi-am dat ochii peste cap.

— Atunci o să te înțelegi bine cu Harris, am glumit, mama zâmbi forțat.

Jason se străduia și el să fie politicos și dădu mâna cu mama, deși ar fi fost mai natural dacă s-ar fi încruntat, apoi își îndreptă atenția spre mine.

— Putem să vorbim puțin? am ridicat din sprâncene surprinsă, dar îmi făcu semn spre alee așa că l-am urmat.

— Puteți să intrați în casă. Le-am transmis mamei și lui Austin și l-am prins pe Jason din urmă.

— Kath, nu cred că prezența mamei tale aici e un lucru bun. Se întoarse spre mine și își strânse mâinile la piept, am făcut la fel și m-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Știm foarte bine a cui soție e acum, dacă asta e o capcană a lui Reynolds?

M-am încruntat spre el, asigurându-mă că mama și Austin au intrat în casă.

— Nu fi ridicol, mama nu m-ar trage într-o capcană.

— Nu m-am referit la ea, dar dacă Reynolds o urmărește? Am tot încercat să iau legătura cu Harris, dar nu are semnal deloc în vâgăuna aia și încă mă gândesc să te iau acum de aici înainte să mai trecem prin ce am trecut mai demult.

Mi-am strâns buzele, niciodată Jason nu a fost așa protectiv, cel puțin nu a lăsat asta să iasă la iveală, dar presupun că Harris nu îl ține degeaba lângă mine.

— Reynolds nu știe de mine și Harris. Nu știe că sunt iubita dușmanului său. Nu știe de Drake și ce i-am făcut noi, altfel lucrurile ar fi fost diferite în viața noastră acum, ești conștient de asta. Am șoptit spre el, cartierul e liniștit, dar liniștea e un motiv de panică de la un timp de încoace.

Jason își strânse buzele în contrariu.

— Vorbește cu Sirrah, el știe mai multe despre asta. El a adus-o pe mama aici.

Am vrut să mă întorc, dar Jason îmi prinse mâna și mă întoarse spre el.

— Sirrah?! Ce dracu' legătură are Sirrah în asta?

Am ridicat din umeri.

— N-am încredere în nenorocitul ăla, să-ți amintesc cine te-a răpit data trecută?! se încruntă Jason, coborându-și privirea spre mine.

— Lucrurile s-au schimbat de data trecută. Doamne, acum știu de ce Harris te place așa mult, ești la fel de paranoic ca el. Jason își strânse buzele la mine și părea să vrea să mă arunce pe umărul lui și să mă bage în mașină.

— Uite, mama mea e aici și avem atâtea de vorbit că poate și Reynolds să fie prin zonă, nu-mi pasă, sunt lucruri pe care trebuie să le aflu, lucruri care m-au chinuit destul.

Jason oftă și aprobă din cap în cele din urmă.

— Deci puteți să ne lăsați...

Se încruntă iar la mine.

— Nici să nu îți treacă prin cap. Eu încă mă gândesc dacă să te iau de aici și tu vrei să te las singură? Treci în casă și i-ați gândul că o să mai rămâi singură până se întoarce Harris acasă.

Îmi prinse iar brațul și mă trase spre casă, fără să îmi dea voie să mai protestez în vreun fel. Îi urăsc atât de mult pe băieții ăștia uneori. Mi-am smuls mâna dintr-a lui și am intrat bodogănind în casă, în timp ce el pare să îl sune pe Sirrah.

Mama e cu Austin în sufragerie și râd împreună de ceva, mă bucur că unul dintre bodyguarzii mei nu e așa respingător.

— Ce am pierdut? am încercat eu să zâmbesc și să uit de avertismentele lui Jason.

Mama îmi făcu semn spre puma din sufragerie, ce încă poartă coroana lui Harris. Am izbucnit imediat în râs.

— E o poveste lungă care vine odată cu aia, am râs eu, arătând spre animalul împăiat și încoronat.

Mama zâmbi și veni să mă strângă în brațe.

— De-abia aștept să o aud, și nu pot să cred că ai fost aleasă

regina balului. Felicitări, scumpo! Mă strânse în braţe. Mi-am amintit cum mi-am imaginat asta acum ceva timp când a făcut-o Clara şi sentimentul real e chiar mai frumos decât cel imaginar. Am zâmbit în braţele mamei, uitându-mă urât la Austin că îi spusese asta înaintea mea. Îmi făcu cu ochiul şi m-am abţinut să scot limba la el. Jason îşi dădu ochii peste cap şi îl trase pe Austin după el.

— Noi o să fim afară, spuse Jason şi eu m-am desprins de braţele mamei că să merg după ei. Jason încă are telefonul în mână, dar nu îl apelase pe Sirrah.

— Să îmi spui dacă reuşeşti să îl contactezi pe Harris. I-am spus înainte să deschidă uşa.

Aprobă din cap.

— Şi nu trebuie să ieşiţi, puteţi urca în mansard, am adăugat eu, Jason se încruntă la mine.

— Suntem aici să te protejăm, nu să dormim. Acum e nevoie de asta mai mult ca de obicei, adăugă privind-o subtil pe mama. Mi-am strâns buzele înainte să îl atac.

— Bine! doar am mormăit.

— Eu iau spatele casei, Austin o să stea în faţă. Şi după asta ieşiră fără alte explicaţii, Austin reuşise să şterpelească o portocală din bucătărie înainte să-l tragă balaurul afară.

Am oftat în urma lor. Mama mă aşteaptă în acelaşi loc.

— Uau, chiar îşi iau meseria în serios.

Eu am clătinat din cap, chicotind.

— Au dat-o în bară de cateva ori şi Harris a fost pe cale să le spulbere căpăţânile. Vrei să îţi aduc ceva de băut? am schimbat repede subiectul şi mama zâmbi.

— Nu, scumpo, vino aici. Mă chemă pe canapea şi eu am tras o gură mare de aer, realizând că urmează să-mi spună adevărul ce m-a chinuit în ultimii doi ani. Mama îşi frecă palmele, un gest ce îl moştenisem de la ea, pare să nu îşi găsească cuvintele. Părul ei e încă blond, dar mult mai lung ca la nuntă, e prins într-un coc lejer, dar cochet, la spate. Nu sunt obişnuită să o văd blondă, dar pare chiar mai tânără aşa. Stilul ei vestimentar e acelaşi ca întotdeauna,

poate mai costisitor. O cămașă albă de mătase și o pereche de pantaloni negri de bumbac, în stilul costumului bărbătesc. Pantofi negri stiletto. Mama nu a fost niciodată adepta fustelor, la fel ca mine. Are un stil care poate induce spre cel bărbătesc, dar mai elegant și atrăgător decât poate arăta o altă femeie în rochie.

Am încercat să mă concentrez și mi-am așezat mâna peste ale ei.

— Mamă, ai spus că l-ai iubit pe Reynolds mai demult. Asta fiind când, mai exact? Cum ai ajuns să-l cunoști pe omul ăsta, mama?

Oftă și îmi strânse mâinile într-ale ei. Îi sunt transpirate. Își ridică privirea spre mine și am văzut iar lacrimi în ochii ei.

— L-am cunoscut când aveam 16 ani. Asta mi-a fost de ajuns să tremur, dar mama îmi strânse mâna și am lăsat-o să continue. După moartea tatălui meu, am început să avem probleme cu banii, ne descurcam tot mai greu. Eu și sora mea am fost nevoite să ne angajăm, iar mie mi-a fost mai ușor pentru că eram destul de dezvoltată la vârsta aia, chiar dacă ea e mai mare cu doi ani decât mine. Mi-am găsit de lucru într-un bar, eram chelneriță și munceam uneori și câte 14 ore non-stop, dar trebuia să aduc bani acasă. Mama era încă afectată de pierderea tatei și nu reușea să își păstreze o slujbă. Câteva luni, am dus viața asta grea și am renunțat la liceu, pentru că nu mă puteam descurca cu amândouă, apoi mi-am mai luat încă o slujbă când mama s-a îmbolnăvit. Moartea tatei îi lua mințile, așa că avea nevoie de medicamente pentru care noi nu aveam bani.

Am înghițit ușor în sec, știam o parte din povestea asta și de suferința bunicii după moartea bunicului – provenință dintr-un accident de mașină –, dar nu atât de detaliată.

— Aici m-am născut eu, aici am trăit înainte să-l cunosc pe tatăl tău. În Seattle. Lucrurile mergeau tot mai prost, dar mama reușea să își revină încet-încet și credeam că viața mea poate reveni la normal, asta până când el și-a făcut apariția. Mama își strânse buzele și eu am făcut la fel. Venise în Seattle pentru afaceri, eu eram chelneriță la masa lui. Îmi amintesc când l-am văzut prima dată, timpul

l-a schimbat mult, dar Hugh Reynolds a fost un bărbat foarte frumos odată. Avea 27 de ani atunci, eu eram o puștoaică și nu l-a fost deloc greu să mă cucerească. Toată seara nu și-a luat ochii de pe mine, apoi a tot continuat să vină câteva seri la rând și eu am ajuns vrăjită de el imediat. Nu știu dacă m-am îndrăgostit cu adevărat de el, eram prea tânără și naivă pentru asta, dar eram în stare să îl urmez oriunde. A început să-mi facă cadouri, promisiuni, mi-a ajutat familia și înainte să îmi dau seama, eram deja a lui. Nu am stat pe gânduri când mi-a propus să vin cu el, casa lui era în Chicago atunci. Cel puțin una dintre ele.

Am tremurat imediat la menționarea orașului Chicago, orașul natal la lui Harris.

— Nu mi-a spus nimic din ce face și cu ce se ocupă, dar am început să îmi dau seama și eram atât de vrăjită de el, încât parcă nu conta. Știam că e un gangster, dar mi-a pus luxul la picioare și naivitatea din mine l-a primit imediat. Eram foarte tânără pentru el, dar nu i-a păsat niciodată de aspectul ăsta, dimpotrivă, părea să se bucure de el. Aproape un an, am trăit lângă el, îl iubeam. Era bun cu mine, tandru și romantic, exact așa cum îmi imaginam bărbatul perfect, înainte să îmi dau seama cine e cu adevărat. Am tremurat și mama se încruntă. Deținea multe localuri în Chicago, pe atunci se ocupa mai mult cu asta și cu drogurile, mai târziu a trecut și la arme. Mergeam aproape în fiecare seară cu el, eu să mă distrez, el să-și vadă de afaceri. Îmi aduc aminte cum unul dintre oamenii lui a apărut și i-a spus că *au prins fata*, nu mi-am dat seama la ce se referă și învățasem să nu îmi pese. A plecat imediat și mi-a spus să îl aștept, era beat și el și oamenii lui. Știam că nu fac un lucru bun, dar nu m-am putut abține, cuvintele omului său m-au speriat și i-am urmat în separeul în care s-au dus. Îmi amintesc că holul clubului era întunecat, am auzit țipătul unei fete din dreptul unei uși întredeschise și ce am văzut în spatele ei mi-a dovedit cine e bărbatul de care m-am îndrăgostit.

Un nod de aer mi s-a blocat în gât, odată cu punerea la punct a anumitor lucruri și groaza ce venea odată cu ele, dar am lăsat-o pe

mama să continue ca să mă asigur că nu e ceea ce cred eu. Chicago Viol. Reynolds.

— Era o fată la fel de tânără ca mine, părea mai tânără, și și-a bătut joc de ea, începu mama să plângă. Din câte mi-am dat seama, era o răzbunare pentru tatăl ei. De asemenea, unul dintre asociații lui. Era om al legii, dar l-a tras în piept și s-a răzbunat pe fiica lui. Îmi amintesc chipul ei și țipetele, sunt sigură că m-a văzut, dar eram pietrificată. Să îl văd pe bărbatul pe care îl iubeam făcând asta, m-a înnebunit. Nu îmi amintesc când am plecat, cum m-am urcat într-un autobuz și nu m-am uitat înapoi. Voiam să fug cât mai departe de el și să nu-l mai văd niciodată. Știam că avea să mă caute, așa că am mers la sora mea care se mutase între timp în San Diego cu logodnicul ei și a luat-o și pe mama cu ea. Nu am putut să apar la ușa lor imediat, eram distrusă, și câteva zile le-am petrecut pe stradă, plângând de spaimă. Am strâns-o în brațe pe mama, încercând să îi calmez hohotele de plâns și mi-am dat seama că și eu plâng. De povestea mamei și de alt adevăr care a ieșit la suprafață.

— Mamă, știi cum o cheamă pe fata pe care a violat-o? am suspinat îngrozită.

Mama își ridică privirea spre mine și clătină din cap.

— Nu, nu-i știu numele. Dar îmi amintesc chipul ei, nu mi-a dispărut niciodată din minte, trebuia să o ajut, să îl opresc pe monstru, dar eram prea tânără și speriată.

Am suspinat și m-am ridicat de lângă ea.

— Așteaptă-mă aici.

Mama mă urmări cu privirea în timp ce am urcat la etaj, îmi simt pașii cu flăcări sub tălpi. Mă rog ca asta să nu fie adevărat, nu o vreau și pe mama atât de implicată în asta.

Nu, nu, nu, nu, nu... rosteam încontinuu când m-am oprit în fața Samanthei. Mi-a zâmbit din rama pe care Harris o pusese pe pianul ei. Din spatele ramei a apărut și cutia neagră de catifea în care știu bine ce se află. Le-am luat pe amândouă și am coborât la mama, abținându-mi hohotele de plâns ce voiau să iasă în urlete. M-am așezat din nou lângă ea și i-am întins poza.

— Ea era?

Ochii mamei au căzut pe imagine și când am văzut groaza din ei, mi-am dat seama că e adevărat. Samantha era femeia pe care mama a văzut-o violată de Reynolds. Speram până acum să fii fost o altă femeie și mama să nu intre și ea în trauma asta. Dar a fost martoră la ea.

— Katherine, de unde ai poza asta? Cine e femeia asta? suspină mama îngrozită.

Mi-am înghițit lacrimile și m-am forțat să vorbesc.

— E mama lui Harris și a lui Sirrah.

Își ridică privirea spre mine, nu am văzut-o niciodată pe mamă mai speriată.

Se uită la mine, apoi la poză și își puse mâna la gură, abținându-și probabil același hohot de plâns ca și mine.

— Te rog, spune-mi că tatăl lor nu e cine cred eu, vorbi mama, gâtuită de spaimă, nu am putut să vorbesc, abia o vedeam printre lacrimi, doar am aprobat din cap.

— A rămas însărcinată și nu a vrut să avorteze.

Gura mamei se deschise într-un șoc ce părea că îi oprise respirația. Își coborî capul și îl prinse între palme.

— Oh, Doamne! suspină ea. I-am prins umerii și am tras-o în brațele mele. Încă am cutia neagră în mână și am desfăcut-o, scoțând medalionul cunoscut și arătându-i-l mamei.

Ca și fotografia, îl privi terifiată.

— De unde ai asta? suspină, parcă temându-se de el. Nu-l scoase din cutie și nici eu.

— A fost al lui Reynolds, nu?

Mama aprobă din cap și îl prinse între degete în cele din urmă.

— Da! Îl purta tot timpul. Îl avea de la mama lui, dar nu mă lăsa niciodată să îl ating.

Am înghițit și suspinat în același timp.

— Samantha i l-a smuls de la gât în noaptea aia.

— Samantha?! Mă privi mama, abia îi recunosc chipul în spatele lacrimilor.

— Asta era numele ei.

Fața mamei se îngrozi din nou.

— Era?! Ce-a pățit? Unde-i acum? vorbi mama repede.

Am clătinat iar din cap, ștergându-mi lacrimile.

— A murit acum 6 ani. S-a îmbolnăvit de cancer.

Mama își închise ochii și își așeză mâna peste față, epuizată.

— Katherine, Harris și Sirrah știu cine e tatăl lor?

Am aprobat din cap.

— Ne-am dat seama la nuntă. Eu mi-am dat seama. Reynolds nu a realizat în noaptea aia când Samantha i-a smuls lănțișorul, dar l-a păstrat tot timpul. Harris nu i-a știut semnificația și după moartea ei, îl purta în permanență, apoi mi l-a dat mie. Era important pentru el deoarece părea important și pentru mama lui. Niciodată nu a știut de unde îl are până când Reynolds l-a văzut pe mâna mea, la nuntă, și l-a recunoscut. Atunci am făcut conexiunile și mi-am dat seama. A fost greu să-i spun lui Harris, mai ales că intervenea și povestea complicată a fratelui său. Harris și Sirrah au fost despărțiți în copilărie și de asta se urăsc acum, bunicul lor i-a înveninat unul împotriva celuilalt.

— Bunicul lor, repetă mama.

— Da, mamă, ce știi despre el? Jonathan Stone.

Mama își clătină capul, neajutorată.

— Nu știu prea multe, nu sunt sigură, dar cred că l-am văzut o singură dată la Hugh acasă. Erau parteneri, cred că Jonathan era procuror, se încruntă mama în lipsa de amintiri și am aprobat-o imediat, cerându-i să continue.

— Jonathan îl ajuta pe Reynolds, dar nu știu cu ce i-a greșit și l-a determinat să se răzbune pe fiica lui.

Mi-am urcat mâna pe frunte, simțind durerea tot mai profundă în fundul capului.

— Ai spus că ți-ai dat seama la nuntă? De asta ai plecat atunci?

Mi-am ridicat privirea spre ea.

— Nu tocmai. De asta nu ți-am spus apoi, dar de la nuntă am plecat pentru că am fost răpită de Sirrah și Drake.

Mama suspină și mă trase în brațele ei.

— Știu că Sirrah își ura fratele, dar nu mi-a spus și care e povestea lui. La început îl credeam sosia lui și doar Drake părea să știe adevărul.

— S-a folosit de el pentru că Sirrah avea o cu totul altă poveste despre familia lui. Jonathan i-a urât pe amândoi. Nu și-a dorit ca Samantha să îi nască. Știa că violul s-a produs din vina lui.

Mama suspină din nou și îmi mângâie capul.

— Scumpo, știu că-l iubești pe băiatul ăsta, știu ce înseamnă pentru tine, dar, te rog, nu fă aceeași greșeală ca și mine. Acum mai ales că știu cine e tatăl lui, te implor, uită-te în greșelile mele și scutește-te de suferința ce am suportat-o eu.

Mi-am șters lacrimile și mi-am ridicat privirea spre ea.

— Mamă, Harris nu e ca Reynolds.

Mama mă întrerupse înainte să continui.

— Puteam să jur atunci că Reynolds nu-mi va greși vreodată, părea să mă iubească atât de mult și îmi punea lumea la picioare. Și dacă le compari trecutul, și Hugh vine tot dintr-o familie degenerată în care a suferit mult și de asta a ajuns ce e acum. Știu ce îți pot face bărbații ăștia, Katherine, te pot face să vezi lumea așa cum vor ei și înainte să îți dai seama, te aruncă în groapă. Ai suferit o dată din cauza lui, știu că e greu să îl părăsești, dar, te rog, scumpo, gândește-te la binele tău. Nu aștepta până va fi prea târziu.

Mi-am scuturat capul, nevrând să aud mai mult. Luni de zile tata mi-a vorbit pe același subiect, dar cuvintele astea ieșite din gura mamei au alt impact și eu nu vreau să le aud, însă am hotărât să nu mă mai contrazic cu ea așa cum fac cu tata, și să îi arăt adevărul situației.

— Mamă, chiar dacă mi-ar greși vreodată, chiar dacă ar exista posibilitatea asta, eu nu pot să plec până nu trăiesc pe pielea mea. Îl cunosc, și-a format o imagine în ochii mei și îl iubesc mai mult decât am crezut că voi iubi vreodată pe cineva, nu pot să plec acum pur și simplu, gândindu-mă la presupunerea că o să mă rănească. Doar suferința mă poate alunga de lângă el, nu dorința mea pentru

siguranță. Asta nu ar fi de ajuns, m-aș întoarce la el. El m-ar lua înapoi, nu știi câte e capabil să facă pentru mine. A fost o perioadă în care el gândea ca tine. I-a spus tatei cine e doar ca să mă ia de lângă el, își dorea să mă părăsească, dar nu putea, și spera ca tata să mă poată depărta de el. A suferit mai mult decât mine atunci când am fost răpită și asta l-a chinuit luni de zile. Îți amintești vorbele pe care mi le-ai spus acum ceva timp, cum eu spuneam când eram mică că nu vreau un înger care să iubească pe toată lumea, ci un demon care să mă iubească doar pe mine?

Mama aprobă din cap.

— Și-a tatuat asta pe spate. Să-mi demonstreze că el este demonul pe care mi-l doream și chiar e, mamă. Un om rău, dar care mă iubește mai mult decât ar putea-o face vreodată altul bun. Poate Reynolds e tatăl lui și fac aceleași lucruri, dar n-au aceeași inimă. Am încheiat și imediat am simțit ceva vibrând pe coapsa mea.

Am scos telefonul și i-am văzut numele pe ecran, dându-mi seama încă o dată că ce am spus e adevărat prin simplul fapt că doar asta îmi face inima să tresalte.

Mi-am șters lacrimile și am încercat să-mi opresc tremurul din voce când i-am răspuns.

— Harris?! vocea mă dă de gol că am plâns.

— Iubito, ai pățit ceva? întrebă repede și am făcut un lucru ce mi-a venit pe moment în minte, am activat difuzorul ca mama să audă cum vorbește Harris cu mine și să îl compare cu Reynolds.

— Nu, ai vorbit cu Jason?

— Nu! Jur că înnebunesc aici, te trei ore caut un nenorocit de semnal, m-am urcat până și pe o dună de nisip. Am încercat zeci de telefoane și am spart câteva. Înnebunesc aici, nu trebuia să vin așa devreme cu ei. Mi-e dor de tine, ai vorbit cu tatăl tău? Am început să râd din cauza potopului de cuvinte, probabil se grăbea să nu piardă iar semnalul. Mama zâmbi și ascultă tăcută.

— Da, și n-o să îți vină să crezi cine e aici.

— Cine? zise Harris repede, auzeam vântul bătând în jurul lui.

— Mama. Am zâmbit spre ea și Harris tăcu.

— Mama ta?! Mama ta e acolo? Ce caută acolo? E și Reynolds? Spaima e deja prezentă în glasul lui și mama ascultă cu atenție.

— Nu, mama a venit la absolvirea mea și s-a ferit de Reynolds, nu-ți face griji.

Harris tăcu, aud doar sunetul vântului în difuzor.

— Iubito, ești convinsă că e sigur? Reynolds putea să o păcălească și pe ea. Spune-mi dacă bănuiești ceva și mă întorc acasă imediat, vorbi Harris serios, iar eu analizam chipul la fel de serios al mamei, privind telefonul din mâna mea de parcă l-ar privi pe Harris.

— Da, Harris. E sigur, stai liniștit. Reynolds nu știe nimic de noi, nu știe că tu ești iubitul meu și nici nu e sigur că tu l-ai omorât pe Drake. Dar sunt multe lucruri pe care o să ți le spun când te întorci acasă.

— Ce lucruri? ceru Harris repede. Ți-a spus ceva despre Reynolds?

Am încercat să fiu calmă, nu vreau sub niciun chip să îi spun lui Harris acum că mama a fost martoră la violarea mamei lui. Nu acum când e acolo și are nevoie să aibă mintea limpede.

— Da, mi-a spus cum l-a cunoscut, dar o să îți povestesc când ajungi acasă. Cum merg lucrurile acolo? Am schimbat subiectul. Mama încă are medalionul și poza Samanthei în mână și privi spre ea. Nu știu dacă spre Samantha sau spre cei doi băieței de lângă ea.

— Așteptăm, deocamdată. Rahat, cred că pierd semnalul din nou. Să nu te desparți de Jason și Austin, iubito.

— Poți să vorbești cu Sirrah, am adăugat eu repede. Îi auzeam deja vocea întreruptă.

— De ce cu Sirrah?

— Îți va explica el, a avut un rol în venirea mamei aici.

Pot să jur că Harris e încruntat acum.

— OK, o să încerc să-l sun și pe el. Ai spus că mama ta a venit pentru absolvire. Asta înseamnă că mai rămâne încă două zile? Nu sunt sigur dacă îl deranjează asta, cu siguranță se teme.

— Da! Am luat-o la noi acasă.

— OK, iubito. Bucură-te de timpul cu mama ta, dar aveți grijă.

— Harris, nu-ți face griji, o să fim bine. Reynolds nu m-ar vrea pe mine, oricum. Concentrează-te acolo și întoarce-te în siguranță acasă.

Oftă. Semnalul e din ce în ce mai prost.

— OK, te simt, iubito. I-am dedus zâmbetul și am zâmbit și eu.

— Vino în siguranță acasă și o să mă simți așa cum trebuie.

Harris chicoti și mama mă privi nedumerită.

— Ai grijă de tine. O să te sun cât de des pot.

— OK! Am apucat să spun și apelul s-a întrerupt.

Am privit spre mama. Se uită la telefonul din mâna mea.

— Vorbește exact ca tatăl lui.

Spuse mama și am simțit ceva căzându-mi în cap.

— Cu excepția îngrijorării pentru siguranța ta.

Adăugă și am zâmbit, văzând mica speranță și agățându-mă de ea.

— Nu asta definește iubirea, mamă?

Zâmbi și ea în cele din urmă.

— Cred că da. Bărbații se pricep foarte bine să se prefacă că te iubesc, dar îți dai seama de adevăratele lor sentimente atunci când suferă pentru tine.

Am zâmbit din nou.

— Atunci, ar trebui să-l întrebi pe tata de câte ori a plâns Harris în fața lui. N-o să îți spun de câte ori l-am văzut eu plângând, am adăugat, Harris suferind nu e un subiect de care să îmi facă plăcere să vorbesc.

Mama aprobă din cap și nu argumentă împotriva mea. De asta noi două am fost atât de apropiate întotdeauna, ne potrivim în gândire. Știm când să ne dăm dreptate și să ne ascultăm una pe alta. ceea ce nu e valabil și în cazul lui tata.

— Te simt?! zise mama după câteva secunde de liniște, împreunându-și sprâncenele nedumerită și eu am început să râd.

— Asta e formula lui de „te iubesc". Spune că are nevoie să mă simtă ca să trăiască și nu vrea să împartă declarația cu restul lumii. am explicat, simțind că mă roșesc în obraji.

Mama zâmbi și mă trase din nou în brațele ei.

— Fetița mea îndrăgostită. Am chicotit, ea mă sărută pe tâmplă. Am stat în liniște câteva secunde, dar știu că povestea mamei nu s-a terminat. Apariția Samanthei ne-a distras, dar asta nu e totul.

— Mamă, ce ai făcut după ce ai fugit de Reynolds? Te-a găsit?

Respiră adânc și aruncă medalionul pe masa de sticlă, păstrând doar rama.

— Nu m-a găsit atunci. Am rămas în San Diego la sora mea, Reynolds nu știa că ea s-a mutat acolo și asta m-a ajutat să mă ascund. Am încercat să mă schimb, eram terifiată că mă poate găsi din nou și îmi aduc aminte că m-am tuns, m-am vopsit brunetă, pentru că eram blondă pe vremea aia, și câteva luni, abia dacă ieșeam din casă. Încercam orice să nu mai fiu recunoscută. Nu le-am povestit totul mamei și surorii mele, dar și-au dat seama că ceva s-a întâmplat. Voiam să merg la poliție, dar știam că nu am șanse împotriva unui asemenea om. Tocmai îl văzusem violând fiica unui procuror. Nu m-a mai găsit. Doi ani am stat ascunsă și apoi m-am întors în Seattle. Sora mea se despărțise de logodnicul ei și începusem să ne descurcăm iar greu cu banii. Nu voiam să mai fiu un ghimpe în coasta ei, așa că m-am întors acasă. Cumva, aici îmi era mai ușor să mă descurc. Nu îmi mai era frică de reîntoarcerea lui Hugh, trecuse destul timp. M-am întors în același bar, pentru că era cel mai rapid loc în care-mi puteam găsi de lucru, dar patronul mi-a propus atunci să încerc altceva. Ceva mai bine plătit.

— Dansatoare la bară. Am presupus. Acum văd asta cu totul diferit, știind adevărata poveste a mamei.

Aprobă scârbită.

— N-am acceptat imediat, nu voiam să fac asta. Am luat slujba de chelneriță, dar mă descurcam rău cu banii și nu reușeam să îmi găsesc o locuință. Dormeam în mașină, era singura pe care o aveam. În cele din urmă, am acceptat slujba de animatoare, am luat lecții de la altă fată, câteva zile, și nu conta neapărat cât de bine dansam, atâta timp cât bărbații aveau la ce se uita. Vorbi mama, strâmbându-se în dezgust și eu i-am masat brațul. Dar câștigam mult mai

bine și nu munceam prea mult, așa că am putut să îmi mai o slujbă pe timpul zilei, pentru că dansam doar noaptea. Credeam că mă voi obișnui cu viața aia, dar n-a fost așa. Eram tot mai scârbită de mine și voiam să renunț la dans. Am fost o adolescentă rebelă, asta poate m-a adus și la o asemenea viață, dar nu atât de rebelă încât să mă împac cu gândul că sunt dansatoare la bară. Vorbi mama și nu am putut să nu realizez cât de mult îi semăn. Până într-o noapte, când un sentiment cunoscut s-a repetat, dar diferit, zâmbi mamă, privind spre mâinile ei. Când l-am văzut prima dată pe tatăl tău, era oarecum la fel ca atunci când l-am văzut pe Reynolds. Dar pe Reynolds îl pot compara cu filmul meu de groază, îmi plăcea, dar mă și îngrozea. Pe când tatăl tău a fost filmul meu romantic preferat.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, cunosc altă poveste despre felul în care s-au cunoscut, dar începe să îmi placă asta mai mult.

— S-a îmbătat cu prietenii lui, mi-l amintesc perfect, mi-am dat seama imediat că nu e genul de băiat care să bea mereu, pentru că după două pahare de alcool, era deja praf, râse mama și eu nu m-am putut abține. Încercam să îl ignor, îmi vedeam de dansul meu, dar asta până când m-a observat și el și nu și-a mai luat privirea de pe mine. Îți dai seama cum eram îmbrăcată în momentul ăla, și când s-a uitat la mine, cred că m-am roșit atât de tare că îmi ieșeau flăcări adevărate din obraji.

Am izbucnit în râs.

— Nu am putut să mai continui dansul și am coborât de pe scenă, iar el a venit după mine. Nu m-a mai lăsat în pace toată noaptea, nici acum nu îmi dau seama cum am ajuns cu el la bar și ne-am îmbătat amândoi. Am repetat același greșeli când am acceptat să vin cu el acasă, aceleași întâmplări care mă aduseseră aproape de moarte ultimă dată, dar nu mai era la fel. M-a dus în apartamentul lui, care era o cameră amărâtă ce avea ca priveliște pe fereastră, zidul clădirii alăturate, râse mama. Era sărac și eu mă bucuram de asta mai mult decât ar fi fost normal. Ultima dată am fost dusă într-un palat și am găsit doar suferință, așa că mi-am

căutat fericirea în sărăcie, și am găsit-o. M-am culcat cu el în noaptea aia, fără să mă gândesc la altceva, la consecințe, la pericolul că ar putea fi la fel ca Reynolds, că o să mă facă iar să sufăr. În noaptea aia am simțit în brațele lui ce nu am putut simți un an de zile lângă Reynolds. Nu știu cum să îți explic asta, era și iubire, dar mai degrabă era siguranță, căldură și fericire. A doua zi dimineață, am plecat înainte ca el să se trezească. Aveam un sentiment inexplicabil de fericire lângă el, deși de-abia îl cunoșteam, însă mă gândeam că nu se va ajunge mai departe. Că nu va vrea să mă mai vadă după asta, fusese beat și nu voiam să se trezească lângă mine și să mă întrebe cine sunt. M-ar fi durut asta, așa că am plecat. Tot restul zilei m-am gândit numai la el, întrase în capul meu cum Reynolds nu reușise nici pe jumătate și mă uram pentru că mă îndrăgostisem iar. Voiam să-l uit, nu aveam nicio șansă la el, chiar dacă nu era bogat, eu eram o dansatoare la bară, cu care se putea distra doar o noapte. Dar seara când m-am întors la bar, l-am găsit în fața ușii, îmbrăcat în aceleași haine, mai frumos decât orice alt băiat pe care l-am întâlnit vreodată, cu părul lui negru și drept, cu ochii ăia albaștrii ce îmi aprindeau călcâiele, clătină mama din cap, zâmbind, și eu am chicotit. S-a întors după mine și nu mi-a mai dat drumul de atunci. Nu-i pâsa ce fac, mai ales după ce i-am spus povestea mea. Dar nu i-am spus și de Reynolds, asta era ceva ce nu avea nevoie să știe. Știa că mă descurc greu cu familia mea și cu banii, iar el era un student falit, mutat în Seattle pentru o viață mai bună, dar logodnica îl părăsise. Ăsta a fost printre primele motive din cauza cărora m-am îndrăgostit la el: mi-a spus totul. Nu mi-a ascuns nimic, puteam să plec gândindu-mă că o iubește pe alta, dar ceva din ochii lui mă făcea să rămân. Am continuat să ne vedem, dar luam lucrurile încet, mie încă mi-era teamă de altă dragoste și mă țineam departe de el de parcă m-ar fi ars dar a rămas lângă mine și s-a apropiat încet. După trei săptămâni, am aflat că sunt însărcinată și știam exact cine e tatăl. Doar o singură dată mă culcasem cu el, dar a fost o noapte în care nu ne-am gândit la nimic. M-am speriat la început, îmi era teamă că mă va respinge

și voi rămâne să îmi cresc copilul singură. Dar am fost și fericită, nu m-am gândit o secundă să te avortez și, din primele clipe, deja mă imaginam strângându-te în brațe. Am zâmbit timid și mama îmi sărută mâna. Mi-a luat câteva zile să-mi fac curaj să-i spun, și când mă așteptam să plece, m-a cerut de soție, zâmbi mama și eu m-am topit ca o adevărată adolescentă la un film de dragoste, ascultând-o.

— După asta, ne-am luat viața în mâini împreună și ne-am mutat în New York. Asta a fost un lucru bun pentru mine, deoarece încă mi-era frică că în Seattle pot da din nou de Hugh. În New York am început o nouă viață, cu un tânăr falit, visător și pe care-l iubeam îngrozitor de mult. Zâmbi mama, scoțându-și medalionul de sub bluză. Aerul mi s-a oprit câteva momente când am văzut inelul ei de logodnă și verigheta atârnate pe lănțișorul de argint. Acum le poartă pe ale lui Reynolds pe deget, dar inima ei e în cele de la gât.

— Abia dacă aveam ce să mâncăm, cu greu ne-am găsit o locuință și un loc de muncă într-un restaurant. Dar eram atât de fericiți încât mâncam pâine goală și mă simțeam mai sătulă decât am fost vreodată la mesele fastuoase ale lui Reynolds. Întotdeauna am avut o fascinație pentru eleganță, dar m-am îndrăgostit prea tare de tatăl tău ca să-mi mai pese de asta. După ce te-ai născut tu, lucrurile au devenit și mai frumoase. Grele, dar frumoase. Făceam cursuri acasă, la fel ca el, apoi a reușit să își găsească un post de pompier, și ușor, ne-am pus pe picioare. Tu creșteai ca o rază de lumină în casa noastră și viitorul era lăsat în urmă, zâmbi mama, dar apoi tristețea luă loc fericirii imediat.

— Până acum doi ani. Nu mi-a spus nici până acum cum a reușit să mă găsească, dacă a dat accidental peste mine s-au m-a căutat în tot acest timp, dar, într-o zi, l-am găsit în fața ușii noastre și am știut imediat că sunt distrusă. Tu erai la școală și tatăl tău la serviciu, a intrat peste mine în casă, fără să-mi spună o vorbă, doar m-a bătut până am rămas inconștientă. Am suspinat îngrozită și am strâns mâna mamei. Nu mi-a lăsat semne, pentru că avea planuri mari cu mine. Mă așteptam să mă omoare, era mai bine dacă

mă omora, dar mi-a spus că mă vrea înapoi. M-a obligat să divorțez de Christopher, să-mi părăsesc familia și să mă mărit cu el, altfel... suspină cu ochii plini de lacrimi.

— Altfel ce, mamă? am tremurat și eu, plângând.

— Altfel vă omoară pe tine și pe tatăl tău. Își ridică chipul, în suspine, spre mine și am tras-o la pieptul meu, strângând-o cât am putut de tare. Asta e adevărul de care trebuia să îmi dau seama din prima clipă în care mama mi-a spus că lucrurile nu sunt așa cum cred eu, când mi-am dat seama cine e bărbatul cu care se mărită.

— După 20 de ani s-a întors în viața mea și mi-a luat tot ce aveam. Au fost atâtea momente în care am vrut să îmi iau viața, să plec de pe lumea asta și să scap diavol. Dar mă gândeam mereu la tine și îmi era teamă că se poate răzbuna pentru fapta mea. Mă gândeam la fata pe care l-am văzut violând-o și mă înspăimânta gândul că îți poate face asta. Suspină mama și eu am tremurat până în măduva oaselor, pictând imaginea asta cu mine și Reynolds.

— Îmi pare rău, fetița mea, îmi pare rău pentru toată suferința pe care ți-am produs-o. Știu cât ai suferit când am plecat de lângă tine, dar am făcut toate astea pentru siguranța ta. Nu mai sunt un om din ziua în care v-am părăsit pe tine și pe tatăl tău.

Plângeam în hohote, cum nu am mai plâns de mult, probabil de când mi-a spus că mă părăsește și se mărită cu alt bărbat.

— Nu, mamă, mie îmi pare rău. Trebuia să mă gândesc la motivul pentru care faci asta, dar am văzut doar durerea mea.

Mama se ridică și îmi prinse fața în palmele ei. Nu am văzut-o niciodată plângând atât de tare.

— Ai reacționat așa cum era normal. Ți-am rupt inima și chiar dacă și a mea a rămas bucăți în urmă, m-am bucurat că nu ai ales să vii cu mine. Reynolds voia să te ia, voia să te înfieze. Își dorește acum o familie mai mult decât oricând, el a insistat ca tu să vii și la nuntă, dar eu voiam să te țin cât mai departe de el. Chiar dacă voia să-ți fie tată, n-aș fi suportat să te văd crescând lângă monstrul ăla.

— Te chinuie, mamă? am suspinat eu.

Dezaprobă din cap.

— Nu. M-a bătut doar atunci când m-a găsit, dar acum e cel care era la început. Se preface că mă iubește și, uneori, am impresia că într-adevăr o face. Poate chiar mă iubește, dar eu îl urăsc din tot sufletul și l-aș omorî cu mâinile mele dacă aș putea.

Mi-am strâns buzele, începând să sughit din cauza plânsului.

— Încă îl mai iubești pe tata? aproape am șoptit.

Mama aprobă din cap, plângând mai tare.

— Niciodată nu am încetat să-l iubesc. El a fost și este singurul bărbat pe care îl iubesc cu adevărat. Mi se rupe inima să știu că mă urăște acum, să-l văd cu Roberta, femeia pe care a iubit-o atâta timp înaintea mea și care i-a făcut și un copil. Am rămas șocată când am văzut-o pe Amber. Știam că fusese căsătorit cu altă femeie, dar nu și că aceasta îi purta copilul.

— Nici el nu știa asta, a aflat acum, când s-a întors în Seattle. Și tata încă te iubește, mamă.

Zâmbi amar și clătină din cap.

— Nu mă mai iubește. Ce ar putea să mai iubească la mine? I-am jucat inima în picioare și atâta timp cât nu știe o fărâmă de adevăr, nu are ce să mai iubească la mine.

I-am prins mâinile și am tras-o spre mine.

— Crede-mă, mamă, tata încă te iubește. Știu ce spun, îl văd și mi-a spus-o chiar el. Roberta a fost o iubire crescută în timp, se cunoșteau din copilărie și au ajuns iubiți în adolescență. Dar tu ești aleasa lui, a trecut prin toate etapele astea într-o secundă, când te-a văzut. El mi-a spus asta. Acum s-a întors la Roberta, pentru că sunt amândoi singuri și nu au pe nimeni altcineva, au un copil împreună, dar dacă tata ar știi adevărul, s-ar întoarce la tine fără să stea pe gânduri. Și o să facem asta, mamă. N-o să-l mai lăsăm pe nenorocitul ăla să se joace cu viețile noastre. A distrus prea multe. Dacă moartea e cheia să scăpăm de el, o să facem asta, exact cum am făcut și cu nepotul lui. Mama tremură lângă mine și clătină din cap.

— Nu, Katherine, n-o să ne jucăm cu omul ăsta. Nu știi cine e și de ce e capabil. Acum l-am cunoscut cu adevărat și nu vreau să risc viața ta.

— Nu e vorba numai de mine, mamă. De mine, de tine sau de tata. Sunt mulți care au suferit din cauza lui. Harris și Sirrah nu îl vor lăsa niciodată. Ei sunt acel tip de copii care își doresc să nu se fi născut, au crescut în ură și suferință și nimeni nu le poate lua dorința de răzbunare. Acum sunt doi bărbați puternici și nu îl vor lăsa să scape, în numele mamei lor.

Mama își mușcă buza și privi spre poza pe care încă o ține în mână.

— E exact așa cum mi-o amintesc. Suspină mamă, mângâindu-i chipul femeii din poză.

— Ea a fost fericită. Și-a iubit copiii și a uitat totul datorită lor, dar nenorocitul de Jonathan nu a lăsat-o să se bucure de ei. L-a luat doar pe Harris și pe Sirrah l-a lăsat l-a orfelinat, în timp ce îi chinuia sistematic pe amândoi.

Mama își înghiți lacrimile și privi poza mai de aproape.

— Ăsta e... medalionul? își îngustă ochii plini de lacrimi spre șarpele încolăcit pe încheietura Samanthei.

— Da! L-a purtat în singura zi în care Sirrah a venit acasă. Dar și l-a pus la încheietură. Așa mi l-a dat Harris mie înainte ca Reynolds să îl vadă la nuntă.

Mama oftă istovită.

— Nu pot să cred că toate astea sunt reale. Că iubitul fiicei mele e băiatul născut în urma violului la care eu am fost martoră. Doamne, cum pot fi reale toate astea? Mama își coborî din nou fața în palme, m-am sprijinit de umărul ei.

— Toate au un sens, mama, am șoptit, masându-i spatele.

Dacă mama ar fi intervenit în noaptea aia, poate l-ar fi oprit pe Reynolds, însă Harris nu s-ar mai fi născut. Dacă n-ar fi fugit, nu l-ar mai fi întâlnit pe tata, iar eu nu m-aș mai fi născut. Cumva, lucrurile au întotdeauna un sens bun în tot dezastrul lor. Poate eu și Harris am fost sortiți să fim împreună încă de la început, încă dinainte să ne naștem.

6. Dispariția

Am rămas cu mama pe canapea tot restul după-amiezii până când seara ne-a acoperit ferestrele de întuneric. I-am povestit mai multe amănunte ale vieții chipurilor pe care nu se putea opri să le privească în poză și știu că, de acum în colo, mama nu-mi va mai interzice să fiu cu Harris. I-am povestit despre Samantha tot ce mi-a spus Harris până acum și i-am promis că mâine o s-o duc la mormântul ei. Grădina ei e un lucru de care vreau să mă ocup încă de când am venit aici, dar niciodată nu am avut ocazia. După trecerea frigului, am fost întotdeauna prea ocupată pentru asta, dar mâine, eu și mama vom intra acolo și vom aduce grădina la viață.

Am reușit să mai vorbesc cu Harris câteva minute și tot adevărul scos la suprafață ne istovise pe mine și pe mama, așa că le-am lăsat canapeaua lui Jason și Austin și am urcat în mansardă să ne odihnim. Nu credeam vreodată că o să mă simt bine în brațele altcuiva în afară de Harris, pe salteaua asta. E o senzație diferită, complet diferită, dar la fel de plăcută.

Am deschis ochii imediat ce m-am simțit iar singură și încep să urăsc sentimentul ăsta tot mai mult. Mi-am ridicat capul, căutând-o pe mama cu privirea.

— Mamă?! Am strigat speriată, ridicându-mă în picioare, dar înainte să mă sperii, i-am văzut pe mama, Jason și Austin pe monitorul camerei din bucătărie și am răsuflat ușurată. Sunt deja îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou, nu am mai dormit lângă Harris ca să mă trezesc goală și oricât de mult mi-ar fi plăcut să dorm lângă mama, mi-l doresc atât de mult înapoi. Cel puțin mama m-a ajutat să mă odihnesc, pentru că singură, cu siguranță m-aș fi agitat toată noaptea, fără să dorm vreun pic.

Am coborât la parter, trecându-mi mâna prin părul ciufulit și verificând telefonul. Nu am încă niciun apel pierdut de la Harris și sper că nu îl chinuie prea mult semnalul în locul ăla. Cunoscându-l pe el, poate să fumege de furie în momentul ăsta. În bucătărie e mare agitație și inima mi-a tresăltat într-un sentiment vechi atunci când am auzit râsul mamei.

— A făcut asta? râse ea alături de Austin, am intrat și până și Jason râde, iar asta e de foarte, foarte rău.

— Ce se întâmplă? Mi-am făcut simțită prezența. Toți își întoarseră privirea spre mine. Cei doi sunt așezați la masă, iar mama pare să gătească brioșe, m-am pierdut câteva secunde în mirosul cunoscut.

— 'Neața, scumpo! Mama îmi zâmbi, însă faptul că Jason râde încă mă sperie rău.

— Doar îi povesteam mamei tale cum ai început să țipi de frică când te-ai urcat prima dată într-un elicopter.

Mi-am lipit o palmă peste frunte, știam eu că nu e de bine.

— Trădătorilor, valea de aici. I-am dat pe amândoi în șuturi afară din bucătărie.

M-am întors spre mama care se abținea să nu râdă, dar zâmbește.

— Știi că întotdeauna mi-a fost frică de înălțimi.Am ridicat un deget acuzator spre ea și aprobă repede din cap, încercând să își potolească amuzamentul.

M-am așezat la masă și mi-am molfăit buza. Chiar am țipat zdravăn în ziua aia, dar nu din cauza fricii, așa cum cred idioții ăștia doi. Harris a avut cea mai nebună idee din viața lui. Poate că

a fost și puțină frică, combinată cu plăcerea produsă de Harris, să zicem că au ieșit niște țipete destul de sonore, care s-au auzit în telefonul lui uitat aprins (uitat pe dracu', sigur a făcut-o intenționat sau Jason și Austin i l-au furat și s-au apelat ca să audă cum decurg lucrurile, probabil a doua variantă). Nu e foarte ușor să faci sex pe bancheta din spate a unui elicopter, dar Harris s-a descurcat el cumva și nemernicul a reușit să mă convingă să fac asta chiar și cu pilotul care, cică, nu vedea și nu auzea nimic, dar sunt sigură că o făcea. Nu am ajuns dezbrăcată, ci doar în poala lui, cu ce era nevoie descoperit, și toate proteste mele s-au oprit când Harris și-a început magia pe mine.

Am zâmbit la acest gând și apoi l-am alungat repede, îndreptându-mi atenția spre mama înainte să mă vadă rânjind cu ochii în podea.

Am observat că poartă alte haine, o bluză asemănătoare celei de ieri, dar mai largă, o pereche de blugi negri și același stil de pantofi. Părul îi e acum desfăcut și îi ajunge până la mijlocul spatelui.

— Mamă, de unde ai luat hainele astea? am întrebat curioasă, nu sunt cele de ieri și nici ale mele.

Mama chicoti.

— Ieri am uitat să-mi iau bagajul de la tatăl tău. Austin mi l-a adus azi-dimineață.

Am aprobat din cap și ochii mi-au căzut iar pe părul ei auriu. Puțin mai deschis decât fusese al meu.

— Ai spus că te-ai vopsit brunetă când ai fugit de Reynolds, deci erai blondă înainte?

Se întoarse spre mine și își dădu o șuviță după ureche.

— M-am vopsit blondă în adolescență, așa m-a cunoscut Reynolds. Acum m-a pus să mă vopsesc din nou, pentru că-i place mai mult așa.

M-am strâmbat.

— Mamă, nu ar trebui să-l lași să te manipuleze așa.

Se aplecă spre mine, pe cealaltă parte a mesei și-mi prinse mâinile între ale ei.

— Asta e unul dintre lucrurile insignifiante pe care m-a pus să le fac. Nu culoarea părului îmi produce durere.

Mi-am strâns buzele și am privit în podea.

— Nu ar trebui să te mai întorci înapoi, acum te avem aici și o să te protejăm. Harris și Sirrah oricum plănuiesc să îl omoare pe Reynolds, e bine că te avem pe tine aici, în siguranță.

Mama mă opri, clătinând serioasă din cap.

— Katherine, ți-am spus câte sacrificii am făcut. N-o să risc siguranța ta punându-mi speranța în doi copii. Ar trebui să îi convingi și pe ei să renunțe la prostia asta, Reynolds nu e Drake. Mă imploră mama din privire și am oftat.

— Cum crezi că ar reacționa Reynolds dacă ar afla că Harris și Sirrah sunt copiii lui?

Mama oftă și ea și clătină din cap.

— Nu știu, nu poți să-l cunoști niciodată pe omul ăsta.

— Ce crede Reynolds despre dispariția lui Drake? Bănuiesc că nu i-a găsit trupul, am întrebat eu, gâtuită de amintirea flăcărilor în care a ars nenorocitul ăla.

Mama se întoarse spre aragaz, rezemându-se de blat.

— Știe că e mort. A dispărut cu mulți oameni ai lui și e sigur că nu mai e în viață. Dar nu știe încă cine a făcut asta și nu vrea să acționeze până nu e sigur. Mai are și alți dușmani în afară de Harris și șeful său. Îl bănuiește și pe Igor, un rus care-i era partener. Fiica lui era prietenă cu Drake, dar a plecat odată cu dispariția lui.

Numele s-a aprins în mintea mea ca un bec și mi-am dat seama imediat la cine se referă.

— Igor Devora? Tatăl Alexandrei?

Mama se întoarse spre mine și am observat că ochii ei ascundeau lacrimi. Își trase nasul și reveni spre mine.

— Îl cunoști pe omul ăla?

Mi-am scuturat capul.

— Nu, dar Harris mi-a spus de el. Fiica lui a ajutat la răpirea mea, dar apoi s-a dat de partea lui Sirrah. E cu noi acum, dar nu cred că tatăl ei a avut o legătură cu moartea lui Drake.

Mama își scutură capul, încercând să alunge subiectul.

— Ajunge cu discuția pe tema asta. Am plâns ieri destul.

Am început să râd și mama îmi întinse un platou cu brioșe al căror miros mi-e cunoscut, dar nu l-am mai simțit de atât de mult timp, încât îmi vine să plâng de fericire. M-am pus imediat scut peste tavă când Jason și Austin au intrat în bucătărie. Ale meleeeeeee!

...

Harris încă are probleme cu semnalul, dar a găsit o șmecherie cu un alt telefon. Oricum centrala îl scoate din sărite și probabil o să primească o amendă pentru cât a înjurat înainte ca apelul să-i fie redirecționat spre mine. Telefoanele lui deștepte care sună oriunde, nu merg și acolo.

După micul dejun, eu și mama ne-am făcut planul pentru ziua asta și am decis că prima dată, să mergem la mormântul Samanthei.

Am oprit în fața cimitirului și mi-am trecut mâna prin păr, din instinct. Mama m-a urmat în liniște, acum drumul spre mormântului Samanthei nu mai e o enigmă. Eu și Harris venim aproape săptămânal aici, să îi aducem flori și să vorbim cu ea. E ca și cum am vizita-o acasă. Harris s-a obișnuit să vină aici și să se simtă bine, să se elibereze în fața mamei lui și nu de puține ori, ne trezim râzând de unii singuri în cimitir. Nu se poate întâmpla altceva când Harris o pune pe Samantha să mă certe, pentru că-l neglijez din cauza lui Sasha.

Dar acum, atmosfera e alta, am prins mâna mamei și am condus-o printre sutele de plăci funerare. E tăcută și privește pierdută în jurul ei. Are un buchet de trandafiri roșii, pe care am lăsat-o să îl aleagă. De obicei, eu și Harris îi aducem Samanthei trandafiri albi - erau preferații ei. Am recunoscut imediat mormântul, știu drumul cu ochii închiși acum, însă e diferit față de celelalte. Piatra ei albă și simplă, era mult prea sumbră pentru ea, așa că Harris i-a pictat câțiva fluturi pe marmura albă. Doar patru, zburând din partea stângă, dar de ajuns să învioreze.

Am eliberat mâna mamei și am lăsat-o să păşească lângă mormânt, iarba e verde și fină în spatele plăcii și am rămas şocată câteva secunde când am văzut că lângă florile noastre, se mai află un buchet. Trandafiri roșii, ca ai mamei dar pe care nu i-am adus noi. Gândul îmi putea fugi la o singură persoană - Sirrah.

Mama îngenunche în faţa mormântului și aşează florile lângă trandafirii albi și ofiliți. Am rămas în picioare, în spatele ei, lăsându-i momentul ăsta de eliberare. Îmi dau seama că mama s-a simțit vinovată toți anii ăştia pentru că a fugit în noaptea aia, a fugit și n-a ajutat-o pe fata chinuită. Atât de multe greutăți au fost duse de umerii ei când eu o credeam o femeie fericită. Mângâie numele inscripționat cu negru și i-am văzut lacrimile ieşind din ochi.

— Iartă-mă! Trebuia să te ajut, te-am lăsat în ghearele monstrului, suspină mama, aplecându-se spre placa albă și eu mi-am strâns braţele la piept, simțindu-mi ochii în lacrimi. Nu mi-a scăpat din nou ideea că da dacă mama ar fi oprit oroarea în noaptea aia, Harris nu ar mai fi existat acum. Am alungat gândul păcătos și m-am aplecat lângă, prinzându-i braţul și masându-i spatele în încercarea de a o calma. Lacrimile îi curg fără oprire, mângâie unul dintre fluturii pictați de Harris. Am privit din nou spre mama mea, aşa cum o făceam înainte. Atunci când ea era totul, modelul meu, sprijinul meu, susținerea mea. Am alungat-o de lângă mine fără să mă gândesc la adevăratul ei motiv și am lăsat-o să care și ura mea pe lângă toate celelalte suferințe.

Mi-am aplecat capul pe umărul ei, dându-mi seama cât de tare plâng abia atunci când am suspinat. Mama îmi prinse mâna într-a ei și mi-o sărută. Sunt norocoasă că încă o am aici și, de data asta, nu o s-o mai las să plece. O să îmi scot mama din ghearele diavolului chiar dacă e ultimul lucru pe care o să îl fac.

***

Restul zilei, am încercat să mă relaxez cu mama în grădină, plantând flori și având un alt moment de mamă-fiică care ne-a lipsit atât de mult. Dar nu am reuşit să îl mai obțin, nu după ce Harris

m-a sunat la ora 11 şi mi-a spus că începe atacul. Încercam să rid cu mama, să glumesc şi să obţin acea fericire veche, dar nu am mai reuşit, nu ştiind ce face Harris acum. Mă gândeam la bucuria lui când va vedea gradina, dar nu reuşeam să mă binedispun în niciun fel. Îmi spusese că nu va dura mai mult de 3 ore, ceea ce e îngrozitor de mult. Dar trebuiau să se întoarcă în ascunzătoarea lor şi să se asigure că e totul e curat şi pot pleca apoi acasă, din moment ce rachetele le rămâneau rebelilor. Înainte să-mi dau seama, am plecat de lângă mama şi am început să mă învârtesc în sufragerie, urcând apoi sus şi privind ceasul din minut în minut.

13:00. Încă o oră şi va trebui să sune. Asta dacă prinde semnal, alt lucru de care m-a avertizat.

13:30. În viaţa mea, o simplă secundă nu m-a terorizat atât. Priveam minutele pe telefon şi păreau să treacă ore până să se schimbe.

13:50. Din momentul ăsta, poate să mă sune în orice clipă. Respiraţia îmi accelera şi îmi simţeam bătăile inimii prinzând viteză în piept. M-am aşezat pe saltea şi am început să îmi fâţâi genunchiul, neluându-mi ochii de pe ceas şi aprinzând deseori telefonul ce se stingea.

14:00. Unghia mea ajunsese între dinţi, priveam telefonul, rugându-mă să sune.

14:10. Cu fiecare minut care trece după ora fixă, spaima mea creşte şi ea în intensitate.Trebuie să fiu calmă, nu poate să facă totul la ora fixă, poate acum şi el e la fel de agitat ca mine şi se învârte după semnal. Nu mai poate ieşi afară ca până acum, trebuie să stea ascuns.

Sunt calmă, îi ofer timp... sunt calmă, nu s-a întâmplat nimic... sunt calmă.

15:00. Şi calmul meu s-a dus.

Am coborât la parter, Jason şi Austin sunt tăcuţi pe canapea şi teama mea a devenit şi mai acută când i-am văzut cu telefoanele în mână.

— Aţi primit vreun semn? am întrebat repede, sperând la un răspuns bun.

Amândoi clătinară din cap.

Mi-am trecut mâna prin păr, într-un gest agitat și aproape că am început să mă învârtesc în loc. Stabilisem că el o să mă sune. Oricum, mie îmi e aproape imposibil din cauza semnalului, dar când am văzut 15:12, pe ecran, l-am apelat fără să mai stau pe gânduri.

Am dus telefonul la ureche și un beep s-a auzit imediat, înaintea oricărui ton de apel.

„— *Apelatul nu poate răspunde. Vă rugăm, trimiteți un mesaj sau încercați mai târziu.*"

Îmi răspunse robotul și am strâns telefonul în pumn, scrâșnind din dinți, apoi am încercat din nou, deși sunt deja sigură că voi primi același rezultat.

— Kath, calmează-te. Poate atacul a durat mai mult sau pur și simplu n-are semnal, încercă Austin să mă calmeze, dar eu sunt deja prea adâncită în temeri și am început să apelez pe rând, numerele tuturor celorlalți. Același mesaj nenorocit robotizat ce se repetă de zeci de ori, până când telefonul lui V a avut o reacție diferită și tonul de apel s-a auzit în difuzor.

Am înghețat pe loc, cu inima urcându-mi în gât și așteptând-o să îmi răspundă. După mai multe tonuri fără răspuns, apelul s-a întrerupt și eu am strâns din dinți.

Nu știu ce telefon mi-a dat Harris, la fel ca cele pe care le folosesc ei, ce modificări face de fiecare dată când pleacă undeva, dacă Ty intervine în chestiile astea, dar știu că pot să sun oriunde în lume. Însă semnalul nu e ceva pe care să îl poți obține așa ușor.

Am apelat-o din nou pe V, din nou și din nou... primind același răspuns până când, în cele din urmă, mesajul robotului a apărut și la ea.

15:47. Jason veni spre mine și mă prinse de mână.

— Stai aici și calmează-te. Ai văzut cât s-a chinuit Harris ieri să dea de tine, acum sunt probabil încă atenți, așa că nu pierde timpul să cauți semnal.

Jason mă așeză pe canapea, ținându-mă de umeri ca să rămân pe loc, și l-am ascultat, pentru că încă poate să aibă dreptate. Mama

știa deja unde e Harris plecat și de ce, ce se poate întâmpla în cazul în care el nu mă sună acum. Mi-am dat seama că începusem să mă balansez pe canapea, cu genunchii în brațe, privirea în podea și uneori în telefon.

16:00.

Mama e lângă mine, vorbește cu mine. La fel și Jason și Austin par să vorbească între ei. Mă chinui să îi ascult, să aud ce spun, dar nu pot Mintea mea intrase deja în zona de panică, imaginându-și cele mai rele situații, imaginându-și-l pe Harris... rănit sau... Am luat iar telefonul, l-am butonat ca într-o criză de nebunie, dar am primit același răspuns și m-am oprit la timp din a-l arunca în perete.

17:00.

— Avionul lor ajunge aici la două dimineața, dacă au plecat la ora stabilită. Poate și-au pierdut telefoanele, nu cred că le-au luat cu ei la atac, poate nu s-au mai întors înapoi și au plecat fără ele. Încercă Jason să găsească o ipoteză. Era bună, posibilă, dar nu pentru mine. Încercam să-i găsesc probabilitatea, dar nu reușeam.

20:00.

Fiecare minut era ca un cuțit scos și înfipt din nou într-o rană ce devine tot mai adâncă. Timpul trece fără niciun răspuns. Viața se scurge din mine și nimeni nu mă mai poate calma acum, nici măcar mama. Țineam telefonul în mână și mă rugam să sune. Verificam deseori bateria, semnalul, la al meu și la ale lui Jason și Austin.

21:00.

Începea să se întunece și nu sunt sigură dacă afară sau în sufletul meu. 10 ore fără niciun semn, 7 de la ora stabilită ca vă suna.

Nu mai pot să stau pur și simplu și să aștept, am căutat alte legături.

— Da?! Îmi răspunse vocea atât de cunoscută, care-mi înfige acum alt cuțit în inimă, pentru nu e cea reală. Cea reală nu-mi răspunde.

— Ai vreun semn de la Harris și ceilalți? am tremurat eu, încercând să fiu calmă, dar spaima crescuse prea mult ca să-mi mențină glasul normal.

— De ce mă întrebi pe mine asta? întrebă Sirrah nedumerit.

Mi-am strâns buzele și ochii.

— Pentru că nu am mai primit niciun semn de la ei de mai bine de 10 ore.

Sirrah tăcu câteva secunde, apoi am auzit o voce întrebând ce se întâmplă și am recunoscut-o pe cea a Alexandrei.

— Nu știu, Kath, dacă tu n-ai primit niciun semn, fii sigură că nici eu. Ai încercat să îi suni pe toți?

— Da, dar nu pot, nu-i mai pot apela pe niciunul. A mers la V de câteva ori, dar nu a răspuns nimeni.

— Poate și-au lăsat telefoanele acolo și nu s-au mai întors. Carter vorbea de posibilitatea să plece imediat.

Mi-am strâns iar buzele, vreau să îl cred pe Sirrah. Dar, cumva, dacă exista posibilitatea asta, Harris și-ar fi luat telefonul cu el. Sunt sigură de asta.

— Ar trebui să ajungă la două, în noaptea asta, așteaptă până atunci și nu te panica, OK?

Am aprobat din cap, fără să îmi dau seama că el nu mă vede.

— OK! Am șoptit, nefiind sigură că mă aude.

— Vrei să vin la tine? Ești cu mama ta?

— Da, dar e OK, nu trebuie să vii. O să aștept, mersi oricum. Am șoptit din nou, trebuie să îi mulțumesc mai mult de atât lui Sirrah pentru ce a făcut cu aducerea mamei aici, dar nu pot acum.

— În regulă! rosti și Sirrah, părând la fel de gâtuit ca mine de cuvinte și am închis telefonul. Aș fi încercat cu Alexandra, dar ea era chiar lângă el, deci n-aș primi un răspuns mai bun. Majoritatea celor pe care îi cunosc ca prietenii lor pe pistă, au plecat odată cu ei. Au plecat mulți, ce s-a putut întâmpla cu ei de nu poate dă niciunul vreun semn?

Mai aveam o singură posibilitate. Am format numărul lui Kristen și, din felul în care mi-a răspuns după primul apel, îmi dau seama că are aceeași stare ca a mea.

— Ai aflat ceva? am întrebat amândouă în același timp. În altă situație, am fi râs, dar acum, niciuna dintre noi n-a făcut asta.

— Cât de rău crezi că e? întrebă Kristen, cu aceeași voce strangulată ca a mea.

— Nu știu. Am combinat răspunsul într-un oftat și un suspin.

— Sună-mă dacă afli ceva, OK?

— OK!

Nu erau mai multe de spus. Amândouă avem ipotezele noastre, fricile noastre, dar nu vrem să le oferim una celeilalte și tot ce putem face acum, e să așteptăm.

23:00.

Mai sunt trei ore până când avionul lor ar trebui să aterizeze în Seattle. Conform orarului.

M-am ridicat de pe canapea, nesuportând să mai stau aici și să aștept.

Am mers spre ușă, fără să îmi dau seama ce fac.

— Kath, unde te duci? M-am întors spre mama, ezitând în pragul ușii.

— Am nevoie de o gură de aer. Jason și Austin s-au ridicat imediat, dar i-am oprit.

— Singură, vă rog. De data asta nu mă mai cert cu ei, nu am puterea să fac asta. Îi implor să îmi dea un moment de liniște, pentru că nu mi se poate întâmpla ceva mai rău decât ce mi se întâmplă deja.

Ezitară, dar aprobară în cele din urmă din cap. Am privit spre mama și i-am aprobat din privire că o să fiu bine, dispariția lui Harris estompează și fericirea venirii ei aici. Estompează tot.

Am ieșit din casă, doar cu telefonul în mână, și am urcat în mașina mea, neavând idee unde vreau să merg.

23:30.

Înainte să îmi dau seama, eram la aeroport. Așteptând.

00:00.

Încă două ore în care calmul se mai ține de mine, crezând în ipotezele lui Jason și Sirrah.

Am văzut o mașină neagră oprind lângă mine, o mașină familiară și mi-am întors capul speriată, sperând pentru câteva secunde, până când mi-am dat seama că e Sirrah.

Cobori din mașină și veni spre mine, intrând în dreapta mea fără să îmi adreseze un cuvânt.

— Ce cauți aici? l-am întrebat confuză, simțindu-mi lacrimile ajunse pe buze.

— Am venit după tine până nu faci vreo prostie. Se întoarse spre mine. Chipul lui nu îmi face bine absolut deloc în momentul ăsta.

— Cum ai știut că sunt aici?

— Austin mi-a spus că ai plecat, și m-am gândit că ai venit în locul unde îl poți vedea pe Harris cel mai repede. Nu i-am răspuns și mi-am întors privirea spre parbriz. De asta venisem aici.

S-a așternut liniștea în mașină, priveam avioanele care aterizau și decolau, dar nici unul dintre ele nu era cel pe care îl așteptam eu.

— O să se întoarcă, Kath, nu-ți face griji, încercă Sirrah să mă calmeze.

— Și dacă nu se întoarce? am rostit întrebarea la care nu vreau să mă gândesc, dar care apăruse în mintea mea încă de când el a plecat.

Sirrah nu-mi răspunse, rămase în liniște câteva secunde.

— Trebuie să se întoarcă. Spuse, dar simt nesiguranța din vocea lui.

Văd teamă și în ochii lui, felul cum analizează fiecare avion ce aterizează, la fel ca mine. Cum își verifică telefonul și îi apelează exact cum fac și eu. Știu că ura dintre ei e doar orgoliu, dar mi-aș fi dorit să nu ajungem într-o situație ca asta ca iubirea lui Sirrah pentru fratele lui să iasă la iveală.

1:50.

Ultimele minute din viața mea. Mă simt ca un condamnat ce așteaptă să meargă în știreang.

2:00.

Și știreangul mi-a fost atârnat de gât odată cu ora asta. Acum încă mai am de așteptat câteva minute până când trapa îmi va fi trasă de sub picioare. Sirrah îmi repeta că nu pot ajunge chiar la fix, iar eu mă agățam de cuvintele lui.

2:15...

2:30...

2:45...

Și trupa a fost trasă de sub picioarele mele. Am izbucnit în plâns fără să îmi dau seama, deși plângeam până acum. Mi-am propta capul pe volan și am simțit mâna lui Sirrah pe spatele meu.

— Șșșt, Kath, uită-te la mine. Îmi trase fața spre a lui, dar nu am vrut să mă uit, nu vreau să îi văd chipul lui.

— Uită-te la mine! mă obligă, prinzându-mi bărbia.

— O să se întoarcă, nu avut o problemă, dar o să se întoarcă. Nu am trăit prea mult lângă fratele meu, dar am ajuns să îl cunosc. Poate nu pentru el sau pentru oricine altcineva, dar pentru tine o să se întoarcă.

Mi-am înghițit lacrimile, neștiind puterea să îi cred cuvintele.

— Haide să plecăm de aici.

— Nu! m-am opus imediat, răbufnind mai tare decât ar fi trebuit.

— Nu poți să stai aici toată noaptea. Când o să se întoarcă, o să vină acasă, nu trebuie să îl aștepți la aeroport.

— Nu plec de aici! Am scrâșnit din dinți, proptindu-mi din nou privirea în parbriz. Tu poți să pleci.

Fără alt cuvânt, Sirrah coborî din mașină și eu mi-am pus mâinile la piept, fără să îmi mai iau ochii de pe cer până când nu-i văd avionul. Dar înainte să îmi dau seama, portiera s-a deschis lângă mine și brațele lui Sirrah m-au ridicat de pe scaun.

— Ce faci? Pune-mă jos. Mi-am zbătut enervată, starea mea e atât de doborâtă la pământ, încât l-aș lovi fără să mă gândesc prea mult. Mă lasă pe picioare și deschise portiera mașinii lui.

— Urcă!

— Nu!

— Kath, fii rezonabilă. Nu are nichun rost să aștepți aici. Te rog, Sirrah s-ar fi enervat în mod normal, dar acum mă imploră din privire să îl ascult, așa că am cedat și am urcat în mașina lui, știind că are dreptate, deși eu nu voiam să i-o dau.

Interiorul mașinii lui arată aproape la fel ca a lui Harris, alt punct dureros. L-am observat pe Sirrah încuind mașina mea. Aș fi putut s-o conduc înapoi acasă, dar nu cred că sunt în stare de așa ceva acum. Sirrah îmi întinse cheile mașinii mele înainte să pornească și să se îndepărteze de aeroport. Am privit cerul senin, senin și gol, care nu mi-l aduce pe iubitul meu înapoi.

— Du-mă la garaj! am spus, ștergându-mi nasul și dorindu-mi să fi avut un șervețel.

— De...

— Nu vreau ca mama să mă vadă așa, am adăugat, înainte ca el să termine de vorbit.

Sirrah aprobă din cap, fără să mai spună altceva. Era așa, și faptul că nu am puterea să vorbesc sau stau în prezența altcuiva în momentul ăsta.

Priveam orașul în întunericul nopții, frumos colorat de luminile din jur, a căror strălucire e acum atât de greșită pentru mine. Mă simt în beznă și tot mai goală pe dinăuntru, cu fiecare secundă în care telefonul îmi rămâne tăcut în palmă. Ar fi trebuit să îmi fie somn, sau foame, pentru că nu mai mâncasem nimic de la brioșele mamei de azi-dimineață. Dar nu sunt conștientă de lucrurile astea, aș putea acum să fiu arsă pe piele și nu aș realiza. Temerile pentru viața lui Harris sunt singurele pe care le simt.

...

Când am ajuns la garaj, Jason și Austin erau deja aici, Sirrah probabil îi chemase. I-am aruncat o încruntătură înainte să cobor din mașină. Nu-mi răspunse în niciun fel.

— Cine e cu mama? i-am întrebat pe cei doi.

— E bine. Jason îmi evită întrebarea, răspunzând în felul lui.

— Ar trebui să te întorci înapoi acasă. Încercă Austin o variantă mai calmă decât a prietenului său.

Mi-am șters obrajii ce băliseau de lacrimi și am clătinat din cap.

— Vreau să stau aici în noaptea asta. Poți să rămâi tu cu mama? M-am întors spre Sirrah, nu îmi face plăcere să o las pe mama

singură, dar, în momentul ăsta, nu aș fi o companie prea plăcută. Prezența ei mi-a prins bine noaptea trecută, dar acum teama a ajuns la o cotă mult mai ridicată.

— Sigur! aprobă Sirrah, privindu-mă de parcă mă dezintegram în fața lui și era pe față să prindă o bucată ce ar cădea din mine.

— Nu trebuie să ne panicăm încă. Poate nu au putut să plece la timp, sau au prins vreo furtună de nisip, nu au semnal... încă mai sunt multe posibilități și se pot întoarce acasă în siguranță.

Vorbi Jason în timp ce eu mă îndreptam spre mașina lui Harris. Ferrariul negru e acum genul de lucru care aduce alinare și suferință în același timp. Am intrat la volan, forțându-mi norocul cu miile de amintiri ce îmi traversau prin minte în scaunul ăsta. Dor, dar o durere plăcută.

Am privit mașina lui Sirrah plecând, iar Jason și Austin s-au așezat pe scaunele din jurul mesei metalice care ascundea atâtea jocuri eșuate de Blackjack. Mi-am lăsat capul pe spate, făcând singurul lucru care a mai rămas de făcut: să aștept.

4:00...

5:00...

6:00...

Ochii îmi sunt injectați și pare că nu mai clipiseră de ore bune. Privesc fix, volanul mașinii sale și telefonul pe care-l țin în mână.

Jason și Austin au adormit în cele din urmă. Eu am paralizat de frică. Nu realizasem că încă mai plâng până când un suspin nu m-a dat de gol. M-am scufundat în scaunul mașinii, ăsta e locul în care îl pot simți cel mai bine acum, deși în momentul ăsta brațele lui trebuiau să mă susțină, nu un scaun rece.

Am aprins telefonul, niciun apel sau mesaj. Am privit ceasul și mintea mea obosită a găsit totuși puterea să calculeze totul cu o viteză neomenească, asta probabil pentru că am numărat fiecare minut până acum. 4 ore de când el trebuia să fie deja aici. M-a sunat înainte să atace, m-a asigurat că totul e bine și în maximum 3 ore, o să mă sune înapoi. Dar au trecut 19. Am format un alt apel, ceea ce părea al 1000-lea deja și am fost întâmpinată de același beep

și mesaj nenorocit. Am strâns telefonul în pumn, e un miracol că nu mi-a plesnit în mână până acum. Am ieșit furioasă din mașină, izbind portiera în urma mea și făcându-i pe Jason și Austin să tresară. Priviră speriați în jurul lor pentru câteva secunde, în garajul gol, apoi își îndreptară privirea pe mine.

—Niciun semn?! vorbi Jason, cu un glas pe care nu l-am auzit niciodată ieșind din gura lui. Speriat.

—Nu! am răspuns într-un cuvânt ce părea să mă lase fără aer. Ceva mi-a ars colțul ochiului și mi-am ridicat capul spre ușa deschisă a garajului. Prima rază de soare își făcea apariția și, cu ea, ultimul gram de speranță din mine a dispărut. Ipotezele lui Jason și Austin despre semnal și zboruri anulate, nu mai sunt valabile. Nimic nu mai e, ar fi găsit o modalitate să mă contacteze până acum. Doar o singură ipoteză mai există acum, care e cu siguranță realitate: ceva rău s-a întâmplat cu Harris. Cu ei toți.

7. Kamikáze

Priveam soarele cum urcă pe cer, fără să fiu capabilă să mai reacționez în vreun fel. Ștreangul mi-a fost pus în jurul gâtului, trapa mi-a fost trasă de sub picioare, dar m-am luptat cu viața, până acum. Am tras de speranțe, dar acum nu mai pot. Am impresia că sângele mi se evaporă din vene, plămânii se sufocă, inima nu mai bate... niciunul din aceste stări nu sunt reale, dar eu simt moartea mai îngrozitoare de parcă un cuțit mi-ar săpa în carne.

Sufletul e cel care suferă cel mai mult. Acea durere spasmatică care te menține inert, dar urli pe interior. Nu te doare nimic, dar te doare totul. Ești normal, dar înnebunești. Iar acum, sufletul meu a dispărut.

— Kath! Am simțit o mână pe brațul meu, dar nu m-am întors. Ochii îmi orbesc deja în razele soarelui, pe care le blestem pentru că îmi arată cât timp a trecut de când Harris nu s-a întors.

— Kath. Am fost trasă de braț și întoarsă spre Austin. Voiam să mă încrunt spre el, dar nu am reușit. Parcă pierdeam legătură cu propriul corp.

— Mai bine mergem acasă. Mama ta își face griji, vorbi cu o voce blândă și eu l-am privit câteva secunde.

Mama. Da, pentru ea trebuie să rămân încă normală. Trebuie să lupt și să nu îi arăt câtă durere e acum în mine. Are și ea destulă. O să cad când ea va pleca. Va pleca înapoi la Reynolds și eu o să pierd absolut tot. Am aprobat buimacă din cap, lăsându-l pe Austin să mă conducă la mașina lor. Jason e deja la volan și vorbește la telefon, dar nu cu cine aș vrea eu. Am urcat în spate și am observat că încă ține telefonul în mână. L-am aprins din instinct, dar singura noutate pe care am primit-o a fost bateria aproape descărcată.

— Kath, liniștește-te. Nu te mai gândi la lucruri rele și așteaptă să primim o veste. Nu e prima dată când au o problemă și dispar așa, spuse Jason, privindu-mă în oglinda retrovizoare și m-am încruntat parcă nedumerită, nefiind sigură dacă inerția mea e reală, sau plâng în suspine și nu îmi dau seama, privind felul cum mi-a spus să mă liniștesc. Deocamdată pare că mă zvârcolesc doar pe interior. Pare...

Simțind cum îmi pierd mințile tot mai mult, nu i-am răspuns lui Jason în niciun fel și mi-am proptit capul în geam, privind orașul cum fuge pe lângă mine la fel ca viața din trupul meu.

Mașina lui Sirrah era oprită în fața casei și m-am simțit oarecum liniștită pentru asta. Regret felul în care mi-am abandonat mama noaptea trecută și mă bucur că a avut companie.

— Sirrah e aici. Kath, vrei să rămânem cu tine sau putem să mergem până acasă?

M-am întors spre Austin și am aprobat repede din cap.

— Sigur, puteți să plecați. Nu trebuie să stați non-stop cu mine.

Austin îmi zâmbi ca unui copil cu handicap.

— Nu scapi de noi. Facem un duș, ne schimbăm și venim înapoi.

Am fost de acord fără să mai comentez, nu mai am putere. Mă întreb dacă Jason și Austin vor mai avea grijă de mine dacă Harris a... NU! Mi-am scuturat capul, izgonind gândul îngrozitor și am coborât din mașină fără să le mai adresez vreun cuvânt celor doi.

Fără Harris, deja nu mai văd locuința asta la fel. Nu mai e acasă. Nimic nu mai e fără el. Am observat în treacăt că Roșcata mea e în garaj și mă întreb dacă a adus-o Sirrah sau altcineva.

Mama mi-a deschis ușa înainte să urc pe verandă și, fără alte cuvinte, m-a tras în brațele ei. Asta mi-a rupt orice abținere. Voiam să mă stăpânesc în fața mamei, dar la pieptul ei, hohotul de plâns a început imediat. Mă trase în casă și m-am strâns în brațele ei ca un adevărat copil mic și pierdut.

— Șșt, o să fie bine, scumpo, o să se întoarcă. Ai să vezi, încercă să mă liniștească, dar nici cuvintele ei nu mă mai ajută.

Am lăsat lacrimile să curgă fără să mai spun altceva. Suspinând și simțind durerea mai puternică odată cu asta, dar nu mă puteam opri. Mâna mamei îmi masă spatele și am observat că poartă aceleași haine ca ieri, nu pare să le fi schimbat, deci și ea a avut o noapte albă. L-am văzut pe Sirrah în picioare, lângă canapea, părând că nu știe ce să facă. Chipul lui e o tortură, dar trebuia să mă obișnuiesc cu el, și am mai văzut ceva cunoscut pe acest chip. Ochii roșii, umflați ca după ore întregi de plâns. Am înghițit în sec, gândindu-mă că dispariția fratelui său îl afectează mai mult decât am crezut, dar cred că altul e motivul lacrimilor lui. Poza Samanthei și lănțișorul sunt încă pe masă. Sirrah și-a deschis sufletul în fața mamei, noaptea trecută.

Încercă să își ferească privirea de mine și, fără să mă gândesc, am mers spre el și l-am îmbrățișat. Reacția mea l-a surprins și a rămas nemișcat câteva secunde, probabil gândindu-se că îl confund cu Harris. Îmbrățișarea e dureroasă, dar nu e a lui Harris și trupul meu începea să învețe asta. Își înfășură și el brațele în jurul meu. Nu mai suntem ce am fost acum ceva timp, suntem doi prieteni ce-și plâng suferința. Plângeam încontinuu, dar pieptul lui Sirrah a devenit brusc plăcut și calmant. Nu îl mai compar cu Harris. Era fratele lui, cea mai apropiată legătura a lui Harris și am nevoie acum de orice are legătură cu el ca să mă țină în viață. Am simțit suspinul ușor al lui Sirrah imprimându-se în părul meu și mi-am ridicat privirea spre el. Lacrimile apăruseră din nou, părea să le înfrâneze din răsputeri, dar nu reușea. Suntem într-un moment aproape ciudat, în care nici unul dintre noi nu știe ce să spună. Plângem amândoi și ne privim ca doi oameni pierduți în pustietate.

— Mă duc să vă pregătesc ceva de mâncare, vorbi mama în spatele meu, rupând tăcerea apăsătoare și amândoi am aprobat din cap. Mi-am tras mâinile de pe pieptul lui Sirrah și mi-am strâns buzele, depărtându-mă puțin de el. Brațele lui m-au eliberat și am căzut pe canapea, privind în jos. Plânsul se oprește, dar inerția se întoarce și nu știu care e mai dureroasă din cele două. Sirrah se așeză și el lângă mine, răsuflând adânc și ștergându-și repede lacrimile, parcă mâhnit de ele.

— Ce o să facem acum? am întrebat eu, privind încă în gol, nederanjându-mă să îmi șterg obrajii umezi.

Sirrah oftă.

— Dacă nu primim vreo veste până diseară, o să merg acolo.

Mi-am întors imediat privirea spre el.

— Știi locația exactă unde sunt?

— Nu! Dar o să încerc să aflu.

— Merg cu tine, am adăugat și Sirrah se încruntă spre mine. Ochii lui căprui sunt diferiți plânși față de ai lui Harris.

— Ultimul lucru de care am nevoie e să mai pățești și tu ceva.

M-am încruntat înapoi.

— M-am săturat de rahatul ăsta. Toți mă protejați ca pe un copil mic. S-a terminat cu asta, nu o să mai rămân în spate de la nimic. Mergem amândoi în Qatar.

Am șoptit pentru că nu vreau să mă audă mama, dar sper că privirea mea să-i dea de înțeles lui Sirrah că nu glumesc. Harris a făcut asta până acum, mereu m-a ținut în spatele baricadei. Da, asta îmi apără pielea, dar nu și sufletul.

Sirrah oftă iar și își coborî capul în palme. Ceva ce face și Harris.

— Bine. Accept în cele din urmă, iar asta e ceva ce Harris nu face.

— Dar o să trebuiască să fac niște cercetări mai întâi. Să dau de oameni de-ai lor și poate aflu unde e vizuina ălora înainte să plecăm ca niște câini surzi la vânătoare.

Mi-am strâns palmele în poală și am aprobat din cap, aproape că îmi pare rău că nu luasem numărul de telefon al lui Vargon, dar asta m-a condus pentru prima dată la ipoteza asta.

— Crezi că Vargon le-a făcut ceva? Pentru că nu m-au vândut pe mine. Am înghițit după aceste cuvinte, de parcă mă strângeau de gât.

Sirrah își scuturâ capul.

— Nu cred. Erau prea mulți bani în joc ca să facă asta acolo. Dacă încă te mai vrea, te-ar putea lua prin alte metode, mai ușor.

Am tremurat imediat și Sirrah își puse mâna pe genunchiul meu.

— De asta îți spun că e mai bine să rămâi acasă. Privi rugător în ochii mei, dar mi-am clătinat capul imediat.

— Dacă rămân acasă și mai dispari și tu, o să înnebunesc complet. Am suspinat, nereușind să mă stăpânesc. Păru șocat de teama mea bruscă, de parcă nu i-ar veni să creadă că îmi fac griji pentru el. M-am ridicat de pe canapea, mergând spre geamul sufrageriei, parcă așteptând să îi văd mașina apărând pe stradă și scoțând semnalul cunoscut.

— Bine, o să mergem amândoi, dar astăzi trebuie să te comporți cât mai normal. M-am întors spre el și se ridică să vină spre mine.

— Eu încerc să dau de o legătură și tu o să mergi la absolvire.

Am deschis gura să protestez, pentru că ăsta e ultimul lucru de care am chef acum, dar Sirrah ridică mâna să mă oprească.

— Fă-o pentru mama ta, adăugă și gura mea s-a închis. A riscat mult să vină aici și merită să te vadă măcar absolvind, nu crezi?

Am tăcut și am aprobat din cap. Sirrah e mai calm decât l-am văzut vreodată. Vulnerabilitatea de noaptea trecută, în care el și mama își povestise traumele, e încă prezentă în starea lui.

— Și ai grijă să nu afle ce planuri ai tu. Nu cred că o să îi prindă prea bine. Continuă să șoptească, privind spre ieșirea din sufragerie și asigurându-se că mama nu apare.

Am oftat și mi-am masat tâmplele.

— Bine, o să fac asta, dar tu...?

— Șșt, mă întrerupse Sirrah înainte să termin. M-am întors și am văzut-o pe mama intrând în sufragerie.

— Sunteți gata să mâncați? Ne întrebă cu un ton blând și amândoi am urmat-o tăcuți spre bucătărie.

Mama ne pregătise ouă prăjite și felii de șuncă, alături de pâine prăjită și cafea tare. Un mic dejun zdravăn, ca pentru oameni ce nu au mai mâncat de ceva vreme. Dar amândoi molfăiam mâncarea, pierduți în gânduri și strategii. Mă gândeam să caut în celelalte telefoane ale lui Harris, poate găsesc vreun număr al unui partener de-al lor, ce îmi poate da măcar un indiciu.

— Mănâncă, mă distrase Sirrah și am realizat că rămăsesem cu mâncarea în furculiță. Am dus-o la gură și am mestecat fără vlagă, mai mult ca să mă asigur că nu mi se va face astăzi rău și din alte motive.

— Scumpo, o să mai mergi la absolvire? mă întrebă mama și mi-am ridicat privirea spre ea. Am înghițit mâncarea nemestecată complet și am aprobat din cap.

— Da.

Mama își întinse mâna pe masă și o apucă pe a mea.

— Nu trebuie să faci asta pentru mine. Știu că nu te simți bine acum, și o să rămân cu tine acasă până când o să primești o veste de la Harris.

E tot ce voiam să aud și i-am zâmbit mamei, dar apoi mi-am adus aminte de vorbele lui Sirrah.

— Nu, mamă, o să merg. Trebuie să merg, sunt bine. Am vorbit repede și am observat că acum Sirrah se oprise el din mâncat, căzând în gânduri.

— Bine. Mama îmi zâmbi și își retrase mâna.

Mi-am imaginat cum ar fi arătat dimineața asta dacă lucrurile ar fi mers normal. Harris ar fi acum în locul lui Sirrah și toți am râde, am fi fericiți și gata de absolvire, nu cu ochii plini de lacrimi și frică că el nu o să se mai întoarcă niciodată.

— Vrei să te duc eu la festivitate? Sirrah se întoarse spre mine în timp ce ieșeam din bucătărie.

— Nu, am hotărât deja ce o să faci tu. Mă descurc și singură acolo.

Aprobă din cap și se îndreptă spre ușă.

— Cum rămâne cu ceilalți? Dacă directoarea pune întrebări în legătură cu lipsa lor? Am continuat, ținându-mă după el.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji de asta acum. O să vorbesc eu cu ea, în orice caz.

L-am privit surprinsă.

— O cunoşti pe directoarea noastră? Sirrah aprobă din cap, continuând să meargă şi îşi şterse aproape mâhnit, lacrimile încă rămase pe faţă.

— Cum de o cunoşti? am insistat eu, nu cred că Harris le făcuse cunoştinţă.

Sirrah oftă şi deschise uşa.

— Am dat de ea odată, la mormântul mamei. Ai grijă ce faci azi, o să vin să te iau diseară după ce pleacă Amanda, adăugă şoptit la sfârşit şi ieşi pe uşă înainte să pot să îi răspund. L-am privit cum urcă în maşina sa, apoi plecă. Dacă a întâlnit-o la mormântul Samanthei, asta explică multe. Mă întreb dacă Cynthia ştia de existenţa lui Sirrah.

Mama mi-a atras atenţia şi am realizat că Sirrah spusese că pleacă în seara asta.

— Când o să pleci, mai exact?

— Diseară la 8.

Mi-am muşcat buza. Vreau şi nu vreau ca mama să plece. Vreau să plec în căutarea lui Harris cât mai repede, dar să o ţin şi pe mama aici.

— Ai mai vorbit cu Reynolds? am întrebat, apropiindu-mă de ea.

— De câteva ori. Mă trase în braţele ei şi m-am cuibărit la pieptul la care am crescut.

— Îmi pare rău că vizita ta a decurs aşa, iar eu am plecat.

— Şşt, mama îmi masă spatele şi mă sărută pe tâmplă. Încep iar să plâng.

— Te înţeleg perfect, scumpo. Îmi pare rău că nu te pot ajuta cu nimic.

Mi-am ridicat capul şi îmi cuprinse obrajii în palmele ei.

— Nu poţi să faci nimic. Pot doar să aştept. Am minţit, simţindu-mă rău din cauza asta, dar mama nu are nevoie de un motiv în

plus de îngrijorare. Dacă se va întâmpla ceva acolo și cu mine, nu e chiar atât de rău. Singură aici, fără Harris, e doar o moarte mai chinuitoare.

Mama mă sărută pe frunte.

— O să se întoarcă teafăr, sunt sigură de asta. Acum hai să ne pregătim pentru absolvirea ta.

Mama îmi zâmbi și m-am forțat să o fac și eu, dar nu am reușit. Nu așa trebuia să fie dimineața asta și nu pot zâmbi la cum arătă acum.

...

Am făcut un duș, și în momentul în care am deschis dulapul, durerea din sufletul meu s-a triplat. Nu am reușit să îmi stăpânesc lacrimile când am văzut cele două geamantane. Bagajele pregătite pentru Malibu. Mi-am șters lacrimile cu dosul palmei și mi-am scos roba și toca, bucurându-mă acum că Harris nu avea. M-ar fi chinuit să le văd. A refuzat complet să le poarte, mai ales că sunt roșii cu o eșarfă albă, de mătase. Am zâmbit când mi-am amintit cum Harris a amenințat-o pe Cynthia că pică examenul intenționat dacă îl pune să se îmbrace în așa ceva.

Am oprit nostalgia dureroasă, încă străduindu-mă să îmi mențin starea de inerție. Atâta timp cât nimeni nu îmi confirmă că ceva rău s-a întâmplat cu el, o să mă străduiesc să îmi mențin toate piesele la un loc. Am pus telefonul la încărcat, când bateria a început să bipăie și am privit spre ținuta aleasă pentru ziua asta. Ce era de fapt, aleasă de Harris.

Mi-am strâns buzele, oprind lacrimile și am îmbrăcat fusta scurtă de blugi, alături de maioul alb. Ne va fi foarte cald în robe, așa că majoritatea se îmbracă lejer pe dedesubt, ocazia numai bună pentru Harris să îmi introducă fusta în vestimentație. A ajuns să adore fustele când și-a dat seama câtă accesibilitate are când port așa ceva. Mi-am trecut disperată mâna prin păr, mă gândesc la el orice aș face. A umplut tot în jurul meu, și fiecare lucru, cât de mărunt, mă duce cu gândul la el. Ce o să se întâmple dacă nu se va mai întoarce

deloc? Mi-am scuturat capul, enervată de propriile gânduri pesimiste și m-am așezat în fața oglinzii, nefiind sigură dacă se merită să fac mai mult cu înfățișarea mea. Mi-am amintit cuvintele lui Sirrah și faptul că fac asta pentru mama, așa că am încercat să mă transform într-un om normal. Mi-am îndreptat părul, ceea ce trebuia să fac înainte să mă îmbrac. Șuvițele mele, încă umede, sfârâie și scot abur în contact cu ceramica încinsă – un lucru deloc sănătos pentru păr, dar am alte lucruri de care să îmi fac griji acum. Am folosit doar puțină mascara și tuș, lăsând neatinsă partea de jos a ochiului, pentru că sigur urmează să mai plâng și machiajul nu-mi va fi de ajutor.

Am privit chipul pal și fără vlagă din fața oglinzii, imaginându-mi-l pe Harris apărând acum în spatele meu, așezându-și palmele pe șoldurile mele și zâmbindu-mi în oglindă. Buzele lui coborând pe gâtul meu, sărutându-mi pielea în dreptul tatuajului și cuprinzându-mi tot mijlocul în brațele lui...

— Katherine! am tresărit brusc, auzind vocea mamei și Harris a dispărut de lângă mine, în oglindă.

Mi-am scuturat capul și m-am întors cu spatele la reflexie.

— Vin.

Am luat roba, îmbrăcând-o rapid. Plănuisem să port tocuri azi, și chiar dacă nu pare o idee bună, am respectat planul și am încălțat platformele negre. Cu toate că sunt curioasă cum arăt, m-am ținut departe de oglindă și am tras acumulatorul telefonului din priză, enervată că se încărcase doar 38% și sper să reziste până o să mă întorc acasă.

N-am de gând să îmi pun toca pe cap până în momentul festivității, așa că am luat-o în mână și am coborât la parter, auzind voci venind de jos. Probabil Jason și Austin se întorseseră.

Mă chinuiam să îmi bag telefonul în buzunarul fustei când am întâlnit figura tatei și m-am blocat pe ultimele trepte.

— Tată, ce cauți aici am întrebat nedumerită? E îmbrăcat în blugi negri și cămașa albă, iar mama e superbă lângă el, într-o rochie neagră, deasupra genunchilor, cu umeri lați și o coafură la fel ca a mea.

— Eu l-am chemat, m-am gândit că e mai bine să mergem împreună, răspunse mama, privindu-mă reținută. Tata analiză încăperea, e pentru prima dată când vine aici. Ochii i se blocară pe sistemul stereo al lui Harris. Chestia aia poate produce un cutremur.

— Și Roberta și Amber i-am atras atenția, coborând și celelalte trepte.

— Sunt în mașină îmi răspunse tata, iar eu am aprobat din cap. Și mai multă presiune căreia să îi fac față.

— Cred că suntem gata, atunci. Amândoi am aprobat și tata aruncă o ultimă privire în jurul lui.

—Drăguță casă. Păru surprins și am zâmbit.

— Mersi.

— Unde e Harris? întrebă și mi-am strâns buzele.

— E încă plecat, nu o să fie prezent astăzi. Tata păru fericit din cauza asta - lucru ce mă face să îmi doresc să urlu spre el.

Jason și Austin sunt deja prezenți, dar probabil venirea tatei îi ținuse în defensivă, în mașină.

— Hmm, nu cred că vom avea toți loc în mașina mea. Tata se întoarse spre noi, puțin jenat, sau strâmtorat. Am încuiat casa și am făcut semn cu capul spre mașina mea.

— Noi două o să venim cu mașina mea, am spus, privindu-le pe Amber și Roberta în mașina tatei.

Tata dădu din cap. Situația asta poate ar fi fost mai deranjantă în alte circumstanțe, dar acum nu am timp să mă gândesc că merg la absolvire cu tata,cu cele două soții ale lui și sora vitregă.

Am băgat din nou telefonul la încărcat când am intrat în mașină. Mama intră în dreapta mea.

— Îmi pare rău pentru asta, nu a fost o idee bună să îi chem aici. Se scuză mama, privind spre mașina tatei.

Am pornit motorul și am ieșit ușor de pe alee.

— E OK, mamă, ai avut intenții bune.

Starea mea de inerție funcționează bine contra plânsului, dar blochează și orice altceva. Așa că nu am reușit să îi zâmbesc mamei ca să o liniștesc. Tata e în fața mea și conduce chinuitor de încet.

Jason și Austin sunt în spatele meu și unul dintre ei îmi tot semnalizează să depășesc.

Mama e în aceeași stare ca mine, dar ea are mai multă experiență să își mascheze suferința.

— E atât de cald astăzi, încercă ea să facă conversație.

Eram aproape să mormăi un „mhm", dar m-am străduit să scot un răspuns mai bun.

— Spune mersi că nu porți sacul ăsta. Am arătat disperată spre mine și mama chicoti.

— Ești foarte drăguță, de-abia aștept să îți pui și toca și să îmi văd adolescenta absolvind.

Am râs în cele din urmă.

— Tata ți-a spus că nu am încă planuri de facultate?

— Da! Deși nu asta pare problema lui acum..

Am oftat.

— Ce crezi că ar face dacă ar afla tot adevărul despre Harris?

Mama clătină din cap.

— Nu știu, dar să sperăm că nu va afla. Nu avem nevoie de un stres în plus.

Doamne, uitasem ce ușor conduce, se plânse mama, făcând semn spre tata și râsul meu e fals și chinuit, dar reuși să iasă.

Nu mă grăbesc să ajung la liceu, printre sutele de studenți care îmi vor analiza starea distrusă și lipsa lui Harris, așa că am rămas în urma tatei, fără să îl întrec.

În curtea liceului e agitație exact așa cum mă așteptam. Am privit speriată spre colegii mei, nefiind sigură că voi putea da ochii cu ei. Părinții se învârtesc mândri pe lângă copiii lor, făcându-le poze chiar dacă nu absolviseră încă. Asta m-a speriat imediat.

— Facem o înțelegere, fără poze astăzi. Am vorbit spre mama înainte să coboare. Oricum nu sunt adepta pozelor, dar mai ales astăzi, nu vreau să am chipul și starea imortalizate într-o poză. Mama oftă și aprobă din cap. Mi-am luat telefonul și toca, fără să o pun încă pe cap, și am coborât din mașină, trăgând o gură mare de aer și sperând să supraviețuiesc acestei zile.

Tata scoase căruciorul Robertei din portbagaj și o coborî în brațe din mașină. Am privit-o pe Amber, îmbrăcată la fel ca mine, dar ea își pusese toca în cap și e mult mai aranjată. Nu știam ce expresie facială să afișez așa că mi-am întors capul.

— Ai venit. Am auzit o voce cunoscută și am privit în spatele meu, observându-l pe Zac lângă Amber. Am rămas perplexă câteva secunde. Zac mă privi și el speriat, realizând că sunt aici, și când le-am văzut mâinile împreunate, câteva lucruri s-au pus la cap, lăsându-mă șocată. Zac și Amber?

— Oh, Zac, îmi pare bine să te văd. Îi zâmbi tata, întinzându-i mâna.

— Și mie, Christopher.

Și eu continuam să rămân șocată. Deja îl tutuiește! Știu că tata preferă asta, pentru că la început așa l-a rugat și pe Harris să îi spună, dar de cât timp îl cunoaște tata pe Zac?

— Doamnă Roberta. Zac se aplecă să sărute mâna mamei lui Amber, dar îi simțeam încă uimirea prezenței mele aici. Oare știe că suntem surori vitrege?

— Bună, Kath. Se ridică în cele din urmă spre mine și îmi zâmbi.

Am aprobat din cap, încă șocată, dar cu un zâmbet. Ochii lui Zac căzură pe mama, bulbucându-se. Înainte să mă gândesc dacă să le fac prezenta sau nu, un bărbat și o femeie apărură în spatele lor și păreau părinții lui Zac. Amber, de asemenea, pare să îi cunoască. M-am întors stânjenită și stresată de atmosfera fericită a noii familii a lui tata și am tras-o pe mama cu mine.

— Spune-mi că asta nu e Zac de care mi-ai povestit, șopti mama, eu am aprobat din cap, încă încercând să-mi revin din surprindere. Îi spusesem mamei totul despre începuturile tumultoase ale relației mele cu Harris și incidentele cu Zac. Mama oftă și își clătină capul în timp ce ne îndreptam spre scaunele noastre. Oare cum au ajuns Zac și Amber să se apropie, ba mai mult, să se și îndrăgostească? M-aș gândi mai mult la asta dacă aș fi în altă stare, dar nu am putut să nu mă gândesc la cum ar fi reacționat Harris dacă ar fi fost acum, cu mine. Pun pariu că ar fi izbucnit în râs.

Mi-am așezat toca pe cap și m-am îndreptat spre scaunele din primele rânduri. Mama rămase în spate, alături de ceilalți părinți, și am sărutat-o pe obraz, obținând un zâmbet încurajator de la ea și nescăpându-mi privirea celorlalți asupra ei. Am fost fericită că scaunele nu sunt așezate în ordine alfabetică și pot să mă așez lângă cine vreau. Am văzut-o pe Kristen pe al treilea rând și m-am așezat între ea și alt băiat ce își face vânt cu toca. Mă privi surprinsă imediat.

— Kath, nu credeam că vii, șopti, privind din instinct în spate, să vadă dacă mai apare cineva.

— A trebuit, mama e aici, am răspuns eu și am observat că nici Kristen nu arată mai bine decât mine.

— Mama ta?! Repetă surprinsă. V-ați împăcat?

Kristen știe totul despre familia mea, dar nu și noul adevăr ce îl aflasem eu.

— Da. Am aprobat din cap, privind spre scenă, unde câțiva elevi premianți se pregăteau de discurs. Am mulțumit cerului că nu o lăsasem pe directoare să mă convingă să țin și eu un discurs - ca șefa a majoretelor cu atâtea reușite și regina balului, ea credea că e necesar, dar asta ar fi fost tot ce mi-ar mai trebui acum.

— Nici eu nu am vrut să vin, dar nu am vrut să le dau ceva de bănuit părinților mei. Oftă Kristen și mi-am așezat mâna pe umărul ei.

— Nu ai nicio veste, nu-i așa? adăugă ea și am clătinat din cap, pipăindu-mă telefonul tăcut, din buzunar.

— Deci o să așteptăm... până când?

Mi-am strâns buzele, discuția cu Kristen nu mă ajută să rămân inertă la ce se întâmplă acum în viața mea.

— Nu știu, încă încerc să nu mă gândesc la asta sau o să înnebunesc, am răspuns eu, strângându-mi brațele la piept. Kristen își masă fruntea cu degetele.

Aerul ce și-l face băiatul din stânga mea, ajunge și la mine, plăcut în arșița fierbinte. În jur s-a făcut liniște, după ce toată lumea și-a ocupat locurile și eu mi-am ridicat privirea spre panglica ce nu reușisem să o prind eu acum 2 zile. Altcineva o făcuse perfect. Nu

sunt atentă la nimic în jurul meu, nu aud nimic. Mă străduiesc să nu plâng, imaginându-mi-l pe Harris acum lângă mine, strângându-mă de mână și sărutându-mă discret pe obraz. Zâmbindu-mi și făcându-mi cu ochiul. Poate și-ar fi pus o robă, până la urmă, și o tocă. Mi-am imaginat buclele lui ieșind pe marginile ei și cât de frumos ar fi fost. Înainte să îmi dau seama, am simțit înțepăturile în ochi și am încercat disperată să le opresc. Kristen îmi strânse mâna, observându-mi probabil starea și încercând să mă liniștească. Am răsuflat adânc și mi-am strâns cealaltă mână în pumn. Pe scenă vorbește acum un băiat ce atrăsese câteva glume și râsete de la fotbaliști. Era la ora de spaniolă cu mine și e genul tocilarului tipic, dar vorbește frumos, cum a făcut-o întotdeauna și nu îi băgă în seamă pe nesimțiți. Dar presiunea din mine ieși în mod surprinzător și m-am auzit vorbind:

— Ține-ți gura, Max. Am mormăit spre atacantul din fața mea și toată lumea s-a întors spre mine. M-am încruntat și am privit spre băiatul de pe scenă, care a continuat să vorbească. Max musti, dar tăcu. Chiar dacă Harris nu e aici, pun pariu că Jason și Austin sunt chiar în spatele meu. Situația dintre noi nu s-a îmbunătățit după balul mascat, când Sirrah aproape îi spărsese căpățâna, doar ca să se joace cu mintea mea. Max nu a aflat niciodată cine i-a făcut vânt pe scări.

E totuși plăcut să-mi descarc presiunea așa, și brusc, mi-aș dori să am un sac de box acum, pe care să-l lovesc și să urlu până îmi pierd cunoștința.

Profesorii vorbesc acum pe scenă, laudă mai mult sau mai puțin reușitele promoției noastre și ne urează noroc pe mai departe. Îmi e tot mai cald și am fost fericită când diplomele au început să se împartă. După ordinea alfabetică, eu sunt printre ultimii, așa că am timp să mă pregătesc. I-am urat baftă lui Kristen când a venit rândul ei și s-a străduit să le zâmbească părinților ei când i-au făcut poză. S-a întors și a răsuflat de parcă scăpase de la moarte.

În momentul în care Zac a urcat pe scenă, ochii mei au căutat-o pe Amber.

— Tu știai de Zac și Amber? am șoptit spre Kris, memorând strategia celorlalți de a-i zâmbi directoarei și a da mâna cu ea atunci când înmânează diploma și apoi zâmbetul către public.

— Ce? se întoarse Kris spre mine, normal că nici ea nu știe, mi-ar fi spus până acum.

— Sunt împreună. I-am confirmat, pentru că se apropia tot mai mult de W.

Kris își mări ochii spre mine apoi îl privi pe Zac.

— O să rămân uimită de asta altădată. Răspunse ea epuizată, lăsându-se pe spătarul scaunului. O înțeleg perfect.

Când s-a ajuns la S, am încremenit câteva secunde, dar am rămas uimită când directoarea a sărit peste numele lui. Acum realizez că sărise, de fapt, peste toți. Oare ce îi spusese Sirrah? Câte știe directoarea despre situația asta? Sunt totuși ușurată, să îi aud numele și să îi conștientizez iar lipsa, m-ar face sigur să plâng. Unii dintre cei strigați – majoritatea băieți – strigau și săreau în sus când își luau diploma, cauzând râsete în mulțime, în timp ce eu mă gândeam dacă voi fi în stare să zâmbesc acolo.

Eric West a fost strigat și știu că vine și rândul meu. Amber a urcat înaintea mea și am auzit încurajarea lui Kris când mi-am strâns pumnii.

— Katherine Avril Wrise. Vocea directoarei mi-a strigat numele și m-am ridicat mecanic, trecând printre scaune și rugându-mi picioarele să nu mă abandoneze. Am observat-o pe Amber fericită când a coborât de pe scenă și mi-a zâmbit când a trecut pe lângă mine. Nu îmi dau seama dacă e un zâmbet real sau unul fals, atenția mea e îndreptată acum spre trepte și am înghițit în sec când m-am văzut lângă directoare și cu toate privirile pe mine.

Îmi întinse diploma, strânsă într-o rolă și legată cu o panglică roșie.

— Felicitări, scumpo. Îmi zâmbi și am reușit să îi zâmbesc înapoi, dând mâna cu ea, dar apoi m-a tras ușor în brațele ei și asta m-a uimit. O mai făcuse cu elevii premianți, dar nu mă așteptam că o va face și cu mine.

— Fii puternică, îmi şopti, mângâindu-mă uşor pe spate şi mi-am dat seama că, într-adevăr, directoarea noastră ştie multe. Sunt mândră de tine, adăugă şi se depărtă.

— Mulţumesc, i-am zâmbit din nou, abţinându-mi lacrimile şi m-am întors câteva secunde spre public. Tata îmi făcea poze grămadă, dar mama se ţinuse de promisiune şi doar priveşte spre mine, cu un zâmbet mic şi cald – exact ce am nevoie acum. I-am zâmbit şi m-am străduit să îi zâmbesc şi tatei pentru poză. Nu sunt aşezaţi unul lângă altul, mama e în ultimul rând, în spatele lor, dar, cumva, iese în evidenţă mai mult ca oricine. Acum simt că ea e singurul meu părinte.

Am coborât de pe scenă, bulversată de situaţia familiei mele şi am mers înapoi la locul meu, răsuflând exact ca şi Kris când m-am aşezat pe scaun.

Au mai urmat câţiva după mine, apoi directoarea ţinu un alt discurs de încheiere şi festivitatea s-a terminat.

— Anunţă-mă dacă primeşti vreo veste, îmi spuse Kris când ne-am ridicat de pe scaune.

— Sigur, şi tu la fel. Am îmbrăţişat-o, încă nesigură să îi spun de planul meu şi al lui Sirrah, dar nu vreau să o pun şi pe ea în pericol - pentru că sigur ar vrea să vină cu noi – în caz că lucrurile nu merg bine. Ea are o familie fericită şi întreagă lângă ea.

Ne-am despărţit şi ne-am îndreptat fiecare spre familia ei. Ea, cel puţin. Eu sunt nesigură în ce direcţie să merg. Am zărit-o pe mama şi m-am îndreptat spre ea, trecând printre adolescenţi şi părinţi fericiţi.

— Felicitări, scumpa mea. Mă strânse mama în braţe, zâmbindu-mi larg şi eu am reuşit să oftez doar tăcut.

— Mersi. Putem să plecăm acum?

Înainte ca mama să îmi răspundă, l-am simţit pe tata lângă mine şi a trebuit să mă întorc spre el.

— Felicitări, scumpo. Repetă cuvintele mamei, zâmbind şi trăgându-mă în braţele lui.

— Mersi, tată. Faptul că el se bucură de lipsa lui Harris, mă

face să-l resping. Aș da orice să îl am acum pe iubitul meu lângă mine. Nu pot să cred că a ratat pasul ăsta atât de important în viața lui.

Roberta mă felicită și ea, iar Amber continua să zâmbească spre mine. Mă surprinse, îmbrățișându-mă.

— Sper că am trecut peste tot. Vorbi ea încet.

M-am îndepărtat să o privesc și am aprobat din cap

— Da!

Îmi zâmbi și m-am chinuit să-i răspund.

— Să facem câteva poze, interveni tata și eu am fost pusă în fața obiectivului înainte să pot protesta.

— Ajunge. M-am strâmbat, plecând din fața lui.

— Nu, nu. Vreau să facem mai multe, cu toții.

Nu pot să cred că partea rea de-abia acum vine. Târâtă în fața aparatului alături de părinți mei divorțați, mama și sora vitregă - într-o zi în care trebuia să fiu fericită, dar plâng în hohote pe interior. Toată lumea face asta în jurul meu, dar eu sunt singura care nu reușesc să zâmbesc cu adevărat.

— Kath! Înainte să îmi întorc capul spre vocea cunoscută, cineva a sărit pe mine și m-a luat în brațe. Miky.

— Vino să faci poze cu noi. Înainte să îmi dea voie să-i răspund, mă trase prin mulțime și eu am privit disperată spre mama, care îmi zâmbi încurajator.

M-am străduit să rezist și am fost supusă unei alte sesiuni de poze, printre prietenii mei fericiți și intacți pe interior. Fotograful e același băiat de la bal, dar acum starea mea e cu totul alta. Cine trebuie – nu mai e lângă mine. Am fost târâtă de majoretele mele, pusă chiar în mijloc la pozat și a trebuit să îmi ridic vocea ca să îi potolesc când voiau să mă ridice și să mă arunce în aer.

Toți și-au aruncat toca în aer, țipând în cor și eu mă simt pierdută. Oamenii vorbesc cu mine, dar nu îi aud, nu pot răspunde ca un om normal. Până și Candice e fericită. I-am văzut pe Victoria și Chris îmbrățișându-se, pe Amber și Zac... toți sunt lângă perechile lor, iar eu nu mai pot rezista.

Am plecat dintre ei, neavând idee încotro merg, dar căutând liniște. Am intrat pe holul gol și mi-am cuprins mijlocul cu brațele, mergând fără să am o direcție și nereușind să îmi mai stăpânesc plânsul, iar înainte să îmi dau seama, eram la vestiarele sălii de sport.

O mie de cuțite au părut să mă lovească în același timp odată cu imaginile acestei săli. Amintirile au năvălit spre mine ca un roi furios și am mers lângă vestiarul lângă care a început totul. Am suspinat și mi-am întors spatele spre el, amintindu-mi cum am fost atunci izbită de metalul dur, speriată că voi fi lovită pentru gura mea mare, dar sărutată în cel mai pasional mod pe care l-am simțit până atunci. I-am simțit presiunea peste mine și mâinile lui ce mi-ai cuprins coapsele și m-au ridicat în jurul lui, dar acum m-am prăbușit, frecându-mi spatele de dulapul rece și lăsând hohotul de plâns să iasă.

Am auzit geamătul lui Harris și atingerile lui pe șoldurile mele. Electricitatea buzelor lui și euforia acelui prim sărut.

— *Nu aici!* i-am auzit vocea și mi-am ridicat capul. Am văzut imaginea noastră, întinși pe banca din fața mea.

— *Altundeva, acum,* spusesem eu, *îmbătată de gustul lui.*

— *Nu acum, Katherine, vreau să fii tu când o să se întâmple. Acum ești drogată...* continuă el să vorbească deasupra mea, privindu-mă cu acei ochi, ce păreau magie pură.

— *Când nu o să fiu drogată, n-o să se mai întâmple,* adăugasem țâfnoasă, deși știam că mint.

— *Mai vedem noi.* Îmi zâmbi și îmi făcu cu ochiul, aplecându-se din nou spre buzele mele...

Mi-am scuturat capul, urlând înfundat și prinzându-mi părul în pumni. Mi-am ridicat genunchii și mi-am sprijinit capul pe ei, fără să mai resping amintirile și văzându-i chipul și simțindu-i atingerea în toate.

— Unde ești? am suspinat, singură în vestiarul gol.

— Unde ești? am repetat, dar nimeni nu mi-a răspuns. Am continuat să plâng fără ca cineva să mă audă și simțindu-mi viața

scurgându-se ca nisipul dintr-o clepsidră ce nu mai putea fi întoarsă pentru un nou început.

— Mi-ai promis... am șoptit atât de încet, încât nici eu nu m-am auzit.

Pierdusem deja noțiunea timpului, stând aici și profitând de locul ăsta, pentru ultima dată. Ceva a vibrat pe coapsa mea și inima mi-a făcut o implozie în piept. Mi-am ridicat roba, disperată să ajung la telefonul din buzunar și rugându-mă cu voce tare să fie el. Răceala mi-a intrat în vene când am văzut numele lui Sirrah pe ecran.

— Da?! mi-am șters nasul, sperând totuși să fi aflat ceva de locația lor.

— Vino la garaj, spuse vocea fără vreo tonalitate anume, apoi apelul s-a întrerupt.

— Alo?! am privit telefonul, confuză și enervată de lipsa de informații și m-am ridicat imediat de jos, apelându-l din nou.

Am fugit pe hol cu telefonul la ureche. Mesajul vocal al lui Sirrah m-a scos din sărite.

— Răspunde la telefon. Au venit? am vorbit repede, închizându-i și apelându-l iar.

Curtea încă forfotește de persoane, nu mai am timp să îmi caut părinții și nici să mă gândesc dacă plecaseră sau nu. Am trecut prin parcarea aglomerată, găsind cu greu acces la mașina mea și înjurându-l pe Sirrah pentru că nu îmi răspunde. De ce nu îmi răspunde? Ce se întâmplă la garaj?

Am claxonat zecile de persoane ce nu-mi dădeau voie să trec și am reușit, în cele din urmă, să ies din parcare fără să lovesc pe cineva. Aveam telefonul la ureche și apelul s-a întrerupt din nou. Am încercat să îl sun pe Harris, dar am fost respinsă de același mesaj nenorocit.

— La dracu'! am înjurat și am apăsat accelerația până la fund de data asta, cu gândul că, în câteva minute, aș putea să simt brațele lui Harris.

Mi-am aruncat roba pe scaunul din dreapta și am coborât din mașină împleticindu-mă. Sunt în fața garajului, dar încă încerc să-l

sun pe Sirrah, o să îl omor cu mâinile mele pentru stresul pe care mi l-a dat și accidentele pe care era cât pe ce să le fac până am ajuns aici. Lumina soarelui mă orbește și nu reușesc să văd nimic în interiorul garajului. Am fugit, împiedicându-mă în tocuri.

Imediat ce am intrat în garaj, o mulțime de oameni s-a întors spre mine și inima mi-a bubuit în piept de fericire, începând să bată după mai bine de 24 de ore de stagnare. V a fost prima care mi-a apărut în fața ochilor, culoarea vie a părului e ca un curcubeu după furtună și veni imediat spre mine.

— Kath! Mă trase în brațele ei și am zâmbit până când colțurile gurii au început să mă usture, apoi am început să plâng de ușurare.

— Ești bine? am expirat, strângând-o cât puteam de tare.

A aprobat din cap pe umărul meu, dar încă mai e ceva ce trebuia să văd. Esențialul, ca să fiu din nou liniștită și fericită. Ochii mei au scanat încăperea, întâlnind aproape toate figurile și s-au oprit pe el câteva secunde. Zâmbetul s-a oprit înainte să iasă, dându-mi seama că nu e el. E Sirrah. M-am depărtat de brațele lui V, pășind în fața lor și verificând tot mai atent, până când spaima obișnuită s-a instalat înapoi. Mult mai acută! Nu e aici. Altfel aș fi fost deja în brațele lui, aș fi fost în brațele lui înainte ca V să vină la mine.

— Unde e Harris? am expirat îngrozită.

Am văzut chipul lui Jay, al lui Ty, Ken, Mike... toți ceilalți.

— Unde e? am întrebat din nou, când nimeni nu mi-a răspuns. Chipurile din jur au devenit pale și inerte, privindu-mă fără expresie sau ferindu-se de ochii mei.

Lacrimile au apărut iar, alături de suspine și tremuratul puternic, când nimeni nu îmi răspunse.

Jason și Austin au ajuns în spatele meu, dând năvală înăuntru. Mi-am pierdut mințile cu adevărat, le-am ținut până acum, tot sperând și sperând, dar acum ceilalți s-au întors... toți s-au întors, cu excepția lui și m-am auzit țipând de disperare:

— Unde e Harris?!

— Kath, Kath, calmează-te. Mâinile lui V s-au așezat pe brațele mele, am început să tremur.

— E, e... suspinam în sughițuri și mi-am simțit trupul cedând. Asta nu e real, nu poate fi real.

— Kath, nu, nu e mort. Nu e mort. Îmi repetă o voce ce pare cunoscută, dar nu e cea care trebuie. Sirrah apăru lângă mine și mă ajută să mă restabilesc pe picioare. Trupul meu căpătă o greutate de plumb și mă trage spre podea.

— Aduceți-i niște apă. Vorbi Sirrah și eu m-am luptat cu propria-mi luciditate.

— Spune-mi unde e! De ce nu a venit cu voi? Am țipat spre ceilalți. Nicky apăru cu un pahar de apă, dar am respins-o. Sirrah mă trase spre un scaun și se aplecă pe vine, lângă mine, privindu-mă ca pe o dereglată mintal ce urmează să claclieze în orice secundă. Și exact așa mă simt. V se aplecă și ea lângă mine. Gesturile lor mă sperie și mai tare.

— Nu știm încă unde e Harris. Aproape că șopti și inima mi-a bubuit în piept.

— Cum adică nu știți unde e? A fost cu voi acolo. Nu mă mințiți, spuneți-mi ce s-a întâmplat cu el. Am continuat eu să țip disperată, ținută cu greu pe scaun, de Sirrah.

— Atacul nostru n-a decurs așa cum am plănuit. Ne-a fost întinsă o capcană, începu V și am tremurat. Au fost mai mulți soldați decât am crezut noi. Harris conducea primul grup, care avea să ajungă la ei și să ne transmită nouă când putem să atacăm. Au plecat doar patru, dar au fost prinși, și singurul lucru pe care-l mai știm e Harris urlându-ne în stație să nu atacăm și să fugim. După asta, totul s-a întrerupt. N-am mai reușit să luăm legătura cu el sau cu ceilalți și ne-am ascuns într-un sat. Nu aveam telefoane, ne era frică să vă contactăm ca să nu fim localizați și, într-un final, Vargon ne-a găsit și ne-a făcut rost de un avion să ne întoarcem acasă.

Mi-am pus coatele pe genuchi și mi-am proptit capul în mâini.

— Vargon v-a ajutat, am conștientizat, până acum tot mai credeam că omul ăla e de vină pentru dispariția lor.

— Carter l-a rugat. Mi-am ridicat capul imediat, realizând că Harris nu e singurul care lipsește.

— Unde e Carter?

V își strânse buzele și privi în jos, iar Jay vorbi:

— A plecat. După mesajul lui Harris, s-a făcut dispărut și cu siguranță nu vom mai auzi de el prea curând. Pe el voiau să îl prindă. *Capul.*

Mi-am strâns pumnii, furioasă.

— A plecat pur și simplu și v-a lăsat acolo?

Toți tăcură, dar văd furia în ochii lor. Disperarea pune iar stăpânire pe mine. Ei îmi spun că nu, dar știu că Harris ar putea fi mort în momentul ăsta. Mort și îngropat sub o dună de nisip. Când V m-a strâns în brațe, am realizat că plâng în hohote.

— Kath, calmează-te, te rog. Nu știm încă nimic, dar, cel mai probabil, Harris a fost prins. Îl cunosc, nu e prost, n-a mai opus rezistență când s-a văzut încolțit, așa că nu l-au omorât. Dacă l-au arestat, o să aflăm în curând așa că, te rog, liniștește-te. Simt durerea din glasul lui Jay, și brațele ei ce mă strâng cu putere, ale lui V. Dar nu mai conștientizez nimic în jurul meu, totul e pierdut. Știreangul mi-a fost pus la gât, trapa trasă și totul s-a sfârșit în cele din urmă. Nu mai am nimic de ce să mă țin, nicio speranță.

Restul de viață din mine s-a scurs, realizând că l-am pierdut pentru totdeauna, de data asta. Chiar dacă încă trăiește, e în mâinile unor oameni care îl vor lua de lângă mine și îl vor arunca în spatele gratiilor pentru tot restul vieții.

* * *

Mă simt sufocată, înecată sau strangulată, nu îmi pot da seama, încă. O greutate imensă îmi apasă pe piept, de parcă aș fi îngropată de vie. Ceva mă prinse de mână și am reușit să deschid ochii. Lângă mine, întins pe spate, e Harris. O rană grotească și deschisă îi despicase pieptul, iar sângele udase nisipul sub el. Amândoi suntem într-o furtună de nisip. I-am țipat numele și am încercat să mă întind spre el, dar vântul puternic mă trase departe. El mă privi, blând, calm, lăcrimând.

— Îmi pare rău că nu m-am putut ține de promisiune, l-am auzit șoptind, înainte ca furtuna să mi-l spulbere.

* * *

— Nu! M-am trezit urlând, ridicându-mă în șezut și agitându-mă ca un animal turbat.

— Șșș, Katherine, scumpo, e în regulă. O voce a vorbit lângă mine, dar nu am reușit să devin destul de conștientă să o recunosc. Respirația mea iese nebunește și trupul mi-e acum ud de transpirație și tremurând spasmatic din cauza imaginii lui Harris împușcat.

— El... a... e... m-am bâlbâit, incapabilă să rostesc un cuvânt coerent și mi-am dat seama că mama e lângă mine când m-a strâns în brațe.

— Nu, nu e. A fost un coșmar, doar un coșmar, scumpo. Mama încercă să mă calmeze, mângâindu-mi spatele și am continuat să suspin la pieptul ei, incapabilă să îmi opresc tremuratul sau să șterg acea imagine sfâșietoare din memorie.

După un timp, respirația mea s-a calmat și mama a început să mă legene la pieptul ei, așa cum nu a mai făcut-o de mai bine de 10 ani.

Am privit în jurul meu și mi-am dat seama că sunt în camera lui Harris, de la garaj, nu știu cum am ajuns aici, iar afară e deja întuneric. Cred că apa pe care mi-au dat-o să mă liniștească, mai conținea ceva. Mi-am frecat tâmplele ce mocnesc și m-am ridicat de la pieptul mamei. Îmi șterse lacrimile de pe obraji și mă privi reținută.

— Cum ai ajuns aici? am întrebat cu un glas ce îmi e necunoscut.

— Sirrah m-a adus. Îmi mângâie o șuviță de păr și m-am străduit să o văd prin întuneric.

— Trebuia să plec. Am realizat asta brusc.

Mama clătină din cap.

— O să plec astăzi, i-am mai cerut lui Hugh o noapte aici, cu tine.

Mi-am șters nasul și am aprobat din cap, neștiind ce să spun, dar fericită că mama e aici în momentul ăsta. „Astăzi" - deci e trecut deja de miezul nopții. Mama oftă și mă trase din nou în brațele ei.

— Scumpo, trebuie să fii puternică, orice ar fi.

Am dezaprobat imediat din cap.

— Nu vreau să fiu puternică fără el, nu exist fără el.

Mama mă strânse mai tare.

— N-ai idee unde aș fi fost eu acum, dacă nu îl întâlneam pe Harris, am adăugat înainte ca ea să mă contrazică, amintindu-mi de perioada mea întunecată din New York.

Mama tăcu câteva minute bune, fără să argumenteze contra mea și îmi reamintesc de ce o iubeam atât de mult.

— Promite-mi că nu o să faci vreo prostie. Te rog, Katherine, știu cât va durea la început, dar promite-mi că nu vei face nimic necugetat în cazul în care Harris nu o să se mai întoarcă. M-am cutremurat la pieptul ei, ultimele cuvinte îmi înghețau sângele și imaginea din coșmar a revenit. Mama plânge și ea în creștetul meu, am început iar să suspin. Mi-am amintit cuvintele lui Harris din vis și mi-am dat seama că nici eu nu sunt sigură dacă m-aș putea ține de promisiunea asta.

Fără Harris, pare că o să mor chiar înainte să gândesc necugetat. N-ar durea doar la început, așa cum zice mama, ar durea pentru totdeauna, așa cum și pe ea încă o mai doare atât de tare despărțirea de tata, iar ea încă are șansa să îl vadă viu. Dacă Harris e acum... dacă n-o să-l mai văd niciodată... Mi-am scuturat capul, disperată, plângând iar în hohote și neștiind ce să îi răspund mamei.

— Promite-mi că o să încerci să fii puternică! repetă ea și eu am suspinat.

— O să încerc, pentru tine. Știu deja că promisiunea asta îmi va face suferința mai acută. Dacă o să rămân fără Harris, vreau să merg după el fără vreun alt gând care să mă tragă înapoi.

Mama mă sărută pe frunte și m-am întins iar pe saltea, pierdută în inerția mea, cu ochii goi și gânduri înfricoșătoare, așteptând un

semn, orice de la el, și totodată speriată că voi primi confirmarea că l-am pierdut pentru totdeauna.

— O să încerc să-l conving pe Hugh să mă mai lase să stau aici, cel puțin până primim ceva despre Harris. Voiam să aprob din cap, dar m-am cutremurat iar, felul în care mama spusese „despre Harris" și nu „de la Harris" de parcă el ar fi deja pierdut și nu mai are cum să ne transmită vreo veste. Mi-am lipit urechea de perna, imaginându-mi pieptul lui Harris și inima pe care o ascult uneori bătând liniștit, dacă acum e oprită? Dacă nu o să mai bată vreodată?

— Nu, nu, nu, nu... M-am agitat înnebunită pe saltea, astupându-mi urechile și ghemuindu-mă, fără să mai aud cuvintele mamei și dându-mi seama că nu am nicio putere să lupt pentru supraviețuirea mea, fără Harris.

Am rămas pe saltea, neștiind dacă trupul îmi tremură sau e liniștit, neștiind dacă plâng sau dacă mama mai vorbește cu mine. Durerea e mai rea după fiecare secundă, fiecare secundă fără un semn de la el. Mă pierdeam de mine și mă simțeam tot mai incompletă și depărtată de motivul existenței mele.

...

M-am trezit în cimitir, lângă mormântul Samanthei. Nu știu dacă am ajuns aici fără să-mi dau seama, căutând alinare, sau sunt într-un alt vis. Soarele strălucea puternic deasupra mea și am realizat că țin în mână un buchet de trandafiri roșii. Mi-am coborât privirea și m-am speriat, observându-mi rochia neagră ce ajunge până în pământ și îmi acoperă tot trupul. Mi-e cald. Dorul de Harris m-a împins probabil să îmbrac culoarea asta. Mi-am șters fruntea transpirată și m-am aplecat spre mormântul Samanthei, lăsând florile jos și căutând fluturii făcuți de Harris. Dar nu îi văd și înainte să îmi dau seama, două cuvinte s-au așternut în fața mea și trupul mi-a cedat pe genunchi. Am țipat cât am putut de tare, punându-mi apoi mâinile la gură, pentru că nu sunt la mormântul Samanthei. Alte cuvinte sunt scrise pe placa neagră, de marmură: *Harris Stone*. Mi-am pierdut suflul și mințile, m-am trântit pe spate

și am început să mă târăsc înapoi, depărtându-mă de mormânt și de numele lui imprimat acolo, continuând să țip până când cineva m-a prins și m-a ridicat.

— Nuuuu! am continuat să țip, contra brațelor ce mă zguduiau.

— Kath, trezește-te.

Am deschis ochii într-un suspin, speriată de vocea ce mi-a țipat numele și am văzut chipul lui Sirrah lângă mine. Acum îmi e atât de limpede cine e. Mi-am dat seama că încă tremuram și suspinam când Sirrah m-a tras în brațele lui să mă calmeze.

— Liniștește-te, a fost doar un vis.

Da, acum a fost doar un vis, dar dacă va deveni real? Am privit spre corpul meu, amintindu-mi înspăimântată de rochia de doliu, dar am văzut aceleași haine pe care le-am avut ieri la festivitate. Fusta mi se ridicase foarte mult pe coapse în agitația mea și am tras-o în jos, stânjenită.

— Ești OK? se asigură Sirrah, coborându-și privirea spre mine și am aprobat din cap, trecându-mi mâinile prin păr. Am observat că în cameră e deja o baie de lumină.

— Cat e ceasul? am vrut eu să știu.

— Aproape 12.

L-am privit speriată.

— Aveai nevoie de somn, acum două nopți nu ai dormit de loc.

— Mi-ați dat un somnifer?

— Un fel de somnifer.

M-am încruntat la Sirrah. După noaptea asta, nu vreau să mai închid ochii vreodată. Mi-am scuturat iar capul, înfigându-mi degetele în scalp.

— Kath, calmează-te, a fost doar un vis.

Mi-am tras nasul.

— Ați aflat ceva? am întrebat, dar știu deja răspunsul.

Sirrah clătină din cap.

— Mama a plecat?

— Nu, încearcă să îl convingă pe Reynolds să o mai lase aici câteva zile. Până se întoarce Harris.

Ultima parte e atât de plăcută, nu știu dacă Sirrah o crede sau nu, dar era mană cerească să aud că există posibilitatea ca el să se întoarcă. Viu.

— Ți-e foame?

Mi-am scuturat capul în semn că nu.

— Kath, trebuie să mănânci. Distrugându-te pe tine nu ajută la nimic. Mă critică Sirrah. Nu îl ajută pe Harris cu nimic, dimpotrivă. Adăugă înainte ca eu să protestez și mi-am închis gura. Pare că știe exact unde să mă atace. Dezavantajul de a-l avea lângă tine pe fratele geamăn al iubitului tău.

M-am lăsat scoasă de el afară din cameră, trupul meu pare complet secat de puteri. Nu simt asta, dar trebuia să îmi fie foame, nu am mai mâncat nimic de ieri dimineață. Jos în garaj, ceilalți sunt tăcuți și privesc în gol. Ușa metalică e închisă, ceea ce nu se întâmplă niciodată în timpul zilei, când e cald. Doar computerele lui Ty luminează vag un mic spațiu din încăpere. Toți și-au întors privirea spre mine. Doar V, Jay și Ty mai sunt aici. Vechea formulă dintotdeauna.

— Ceva? am întrebat privind spre Ty. Acesta își mușcă buza.

— Dacă e arestat, trebuie să așteptăm și să sperăm că o să-l extrădeze înapoi în țară.

Mi-am strâns și eu buzele, „dacă e arestat".

— Kath, o să fie bine, îl știi pe Harris, e bine. V veni spre mine și mă îmbrățișă, încercând să mă consoleze, dar nu funcționa.

— Vreun semn de la Carter?

Jay pufni imediat, în scârbă.

— Dacă o să mai apară vreodată, o să îl omor cu mâinile mele. Dar fii sigură că nu o să îl mai vedem vreodată.

M-am desprins de brațele lui V și l-am privit mai atent.

— Ce vrei să spui?

— S-a cărat cu totul. Casa e goală, depozitul e gol și sigilat. Seattle e un teritoriu închis pentru Carter Gunn.

M-am încruntat năucită.

— Stai, a luat armele din depozit? Toți aprobară.

— Dar de ce a făcut asta? Cum poate să vă abandoneze așa? am răbufnit eu. Jay pufni iar.

— De parcă noi am însemnat vreodată ceva pentru el, în afară de sclavii ce îi fac treaba.

— Probabil îi e teamă că e filat. De ceva timp suspecta că Interpolul e pe urmele lui și crede că tot ce s-a întâmplat a fost o diversiune să îl prindă pe el. Poate fi încă urmărit, așa că a fugit. Îmi explică Ty.

— Dar asta înseamnă că și voi sunteți în pericol, am adăugat eu repede, înțelegând motivul ușii închise ce seamănă cu o baricadă în jur. Toți tăcură un timp.

— Am putea fi, dar noi nu suntem atât de importanți. Capul e cel pe care-l caută și deocamdată au prins doar mâna dreaptă a capului.

Nu mi-a luat mai mult de o secundă să îmi dau seama că V se referă la Harris. Mi-am tras un scaun și m-am așezat pe el, proptindu-mi capul în palme. Sirrah e încă tăcut lângă mine.

— Dacă o să fie închis, cât ar putea să ia? am întrebat gâtuită. Toți păreau speriați de întrebare.

— Depinde de câte acuzații au împotriva lui. Îmi răspunse Ty și m-am panicat.

Lista acuzațiilor care ar putea să cadă pe Harris e înfricoșătoare.

—Partea rea e că va primi sigur cu executare. Jay îmi adânci disperarea și mai tare, așa că m-am ridicat de pe scaun.

— Să nu ne mai dăm cu presupusul, așteptăm și o să vedem. Sirrah părea să-i certe pe ceilalți, dar ei nu făceau decât să spună adevărul. Știu că dispariția lui Harris îi doare și pe ei, dar îi pot supraviețui - spre deosebire de mine.

— Hai să mănânci. Sirrah mă trase înapoi spre etaj, fără alte explicații și l-am urmat, nu pentru că îmi e foame, ci pentru a scăpa de presupunerile întunecate ale celorlalți. În bucătărie, am fost surprinsă să le găsesc pe mama și Nicky. Aproape că uitasem de prietena mea. Lăsă un bol pe masă și veni imediat spre mine să mă îmbrățișeze. Umărul lui Nicky se simțea atât de cunoscut în

sentimentul ăsta, nu am plâns nicăieri mai mult ca pe umărul ei. Am cuprins-o în brațe și am lăsat lacrimile să curgă.

— Ești puternică, nu uita asta. Rezistă doar. Nu trebuie să treci peste, pentru că el o să se întoarcă, trebuie doar să reziști. Nemernicul ăla nu e așa ușor de doborât, mai ales de când te are pe tine.

Și ăsta e unul dintre motivele pentru care Nicky e cea mai bună prietenă a mea. Am strâns-o mai tare în brațe.

— Mi-e frică, am spus asta pentru prima dată, deși e cel mai puternic sentiment al meu, la ora actuală.

— Știu... Nicky pare că vrea să spună mai multe, dar se opri. Mi-am ridicat privirea spre mama ce ne privea tăcută. Sirrah dispăruse din bucătărie.

M-am desprins de pieptul lui Nicky și mi-am șters nasul umed.

— Ai vorbit cu Reynolds?

— Da! oftă mama. L-am convins să mă mai lase două zile, dar sper să nu suspecteze ceva. A propus ca tu să vii în California, în vacanță.

M-am strâmbat dezgustată.

— O vacanță cu Reynolds e tot ce am nevoie acum.

Mama mă aprobă obosită.

— Ai dormit noaptea trecută?

— Nu prea mult, recunoscu și i-am văzut pentru prima dată pungile de sub ochi.

— Mergi și dormi, mamă. Oftă zâmbind și mă strânse în brațe. Toată lumea mă strânge în brațe în ultimul timp, de parcă și-ar lua adio de la mine, și poate că așa e.

— Vrei să rămâi aici, sau ne întoarcem...

Mi-am scuturat capul înainte ca mama să termine.

— Nu pot să intru acum în casa aia. Mama aprobă, înțelegându-mă imediat și îmi masă brațele în alt gest ce parcă spunea „Du-te cu bine!"

„Acasă" nu mai există acum fără Harris. Și aici sunt multe amintiri cu el, dar nu atât de puternice ca în acea casă.

— Bine, atunci o să merg să îmi iau bagajul de acolo și câteva haine pentru tine.

Am aprobat din cap. Mama mă sărută pe frunte înainte să iasă din bucătărie și am presupus că îl va lua pe Sirrah cu ea. M-am întors spre Nicky.

— Mama ta e chiar uimitoare, vreau să te înjur pentru imaginea proastă pe care mi-ai creat-o despre ea. Se încruntă la mine și am zâmbit slab.

— Ei bine, cunoșteam o cu totul altă poveste atunci. M-am scuzat eu, stânjenită de cum am tratat-o pe mama după divorț.

— Și în afară de asta, e sexy ca dracu'. Sunt mai mult ca sigură că lui Sirrah i s-au aprins călcâiele după ea. Se ține peste tot după ea, a uitat complet de Ariana aia.

— Alexandra.

— Mă rog.

Dacă cineva mă poate face să râd în situația asta, aceea e Nicky.

— Îți dai seama, din mamă vitregă, iubită și totodată mama iubitei fratelui geamăn. Drace, complicați mai sunteți. S-ar putea face un serial după voi.

Am luat o lingură de pe masă și am aruncat-o în ea.

— Taci, nu sunt în dispoziția pentru glume în momentul ăsta.

M-am așezat pe un scaun, la masă, simțindu-mi picioarele moi și instabile. Nicky oftă și se așează lângă mine.

— Îmi pare rău, încerc doar să te înveselesc.

Mi-am pus coatele pe masă și mi-am înfipt iar degetele în păr.

— Știu, dar e un singur lucru ce mă poate înveseli acum.

Am privit spre modelul în carouri de negru și crem al feței de masă și Nicky se ridică de lângă mine, mergând spre aragaz și întorcându-se cu o farfurie de paste cu sos de roșii.

— Măcar să-ți dau ceva care să te țină pe picioare. Îmi așează farfuria în față și înfipse furculița în pastele ce scoteau aburi.

— Mănâncă! Îmi ordonă și oricât de bine miros și câtă nevoie am de hrană, nu găsesc puterea să le bag în gură, simt ca o să le dau afară după asta.

Nicky mă sfredeli cu privirea, așa că am luat furculița în mână, învârtind pastele în jurul ei și trăgând de timp, lăsând doar frica să mă hrănească.

— Nicky, tu ai fost acolo, spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Mi-am ridicat privirea spre ea și oftă.

— Știi deja tot.

— Nu, vreau fiecare detaliu de când ați ajuns acolo și până la dispariția lui Harris. L-am simțit încă de la început nesigur pe atacul ăsta. Am insistat eu, amintindu-mi momentele în care Harris cădea pe gânduri și ceva părea să îl macine pe interior.

— OK, oftă Nicky iar. Totul a decurs normal când am ajuns acolo, problema noastră atunci era buncărul ăla împuțit și că nu prea aveam semnal la telefoane. Când a aterizat avionul companiei de armament, noi aveam deja câțiva spioni acolo și ne-au spus că sunt doar 7 soldați. Părea floare la ureche și nu ne-am dat seama că e prea frumos să fie adevărat. Ne-am grupat și Harris a plecat primul, în echipă cu Shane, Eric, Rob și Cody. Ei urmau se ne dea semnalul, iar între timp noi am împânzit toată zona, rămânând cam la jumătate de kilometru în urma lor. Harris urma să decidă dacă e mai bine să atacăm înaintea demonstrației cu racheta, sau după. Așteptam semnalul lui Harris și-mi amintesc că era o liniște mormântală până am auzit vocea lui urlându-ne în stație să fugim, să nu atacăm. Doar asta a spus, acompaniat de bubuituri și împușcături, iar transmisia s-a întrerupt.

Mi-am simțit iar lacrimile șuvoaie pe față, imaginându-mi vocea lui Harris și ce s-ar fi putut întâmpla după asta, secvența din vis mi-a înfipt un cuțit în spate.

— Continuă, am insistat suspinând.

— Cam asta e, nu am mai reușit să dăm de Harris sau de ceilalți, ne-am dat seama că erau mai mulți soldați decât am crezut noi și probabil stăteau ascunși în avion, pentru o eventuală ambuscadă. L-au detectat pe Harris prima dată și l-au atacat, urmau să vină și după noi, așa că am fugit. Nu ne puteam întoarce la buncăr, așa că ne-am adăpostit într-un sat mic pentru mai bine de 7 ore până

când Vargon ne-a găsit și ne-a dat un avion către casă. Nu ne-a dat niciun detaliu despre ce s-a întâmplat, a spus doar că ceilalți au dispărut și Carter a plecat.

Mi-am strâns dinții, mânioasă pe acel trădător.

— Harris s-a sacrificat acolo pentru noi. Putea să ne cheme să-l ajutăm, dar ne-a spus să fugim. Doar el știe câți atacatori erau acolo, dar chiar și așa, ne-a salvat.

Mi-am proptit iar capul în palme și mi-am strâns ochii printre lacrimi. Harris a devenit un kamikáze în misiunea asta, dar unul care s-a sacrificat pentru a-i salva pe alții.

— Îmi pare rău, Kath, tuturor ne pare. Trebuia să mergem după el, să-l ajutăm, dar ne-am speriat și, în asemenea momente fiecare se gândește doar la el. Simțeam căința în glasul lui Nicky – lucru ce nu se întâmplă des – și m-am întins spre ea să o îmbrățișez. N-o consider vinovată pentru ce s-a întâmplat, pe niciunul dintre ei, știu că au fugit să-și salveze viața și dacă nu ar fi făcut-o, poate nu s-ar mai fi întors niciunul. Dar mi-aș fi dorit să fiu acolo, să fiu cu el, să îl ajut, însă nici nu s-a deschis vreodată vorba de asta. Pe când Nicky... a fost ca praful de pușcă pentru lumea lor, de când a apărut. Nu le-a luat mult să-și dea seama că o fată atât de vulcanică, neisprăvită și curajoasă o să le prindă bine, e o V cu părul roșu, de asta Mike a poreclit-o Red. Ea e stăpână pe propriile ei decizii, dar eu, oricât de bună aș fi fost, oricât de curajoasă și agilă, locul meu e în spatele baricadei. Harris întotdeauna m-a ținut acolo, dar dacă el nu se mai întoarce, va trebui să ies în fața zidului de protecție. M-am săturat să stau ascunsă, mereu în siguranță, mereu protejată. Aș fi vrut să fiu acolo, aș fi mers după el și am fi murit sau am fi fost arestați împreună, oricare din astea două variante e mai bună decât ce trăiesc acum.

— I-am auzit pe ceilalți vorbind de o evadare, spuse Nicky și mi-am ridicat capul de pe umărul ei.

— Ce?!

— Vor să îl ajute pe Harris să evadeze în cazul în care va fi închis. Ochii mei s-au mărit în ce părea frică și încântare, dar Nicky rămase reținută. Dar va fi o problemă pentru că el nu vrea asta.

— Ce vrei să spui? M-am încruntat nedumerită.

Nicky oftă. Nu am auzit-o niciodată să ofteze atât de mult, într-un timp așa scurt.

— Înainte să ajungem în Qatar, a existat o discuție pe tema asta. Ai avut dreptate când ai spus că Harris a avut o presimțire, el cât și alții.

— Ce a spus?

Nicky își strânse buzele.

— Nicky, ce a spus? Am insistat eu.

— Nu cred că îți face bine să auzi asta, dar a spus că preferă să fie omorât, decât închis. În felul ăsta ruptura va fi definitivă. Nu vrea să te tragă după el, sau, după exprimarea lui, să te oprească din trăit, așteptându-l pe el. Și dacă va fi închis, nu o să evadeze, pentru că asta ar însemna să te pună și pe tine în pericol și o să vă petreceți viața fugind. Mi-am clătinat capul și am răsuflat furioasă. Tipic Harris să gândească așa, pentru el e normal să se sacrifice cu totul, presupunând că eu o să fiu fericită după asta.

— Asta e o prostie, dacă o să avem o șansă, o să îl ajutăm să scape. Nu-mi pasă dacă o să-mi petrec restul vieții într-un buncăr, atâta timp cât sunt cu el.

Bineînțeles, discuția noastră se baza pe teoria că Harris e acum prins și arestat, lucru ce nu e sigur. Gândul înfiorător mi-a adus iar visul în fața ochilor și m-am ridicat de la masă, fără să mă ating de paste.

— Kath, nu ai mâncat nimic. Mă certă Nicky, cu un glas sfârșit.

— Nu pot să mănânc. Am spus și am ieșit din bucătărie. Nu pot să mănânc acum, neștiind unde e Harris. Poate că și lui îi e foame, dar nimeni nu-l roagă cu mâncare, sau poată că n-o să mai aibă niciodată nevoie de mâncare.

Am izbit ușa camerei lui în urma mea, scoțând un urlet ce voia de mult să iasă, blestemând gândurile astea nenorocite și prăbușindu-mă pe salteaua lui, într-un alt hohot de plâns.

• • •

Mama mi-a adus câteva haine, am reușit să fac un duș și m-am schimbat într-o pereche de blugi scurți și unul dintre tricourile lui Harris, pe care l-am găsit în dulap. Restul zilei am zăcut pe salteaua lui, găsindu-mi o mică alinare în tutun și fumând țigară după țigară, până când plămânii aveau să mi se sufoce. Râvneam din nou la droguri și la alcool, durea atât de tare, încât aș fi încercat orice ca să mai diminueze chinul, dar încă aștept un telefon, un semn, orice, așa că am preferat să rămân doar la tutun, care mă menține lucidă până când voi primi o veste. Am destul timp să mă distrug după aceea, pentru că știu că asta o să se întâmple, oricât de multe promisiuni aș face și oricât de rezistentă aș încerca să fiu. Nu pot să fiu puternică într-o asemenea situație și nici nu vreau. Cu toate că mă bucur de prezența mamei aici, am vrut să fiu lăsată singură. Să îmi plâng suferința și să nu mai fiu nevoită să mă prefac că sunt puternică. Mama m-a înțeles și m-a lăsat în pace, chiar și cu șocul de a mă vedea fumând.

Nu îmi dau seama dacă noaptea a venit repede sau greu, dar îmi e teamă să închid ochii din nou, așa că înainte să fiu iar martora acelei secvențe înfricoșătoare, am ieșit din cameră și mi-am făcut o cafea tare care să mă mențină trează. Nu vreau să mai pun geană pe geană până când nu aflu ce s-a întâmplat cu Harris, terifiată totodată că visul se va transforma în realitate. Am auzit o discuție venind de jos și m-am oprit să ascult.

— Cu siguranță e același avion, l-am văzut, spuse Jay cu glasul alert.

— Nici nu știm dacă erau toți soldați americani, nu putem fi siguri, o contrazise Ty.

— Trebuie să așteptăm, dacă l-au adus înapoi, trebuie să-i dea dreptul măcar la un telefon, spuse V și eu am ieșit afară pe platformă.

— Ce se întâmplă? Ați aflat ceva de Harris? Toți își ridicară privirea spre mine și am observat că se alăturaseră Keith și Alexandra.

Mi-am lăsat cafeaua pe balustradă și am coborât spre ei.

— Nu suntem încă siguri de nimic, dar acum două ore, în

Seattle a aterizat un avion din Qatar. Un avion military, adăugă Ty şi inima mea a avut parte de un electroşoc.

— Ar putea fi el, l-au expulzat în ţară, am vorbit repede, aproape rămânând fără aer.

— Am urmărit toate zborurile de ieri şi astăzi, dar n-am reuşit să aflu mai multe. Încerc să pun mâna pe lista pasagerilor, dar e greu, mai ales că nu e o aeronavă de linie. Ty oftă, aplecându-se spre monitoare şi am mers lângă el, încercând să dau de ceva care să mă ajute, dar tot ce vedeam erau liste complicate, fără sens, limbaj de hacker.

— Când ai spus că a aterizat avionul? am întrebat eu.

— Acum aproximativ două ore.

— Şi cât e ceasul acum? Am continuat buimacă, pentru că habar nu am nici de asta.

— Se apropie de 11 noaptea.

— Dacă e reţinut la secţie, nu o să îi dea voie să sune cel puţin până mâine, vorbi Alexandra şi sunt atât de terminată de toate astea, că nu mai găsesc puterea să fiu enervată de prezenţa ei.

— Până la proces nu au unde altundeva să îl ţină. Trebuie să aşteptăm, spuse V, dar sunt sătulă până peste cap de aşteptat.

— Aş putea merge la secţie să verific...

— Nu, Kath, mă întrerupse Ty. Chiar dacă e acolo, n-o să-ţi spună nimic de el şi poate te arestează şi pe tine. Harris e acum un deţinut periculos pentru ei, nu e un simplu delicvent arestat.

Mi-am frecat buzele, stresată.

— Poţi intra în dosarele poliţiei, să vezi care sunt ultimii deţinuţi înregistraţi? Poate dai de el. Am continuat insistentă.

— Sunt deja logat la sistemul lor, încă nu a apărut ceva ce să ne intereseze.

Am oftat şi mi-am înfipt iar mâinile în păr, începând să mă învârtesc de stres, apoi m-am agăţat de altceva.

— Margot! am tresărit eu. Ea ne poate spune dacă Harris a fost adus aici. Toţi îmi zâmbiră amar, dându-mi de înţeles că nu sunt prima care s-a gândit la asta.

— Margot a plecat din Seattle acum șase luni, Kath. După moartea fratelui ei, n-a mai găsit un motiv să stea. Acum nu mai lucrează în poliție și nu ne mai poate ajuta. Ar putea să dea câteva telefoane, dar s-ar pune în pericol interesându-se de un asemenea infractor.

Am simțit că mă prăbușesc. Habar nu aveam că Margot nu mai e în Seattle. Mama veni și mă trase în brațele ei.

—Tot ce putem face acum e să sperăm că îi vor da dreptul la un telefon și să ne rugăm că el să fi fost în acel avion. Viu. Finaliză Ty și mi s-a cutremurat inima de nesiguranța ultimului cuvânt, dar exact asta am făcut tot restul nopții. Somnul a dispărut complet și m-am pierdut în rugăciuni și lacrimi, sperând că telefonul să îmi sune în mână și să îi aud iar glasul, după 3 zile de chin.

Întreaga noapte a rămas tăcută, nimeni nu a mers să doarmă, deși majoritatea avem nevoie de somn. Singurul zgomot ce traversa vag încăperea era provocat de tastatură lui Ty, în care degetele îi loveau încontinuu, dar fără să ne transmită și nouă ce face.

Am rămas pe scaun, inertă și pierdută în gânduri, și aproape că adormisem din nou când ușa s-a deschis și Mike și-a făcut apariția, după asta Ty a părăsit garajul fără vreo explicație și i-am tradus gestul ca o dezaprobare la orice informație despre Harris.

Ceilalți vorbeau în jurul meu, șușoteau păreri și strategii de evadare, iar eu îi ascultam pe toți și nu vorbeam cu niciunul. Întunericul era constant din cauza geamurilor acoperite, dar am dedus că se apropie dimineața. Ty s-a întors cu o cană de cafea, dar nu părea că dormise prea mult. Aș putea jura că s-a încruntat spre Mike, dar la cum funcționează imaginația mea în ultimul timp, vedeniile sunt o probabilitate. Voiam să îl întreb dacă s-a întâmplat ceva, dar m-am oprit când ceva mi-a înțepat mâna. Mi-am coborât privirea și am văzut ecranul aprins al telefonului, mâna îmi era amorțită și un număr necunoscut vibra într-un apel.

Inima mi s-a oprit instantaneu, iar în jur s-a făcut liniște.

— Cine e? mă întrebară mai multe persoane odată.

— Nu știu. Glasul îmi era strangulat și tremura.

— Răspunde, mă îndemnă Ty repede și l-am ascultat din instinct, ducând telefonul la ureche.

— Katherine, iubito?

Vocea asta. Vocea asta mi-a transmis din nou electricitatea în fiecare moleculă și nu credeam că voi mai simți asta vreodată.

— Harris?! am suspinat, ducându-mi mâna la gură și m-am ridicat de pe scaun. Harris, ești în viață. Am plâns eu.

— Da, iubito, sunt bine, liniștește-te. Vocea îi e blândă și chinuită și o mai aud undeva, undeva în computerele lui Ty, ce probabil se legase de apelul meu și acum toți ascultau.

— Harris, unde ești? Am continuat să plâng, dorindu-mi să intru în telefon și să ajung la el.

Harris oftă în difuzorul meu și în boxele lui Ty.

— Sunt în Seattle, iubito, la poliție.

Mi-am strâns ochii.

— Te-au arestat, am afirmat, pentru că e deja clar.

— Da. Iubito, ascultă-mă, nu putem vorbi mult, pentru că abia mi-au dat voie la un telefon, dar vreau ca totul să rămână așa cum e acum.

M-am încruntat neînțelegând ce vrea să spună, dar apoi am văzut fețele celorlalți și mi-am amintit conversația cu Nicky. Asta e un mesaj pentru ei, să nu facă nimic.

— Și ce o să se întâmple acum? am suspinat, ștergându-mi lacrimile. Mi-am dat seama că și el plânge. Nu-mi răspunse.

— Vreau să te văd.

— Nu pot primi vizite.

— Nu-mi pasă, trebuie să te văd. Ești rănit?

— Nu, iubito, nu sunt rănit. Promit că o să încerc să ne vedem cât mai curând, dar acum nu mai pot vorbi.

— Harris, nu...

— Te iubesc, nu uita asta. Glasul chinuit al lui Harris se auzi înainte ca el să pară smuls de lângă telefon și apelul s-a întrerupt.

— Harris? am țipat disperată, revenind la senzația din vis, când a dispărut de lângă mine.

E viu. E bine - sau așa spune el - dar e în viață și asta contează deocamdată. Situația e îngrozitoare, dar putea fi și mai îngrozitoare de atât.

Garajul a rămas în liniște pentru câteva secunde, timp în care toți ne uitam unii la alții.

— Ei bine, e în viață și asta contează deocamdată. Respiră Mike, dând glas gândurilor mele, dar disperasem atât de mult în ultimele zile, încât un apel de jumătate de minut nu îmi e de ajuns.

— Trebuie să îl văd. Am vorbit privind spre telefonul meu, simțind toate privirile pe mine.

— Nu poți, Kath, probabil e maximă securitate în jurul lui. Nu cred că o să îl poți vedea până la proces. Harris nu spusese nimic de vreun proces, dar e inevitabil. Mi-am strâns buzele.

— Trebuie să încerc. M-am întors deja spre ușă, cu vuietul de reclamații în spatele meu, din care l-am auzit pe Sirrah spunând că se ocupă el.

Am deja un plan, așa că nevoia de a-l vedea pe Harris m-a făcut să fug spre mașina mea, parcată în același loc unde am lăsat-o după absolvire.

— Kath, ce faci? L-am auzit pe Sirrah strigând în urma mea. Nu e un reținut obișnuit, nu e un vagabond săltat de pe stradă, n-o să îți dea voie să îl vezi.

— Cineva mi-a spus odată că poți face orice cu banii în lumea asta, să vedem cât de adevărat e. Sirrah a ajuns lângă mine și am intrat în mașină, fără să mă întorc spre el.

— Ce?! Ți-ai pierdut mințile?

Nu am răspuns protestului lui Sirrah și am călcat pe accelerație. Mi-am pierdut mințile încă din momentul în care el nu s-a întors acasă la data fixată, acum am mult mai mult decât niște minți pierdute.

Sirrah s-a luat după mine, încercând să mă oprească și apelându-mă non-stop. S-a mai calmat în urma mea când și-a dat seama că mă îndrept spre casă și nu spre secția de poliție. Am nevoie de o strategie mai bună decât să merg acolo și să încep să țip ca să mă lase să-l văd. Am oprit în fața casei, el era la o secundă în urma mea. Am

căutat cheile în torpedou, gândindu-mă dacă mama le-a luat când a venit după bagaje. Probabil, dar acum sunt în același loc.

— Katherine, oprește-te imediat și spune-mi ce dracu' ai de gând să faci. Nu-mi place felul în care Sirrah îmi spune numele întreg, ăsta aparține unei singure persoane.

Am descuiat ușa casei, cu el în urma mea.

— Ți-am spus: vreau să-l văd. Am fugit spre mansardă și l-am auzit oftând furios.

— Nu o să îți dea voie. Poți fi și tu reținută ca și complice al lui. Asta e motivul pentru care Harris te-a ținut mereu la distanță de lumea asta, ai văzut ce speriați sunt ceilalți. Tu ești în siguranță, de ce riști asta? Sirrah încercă să mă convingă.

Am ajuns la panoul din camera noastră și am desfăcut secțiunea de dedesubt, acolo unde nu umblam niciodată și Harris mă îndruma mereu să o fac. Intenția lui erau cumpărăturile, nu o posibilă mită pentru a-l vizita la închisoare.

Sirrah tăcu câteva secunde, văzând teancurile de bani, așezate perfect sub raftul secret, deasupra celui cu arme.

— Kath, ce naiba faci? Respiră Sirrah speriat.

Nu i-am mai răspuns și am fugit spre dulap, căutând unul din plicurile mele, care să se potrivească cât mai bine operațiunii. Am ales unul cu interiorul în V, care odată deschis, oferă o discretă, dar bună imagine spre conținut. Am înșfăcat două pachete groase cât jumătate din degetul meu și le-am îndesat în interior, nefiind siguri ce sumă reprezentau, dar apoi am observat că sunt bancnote de 100 de dolari. Suficient să sucească mințile unui polițist, sper.

— Încetează! mă întrerupse Sirrah, prinzându-mi brațul.

— Dă-mi drumul, am mârâit spre el.

— N-o să te las să faci asta. Se încruntă spre mine și furia clocoti în tâmplele mele.

— Cine crezi că ești să ai ceva de spus în ceea ce fac eu?

— O să te aresteze pentru tentativă de mituire și sunt foarte sigur că n-o să te închidă în aceeași celulă cu el, nici măcar aproape, dacă la asta te gândești.

Mi-am strâns buzele nervoasă, asta era a doua parte din planul meu, în caz ca mita nu merge.

— Asta e un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

— Dar eu nu sunt, contracară Sirrah repede, strângându-mi brațul și trăgându-mă mai aproape de el. Ochii negri au privit fix într-ai mei, derutându-mă câteva secunde, pentru că nu înțelegeam ce sentiment se află în ei.

— De ce? De ce îți pasă? Nu mai sunt furioasă, dar nici calmă. Vreau să ajung mai repede la Harris și el stă în calea mea.

Sirrah își închise ochii câteva secunde.

— Pentru că am făcut o promisiune că te voi proteja de acum încolo, după ce te-am adus la un pas de moarte.

— Nu mi-ai promis niciodată asta.

— Mi-am promis-o mie. Ochii lui deveniră mai blânzi și momentul ăsta e ciudat și nepotrivit acum.

— În momentul ăsta, doar mintea mea e în pericol, ai spus-o chiar tu. Trebuie să îl văd, să îl ating chiar și în spatele gratiilor până nu e închis și o să îl mai văd doar în spatele unui geam, vorbind într-un receptor pentru Dumnezeu știe câți ani.

Chipul lui Sirrah deveni trist și îmi eliberă brațul în cele din urmă. Am respirat ușor și am închis plicul, forțat de conținutul masiv din interior.

— OK, dar ai grijă. Nu risca prea mult. Am aprobat repede din cap, fericită că nu trebuie să mă mai lupt cu el.

— OK! Am respirat mai adânc, trecându-mi mâna prin păr. E ciufulit și încă port tricoul lui Harris.

Sirrah mă privi încă tăcut, ceea ce m-a făcut să înghit în sec înainte să vorbesc.

— Trebuie să mă schimb. Am privit stânjenită spre dulap, masându-mi brațul, dar nu pentru că mă durea, și Sirrah aprobă din cap, îndreptându-se spre deschizătura din podea.

Am fugit iar spre dulap, căutând ceva care să nu mă facă să arăt ca un copil ce a găsit o geantă de bani pe stradă și nu știe ce să facă cu ei. Am oftat și am ales o rochie simplă, de zi, neagră și scurtă, ce

poate arăta ca un maiou lung și mulat, dar care oferă o senzualitate uimitoare. Genul de ținută pe care Harris o adoră. Mi-am riscat norocul și am încălțat și o pereche de pantofi, cu toc mediu și decupaj în față. Mi-am trecut peria prin păr, dar fața mea e îngrozitoare. Ochii roșii și umflați, am nevoie de cel puțin o oră de machiaj detaliat ca să acopăr asta, dar nu am timp acum, așa că am aruncat o pereche de ochelarii de soare în plic. Aveau oricum să îmi folosească mai târziu și pentru altceva. M-am privit fugitiv în oglindă, arăt, cât de cât, ca o femeie ce ar putea avea câteva mii de dolari la ea și știe să îi folosească. Am coborât scările mansardei, surprinsă de prezența lui Sirrah jos. Și-a ridicat privirea spre mine și a rămas tăcut.

— Să înțeleg că ai un plan bine pus la punct. Îmi analiză ținuta și puteam să jur că s-a bâlbâit puțin.

— Trebuie totuși să pară că dețin banii ăștia, nu că i-am furat de la cineva ca să îmi vizitez iubitul la răcoare.

Am coborât spre living și el s-a ținut tăcut după mine.

— Vrei să te duc eu? Se oferi. M-am întors spre el înainte să intru în mașină.

— Nu, mă descurc, e mai bine să merg singură.

— Află dacă îi permit un avocat. Spuse și am aprobat din cap, intrând în mașină.

— Sună-mă după ce ieși. Se aplecă spre mine. Și asigură-te că o să ieși de acolo. Suna aproape ca o amenințare.

— Bine, aproape am șoptit și Sirrah îmi închise portiera.

Am pornit mașina și m-am depărtat de Sirrah, lăsând în urma senzația ciudată dintre noi doi. Zilele astea, am comunicat mai mult decât am făcut-o în ultimele 10 luni. Și cu lipsa lui Harris și înfățișarea lui Sirrah, nu ajută prea mult, dimpotrivă. Știu că nu e Harris, dar nevoia mea disperată se agață de orice ca să îl simtă, în cazul ăsta, de fratele lui geamăn.

* * *

Am oprit în fața secției, trăgând o gură mare de aer și trecându-mi iar mâna prin păr. Mi-am pus ochelarii și am ieșit din mașină.

fără să mai pierd o secundă în cugetări. Locul mi-e cunoscut, am mai fost aici acum ceva timp, arestată din cauza lui Amber și acuzată de uciderea lui Joshua și furtul mașinii pe care tocmai am parcat-o peste stradă. Păreau secole în urmă, dar același ofițer e așezat la biroul la care am fost așezată încătușată acum aproape un an.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară? Își ridică privirea spre mine și nu părea să mă recunoască, oricum port ochelari. M-am așezat pe scaunul din fața biroului.

— Da, vreau să îl văd pe arestatul Harris Stone.

Ochii bărbatului se măriră și clătină imediat din cap. Deci îl știa bine, fără să verifice dosarul.

— Nu se poate. Nu-i sunt permise vizitele, spuse imediat autoritar. Eram deja conștientă de răspunsul ăsta, așa că nu am mai tras de timp. Mi-am scos ochelarii și i-am băgat în plic, într-un gest normal, apoi l-am pus pe birou, lăsându-l dinadins deschis.

— Știu, dar cred că puteți să-mi oferiți o permisiune de 5 minute.

Bărbatul își cobori privirea și observă bancnotele ce se observau discret, dar într-un teanc masiv în plicul meu. Tresări de parcă scaunul îi oferise un electroșoc.

— Încercați să mă mituiți? Știți că vă pot aresta pentru asta? Se încruntă spre mine, dar volumul vocii era scăzut. Mi-am mai acordat 5 secunde, timp în care putea să cheme un ofițer să mă aresteze, și dacă n-o face, am o șansă.

Privi discret spre plicul meu și un zâmbet scurt mi s-a așternut în colțul gurii.

— Știu. Și ajung închisă acolo unde e și iubitul meu. Eu câștig în ambele cazuri, pe când tu câștigi doar în unul. Am aruncat și eu o privire spre plic, prea discretă pentru camera de supraveghere.

Oftă și își propti coatele pe masă. Putea să îmi spună că mă va închide în altă parte decât cea unde se afla Harris, dar nu o făcu, pentru că vrea banii.

Oftă după câteva secunde gândire, timp în care eu încercam să îmi calmez bătăile inimii.

— Ia-ți poșeta de pe birou, spuse și m-am speriat.

— Închide-o și ia-o discret, adăugă aproape în șoaptă și dispe. ram pe interior. Voiam să vorbesc când el mi-a luat-o înainte.

— Mark, rămâi tu aici până mă întorc eu, vorbi spre cineva din spatele meu și se ridică de la birou.

— Urmează-mă. Îmi ordonă și am făcut ce mi-a spus, încă nefi. ind sigură dacă o să mă închidă sau o să mă ducă la Harris.

Am intrat pe holul gol și cunoscut și el își potrivi mersul cu al meu.

— Ai 5 minute, și el nu iese din celulă. Fă în așa fel încât să pară că-ți uiți poșeta acolo. Vorbi fără să privească spre mine și am aprobat din cap. Inima îmi bătea deja nebunește și nu mai aveam răbdare, voiam să fug spre el. Am ajuns în fața unei uși masive de oțel și ofițerul ridică un receptor așezat pe perete.

— Hank, deschide-mi ușa... Deschide, îți voi explica mai târziu.

Îl simțeam tremurând, își risca pielea și nu cred că va păstra toți banii pentru el, dar sunt destui. Un clichet metalic s-a auzit și ăsta e cu totul alt nivel de arest decât ce am trăit eu până acum.

Deschise ușa și am văzut un bărbat tânăr, așezat pe o bancă și surprins de apariția noastră.

— Ce se întâmplă? Se ridică confuz, părea aproape adormit și avea mai multe pahare de plastic lângă el, din care băuse probabil cafea.

— Vino cu mine, Jimmy. Se adresă ofițerul din fața mea și voiam să trec de el pentru că acolo ar putea fi Harris.

Acesta ne privi încă contrariat, vrând să pună întrebări, dar n-o făcu și eu am fost împinsă înăuntru de cel de lângă mine.

Inima mi s-a oprit când i-am văzut chipul, așezat în șezut, pe pat, privind derutat spre gardianul lui, dar când s-a întors spre mine, lacrimile mi-au năvălit în ochi.

— Harris. Am fugit spre celula lui, prinzându-mă de gratii, iar el a fost imediat lângă mine.

— Katherine, iubito, ce cauți aici? Am aruncat plicul jos și i-am cuprins fața în palmele mele, trăgându-l spre mine și chinuindu-mă

să îl sărut printre barele de metal. Gardianul a ieșit. Avem 5 minute, probabil singurele 5 minute în care o să îl mai pot atinge, așa că am luat tot din el în sărutul ăsta. Disperarea pe care am trăit-o zilele astea că el a murit, coșmarurile, suferința, lacrimile... toate se vărsau acum. Harris își trecu și el mâinile printre gratii, chinuindu-se să îmi cuprindă obrajii și aproape că durea storcirea noastră, dar nu simțeam asta. Voiam să trec prin gratiile astea și rămân aici cu el, să merg cu el oriunde l-ar duce. Să fiu închisă pe viață, dar nu mi-ar păsa, dacă aș rămâne lângă el.

Harris își presă buzele peste ale mele și i-am simțit lacrimile contopindu-se în sărut, la fel ca ale mele. Se depărtă ușor, și am suspinat, dorindu-mi atât de tare să mă cuprindă în brațe.

— Iubito, cum ai reușit să ajungi aici?

— Nu contează, mi-am ridicat palmele și i-am mângâiat obrajii. Are o zgârietură mare, nepansată.

— Ești rănit, am suspinat, trecându-mi vârful degetului peste zgaiba de deasupra sprâncenei stângi.

Clătină din cap și mă trase să își proptească fruntea într-a mea. Degetele lui îmi ajung până la ceafă și senzația cunoscută mă face să plâng.

— Îmi pare rău, iubito. Îmi pare atât de rău. Suspină, strângându-și ochii. Am încercat să îmi abțin hohotul de plâns.

— O să te scoatem, trebuie să fii liber din nou.

Clătină din cap și am suspinat, înainte să mă contrazică.

— Harris, am nevoie de tine. Nu mă poți lăsa așa. Am plâns ca un adevărat copil abandonat, iar Harris nu e mai calm decât mine.

Ochii îi sunt la fel de roșii și umflați ca ai mei, plini de lacrimi și abia acum realizez în ce e îmbrăcat. Hainele lui obișnuite și negre sunt înlocuite de o salopetă portocalie, ce arată atât de greșit pe el, dar e frumos, la fel de frumos cum îl știu din ziua în care l-am văzut prima dată și m-am îndrăgostit de el.

— Procesul va fi peste două zile. Ține-i pe ceilalți la distanță și nu fă nimic necugetat, iubito, te rog. Șopti într-un suspin.

— Unde o să te trimită? Îți dau dreptul la un avocat?

— Sper că o să mă păstreze în Washington, și nu știu cum e cu avocatul.

Am suspinat și mi-am strivit fruntea de a lui. Vreau să urlu din fundul plămânilor, să îl scot de aici și să fug cu el.

— Orice s-ar întâmpla, nu uita că te iubesc mai mult decât orice și o să te iubesc pentru totdeauna.

Am aprobat din cap, cu buzele strânse.

— Și eu te iubesc și o să fiu mereu lângă tine, a ta, chiar dacă o să te ia de lângă mine. Harris își strânse ochii și mă trase într-un alt sărut plin de chin.

Nu vreau ca ăsta să fie un adio, nu vreau să mă gândesc că e ultima dată când îl sărut.

Înainte să îmi dau seama, ușa s-a deschis și gardianul a intrat înapoi.

— Timpul a expirat. Spuse și eu m-am lipit cât de tare am putut de buzele lui Harris, înainte să fiu trasă de lângă el.

— Te iubesc, am suspinat, aproape târâtă spre ușă.

— Te iubesc, îngerul meu. Ai grijă de tine, plânse Harris, prinzându-se de gratii, neputând să vină după mine și i-am privit chipul plin de lacrimi înainte ca ușa de metal să fie închisă în fața mea, iar celălalt ofițer să mă conducă pe hol.

— Să nu te mai întorci aici, mai ales că ai cazier. Vorbi repede, trăgându-mă pe hol, acum mă recunoscuse, dar nu mai contează.

M-a abandonat în sala agitată și eu mi-am continuat drumul spre ieșire, reușind cu greu să mă țin pe picioare și neavând nimic mai mult decât o inimă zdrobită și gustul a ce părea să fie ultimul sărut.

8. Condamnarea

Nu realizam pe unde calc și încotro mă îndrept. Am ieșit din secția de poliție și am coborât scările, în transă, încă pierdută în acea celulă, cu Harris.

— Kath! Două brațe m-au prins și m-au smucit de pe loc, rămăsesem blocată pe mijlocul treptelor.

Am fost trasă jos și mi-am ridicat privirea spre un profil ce îmi e dureros de cunoscut. Am suspinat tăcut, recunoscând buclele negre, dar înainte să sper mai mult, doi ochi căprui s-au întors spre mine și mi-am simțit lacrimile formându-se de disperare. Nu e el. E blocat acolo, închis. Condamnat.

Am urlat de furie și am lovit prima mașină ce mi-a ieșit în cale, în parcare. Nu știu cui îi aparține și nu îmi pasă, am lovit caroseria argintie cu picioarele și pumnii, continuând să țip cât puteam de tare, pentru că voiam să mă întorc la el. Să-l scot de acolo și să omor pe oricine mi-ar sta în cale. Alarma mașinii a pornit și Sirrah m-a tărât de lângă ea, cuprinzându-mi mijlocul și blocând împotrivirile mele.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul. Nu mai suport. Am țipat și cuvintele au devenit hohote de plâns la sfârșit. Mi-am lăsat greutatea în

brațele lui și am căzut la picioarele sale, incapabilă să-mi mai stăpânesc corpul. Acum că l-am pierdut pe Harris, m-am pierdut și pe mine.

— Kath, calmează-te, te rog. Sirrah îngenunche lângă mine, prinzându-mi fața în palme și m-am tras înapoi. Fundul îmi e pe asfaltul rece și mi-am strâns genunchii în brațe.

— N-o să-i mai dea niciodată drumul. O să-l închidă pe viață. Am suspinat în lacrimi, frecându-mi fața cu palmele, Sirrah mă trase la pieptul lui. Nu vreau asta, nu vreau să îl mai simt pe el. E atât de chinuitor până și să îl privesc. Mă păcălește și îmi ia mințile și mai tare, sufletul meu e închis într-o celulă acum.

— N-o să lăsăm asta să se întâmple. M-ai auzit?! Kath. Sirrah îmi trase capul, să-l privesc.

— Tocmai mi-am recuperat fratele și nu o să-i las să mi-l ia din nou. Seriozitatea vorbelor lui Sirrah m-a făcut să înghit în sec. Îți promit că vom găsi o cale să îl eliberăm. O să ți-l aduc înapoi, spuse, privind fix în ochii mei și am aprobat pierdută din cap. Îmi doresc atât de mult să cred în vorbele lui, dar par imposibile acum. Mă trase din nou la pieptul lui și mă legănă câteva momente înainte să mă ridice în picioare.

— Hai să plecăm de aici.

Sirrah mă conduse la mașina lui și am intrat fără să comentez pe scaunul pasagerului. Nu sunt în stare să îmi conduc mașina acum.

— De ce ai venit aici? am întrebat când el urcă la volan.

— Într-un fel, am prevăzut situația asta, și totodată îmi era teamă că o să faci o prostie și o să trebuiască să te scot din arest.

Mi-am tras nasul și mi-am șters lacrimile de pe obraji în timp ce Sirrah conducea spre casă. Mă bucură prezența lui, dar mă și chinuie în egală măsură. Totul ar fi fost mult mai diferit dacă nu era fratele geamăn al lui Harris. În situația în care sunt acum, și să văd o poză cu iubitul meu, mă chinuie. Un corp și un chip exact ca al lui, mă termină psihic.

— L-ai văzut? mă întrebă Sirrah după câteva minute de tăcere. Mi-am strâns buzele și am privit în față, aprobând din cap.

Tăcu și l-am văzut trecându-și limba peste buze.

— Cum e?

Îmi simțeam iar lacrimile în colțurile ochilor și mi-am trecut mâna prin păr.

— Puternic. Ca întotdeauna. Am oftat, proptindu-mi capul în palmă.

— Aș vrea să cred că are un plan.

— Nu are niciun plan. Am răspuns repede. Planul lui e să rămână acolo.

Voiam ca Sirrah să mă contrazică, dar n-o făcu.

— Te-ar pune în pericol, conștientiză el, și cuvintele astea mă înfuriau atât de tare, încât voiam să lovesc din nou ceva.

— Mi-ai promis. Trebuie să îl scoatem afară. M-am întors spre Sirrah și mi-am înfrânat lacrimile ca vorbele mele să fie serioase.

Privi spre mine și, după câteva secunde de tăcere, aprobă din cap.

* * *

Ne-am întors la garaj, pentru că, în situația asta, încă nu pot să mă întorc acasă. Fiecare loc din acea locuință colcăie cu amintirea lui Harris, totul din jurul meu e așa, dar în acea casă am trăit cea mai mare parte a relației noastre. Planurile noastre, bucuria, certurile, împăcările, nopțile de dragoste... totul e între acei pereți și nu pot să mă întorc acolo fără să-mi fie inima făcută bucăți. Ce mi-a mai rămas din ea...

Nimeni nu face ceva în legătură cu ce se întâmplă în viața noastră acum. Cu toții sunt tăcuți, neputincioși în fața arestării lui Harris. Așteaptă procesul, condamnarea și, după asta, probabil toți vor suferi o perioadă și vor trece mai departe să își vadă de viețile lor.

Dar eu... eu o să rămân distrusă în urmă. Jelindu-mi demonul și îmbătrânind în așteptarea lui.

Știu că asta se va întâmpla cu mine de acum încolo. Am ajuns la sfârșitul vieții odată cu arestarea lui Harris și ce voi trăi de acum

încolo, se va numi supraviețuire. Mă simt golită odată cu plecarea lui, nu îmi mai cunosc mintea, nu îmi mai cunosc trupul... tot ce ține de mine e Harris Stone. El m-a refăcut atunci când am fost distrusă, mi-a oferit mai mult decât am putut visa vreodată de la viață. El îmi menține toate piesele împreună. E stâlpul meu de susținere în orice... ce-o să se întâmple de acum înainte cu mine? În anii sau poate întreaga viață ce urmează s-o trăiesc fără el? Și știu că încă nu-i pot pune capăt, nu o mai pot face acum și nu datorită promisiunii făcută mamei. Asta era planul pentru situația în care Harris nu se va mai întoarce deloc înapoi, în care noi ne vom putea întâlni din nou pe lumea cealaltă. Dar e aici, a rămas cu mine, însă cu o barieră între noi ce ne poate despărți pentru tot restul vieții.

***

O minge de fotbal s-a izbit de picioarele mele și, înainte să îmi ridic privirea, un băiețel a fost imediat lângă mine, ridicând-o de jos. Mă privi timid și i-am zâmbit blând, lăsându-l să fugă la prietenii lui. Mi-am lăsat spatele pe banca de lemn, respirând cu greutate aerul curat. Plămânii mei nu mai par să fie ce au fost odată. Parcul e plin de copii mici și nu puteam decât să zâmbesc privindu-i. Dar nu văd ceva esențial și m-am ridicat imediat în picioare. Unde e Avril?

— Avril? am strigat, învârtindu-mi privirea în jur și câțiva copii s-au întors spre mine. Băiețelul a cărui minge se lovise de picioarele mele, mi-a făcut semn în spatele meu. M-am întors și am văzut-o pe Avril râzând alături de un străin.

— Avril! am strigat din nou și m-am forțat să ajung cât mai repede la ea. Se întoarse spre mine și îmi făcu semn să vin mai repede.

— Bunico, uite. Țopăi spre mine, bătând mingea roz și încercând să și-o treacă printre picioare ca un baschetbalist.

— Scumpo, m-ai speriat. De ce ai plecat de lângă ceilalți copii? m-am calmat, mângâindu-i părul negru și ondulat.

— Nu am plecat, Harris m-a învățat o mișcare de baschet. Bunico, uite. Se agită nepoțica mea pe lângă mine și mi-am ridicat

privirea spre bărbatul care e încă lângă noi și-mi privește nepoata, zâmbind.

— Cine? am vorbit ca în transă, cu ochii blocați pe părul cărunt și ondulat, ce pare atât de cunoscut.

— Bunico, el e Harris. Știu că nu trebuie să vorbesc cu străinii, dar el seamănă atât de bine cu bunicul Sirrah. Asta nu-l face străin, nu?

Vocea dulce de copil mic a lui Avril mi-a înghețat sângele în vene. Chipul străinului se ridică spre mine și nu am avut nevoie de nicio secundă să recunosc ochii verzi ce au privit într-ai mei. Chipul cunoscut dar îmbătrânit. Chipul ce ar fi trebuit să îmbătrânească lângă mine. Avril merse lângă el și îl prinse drăgăstos de mână.

— Are un tatuaj pe gât, bunico, așa cum ai tu. Nu e grozav? Zâmbi fetița spre amândoi și ochii mei s-au înecat imediat de lacrimi. Trupul slăbit a început să îmi tremure și mi-am privit propria reflexie în ochii de smarald. Părul cărunt și chipul îmbătrânit. Au trecut zeci de ani de când nu m-am mai uitat în ochii ăștia. Când trebuia să iasă?

El îmi zâmbi și inima mi-a stat în loc cum a făcut-o când l-am văzut prima dată. A trecut atâta timp de când n-am mai avut senzația asta.

— Harris?

— Bună, Katherine!

* * *

— Nuuuu! Am țipat, ridicându-mă în șezut și încolăcindu-mă în cearșaf, parcă ascunzându-mă de lume și de coșmarurile îngrozitoare, terifiată să mai adorm, terifiată să mă gândesc la el.

N-am realizat că sunt acasă la tata până când i-am auzit râsul și mama m-a strâns ușor de mână. Sunt pe canapeaua din sufragerie, complet paralelă cu discuția lor. Mi-am adus vag aminte de vorbele mamei de azi-dimineață și de ideea tatei de a organiza o masă în familie în care să îngroape securea războiului. Nu îmi aduc aminte când am fost de acord să vin aici.

— Kath, ce e cu tine, scumpo? mă întrebă tata și mi-am ridicat privirea pierdută spre el. Știu că m-am oprit din plâns noaptea trecută după acel coșmar și am căzut în altă stare anestezică în care nu mai sunt conștientă de nimic în jurul meu. Mâine e procesul lui Harris și mintea mea pare să numere fiecare secundă care mi-a mai rămas până la sentința definitivă ce mă va despărți de iubitul meu.

Înainte să pot să răspund, am auzit ușa de la intrare deschizându-se și un hohot de râs a intrat în casă. Cu toții ne-am întors privirea și i-am văzut pe Amber și Zac, apărând în sufragerie, plini de veselie și comportându-se ca un adevărat cuplu de îndrăgostiți. S-au oprit imediat ce ne-au zărit pe mine și pe mama.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Amber cu un zâmbet tâmp. Zac pare că vrea să se pitească în spatele ei, privirea lui e speriată asupra mea.

— Amanda pleacă mâine și ne-am gândit să facem o masă împreună și să ne închidem socotelile pașnic. Vorbi tata, zâmbind spre fosta și viitoarea lui soție (Roberta) și spre fosta lui soție (mama). Am văzut forța pusă în zâmbetul mamei. Roberta părea să se fi conformat situației și e relaxată în preajma mamei.

— Oh! De ce nu mi-ați spus? Vorbi Amber și mă simțeam al dracu' de inconfortabil. Vreau să plec de aici. Nu am chef sau dispoziția pentru picnicuri de pace cu tata. De ce am fost de acord să vin aici?

— Scuze, scumpo, a fost o decizie de moment. Era pentru prima dată când îl aud pe tata vorbindu-i lui Amber atât de drăgăstos și am realizat că mă deranjează. Știu că e fiica lui și are aceleași drepturi ca și mine, dar am crescut avându-l pe tata doar pentru mine și acum simt nu doar că îl împart cu Amber, ci că ea mi l-a luat de tot.

— OK, poate să rămână și Zac? Plănuiam să-

— Oh, nu...

— Bineînțeles!

Am oftat, ascultând întreruperea lui Zac și a tatei în același imp. Ziua asta va fi obositoare, dar într-un fel mă bucur că mă va

ajuta să mai izgonesc din gândurile negre provocate de arestarea lui Harris. Aș da orice să fie aici cu mine.

Eu, mama, Amber și Roberta am intrat în bucătărie în timp ce tata și Zac au ieșit în curte pentru grătar. E atât de enervantă situația asta, încât voiam să urlu de furie. I-am privit pe cei doi râzând și mi-am strâns buzele. Harris trebuia să fie acolo, sau măcar să fie și el. Nu mi-i pot imagina pe Harris și Zac făcând un grătar împreună, dar sunt sigură că s-ar fi străduit să se suporte pentru tata. Deja îmi imaginez cum ar fi încercat să se întrecă unul pe altul și să îl impresioneze pe tata și știu că Harris ar fi reușit să îl eclipseze pe Zac. Nu spun asta pentru că e iubitul meu, dar știu care sunt efectele pe care le poate avea Harris când încearcă să impresioneze pe cineva. De când i-a spus adevărul, nu a mai încercat să se apropie de tata. Din punctul lui de vedere, a fost mai bine să îl lase în pace și să stea la distanță, dar nu cred că asta a fost una dintre alegerile lui înțelepte.

— Kath, mă ajuți cu asta, scumpo? mă întrerupse mama din gânduri și m-am întors spre ea, lăsându-i pe tata și Zac să râdă mai departe.

— Da!

— Mamă, e OK dacă eu și Zac ieșim în seara asta până mai târziu? Vrem să stăm cât mai mult împreună în caz că nu suntem acceptați la același colegiu. Întrebă Amber și eu am ridicat surprinsă din sprânceană în timp ce rupeam frunzele de salată alături de mama, dar fără să îmi ridic privirea.

—Sigur, scumpo! aprobă Roberta zâmbitoare și Amber chițăi fericită și bătu scurt din palme. Am observat colțul ochiului mamei întorcându-se spre mine. Amber merse afară să le ducă băieților friptură și Roberta se întoarse la masa din sufragerie cu tacâmurile.

— Mă întreb dacă știe că te-a lipit pe tine de perete înainte să vrea să petreacă mai mult timp cu fiica ei. Bodogăni mama lângă mine, atât de amuzantă, că mi-a scos un chicot.

— Să înțeleg că nu îl simpatizezi pe Zac, am șoptit eu înapoi, trecând la tocatul roșiilor.

— Nu după ce mi-ai spus că ți-a făcut. Se strâmbă mama și eu am continuat să râd pe sub mustață.

— Și după cum se uită la tine, am impresia că încă vrea să te lipească de un perete.

— Mamă! M-am întors surprinsă spre ea și rânji ca un drăcușor.

— Ce?! Dacă nu te-a avut, asta nu înseamnă că încă nu tânjește după tine. Îmi făcu cu ochiul ieșind din bucătărie, cu bolul de salată. Am rămas cu gura căscată în urma ei. Îmi iubesc mama, dar i-aș da un șut în fund acum. Un singur bărbat m-a avut și o să mă aibă, iar eu nu îl am lângă mine să-l pună pe Zac la locul lui pentru că vrea să mă lipească de perete – după percepțiile mamei. Am oftat și mi-am sprijinit mâinile pe masă, îi aud pe Amber și tata râzând în curte și mă simt ca un miliardar căruia i s-a furat toată averea peste noapte. Nu mai am nimic. Dar comoara după care plâng cu adevărat e cea închisă în spatele gratiilor. Dar totuși am recuperat ceva, ceva foarte valoros, pe care îl credeam pierdut: mama. Se întoarse în bucătărie și mi-am șters repede lacrimile din colțul ochilor, întorcându-mă spre ea, dar m-am oprit brusc când am dat peste Zac.

— Hei, îmi zâmbi punând pe masă farfuria în care fusese carnea.

— Hei! Am încercat să rămân relaxată. I-am observat pe fereastra pe tata și Amber fiind concentrați pe grătar. Mama și Roberta aranjează masa în sufragerie și eu sfârșesc în bucătărie cu Zac. Am încheiat toate conflictele de mult, dar faptul că Harris e în închisoare acum, îmi dă o stare deranjantă în preajma lui Zac. Mai ales după ce a spus mama – care poate foarte bine să bată câmpii ca să mă sâcâie pe mine.

— Ești OK? Mă așteptam să iasă din bucătărie, dar n-o făcu. Normal.

— Mmh! am aprobat exagerat din cap, trecându-mi mâna prin păr, ca un om stresat. Voiam să ies din bucătărie, când am auzit vocea mamei strigând:

— Kath, poți pregăti tu frigăruile?

Am oftat. Grozav, sunt blocată aici.

— Sigur! am strigat înapoi. Mama știe că mă pricep la asta, dar

mă întreb dacă a observat că sunt singură cu Zac în bucătărie. Am deja tot ce-mi trebuie pe masă și am luat un băț și am înfipt o bucată de carne în el. Zac a făcut la fel, fără să se ofere să mă ajute. Cel puțin nu e lângă mine, ci de cealaltă parte a mesei, dar asta îl face să privească fix spre mine.

— S-a întâmplat ceva cu tine și Harris? vorbi din nou și am înfipt stresată legumele în băț. Zac întotdeauna pune întrebările la care nu vrei să răspunzi.

— Nu! am spus repede, trecând la altă frigăruie și l-am observat pe Zac mușcându-și buza. Vrea mai multe detalii, dar nu o să îi spun că Harris e închis. Deși o să afle, mai devreme sau mai târziu.

— Nu vreau să crezi că încerc ceva, doar că nu l-am văzut nici la absolvire, acum tu vii aici singură și știu că de obicei nu te lasă să mergi undeva fără el.

Am oftat fără să îmi ridic capul spre el.

— E ocupat. Nu e în țară. Am mințit, nereușind să scot ceva mai bun. Zac aprobă din cap, fără să mă creadă, dar sper să nu insiste.

— Arăți foarte tristă în ultimul timp. Nu te-am văzut niciodată așa, doar atunci când te-ai certat cu el. Își ridică privirea spre mine, parcă forțându-mă să mă uit la el și mi-am strâns buzele, văzându-mi de înfiptul cărnii și a legumelor în bețele de lemn.

— Nu ne-am certat. El nu e aici și îmi e dor de el. Atât. L-am observat aprobând iar din cap, ca un robot programat și mă întreb unde e mama-ochi-de-șoim de nu observă cine mă interoghează pe mine în bucătărie.

Dar dacă tot am început cu asta, el nu e singurul care are dreptul să fie curios.

— Că tot ai început cu întrebările... tu și Amber? De data asta mi-am ridicat privirea și acum nu mă mai privea el. Zâmbi cu ochii pe frigăruie și clătină ușor din cap.

— Da, doar șopti.

— Ei bine, tu mereu mă întrebi pe mine și acum e rândul meu. Cum s-a întâmplat asta? Mă abțineam să râd, încă gândindu-mă la cum s-ar fi amuzat Harris pe acest subiect dacă era aici.

Zac își ridică privirea spre mine și oftă.

— Nu știu! Pur și simplu am început să ne apropiem tot mai mult și, înainte să îmi dau seama, am ajuns aici.

Am ridicat din sprânceană.

— De cât timp sunteți împreună? am continuat eu curioasă, nu i-am văzut deloc la școală împreună. Sau nu am fost atentă.

— Nu de mult, aproximativ o lună. Am aprobat din cap și am trecut la ultima frigăruie.

— Și... o iubești?

Zac își strânse buzele stresat. Am zâmbit.

— Mhm, acum vezi cum e să fii interogat pe un asemenea subiect, l-am sâcâit, luându-i frigăruia din mână și pregătindu-mă să ies afară cu tava, pentru a i-o da tatei la grătar. Zac m-a prins de braț când am trecut pe lângă el.

— Nu știu încă dacă o iubesc. Poate o s-o fac în timp, dar totuși știu un lucru; în momentul ăsta îmi doresc să fi fost aici ca și iubitul tău, nu al ei. Vorbi ușor, cu fața atât de aproape de a mea, încât i-am simțit respirația pe buze.

— Ghinion!

Amândoi am tresărit, întorcându-ne privirea spre cel care vorbise. Cea mai bună intervenție ar fi fost acum mama, dar am primit ceva și mai bun, sau mai periculos. Sirrah se desprinse de cadrul ușii de care stătuse rezemat Dumnezeu știe cât timp și veni ușor spre noi. Eu am rămas locului, neștiind cum să reacționez, dar îl simt pe Zac cum i se intensifică respirația.

Geamănul se opri în fața noastră, aproape înspăimântător.

— Îți amintești ziua aia, în vestiar, Zac? Când ai sărutat-o forțat și cineva ți-a strâmbat maxilarul în secunda următoare?

Zac făcu ochii mari, privindu-l pe Sirrah. Fratele geamăn al lui Harris nu mai e ținut secret, dar el nu a venit cu noi la școală, așa că puțini au aflat de el. Presupun că Zac a aflat în cele din urmă și probabil a făcut legăturile cu atacul din acea zi. Și dacă nu, le face acum.

— Eu...

— Taci! Îl întrerupse imediat, aplecându-se spre fața lui, cu vocea vibrant de amenințătoare. Dacă te mai apropii vreodată de ea, o să termin ce-am început în ziua aia, și-ți garantez că doar o pereche de ochelari n-o să te mai ajute să acoperi daunele.

Dându-și seama că e mai inteligent să tacă, pentru că-și luase deja destule bătăi de la frații ăștia, Zac doar aprobă din cap.

— Acum du-te la tatăl lui Kath, spune că a intervenit ceva urgent și trebuie să pleci. Te descurci cu restul de minciună pentru prietena ta.

De data asta Zac nu mai tăcu.

— Ce? De ce să plec?

— Pentru că așa am spus eu. Ultimul lucru de care are acum nevoie e o potaie în călduri pe lângă ea. Privi spre mine, iar eu mi-am dat seama că nu mă mișcasem din loc și încă țin tava cu frigărui. Zac își mușcă buza de nervi.

— Și dacă nu vreau să plec?

Sirrah îi rânji malefic, de parcă aștepta să spună asta.

— Ei bine, nu pot să-ți fac nimic aici, pentru că tatăl lui Kath deja se uită la mine ca la un drac reîncarnat, dar... grătarul ăsta nu o să dureze pe vecie.

Era o amenințare clară ca lumina zilei, iar Zac fu din nou inteligent să o priceapă. Nici nu mai privi spre mine, plecă și ieși ca un vârtej din bucătărie. În altă situație, l-aș fi oprit, pentru Amber. Dar la ce tocmai mi-a spus, îi fac o favoare lăsându-l pe nemernic să plece.

Am oftat când am rămas singură cu Sirrah.

— Mersi, am simțit eu nevoia să spun. El zâmbi ca un drăcușor și îmi fură o bucată de ardei din frigăruie. Și-o aruncă în gură, apoi îmi făcu cu ochiul.

Am clătinat din cap și am ieșit cu tava din bucătărie, lăsându-l pe afurisitul ăsta superb să rânjească de unul singur, până nu încep să plâng aducându-mi aminte de Harris și de faptul că el ar fi trebuit să fie aici și să îl dea pe Zac afară.

***

La masă, discuțiile nu erau foarte aprinse, tata și mama încă sunt reținuți să poarte o conversație normală și nu vreau să mă gândesc ce e în sufletul bietei mele mame, privindu-și soțul pe care îl iubește atât de mult, plănuindu-și căsnicia alături de altă femeie. Vreau să cred că tata încă o iubește pe mama. Amber e supărată din cauza plecării bruște a lui Zac, iar Sirrah i-a luat locul, deși s-a așezat lângă mine. El pare singurul care se simte bine la masa asta. Ochii tatei nu îl părăsesc aproape deloc și am impresia că lui Sirrah îi place să îl sâcâie cu prezența lui.

— Kath, nu că mi-ar fi dor de el, dar unde e Harris? Nu l-am mai văzut de ceva timp. Cuvintele tatei mi-au pulverizat și ultimele grame de calm pe care le aveam.

Mi-am ridicat privirea spre el, mai furioasă decât plănuisem.

— Acum ai realizat că lipsește? Credeai că aș fi venit aici fără el, de dragul tău? Aproape am înjurat cuvintele printre dinți și mâna mamei s-a așezat peste a mea, încercând să mă calmeze. Tata mă privi surprins.

— Katherine, ce e cu tine? Am realizat de mult că lipsește, dar am realizat și cât de distrusă ești de câteva zile. Ce ți-a făcut nenorocitul ăla? îmi răspunse tata cu aceeași nervozitate și am clacat. Mi-am izbit pumnii în masă și m-am ridicat de pe scaun.

— Kath... mama șopti temătoare, Sirrah nu interveni, doar îl privește tăcut pe tata, probabil încercând să se abțină să nu facă o prostie, dar eu nu o să mă abțin.

— Chiar vrei să știi unde e *nenorocitul ăla*? De ce sunt eu acum mai distrusă decât o să realizezi tu vreodată? E arestat. E în spatele gratiilor și urmează să fie închis suficient cât tu să nu mai trăiești ca să îl vezi când va fi eliberat. Poftim! Ți s-a îndeplinit dorința. Harris a fost luat de lângă mine! am țipat spre tatăl meu, care e în fața mea, la celălalt capăt al mesei și mă privește stupefiat.

Mi-am strâns buzele nervoasă și am plecat de la masă, fără să mai aud glasul mamei și al tatei ce mă chemau înapoi. Am urcat la vale și am derapat pe scară când tata a ieșit pe ușă, dar nu m-am [redacted] acum m-am străduit să cad la pace

cu tatăl meu și să-l conving să îl accepte pe Harris, în momentul ăsta nu vreau să-l mai văd în viața mea. A scuipat prea mult venin asupra iubitului meu și și-a dorit prea mult să dispară din viața mea, acum rugăciunea i-a fost ascultată și chiar dacă nu e un motiv logic, dau vina pe el pentru asta. Am nevoie de cineva pe care să îl urăsc pentru că l-am pierdut pe Harris și tatăl meu s-a oferit de prea multe ori voluntar pentru asta. Nu vreau să mă întorc la garaj, nu vreau să mă întorc acasă, nu vreau să dau iar ochii cu Sirrah. Sunt pierdută și dezorientată fără Harris. Ca o busolă fără ac. Nu am niciun rost. Înainte să îmi dau seama, eram în fața cimitirului și, în ciuda visului, mi-am petrecut restul zilei plângând la mormântul Samanthei. De acum în colo, Harris nu va mai putea veni să-și viziteze nici mama.

Apelurile disperate ale mamei m-au făcut să mă întorc. Era deja 8 seara, iar eu mi-am făcut rezerve de cafea, pentru că nu vreau să mai adorm și să dau iar ochii cu Harris cu părul cărunt.

***

Zăceam pe canapea, cu ochii la televizor, fără să am habar la ce mă uit. Cu cea de-a doua cană de cafea și cu gândul la procesul de mâine. Îmi făceam calcule în privința sentinței pe care o poate primi, gândindu-mă terifiată la una pe viață. În cazul ăsta, nici măcar visul meu îngrozitor nu va mai fi posibil. Harris nu va mai ieși niciodată să îmi vadă nepoții.

Mi-am scuturat capul, izgonind gândurile ridicole, pentru că în momentul ăsta, să îmi întemeiez o familie e ultimul lucru pe care vreau să îl fac în viața asta. Știu că acum gândesc așa pentru că sunt tânără. Respingeam ideea chiar și atunci când Harris aducea asta în discuție, dar știam că, peste câțiva ani, noi doi vom fi o familie adevărată.Așa era planul și nu existau alte posibilități. Nu mă vedeam și nu mă văd lângă alt bărbat în afară de Harris. Nu vreau să fiu mama altor copii, decât ai lui.

Mi-am amintit ziua în care Harris mi-a spus că își dorește copii. O discuție serioasă, nu amuzantă, cum avem de obicei pe tema asta.

Mi-a spus că își dorește copilul lui, să îl crească și să îi ofere tot ce își dorește, ce nu a primit el de la tatăl lui. Să fie tatăl pe care el nu l-a avut niciodată. Copilăria lui Harris a lăsat amprente asupra lui, amprente ce nu se vor șterge niciodată, dar asta nu e una dintre cele rele. Dar acum Harris nu va mai putea niciodată să aibă copii. Să îi vadă crescând și să fie tatăl perfect, așa cum își dorea.

Restul nopții am petrecut-o uitându-mă la filme de groază cu mama, aproape uitând cum arată viața noastră în momentul ăsta, când vedeam oameni măcelăriți și monștri care mai de care mai îngrozitori. Acum se pare că mama e singura care mă mai menține pe linia de plutire și reușește să mă facă să zâmbesc. Ce o să fac când ea va pleca din nou?

Dimineața, niciuna dintre noi nu eram obosite. Eram speriate după un maraton de filme de groaze și drogate de cofeină, dar trebuia să ne ridicăm din fața televizorului și să dăm ochii cu filmul de groază ce e viața noastră.

...

Am coborât în garaj, mama mă aștepta deja, îmbrăcată aproape la fel ca mine, doar că ea a adăugat pantofi cu toc la blugi și cămașă albă, eu am rămas la balerini.

Ceilalți sunt în aceleași locuri unde i-am văzut în ultimele zile.

— Kath... V se ridică spre mine.

— Voi nu veniți la proces. Am dedus eu. Toți tăcură câteva secunde și priviră în pământ.

— Cred că e mai bine dacă nu o vom fi acolo. Am aprobat din cap, înțelegând de ce fac asta. Sunt încă persoanele care au fost prezente la atacul din Qatar.

— Am vrea să fim acolo, Kath, crede-ne. Pentru Harris, dar-

— E OK, Jay, înțeleg. L-am întrerupt. Sunt sigură că nici Harris nu ar vrea să vă puneți în pericol pentru asta.

— Eu vin! Nu îmi pasă, trebuie să fiu acolo pentru fratele meu. Vorbi Mike, ridicându-se de pe scaun.

— Nu, nu te duci. Mike, e periculos. Îl întrerupse Nicky

așezându-și mâna pe pieptul lui și oprindu-l. O privi pierdut și își lăsă capul în jos, fiind aproape să plângă. Știu că, în ciuda faptului că nu mai locuiesc împreună, Mike a fost și încă e cel mai apropiat prieten al lui Harris.

— Niciun semn de la Carter? am întrebat, toți își strânseră buzele și negară din cap. Mi-am scrâșnit dinții, dacă nenorocitul ăla va mai avea vreodată ghinionul să dea ochii cu mine în viața asta, o să îi jupoi carnea de pe oase.

— Noi putem să venim. Vorbi Austin. Mi-am întors privirea spre el și partenerul său, nu știu dacă sunt încă aici să mă protejeze pe mine, sau ca și prieteni în grup. Am aprobat din cap, ei nu fuseseră în Qatar, dar asta totuși nu-i scutește de pericol.

— Cred că afacerea noastră s-a încheiat acum. Am spus spre ei, amândoi zâmbiră.

— Dacă Harris nu mai e prin preajmă, asta nu înseamnă că o să te lăsăm să îți faci de cap. Jason privi drăcește spre mine. Am clătinat din cap, dar înainte să îi răspund, o mașină intră în garaj. Tot ce ne ia acum prin surprindere, devine imediat o alertă, dar sunt doar Sirrah și Alexandra.

— Ce căutați aici? i-am întrebat pe amândoi, prezența Alexandrei încă mă enervează.

— Mergem la procesul lui Harris, ce crezi? îmi răspunse Sirrah, îndesându-și mâinile în buzunare, când veni spre noi.

— Ba nu, nu mergeți. Tu ești fratele geamăn al lui Harris și nu cred că-ți va prinde bine să fii acolo.

— Îmi asum riscurile, spuse și știu că îmi repetă cuvintele, ce i-am spus eu când am fost acum două zile să îl văd pe Harris. M-am încruntat la el.

— Și tu?! M-am întors spre Alexandra. Zâmbi cu prea mult amuzament pentru starea mea.

— Harris e prietenul meu.

— Suntem prea mulți, nu putem merge toți. Am vorbit eu înainte ca ea să termine.

— Nu contează asta. Răspunse Alexandra.

— Nu o să vii acolo. M-am răstit.

— Care e problema ta? Atacă și ea.

— Tu ești problema mea. Ne-am apropiat una de alta, dar am fost repede despărțite de ceilalți. Sirrah o prinse pe Alexandra și Mike pe mine.

— Calmați-vă, asta nu ajută. Ne critică Jay. Eu și Alexandra am schimbat priviri mânioase și m-am eliberat de brațele lui Mike în cele din urmă. Mama privește tăcută toată scena, dar știu că e de partea mea.

— O să meargă Sirrah, mama, Jason, Austin și cu mine. E suficient. Nu vreau să umplem sala și să atragem atenția asupra noastră mai mult decât e deja, am spus eu autoritară, îndreptându-mă deja spre mașina mea și făcându-i mamei semn să mă urmeze.

— Oh, haide, chiar ai impresia că o să cred că asta e motivul pentru care nu vrei să vin eu? vorbi Alexandra în spatele meu. M-am oprit și mi-am strâns pumnii, întorcându-mă spre ea.

— Ziua asta va fi de ajuns de grea pentru mine și fără prezența ta. Ai avut atâția ani să fii lângă Harris și ai plecat. Ți-am spus că nu o să vii la proces și nu o să vii. Nu încerca să te pui cu mine în momentul ăsta. Am mârâit spre ea, fiind mai mult decât capabilă să scot o răfuială cu ea în cazul în care s-ar opune. Am nevoie de asta să mă descarc pe ceva, pentru că mă simt ca o butelie cu gaz în jurul focului, gata în orice secundă să explodez.

Încercă să protesteze, dar Sirrah o întoarse spre el, vorbindu-i șoptit și am dedus că încearcă să o convingă să nu vină la proces. Mi-a fost de ajuns asta și m-am întors spre mașina mea. Mama a urcat în dreapta.

— Scumpo, știu că ești într-un stadiu delicat acum, dar nu încerca să te răzbuni pe oamenii din jurul tău, spuse mama și eu am răsuflat pe nas, ieșind imediat din garaj cu Jason și Austin în urma mea.

— Mamă, ți-am spus cine e Alexandra?

— Nu!

— Deci să nu ținem discuția asta acum. O să-ți spun altă dată

și o să înțelegi. M-am încruntat eu spre drum, mama oftă și aprobă din cap.

— La cât pleci azi? am încercat să schimb subiectul, pentru că-mi pierd mințile, mai ales din cauza locului înspre care mă îndrept acum.

— După proces. Îmi pare rău, scumpo, Hugh mi-a impus să mă întorc în dimineața asta.

Mi-am strâns buzele și am aprobat din cap, fără să mă uit la ea. Cum o să supraviețuiesc tuturor lucrurilor astora?

Am oprit în fața clădirii tribunalului și am respirat o gură adâncă de aer ca și cum urmează să merg la spânzurătoare. Nici nu mă pot gândi că o să îl văd iar pe Harris, nu pot având în vedere circumstanțele în care o să îl văd.

Am ieșit din mașină și mama mi-a prins mâna, Jason și Austin erau deja lângă noi, la fel și Sirrah și am respirat oarecum ușurată că Alexandra nu a venit. Deși știu că stadiul meu de disperare mă face să o urăsc acum și să reacționez exagerat în fața oricui. Dar planurile nu au mers totuși așa cum speram. Procesul lui Harris era programat la 10 și am avut noroc pentru că am venit mai devreme, deoarece n-am fost lăsați să intrăm. Procurorul i-a dat voie doar lui Sirrah, fiind fratele lui Harris, și cu multe rugăminți și întocmiri am reușit și eu și mama să intrăm. Jason și Austin au rămas afară.

Încăperea nu e una tipică și am expirat stupefiată când am realizat că e un geam ce ne desparte de sala de judecată. Nu e ca cea în care i-am văzut pe părinții mei divorțând. Camera în care stăm noi e mică și îngustă, pe peretele din spate este un rând de scaune, iar în fața lor, jumătate de perete e din sticlă. Nici nu pot fi în aceeași cameră cu el. Ne-am așezat pe scaunele din mijloc și am privit derutați în jurul nostru.

Așa zisa sala de judecată e mică, sumbră și incoloră, cu leduri mari ce luminează pe tavan și un birou lung și masiv, unde stau probabil acuzații, în fața altuia înalt, pentru judecător. Mi-am simțit teama trecându-mi pe șira spinării și mâna mamei o strânse pe a mea. Sirrah e tăcut de cealaltă parte a mea.

Sunt doar doi bărbați în sală, în costume negre și cu privirea aspre. După câteva secunde, s-au reîntors la discuția lor și eu mă simțeam ca aruncată de pe o prăpastie. Nu e un proces normal. Harris nu va fi judecat aici, a fost deja. Va fi adus aici să i se ofere doar sentința. Îmi simțeam iar lacrimile în colțul ochilor când una dintre ușile din sală s-a deschis. Mi-am pus mâna la gură pentru a opri suspinul ce voia să iasă.Capul îi e aplecat și poartă aceeași salopetă portocalie în care l-am văzut și acum două zile. Ochii mă înțeapă tot mai tare și s-au revărsat imediat în lacrimi când și-a întors privirea spre mine. M-a privit pierdut câteva secunde, fața îi era trasă și ochii la fel de roșii ca ai mei. M-am ridicat de pe scaun și am mers lângă geam, lipindu-mi palmele de sticlă și dorindu-mi să ajung lângă el. Am văzut lacrimi și în ochii lui, dar înainte să încerce să se miște spre mine, a fost tras de cei doi ofițeri și așezat pe unul dintre scaunele din fața primului birou. Mâinile îi sunt încătușate și și-a întors imediat capul spre mine, vorbindu-mi prin privire. Două mâini s-au așezat pe mijlocul meu și mama m-a tras înapoi pe scaun, voiam să mă opun, dar știu că nu mai pot să fac nimic. Totul e pierdut.

În sala au mai intrat doi bărbați. Primul s-a așezat la unul dintre birourile laterale, iar altul a venit lângă Harris. Am privit surprinsă spre bărbatul care i-a atras atenția, îl reprezintă pe el? Nu cred că e avocatul lui, dar sper să îl ajute pe Harris în procesul ăsta.

Mi-am frecat palmele transpirate și mi-am mușcat buza când Harris s-a întors din nou spre mine. Expresia lui e inertă. Nu zâmbește, nu pare trist, nu pare nervos. Parcă privesc chipul unui cadavru. Lacrimile mele s-au întețit pe obraji. Am încercat să-l încurajez, am aprobat ușor din cap, ca și cum i-aș fi promis că voi fi pentru totdeauna a lui, indiferent ce se va întâmpla astăzi, că vom fi bine, și chipul lui a devenit mai blând și chinuit, lăsând la iveală suferința și iubirea.

Mama mi-a strâns mâna și ochii lui Harris s-au mutat câteva secunde pe ea.

— Mama. I-am mimat pe buze și l-am observat zâmbind ușor

spre ea. Mama îi zâmbi și ea. Asta nu e felul în care aș fi vrut să le fac cunoștință.

Ochii lui Harris s-au întors câteva secunde și spre fratele său și imaginile din vis mi-au revenit în minte fără să vreau. „Bunicul Sirrah" mi-a zbârlit pielea și am simțit brusca nevoia să mă depărtez de Sirrah. Asta nu se va întâmpla niciodată.

— În picioare toată lumea, s-a auzit o voce dură și am tresărit, rupând contactul cu ochii lui Harris.

Ne-am ridicat cu toții, acum văd doar spatele lui Harris, acoperit de ridicola cămașa portocalie. Judecătorul a intrat în sală. O femeie la vârsta a doua, de statură medie și cu o privire dură care dă de înțeles că nu va lăsa nimic de la ea în procesul ăsta. E îmbrăcată într-un robă neagră, alături de tunsoarea scurtă de aceeași culoare și în momentul ăsta pot să văd cum arată moartea. Moartea mea și a lui Harris, a relației noastre.

Femeia se așează fără să privească prea mult spre noi.

— Luați loc, vă rog, se auzi aceeași voce. M-am așezat din nou pe scaun, simțindu-mă ca pe cărbuni încinși.

Judecătorul a început să vorbească, adresându-i-se lui Harris, dar capul lui s-a întors din nou spre mine și privirea sa îmi cerea să fiu concentrată asupra lui. Să nu ascult ce se vorbește în jurul meu.

Și exact asta am făcut, am privit în ochii lui, încercând să nu aud toate acuzațiile ce îi sunt aduse... crimă, trafic ilegal de arme, fals și uz de fals, jaf... cum cei doi bărbați aruncă totul asupra lui și rareori reprezentantul său îi ia apărarea.

Judecătoarea devenea enervată de atitudinea lui Harris și îmi era teamă că mă poate da afară din sală. Femeia robustă se uită încruntată spre mine și își cobori privirea în documentele din fața ei.

— Vă rog să vă ridicați, domnule Stone, vorbi femeia, iar Harris o ascultă de data asta.

Se ridică ușor de pe scaun, cu mâinile încătușate în față și mi-am dus palmele la gură pentru că știu ce urmează.

— Am ascultat acuzațiile și mărturiile prezentate, luând în considerare că nu vreți să ne comunicați care sunt celelalte persoane

care fac parte din această bandă, lucru care v-ar fi putut reduce din pedeapsă, nu-mi rămâne decât să închei cazul aici.

Am înghițit în sec îngrozită. Harris n-a spus nimic despre Carter. De ce n-a făcut-o? Trădătorul a fugit, iar el îi ia apărarea. Nu știu dacă Harris face asta pentru Carter sau pur și simplu nu știe unde e, sau mă întreb dacă măcar știe că Gunn a fugit.

— Aveți ceva de spus în apărarea dumneavoastră, domnule Stone? Capul lui Harris se întoarse din nou spre mine și l-am implorat din privire să spună ceva. Să se apere, chiar dacă știu că nu are ce să spună. Am început să tremur pe scaun, privind judecătorul stresat și chipul mult prea calm al lui Harris. Am mai văzut asta, privirea unui judecător chiar înainte de a-mi lua totul.

— Domnule Stone, insistă femeia, aproape enervată.

— Nu! răspunse Harris dur. Ochii lui nu îi părăsiră pe ai mei, nu se întoarse spre judecător.

— Te iubesc! am citit pe buzele lui și am suspinat de groază, aproape de cedare.

— Acestea fiind spuse, Harris Stone, ești găsit vinovat pentru toate acuzațiile aduse și ești condamnat la o sentință între 50 de ani și închisoare pe viață, la penitenciarul statului Washington din Walla Walla, la clasa de securitate maximă, fără posibilitatea de eliberare condiționată anticipată. Ședința se suspendă. Ochii lui Harris s-au închis când femeia lovi ciocănelul de tocul din lemn și e pentru a doua oară când aud sunetul ăsta, dar spre deosebire de prima dată, acum mi-am simțit propria sentință la moarte odată cu asta.

Am rămas inertă, iar Harris a fost luat de către cei doi ofițeri.

— Nu! M-am ridicat de pe scaun și m-am lipit de geam, încercând disperată să ajung la el. Nu! Am țipat din nou și i-am simțit pe Sirrah și mama lângă mine.

— Katherine, calmează-te, scumpo.

Am privit terifiată cum e scos din sală, cu ochii plini de lacrimi îndreptați spre mine. Am alunecat pe perete și am căzut pe podea, lăsând hohotul de plâns să iasă odată cu tremuratul spasmotic.

Condamnat la o sentință de 50 ani... Sentință de 50 ani... 50 de ani...

— Nuuuuu! am țipat din nou, înfigându-mi mâinile în păr și izgonind pe oricine încerca să mă ridice de jos.

L-am pierdut. L-am pierdut. Acum într-adevăr l-am pierdut și nimic nu mi-l mai poate aduce înapoi. Am fost scoasă afară de mama și Sirrah, nu îmi puteam stăpâni tremuratul. Priveam disperată în jurul meu, căutându-l cu privirea, voiam să fug spre el indiferent cine ar fi fost în jurul lui. Dar nu l-am văzut, e un condamnat la maximă securitate acum.

Am lăsat-o pe mama să conducă, pentru că eu nu mai sunt în stare de nimic. Știam că voi ajunge în starea asta, dar e mai rău decât mi-am imaginat. Îmi simt inima sugrumată în piept și nevoia disperată să fac ceva. Să distrug ceva, pe cineva, orice mi-l poate aduce înapoi.

Sunt într-un moment în care „aș face orice" nu mai sunt doar simple cuvinte. Aș face orice și aș accepta orice care să-l scoată acum pe Harris din închisoare și să-l aducă din nou în brațele mele. Nu o să îl mai îmbrățișez niciodată, n-o să-l mai ating niciodată, n-o să-l mai sărut niciodată. Am țipat din nou și mi-am suit picioarele pe scaun, luându-mi genunchii în brațe și agitându-mă de disperare.

— Katherine, te rog, scumpo, calmează-te! Mă imploră mama plângând la fel ca mine, dar nu mă pot calma. Nu îmi pot ține nici măcar mințile intacte în momentul ăsta.

— Ce o să fac de acum încolo? L-am pierdut, mamă. Mi l-au luat! Am jelit cuvintele și mii de imagini cu Harris păreau să treacă prin fața ochilor mei într-o secundă. E ca o derulare dureroasă a relației noastre. Ca la sfârșitul unui film, când cele mai importante secvențe sunt redate în câteva secunde.

Mama a oprit în fața casei noastre și nu realizez dacă m-a întrebat sau nu să venim aici, dar nu mai contează acum. De acum încolo, o să doară oriunde aș fi. Am coborât din mașină, cu mâinile încă înfipte în păr și văzându-l pe Harris în prima zi de școală,

înainte să mă sărute prima dată, înainte să facă dragoste cu mine, zâmbindu-mi, râzând, încruntându-se la mine, rânjind-mi, enervându-se, plângând...

Am izbit ușa de perete și am intrat în casă ca un om turbat ce nu știe unde se află. Ceva m-a tras din reacțiile mele și am fost strânsă imediat la un piept cald. Brațele mamei sunt în jurul meu și m-a tras pe canapea unde am continuat să plâng ca un copil pierdut până când am pierdut numărătoarea minutelor și a orelor.

* * *

În cele din urmă, mama a plecat. A stat cu mine cât de mult a putut, dar are și ea proprii ei demoni de înfruntat. După ce mi-am luat adio de la ea, am lăsat întunericul să mă înghită. Nu există o posibilitate să înfrunt asta de una singură, am nevoie de ajutor. Pe canapea, unde de multe ori făcusem dragoste cu el, am adunat toate sticlele de alcool pe care le-am găsit în casă și totul a devenit un proces rapid de anestezie mintală.

Apoi realitatea mea a devenit irelevantă, o mare scenetă de teatru de care să îmi bat joc. Am făcut distrugeri masive în accese de furie, am râs de una singură la glumele pe care i le spuneam pumnului împăiate din sufrageria noastră, chiar am luat la rând lenjeriile pe care Harris mi le cumpărase de-a lungul timpului și am defilat îmbrăcată în fiecare.

Comedia nu dura totuși niciodată foarte mult, iar durerea acută și furia găseau momentul potrivit să se întoarcă, trecând chiar și peste cantitatea enormă de alcool.

După-amiaza a devenit seară, seara a devenit noapte și eu m-am trezit în fața sacului de box al lui Harris. Nu știu când am început să lovesc, când disperarea și furia s-au revărsat din mine ca un torent până am rămas fără aer. Dar durerea fizică nu m-a oprit, era greu de simțit pe lângă cea din suflet.

Am continuat să lovesc, urlând odată cu amintirile ce veneau spre mine ca pumnale ascuțite, până când m-au doborât.

9. Ajutor forțat

M-am trezit tușind. Primul lucru de care am fost conștientă a fost frigul, îmi simt răceala săpând în oase, apoi durerea de cap și greața. Am clipit cu ochii usturători și am privit buimacă în jur. Sunt pe podeaua subsolului. M-am prins de sacul de box, chinuindu-mă să mă ridic în picioare, scrâșnind din dinți. Mi-am închis gura și mi-am pus palma peste ea, să controlez orice vrea să iasă pe acolo.

Fusesem transpirată când am adormit – sau leșinat – și acum transpirația mi se uscase pe piele. Dârdâind, m-am chinuit să ies de aici, sprijinindu-mă de perete, până când am reușit să ajung la toaletă, iar alcoolul de noaptea trecută a ieșit cu violență. Toată energia s-a scurs odată cu asta, iar eu mă rămas zăcând lângă closet. Nu am nicio idee ce oră e, afară e lumina și poate e dimineață, dar poate fi după-amiază sau seara în egală măsură. Am zăcut toată noaptea pe podeaua aia sau doar câteva ore? Ce oră era când am inceput să beau? Când a plecat mama?

Mi-am presat mâinile pe stomac și am rămas zăcând aici, gândindu-mă la Harris și dacă a făcut deja cunoștință cu noua celulă. Noua lui casă pentru următorii 50 de ani.

Un râs melancolic mi-a ieşit de nicăieri, dar nu puteam concepe numărul ăsta decât aşa, sau urlând de disperare. În niciun caz n-o să mai trăiesc până atunci. Sper să mă mai târăsc suficient încât să îl mai văd o dată. Chiar şi în spatele unui geam nenorocit.

M-am ridicat de jos şi mi-am târât picioarele până la chiuvetă. M-am stropit pe faţă cu apă şi mi-am clătit gura, apoi mi-am frecat dinţii cu pastă de dinţi până au început să mă doară.

Reflexia din oglindă e hidoasă, parcă o stafie se uită la mine, imprimată pe suprafaţa lucioasă. Ochii roşii şi umflaţi, faţa albă şi trasă. Parcă am găuri în obraji.

Încă îmi e frig şi mi-ar prinde bine un duş, dar nici nu mă gândesc să intru acum singură. În locul ăla ce conţine atâtea amintiri şi atâtea secvenţe cu el. E ca şi cum aş intra singură într-o ploaie de gloanţe. Oricum sunt împuşcată destul, aşa că am pornit apa caldă la chiuvetă şi m-am stropit pe gât şi pe braţe. Pielea mi s-a zbârlit mai ales că palmele mele erau reci. Când m-am privit mai atent, mi-am dat seama că port un tricou de-al lui şi doar o pereche de chiloţi.

Mi-am muşcat atât de tare limba ca să opresc ţipătul, încât mi s-a făcut iar rău de la durere.

Acum, pot doar să mă târăsc prin viaţă, să exist, să supravieţuiesc... dar nu să mă şi bucur de ea.

Apa caldă a acoperit oglinda cu un strat de abur şi imaginea respingătoare a intrat în ceaţă. Chipul meu e neclar şi mi-am folosit degetul să desenez o linie curbă în dreptul gurii. O linie curbată în sus, ca o faţă tristă.

Am coborât la parter, picioarele încă nu vor să comunice bine cu mine. Stomacul mi se strânge de foame, dar am evitat frigiderul şi m-am reîntors la dulapul cu alcool.

M-am chinuit să desfac o sticlă de vin roşu, să mai schimb sortimentul după atâta Jack.

Am scos dopul cu dinţii, în drum spre sufragerie, şi aproape că mi-a bubuit în faţă. M-am speriat şi m-am dezechilibrat, dar noroc că eram lângă canapea şi am căzut pe ea.

— Morții mă-tii! am înjurat, masându-mi maxilarul ce păruse să-mi zboare cu câțiva dinți odată cu dopul.

Am luat o gură, apoi am oftat. La asta se limitează viața mea acum? O beție...

— Oh, hei, pumițo, n-ai idee cât e ceasul? am întrebat sorbind din sticlă și ea nu-mi răspunse.

— Nu?! Bine! Mi-am răspuns singură și am aprins televizorul. Am butonat canalele, căutând ceva ce să îmi atragă atenția, dar nu găseam nimic interesant și am sfârșit uitându-mă la „Doi bărbați și jumătate". Sau ar trebui să fie „Trei bărbați", jumătatea nu mai e tocmai o jumătate.

Orice Dumnezeu oră o fi acum, soarele îmi arde ochii și durerea mea de cap e și așa destul de rea. M-am ridicat de pe canapea și am mers spre fereastră. Am zărit o mașină neagră în spatele Roșcatei mele și mi-am mijit ochii spre automobilul cunoscut. E Austin. Ce caută ăsta acum aici? M-am încruntat la el și el a privit serios spre mine. Mi-a făcut semn să plec de la fereastră și, în mod normal, m-aș fi gândit dacă cumva mă paște vreun pericol de care eu nu știu încât ei să fie aici și să mă păzească chiar și când Harris a fost închis și nu mai poate să îi plătească.

M-am gândit la altă situație, una în care mi-ar mai păsa de viața mea.

În situația de față, doar am tras draperia și nu mi-a păsat de mai mult.

M-am întors la serialul aiurit, la care râdeam ca nebuna înainte, dar acum privesc ecranul fără să schițez vreo expresie. În cele din urmă am schimbat canalul și am ajuns la muzică. Jessie J cânta „Do It Like A Dude" și se pare că sunt deja suficient de beată ca să dau volumul la maxim, să mă ridic de pe canapea și să încep să dansez.

M-am fâțâit pe lângă canapea, dând din fund și unduindu-mi șoldurile, cântând după melodie fără să uit, bineînțeles, de sticla mea. Aproape o terminasem și o să am nevoie de alta.

Nu sunt sigură dacă râd sau plâng, nu sunt așa de beată ca data trecută, dar o să ajung imediat.

M-am învârtit încercând să execut un dans sexy în timp ce mă împiedicam în propriile picioare și am izbucnit în râs de cât de dobitoacă pot să fiu. Am mers și am încălecat pe ea în timp ce luam altă gură de vin.

Am urlat ca o descreierată, nici eu nu știu de ce, părea un țipăt de fericire, deși nu e deloc unul.

M-am ridicat de pe mortăciune și am continuat să mă învârtesc, părul îmi venise pe ochii și nu mai vedeam absolut nimic, melodia s-a schimbat într-una rock și eu m-am împleticit în picioare până când m-am izbit de ceva și mi-am pierdut echilibrul complet.

Două mâini m-au prins de brațe înainte să cad, dar oricum nu îmi e încă prea ușor să mă țin pe picioare. Mi-am ridicat capul și mi-am dat părul de pe față ca să văd intrusul ce mi-a întrerupt dansul. Inima mi-a stat în loc câteva secunde când am văzut chipul cunoscut și atât de frumos.

Vorbi ceva spre mine, încruntându-se în timp ce mă ținea încă de brațe să nu cad, dar nu am reușit să aud ce mi-a spus din cauza muzicii.

M-am uitat fascinată la chipul superb și am simțit nebuna dorința să îl sărut. M-am chinuit să mă țin pe picioare, dar nu prea mi-a ieșit și el a fost nevoit să îmi cuprindă mijlocul cu brațele. Pare a fi o senzație diferită față de cea pe care o știu, dar nu îmi pasă. Asta e cea mai frumoasă vedenie pe care am avut-o vreodată.

Vorbi din nou și încercă să se miște spre televizor, dar l-am oprit, așezându-mi degetul pe buzele lui și ridicându-mă la nivelul său, pe vârful degetelor de la picioare. Îi simt respirația izbindu-mi-se de buze și privirea asta e atât de înnebunitoare, încât pielea mi s-a zbârlit pe corp. Mi-am înfipt mâinile în părul său și l-am tras spre mine. A protestat, trăgându-se înapoi și buzele lui mimară ceva ce părea să fie numele meu, dar nu i-am dat drumul și l-am tras mai aproape de mine.

Întunericul din jur și muzica asurzitoare sunt peisajul perfect pentru un asemenea miraj.

—Sărută-mă! i-am cerut, uitându-mă senzual în ochii superbi

și negri, dar probabil sunt așa din cauza întunericului. Așteptam să se izbească de buzele mele așa cum face de obicei, privirea lui îmi indică că mai are puțin și face asta.

Înainte să iau atitudine și să îl sărut eu, clătină din cap și mă împinse de lângă el, forțându-mă să mă așez pe canapea, dar el nu se așeză deasupra mea. Luă telecomanda și opri televizorul și toată euforia mea a dispărut într-o fracțiune de secundă. Merse spre o fereastră și trase draperia, lăsând lumina să intre intre în cameră. Mi-am întors capul, punându-mi palma paravan în față.

— Katherine, ce Dumnezeu faci? se întoarse supărat spre mine și mi-am revenit ușor la realitate.

Ne e niciun miraj cu Harris. E Sirrah!

— La dracu'! am înjurat nervoasă și mi-am ridicat picioarele pe canapea, îndesându-mi capul între genunchi. Nu pot să cred că am fost la un pas să-l sărut pe Sirrah. La dracu'! La dracu'! La dracu'! Băutură nenorocită.

L-am simțit așezându-se lângă mine și îmi luă sticla din mână.

— Pleacă de aici! Lasă-mă în pace. Nu-mi prinde bine prezența ta în momentul ăsta. Am bombănit spre el, încercând să-mi iau sticla înapoi, deși e deja goală, dar el nu mi-o dădu.

Oftă și îmi trase picioarele jos, forțându-mă să mă uit la el. Am făcut o grimasă și mi-am mutat privirea, stânjenită și nervoasă în același timp.

— Așa ai de gând să o duci de acum înainte? Se încruntă la mine.

— Da! Dar prefer să exclud momentele în care apari tu, arătând ca iubitul meu și eu îmi pierd mințile. M-am încruntat înapoi la el și își forță un zâmbet amuzat.

— Te-am lăsat două zile să-ți jelești soarta, dar gata. Te-ai manifestat mai sălbatic decât mă așteptam, dar să nu crezi că o să îți petreci restul vieții în halul ăsta.

M-am uitat șocată la el.

— Ce dracu' spui acolo? Nu e problema ta ce fac eu și cum adică două zile? M-am strâmbat. Două zile am zăcut la subsol?

— Ieri și azi, răspunse, evitând primele părți ale afirmației mele și mi-am strâns mâinile la piept, încruntându-mă spre el.

Ochii lui coborâră câteva secunde și mi-am dat seama cum sunt îmbrăcată.

— Oh, Doamne! am expirat nervoasă, trăgându-mi marginea tricoului peste coapse și Sirrah își mută privirea imediat.

— Scuze! spuse repede, dar totuși amuzat și am răsuflat pe nări.

— Pleacă de aici!

Se întoarse, de data asta privind la chipul meu și încă sunt beată, așa că imaginea asta nu îmi face bine.

— Da, dar te iau cu mine! zise ridicându-se de pe canapea, m-am încruntat revoltată în urma lui.

— Ce?!

Nu pot să mă ridic în picioare pentru că sunt jumătate dezbrăcată. Băga-mi-aș!

— Acum câteva ore am făcut o promisiune și trebuie să mă țin de ea. Am promis că nu o să te las să zaci ca un animal împușcat, așa că du-te și-ți o pereche de pantaloni și să mergem.

M-am holbat șocată la el.

— Ce tot spui acolo?! Ce promisiune?

Se aplecă spre mine.

— Promisiune făcută fratelui meu și iubitului tău. Ochii mei s-au mărit în șoc.

— L-ai văzut pe Harris?

— Da!

— Ce?! Când? M-am agitat și m-am ridicat de pe canapea, fără să mă mai gândesc cum sunt îmbrăcată.

— Azi-dimineață! L-am vizitat împreună cu Jay și Violet și i-am dus câteva lucruri. O să-i mai ducem mâine alte chestii pe care le-a cerut.

— Oh, Doamne! am expirat șocată. De ce nu mi-ați spus? Nu pot să cred că ați mers să-l vedeți fără mine. Cum ați putut să faceți asta? am țipat furioasă și mi-am strâns pumnii, pentru că vreau să îl lovesc.

Agită sticla mea de băutură și ridică dintr-o sprânceană.

— Nu erai tocmai în condiția pentru așa ceva. Am scrâșnit furioasă din dinți și l-am plesnit peste față fără să mă gândesc. Capul lui s-a întors spre stânga și își strânse buzele înainte să se întoarcă spre mine.

— Nenorocitu' dracu'! l-am înjurat și am trecut pe lângă el, îndreptându-mă spre scări. Nu-mi pasă că fundul meu e acoperit doar de chiloți și el poate să-l vadă. Să-l ia dracu'!

Am continuat să înjur până la mansardă și m-am oprit câteva secunde din cauza dezastrului pe care îl lăsasem aici. Sirrah a fost lângă mine și m-a prins de mână înainte să îmi ridic blugii de jos.

— Kath..

— Lasă-mă în pace! Am mârâit și mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— Ascultă-mă! Îmi prinse umerii și mă zgudui, întorcându-mă spre el.

— Trebuia să fiu acolo. Eu trebuia să fiu prima care-l vizita, va crede că nu vreau să-l văd. I-am reproșat nervoasă, dar începând să plâng în același timp.

Sirrah privi blând în ochii mei.

— Știi foarte bine că nu o să creadă asta. Așa a fost cel mai bine. Tu ai rămas aici să te calmezi, să suferi în liniște, și el a făcut la fel. Nu ți-ar fi prins bine să îl vezi așa repede după procesul ăla. Trebuie să îți faci ordine în gânduri și să îi faci o vizită în care să fii capabilă să vorbești cu el, nu doar să plângi. Are nevoie de asta, Kath, are nevoie de tine stabilă și cerebrală, altfel o să cedeze și el. Încearcă să fie puternic și știi că asta o face doar pentru tine, dar nu o să îl ajuți dacă te vede în halul ăsta.

Am respirat stresată și mi-am trecut mâna prin păr. Nu știu de cât timp voi avea exact nevoie ca să trec de faza asta - dacă o să trec vreodată.

— Vreau să îl văd. Am spus și m-am întors să-mi iau blugii de jos.

— Nu, Kath, nu poți să-l vezi azi. Mi-am ridicat privirea furioasă spre Sirrah.

— Cine te crezi să-mi interzici asta? Nu știu ce ai vorbit tu cu Harris și ce promisiuni ai făcut, dar să nu crezi că ai control asupra vieții mele de acum încolo.

Își păstră calmul în timp ce se uită la mine.

— Nu am control asupra vieții tale, dar nici tu nu mai ai, din câte se pare. Și nu poți să-l vezi astăzi, pentru că din câte îți dai și tu seama, ești numai bună de o bețivă cu acte în regulă în momentul ăsta, așa că n-o să-ți dea nimeni voie să îl vezi.

Mi-am strâns buzele, nervoasă pe jignirea lui și aproape că l-am lovit din nou, dar înaintea reacției mele, el ridică mâna cu degetul arătător în sus, avertizându-mă încruntat că mi-am avut deja revolta.

Mi-am strâns pumnii și am mârâit silențios.

— O să-l vezi mâine. Oricum a primit destule vizite astăzi și conducerea e și așa destul de severă cu el, pentru că nu e unul dintre deținuții cu pedeapsă de câțiva ani.

Am oftat și am aprobat în cele din urmă din cap.

— Cum e? am întrebat, ridicându-mi privirea spre Sirrah.

— E bine! Cum am zis, încearcă să fie puternic. A prezis că o să bei și el a fost cel care m-a trimis aici.

Mi-am strâns buzele și am început să îmi fâțâi genunchiul.

— Deci voi sunteți aliați acum?

Oftă și își trecu mâna prin păr.

— E fratele meu, iar în momentul ăsta tu ești tot ce contează pentru el. Cum ai fost întotdeauna, dar nu mai poate fi aici să aibă grijă de tine, așa că mi-a cerut mie asta. Nu știu dacă el vede asta ca pe o datorie pentru ce i-am făcut sau pur și simplu are încredere în mine, dar nu contează. Mi-am promis mie înainte să îi promit lui, că o să am grijă de tine.

— N-am 5 ani, Sirrah. Pot să am și singură grijă de mine. El ridică iar dintr-o sprânceană.

— Nu, dar te comporți ca la 5 ani.

Am bufnit de furie.

— Tocmai m-am îmbătat pentru a doua oară în ultimele 24 de

ore. Ăsta nu e comportament al unui copil de 5 ani, ci al unei femei care spune clar „sufăr, așa că lasă-mă dracu' în pace".

Sirrah își păstră calmul rece.

— Trebuie să faci mai mult de atât. Trebuie să fii matură și puternică pentru el. Are nevoie de asta.

Mi-am închis ochii și m-am așezat pe saltea. Mi-am strâns genunchii la piept când Sirrah a coborât pe vine, lângă mine.

— Nu știu cât de puternică o să fiu când voi fi pusă în fața lui, cu un geam de sticlă între noi și un receptor. Mi-am coborât privirea, dar l-am observat cu colțul ochiului pe Sirrah zâmbind.

— Se pare că nu știi prea multe despre penitenciarul în care a fost închis iubitul tău. Rușine. Mă dojeni și mi-am ridicat privirea spre el.

— Ce vrei să spui?

— N-o să fie niciun geam între voi. Niciun receptor. Va fi o sală cu mese și câte două scaune, unde tu și Harris o să puteți sta față în față.

Gura mea s-a deschis în șoc.

— Ce?! Vrei să spui că o să pot să-l ating? Să îl țin de mână, să-l îmbrățișez?

Sirrah râse.

— Da! O să poți face toate astea, deși restricțiile sunt foarte serioase și aveți voie doar la câteva secunde pentru o îmbrățișare sau un sărut. Restul timpului sunteți obligați să stați la masă, dar puteți să vă țineți de mână.

— Oh, Doamne! am expirat uimită, am început să zâmbesc imediat dându-mi seama că o să pot să-l ating pe Harris, chiar și pentru câteva secunde. Dar va fi lângă mine, o să pot să îl sărut. Am chițăit fericită și, înainte să îmi dau seama, m-am repezit la gâtul lui Sirrah și l-am strâns în brațe.

Râse ușor, apoi își drese glasul. M-am depărtat repede și mi-am mușcat buza.

— Scuze!

Zâmbi și privi în jurul lui.

— Ce Dumnezeu ai făcut în camera asta?

Mi-am acoperit faţa cu palmele, realizând că toate lenjeriile mele sexy sunt împrăştiate pe podea.

Mă privi cu o sprânceană ridicată şi o expresie perversă înainte să se ridice în picioare. Prinse un sutien între degete şi i l-am smuls din mână înainte să îmi ofere vreo replică obraznică.

— Ieşi afară, cretinule, m-ai văzut destul în chiloţi, am bodogănit şi l-am împins spre scări în timp ce el începu să râdă.

Poartă un tricou alb şi blugi negri şi nu mă gândesc să-i analizez ţinuta, nu vreau să îmi dau seama dacă e sexy sau nu. Mi-a ajuns pe ziua de azi. Mă bucur că nu a profitat de slăbiciunea mea de mai devreme, să facă mişto de mine după asta. Sau mai rău, să-mi fi acceptat sărutul.

— Îmbracă-te repede şi coboară, vorbi cu un ton autoritar şi am strâmbat din nas.

— Mai du-te dracu'! am bodogănit când el nu mă mai putea auzi şi am îmbrăcat în sfârşit blugii nenorociţi, aruncând toate lenjeriile în cutia lor şi îndesând-o în dulap. Am încălţat şi balerinii şi am păstrat tricoul lui Harris pe mine. M-am privit în oglindă, arăt din nou exact aşa cum am arătat acum un an, înainte să plec din New York. Nu sunt încă drogată, dar sunt mai distrusă ca atunci.

M-am împleticit până jos, mă străduiesc să rămân lucidă şi să nu mai fac vreo prostie în preajma lui Sirrah, pentru că vinul îăi începe să îşi facă tot mai tare de cap.

Am mers în bucătărie şi mi-am luat un pahar de apă. El m-a urmat.

— Unde vrei să mă duci?

Se rezemă de frigider, cu braţele la piept.

— Te iau din casa asta. E clar că nu-ţi face bine să stai aici, acum.

Mi-am molfăit buzele fără să mă uit la el.

— Ştii ce nu îmi mai face bine?! Tu!

Se încruntă la mine.

— De ce, mai exact?

— Nu cred că trebuie să-ți explic asta, am mormăit și l-am observat zâmbind. Am luat altă gură de apă ca să mă prefac că nu-l observ.

— Te referi la momentul în care aproape m-ai sărutat?

Am mușcat marginea gurii paharului, de frustrare.

— Să ne fie clar! Nu aproape te-am sărutat pe tine. Sunt beată și credeam că ești Harris. Înțeles? Am clarificat arțăgoasă și își dădu ochii peste cap.

— Vai, mulțumesc pentru clarificare. Eu nu îmi dădusem seama. Comentă sarcastic și ieși din bucătărie. Mișcă-te odată! adăugă țâfnos. I-am arătat degetul mijlociu în timp ce continuam să beau liniștită din paharul meu, deși am mare nevoie de mâncare.

— Asta e cel mai frumos gest de afecțiune pe care îl ai? M-am întors surprinsă, credeam că plecase din bucătărie. Gestul ăla nu era menit să îl și vadă. Stătea rezemat de tocul ușii și m-am strâmbat la el.

— Să te fut în gură! l-am înjurat, demonstrându-i că am gesturi și expresii mult mai frumoase de afecțiune.

Gura lui se deschise în șoc.

— Ce ai spus?!

— Ce ai auzit! am comentat dezinteresată, lăsând paharul pe masă și îndreptându-mă spre ușă.

— Știi că pot să iau altfel afirmația asta. Rânji când am trecut pe lângă el.

— Da?! Ei bine, nu o lua. I-am făcut cu ochiul și am ieșit din casă. Sirrah chicotea în urma mea și voiam să îl înjur din nou. Prezența lui mă enervează, îmi tulbură mintea și clar nu îmi face bine, dar, într-un fel, mă bucur că e aici lângă mine. Până acum, el s-a interesat cel mai mult de situația mea, forțându-mă practic să fiu puternică. E ultimul de la care m-aș fi așteptat la așa ceva, cu sau fără cerința lui Harris. Afurisita de Nicky a uitat de mine.

Sirrah m-a condus spre mașina lui, nu am protestat pentru că nu sunt tocmai în condiția în care să îmi pot conduce propria mașină. Sunt beată și mă doare capul. Am observat că Austin dispăruse

și trebuie să am o discuție cu el să mă lase dracu' în pace. Mi-a ajuns cu protecția. Nu mai vreau.

— Cât e ceasul? l-am întrebat când am intrat în mașină și se uită la mine cu o sprânceană ridicată. M-am încruntat în semn că nu glumesc și chiar nu am habar cât e ceasul. Nici nu mai știu ce zi a săptămânii e. M-aș fi uitat pe aparaturile de pe bordul lui, dar sunt amețită destul și fără să caut printre atâtea monitoare.

— E aproape trei după-amiaza, îmi răspunse în cele din urmă și mi-am lăsat capul pe tetiera scaunului. Mi-a spus deja că am stat închisă două zile, deci e clar că mi-am petrecut noaptea pe podeaua subsolului. Nu știu exact cât m-am uitat la „Doi bărbați și jumătate" și cât am dansat beată prin sufragerie ca să îmi dau seama și la cât m-am trezit astăzi sub sacul de box. Dar cert e că mă dor mușchii brațelor și ai abdomenului la cât am lovit chestia aia. Încheieturile oaselor îmi sunt roșii pe dosul palmelor.

Mintea mi-a fugit la Harris și m-am gândit înspăimântată că poate fi supărat pe mine pentru că nu am venit astăzi. Trebuia să fiu prima acolo, în suferință sau nu, trebuia să fiu prima pe care o vede. Sirrah poate să îmi ascundă adevărul doar ca să nu mă facă să mă simt și mai prost, sau să fac vreo nebunie și să mă duc acum la Harris. Eu m-aș fi simțit rău dacă aș fi fost în locul lui și n-ar fi venit astăzi la mine. M-aș fi simțit uitată încă din prima zi.

Remușcările începeau să mă mănânce pe dinăuntru și mi-am ridicat genunchii la piept, blestemându-mă pentru că am băut atât de mult. Vreau să fiu lângă el acum, să îl strâng în brațe și să îl sărut cum simt că nu am mai făcut de jumătate de viață.

— La ce distanță e Walla Walla ăsta, mai exact? am întrebat, realizând că îmi dăduseră lacrimile. Le-am șters discret cu vârfurile degetelor, blestemându-mă din nou că nici măcar de asta nu m-am interesat.

— La 4 ore distanță de Seattle.

Am suspinat, șocată.

— Asta cu o viteză normală, dar poți scoate și 3 ore. Adăugă fiind atent la drum și eu mi-am trântit capul între genunchi.

Minimum 6 ore de condus în fiecare zi în care o să îl văd pe Harris.

— Programul e de sâmbătă până marți. E un anumit program și al orelor. De la 9:15 la 10:15. De la 11:15 la 12:00. De la 2:00 la 2:30 și de la 5:00 la 5:30. Sunt ai dracului de multe reguli și rahaturi pe care trebuie să le faci. Prima vizită e mai dificilă, pentru că trebuie să îți faci legitimația și îți este prezentat regulamentul, dar apoi intri direct. O să mergi mâine dimineață la 9, pentru că e cel mai lung program, de o oră. L-am privit șocată pe Sirrah. Știe deja atât de multe despre închisoarea lui Harris și eu nu știu nici să ajung acolo.

M-am chircit mai tare în scaun, cufundându-mă în rușine și vinovăție.

— Ce a cerut? am întrebat aproape în șoaptă.

— Hm?!

— Ai zis că a mai cerut lucruri. Ce-a cerut?

— Ei bine, nu are dreptul la prea multe. Sunt ai dracu' de stricți cu el. I-am dus doar ce era necesar; săpun, periuța, pasta de dinți, țigări etc. Ceea ce a cerut au fost poze cu tine, creioane și coli. La cum îl știu pe fratele meu, o să-și ocupe timpul desenând.

Mi-am strâns buzele și n-am mai putut stăpâni lacrimile. A cerut poze cu mine. Eu nu l-am vizitat și el a cerut poze cu mine, bineînțeles că a făcut asta. În timp ce eu mă gândesc că m-aș fi supărat pe el dacă nu mă vizita în prima zi, el e cel care cere poze cu mine. E Harris. Și eu nu sunt el.

Mi-am întors privirea spre geam, ca Sirrah să nu mă mai vadă plângând, și am realizat că nu cunosc drumul pe care mergeam.

— Unde mă duci? am întrebat repede, lăsându-mi picioarele jos.

Înainte să îmi răspundă, Sirrah intră într-o parcare subterană și am privit nedumerită în jur.

— Sirrah, unde suntem?

— La mine acasă, răspunse, parcând lângă un Audi imens și eu l-am privit șocată.

— De ce m-ai adus aici? Credeam că mă duci la garaj, m-am înfuriat eu.

— Cred că o să îți prindă mai bine un mediu nou. Un peisaj ce nu-ți amintește de Harris, spuse în timp ce își desfăcu centura și coborî din mașină. Mi-am agitat mâinile pe nenorocitul de mecanism complicat al ușii și am coborât după el.

— Ce dracu' e cu tine? Nu am nevoie de niciun peisaj ce nu-mi amintește de Harris. Du-mă la garaj, m-am răstit la el și Sirrah mă privi exasperat.

— O să îți fie mai bine aici, azi. Nu te răpesc, stai liniștită. O să stai doar azi să îți revii și mâine poți să te duci unde vrei.

Mi-am strâns buzele ca să nu țip la el sau să îl pleznesc din nou. O femeie și un copil mic au coborât din lift și eu mi-am înfrânat înjurătura ce voia să iasă, brusc, amintindu-mi altceva.

— Stai așa, tu locuiești cu Alexandra.

— Nu...

Din cauza alcoolului, furiei și durerii, am văzut roșu-n fața ochilor.

— Nu pot să cred că m-ai adus aici, ca să stau în casă cu nenorocita aia. Așa plănuiești tu să mă calmezi?

Sirrah îmi prinse mâna și mă trase după el, fără să îmi răspundă.

— Dă-mi drumul! M-am agitat nervoasă.

— Kath, potolește-te sau jur că te iau pe sus dacă nu taci. Am scrâșnit din dinți și mi-am tras mâna cât am putut, dar nu am scăpat. Mă târî ca pe un cățel în lesă.

— Cine dracu' crezi că ești? Nu o să stau în apartament cu tipa aia pentr- protestul meu a fost întrerupt când Sirrah se întoarse spre mine și se aplecă spre coapsele mele. Înainte să îmi dau seama eram pe umărul lui și asta mi-a făcut capul să explodeze.

— Nenorocitule, pune-mă jos! M-am săturat de tine, m-am săturat de toți. Lăsați-mă odată în pace!

— Katherine, taci! țipă și el la mine. Mă zbat pe umărul lui cu toată energia pe care o am și l-am lovit cu pumnii în spate cât am putut de tare, încercând să îi dau și un picior în gură sau un genunchi măcar.

— Nu vreau să tac! Dă-mi drumul, lua-te-ar dracu'. L-am injurat țipând și m-a pus în cele din urmă jos când eram deja în lift. Am încercat să ies pe ușă, dar era prea târziu.

— Tu... m-am întors furioasă spre el, îmi simt fața în flăcări. Ridică degetul arătător, cu o expresie ce mă avertiză să mă potolesc.

— Du-mă acasă sau jur că o s-o omor pe Alexandra, l-am amenințat.

— Alexandra nu e aici, spuse și am bufnit cu fals sarcasm.

— Cum să nu! Moaca aleia e tot ce mai am nevoie acum, așa că du-mă dracului acasă. Am țipat din nou și Sirrah își pierdu controlul și lovi peretele liftului. Am tresărit și m-am dat un pas în spate, din instinct, dar nu m-am calmat. Ușile s-au deschis.

— Nu mint! Crezi că te aduceam aici dacă era și ea? Doamne, cum dracu' s-a îndrăgostit frate-miu de tine? Ești insuportabilă! Îmi reproșă, ieșind din lift și în furia lui a uitat de mine și mi-a fost de ajuns să apăs butonul pentru subsol imediat.

— Ei, atunci nu o să te forțez să stai în casă cu o persoană insuportabilă.

Se întoarse imediat, cu ochii speriați.

— Nu, Katherine! Tresări înapoi când ușile aproape se închiseră și eu am strâns din dinți, rugându-mă să scap, dar palmele lui au intrat printre uși, apoi și-a băgat brațele și le-a forțat să se deschidă. Intră peste mine și mă smulse de pe picioare înainte să apuc să protestez.

— Ce e în neregulă cu tine? Harris te-a pus să ai grijă de mine, nu să mă răpești. Idiotule, dă-mi drumul odată! M-am agitat pe umărul lui și am țipat cât mă ținea gura. Sunt atât de nervoasă, că îmi simt tâmplele pompând.

Nu mai spuse nimic și merse cu mine pe holul larg, apoi se opri în fața unei uși și își cotrobăi prin buzunare, chinuindu-se să mă țină în același timp. Îmi dau lacrimile de nervi. Dacă aveam o armă acum, l-aș fi împușcat. Intră cu mine în apartament și mă puse iar pe picioare, închise ușa și se poziționă în fața ei înainte să mă reped spre ea.

— Alexandra nu e acasă. S-a întors în Rusia și o să stea acolo ceva vreme, nici nu cred că se va mai întoarce vreodată înapoi. O să fii singură în apartament și o să urli la pereți.

Se răsti și am realizat că mă dor nările. Probabil de la cât se măriseră de furie.

— A plecat? am repetat eu.

— Da, a plecat! Se încruntă și trecu pe lângă mine. Știu că încuiase deja ușa, așa că nu mai are rost să o încerc, deși, fără Alexandra, e mult mai acceptabil locul ăsta.

L-am urmat în sufragerie, se așezase pe canapea și își trânti capul în palme.

— Doamne, ești imposibilă. Așa faci și cu Harris? Își ridică privirea spre mine și mi-am pus mâinile în sân.

— Mai rău! am răspuns înțepată și clătină din cap.

— Cel puțin ai ceva în comun cu el, am bolborosit eu.

— Ce?!

— Amândoi mă aruncați pe umăr ca pe un sac de cartofi și mă duceți unde vreți voi, am continuat eu îmbufnată și m-am trântit pe canapea. Râse și m-am încruntat la el.

— Un sac de cartofi nu e așa enervant ca tine. Și cu siguranță miroase mai bine. Strâmbă din nas spre mine și gura mea s-a mărit în șoc. Știu că miros ca un oposum în putrefacție, dar nu era nevoie să mi-o spună direct.

— Te urăsc al dracu' de mult! am mârâit cu o figură criminală și el continuă să râdă.

— Și eu te iubesc, acum hai să faci un duș până nu îmi mor florile din cauza ta. Mă ridică de pe canapea și m-am întors să îl lovesc din nou, dar mă opri. Nici măcar nu sunt flori aici.

— Stai să ghicesc, o să îmi faci tu duș, pentru că eu nu sunt destul de capabilă, nu? L-am săcâit sarcastică și zâmbetul lui tâmpit mă scoate deja din sărite. E exact ca zâmbetul lui Harris și asta mă enervează și mai tare. Harris e dulce, iar șiretenia lui îmi place, Sirrah mă scoate din pepeni și i-aș smulge toată dantura cu un clește, fără anestezie.

— Mă risc și te las să te descurci. O să mare în curând. Îmi făcu cu ochiul și m-am întors să îl lovesc în umăr chiar înainte să mă împingă în altă cameră și să închidă ușa după mine.

— O să-ți las câteva haine la ușă.

— Dacă îmi aduci haine de-ale Alexandrei, te spânzur cu ele. L-am amenințat prin ușă și l-am auzit râzând.

— Nu vor fi ale ei. Îți aduc de-ale mele atunci, pentru că altă fată n-am avut în casă. Adică am avut, dar nici hainele alea nu vrei să le porți, cu siguranță. Continuă să râdă și am lovit ușa cu piciorul.

— Dobitocule! l-am înjurat, trăgându-mi tricoul peste cap.

— O singură dată să mă mai înj..., Sirrah intră nervos în baie și eu am țipat, acoperindu-mi sânii cu brațele, pentru că nu port nici sutien.

— Oh, la dracu'! bombăni repede și ieși imediat.

— Idiotule! am țipat eu, scoasă iar din sărite.

— Scuze! Nu credeam că te-ai dezbrăcat așa repede.

— Sirrah Stone, jur că o să te omor cât de curând, am continuat să țip și am aruncat cu tricoul în ușă. Bine că părul meu e destul de lung și îmi acoperise sânii, așa că nu cred că văzuse cine știe ce, dar totuși...

— Mă auzi?! Da, acum ai plecat, porcule! am continuat eu să țip. Sunt atât de nervoasă că vreau să sparg ceva. Mai sunt și beată, probabil de asta înjur ca o descreierată, dar, frate, băiatul ăsta mă scoate atât de tare din pepeni. Nu mi-a ajuns că l-am pierdut pe Harris, acum mai apare și fratele ăsta identic care să-mi facă viața un calvar. Azi m-a văzut în chiloți și acum aproape că mi-a văzut sânii.

Am continuat să bombăn cât timp m-am dezbrăcat și m-am împiedicat de câteva ori, încercând să îmi scot pantalonii. Am urlat cu fundul pe gresia rece și nu e exclus să fi și înnebunit puțin... mai mult. La dracu', miros ca un sconcs. Nu mi-ar strica puțină relaxare în cadă, dar după asta am nevoie neapărată și de mâncare. N-am mai mâncat nimic de două zile și n-o să mai rezist mult până o să mă prăbușesc pe picioare. Am intrat în duș și am rămas nemișcată

câteva secunde sub apa caldă, lăsând-o să îmi înmoaie corpul și să îmi dezmorțească oasele. Sirrah a avut totuși dreptate, locul ăsta nu îmi amintește de Harris, lăsând deoparte faianța roșie ce l-ar fi inhibat pe Harris, nu am nicio amintire cu el aici. Asta nu înseamnă că durerea dispare sau nevoia de el numai există, dar e puțin mai redusă. Nu-mi place ideea de a schimba peisajul ca să trec mai ușor peste suferință, simt totodată că trec peste Harris. Și cu siguranță nu vreau să trec peste el, vreau să îl păstrez în mintea și în inima mea cât se poate de intact. Sunt la o răscruce și orice cale aș urma, niciuna nu mă va duce spre mai bine.

Toate produsele sunt bărbătești, așa că am ajuns din nou să mă spăl cu gel de bărbat. Nu e ca al lui Harris, nu e al lui, dar amintirea a cum făceam asta tot a înțepat.

Mi-am șamponat părul și mi-am frecat pielea până când s-a roșit. Am ieșit din duș și m-am înfășurat într-un prosop. Mi-am adunat hainele de pe jos și am realizat că am aruncat cu tricoul lui Harris din cauza nemernicului de Sirrah. Îmi doresc să-l îmbrac din nou, dar miroase îngrozitor din cauza transpirației. Cursese atât de multă pe el, încât materialul negru căpătase dungi albe din cauza sudorii sărate.

Sirrah nu îmi dăduse vreun semn că mi-a adus haine, așa că am deschis ușa ușor și am găsit jos un tricou alb. Pantalonii mei nu sunt murdari, nu trecuseră prin exercițiul care a împuțit tricoul, deci pot să îi port din nou. Am închis din nou ușa, fără să văd urmă de Sirrah prin jur.

Am privit tricoul alb, curat, dar care totuși îi păstrează mirosul. Ce fac? Visul mi-a revenit în minte și „bunicul Sirrah" mi-a transmis o senzație de gheață în vene. Nu o să îl înlocuiesc pe Harris cu Sirrah, dar uite-mă aici, în apartamentul lui, folosindu-i gelul de duș, purtându-i hainele...

— Nu! am mârâit și am aruncat tricoul jos. Harris a fost închis de două zile și eu sunt deja aici. Ce dracu' e în neregulă cu mine? Chiar dacă Sirrah m-a luat forțat și intențiile lui sunt bune, fiind aici nu îmi face bine. Făcând toate astea nu îmi face mai bine. Țin

amintirile cu Harris la distanță, dar îl depărtez cu totul și asta e mult mai rău.

Mi-am adunat hainele de pe jos și le-am aruncat în mașina de spălat. Oricum trebuia să-mi spăl și lenjeria, așa că acum le pot băga cu totul. Am pus detergent, am setat cel mai scurt program și am început să mă învârtesc stresată prin baie, cu stomacul ce-mi chirăia de foame, dar și de stres.

Mi-am amintit de confruntarea noastră cu Vargon. De obsesie lui că Sirrah e îndrăgostit de mine și de momentul în care Sirrah m-a sărutat. Pielea mi s-a zbârlit și mai tare și simțeam tot mai mult nevoia să plec de aici. Să mă întorc acasă.

Mașina s-a oprit și am scos repede hainele, sperând că tricoul să se fi spălat bine. Miroase a parfumul detergentului, nu mai e parfumul lui Harris, dar mai bine decât să port tricoul lui Sirrah. Le-am aruncat repede în uscător și am început din nou să mă învârtesc prin baie. Mă simt nelalocul meu, de parcă aș comite un delict fiind aici. M-am privit furioasă în oglindă, arăt ca un cadavru, ca un bețiv adunat de pe stradă. Încă-mi simt alcoolul în stomac și chiar dacă îmi risc starea și așa în pericol, m-am aplecat pe toaletă și mi-am băgat degetele pe gât, străduindu-mă să vomit și restul de alcool din mine. M-am prăbușit câteva secunde lângă toaletă, simțindu-mă de parcă am scurs și ultimul gram de energie din mine.

— Kath, mai durează mult?! Sirrah ciocăni în ușă și m-am străduit să mă ridic în picioare.

— Nu, ies imediat!

M-am proptit de chiuvetă și mi-am clătit fața și gura. Mi-am scos hainele din uscător, încă mai păstrează o mică răceală a umezelii, dar sunt uscate și curate. Am îmbrăcat tricoul lui Harris, simțindu-mă ca în brațele lui pentru câteva secunde. E curat și al lui, asta e tot ce contează acum. Am ieșit din baie, trecându-mi mâna prin părul ud. Îmi e tot mai greu să mă țin pe picioare. Am simțit miros de mâncare și mi-a venit poftă și greață în același timp.

Am așezat tricoul lui Sirrah pe canapea și am plecat în căutarea bucătăriei, ghidându-mă după miros. Apartamentul e surprinzător

de mare, nu sunt sigură la ce etaj suntem, pentru că eram prea ocupată să țip în lift, dar pare a fi unul dintre blocurile mari ale Seattle-ului. Predomină roșul și albul în decor și nu sunt sigură dacă ei l-au renovat, sau așa l-au cumpărat.

Am deslușit mirosul de ouă prăjite și am intrat în bucătărie, unde Sirrah tocmai își agită mâna, părând că se arsese.

— Ești OK?!

— Da, cred că mai bine comandăm ceva.

— Durează o veșnicie și mi-e groaznic de foame, lasă-mă pe mine. L-am împins din fața aragazului și am încercat să salvez repede ochiurile din tigaie. Le spărsese gălbenușurile și-am oftat stresată.

Sirrah râse și se întoarse spre mine, privirea lui căzu imediat pe trupul meu și bănuiesc că se aștepta să mă vadă în tricoul lui.

— Nu îmi place albul! am inventat prima minciună ce mi-a trecut prin minte. Ridicolă, de altfel.

Aprobă din cap, fără să mai comenteze, dar normal că-și dăduse seama de ce am făcut asta.

Mi-am îndreptat atenția în tigaie, învârtind cele două ouă ce se făcuseră praf în uleiul încins.

— Să înțeleg ca gătitul nu e unul dintre talentele tale. Am schimbat repede subiectul.

Sirrah chicoti.

— După cum vezi, nu sunt în stare nici să prăjesc un ou.

Am început să râd, un lucru pe care nu-l are în comun cu fratele lui. Harris întotdeauna a gătit mai bine decât mine. Sirrah se strâmbă.

— Aruncă rahatul ăsta, o să comand ceva, în 10 minute va fi aici, spuse scoțându-și telefonul din buzunar și mi-am mușcat buza, luând o farfurie și scoțând ochiurile ce nu mai arată a ochiuri, dar mi-e prea foame să mai aștept 10 minute.

— Tu comandă în timp ce eu mănânc astea. M-am așezat la masă și el se încruntă la mine.

— De cât timp n-ai mai mâncat?

Am tăiat o bucată mare de ou și mi-am îndesat-o în gură, în momentul ăsta pot să mănânc și pământ, numai să bag ceva în stomac.

— Vreau pizza și aripioare picante, am vorbit cu gura plină, evitându-i întrebarea.

Clătină din cap și oftă înainte să își ducă telefonul la ureche. A făcut comanda de mâncare și apoi s-a așezat la masă, lângă mine.

Mi-am mâncat ouăle în liniște și puțin stresată de Sirrah care se uită la mine ca la un copil adunat de pe stradă, ce nu a mai mâncat de o săptămână. Poate nu am mai mâncat de o săptămână, dar nu m-a adunat de pe stradă, ci m-a luat cu forța din casa mea, unde mi-ar fi fost mai bine acum. Dar nu mai bine și pentru ziua de mâine, când trebuie să îl văd pe Harris. Am pufăit stresată, de ce trebuie viața mea să fie atât de complicată? Orice alegere aș face, orice mi s-ar întâmpla, e ori din rău în alt rău, ori din rău în mai rău. Dar am presimțirea că așa va fi de acum încolo fără Harris. El era singurul *bine* din jurul meu.

Îmi terminasem mâncarea, dar nu eram sătulă nici pe jumătate.

— Mai așteaptă puțin, o să vină imediat, vorbi el, observându-mă cum mă fâțâi pe scaun. Mi-am agitat genunchiul și m-am rezemat de spătarul scaunului, cu mâinile la piept și așteptând.

Liniștea dintre noi e jenantă. Eu și Sirrah suntem de-a dreptul ciudați. Într-o secundă țipăm unul la altul ca doi descreierați și în cealaltă suntem calmi și nu știm ce să ne spunem. Nu am avut șansa să îl cunosc prea bine pe Sirrah până acum datorită lui Harris, care m-a ținut departe de el. Nu i-am cunoscut personalitatea, dar îmi dau seama că într-adevăr e diferit de fratele lui. Și Harris e impulsiv și de obicei câștigă oricât aș încerca eu, dar furia lui Harris e mai tăcută. Tace și îndură, preferă să plece și să mă lase să țip de una singură. Pe când Sirrah explodează într-o secundă și acceptă confruntarea. Harris e ca un cărbune încins, periculos, dar silențios, pe când Sirrah e un foc în toată regula, cu scântei și fără control. Dar „cărbunele încins" fumegă mai mult, pe când „focul" pare că se stinge la fel de repede cum izbucnește.

Am zâmbit găsind aceste diferențe între ei. Sirrah se prefăcea că se joacă pe telefon și mi-am mascat repede zâmbetul nătâng. Bineînțeles, nu îi pot compara într-un asemenea fel în preajma mea. Unul îmi e iubit și celălalt prieten. Probabil și Harris ar fi țipat așa la mine dacă nu mă iubea și eu îl enervam atât. Sunt două feluri diferite în care ei mă văd pe mine. Dar oricum, Sirrah are un stil care mă scoate din sărite, îmi aduc aminte că așa era și Harris la început, dar niciodată nu m-a enervat atât de tare. Sirrah m-a scos din minți cum nu a mai făcut-o niciodată vreo persoană și încă nu știu de ce.

Soneria de la ușă s-a auzit și Sirrah s-a ridicat imediat de la masă. L-am urmat, pentru că foamea mi se urcă deja la cap și încep să fac prea multe analize. Sirrah luă comanda și mă întoarse pe hol.

— Hai să mănânci în sufragerie. I-am înșfăcat cutia de pizza și m-am întors spre living. A început să râdă în spatele meu.

M-am așezat pe canapeaua albă, de piele, și mi-am îndoit picioarele sub mine.

— Vrei ceva de băut? mă întrebă Sirrah și am luat o gură mare din felia de pizza. Am scos un sunet de satisfacție, nici nu îmi pasă cu ce e, dar e bună și e mâncare.

Sirrah râse de mine.

— Cola! Își răspunse singur și plecă înapoi în bucătărie. Am înfulecat felia din trei înghițituri și am trecut la următoarea. Sirrah se întoarse cu un pahar mare de Cola și îl așeză pe măsuța din fața mea, ce e mai degrabă un suport pentru picioare. Un cub din aceeași piele ca și canapeaua.

— Eu trebuie să plec câteva ore, o să vină Nicky la tine mai târziu. Pot să te las aici fără să te arunci de la balcon? Mi-am ridicat privirea nervoasă spre el, cu gura plină. Am înghițit mâncarea nemestecată.

— Du-te dracu'! l-am injurat și am luat altă gură de pizza, întinzându-mă după telecomanda televizorului.

Începu să râdă și îmi fură o felie de pizza din cutie.

— Oh, apropo, trebuie să îți dau ceva. Era să uit. Spuse repede

și ieși din living înainte să îl întreb despre ce e vorba. L-am așteptat curioasă și apăru după câteva secunde, ținând ceva în mână, ce am recunoscut imediat. Mi s-a strâns inima când am văzut lănțișorul argintiu, cu pandantiv din aripa de înger.

Sirrah mi-l așeză în palmă.

— Nu îi permit să îl mai poarte. Nu au voie cu bijuterii, mi-a spus să ți-l dau ție. Rosti ușor și am aprobat din cap, strângând medalionul în pumn. Niciodată nu și l-a dat jos de la gât, din clipa în care i l-am dat. Când pleca undeva, întotdeauna îmi spunea că mă ia cu el prin acest medalion. Acum nu mă mai are în închisoare nici măcar așa. Mi-am simțit iar lacrimile în colțurile ochilor și am rămas în tăcere câteva secunde bune. Mi l-am pus la gât, lângă aripa demonului meu. Măcar aici să fim împreună.

— Ești OK?! Sirrah își așeză mâna pe umărul meu și am aprobat din cap, ștergându-mi lacrimile cu vârful degetelor. El oftă ușor.

— OK, mă întorc în câteva ore. Dacă vrei să dormi, ai trei dormitoare la dispoziție. Poți să dormi în care vrei.

L-am privit sceptică.

— Chiar și într-al tău? am ridicat eu o sprânceană spre el.

— Dacă poți suporta aroma femeilor care au trecut prin patul meu, eu nu am nicio problemă. Ridică din umeri.

— Puahl m-am strâmbat scârbită și izbucni în râs.

— Pleacă odată până nu-mi trece pofta de mâncare din cauza ta. Mi-am fluturat mâna prin fața lui și am luat paharul de Cola.

Mușcă din felia lui de pizza și-mi făcu cu ochiul.

— Ne vedem mai târziu! rânji ieșind din living și mi-am dat ochii peste cap. Dobitoc.

Am mâncat jumătate de cutie de pizza și apoi am trecut la aripioare. Risc să ajung să vomit de la prea multă mâncare. Pot să mănânc acum, pentru că nu m-am drogat, situația ar fi fost alta dacă aveam vreun drog în organism. Alcoolul se dispersase aproape de tot și eu mi-am concentrat atenția spre un canal de muzică, dar de data asta am stat cuminte la locul meu, cu caserola de aripioare în poală.

Mă simt ca un arestat la domiciliu. Am mers la baie și după asta m-am spălat pe dinți, dar nu pot să folosesc periuța lui Sirrah din mai multe motive ce nu țin de igienă, așa că am rămas la deget.

Plictisită, am început să explorez restul camerelor. Mi-am dat seama când am intrat în dormitorul lui Sirrah, pentru că e singura care dă de înțeles că aici locuiește cineva. M-a bufnit râsul când am văzut grămezile de haine pe jos, patul e într-o dezordine totală și așternuturile sunt mototolite în mijlocul lui. Parcă dormise cu un urs în pat, dar amintindu-mi ce mi-a spus, a adormit cu altcineva.

— Sălbatic! am comentat eu amuzată și am ridicat colțul cearșafului ce atârna pe jos. Așternuturi negre, cel puțin asta are în comun cu fratele lui, dar Harris e mult mai ordonat. Aproape tipicar, specific unui infractor atent la detalii.

Pereții erau albi și, în cealaltă parte a camerei, e o canapea neagră, în spatele unei măsuțe de sticlă, pe care e așezat un laptop. Un dulap masiv pe partea dreaptă, dar jumătate gol, pentru că majoritatea hainelor sunt împrăștiate pe podea.

Am simțit brusca nevoie să fac curățenie, dar nu am niciun drept sau responsabilitate aici. Diferențele dintre Sirrah și Harris nu țin neapărat de personalitatea cu care s-au născut, ci de mediul în care au crescut. Harris a avut o mamă care l-a învățat tot ce știe, l-a învățat să gătească și să fie ordonat, a crescut în jurul ei și poate nu a fost așa de copil, dar acum, la maturitate, comportamentul i s-a modelat după învățăturile mamei. Pe când Sirrah a crescut printre străini, nu a avut cine să îl învețe toate astea și nu e de mirare că nu știe să prăjească un ou.

Am oftat tristă și mi-am frecat brațele, am privit nesigură în jur, încă dorindu-mi să îi curăț camera, pentru că îi datorez măcar atât, dar se poate supăra în același timp că i-am umblat prin lucruri. Însă nu mi-a interzis să intru în camera lui, ar fi făcut-o dacă își dorea să nu mă ating de ce îi aparține, așa că am început să adun hainele de pe jos. Oricum nu am altceva mai bun de făcut. Mi-am dat seama că Sirrah nu e un tip colecționar, tot ce are în cameră sunt haine, câteva parfumuri și un laptop. Fără lucruri ciudate sau

prea personale, pasiuni sau hobby-uri. Harris cel puțin are o obsesie pentru ceasurile de mână.

La fel și în celelalte camere, livingul e probabil curat, pentru că nici nu putea fi dezordine între o canapea și o plasmă pe perete. Bucătăria nu cred că a folosit-o vreodată, comandă mai mereu sau nu mănâncă acasă. Nu pare o casa locuită, e aproape goală, deși stă aici de aproape un an. Și aici probabil își face din nou efectul copilăria lui, de mic nu a avut mai nimic, doar un pat într-o cameră la orfelinat, așa că nici acum nu simte nevoia să aibă mai multe, chiar dacă are bani. Asta, sau i-a luat Alexandra tot când a plecat.

I-am împăturit hainele și le-am aranjat în dulap, am făcut patul și am terminat mai repede decât mă așteptam. Ar mai trebui să șterg praful, dar nu sunt sigură că voi găsi ceva care să îmi folosească la asta, sau un aspirator. Trebuie să fie...

— Kath! am tresărit când cineva mi-a strigat numele din sufragerie.

— Kath, unde ești? am recunoscut vocea lui Nicky și mi-am calmat inima în timp ce ieșeam din camera lui Sirrah. Am făcut destulă curățenie.

Am intrat în living, unde Nicky își dezbrăcă geacă de piele și m-am de rezemat ușă, cu mâinile în sân.

Se întoarse repede spre mine și apoi fugi să mă îmbrățișeze.

— Kath, Doamne, fato, nu te-am mai văzut de atâta timp.

— Mhm! M-am strâmbat eu fără să îi răspund la îmbrățișare. Se depărtă și se uită la mine, cu o sprânceană ridicată.

— Nu îmi da privirea aia acum, de două zile încerc să dau de tine, dar bodyguardul Demozilla 2 nu mă lasă. Se strâmbă la mine și am izbucnit în râs. Am tras-o cu mine pe canapea. Demozilla 2 e Sirrah, asta știu sigur.

— Ce vrei să spui?

— Nu m-a lăsat să te văd. Pe niciunul dintre noi. A spus că ai nevoie de timp să te liniștești și să te calmezi și dracu' să îl ia. Știe el mai bine ce ai tu nevoie într-o asemenea situație. Bolborosi Nicky și am continuat să râd. Serios, îl urăsc pe tipul ăsta.

Când eu m-am oprit din râs, ea zâmbi și mă analiză mai atent.

— Fato, arăți ca dracu'! Concluzionă și am oftat.

— Mă simt ca dracu'!

Afișă o față tristă și mă trase în brațele ei. Am început iar să plâng, masajul lui Nicky pe spatele meu mă ajută, dar nu mă mai poate calma ca înainte. Nu ăsta e genul nostru de calmare.

— Cum te-a convins să vii aici? M-am ridicat de pe umărul ei și mi-am tras nasul.

— „Convins" nu e cuvântul potrivit. M-am strâmbat eu și Nicky se încruntă.

— Băiatul ăsta se crede dintr-o dată mult prea important.

Am oftat și mi-am trântit fața în palme.

— Harris l-a pus să aibă grijă de mine.

— Ce?! Tresări ea lângă mine. Doar nu crezi rahatul ăsta? Harris întotdeauna a încercat să îl țină departe de tine pe tipul ăsta, iar acum îl roagă să aibă grijă de tine, când el e închis și Sirrah are cale liberă? Nu ești atât de proastă să crezi asta. Se răs ti Nicky la mine și mi-am ridicat capul, lăsându-l pe spătarul canapelei.

— Nu știu ce să mai cred. M-am săturat. O să vorbesc mâine cu Harris.

— Nu e nevoie să vorbești cu Harris ca să știi asta. La dracu! Mărâi și lovi cu pumnul într-o pernă. Am zâmbit... e comică când se enervează pentru că nu poate manipula lucrurile cum vrea ea.

— Uite, situația asta e de rahat. Nu îl plac deloc pe Sirrah, mi se pare prefăcut și sigur urmărește el ceva. I-aș rupe gâtul până nu te răpește și te duce Dumnezeu știe unde – am izbucnit în râs, oprind-o.

— Nicky, încetează. Într-adevăr e enervant, dar nu mi-a făcut nimic de genul ăsta, dimpotrivă-

— Lasă-mă să termin. Mă întrerupse și ea supărată. Mă refer la... ia stai, ce vrei să spui cu „dimpotrivă"?

Mi-am lăsat iar capul pe spate și am privit în tavan.

— Katherine, ce ai făcut? Se răsti ea la mine. Am evitat contactul cu privirea ei cât am răspuns.

— M-am îmbătat cam tare și l-am confundat pe Sirrah cu Harris câteva secunde. Mi-am strâns ochii, simțind senzația amară a acestei amintiri.

Am privit spre Nicky, care tăcuse brusc și ochii ei sunt atât de mari, încât par înfricoșători.

— Îți bați joc de mine?! Te rog spune-mi că n-ați ajuns la...

— Nu! am întrerupt-o eu repede, scuturându-mi capul. Nu. El m-a oprit. Am adăugat mai ușor la final.

— El te-a oprit?! Și ce se întâmpla dacă nu te oprea? Îmi reproșă supărată și mi-am trântit iar capul în palme.

— Nu știu, dar, sincer, m-am săturat de toate astea.

Nicky oftă și îmi masă spatele când mă așteptam să țipe la mine.

— Kath, vreau să fii sinceră și să îmi spui ce simți pentru Sirrah! Mi-am ridicat imediat privirea spre ea.

— Ce vrei să spui cu asta?! E fratele iubitului meu, îmi e prieten și atât. M-am încruntat eu revoltată. De-abia a fost Harris închis și eu deja sunt întrebată ce simt pentru alt bărbat. M-am săturat de asta.

— Ești sigură? E calmă și blândă, un stil ce nu i se potrivește deloc și eu i-am luat mâna de pe mine.

— Bineînțeles că sunt sigură. Crezi că m-am îndrăgostit de el, sau ce? Harris e închis de o zi și tu deja mă întrebi asta. Am fost beată și am crezut că e Harris, pentru că în cazul în care nu ai observat, sunt identici. Am vrut să îl sărut crezându-l Harris, asta nu are nicio legătură cu ce aș putea simți eu pentru Sirrah. M-am apărat ofensată și m-am ridicat de pe canapea.

— OK, OK! Am înțeles! Încercă repede să mă calmeze. Am început să mă învârtesc stresată.

— Dar ce vreau să spun, Kath, e că Sirrah va fi în preajma ta de acum încolo. Iar Harris nu va mai fi. Acum nu simți nimic, dar cu timpul lucrurile se vor schimba. Trebuie să înțelegi că tu și Harris nu mai aveți niciun viitor și nu îți spun să îl înlocuiești cu Sirrah, ar fi o nebunie, dar prezența lui o să te conducă la asta, până la urmă.

Am privit-o perplexă, nevenindu-mi să cred ce tocmai spusese. Am lovit suportul de lângă canapea, cu piciorul.

— Nicky, jur că o să te lovesc cu ceva în cap dacă mai repeți odată fraza asta.

— Știi că eu urăsc suferința fără rost. Doare, dar trebuie să treci peste.

— Taci! Taci dracu' din gură! Am țipat la ea și eram la un pas să o dau afară din casă. Nu vreau să mă gândesc la asta, la posibilitatea de a-l înlocui pe Harris, și nu pot să trec mai departe așa ușor cum spui tu, nu sunt un robot să mă pot programa atât de simplu. Doare și doare al dracu' de tare și o să doară mult timp de acum încolo, pentru că l-am iubit mai mult decât m-am iubit pe mine, și încă îl iubesc. Mi-am riscat viața pentru el și acum l-am pierdut, nu m-a părăsit, nu m-a înșelat, a fost luat de lângă mine, așa că nu pot să trec mai departe atât de ușor. Am izbucnit în lacrimi la sfârșit și Nicky se ridică repede de pe canapea și veni să mă îmbrățișeze.

— Îl iubesc atât de mult și am atâta nevoie de el. Nu mă gândesc să trec mai departe, pentru că în momentul ăsta nici nu știu cât voi mai supraviețui fără el. Am suspinat pe umărul ei, găsindu-mi cu greu aerul printre spasme și Nicky mă trase iar pe canapea.

— Știu, îmi pare rău, am fost proastă să spun asta. Îmi mângâie spatele, fără ca eu să mă pot opri din plâns.

— Sunt varză la consolări, de asta prefer băutura. Situația stătea altfel dacă veneam cu o sticlă de vodcă. Am râs printre lacrimi și m-am ridicat de pe umărul ei.

— Știu, dar acum nu mai pot să beau, pentru că nu îl mai pot vizita pe Harris mâine. Mi-am tras nasul.

— Ce tâmpenie. Lucrurile care te țin în viață acum și nu poți să le combini. Se strâmbă ea și eu am râs iar.

— Tu l-ai văzut? Mi-am ridicat privirea spre ea și clătină din cap.

— Nu, Mike m-a rugat să îl vizităm săptămâna viitoare. Acum a primit deja destule vizite.

Mi-am tras, iar nasul și Nicky își coborî privirea spre mâinile ei.

— Kath, știu că ăsta nu e un moment bun să îți spun așa ceva și probabil nu ai chef de asta, dar vreau să afli de la mine acum și să nu crezi că am ascuns asta de tine. Am privit-o surprinsă în timp ce mă ștergeam la ochi, cu mâneca tricoului.

— Ce e? am întrebat eu și ea oftă. Lui Nicky îi e greu să spună ceva, asta nu s-a întâmplat niciodată. Acum ce mai urmează?

— Tu nu ai fost prea atentă la noi în ultimul timp și nimeni nu ți-a spus, dar eu și Ty ne-am despărțit. Ochii mei s-au mărit în surprindere, dar Nicky continuă înainte să o întreb de ce.

— Dar nu asta e partea importantă a situației. Eu și Ty nu am fost niciodată un cuplu de viitor, știam că nu e el alesul și ți-am spus și ție asta, iar alesul era chiar lângă mine, fără să îmi dau seama.

M-am încruntat nedumerită și mi-am scuturat capul.

— Stai, m-ai pierdut. La ce *ales* te referi, mai exact?

Zâmbi ușor și ridică mâna stângă. Am privit-o din instinct și am înghețat când am văzut un inel de logodnă pe degetul ei.

— Ce Dumnezeu e asta?! am respirat înspăimântată.

Ea râse.

— Glumești, nu? Bineînțeles că glumești. M-am bâlbâit eu șocată.

— Nu glumesc, deși aș crede la fel în locul tău.

— Cine ți-a dat asta? am continuat neștiind cum să îmi exprim șocul.

— Chiar nu ți-ai dat seama, nu? zâmbi ea și am încercat să îmi aduc aminte ce s-a întâmplat în viața mea în ultimele zile, în afara arestării lui Harris. Nu am fost atentă la nimic altceva, dar mici fragmente din garaj îmi jucau în colțul minții. Îmi amintesc că l-am văzut pe Ty trist în ultimul timp, credeam că e din cauza lui Harris, dar acum îmi dau seama că într-una din aceste seri, nervozitatea lui a apărut brusc odată cu apariția lui... Mike.

— Oh, Doamne! am suspinat. Nu i-am luat în seamă, nu m-am concentrat pe ei și atunci nu mi-am dat seama că din cauza lui era nervos, dar acum e logic. Și în ziua procesului în care Mike voia să vină și Nicky l-a oprit într-un gest care întrece unul prietenesc, iar el a ascultat imediat după ce a privit în ochii ei.

— Mike?! am expirat eu șocată, aproape țipând cuvântul.

Ea începu din nou să râdă și aprobă din cap.

— Cum... când... ce dracu'? am continuat eu pierdută și am lovit-o în umăr, pentru că nu se oprea din râs.

— Nu mai râde și spune-mi cum s-a întâmplat asta. M-am răsit la ea.

— Acum vezi și tu cum se simte asta. Scoase limba la mine și am lovit-o iar. Da, știu că și eu i-am făcut asta când nu i-am spus de Harris, dar ea nu era atunci cu mine.

Se opri din râs și îmi prinse mâinile să mă calmeze.

— OK, o să îți spun totul de la început. Ca să fiu sinceră, am început să ne apropiem atunci când ai fost tu răpită, iar eu eram groaznic de speriată și el a fost cam singurul care încerca să mi calmeze. Dar am rămas prieteni mult timp după asta, deși întotdeauna ne-am uitat unul la altul mai mult ca niște simpli prieteni. Eram cu Ty atunci și încercam să păstrez distanța de el, dar Mike începuse să se apropie tot mai mult. Când m-a sărutat prima dată, eram nervoasă și fericită în același timp, pentru că și eu voiam asta. După lungi discuții și contradicții, am căzut de acord că putem scoate mai mult din prietenia asta și am început să ne întâlnim pe ascuns. Atunci aveam impresia că pe Ty îl iubesc și cu Mike doar mă distrez, deși era invers. Habar nu am când m-am îndrăgostit de el, îți jur, tot ce știu e că în noaptea balului tău el mi-a spus că vrea mai mult, vrea să ducem relația asta la un alt nivel și să mă despart de Ty. L-am refuzat atunci, pentru că îl cunoșteam, știu ce tip de băiat e și mai *multul* lui însemna probabil mai mult sex fără să se mai ascundă de toți. Dar lucrurile au devenit serioase în Qatar, când eram la un pas de moarte amândoi și poate că asta l-a trezit la realitate pe Mike. Mi-a cerut din nou să avem o relație adevărată și mi-a promis că situația va fi diferită față de ce a fost înainte. I-am cerut să îmi demonstreze asta și atunci mi-a cerut de soție.

Ochii mei sunt mai mari decât au fost ai lui Nicky atunci când i-am spus de Harris. Cum Dumnezeu s-a întâmplat asta? Nicky și

Mike, logodiți. Asta e atât de ciudat și înspăimântător, încât pare mai șocant decât închiderea lui Harris.

— Știa că nu o să îl accept dacă nu face un gest peste măsură, nu aveam încredere în el și în același timp nici în mine, simțeam ceva pentru el și mă speria. Nu voiam să mă implic în așa ceva, mă vedeam liberă până la bătrânețe, dar în momentele alea, când am realizat că s-ar putea să nu mai apuc bătrânețea, mi-am dat seama că nu îmi pot lăsa soarta așa. Îl iubesc pe Mike, așa că o să încerc tot ce mi se oferă, măcar să văd ce iese. Nu am acceptat imediat, dar nici nu am refuzat, m-a rugat să îi spună el lui Ty, să îi explice ce simte pentru mine și, când ne-am întors acasă, m-a cerut din nou în căsătorie, de data asta cu inel. Și am acceptat.

Am expirat adânc și mi-am masat tâmplele cu vârful degetelor.

— Asta e... uau! Mi-am găsit eu cu greu cuvintele și Nicky chicoti.

— Știu, crede-mă că știu. Nu mă gândesc deocamdată că o să fiu fericită până la adânci bătrânețe cu el, sau că o să îmi spună mereu că mă iubește cum o face acum, dar prezentul e tot ce contează. Asta mă face acum fericită și nu îmi mai pasă de altceva, mi-a trecut moartea pe la ureche și asta îți cam bagă mințile în cap.

— Cred ca amândurora vi le-a băgat. Am concluzionat eu și, după ce am reușit să îmi revin din șoc, am râs alături de ea.

— Ei bine, nu știu ce aș putea să spun mai mult decât felicitări. Am ridicat din umeri și ea râse și mai tare. Am tras-o în brațele mele.

— Mă bucur pentru tine, dacă ești fericită acum, asta e tot ce contează, am fost și eu la un pas de moarte și cam știu ce înseamnă să prețuiești fiecare secundă înainte să îți fie luat tot. Îmi pare rău că nu am fost lângă tine până acum.

— Nu îți mai cere scuze atât, eu trebuia să fiu lângă tine acum. Îmi masă spatele și am sărutat-o pe obraz.

— De ce nu mi-ai spus că e ceva între tine și Mike? Am întrebat eu, îndepărtându-mă din îmbrățișare.

— Cum ți-am zis, nu era tocmai „ceva", eram prieteni cu

beneficiil și a fost înțelegerea noastră să nu spunem nimănui. Nici Harris nu a știut, nimeni nu a știut, pentru că nu credeam că vom ajunge vreodată la asta. Deși, cred că Harris avea o mică bănuială. Adăugă ea, strâmbând din nas și eu i-am mimat reacția. Mi-ar fi spus el dacă bănuia ceva.

— Deci, ce o să se întâmple mai departe? am întrebat eu curioasă.

— Who, nu te gândi că o să mă vezi în rochie de mireasă prea curând. El a făcut asta ca să-mi demonstreze că într-adevăr vrea mai mult și eu să-l cred când îmi spune că mă iubește, dar nu plănuim încă o nuntă, sau în viitorul apropiat. I-am cunoscut părinții și cam asta ar fi cel mai mare pas pe care l-am făcut până acum. Asta și faptul că m-am mutat la el.

Ochii mei s-au mărit din nou. Alte noutăți bombă.

— Mie mi se par niște pași destul de mari. I-ai cunoscut părinții? Cum sunt? am întrebat curioasă.

— Mai de treabă decât aș fi crezut. Aveam impresia că o să mă respingă imediat, fiind niște oameni atât de importanți, iar eu fiica unei barmanițe curvă cu jumătate de normă și fără tată. Dar probabil comportamentul lui Mike de până acum i-a făcut să accepte fata de care s-a îndrăgostit fără să comenteze. Spuse ea și am râs.

— În speranța că o să îi bage mințile în cap. Am continuat și râse alături mine.

— O să ne băgăm mințile în cap unul altuia. Mike s-a schimbat mult, știu că și arestarea lui Harris are o legătură cu asta, pentru că îi era ca un frate, dar oricum nu mai e acel băiat care vedea doar distracție în fața ochilor.

Am oftat și am aprobat ușor din cap. Poate arestarea lui Harris i-a deschis cu adevărat ochii, când a văzut cât de repede se poate spulbera tot acest paradis păcătos.

— Deci cum e statutul de femeie logodită? Am întrebat eu, încercând să nu încep din nou să plâng la faptul că Harris nu mai are o a doua șansă să iasă din acest *paradis*.

— Al dracului de ciudat. Se strâmbă Nicky și eu am început

iar să râd, privind inelul cu diamant alb de pe degetul ei, din aur, arătând ca ceva ce nu am crezut vreodată că voi vedea pe degetul lui Nicky. Ea întotdeauna rădea de mine și își făcea planuri pentru nunta mea, pentru că asta era inevitabil între mine și Harris, dar se pare că am ajuns la nunta ei înaintea nunții mele. Și la cum mi se anunță viitorul, nu o să mai îmbrac vreodată rochia albă. Întotdeauna m-am temut de momentul ăsta și l-am respins, îl iubesc pe Harris, dar nu voiam așa ceva încă, credeam că am toată viața înainte și pentru așa ceva.

Văzând acum bucuria de pe chipul lui Nicky, zâmbetul care prevestește un viitor asigurat și fericit alături de bărbatul iubit... îmi dau seama că eu nu o să mai am niciodată așa ceva.

Nicky a stat până târziu, am schimbat subiectul vieților noastre și am preferat să ne uităm la seriale. A plecat în cele din urmă, pentru că mintea mea se pierde tot mai mult în ziua de mâine și momentul în care îl voi vedea pe Harris. Sirrah nu se întorsese, așa că, în cele din urmă, am adormit pe canapeaua din living.

—Bunico, uite. Țopăi fetița spre mine, bătând mingea roz și încercând să și-o treacă printre picioare, ca un baschetbalist.

— Scumpo, m-ai speriat. De ce ai plecat de lângă ceilalți copii? Am oftat ușurată, mângâindu-i părul negru și ondulat.

— Nu am plecat, Harris m-a învățat o mișcare de baschet. Bunico, uite. Se agită nepoțica mea pe lângă mine și mi-am ridicat capul spre bărbatul care e încă lângă noi și îmi privește nepoata, zâmbind.

— Cine? Am vorbit cu ochii blocați pe părul cărunt și ondulat, ce pare atât de cunoscut.

El îmi zâmbi și inima mi-a stat în loc, cum a făcut-o când l-am văzut prima dată.

— Bună, Katherine!

M-am ridicat în șezut într-un suspin și am strâns în pumni, pătura ce mă acoperea. Am privit speriată în jurul meu, necunoscând încăperea. Bătăile inimii îmi răneau pieptul și m-am ghemuit pe

canapea, ca un animal hăituit, neștiind cum să îmi scot imaginea chipului îmbătrânit din minte. Am respirat adânc și mi-am ascuns capul în palme, urlând în tăcere.

...

Era încă întuneric când Sirrah a intrat în sufragerie. Somnoros și îmbrăcat într-un tricou alb și pantaloni de pijama. După acel coșmar nu reușisem să mai adorm, refuzasem să o fac.

— Neața! Mă salută frecându-se la ochi și se aruncă pe canapea, lângă mine. Părul lui ciufulit semănă atât de mult cu al altcuiva, încât nu am suportat să îl mai privesc.

— Neața! L-am salutat înapoi cu o voce surprinzător de răgușită. Mi-am dres glasul în liniște.

— Te-ai trezit de mult? Se întoarse spre mine, am mințit, dând din cap.

— La cât te-ai întors acasă?

— Pe la 8 și ceva. Îmi pare rău că am întârziat atât, am avut treabă.

Mi-am scuturat capul în semn că nu trebuie să îmi dea nu explicații.

Privi la ceasul de pe mâna lui și apoi își frecă fața.

— E aproape 5, ar trebui să ne pregătim de plecare, bănuiesc că vrei să treci și pe acasă să te schimbi. Vorbi spre mine și am aprobat din cap.

— Da! M-am ridicat de pe canapea și mi-am masat coapsele amorțite.

— OK, dă-mi 10 minute să fac un duș și să mă îmbrac și o să plecăm. Se ridică și el, masându-și gâtul. Am aprobat din cap și Sirrah trecu pe lângă mine.

— A, apropo, de ce mi-ai făcut curățenie în cameră? Se întoarse spre mine și l-am privit, neștiind ce să spun. Nu vreau să avem discuția asta acum.

— Eram plictisită. Am spus în cele din urmă, ridicând din umeri.

Sirrah se încruntă ușor.

— Nu trebuia să faci asta. Nu te-am adus aici pentru așa ceva.

Am oftat și mi-am trecut mâna prin păr.

— Nu o lua ca pe o plată pentru ce ai făcut. Ți-am spus, mă plictiseam și tu trăiești ca un neandertal.

Râse ușor.

— Acum du-te și schimbă-te, pentru că vreau să fac și eu un duș când ajung acasă și voi avea nevoie de ceva timp să arăt din nou ca un om normal. L-am zorit și el continuă să râdă în timp ce ieși din living.

Mi-am trecut mâna prin părul ciufulit, ce nu mai primise o perieră de 3 zile și trebuie să mă străduiesc să arăt-cât mai bine pentru Harris astăzi.

Gândul că în patru ore o să îl văd mă făcea să țopăi de fericire. O să îl țin în brațe și o să îl sărut.

Așa cum promisese, Sirrah apăru după 10 minute.

— Știi, nu trebuie să vii cu mine, neapărat. Pot să mă duc și singură. Am spus, realizând că mi-ar fi mult mai bine așa, mintea mea nu s-a gândit până acum că am un GPS care mă poate ajuta să ajung acolo fără probleme. Sirrah își clătină capul și mă împinse pe hol.

— Te duc eu! Spuse autoritar și am oftat, dar am tăcut. Prefer să nu îmi încep ziua asta cu un scandal, oricum nu mai am puterea pentru unul, nu mai sunt beată. Acum am altceva la care să mă gândesc: momentul în care voi fi la pieptul lui Harris.

10. Camera De Vizită

Am coborât din mașina lui Sirrah și am fugit spre casă, fără să-l mai aștept. Am fugit la etaj și l-am auzit pe Sirrah intrând în urma mea.

— Kath, îmbracă-te cât mai casual. Fără ținute extravagante sau prea multe bijuterii. Strigă după mine și m-am întors spre scări.

— Ce?! M-am încruntat surprinsă, doar nu îmi spune și cum să mă îmbrac acum. Se apropie de baza scărilor, cu mâinile în buzunare.

— Nu îți dau voie să intri îmbrăcată în orice fel. Poartă ceva cât mai simplu, fără buzunare ascunse sau mesaje obscene marcate pe material. Te vor percheziționa, și dacă ei consideră că nu ești îmbrăcată corespunzător, nu o să îți dea voie să intri.

M-am holbat surprinsă la el, așteptând să înceapă să râdă, dar pare serios.

— Cum adică mesaje obscene?

— Referitor la droguri, sex, alcool etc. Pe V era cât pe ce să nu o lase să intre, pentru că avea un tricou pe care scria „Nu pot fi controlată". Îți sugerează să îți aduci și haine de schimb în caz că cele de pe tine nu sunt acceptate.

Mi-am scuturat capul și mi-am masat fruntea cu vârful degetelor. De parcă o să pot să îl scot pe Harris de acolo cu mesajul de pe tricou.

— Mai trebuie să știu și altceva?

— O să afli acolo. Îmbracă-te cât mai simplu și fără bijuterii care ar putea să pară suspecte. De exemplu, chestii ascuțite. Să îți iei buletinul și fără cash. Am aprobat din cap, oftând și m-am întors spre mansardă. Sirrah a rămas în living și chiar dacă probabil voi avea nevoie de el cu toate moșturile pe care le include vizita unui deținut, încă prefer să nu fiu nevoită să merg cu el și să îmi adun energia de care am nevoie în liniște. Dar nu trebuie neapărat să merg în mașina lui.

Am intrat în mansardă și un suspin mi-a ieșit neanunțat printre buze. Mi-am strâns brațele în jurul meu și m-am chircit, cuprinsă de un tremurat brusc. Încăperea și casa asta sunt atât de reci fără el. Totul e rece, dar inima mea în special. Corpul meu ce seacă în lipsa lui, în lipsa atingerilor lui.

Mă simt ca un bolnav diagnosticat brusc cu o boală fatală. Singurul antidot împotriva bolii mele e Harris, pe care nu o să îl primesc înainte să mor.

Mi-am observat telefonul aruncat pe saltea. Nu l-am mai aprins de zile întregi, și în afara unei baterii aproape descărcată, am tresărit văzând valul de mesaje și apeluri de la mama. Trebuia să mă gândesc că mă va suna cel puțin după ce o să ajungă în California. La naiba!

Sunt câteva și de la tata, dar le-am evitat și am apelat-o imediat pe mama. Tonul a fost întrerupt de vocea ei înregistrată, ce mă anunța că nu poate să răspundă și mă roagă să îi las un mesaj. Am înjurat în gând și am așteptat bipul.

— Mamă, sunt eu. Îmi pare rău că nu ți-am răspuns... sunt bine, sună-mă când poți. Te iubesc!

Am bâlbâit cuvintele și am închis. Nu vreau ca mama să afle că am fost o bețivă cu acte în regulă în ultimele două zile, așa cum m-a numit Sirrah.

Am căutat încărcătorul, dar nu-l găseam pe nicăieri așa am răstălmăcit camera și mai mult decât era. Am dat din nou peste valizele pentru Malibu și un val brusc de furie m-a cuprins la vederea lor. Le-am desfăcut, am scos toate hainele și le-am aruncat în dulap, cu o furie care m-a ajutat să le despachetez în câteva secunde. Am aruncat iar geamantanele goale în dulap, lovindu-le cu piciorul, și am renunțat să mai caut încărcătorul, cel mai probabil e în mașină, pentru că l-am luat cu mine în ziua absolvirii când îmi verificam telefonul în fiecare secundă, așteptând un apel de la el. Un apel în care să îmi spună că se întoarce acasă.

Mi-am căutat haine, urmând indicațiile lui Sirrah și am coborât în baie.

Am înțepenit câteva secunde în fața dușului, dar nu aveam de ales. Am intrat sub apa caldă, ce părea să mă înece și parcă așteptam să apară și el lângă mine. Să mă strângă în brațe și să mă lipească de peretele dușului așa cum face de fiecare dată, să îmi desparți picioarele și să mă ridice în jurul lui, să își împletească buzele cu ale mele printre picăturile de apă.

Aștept asta, dar nu se întâmplă, și am sfârșit plângând sub apa ce putea acum să fie și rece ca gheața, mi-ar oferi aceeași senzație, pentru că nimic nu e mai rece decât interiorul inimii mele acum.

Mi-am spălat corpul și părul cât de repede am putut, înfășurându-mă apoi într-un prosop și ieșind de sub duș de parcă eram arsă cu acid acolo. Mi-am periat dinții, fiind ușurată că imaginea din oglindă nu mai era atât de fantomatică și respingătoare ca ieri. Ochii mei încă păstrează o formă de umflătură și mici vinișoare roșiatice ce se șerpuiesc pe albul lor, dar cel puțin tenul meu pare să fi trecut cu o nuanță peste paloarea de ieri, și cu puțin machiaj sper să reușesc să trec de posibilitatea ca Harris să se sperie când o să mă vadă.

M-am întors în mansardă, auzind sunetul televizorului de jos, unde Sirrah probabil mă aștepta, și mi-am molfăit buzele stresată, pentru că îmi doresc să fiu singură în momentul ăsta, dar scăpatul

de el, e la fel de greu ca și scăpatul de Harris. Împarte doar părțile enervante cu fratele său geamăn. Mi-am scuturat capul și am alungat gândul, cuvintele ca „scăpatul de Harris" au un cu totul alt înțeles acum și dor îngrozitor. L-aș suporta pe Harris cu orice, numai să îl am înapoi lângă mine.

Mi-am uscat părul cu feonul și m-am îmbrăcat într-o pereche de blugi simpli și negri, cu buzunare doar în față și în spate. Nu pot strecura nimic pe ascuns în ei. Un tricou gri, simplu, fără vreun mesaj obscen. E cât trebuie de larg, fără să pară sexy pe mine, dar nici să mă transforme într-un schelet înfofolit în nailon - lucru cam adevărat din felul în care arăt acum. Nu mi-am pus niciun fel de bijuterie, ca să scap de un stres în plus și m-a durut să elimin chiar și lănțișoarele noastre. Mi-ar fi plăcut ca Harris să le vadă la gâtul meu, dar medalioanele sunt prea ascuțite și știu că nu-mi vor da voie să le păstrez când intru la el. Am studiat aripa demonului și vârful ei nu era tocmai ascuțit, nu cred că aș putea răni pe cineva cu ea, dar având în vedere că refuză până și textele de pe tricouri, nu vor face o excepție pentru medalioanele mele.

— Kath, încearcă să te grăbești, trebuie să fim acolo în trei ore și jumătate și trebuie să prinzi programul de la nouă și un sfert dacă vrei să stai cu el o oră. Strigă Sirrah de jos și eu am început automat să mă mișc mai repede.

— OK! Cobor imediat. Am strigat înapoi.

— Va dura ceva să îți faci și legitimația de vizitator, așa că grăbește-te. Repetă Sirrah și am început să sar într-un picior, încercând să mă încalț cât mai repede într-o pereche simplă de tenișI albi.

— Am înțeles! am strigat eu frustrată înapoi. Părul meu nu arată deloc bine, feonul îl umflase îngrozitor și se electriza de fiecare dată când treceam cu peria prin el. Arăt ca scoasă din priză. Am înjurat în șoaptă și l-am prins într-o coadă la ceafă. Mi-am aplicat puțin fond de ten și pudră cât am putut de repede, eliminând din imaginea de fantomă și m-am mulțumit doar cu puțin dermatograf și rimel, pentru că nu am timp de mai mult.

M-am examinat rapid în oglindă. Nu e un mare progres față de ieri, dar oricât aș munci, nu cred că o să reușesc să mai arăt vreodată bine. Înainte eram frumoasă pentru el, datorită lui. Ar trebui să fiu și acum, pentru că merg să îl vizitez, dar o singură oră nu e de ajuns să îmi aducă frumusețea înapoi.

Mi-am luat repede telefonul, cheile mașinii și portofelul, pe care, slavă Domnului, îl găsisem în criza mea de golire a geamantanelor, altfel nu cred că aș fi dat de el atât de repede.

Am coborât fuga în living, unde Sirrah se uită plictisit și aproape adormit la reluarea unui meci de rugby.

— Să mergem! l-am zorit nerăbdătoare. Își întoarse privirea spre mine și mă analiză câteva secunde. Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Destul de casual? l-am cerut părerea.

— Da! Și de asemenea, arăți iar ca o fată, și nu ca un zombi. Îmi oferi un zâmbet șmecher când se ridică în picioare și mi-am dat ochii peste cap, mormăind în timp ce ieșeam din casă.

— Who, ce faci? l-am auzit pe Sirrah în spatele meu când am mers spre mașina mea.

— Vreau să conduc mașina mea. Am răspuns repede, deschizând deja portiera.

— Ce- se strâmbă, dar l-am oprit ridicându-mi mâna.

— Am nevoie de liniște, să îmi adun gândurile înainte să îl văd și îmi va fi mai ușor dacă sunt singură. O să te urmez acolo și o să mă ajuți cu obținerea legitimației aleia, iar după asta poți să pleci și eu o să mă întorc singură. Nu trebuie să mă mai aștepți o oră.

A vrut să protesteze, dar l-am oprit din nou.

— Te rog! am rostit într-un ton calm și el oftă aproape enervat, dar fără să mai comenteze.

Am zâmbit discret și am intrat în mașina mea.

— Încearcă să ții pasul! L-am auzit pe Sirrah lângă fereastra mea și m-am întors brusc.

— Avem un drum de 4 ore pe care trebuie să-l parcurgem în 3. Spuse și am aprobat din cap, trăgându-mi centura de siguranță. Sirrah se îndreptă spre mașina lui și eu am pornit motorul.

asigurându-mă în fugă dacă am suficientă benzină. Am privit la ceasul de pe ecranul bordului și indică 5:23. Soarele nu e încă deasupra noastră, dar avem suficientă lumină.

Sirrah mi-a semnalizat chiar înainte să plece, iar eu l-am urmat, apăsând imediat accelerația și simțindu-mi inima țopăind la gândul că o să îl văd pe Harris și o să îl strâng iar în brațe după atâta timp. Chiar și pentru câteva secunde.

Era destul de greu să țin pasul cu Sirrah, mai ales că nu eram concentrată 100% la drum. Mintea mea crea scenarii cu ce avea să urmeze și poate că ar fi fost bine să îl am pe Sirrah care să conducă, dar, în același timp, îmi e mai bine singură. Mi-am creat o listă cu lucruri pe care le-am putea discuta, întrebări pe care să i le pun și cum să mă comport cu el. Mă simt că la o întâlnire cu un prieten virtual. Nu știu de ce am starea asta, de parcă nu urmează să văd omul alături de care am trăit în ultimul an și am dormit lângă el în fiecare noapte.

Îmi agitam genunchiul în timp ce conduceam și Sirrah îmi semnaliza de multe ori să țin pasul cu el, mai ales că depășeam limita legală și trebuia să fim atenți și la radar. Mi-am făcut ordine în gânduri și mi-am dat seama că, ce mă sperie cu adevărat nu e întâlnirea cu Harris, ci mediul în care va avea loc această întâlnire. Mi-e frică că locul ăla l-a schimbat, nu va mai fi băiatul pe care îl știu eu.

Mi-am scuturat capul și am pornit muzica la volum maxim ca să îmi spele ipotezele negre din minte și am ascultat „Lap Dance", una dintre melodiile preferate ale lui Harris – până în Walla Walla. Soarele urca tot mai sus în spatele nostru și am recunoscut imediat spațiul sumbru și gardul înalt, cu sârmă ghimpată, ce împrejmuia penitenciarul. Mi-am simțit inima zvârcolindu-se în fața imaginii, iadul în care a fost aruncat iubitul meu. Am parcat lângă Sirrah și am luat câteva guri de aer înainte să ies din mașină. El își trecu mâna prin păr și căscă zdravăn, cu ochii aproape lăcrimându-i. Am chicotit privindu-i moaca somnoroasă.

— Cineva nu e prea matinal. L-am sâcâit și se strâmbă la mine.

— Urăsc trezitul de dimineață. Pentru mine, dimineața înseamnă de la prânz în sus. Am început să râd și am adăugat altă diferență între ei, fără să vreau. Harris e enervant de matinal, eu sunt de partea lui Sirrah la capitolul ăsta.

— Să mergem! Spuse înainte să își ducă mâna la gură și să caște din nou. Mă întreb cum a reușit să conducă atât de bine, și el are șofatul în sânge, ca fratele său, și eu ar trebui să încetez să tot fac comparații între ei. Parcă mi-am făcut un hobby din asta.

L-am urmat spre poarta masivă, păzită ca intrarea în Iad. Într-adevăr, Sirrah e de folos aici, pentru că el are deja legitimație și astfel am reușit să intrăm mai repede. Mă simt ca și cum aș călca pe un teritoriu minat. Mai sunt 35 de minute până la 9 și un sfert și sper ca lucrurile să decurgă repede cu controlul meu.

Faptul că am intrat mai repede a fost cam singurul ajutor oferit de prezența lui Sirrah, pentru că după asta am fost preluată de conducere și am rămas pe cont propriu.

— Ești sigură că nu vrei să te aștept? întrebă Sirrah, iar eu mi-am scuturat capul, așteptându-mi rândul printre vizitatori. Mai sunt trei persoane în fața mea și sper că asta să nu îmi taie din timp.

— OK, baftă! Îmi ură și mă trase reținut în brațele lui. L-am îmbrățișat și am oftat pe umărul lui.

— Mersi! am șoptit și el s-a depărtat.

— Ține minte, fii relaxată, fericită, dă-i ce are nevoie. Spuse și eu am aprobat din cap. Va fi îngrozitor de greu să îmi găsesc relaxarea într-un asemenea moment, dar o s-o fac pentru Harris. Dacă el are nevoie de asta, o să fac tot ce îmi stă în putință și o să maschez suferința ce mă sfâșâmă acum.

Înainte ca Sirrah să plece, mi-am adus brusc aminte de ceva.

— Nu i-am adus lucrurile pe care le-a cerut. Aproape am suspinat, plesnindu-mă mintal că am uitat de asta.

— O să i le aducem altă dată, acum are nevoie doar de tine. Mă calmă Sirrah și am oftat iar, trecându-mi mâna prin păr fără să realizez că mi-am desfăcut coada. Am făcut asta demult, când încă eram în mașină.

Sirrah m-a încurajat din nou înainte să plece și eu m-am așezat pe unul dintre scaunele de așteptare, strângându-mi din nou părul. Lângă mine e un bărbat la vârsta a doua, ce m-a privit ciudat și mi-am dat seama că îmi agit piciorul atât de tare, încât aproape zgâlțâiam scaunul cu mine. M-am oprit și mi-am strâns brațele la piept, începând să bâțâi celălalt picior.

Mă gândeam dacă el mă așteaptă, dacă se gândește că nu o să vin nici astăzi sau că nu o să mai vin deloc. Că am renunțat la el. Clocoteam pe interior și eram la un pas să încep să urlu să mă ducă mai repede la el. Suntem atât de aproape, și faptul că trebuie să îmi fac o legitimație ca să îmi pot vedea iubitul, mă scoate din sărite.

Am avut noroc că cei din fața mea au deja legitimații, așa că au fost trimiși direct în camera de vizită. Când a venit rândul meu, a urmat o lungă prelegere de reguli și un control amănunțit asupra obiectelor personale. Să vizitez pe cineva în închisoare e mai greu decât am crezut. I-am mulțumit lui Sirrah în gând, pentru că m-a atenționat în privința ținutei, am trecut repede peste percheziție și hainele mele nu au fost considerate vulgare. Fiind un singur vizitator, am trecut și peste etapele în care este inclusă și vizita unui copil minor, totodată, mulțumind cerului pentru că eu sunt majoră, deoarece mi-ar fi fost imposibil să îl vizitez pe Harris singură, în caz contrar.

Regulile erau stricte și simțeam o durere interioară în timp ce îmi erau prezentate. La început este permisă o îmbrățișare și un sărut scurt de doar maximum 5 secunde. Restul discuției se va ține la masă, față în față, unde vom avea voie să ne ținem de mână. Conversația trebuie să rămână tăcută, silențioasă, fără limbaj vulgar. Alte nimicuri despre plata vizitelor, păstrarea obiectelor personale și lucrurile care ar putea fi folosite în timpul vizitei, care nu pot fi păstrate după aceea. Toate acestea îmi creșteau nervozitatea și am mulțumit cerului când am fost condusă în sfârșit în sala de vizită, pentru că nu mai rezistam mult în jurul acestor oameni care îmi făceau programul asupra felului în care să mă comport cu iubitul meu. Doar ideea că nu pot să îl sărut mai mult de 5 secunde mă scoate din minți.

M-am așezat la masa simplă de metal și am început să-mi agit genunchiul din nou. Mi-am pus coatele pe masă și mi-am strâns pumnii sub bărbie. În sală sunt mai multe mese, așezate la o distanță de câțiva metri, suficient încât conversațiile să nu fie auzite de restul. I-am analizat pe ceilalți deținuți alături de vizitatorii lor. Toți par fericiți și majoritatea dintre ei plâng, mai ales că nu își pot manifesta sentimentele așa cum își doresc din cauza ochilor ageri ai gardienilor. L-am observat pe bărbatul ce așteptase mai devreme cu mine, strângând mâinile unui alt bărbat mai tânăr și m-am gândit dacă e fiul lui. În altă parte, un alt bărbat zâmbea cu ochii în lacrimi în fața unei femei și a unui băiețel mic, ce era așezat pe genunchiul lui, bine monitorizați de un gardian. Implicarea unui copil include mult mai multe reguli, dar am fost scutită de asta, nu o să îl vizitez niciodată pe Harris cu un copil și chiar dacă aveam impresia că sunt ușurată de asta, pentru că am scăpat de alt set de reguli, mi-am dat seama că nu mă bucură deloc. Dimpotrivă. Oricât de nesăbuit ar suna asta acum, cât mi-ar afecta viitorul, mi-aș fi dorit să am un copil cu Harris. Pentru că analizând lucrurile din nou, nu ar fi nimic de afectat la viitorul meu, care e deja distrus. Poate doar mi-ar fi oferit o rază de lumină și energia să trec peste ce mă așteaptă mai departe.

Eram pierdută în imaginea unui băiețel cu părul ondulat și ochii verzi, când am auzit ușa deschizându-se și m-am întors imediat ca să îmi simt inima bubuind în secunda următoare. M-am ridicat în picioare și chiar dacă mi s-a spus să aștept până când deținutul este adus la masă, îmi simțeam tălpile arzând și voiam să fug spre el. Am făcut totuși câțiva pași și tot ce am putut observa au fost lacrimile din ochii lui înainte ca brațele sale să se deschidă și să mă tragă la pieptul lui.

M-am izbit de corpul după care am jelit zilele astea și nu mi-am putut abține hohotul de plâns ce a izbucnit imediat. Brațele lui s-au strâns în jurul meu și eu i-am cuprins gâtul cu ale mele.

— Iubito... suspină la urechea mea, strângându-mă cu forța pe care o cunoșteam și de care îmi era atât de dor, dar mi-am amintit

că apropierea asta nu ne era permisă prea mult timp, așa că înainte să fim despărțiți de gardian, mi-am ridicat capul și mi-am lipit buzele de ale lui. Mi-am așezat palmele pe obrajii săi și l-am tras cât de mult am putut, până când i-am simțit trupul lipit de al meu. Știu că cele 5 secunde trecuseră deja, dar nu puteam să mă dezlipesc de el, ore întregi nu mi-ar ajunge să mă satur de buzele lui, așa că am riscat și l-am sărutat în continuare, presându-mi buzele peste ale lui și simțindu-le uscate și parcă sărate. Nu vreau să mă gândesc că sunt așa din cauza lacrimilor. Mă strânse puternic și își strivi buzele de ale mele pentru încă alte două secunde înainte să întrerupă sărutul. L-am observat pe gardian privindu-ne încruntat, dar mă bucur că nu ne-a smuls unul de lângă altul așa cum are dreptul să o facă.

Harris îmi prinse mâinile și înconjură masa, ocupând locul pe scaunul lui. M-am așezat și eu la locul meu, trăgându-mi nasul și chinuindu-mă să îl văd clar în șiroiul de lacrimi din ochii mei.

— Nu plânge, iubito! șopti ușor, ridicându-și mâna pe obrazul meu și mi-am aplecat capul în palma lui. Îmi cere asta, dar și el plânge la fel de tare ca mine.

— Îmi pare rău! Mi-am găsit tăria să spun într-un suspin tăcut. El își clătină capul și îmi trase mâinile să le sărute.

— Singurul care trebuie să își ceară iertare aici, sunt eu. Te rog nu mai plânge. Mă imploră și mi-am strâns ochii, coborându-mi capul și amintindu-mi de vorbele lui Sirrah. Acum le înțeleg mai bine, privind chipul istovit al lui Harris, palid și tras. Ochii roșii și umflați, pielea parcă cojită din cauza lacrimilor sărate. Dacă eu am avut alcoolul în care să evadez și să suprim suferința în alt mod, el nu l-a avut și ochii săi par să nu se fi oprit din plâns de zile întregi.

Asta nu e Harris pe care îl știu eu, și dacă îl vreau înapoi, trebuie să lupt pentru el.

Am înghițit aproape dureros în sec și m-am luptat împotriva lacrimilor, trăgându-i, la rândul meu, mâinile și sărutându-le.

— Te iubesc! i-am șoptit, privind blând în ochii lui și simțind răceala pielii sale pe buzele mele.

În locul unui răspuns, ochii lui au devenit mai înlăcrimați și își strânse buzele, parcă baricadând un hohot isteric de plâns ce se agită în interiorul lui.

— Îți promit că nu o să mai plâng dacă și tu o să faci la fel. Am spus și i-am strâns mâinile între ale mele.

Își strânse ochii și privi în jos, trăgându-și limba peste buze și aprobând din cap.

— Cred că plângem suficient când suntem depărtați, hai să nu facem același lucru și în singura oră de fericire pe care o avem de două ori pe săptămână.

Nu știam de unde vine puterea din mine să spun aceste cuvinte. În interior urlam și mă zvârcoleam ca un animal în chinuri, dar mi-am găsit forța să îi zâmbesc încurajator și i-am sărutat mâinile din nou.

— Mi-a fost dor de tine, iubito! șopti și am fost fericită să văd că abundența lacrimilor se mai domolește.

— Și mie, îmi pare rău că nu am venit ieri– mă opri, dătînind din cap și trăgându-mi mâinile să le sărute.

— Mie îmi pare rău că sunt aici, nu m-am ținut de promisiune. Spuse și vedeam lacrimile venind din nou. Nu, nu vreau să începi din nou, nu le mai pot stăpâni nici pe ale mele. Știu exact la ce se referă, promisiunea că o să se întoarcă la mine. Am respirat ușor câteva secunde, limpezindu-mi mintea și auzind încontinuu vorbele lui Sirrah, ca o încurajare și un îndemn la luptă. Lupta de a-l menține pe Harris pe linia de plutire.

Mi-am ridicat privirea spre el și am încercat să fiu serioasă.

— Ești încă în viață, nu? Mă privi nedumerit și i-am cerut din privire să răspundă. Aprobă ușor din cap.

— Mă mai iubești? am continuat, menținându-mi tonul hotărît și Harris se încruntă, ușor confuz.

— Bineînțeles că te iubesc, întotdeauna o să te iubesc, știi asta.

Am aprobat din cap și m-am străduit să zâmbesc.

— Atunci ți-ai ținut promisiunea. Te-ai întors la mine și faptul că mă iubești e tot ce contează, deocamdată. Am spus încrezătoare

și i-am strâns mâinile între ale mele. Încă mă gândesc la ideea de a-l scoate pe Harris de aici, am promisiunea lui Sirrah și poate și pe a mamei, dar îmi pierd speranța din ce în ce mai mult și asta nu e bine. Speranța e singurul lucru care mă mai poate ține acum în viață.

Își desprinse buzele, dar se opri înainte să rostească orice avea de gând.

— Acum mă bucur doar de faptul că ești în viață. Se putea termina mult mai rău. Am continuat, aplecându-mă pe masă, spre el, și îl vedeam căutându-și cuvintele, dar nu reușea să le spună. La cum îl cunosc pe Harris, vrea să protesteze împotriva mea, să îmi spună că totul s-a sfârșit deja. Nu aș suporta să aud asta din gura lui, ar fi imboldul care m-ar arunca de pe prăpastie.

— Și să nu îndrăznești să spui că nu mai avem nicio șansă, sau că s-a sfârșit. Să nu faci asta. Am continuat să vorbesc înainte ca el să îmi răspundă, comandându-i practic să nu spună ce are acum în minte.

— Nu contează că suntem departați, încă ne iubim, încă avem nevoie unul de altul.

Îmi strânse mâinile și aprobă hotărât din cap de data asta.

— Ai dreptate, iubito. Iubirea nu ne-o pot lua. Rosti și acestea sunt exact cuvintele de care am nevoie, dar mi-am dat seama că Harris ar fi putut să le spună tocmai de asta, pentru că eu am nevoie să aud. Nu știu dacă el crede cu adevărat în ele. Se pare că el încearcă să mă mențină pe mine pe linia de plutire la fel de mult cum încerc eu cu el, dar asta e tot ce ne-a mai rămas. Să luptăm unul pentru altul.

— OK! Harris își trase mâna dreaptă și îmi șterse lacrimile de pe obraz, folosind-o apoi să le șteargă pe ale lui și îmi strânse iar mâna.

— Să nu ne irosim ora așa. Spune-mi ce s-a întâmplat cât am lipsit, cum a fost la absolvire? zâmbi și l-am privit șocată câteva secunde. Schimbarea lui bruscă e derutantă și nu știu sigur dacă simte nevoia să schimbe subiectul sau o face pentru mine.

— Ăă... despre asta vrei să vorbim? m-am bâlbâit și el chicoti. Sunetul âla mi-a înfipt un ghimpe în inimă, dar e o durere plăcută în egală măsură. Nu credeam că o să îl mai aud vreodată.

— Da, iubito, cum ai spus și tu, să nu ne plângem de milă în singura oră în care avem ocazia să ne zâmbim. Superbul său zâmbet e o adevărată mană cerească, ca o atingere divină pentru inima mea. Părul său e aproape la fel cum îl știam, poate nu la fel de aranjat, dar el întotdeauna a avut un stil răvășit, așa că acum nu e o mare diferență. Încă poartă salopetă portocalie și îmi va lua ceva să mă obișnuiesc cu imaginea asta, deși nu arată rău, nu e un mod prin care Harris să arate rău, dar l-am văzut prea mult îmbrăcat în negru ca să nu mă șocheze acum schimbarea asta.

Mi-am trecut limba peste buze și am aprobat din cap. Acum el mă trage pe mine, e plăcut cum încă putem să luptăm unul pentru altul.

— OK, deci, cum a fost la absolvire? repetă și înainte să încerc să îmi dau seama dacă e într-adevăr interesat de asta, am căutat un răspuns cât mai bun.

— Cald. A fost tot ce am reușit să spun, simțindu-mă iar ca la întâlnirea cu un prieten virtual, dar a avut totuși un efect pozitiv, pentru că Harris a început să râdă.

— Nu am pierdut prea multe, atunci! Spuse el și eu m-am străduit să mă alătur amuzamentului său forțat.

— Chiar deloc, m-am luat de Max. Am continuat eu, căutând subiecte de glume și sperând să nu îl ingrijorez cu asta. Se opri brusc.

— Ce vrei să spui?

— Nu și-a ținut gura în timpul discursului unui elev, iar eu eram stresată și trebuia să mă descarc pe ceva, așa că i-am spus să tacă din gură. Am explicat, zâmbind prostește și sperând să îl fac din nou să chicotească.

— Și a tăcut? întrebă el serios, dar cu o sprânceană ridicată.

— Imediat! Am răspuns și el chicoti din nou. Ei bine, îi aveam pe Jason și Austin în spatele meu, așa că probabil privirea lui Jason

l-a făcut să tacă, nu amenințarea mea. Am continuat eu frustrată și tot teatrul mergea, pentru că Harris râse din nou.

Îmi trase mâinile și le sărută din nou.

— În afară căldurii și a unui Max redus la tăcere, am mai pierdut ceva? continuă și eu am căutat disperată întâmplări din ultimele zile. În afară de ce s-a întâmplat cu el, nu am luat prea multe în seamă. Am derulat rapid scena absolvirii și am găsit ceva care speram să îi readucă amuzamentul lui Harris.

— Amber și Zac sunt împreună, am spus sperând să aud acel râs pe care mi l-am imaginat în ziua absolvirii dacă ar fi fost acolo. Sprâncenele lui se apropiară și mă privi cu o nedumerire comică.

— Împre... stai, cum adică împreună? Am chicotit și i-am strâns mâinile într-ale mele, e atât de plăcut să avem o conversație normală din nou... chiar și chinuită de ieșirile noastre sentimentale.

— Cum pot fi o fată și un băiat împreună. Știi tu... am ridicat din sprânceană și nu izbucnea în râs, dar expresia lui năucită era atât de amuzantă că mă abțineam eu să nu râd.

— Iubito, tu vorbești serios sau încerci să îmi oferi mie un stimulent de râs pentru 50 de ani? Mă privi suspect și am început instantaneu să râd, deși acel număr îmi trecea ca o linie de gheață pe șira spinării. Am înghițit în sec și m-am abținut, pentru că trebuie să păstrăm comunicarea la un nivel cât mai tăcut, pe lângă toate celelalte impuse.

— Vorbesc serios, nu știu exact cum s-a întâmplat asta, dar s-ar putea să ai dreptate cu stimulentul ăla de râs. Am chicotit pe sub mustață, privindu-i expresia ce devenea tot mai amuzată și în cele din urmă începu și el să rădă.

Am zâmbit privindu-l, e ca și cum te-ai apleca lângă un foc după zile întregi de stat în zăpadă. Senzația să îl văd zâmbind era afrodisiacă de-a dreptul, de asta am nevoie, nu de alcool sau droguri, am nevoie de Harris și tot ce mai pot lua din el în locul ăsta. Zâmbetul pare să fie singurul pe care îl mai pot obține, dar mă mulțumesc și cu atât, și faptul că îl pot ține de mână. E mai bine decât vizita pe care mi-o imaginasem eu, cu geamul între noi.

Se calmă și se șterse la ochi, vreau să cred că lacrima aia e din cauza râsului.

— Drace, chiar am pierdut multe. Spuse și bufni iar în râs. Sunt sigură că vizualiza cum arată asta, Zac și Amber împreună și știam dinainte că asta va fi reacția lui. Am râs și eu alături de el.

— Cum s-a întâmplat asta? De când sunt împreună? întrebă și eu mi-am dres glasul ca să îmi potolesc râsul. Un gardian se uită urât la noi.

Am ridicat din umeri, încă amuzată.

— Nu știu, am aflat de ei în ziua absolvirii și aveam alte preocupări atunci ca să mă interesez de relația lor, dar sunt împreună și par chiar îndrăgostiți. Am spus, mințind în unele locuri. Nu știu încă cât de îndrăgostit e Zac, dar Amber clar e. Și nu vreau să îi ofer lui Harris detalii despre prânzul pe care l-am avut în familie cu părinții mei.

— Cel puțin acum nu va mai veni după tine. Spuse și eu mi-am dat ochii peste cap.

— Eram sigură că o să spui tu una din asta. Am bolborosit și el chicoti, urcându-și palma spre fața mea și mi-a mângâiat obrazul.

— Să menționez și de logodna dintre Nicky și Mike? Am continuat eu, sperând să îi mențin starea de amuzament și într-adevăr continuă să râdă, dar apoi clătină din cap.

— De nebunia asta știam.

L-am privit șocată.

— Ce?! Știai? De ce nu mi-ai spus? Eram aproape de un infarct când am aflat. L-am lovit ușor în umăr și el chicoti.

— Nu știu de mult, iubito. Mike mi-a spus în Qatar ce are de gând. Mi-am clătinat capul și am oftat. Voiam să spun mai multe despre cum viața e așa nedreaptă, pentru că ei, tocmai ei, se căsătoresc înaintea noastră și o să își întemeieze o familie pe care noi nu o s-o mai avem niciodată.

— Îmi pare rău că nu am fost acolo cu tine, iubito! Spuse de data asta trist, nu știu sigur la ce se referă, mai exact, dar nu vreau să ne întoarcem iar aici. Mi-am scuturat capul și i-am sărutat mâna.

— Nu s-a terminat. Viața noastră nu s-a terminat, Harris. Am șoptit, zâmbindu-i și privindu-l cu încredere. Privirea lui de răspuns nu e la fel de încrezătoare.

I-am tras mâna de pe obrazul meu și m-am întins peste masă, ajungând lângă el și sărutându-l. Mi-am unit buzele cu ale lui pentru o secundă, dar avem amândoi nevoie de asta.

M-am retras înapoi în scaunul meu, nimeni nu intervenise și mă bucur că aici mediul nu pare să fie așa de strict cum mi-a fost prezentat mai devreme.

I-am strâns mâinile și le-am ridicat în dreptul gurii mele.

— Nu renunța la noi! I-am impus și i-am strâns mâinile mai tare, forțându-l să mă asculte.

De data asta a fost el cel care s-a ridicat spre mine și mi-a cuprins fața între palmele lui înainte să mă sărute. E atât de plăcută senzația asta, chiar și atât de scurtă, dar se retrase înainte să fie de ajuns, însă nu se așeză pe scaunul lui.

— Nu o să renunț niciodată la tine. Ești tot ce am și tot ce am avut vreodată. Șopti, lipindu-și fruntea de a mea și se așeză înapoi pe scaunul său când un gardian părea să intervină și să întrerupă această apropiere interzisă. Îmi simt sângele fierbând de furie că niște necunoscuți îmi dictau acum cum să mă comport cu iubitul meu.

— Dar, totuși, nu faci nimic să ieși de aici. Am șoptit la rândul meu, atât de ușor încât nu sunt sigură că m-a auzit. Știu că e într-o închisoare de maximă securitate, dar nu ar fi primul care evadează din așa ceva și încă are oameni în spate care să îl ajute cu asta.

Oftă și își coborî privirea spre mâinile noastre. Încercarea noastră de amuzament fusese plăcută, dar și scurtă și trebuie să ne întoarcem la realitate. Sunt încă multe lucruri pe care vreau să le discut cu el înainte ca ora să se termine, iar relația lui Zac și Amber nu e unul dintre ele.

El tăcea, privind încă la mâinile noastre, fără să răspundă în vreun fel afirmației mele.

— Harris, tu știi ceva despre Carter? am șoptit din nou, aplecându-mă mai mult spre el.

Își ridică privirea spre mine și își strânse buzele, scoțând un „șhh" foarte încet, apoi clătină din cap. M-am înfuriat brusc. Nenorocitul ăla e liber și puțin îi pasă de Harris, iar el e închis aici și îi ia apărarea.

— Harris, de ce îl protejezi? El a plecat. Am șușotit nervoasă. Clătină din nou din cap și îmi trase mâinile spre gura lui, în alt gest care mă avertiza să tac.

Privi în jurul lui și se aplecă mai mult spre mine.

— Asta era un plan pe care noi l-am făcut demult. În cazul în care unul dintre noi e prins și altul scapă, nu o să ne turnăm unul pe altul. Amândoi aveam asigurarea făcută pentru o asemenea situație, un loc în care să ne ascundem. Acum eu sunt aici, nu mă ajută cu nimic să îl aduc și pe el.

Mi-am strâns buzele contrariată și am privit în altă parte.

— Nu știi unde e? am întrebat și el clătină din cap.

— Nu!

Și chiar dacă ar ști, nu mi-ar spune asta aici.

— Dar nu e corect. Am lovit cu piciorul în masă, încercând să îmi stăpânesc răbufnirea.

El zâmbi amar și își coborî buzele spre mâinile mele.

— Știu, iubito! Nu e corect. Îmi repetă ușor cuvintele, m-am aplecat mai mult spre el și mi-am proptit fruntea de a lui. Nu îmi pasă dacă vom fi despărțiți de un gardian, risc orice apropiere pot avea cu el. Închise ochii și își frecă ușor fruntea de a mea, palmele mele mici sunt cuprinse cu totul de ale lui și își lipi buzele de ele. Apropierea asta simplă, care nu se compară cu ce am trăit până acum, dar pare singurul gest de afecțiune care ne-a mai rămas permis.

— Ce s-a întâmplat acolo, Harris? am șoptit, ridicându-mi privirea spre el, însă ține ochii încă închiși. Știu deja povestea, dar vreau să o aud din gura lui.

— Cum te-au prins? Ce s-a întâmplat după?

Oftă și își dezlipi fruntea de a mea, depărtându-se câțiva centimetri în spate.

— Eu trebuia să le dau semnalul. Oamenii pe care îi aveam deja acolo ne-au anunțat că sunt doar 7 soldați, alături de general și directorul companiei de armament. Am plecat cu Shane, Eric, Cody și Rob, dar înainte să ajungem la ei, am fost asaltați de mai multe mașini blindate ce au deschis imediat focul asupra noastră. Parcă ne așteptau, știau că o să venim, ei ne pândeau pe noi în loc să fie invers. Totul s-a întâmplat în câteva secunde, mi-am dat seama că e o ambuscadă din care niciunul dintre noi nu avea să mai scape. Erau zeci și ne înconjuraseră, au plecat după ceilalți și am apucat să le transmit să fugă înainte să ne scoată din mașină. Știam că nu mai am șanse împotriva lor, așa că nu am protestat și m-am predat. De asta sunt încă în viață acum. Am tresărit la vorbele sale și ochii mei s-au mărit în spaimă.

— Ceilalți nu au făcut la fel și au început să tragă spre soldați, i-au anihilat imediat. Îmi aduc aminte că am văzut corpul lui Shane căzut lângă mine, cu pieptul plin de sânge. Nu îmi era frică neapărat că pot ajunge la fel, îmi era teamă ca tu să vezi asta. Să fiu adus acasă într-o cutie și tu să mă vezi într-un asemenea fel. Ți-am promis că nu o să fac nimic nesăbuit și ăsta a fost primul motiv din cauza căruia nu am luptat contra lor.

Îmi simțeam fruntea transpirată și respirația îmi accelera tot mai mult. Harris a fost atât de aproape de moarte, numai vizualizarea vorbelor lui îmi făcea rău. Imaginându-mi-l mort, cu pieptul plin de sânge, așa cum a spus. Visul în care el e era întins în nisip mi-a revenit în minte și am înghițit în sec, încercând să stăpânesc valul de greață ce îmi traversa stomacul. Asta îmi dovedește din nou că lucrurile ar fi putut să fie mult mai rele decât sunt acum. Nu i-am cunoscut foarte bine pe restul, dar pe Shane îl știam. El era băiatul care avea mereu o rezervă nesfârșită de droguri și care ne contraria întotdeauna pe toți, deoarece era foarte lucid pentru un asemenea consumator de etnobotanice. Era un băiat de treabă și foarte amuzant la petreceri, faptul că acum poate putrezește sub o dună de nisip, mi-a făcut stomacul să se strângă și am sărutat iar mâinile lui Harris. Încă îl am aici

lângă mine, viu și nevătămat și ar trebui să fiu recunoscătoare măcar pentru asta.

Ar fi putut fi și mai rău, am continuat să îmi repet.

— Tu ești motivul pentru care m-am străduit să mai rămân în viață, chiar dacă poate ar fi fost mai bine să rămân acolo... șopti la sfârșit atât de încet, încât aproape nu l-am auzit.

— Ce?! m-am încruntat nervoasă la el. Te-am avertizat să nu spui asta.

Își ridică privirea spre mine și oftă.

— Mă gândeam că va fi o pedeapsă dură, dar nu credeam că va fi atât de mare. Rosti cu privirea goală ațintită spre masă și eu mi-am strâns buzele.

— Putea fi și mai rău. Am repetat cuvintele, sperând să îi ofer și lui ușurarea mea prin ele. Își ridică privirea spre mine, dar nu schiță nicio expresie.

— Nu vreau să rămâi blocată în viață, din cauza mea. Să mă aște- m-am repezit spre buzele lui, așezându-mi degetul peste ele și oprindu-i cuvintele oripilante.

— De ce vrei să mă chinui cu asemenea vorbe? Crezi că nu am suferit destul? Am o singură oră cu tine și tu o folosești să îmi spui asemenea lucruri. S-ar putea să nu mai am nicio viață în care să rămân blocată, Harris. Ora asta pare acum singurul lucru care mă mai menține vie. Ești tu sau nimic, dacă renunți la mine, nu o să trec mai departe, știi că am puterea să iau o asemenea decizie. L-am amenințat cât am putut de serios și ochii lui mă priviră speriați. Îmi strânse mâinile atât de tare, aproape pedepsindu-mă pentru ce am spus.

— Să nu îndrăznești să faci ceva, ai înțeles? Katherine, să nu îndrăznești să faci o prostie. Amenințarea lui e mai serioasă decât a mea. Nu se pune problema ca eu să renunț la tine, știi asta.

— Atunci termină cu discuțiile astea despre viața mea. Mi-am petrecut ultimele zile într-o disperare continuă și ieri nu am fost în stare să te vizitez, pentru că m-am îmbătat îngrozitor. Totul îmi amintește de tine. Casa noastră, mai ales... doare, și ce îmi spui tu acum nu mă ajută.

Își strânse buzele îndurerat și îmi sărută mâinile.

— Știu, iubito. Te văd, te-ai schimbat. Șopti, întinzându-se să îmi mângâie obrazul și am închis ochii. Speram să nu observe mumificarea mea, dar Harris mă cunoaște cel mai bine și e cel mai atent la mine, era imposibil să nu vadă schimbarea prin care am trecut.

— Mă gândeam că o să îți dorești să evadezi în alcool, așa aș fi făcut și eu dacă îl aveam la dispoziție. Am înghițit în sec și mi-am mușcat buza, amintindu-mi de bodyguardul meu nou.

— Harris, tu l-ai pus pe Sirrah să fie cu ochii pe mine? am întrebat reținută, dacă era o minciună și Sirrah inventase asta, nu voiam să îi ofer lui Harris un motiv în plus de neliniște și nervi. Ultima dată când i-am văzut se urau, e încă posibilă ipoteza ca Sirrah să mintă, dar Harris mă surprinse aprobând imediat din cap.

L-am privit uimită câteva secunde.

— De ce el? Adică... credeam că îl urăști. M-am încurcat în cuvinte și el zâmbi amar.

— E fratele meu și pe lângă tot ce s-a întâmplat între noi în ultimul timp, în el am cea mai mare încredere acum. Nu știu de ce, dar ăsta a fost sentimentul pe care l-am avut când a venit să mă viziteze.

— Deci, ați îngropat securea războiului?

Continuă să zâmbească și am oftat.

— Nu știu dacă o pot numi așa. Nu mai suntem tocmai în condiția în care să concurăm între noi și eu am alte pe cap acum decât să mă lupt cu el, așa că atunci când mi-a cerut să îi spun cu ce să mă ajute, i-am spus să aibă grijă de tine. Cu tot ce a făcut la început, știu că Sirrah regretă acum și o să te protejeze.

— Da, dar ultima dată când am discutat despre el, tu aveai impresia că are sentimente pentru mine. Am adăugat reținută și Harris continuă să zâmbească într-un mod aproape enervant.

— Da, asta nu s-a schimbat, înseamnă doar că va avea mai multă grijă de tine. Mi-am dat ochii peste cap și am pufnit stresată.

— Harris, îl urăsc pe tipul ăla și îți garantez că și el mă urăște la fel de mult. Nu l-am cunoscut prea bine până acum, dar m-a scos

din sărite zilele astea, e exact la fel de enervant ca tine când vrea ceva, dar pe el nu îl iubesc ca să îl suport. M-am încruntat eu și speram că Harris să râdă, dar mă privi speriat.

— Ce ți-a făcut?

— Oh, stai să mă gândesc... mi-a smuls sticla din mână, mi-a spus că miros mai urât ca un sac de cartofi, că sunt insuportabilă, imposibilă și lista poate continua. Am enumerat eu cu o mutră îmbufnată și comică, iar Harris tot nu izbucnea în râs așa cum îmi doream.

— Idiotu' dracu', îi smulg limba când pun mâna pe el. Se încruntă nervos și am început eu să râd, în cele din urmă.

— Ar trebui să menționez că nici eu nu am fost tocmai suportabilă. M-a ajutat, probabil acum aș fi fost încă beată sau leșinată de foame dacă nu era el. Am adăugat, sperând să nu distrug legătura mică ce s-a creat în sfârșit între ei.

Harris se calmă în cele din urmă și zâmbi. Am păstrat pentru mine faptul că m-a adus în apartamentul lui, nu cred că e ceva ce Harris trebuie să știe sau asta intră în cerința lui ca Sirrah să aibă grijă de mine, și mai ales faptul că am fost cât pe ce să îl sărut.

— Și Jason și Austin? am continuat eu, schimbând subiectul. Harris mă privi curios.

— Sunt încă în zonă. Am continuat și el părea surprins de asta.

— Sunt?! Credeam că o să renunțe acum că nu îi mai pot plăti.

— Și eu. Dar da, sunt încă prin preajmă. M-am strâmbat, dar Harris păru bucuros din cauza asta.

— Asta e un lucru bun, iubito.

— Nu, la naiba! M-am încruntat și m-am aplecat spre el. M-am săturat de atâta protecție. OK, era de înțeles când eram cu tine, dar acum nu sunt tocmai în condiția să mai accept dădăceală, mai ales că li s-a alăturat și Sirrah, care e mult mai rău decât ei doi la un loc.

Harris nu îmi ține partea, mi-am dat seama de asta când a zâmbit pe sub mustață. Bineînțeles că se bucură că are cine să aibă grijă de mine și să mă bată la cap. Din punctul lui de vedere, sunt prea mică și netoată să îmi fac singură o cană de ceai.

— Vorbesc serios, Harris, am șușotit nervoasă, dar asta nu i-a schimbat dispoziția.

— Da, iubito, știu! A fost tot ce a spus și eu am respirat pe nări, încercând să mă calmez, pentru că nu mai sunt în situația în care să încep să țip la el fără probleme, deși îmi doresc atât de mult asta acum.

— Și, că veni vorba de protecție, continuă serios și știu că o dăm din rău în mai rău. Se aplecă mai mult spre mine.

— Ți-am spus deja de asigurările pe care ni le-am făcut în cazul unei asemenea situații. Nu mai sunt liber să pot avea grijă de tine, dar am făcut rezerve care să te ajute o perioadă lungă de timp, iubito. Rosti ușor și eu speram că nu se referă la ce cred eu.

— În afara banilor din casă, în bancă ai un cont cu numele tău pentr-

— Ce?! L-am întrerupt nervoasă, vorbind mai tare decât ar fi trebuit. Ești serios vorbind despre asta acum? Am continuat eu din ce în ce mai scoasă din sărite. Ei bine, temerile mele nu s-au adeverit, e același Harris pe care îl știu, închisoarea nu i-a schimbat concepțiile și, în momentul ăsta, nu cred că mă bucur prea mult pentru asta.

— Sunt foarte serios, Katherine. Se încruntă și el la mine și mi-am strâns pumnii în palmele lui.

— Și eu sunt serioasă spunându-ți că nu vreau să vorbim despre asta.

— Ascultă-mă! Îmi zgudui mâinile, supărat. Știu în ce situație te-am lăsat. Ești certată cu tatăl tău din cauza mea și te cunosc foarte bine, nu o să te împaci cu el prea curând, mai ales că te-a avertizat că o să se ajungă aici. Ești singură și până când o să treci peste asta, măcar banii să nu fie ceva la care să te gândești. Șopti serios și eu m-am încruntat la el. În afara faptului că mă cunoaște foarte bine și știe mai bine ca mine ce urmează să fac mai departe, bate din nou apropouri la despărțirea noastră.

— Să trec peste ce, mai exact? am contracarat eu furioasă.

Oftă și își aplecă capul.

— Știi peste ce! Spuse mai calm și asta mă enervă și mai tare. Mi-am strâns buzele și am înfrânat răbufnirea ce voia să iasă.

— Știi ce?! Nu vreau să vorbim despre asta. De-abia ai ajuns aici, ai atâtea probleme și tu îți faci griji pentru mine. O să mă descurc.

Oftă iar și își închise ochii, dar nu mai protestă, însă știu că asta e doar pentru moment. Nu vrea să se certe cu mine. Eu sunt încăpățânată, dar el e hotărât, așa că dacă vrea să am banii ăia, o să îi am forțat și știu deja că plănuiește să îl folosească pe Sirrah pentru asta. Poate el mă cunoaște foarte bine pe mine, dar și eu îl cunosc pe el.

— Bine, de ajuns cu asta, nu mai vorbim despre așa ceva. Spune-mi cum e aici. Cum sunt ceilalți deținuți?

Zâmbi și apoi oftă iar. Se chinuie să își găsească cuvintele și probabil să mascheze adevărul despre cum e locul ăsta cu adevărat. Cum spuneam, îl cunosc pe Harris de ajuns.

— Ei bine, nu sunt unul dintre deținuții normali, așa că nu am avut prea multe șanse să îi cunosc pe ceilalți. Sunt grupuri, iar eu sunt nou, închis la maximă securitate și ținut la distanță de restul. Sunt prospătura interesantă, dar majoritatea țin distanță de mine.

Mi-am strâns buzele și i-am mângâiat degetele.

— Ești singur în celulă?

Aprobă din cap.

— Avantajul să fii la un nivel de securitate ridicat. Am oftat și el zâmbi scurt.

— Și nu te plictisești?

Întrebare tâmpită, și stabilisem să nu îl întreb așa ceva. Normal că se plictisește.

— Ca dracu', dar mai bine decât să fiu în celulă cu niște idioți care să mă enerveze.

— Încearcă să îți faci prieteni. Am șoptit reținută și Harris chicoti așa cum o face atunci că îmi spune că sunt copil bleg.

— Sunt într-o închisoare, iubito, nu e locul tocmai potrivit pentru prietenii.

— Nu pot fi toți așa de răi, poate găsești pe cineva ca tine. Am continuat eu, fără să știu exact unde vreau să ajung cu asta. Nu

vreau ca Harris să ajungă implicat cu oamenii ăştia în conflicte, asta ne-ar mai lipsi.

Zâmbi iar şi îşi lipi buzele de degetele mele.

— Ca mine?! Sunt printre cei mai răi dintre ei.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ştii la ce mă refer. Harris chicoti şi îmi masă iar degetele.

— Deocamdată încerc să stau în banca mea şi să nu îmi fac vreun duşman, iubito, asta e pe primul plan aici, înaintea prietenilor.

Mi-am muşcat buza şi am aprobat din cap. O glumă bruscă mi-a venit în minte şi nu m-am putut abţine să nu o spun.

— Să nu te apleci după săpun.

Harris mă privi câteva secunde, apoi dându-şi seama la ce mă refer, izbucni în râs.

— Mulţumesc pentru sfat, o să ţin cont de el, având în vedere că vine de la cineva care a trecut prin aşa ceva. Ridică obraznic o sprânceană spre mine şi am început şi eu să râd.

— Exact! Ştiu senzaţia şi, crede-mă, e plăcută doar pentru cel de la spate. Am continuat eu şi Harris nu reuşea să se oprească din râs.

— Deci, aş merita asta? Presupuse el glumeţ şi eu m-am lipit de spătarul scaunului, cu mâna pe burtă. Tot ce am putut să fac a fost să datin din cap.

— Asta e ceva de care să ţin cont, dar în ciuda ta, o să le îndes săpunul pe gât înainte să apuce ei să îndese ceva în mine, fii sigură de asta. Îmi făcu cu ochiul şi râsul meu se auzea atât de tare, încât mi-am luat un avertisment de la gardieni.

Mi-am pus mâna la gură şi mi-am lipit fruntea de masă. Harris zâmbea din cauza amuzamentului meu. M-am ridicat şi mi-am şters lacrimile de la ochi.

— OK, altceva interesant pe aici? Am schimbat subiectul, să vorbim despre săpun poate duce la scoaterea mea afară din sală şi oricum nu cred că a mai rămas mult din ora aia.

— Ei bine, am aflat ce urăsc cel mai mult pe lume. Se strâmbă şi l-am privit curioasă şi speriată.

— Ce?!

— Portocaliul. Se strâmbă iar cu o mutră nervoasă, dar care m-a făcut din nou să râd. Chiar aşteptam să spună ceva în legătură cu uniforma lui.

— Iubito, nu mai râde! Mă scoate din sărite, uită-te la mine, arăt ca un morcov supradimensionat! Continuă şi râsul meu creştea prea mult în tonalitate, am văzut un gardian încruntându-se la mine, dar nu m-am potolit. Nu am mai râs cu adevărat de zile întregi. Harris zâmbi şi el în cele din urmă.

M-am îndreptat pe scaun şi îmi înhăţă iar mâinile.

— Nu e chiar aşa rău, eşti sexy. Am şoptit obraznic, o replică perversă e ultimul lucru la care mă aşteptam astăzi de la noi, dar e atât de plăcut sentimentul ăsta, mult mai bine decât discuţiile despre despărţire şi viitorul fără el.

Harris mă privi pe sub ochi, cu o expresie periculoasă.

— Dacă îmi spui că te şi excită culoarea asta, o s-o port cu mai multă plăcere. Şoapta lui mi-a trecut prin vene ca o scânteie electrică. Doamne, cum se simte asta după atâtea zile de stagnare, plânsete şi suferinţă.

— Al naibii de mult, îmi imaginez cum mă urci pe masa asta şi rup materialul ăla colorat de pe tine. Am continuat şoapta noastră excitantă, şi chiar nu îmi pasă că suntem ascultaţi acum. Asta pare să fie singura legătură sexuală pe care o mai am cu iubitul meu şi mă bucur că simplele lui cuvinte au reuşit întotdeauna să îmi ofere plăcere aproape la fel de multă ca o atingere.

Ochii lui Harris se măriră şi a înghiţit în sec atât de zgomotos încât am chicotit. Zâmbi şi el, muşcându-şi buza şi trăgându-mi mâinile spre el ca să îşi acopere faţa cu ele.

— Nu credeam că o să mai am o erecţie prea curând, noroc că salopeta asta e largă şi nu cred se observă ceva. Spuse cu buzele încă lipite de palmele mele şi am râs uşor, dar în tot comicul ei, situaţia e de plâns în egală măsură.

— Va trebui să îţi foloseşti mâna o perioadă, iubitule. Am continuat totuşi să glumesc şi odată ce s-a prins la ce mă refer, Harris a izbucnit într-un hohot zgomotos de râs.

— Și tu degetele. A continuat el, iar eu m-am alăturat râsului său. Suntem de-a dreptul caraghioși, în situația în care pare că nu o să ne mai atingem vreodată, iar noi râdem ca proștii, dar întotdeauna râsul e mai bun decât plânsul.

— Da, doar că trebuie să mi le prind în ușă să se mai umfle puțin, nu au dimensiunea suficientă acum. Am strâmbat din nas, ridicându-mi mana și agitându-mi degetele și Harris și-a lipit fața de masă ca să își mai domolească râsul. Își ridică brusc capul și mă privi cu o expresie perversă.

— Vezi dacă nu ai vrut să cumpărăm un vibrator?! șopti obraznic și eu mi-am mărit ochii și m-am întins să îl lovesc peste umăr, dar tot am râs și eu alături de el, în cele din urmă. Are dreptate, totuși, a insistat ceva vreme cu chestia aia pentru niște fantezii de-ale lui, dar nu a mai apucat să mă convingă.

— Și așa arată doi oameni care râd în fața morții. Concluzionă Harris, potolindu-și râsul și am încercat și eu să fac la fel. Atrăsesem deja destule priviri în sală.

— Mai bine decât să ne plângem de milă. Am spus și Harris mă aprobă, calmându-se în cele din urmă și trăgându-mi iar mâinile între ale lui să le sărute. Mintea mea obsedată și trupul flămând au prins imediat imaginea buzelor lui Harris și mi-am imaginat, fără să vreau, ce aș putea face cu degetele alea după ce le sărută el. Mi-am scuturat capul și am izgonit gândul prostesc, deși am impresia că, în scurt timp nu va mai fi atât de prostesc, având în vedere situația în care suntem acum.

Harris continuă să se joace cu degetele mele și eu sunt fericită că întâlnirea noastră nu e tensionată, așa cum mi-am imaginat. E încă băiatul pe care îl știu, iubitul meu și omul pentru care mi-aș da viața, dar faptul că așa vor decurge întâlnirile noastre de acum încolo, îmi răscolește inima. M-am apropiat din nou de el, mascându-mi buzele cu mâinile noastre înainte să vorbesc:

— Harris, chiar ai de gând să ispășești toată pedeapsa? Nu o să încerci să scapi nici dacă ți se oferă o șansă? Am șoptit atât de încet, încât Harris s-a aplecat mai mult spre mine, ca să mă audă.

Oftă și tăcu câteva secunde înainte să răspundă.

— Nu știu, iubito! Spuse și răspunsul lui nu e unul bun pentru mine. Am înghițit în sec și am așteptat, sperând să adauge mai multe. Își trecu limba peste buze și își trecu degetul mare peste ale mele.

— Acum, orice formă de libertate pentru mine, e periculoasă pentru tine. Dacă o să am o șansă, ceea ce e foarte puțin probabil, o s-o iau cu gândul că o să fiu din nou cu tine, dar îți dai seama că ne vom petrece restul vieții fugind, ascunzându-ne.

Mi-am strâns buzele și am clătinat din cap.

— Harris, vorbești de parcă nu ți-aș fi spus niciodată până acum cât te iubesc. Crezi că mi-e mai bine acum, singură și cu programul ăsta nenorocit de vizite, decât dacă aș fi cu tine? Nu îmi pasă că va trebui să ne ascundem pentru tot restul vieții, tu ești tot ce îmi doresc, în orice formă pot să te am.

Își strânse și el buzele și privi în altă parte, părând parcă furios.

— Dar eu nu vreau asta. La dracu', nu asta îmi doresc pentru noi. Nu așa mi-am imaginat că va fi viața ta, lângă mine. Aproape înjură șoptit și eu am oftat.

— Nu vreau să te trag în așa ceva. Să te depărtezi de familia ta, pentru mine, să fugi de lege, deși nu ești un infractor și să riști să fii arestată din cauza mea. Doar închipuie-ți să fii închisă din cauza mea. Harris rosti cuvintele speriat și eu mi-am tras o mână dintr-a lui, începând să îmi masez fruntea.

— Ai dreptate, dar acum aș risca orice să te am înapoi, am șoptit cu privirea coborâtă spre mesa de metal și Harris îmi prinse.

— Aș da orice și aș face orice să te am din nou cum te-am avut înainte.

Am tăcut, la fel cum a făcut și el și ne-am aplecat unul spre altul, cu buzele lipite de mâinile noastre. Știu că are dreptate, orice ce am face acum, chiar dacă am reuși să îl ajutăm să evadeze, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Nu vom mai trăi cu siguranța zilei de mâine - nici până acum nu am trăit prea mult cu asta, dar, totuși, nu a fost ca în momentul ăsta -, nu vom mai putea rămâne lângă

familie și prieteni, cei din urmă oricum vor trebui să fugă odată cu noi dacă ar ajuta la evadarea lui Harris.

Nici măcar nu avem un plan pentru așa ceva, nici măcar nu știm dacă ar fi posibil să îl scoatem de aici, dar deja ne gândim la consecințe mai mult decât la conceperea lui. Într-adevăr, lucrurile puteau fi și mai rele, dar, în același timp, nu vor mai fi niciodată ca înainte.

— Domnișoară Wrise, vizita a luat sfârșit. Am tresărit ușor când un gardian a apărut lângă noi și mi-am depărtat buzele de pe mâinile lui Harris.

— Deja?! am spus parcă speriată, știam că o oră mi se va părea puțin, dar a fost chiar mai puțin decât mă așteptam.

— Ora a luat sfârșit. Îmi confirmă el și altul a apărut lângă noi, să îl ia pe Harris.

M-am ridicat repede de la masă și am mers în brațele lui înainte să fiu smulsă de lângă el.

— Domnișoară Wrise, vă rog, depărtați-vă de deținut. Vorbi cel cu cătușele deja pregătite pentru Harris și eu am suspinat la urechea lui. Strângându-l în brațe cât de tare am putut pentru câteva secunde și luându-mi viața necesară pentru următoarele zile, din îmbrățișarea lui strânsă.

— Te iubesc! i-am șoptit repede.

— Te iubesc mai mult! șopti și el înainte să fie luat de lângă mine, încătușat și tras spre ușa pe care fusese adus.

Celălalt gardian mi-a prins brațul și m-a ținut pe loc când am vrut să merg după el.

Te iubesc mai mult. Niciodată nu mi-a spus asta. De ce a făcut-o acum? Ce înseamnă asta pentru el?

Am fost trasă din sală, pe ușa pe care fusesem adusă. L-am urmat ametită pe gardian, să îmi recuperez lucrurile personale. Aveam ochii încă în lacrimi când am ieșit pe poarta penitenciarului și gândul îmi era doar la ultimele lui cuvinte.

Am intrat în mașină și am tras o gură mare de aer, desfăcându-mi coada și trecându-mi mâna prin păr. Mă bucur că Sirrah nu

și ceva ce par să fie niște ochi albaștri în lumina slabă din încăpere. Genul de chelneriță care atrage clienții ca un magnet.

— Deci, Riley, cam cât durează vindecarea asta de care zici tu? Am înghițit cu sete altă gură de alcool și ea râse, aplecându-se pe coate, pe bar.

— Din păcate, durează doar cât timp rămâi la barul ăsta. Zâmbi vinovată și eu am început să râd, aprobând din cap.

— Mă gândeam eu. Am oftat și ea râse alături de mine. Îmi umplu paharul când aproape îl golisem și rămase lângă mine în loc să se ocupe de ceilalți clienți care așteptau să li se umple paharele.

— Deci, ia spune-mi, Katherine, ce bărbat nesuferit ai gonit din patul tău? Zâmbi spre mine, și am râs amar.

— Asta e problema, nu l-am gonit eu și nu a plecat nici el. Se încruntă confuză.

— M-ai pierdut. Clătină din cap. Eu am continuat să râd.

— Îți dau un indiciu. Trăiești într-un oraș ce susține un penitenciar nenorocit și iubitul meu nu va mai trece 50 de ani prin patul meu de acum înainte. Am ridicat paharul spre ea.

Riley afișă o figură șocată.

— Oh, la dracu'! expiră și eu am aprobat din cap.

— Mda... am adăugat, golindu-mi paharul iar, pentru că vindecarea aia nenorocită nu vine.

— 50 de ani? La dracu', fato, de cine te-ai îndrăgostit? Se strâmbă la mine și am izbucnit în râs.

— De un demon, am răspuns simplu și ea oftă amuzată.

— Nu pari prea mare, demonul ăsta al tău e vreun gangster de care te-ai îndrăgostit fără să vrei?

Am râs de ipoteza ei și am clătinat din cap.

— Nu sunt prea mare, dar nici el nu e. Poveste lungă, dar în ziua de azi, un om poate face destule până la 21 de ani ca să și-i petreacă pe următorii 50 la închisoare.

Ridică surprinsă din sprâncene, dar fără să pună mai multe întrebări. Probabil se gândește dacă să ia distanță de mine.

— Deci, ce a făcut, mai exact?

Mi-am muşcat buza, nesigură dacă să îi ofer femeii ăsteia asemenea informaţii, dar ce rău ar putea să ne facă mai mult? Harris a primit deja pedeapsa pentru toate astea.

— Cam tot ce se poate. Ştii tu... crime, ilegalităţi, toate rahaturile astea. Mi-am ţuguiat buzele oficată şi ea tăcu câteva secunde, probabil analizând informaţia. Nu mi-am ridicat privirea să îi văd reacţia.

— Şi despre ce reproşuri vorbeai?

Am oftat şi i-am întins paharul să mi-l umple din nou. Se supuse imediat şi se aplecă spre mine, aşteptând o poveste palpitantă care poate să o scape de ziua monotonă şi lustruitul barului.

— Crede deja că am renunţat la el, că nu îl mai iubesc ca înainte.

— Şi e adevărat? ridică o sprânceană spre mine.

— Nu mai eram aici, cerându-ţi ţie vindecare, dacă era. M-am încruntat spre fundul paharului înainte să beau.

Oftă şi se ridică.

— Ai dreptate în legătură cu oraşul ăsta, jumătate din America îl urăşte şi nu ai idee câţi oameni ca tine întâlnesc săptămânal. Începu să şteargă nişte pahare goale şi am chicotit fără să simt cu adevărat amuzamentul. Alcoolul începe să îşi facă efectul.

— Nu vreau să fiu eu sarea de pe rana ta, dar pune-te în locul lui, ce ai gândi în situaţia asta? Sunt 50 de ani în care tu eşti liberă şi el e acolo.

Am aprobat din cap, are dreptate. Mi-am dorit să îl pun pe Harris în locul meu, dar nu m-am gândit ce aş gândi eu în locul lui. Probabil m-aş gândi doar la cum o să îşi construiască viaţa mai departe, fără mine.

— Da, dar, deocamdată, asta înseamnă că noi două o să ne vedem destul de des de acum încolo. Am ridicat paharul spre ea şi am făcut-o să râdă.

— Şi eu probabil o să fiu aici multă vreme de acum încolo. Am zâmbit şi am aprobat din cap.

— Deci, de unde eşti?

— Seattle!

— Hmmm! Riley își ridică colțurile buzelor într-un gest arogant. Am început să râd.

— Destul de departe.

— Da, 4 ore. 3 dacă ai un Mustang. Mi-am țuguiat buzele la rândul meu și ea a început să rădă. Sunt deja beată, așa că nu îmi prea pasă momentan dacă par îngâmfată, deși nu e exclus să mă trezesc fără mașină. Mi s-au întâmplat destule, orice e posibil.

— Și de cât timp e închis?

— 3 zile. Am oftat, dacă 3 zile au trecut atât de greu și parcă deja am ajuns la capătul puterilor, ce o să se întâmple în 50 de ani? Dar nu contează, nu voi mai fi prin preajmă să aflu. Prima vizită și deja îmi vârs sufletul pe un bar, în fața unei necunoscute.

Exact așa cum a spus Harris și cum știam și eu, alcoolul ajută. Otrava asta nenorocită îți tulbură mințile și durerea nu dispare cu adevărat, dar e mixată în mai multe stări și devine o melancolie în care poți să râzi și să plângi de la o secundă la alta. Și exact asta am făcut eu în barul lui Riley, am vărsat alcoolul în mine și eu m-am vărsat în el, până când toată viața mea a devenit un mare semn de întrebare.

Râdeam cât mă ținea gura alături de ea, dar nu mai știu de ce, așa că în ultimele două minute am râs de mine, pentru că nu reușeam să îmi dau seama de ce râd.

— Ți-am spus că o să întoarcă capul, râse ea spre mine și mi-am întors privirea după a ei, observând un bărbat roșu la față, care privește pe fereastra de la masa lui, așezată într-un colț. Aaa, de asta rădeam, ne uităm insistent la clienți să vedem care întorc capul și care își fac curaj să vină la noi. Trebuie să am o privire dată dracu' de i-am determinat pe tipul ăla să întoarcă capul și să mă evite.

Riley se calmă și își ridică coatele de pe masă, am observat că afară e deja întuneric și aș vrea să știu de cât naiba timp sunt în barul ăsta. Eh, de parcă i-ar păsa cuiva de mine să îmi ducă lipsa. Cine mi-ar duce-o crede deja că nu îl mai iubesc suficient.

— Ooooh, uite unul pe care nu va trebui să îl ispitești să vină

la tine. Se aplecă spre mine, cu o privire obraznică, și mi-am întors capul spre bărbatul care a intrat în bar. Deja se legăna pe picioare și probabil a ieșit din alt bar înainte să vină aici. Se așeză lângă mine, mai mult aruncându-se pe scaun și își scutură capul înainte să își pună coatele pe bar.

— Dă-mi un Stroh, Riley! spuse aproape încruntându-se spre cheinerița și am întors capul să pot râde. Riley îmi aruncă o privire pe furiș înainte să îi întindă paharul.

— Pentru ăsta cum ai de gând să plătești?

— O să curăț toaletă mai încolo. Își flutură mâna prin fața ei înainte să dea paharul pe gât. Își molfăi buzele apoi își întoarse atenția spre mine.

— Măi, măi, măi, ce avem noi aici?! Riley, ai o nouă prietenă și mie nu îmi spui? am început să râd, iar el mi-a oferit un zâmbet aiurit, specific unui om beat.

— E prea periculoasă pentru tine. Râse Riley și eu m-am înecat cu băutura. Era de așteptat să își facă impresia asta despre mine, având în vedere ce i-am spus, probabil încă așteptă ca două matahale să intre în bar și să mă ia pe sus. Nu am așa ceva... sau am, dar matahalele mele nu știu unde sunt.

— Hai nu mai spune, se strâmbă bărbatul spre ea, întorcându-se iar și zâmbind spre mine. Eu sunt Harrison, îmi pare bine să te cunosc, periculoaso. Îmi întinse mâna și am observat că e puțin murdară, dar numele lui m-a făcut să râd instantaneu. Oh, Doamne, Harris, nu o să scap nicăieri de tine. Și asta ar fi bine dacă nu ar durea acum.

— Katherine. Am dat mâna cu el, încercând să rămân dreaptă pe scaun. Îmi place numele tău, Harrison. Am râs spre el și mi-am golit paharul, cerându-i lui Riley mai mult, deși îmi simt interiorul băltind de alcool.

Harrison îmi oferi un rânjet tembel.

— Ei, mulțumesc, asta înseamnă că o să îmi dai voie să îți fac cinste cu ceva de băut. Își trase scaunul mai aproape de mine și eu am continuat să râd în timp ce Riley îmi umplea paharul din nou.

— O să cureți toaleta și pentru băutura mea? M-am întors spre el și Riley a izbucnit în râs. Ne privi pe amândouă și își molfăi buzele. Pe sub hainele murdare și corpul ce pare că nu a mai avut parte de un duș de săptămâni, chipul și fizicul lui nu sunt atât de respingătoare. Pare chiar tânăr și ar fi foarte drăguț dacă s-ar spăla pe față. Blond cu ochii albaștri, îmi aduce aminte de mine puțin. Pare un om normal ce a fost distrus brusc. Ce iubită te-a părăsit, amice?

— Aș face orice pentru o fată așa frumoasă! Contraatacă Harrison, iar eu și Riley am continuat să râdem pe înfundate.

— Haide! insistă el, și încă îl las să își facă de cap, pentru că numele lui îmi aduce aminte de *cineva*. Chiar de faptul că așa am crezut că îl cheamă pe Harris la început. Poate aș accepta să beau ceva cu el dacă nu ar trebui să spele toalete după asta, dar doar ca să nu mai cheltui eu bani. În ciuda reproșurilor din ultimele 24 de ore, încă sunt fidelă unui singur bărbat.

— Las-o în pace, Harrison. îl certă chelneriță, dar văd amuzamentul din spatele încruntăturii ei.

Bărbatul zâmbi șmecherește și se lipi mai mult de mine, atât de mult încât era aproape să mă trântească de pe scaun.

— Nu comit o ilegalitate aici. Se apără el, și Riley își dădu ochii peste cap, iar eu am izbucnit în râs.

— S-ar putea să comiți. Tocmai ce am ieșit din închisoare. M-am întors spre el și mă privi speriat câteva secunde. Nu e nevoie să îi spun și sub ce formă am ieșit din închisoare, expresia lui e prea amuzantă, dar în cele din urmă începu iar să rânjească și se apropie mai mult de mine, lipindu-și buzele de urechea mea.

— Îmi plac fetele rele. Șopti, îi simt mirosul puternic de alcool chiar și peste cel ce duhnește din mine.

— N-o să îți mai placă atât de mult după ce dai de dracu' cu una. Am continuat să râd și el își așeză mâna pe coapsa mea.

— Hai să vedem! îmi prinse mâna, și înainte să îi pot răspunde, mă trase de pe scaun.

Am icnit și m-am străduit să nu îmi vărs paharul și să mă țin pe picioare în același timp.

— Who, ia-o ușor, *cowboy*. Am chicotit și m-am sprijinit de scaun, pentru că partea cu ținutul pe picioare nu merge mai bine și nici bețivul ăsta nu e mai stabil decât mine, ca să mă țin de el.

— Haide, arată-mi cât de rea ești. Mârâi, apropiindu-se iar de mine și îmi prinse șoldurile în mâinile lui. OK, ești amuzant, dar îți iei un pumn în bot dacă mai insiști mult. Nu o să mă culc cu aurolacul ăsta. Sunt beată, nu nebună.

— Harrison, încetează. Îl atenționă Riley, serioasă de data asta. Nu pot să îl împing de pe mine, pentru că nu mă pot ține nici pe nenorocitele de picioare.

— Dă-mi drumul! Amuzamentul meu a dispărut și încep să mă enervez tot mai tare, dar e mai puternic decât mine și nu pot scăpa de el.

— Haide, iubire, doar ne distrăm puțin. Înainte să îmi ies din minți și să îl înjur, l-am simțit smuls de pe mine și m-am prins de bar, să nu cad jos.

— Ce zici de genul ăsta de distracție? Am auzit o voce cunoscută înainte să văd falca lui Harrison cum se deformează în urma unei lovituri, apoi a căzut pe podea, ca un bolovan.

Am expirat speriată și mi-am întors privirea spre cel din spatele meu. Chipul ăsta mi-a pus un șoc electric la inimă, pentru câteva secunde, dar încep să devin familiarizată cu Sirrah ca să știu că e el și viața mea nu poate fi atât de frumoasă ca să fie Harris aici, scăpându-mă de un bețiv ce are chef de distracție.

Îmi prinse brațul înainte să îmi pierd echilibrul complet și să cad peste Harrison. Mă smuci spre el, privirea lui furioasă m-a făcut să îmi crucesc ochii, pentru că mă amețește și mai rău.

— Ce dracu' cauți aici, Katherine? Ai idee cât te-am căutat?! Mârâi spre mine, zguduindu-mă de braț și înainte să îi răspund, l-am văzut pe Harrison ridicându-se.

— Ce dracu'... urlă, restabilindu-se cu greu pe picioare și bălăngănindu-se zdravăn.

— Găsește-ți curva ta! Se răsti la Sirrah, prinzând o sticlă și încercând să îl lovească, dar înainte ca eu să mă simt jignită de

vorbele lui, Sirrah îi prinse mâna, apărându-se de sticlă, și pumnul său se izbi de fața lui Harrison, azvârlindu-l iar la pământ.

L-am privit șocată, apoi am început să râd.

— Ți-am spus eu că o să dai de dracu'. Am vorbit spre gunoiul de pe jos, care rămăsese deja inconștient. Sirrah îmi prinse brațul din nou.

— Să plecăm de aici. Din tonul lui îmi dau seama că vrea să îmi dea și mie pumnul aplicat lui Harrison.

— Nu, nu mi-am terminat băutură. M-am întors spre bar și am observat că Riley rămăsese statuie.

— Plecăm acum, Katherine! Sirrah mă smuci din nou și m-a făcut să vărs paharul.

— Nu! Am icnit speriată, încercând să salvez alcoolul prețios și m-am întors să îl lovesc în umăr. Stai puțin, grăbitule, nici nu am plătit. Riley îmi spuse din privire că e timpul să fac și asta. Am bâjbâit după portofelul meu în timp ce mă propteam în Sirrah, și îmi prinse mijlocul în cele din urmă, pentru că îmi cedează picioarele de tot.

— La dracu'! am înjurat și l-am auzit oftând furios.

— Cât?! o întrebă pe chelneriță.

— 137 de dolari. Răspunse Riley și eu am privit-o uimită. Drace, cât am băut!

Sirrah își scoase portofelul, susținându-mă cu un singur braț, plăti înaintea mea și mă trase de lângă bar înainte să apuc să protestez sau să îmi iau la revedere de la Riley.

— Who, mai ușor, cum dracu' m-ai găsit? M-am chinuit să mă țin pe picioare în timp ce el mă smucea afară.

— Nu cu ușurință, de asta fii sigură. Mărâi spre mine. Trebuia să mă aștept că o să faci una ca asta, știam că nu trebuia să te las acolo, dar nici măcar nu ți-ai luat nenorocitul ăla de telefon cu tine. Continuă să mă certe și eu nu puteam să protestez, pentru că simțeam ceva urcându-mi înapoi pe gât și imediat ce am ieșit afară, m-am smuls din brațele lui și m-am aplecat să vărs alcoolul din mine.

— Grozav! L-am auzit pe Sirrah bufnind în spatele meu. Se aplecă lângă mine, dar l-am împins și m-am întors, prinzându-mi părul și burta în timp ce vomitam otrava spirtoasă.

— La dracu'! am înjurat într-o respirație adâncă când am terminat. M-am târât câțiva pași în spate, apoi m-am așezat pe jos, lângă peretele barului.

— Îți pierzi mințile complet, Katherine. Mă acuză Sirrah. M-am șters la gură înainte să îmi ridic privirea spre el.

— Și de ce dracu' îți pasă ție? De ce ești aici? Eu sunt ocazia să te revanșezi frățiorului tău. Da, stai la coadă! Am bâlmăjit, strâmbându-mă din cauza gustului îngrozitor din gură.

— Crezi că de asta o fac?! Pentru Harris sau vreo datorie pe care o am la el? Tună Sirrah înapoi.

— Bineînțeles că de asta o faci. Am răspuns imediat.

L-am privit și expresia lui era atât de furioasă încât părea că vrea să se năpustească asupra mea și să mă ia la bătaie chiar acum.

— Să mergem acasă, Katherine, mi-ai pus destul nervii la încercare astăzi. M-am întors din Seattle și te-am căutat alte 3 ore în tot orașul ăsta nenorocit. Tună spre mine, dar nu m-am deranjat să mă sperii de furia lui.

— Nu te-am pus eu să faci asta.

L-am privit strângându-și buzele, roșindu-se la față sub neonul ce luminează deasupra lui. Nu pare atât de târziu, dar e înnorat și de asta e și atât de întuneric.

— Știi ceva?! Gata! Mi-a ajuns! Încerc să te ajut, dar dacă nu vrei, nu ai decât să te duci dracu' din partea mea. M-am săturat de tine.

Se întoarse furios, fără să mă aștepte un răspuns de la mine și urcă în mașina lui, derapând spre stradă cu o viteză ce expunea furia din el. Poate m-ar fi durut cuvintele lui, dar sunt prea beată pentru asta acum. Mă duc dracu' și fără să mă dea el, asta știu demult.

Am mai zăcut câteva minute pe ciment, rezemându-mă de perete și m-am străduit să mă ridic înainte să fiu acostată de alt străin cu chef de distracție, sau Harrison să își revină și să iasă afară. Am

învățat să mă apăr în asemenea situații, Harris m-a învățat, dar nu în stadiul în care sunt atât de beată că abia mă țin pe picioare.

M-am împletit spre mașina mea și m-am rezemat de ea în timp ce îmi cotrobăiam în buzunar, după chei. Mi-am trântit portofelul și am urlat furioasă, scoțând nenorocitele de chei și descuind ușa. M-am aruncat pe scaun și m-am aplecat după portofel înainte să închid portiera.

Am oftat ostenită și mi-am aplecat capul pe volan, dar am atins claxonul din greșeală și am țâșnit speriată, țopăind cu fundul pe scaun.

Am bolborosit câteva injurii și mi-am lăsat capul pe tetiera. Mi-am observat telefonul pe bord, îl lăsasem aici și pun pariu că e închis de când l-am avut în închisoare. Și descărcat. Pe lângă apelurile și mesajele pe care probabil le am de la Sirrah, mi-am amintit că așteptam un apel și de la mama, care probabil m-a sunat toată ziua dacă mi-a primit mesajul.

Am oftat și mi-am urcat mâinile pe cap. Nu sunt în stare să conduc sau să nimeresc drumul spre casă acum, așa că înainte să izbucnesc iar în plâns, am închis ochii și am adormit.

• • •

Îmi simt capul balansându-se ușor, mișcarea asta îmi înțeșește durerea ce pare să mocnească acolo.

Mi-am strâns ochii înainte să îi deschid și să întâlnesc o imagine distorsionată. M-am încruntat din cauza durerii și mi-am dat seama că văd copaci ce trec pe lângă mine. Mi-am ridicat capul, speriată, și am privit prin mașina în care mă aflu. În stânga mea am dat peste o siluetă cunoscută și mi-am calmat imediat inima, după ce crezusem câteva secunde că am fost răpită.

Sirrah își întoarse privirea spre mine, nu mai pare masca de furie de noaptea trecută, dar nu e nici una prietenoasă. După câteva secunde, își întoarse privirea înapoi spre drum.

— Ce caut aici? am întrebat, simțindu-mi o greață oribilă în stomac. Mi-am pus mâna pe fruntea ce doare îngrozitor.

— Te-am luat eu. Spuse simplu, nu am puterea să cer un răspuns mai detaliat. Am privit iar în jur și mi-am dat seama că suntem pe drumul înapoi spre Seattle, soarele nu răsărise încă, dar lumina dimineții se așternuse în jur.

Am continuat să îmi masez fruntea, amintindu-mi toate tâmpeniile pe care le-am făcut ieri. Din nou.

— De ce te-ai întors după mine? am întrebat eu, fără să îl privesc.

— Pentru că te-am lăsat singură și beată în fața unui bar plin de nenorociți ce ar fi putut să îți facă Dumnezeu știe ce. Răspunse el calm, fără să mă privească, de asemenea. Îmi pare rău pentru ce am spus noaptea trecută. Eram nervos. Continuă, mult mai calm și aproape că văd regret pe chipul lui.

— E OK! Am meritat-o! Am recunoscut și eu în cele din urmă, privindu-l atent și determinându-l să mă privească și el. Mersi că ai venit după mine. Am adăugat șoptit și aprobă simplu din cap. Am observat că are pungi negre sub ochi, pare epuizat. Mi-am dat seama de toate prin câte l-am pus să treacă ieri. A condus mai bine de 18 ore dus-întors spre Walla Walla și alte 3 ore pe care le-a pierdut căutându-mă prin oraș. Doamne, meritam mult mai mult decât ce mi-a spus.

— Când te-ai întors după mine? am întrebat, simțindu-mă jenată din ce în ce mai mult.

— Ei bine, prima dată m-am întors când era deja 2 după-amiază, iar tu nu dădeai niciun semn. Mi-am dat seama că ai făcut vreo prostie, dar aveai telefonul închis și nu aveam nicio idee unde să te găsesc. Am luat toate localurile la rând, până am dat de tine. Și a doua oară, mi-a luat tot drumul înapoi spre Seattle ca să mă calmez, să îmi dau seama unde te-am lăsat și să mă întorc înapoi după tine. Spuse, fără să mai pară supărat acum, dar eu m-am făcut mică în scaun, de rușine, amintindu-mi momentul când am vomitat în fața barului. Mi-a urcat stomacul în gât.

— Mă bucur că măcar ai rămas în mașină și nu a trebuit să mai rătălmăcesc tot orașul în căutarea ta. Continuă el și eu mi-am amintit brusc de mașina mea.

— Mașina mea a rămas acolo?

— Da! Dormeai și chiar dacă te trezeam, nu puteai să conduci, așa că te-am luat și am lăsat-o acolo. Am încuiat-o, stai liniștită, o vei lua în următoarea vizită la Harris, nu are rost să ne întoarcem acum după ea. Îmi explică și eu am oftat, neștiind ce altceva aș mai putea să spun.

— Să nu menționez și faptul că mașina era descuiată când am ajuns eu acolo și tu adormită la volan. Știi ce se putea întâmpla într-o asemenea situație? Se întoarse spre mine, cu un ton critic.

Mi-am strâns brațele la piept și nu am răspuns, dar Sirrah îmi înțelese răspunsul mult mai bine din tăcere. I-am văzut colțul gurii ridicându-se într-un zâmbet discret, mândru probabil că nu mai am ce comenta de data asta și doar tac și încasez. O merit. Și mai mult de atât, nu-l merit pe el să facă toate astea pentru mine.

— Ți-am luat telefonul și portofelul. Mama ta te-a sunat de zeci de ori. Le scoase din torpedou și mi le întinse alături de cheile mașinii. Le-am luat și am oftat din nou, fără să mă mai deranjez să îl întreb de ce mi-a aprins telefonul.

Bateria mea încă pâlpâia aproape descărcată și am ezitat câteva momente pe butonul de apelare. Vreau să vorbesc cu mama, știu că e îngrijorată, dar nu mă simt tocmai confortabil să discut cu ea despre Harris, de față cu Sirrah. Mai bine aștept până ajung acasă.

M-am aplecat în scaun și mi-am ridicat genunchii, întorcându-mi privirea spre fereastră. În mașină plutește o muzică relaxantă, parcă potrivită pentru o călătorie lungă, dar melodia lui Travis „Closer", mi-a dat brusc o senzație stranie lângă Sirrah.

— Știu prin ce treci, Kath! Știu cum se simt toate astea. Vorbi Sirrah după ceva timp, fără să mă privească, dar eu mi-am întors capul spre el, așteptând să continue.

— Când am ieșit din orfelinat, eram cel mai fericit om din lume. În sfârșit liber, stăpân pe propriile decizii. Fericirea asta a durat mai puțin de o zi, pentru că imediat mi-am dat seama că nu am absolut nimic. Nu am unde să fiu liber decât într-o lume străină. O familie, prieteni, o casă, un viitor... nimic din toate astea. Eram singur și

fără prea mari ambiții în viață. Așa că, o perioadă de timp, am fost tipul ăla, pe care l-am bătut noaptea trecută. Spuse și am înghițit ușor în sec, ascultând în continuare, fără să intervin. Munceam pe unde apucam, ce apucam, iar nimicul pe care îl câștigam se ducea pe băutură. Timp de aproape doi ani am trăit așa, ca un aurolac fără casă, fără familie, fără viitor. Dormeam pe străzi, asta după ce eram aruncat afară din baruri. Dar ceva în interiorul meu nu voia să îmi dea pace, îmi doream să *îi văd* din nou. Pe mama și pe fratele meu. Nu să mă întorc la ei, doar să văd cum arată viața lor în comparație cu a mea, așa că mi-am strâns forțele și m-am întors în Chicago. Am fost o singură dată în casa aia, când eram foarte mic, dar mi-am amintit perfect drumul într-a acolo. Când am ajuns, am spionat câteva zile, pentru că nu voiam să fiu văzut, dar am fost surprins să aflu că nu mai locuiau acolo. Era o altă familie și mi-au spus că se mutaseră cu cinci ani în urmă și nu știu nimic despre foștii locatari, iar când au cumpărat ei casa, era locuită doar de un bărbat. Mama și Harris se mutaseră cu mult înainte, iar atunci, asta m-a înfuriat și mai tare. Au plecat pur și simplu, și-au construit o nouă viață, fără să se gândească la copilul amărât ce a rămas în urmă.

Mi-am simțit lacrimi în colțurile ochilor și am încercat să le opresc, dar mi-am amintit că Harris e cel care nu suportă lacrimile.

— Credeau că ești mort. Am șoptit eu.

El aprobă din cap după câteva secunde.

— Știu, trebuia să mor cu mult timp în urmă. Faptul că s-au mutat... m-a durut și mai tare. Nu știam unde sunt, nu cunoșteam pe nimeni în orașul ăla. Nu îmi cunoșteam restul rudelor, habar nu aveam cine sunt, așa că mi-am continuat traiul împuțit în Chicago o perioadă, până am dat peste Drake.

Am tresărit automat la auzul acelui număr.

— Nenorocitul ăla mi-a oferit ceva ce nu puteam obține de unul singur: Răzbunarea. Voiam să îl distrug pe Harris și pe toți cei care trăiau în jurul lui, să îl ruinez așa cum eram și eu. Drake mă putea ajuta să îl găsesc. Restul poveștii îl știi. În noaptea în care m-am dus la el, după tot ce mi-ai spus tu, voiam doar să îl văd suferind, nu

intenționam să mă arăt, dar nu am văzut doar suferință, ci disperare. Povestea ta încă mă punea pe gânduri, lucruri care nu se legau de ce știam eu, așa că am decis să îl înfrunt. Îmi amintesc perfect chipul lui, chicoti Sirrah. Parcă vedea o stafie, și asta credea, eram mort pentru el. După ce lucrurile au devenit clare, iar noi ne-am pierdut mințile și ne-am luat la bătaie, am ascultat în cele din urmă și povestea din gura lui, la fel cum o spuseseși tu, ce până atunci credeam că ai inventat totul pe loc, ca să scapi. Încă nu îl credeam, nu l-am iertat și nu îmi doream să fim frații ce nu am fost niciodată, dar mi-am dat seama că, lovind în tine, nu fac un lucru bun, în special după ce mi-a spus despre mama și faptul că Drake urma să îți facă același lucru ție. Mi-am strâns buzele și m-am chircit în scaun, fără să adaug ceva. Nu mă așteptam ca Sirrah să se deschidă astfel, tocmai acum.

— Ce vreau să spun e că trebuie să mergi mai departe. Știu ce simți și cât de bine e să te lași pur și simplu doborât, pentru că nu mai ai nicio șansă. Întotdeauna există o șansă. Am fost chiar mai rău decât tine, cu absolut nimic, niciodată nu credeam că o să ajung vreodată un om pe picioarele mele, care să treacă mai departe și să pășească în noroi, în loc să se tăvălească în el. Nici acum nu am mai multe, dacă vezi lucrurile din perspectiva asta. Când părea că mi-am recuperat fratele, el e închis pentru aproape tot restul vieții. Nu am niciun anumit rost acum în afara unei zăpăcite care îmi mănâncă zilele și m-a făcut să conduc un drum de 3 ore dus-întors de 6 ori. Zâmbi critic spre mine și nu m-am putut abține să nu chicotesc.

— Ideea e că merg mai departe, am trecut peste momentele în care nu îmi păsa de mine și de viitorul meu. Nu poți să știi niciodată ce îți rezervă soarta. Se întoarse iar spre mine și eu am aprobat din cap, strângându-mi buzele. Soartea mea nu arată prea briliant în momentul ăsta, sunt exact în punctul în care mă tăvălesc în noroi, așa cum a spus Sirrah, și pare că va trece ceva timp până voi fi capabilă să mă ridic și să merg mai departe prin el – dacă se va întâmpla asta vreodată, nu toți cei bătuți de soarta reușesc să se ridice, mulți se tăvălesc până când mor.

Sirrah nu a mai spus nimic după asta și nici eu, făcând o reluare mintală a zilei de ieri și a întâlnirii cu Harris. Acum știu că am exagerat în cazul acelei declarații de la sfârșit, dar tot doare, undeva. Aveam pur și simplu nevoie de un motiv să beau.

Soarele începea să răsară ușor și liniștea din mașină era întreruptă doar de ghiorțăirile stomacului meu. Fără să exagerez, nu știu când am mâncat ultima dată. Ieri nu am mâncat nimic, deci probabil ultima dată a fost când mi-a comandat Sirrah mâncare, la el acasă.

— Cât mai avem până acasă? am întrebat, nereușind să îmi dau seama analizând împrejurimile, nu am fost prea atentă ieri.

— Vreo 40 și ceva de kilometri. Ți-e foame? întrebă, auzind probabil zgomotele scoase de stomacul meu.

— Da! am aprobat, strângând din dinți, pentru că simt iar nevoia să vomit. Îmi e foame și vreau să vărs în același timp. Băutură nenorocită!

Dacă aș avea un dolar de câte ori am spus asta.

— E o benzinărie la câțiva kilometri în față. O să oprim acolo.

Am aprobat din cap și Sirrah schimbă postul de radio ce devine de-a dreptul frustrant din cauza melodiilor lente și de dragoste. A butonat plictisit și s-a oprit când a dat peste Olly Murs cu „Troublemaker". A început să râdă și eu mi-am lipit fruntea de genunchi.

— Ei, asta e o melodie bună. Mă săcâii și i-am arătat degetul mijlociu, dar fără să îmi ridic capul.

Râsul lui a continuat pe tot parcursul melodiei în timp ce cânta și el de zor, iar eu mă abțineam să nu îl lovesc cu capul de volan... sau să râd, lucru și mai rău.

Sirrah a oprit în fața benzinăriei și aproape că am sărit din mașină, cu gândul la o toaletă și mâncare.

— Tu du-te și cumpără mâncare, eu rămân să fac plinul. Spuse coborând după mine și am aprobat din cap, cotrobăind portofelul în căutarea cardului.

— Vrei ceva? l-am întrebat înainte să plec.

— Da, i-am și mie ceva de mâncare.

— Ce?

— Nu contează! Își flutură mâna prin fața mea și mi-am dat ochii peste cap înainte să mă întorc spre market.

Am mers prima dată la toaletă, pentru că presiunea de acolo nu mai rezista mult, însă oricât m-am străduit, nu am reușit să vomit din nou. Cam tot alcoolul l-am eliminat noaptea trecută. Mi-o imaginez pe Riley injurându-mă în timp ce curăță mizeria din fața barului ei.

M-am spălat pe mâini și pe față, strâmbându-mă în oglindă, scârbită de propria-mi persoană. Mi-am clătit gura, planificând să cumpăr niște gumă de mestecat mentolată.

M-am întors în magazin, observând că Sirrah terminase deja și mă așteaptă în mașină. Are capul lăsat pe tetieră și m-am simțit din nou vinovată pentru ce i-am făcut. Își întoarse privirea spre mine, observându-mă și el prin fereastra mare, de sticlă, a magazinului. M-am mișcat printre rafturi, căutând ceva de mâncare.

Am înșfăcat câteva sandvișuri, o pungă de chipsuri și două sticle de apă, abținând orice senzație putea să îmi provoace raftul cu sticle de Schweppes. Am luat și două batoane de Lion, pentru că am nevoie de ceva dulce și un pachet de gumă de mestecat.

Am plătit la casă, încercând să nu îl bag în seamă pe Sirrah care nu își mai lua ochii de pe mine. Probabil ăsta e felul lui de a-mi spune să mă mișc mai repede.

Când am intrat în mașină, el a pornit imediat. Am cotrobăit prin punga de cumpărături și prima dată am scos sticla de apă, cea de la toaleta benzinăriei avea un conținut exagerat de clor.

— Dă-mi și mie! îmi ceru Sirrah după ce am băut, dar înainte să îi dau cealaltă sticlă, mi-o luă pe a mea din mână. A băut-o aproape pe toată din câteva înghițituri și apoi își întinse capul spre ce aveam în pungă. Am râs ușor, pentru că pare să îi fie și lui la fel de foame ca mie. Nu cred că a mâncat mai mult decât mine ieri.

Am scos sandvișurile și i-am dat unul, deși simt nevoia să mănânc batonul de ciocolată mai întâi, ca să îmi îndulcesc gura.

— Ton?! Yuck! se strâmbă Sirrah la sandvișul lui și mi-am dat ochii peste.

— Ai spus că nu contează ce cumpăr. Scoase limba înainte să muște. Am chicotit pe sub mustață.

Mâncă jumătate de sandviș. apoi îl aruncă pe fereastră și înșfăcă punga de chipsuri. Am început să râd, dar îmi e prea foame ca sa arunc și eu sandvișul, iar gustul din gura mea e oricum destul de rău, așa că abia simt gustul tonului. I-am lăsat lui chipsurile și am mâncat batoanele de ciocolată, care au reușit să prindă gust în gura mea îmbâcsită.

Sirrah a refuzat când i-am cerut să mă lase pe mine să conduc. Cu tot ce am făcut, eu am avut parte de câteva ore bune de somn noaptea trecută în mașină, pe care el le-a petrecut conducând dus-întors Seattle-Walla Walla. Pare epuizat, dar nu am insistat și am așteptat să ajungem acasă, neștiind dacă vreau sau nu să scap de el. Oricât rău mi-ar provoca încă imaginea lui, pare singurul suficient de puternic să mă tragă înapoi de fiecare dată când o să cad. Să mă tragă din noroi, pentru că știe prin ce trec, exact cum mi-a spus. Singurul care poate face față sălbăticiei mele acum.

Și Harris a știut asta când i-a cerut să aibă grijă de mine.

11. Ătpaetșa

Sirrah a insistat să ne întoarcem la apartamentul său, așa că am decis să nu mai protestez de data asta, pentru că i-am cauzat destule probleme în ultimele 24 de ore.

Eram anormali de tăcuți când am intrat în lift, ceva tipic nouă după un scandal, dar o parte din tăcerea lui Sirrah e provocată de oboseală. Îl văd aproape balansându-se pe picioare și închizându-și deseori ochii, chinuindu-se să îi deschidă din nou. S-a rezemat de peretele liftului și și-a proptit capul de el, închizând ochii în timp ce urcam și aproape că a fost nevoie să îl trag după mine când am ajuns la etajul său.

Se aruncă direct pe canapea, cu capul pe spate și se străduiește să își desfacă tenișii. Poartă același tricou verde pe care l-a îmbrăcat ieri dimineață înainte să plecăm.

Am oftat și mi-am frecat palmele de coapse, tot mai jenată de situația în care l-am adus pe Sirrah. Nu e iubitul meu, nici nu sunt sigură dacă îmi e prieten sau face asta pentru că i-a cerut-o fratele său, însă orice ar fi, nu ar trebui să suporte atâtea din partea mea.

Deschise ochii și mă privi atent.

— Ce tot faci? se încruntă ușor.

Mi-am strâns buzele și am ridicat din umeri, balansându-mă pe vârfurile degetelor și pe călcâie, înainte și înapoi, ca un copil ce nu are stare. Vreau să îmi cer scuze pentru ce am făcut, dar nu îmi găsesc cuvintele și, oarecum, simt că asta nu are prea mare importanță pentru el, deoarece știe că o s-o fac din nou.

— Stai jos! Spuse în cele din urmă, și eu l-am ascultat exact ca un copil pedepsit. M-am așezat lângă el și am început să îmi frec din nou palmele de blugi, molfăind o gumă mentolată.

A început să râdă privindu-mă. Mi-am întors capul spre el.

— Nu o să te pedepsesc pentru ce ai făcut, așa că nu mai fii așa agitată. Chiar dacă ai merita.

M-am forțat să chicotesc, dar nu a fost prea greu.

— Câte zile închisă în camera mea, fără internet și telefon? Am continuat eu gluma.

Sirrah clătină din cap.

— Nu, eu mă gândeam mai degrabă la o pedeapsă mai rapidă și eficientă.

Am ridicat o sprânceană spre el. Privi spre plasma stinsă din fața noastră, dar în colțul gurii sale se forța să stăpânească un zâmbet strengar.

— Ceva ce include cureaua mea. Rosti lăsând zâmbetul să iasă, dar fără să mă privească. Gura mea a format un O șocat, apoi mi-am strâns buzele și mi-am mijit ochii la el. Se întoarse spre mine, mă mănâncă pe limbă să îl întreb unde va folosi cureaua, mai exact, dar știu deja răspunsul, și nu am chef ca eu și Sirrah să fim incluși într-o asemenea conversație.

Mi-am strâns brațele la piept și m-am izbit cu spatele de spătarul canapelei, mestecând guma, nervoasă. Am o groază de replici istețe în cap pe care vreau să i le dau, dar niciuna nu e potrivită pentru ce suntem noi doi.

Mă privi surprins câteva secunde, devenind apoi serios.

— Glumeam, Kath! Chicoti și eu mi-am dat ochii peste cap.

— Ba nu, nu glumeai. Știu că vrei să îmi jupoi pielea după ce ți-am făcut.

Rânji și își molfăi limba câteva secunde.

— OK, poate că totuși vorbeam și serios. Declară și eu am început să râd.

— Harris folosea des tehnica asta pe tine?

— Să mă biciuiască?

— Mhm!

Am continuat să râd și el se încruntă la mine, amuzat.

— Bun, acum înțeleg de ce te-a părăsit Alexandra. Se strâmbă la mine și îmi dădu un bobârnac peste nas. Masochist nemernic. Am continuat eu, maimuțărindu-l și el își dădu ochii peste cap.

— Sunt prea obosit pentru conversația asta acum. Pot să te las singură câteva ore?

Am răsuflat frustrată pe nas și l-am lovit în umăr.

— Nu sunt un copil, Sirrah.

— Cine te-a comparat cu un copil? Copiii sunt mai cuminți decât tine. Se ridică de pe canapea și greutatea prin care a făcut mișcarea asta, m-a determinat să îmi închid gura înainte să îi dau replica.

Își trecu mâna prin păr înainte să se întoarcă spre ieșirea din living. M-am ridicat și am vorbit înainte să îmi dau seama.

— Sirrah... am rostit, împletindu-mi degetele între ele și m-am apropiat de el.

Se întoarse curios spre mine, ochii lui umflați și roșii nu mă ajută în situația asta.

— Mulțumesc! Pentru tot ce faci... știu că nu ai niciun motiv sau obligație să mă ajuți, chiar dacă ți-a cerut-o Harris... mi-am mutat privirea în jos în timp ce vorbeam, chinuindu-mă să îmi găsesc cuvintele potrivite și l-am auzit oftând. Este suficient de aproape de mine să îi simt respirația pe frunte.

— Kath, nu fac asta doar pentru că mi-a cerut-o Harris, sau pentru că am o datorie față de tine pentru ce ți-am făcut. Sunt și astea printre motive, dar vreau să fac asta. Ți-am spus, știu prin ce treci și... mi-am ridicat privirea spre el când a ezitat. Oftă și își trecu ușor limba peste buze. E identic cu Harris când face asta.

— Îmi pasă de tine. OK?! Vreau să te ajut, așa că lasă-mă să te

ajut. L-am privit fără replică câteva secunde, apoi am înghițit ușor în sec. Nu cred că aș găsi ceva bun de spus unei asemenea afirmații, așa că, pur și simplu, am aprobat din cap.

El oftă și își așeză mâinile în jurul meu.

— Vino încoace! Mă trase în brațele sale. Am rămas surprinsă de gest, dar îl simt ca unul de prietenie, așa că l-am acceptat, așezându-mi capul pe pieptul său, unde inima pare să îi bată în același ritm ca a fratelui său geamăn.

— Cum ți-am spus; nu am nimic. Mi-am pierdut fratele din nou și nu cred că mai am vreun prieten. Poate că e stilul meu să mă țin departe de oameni, nu sunt bun la făcut prieteni, dar mi-ar plăcea ca noi doi să fim prieteni. A vorbit cu capul aplecat spre urechea mea. Am zâmbit.

— OK, dar ar trebui să menționez că nici eu nu sunt tocmai bună la făcut prieteni. L-am simțit chicotind în părul meu. Ne-am despărțit din îmbrățișare, dar am rămas apropiați.

— Atunci, să ne învățăm unul pe altul. Propuse zâmbind și eu am făcut la fel, aprobând din cap.

— OK! Continuă să zâmbească și am rămas din nou surprinsă când buzele sale s-au lipit ușor de fruntea mea, dar s-a depărtat înainte să reacționez. Păruse un alt gest strict prietenesc și mă bucur că l-am simțit așa.

— Mă duc să mă culc. Să nu faci vreo prostie, măcar astăzi. Reîncepi de mâine. Spuse serios, dar eu nu m-am putut abține să nu încep să râd. Știe că nu o să îi fie atât de ușor să mă potolească. *Să mă ridice din norol.*

— O să încerc. Am glumit, prinzându-i umerii și întorcându-l spre ușă. Râse, ieșind din living. L-am auzit căscând pe hol.

Era 12 și un sfert când am decis că nu mai pot să stau în apartamentul lui Sirrah. El nu dădea niciun semn că s-ar trezi prea curând, și în afara câtorva filme vizionate la TV și o lungă conversație telefonică cu mama, nu am altceva de făcut. Și ea a fost de părere că am exagerat luând atât de în serios replica lui Harris.

Îmi e din nou foarte foame – după micul dejun nu foarte extraordinar cu ton și ciocolată – dar nu am chef de gătit și, oricum, nu am găsit vreun ingredient în casa lui Sirrah ca să pot pregăti ceva de mâncare. Frigiderul lui conține doar un carton aproape gol de ouă, trei pungi de cartofi congelați și un bax de sticle de Cola. E serios certat cu gătitul.

Am o poftă bruscă de hot dog și să ies din casă, așa că i-am lăsat lui Sirrah un bilet în care i-am scris că mă duc la garaj și nu o să fac nicio prostie – și am plecat.

Mașina mea zace la 280 și ceva de kilometri distanță, așa că trebuie să mă descurc ca un pieton din nou. Din fericire, Sirrah mi-a luat portofelul și cardul din care am extras câțiva bani fără să traversez jumătate de oraș până acasă.

Am ieșit prin față și mi-am îndesat mâinile în buzunarele blugilor, în timp ce treceam printre ceilalți oameni, pe trotuar. Soarele e înăbușitor și îmi simt transpirația ieșindu-mi prin piele. Am elasticul pe încheietura mâinii, așa că mi-am strâns părul la spate, într-un coc dezordonat. Mă simt murdară și zdrențuită după ce s-a întâmplat noaptea trecută, chiar și după ce am făcut duș la Sirrah înainte să plec.

Oamenii trec pe lângă mine și nimeni nu se uită la mine, toți își văd de treburile lor; conversând cu cei alături de care merg, vorbind la telefon, ascultând muzică în căști, sau pur și simplu îndreptându-se spre destinația lor fără să facă ceva anume. Însă îi simt pe toți preocupați de ceva, cu un gând spre locul în care se îndreptau o destinație. Dar eu nu am asta. Fac pași unul după altul doar ca să nu mă opresc în mijlocul lor. Mi-aș simți viața la fel dacă aș face asta. Faptul că mă îndrept spre un fast food nu îmi face plimbarea mai existențială. E prima dată când pot gândi liber de când l-am văzut pe Harris. Ieri eram prea agitată după vizită ca să pot analiza lucrurile cu calm și am căzut în capcana alcoolului înainte să apuc să mă calmez.

Declarația lui de la sfârșit încă pâlpâie în mintea mea, ca un singur beculeț ce mai funcționează într-o instalație de Crăciun.

Mi-am zărit reflexia în ferestrele de sticlă ale magazinelor pe lângă care treceam, m-am oprit în fața uneia și mi-am îngustat ochii, analizându-mi trupul. Arăt din nou îngrozitor și chipul pe care obișnuiam să îl văd de obicei în oglindă, dispare tot mai mult, lăsând loc unuia supt de viață. Fără expresie, fără vlagă... mă simt de parcă cei care trec pe lângă mine și mă observă, nu ar reuși să mă recunoască dacă m-ar vedea din nou, indiferent cât m-ar studia acum. Mă șterg dintre ei. Când nu am mai acordat atenție reflexiei mele, am realizat că vitrina în care mă uitam, e a unui magazin cu rochii de mireasă. Am privit materialul alb și strălucitor al uneia dintre ele, prea vaporoasă și împopoțonată pentru cum mi-am imaginat că ar putea arăta rochia mea de mireasă, dar tot am simțit junghiul brusc, dar brutal, ce m-a lovit în interior.

Mi-am îndesat iar mâinile în buzunare și am plecat din fața magazinului până când nu spărgeam geamul și intram să sfâșii nenorocirea albă.

Am intrat într-un fast food, chiar dacă foamea mea părea să fi dispărut din cauza gândurilor ce mi-au pângărit iar mintea, și simt iar dorința pentru ceva spirtos, dar m-am abținut și mi-am cumpărat un hot dog, luând apoi un taxi până la garaj, pentru că mi-a ajuns cu plimbarea pentru ziua de azi.

În interiorul garajului e neobișnuit de liniște și m-am temut pentru câteva secunde că nimeni nu e aici. Ușa metalică e din nou închisă, am privit spre camera de supraveghere, amplasată de Ty. Am bătut cu pumnul de câteva ori și mi-am rontăit buzele. Rareori țin ușa asta închisă și în timpul nopții, niciodată nu am văzut-o închisă ziua, înainte să fie Harris arestat.

Am auzit un zgomot metalic și ce părea să fie un scurt bâzâit electric, iar ușa imensă a început să se miște în dreptul picioarelor mele, ridicându-se ușor.

Am oftat și am privit în jur în timp ce așteptam să se deschidă, cartierul e liniștit, ca întotdeauna. Noi eram singurii care aduceam sunet în locul ăsta. Întotdeauna când veneam aici, ceva trebuia să se întâmple. Ty și Jay jucându-se un joc zgomotos, V ascultând

muzică mai tare decât ar trebui, toți lucrând la o mașină. Zgomotul gâlăgios al motorului până când era transformat într-un mârâit lent, răcâiala enervantă a flexului în șlefuirea unei caroserii distruse, ei certându-se atunci când aveau păreri diferite față de motivul pentru care mașina nu merge bine... nu am luat niciodată lucrurile astea prea mult în seamă, erau amănunte din viață, cărora nu le-am acordat atenție, și nu m-am gândit niciodată că îmi vor lipsi până când ușa s-a deschis suficient cât să pot trece pe sub ea, m-am aplecat și am intrat în garaj ca să îmi văd prietenii tăcuți, așezați pe scaune în jurul biroului și făcând nimic.

Pentru câteva secunde, am avut impresia că nu mai am ce căuta aici. Că eu nu îi mai cunosc și ei nu mă mai cunosc pe mine, fără Harris mă simt destrămată de ei. El fusese ca un elastic care ține toate firele prinse în coadă.

— Hei... a fost tot ce am putut să spun, ridicându-mi ușor umerii în timp ce îmi băgam iar mâinile în buzunare, balansându-mă pe picioare, nesigură dacă să merg spre ei sau nu.

V se ridică, zâmbindu-mi.

— Hei, Kath! Veni spre mine și mă trase în brațele ei, am primit gestul fără să ezit și am îmbrățișat-o și eu.

— Mă bucur că te-ai întors, ne era dor de tine. Șopti cu bărbia proptită în umărul meu. Mi-am strâns buzele și m-am depărtat din îmbrățișare, însă mâinile mi-au urcat pe umeri ei. M-am forțat să îi zâmbesc, e încă prietena pe care o știu.

M-a tras spre băieți, iar Jay și Ty s-au ridicat pe rând să mă îmbrățișeze. Mi-am dat seama că nu i-am mai văzut din dimineața procesului lui Harris. Patru zile, dar mă simt mai bătrână cu 10 ani. Asta nu ar fi chiar așa rău, dacă aș fi într-adevăr mai bătrână cu 10 ani, m-ar mai despărți doar 40 de Harris. Ar fi bine ca timpul să treacă atât de repede, chiar dacă aș trece prin viață într-o clipire din ochi. Niciodată nu m-am gândit că îmi voi aștepta bătrânețea într-un asemenea fel.

Mi-am strâns buzele ca să nu plâng atunci când Jay m-a strâns în brațe. Parcă aștept o replică amuzantă de la el, ceva cu care să

mă săcâie, dar rămase tăcut, mulțumindu-se doar cu un zâmbet care îmi demonstră încă odată cât de mult s-au schimbat lucrurile. Închiderea lui Harris nu mi-a luat doar mie energia și pofta de viață.

Mi-am frecat palmele între ele și m-am așezat pe un scaun alături de ei. Jay mi-a întins o doză de bere, dar am refuzat.

— Mi-a ajuns în ultimele zile. Am spus, strâmbându-mă și făcându-i să râdă câteva secunde. Observ pe chipurile lor că vor să îmi pună întrebări, probabil cum mă simt sau cum a fost vizita la Harris, dar nu au făcut-o și le sunt recunoscătoare pentru asta.

— Încă vă ascundeți? am arătat din cap spre ușa ce e închisă din nou, începând o discuție înainte să se răzgândească cu privire la întrebările pentru mine.

— Suntem doar precauți. Răspunse Ty, stând la calculatoare, dar nu pare atent la ele. Mi-am amintit brusc de el și Nicky și am înghițit în sec, nu sunt singura suferindă de dragoste aici.

— Dacă voiau să ne aresteze, ar fi făcut-o până acum. Vorbi Jay, cu coatele aplecate pe genunchi și învârtindu-și doza de bere în mână, fără să bea. V își aprinse o țigară și îmi întinse și mie una.

— Carter e prioritatea lor. Am dedus eu, aprinzându-mi țigara și trăgând fumul calmant. Toți aprobară din cap.

— Probabil ne folosesc drept capcană, așteaptă ca el să se întoarcă la echipa lui. Pufni Jay și eu mi-am molfăit buzele înainte să eliberez alt norișor de fum. V făcea cerculețe din el, părând plictisită de discuție. Probabil despre asta vorbesc de când a fost Harris arestat.

— Oricare dintre noi ar fi fugit în locul lui, dar modul în care a făcut-o a întrecut măsura. Nu ar fi ajuns așa departe în afacerea asta dacă nu ne avea pe noi, iar acum ne-a aruncat ca pe niște cârpe murdare. Vorbi Ty pe un ton ce îmi e necunoscut la el. De obicei el e calm, e blând chiar și pe sub machiajul lui negru și strident. Acum, dimpotrivă, nu mai e machiat deloc, părul îi e răvășit, dar nu arată urât și expresia lui e dură și plină de repulsie.

— Stai puțin... ce vrei să spui prin „a întrecut măsura"? Am întrebat eu, încruntându-mă ușor.

Toți zâmbiră, parcă amuzându-se la o glumă pe care eu nu o înțeleg.

Ty își clătină capul, încă zâmbind, când se ridică de la computere și veni lângă mine, aplecându-se pe vine.

— Suntem falițI! Spuse, lovindu-mă ușor pe genunchi și îmi lua țigara din mână, așezându-se în fund, în fața noastră.

— Ce?! m-am încruntat eu din nou, pe lângă faptul că Ty se comportă extrem de ciudat și se întinse pe podea, fixând tavanul cu privirea și trăgând un alt fum din țigara mea înainte să mi-o dea înapoi. Lua-te-ar dracu', Nicky!

— Suntem falițI. Nenorocitul a luat totul. A golit depozitul, a luat toți banii.

Mi-am scuturat capul și i-am privit șocată.

— Stați, voi nu aveați bani strânși? Carter a luat ce era al lui. Am spus, amintindu-mi de discuția din închisoare, când Harris a menționat existența unui cont în bancă, cu numele meu.

— Avem, dar nu o să ne ajungă prea mult. Obișnuiam să cheltuim tot ce strângeam. Nu ne-am gândit prea mult la o situație din asta. Și acum nu mai avem de unde să tragem profit. Traficul a dispărut, în curse nu mai are nimeni curaj să intre deocamdată, toată lumea se ascunde și începe să chițăie de foame. Spuse V, iar eu am oftat, aplecându-mi capul în palme. Harris s-a gândit. Bineînțeles. Dar nu pot să îi găsesc decât irresponsabili pe ei pentru asta. În lumea lor, e mai mult decât posibil ca toată fericirea să dispară într-o secundă. Nu au asigurarea că totul o să le meargă perfect până la adânci bătrânețI.

— Ați verificat depozitul? am întrebat eu. Ty dădu din cap, cu ochii încă în tavan.

— A luat tot! A mai lăsat doar mașinile pe care le foloseam la atacuri.

— Dar trebuie să fi avut pe cineva pentru asta. Nu cred că s-a întors el în Seattle. Carter încă mai cooperează cu cineva. Am dedus eu. Ty ridică din umeri.

— Dar nu suntem noi ăia.

M-am simțit contrariată câteva secunde, nu știu încă în ce situație sunt ei, dar nu pare să fie una prea bună și nu vreau să îmi văd prietenii murind de foame. Dar nu mă pot gândi nici măcar o secundă la banii lui Harris pentru asta. Nici eu nu o să mă ating de ei. Chiar dacă Harris a câștigat cu siguranță mai bine decât ei lucrând alături de Carter, rezervele pe care le-a făcut au ținut de conștiența lui. A prevăzut asta și s-a asigurat. Dar acele asigurări nu îmi revin mie. Harris va ieși de acolo, la bătrânețe, și nu vreau ca după câte a trecut, să se trezească în stradă, fără bani. Nu. Banii ăia sunt ai lui și nu o să mă ating de ei. O să îi cheltuim împreună dacă eu voi mai trăi până atunci, dar nu o s-o fac acum. Nu pot și nu vreau, prefer să flămânzesc pe lângă prietenii mei decât să îi cheltui hanii lui Harris când știu că el e închis acolo.

Am alungat gândul și mi-am întors atenția spre subiectul „Carter". Se pare că am ajuns la „sapa de lemn". Celebra lui expresie, doar că noi suntem cei care o suportăm, în timp ce el probabil se relaxează la plajă pe vreo insulă secretă și bea cocktailuri din nuci de cocos.

— Casa i-ați verificat-o?

Toți clătinară din cap.

— Am fost pe acolo, dar e izolată. Nu mai e locuită și mă îndoiesc că vom găsi ceva.

M-am gândit câteva secunde, mușcându-mi buza și fumând în timp ce priveam tavanul, alături de Ty. Lumina zilei nu are pe unde să intre, dar încăperea e puternic luminată de neonul de deasupra.

— Să mergem să verificăm. În cel mai rău caz, îi distrugem casa ca să ne răzbunăm, dar poate găsim ceva acolo. Am propus, brusc încântată de ideea de a face câteva ravagii în vila nenorocitului.

Jay râse.

— Dacă te aștepți să ne fi lăsat vreun indiciu cu noua lui locație, Kath, i-ați gândul. Sau vreun dolar de consolare.

— Atunci, ne consolăm să îi distrugem casa. Ca mica mulțumire pentru ce ne-a făcut. Am rânjit, încercând să le ridic moralul și, după expresia lui V, îmi dau deja seama că e de partea mea.

Jay rânji și el, doar Ty pare reținut.

— Nu avem destule probleme? se ridică în fund, dar totuși zâmbind în cele din urmă.

— Tocmai. Una în plus nu mai contează. M-am ridicat de pe scaun, aruncând mucul de țigară și călcându-l cu piciorul.

— La dracu', hai s-o facem. Chiar am nevoie să îmi vărs nervii pe ceva și întotdeauna mi-am imaginat sticla aia de pe cușca tigrilor, făcându-se bucăți. Spuse Jay, frecându-și palmele și toți am început să râdem. Asta m-a dus pentru prima dată cu gândul la Sasha. Oare Carter și-a luat și tigrii cu el?

Ty se ridică și el, prinzând pofta de distrugere alături de noi.

— Ar putea fi revigorant. Spuse el și V huidui când se ridică de pe scaun. Un sunet de fericire.

— Să spargem câteva geamuri. Râse ea, sărind în pași de dans până la mașina lui Jay. Am început și eu să râd.

— Unde e mașina ta, Kath? mă întrebă Ty. Mi-am adus aminte de asta și mi-am frecat fruntea.

— În Walla Walla. Poveste lungă. Am spus repede, toți mă priviră cu sprâncenele ridicate. Mă bucur că niciunul dintre ei nu mi-a adresat vreo întrebare despre Sirrah, dar au destule pe cap.

— Poți să mergi cu mine, dacă vrei. Se oferi Ty. Jay și V sunt în mașina lui, așa că nu văd de ce să facem risipă de spațiu pe autostradă.

— Sigur! Am fost de acord, mergând alături de el spre Lamborghiniul său roșu. Nu e de mirare că sunt falițI, nu au economisit nimic.

Îmi trecuse prin minte să iau mașina lui Harris. Ferrariul negru e în același loc de săptămâna trecută, în interiorul căruia eu am stat o noapte întreagă, așteptându-l. Dar mă bucur că merg cu Ty, mașina aia mi-ar trezi acum amintiri pe care nu pot să le îndur și tocmai mi-am găsit o distragere în distrugerea casei lui Carter.

Îmi era teama că această călătorie o să fie extrem de tensionată, dar Ty nu e genul de om în preajma căruia să stai tensionat, chiar și

atunci când vorbește despre iubita care l-a părăsit sau despre iubitul tău din închisoare. Când am parcat în fața reședinței lui Carter, amândoi ne consolasem suficient încât să ne permitem glume unul pe seama celuilalt.

— OK! Cum intrăm? Jay își frecă palmele, bătându-le apoi, în timp ce am coborât și noi din mașină. Am privit spre imensele porți de fier, în mijlocul cărora e un lanț masiv, legat cu un lacăt. Gardul e la fel de înalt, dar cimentat ca un perete pe care ne-ar fi imposibil să urcăm, pe când poarta e făcută din împletituri de oțel pe care ne putem cățăra cu puțin efort.

— Sărim! am spus, prinzându-mă de o bară și încercând să văd casa, dar nu e vizibilă de aici, printre tufișuri și pomi. M-am ridicat și mi-am căutat următoarea mișcare, iar ceilalți m-au urmat. Poarta are aproape 4 metri și chiar dacă am început prima, Jay care a urcat după mine, a ajuns sus înaintea mea. Am tras o gură de aer când mi-am trecut piciorul peste poartă și am respirat câteva secunde. Nu era prea sus, dar niciodată nu mi-au plăcut înălțimile, și garantat o să îmi rup ceva dacă o să cad de aici. Am început să cobor pe partea cealaltă, iar ceilalți au urcat și ei. Jay m-a prins la jumătatea drumul și m-a ajutat să cobor. Am respirat din nou când mi-am simțit picioarele pe sol.

V scoase o armă de la spate imediat ce coborî lângă noi. Toți am privit-o surprinși.

— Ce?! Dacă arată goală, asta nu înseamnă că e neapărat, și nu vreau să risc să dau cu nasul de vreun gardian lăsat în urmă de Carter, care să nu ne recunoască.

Răspunse ea aproape îngâmfată că s-a gândit la asta înaintea noastră, și porni spre casa lui Carter. Eu, Jay și Ty ne-am privit cu sprâncenele ridicate, dar nu puteam să comentăm nimic, Strugurel fusese mai isteață decât noi la faza asta.

Am prins-o din urmă și am mers în tăcere spre clădire. Nu am traversat niciodată aleea asta pe jos, pare mult mai lungă acum, dar am mai mult timp să analizez exponatele de prin jur. Se pare că statuile cu animale nu le-a luat cu el.

Pare liniște în jur și pe mine mă tenta să merg în grădină, să verific existența lui Sasha, dar m-am ținut după ceilalți, care au urcat pe scări.

Jay prinse mânerul ușii, dar nu am fost o surpriză să o găsim încuiată. Tocmai voiam să oftez, spunând că pe asta nu vom mai putea să ne căţărăm şi nu o să putem intra, când Ty a trecut pe lângă mine.

— De asta mă ocup eu. Spuse, scoţându-şi de la spate un aparat puţin mai mare decât un telefon mobil, ce seamănă cu un decodor de bare. Introduse un fir prin ceea ce pare gaura cheii, dar nu arată ca atare. După câteva secunde de tăcere, am auzit un clic venind din dreptul uşii. Ty zâmbi, prinzând clanţa şi deschizând uşa.

— Carter nu foloseşte chei. Într-adevăr, uşile securizate automat sunt mai sigure, dar nu când tragi în piept un expert în computere. Mai ales unul care ţi-a instalat sistemul de protecţie al casei. Spuse Ty îngâmfat, intrând în casă, şi noi am început să râdem în urma lui. Nu i-a luat mai mult de 10 secunde să descuie uşa. Dacă vreunul dintre noi are o şansă să dea de Carter şi să se răzbune pe el, Ty e ăla.

V a luat-o înaintea noastră, păşind precaută, cu arma pregătită. Noi am rămas jumătate de pas în spatele ei, analizând livingul ce pare gol, iar eu nu pot să nu observ siguranţa pe care o are Jay în V. Doi băieţi cu noi, iar ea păşeşte prima cu arma, gata să ne apere sau să împuşte orice inamic. Ştiu deja că V e mai bună la capitolul ăsta decât oricare dintre ei – ştiu foarte bine asta, pentru că am încercat o luptă cu ea, şi puteam să iau o bătaie soră cu moartea dacă era pe bune –, dar nu cred că ar fi o scuză pentru Harris. Dacă el ar fi fost aici, mi-l imaginez împingându-mă în spatele său şi aşezându-se scut în faţa mea.

— Nu e nimeni aici! Concluzionă V, strâmbându-se la casa ce se simte goală. Îşi îndesă pistolul în betelia pantalonilor, la spate.

— Eu zic să facem câteva căutări înainte să ne apucăm de demolări. Poate găsim ceva. Am propus, şi ei au fost de acord cu mine.

— Să luăm fiecare câte un etaj. Kath, tu mergi la 1, unde e biroul. Ai fost acolo de mai multe ori decât noi.

Am încuviințat, am fost acolo de câteva ori, dar asta nu înseamnă că o să cunosc prea bine încăperea și ce ascunde.

Ei au fugit pe scări, dar eu vreau să mai verific un lucru înainte să încep cercetarea etajului. Am mers spre verandă, însă ușa e încuiată și nici nu văd vreun mâner sau orice m-ar ajuta să o deschid. Furioasă, am lovit cu piciorul în geam, apoi cu cotul, chiar dacă sunt inconștientă și pot să mă rănesc. Mi-am frecat cotul și mi-am învârtit privirea în jur, căutând ceva cu care aș putea sparge geamul. Oricum nu mi-a plăcut niciodată chestia asta.

Am mers spre partea cealaltă a livingului, acolo unde era panoul cu armele medievale. Pare că nu a avut prea mult timp să își facă bagajele. Am luat o lance cu mâner de lemn, dar cu un vârf metalic destul de masiv și ascuțit să străpungă un geam.

M-am întors pe verandă și am înfipt lancea în sticlă, fără să mă mai gândesc. Imediat, brațele mi-au vibrat și durerea mi-a urcat până în umeri. Am lovit cu toată puterea, dar tot ce am reușit să fac era o zgârietură mică. De ce nu m-am gândit că geamul ăsta e blindat? E evident!

M-am strâmbat mânioasă și am lovit din nou, și din nou, mai mult de furie, pentru că realizasem deja că nu pot să îl sparg. Am mârâit și am aruncat lancea, hotărând să ies pe ușa din față și să merg în grădină, dar mi-am dat seama tocmai acum că puteam să văd cușca și de aici dacă mă străduiesc puțin și mă lipesc de geam. Mi-am ridicat pe vârfuri și mi-am lipit palmele și fața de geam, privind în jos, unde nu mai e nimic decât o cușcă goală. Am fost tristă câteva secunde, pentru că îmi e dor de Sasha, dar apoi m-am bucurat că măcar pe el nu l-a lăsat aici. Ar fi fost mort de foame până acum. Nu știu dacă i-a luat neapărat să îi păstreze, asta ține de cât de vast e adăpostul lui Carter, dar nu îl văd ascunzându-se într-o vizuină în pământ. Asta m-a făcut pentru prima dată să mă gândesc la ascunzătoarea lui Harris, mi-a confirmat că are și el așa ceva. Oare unde este? Ce loc a ales Harris și l-a considerat sigur?

Dacă Harris ar fi reuşit să scape de acolo, îmi dau seama că acum am fi fost şi noi plecaţi. Asta dacă s-ar fi hotărât să mă ia cu el, lucru ce nu e sigur, din felul în care Harris încearcă să îmi menţină viaţa normală. Totuşi... ştiu că m-ar fi luat cu el, acum sau mai târziu. Poate el e mult mai puternic decât mine, dar am văzut deja că nu reuşeşte să stea departe de mine, oricât s-ar strădui.

Gândul ăsta m-a făcut să zâmbesc. I-am auzit pe ceilalţi făcând gălăgie sus şi spărgând ce le cădea în mână.

Am fugit şi eu la primul etaj şi m-am îndreptat direct spre birou. Mă aşteptam să găsesc uşa încuiată, dar s-a deschis imediat ce am prins clanţa. Locul ăsta e la fel cum mi-l amintesc, biroul şi fotoliile de un verde mlăştinos, trofeele de pe pereţi...

Am făcut câţiva paşi prin cameră, amintindu-mi când am venit prima dată aici să îi cer lui Carter să mă ia cu el în Italia. Se întâmpla cu aproape un an în urmă, dar s-au schimbat atât de multe. Problema mea şi a lui Harris atunci era neîncrederea pe care o aveam unul în altul, am dobândit asta în timp, dar au venit alte probleme mult mai greu de rezolvat.

Mi-am plimbat degetele pe cotoarele cărţilor din bibliotecă, paralelă biroului şi mai înaltă decât mine cu jumătate de metru. Nu ştiu dacă într-adevăr citea cărţile astea, sau le ţinea aici pentru ci arată bine. Am căutat un titlu care ar putea însemna ceva, sau vreun semn pus între ele. Am scos câteva şi am început să le răsfoiesc, parcă aşteptând să dau de ceva care să îmi dovedească că nu ne-a abandonat într-un asemenea hal. Nimic!

Am început să arunc cărţile furioasă, împingându-mi braţele pe rafturi şi trântindu-le pe toate. Simt dorinţa să le dau foc, să ard întreaga casă. Nu am bricheta la mine şi le-am lovit cu piciorul, luându-le apoi, rupându-le paginile şi mârâind de nervi, imaginându-mi că mă răzbun pe Carter.

Mi-am dat lacrimile de furie şi m-am aşezat pe marginea biroului ca să mă calmez. Am zărit seiful între bibliotecă şi un alt panou masiv, din catifea verde, dar ce susţine puşti de vânătoare. Carter nu îşi ascundea seiful, asta pentru că era imposibil să deschizi uşa

aia fără amprenta lui. Argintiu și mare cât un monitor de computer. M-am apropiat de el și am observat că ușa e întredeschisă. Am deschis-o imediat și un oftat ce semăna cu un mârâit mi-a ieșit printre buze când am văzut interiorul complet gol. Am izbit ușa, dar e prea grea și nu a produs bubuitura pe care o așteptam eu, de-abia s-a apropiat de închizătoare. Probabil l-a lăsat deschis ca să nu ne mai chinuim noi să îl spargem și să dăm de nimic.

În partea de jos a bibliotecii, e un compartiment acoperit. Ca un sertar de-a lungul mobilei. M-am aplecat și am deschis ușa glisantă. Am găsit ceva de data asta. Nu ce mă așteptam, dar destul de satisfăcător. M-am aplecat pe genunchi, analizând lunga gamă de sticle de alcool. Whisky-ul e preferatul lui Carter, și ținea aici sticle de toate felurile și aromele. Asta și altele, și sunt sigură că am scoate niște bani frumoși dacă am vinde chestiile astea, dar Carter ne-a lăsat o mică consolare, așa că să ne bucurăm de ea.

Am înșfăcat una și i-am desfăcut dopul, dar nu am mai simțit nevoia să beau. M-am comportat suficient ca o bețivă în ultimele zile. Mi-a ajuns! Cel puțin deocamdată, mi se face greață numai gândindu-mă la altă mahmureală. Am strâns dopul și am pus sticla la locul ei, apoi am analizat biblioteca, iar acum imaginea e comică. Numai Carter poate asocia cărțile cu alcoolul.

Am traversat încăperea, m-am așezat pe scaun și mi-am ridicat picioarele pe biroul în formă de semicerc. Nu am stat niciodată în scaunul ăsta, dar nu mă așteptam să fie mai puțin confortabil. Am verificat sertarele. Gol.

Mi-am lăsat capul pe spate și am început să mă balansez, am stat o dată aici, dar nu tocmai pe scaun, ci în poala lui Harris. Amintirea mi-a apărut în minte imediat, ziua în care eu și Harris ne-am riscat viața mai mult decât oricând, pentru că am făcut sex pe biroul ăsta...

M-am oprit în fața biroului și am ascultat câteva secunde, am venit aici cu Harris doar ca să mă joc cu Sasha, altfel nu am niciun interes în discuția lor plictisitoare despre nu știu ce inflație în Rusia.

Nu vreau să știu de ce discută mafioții despre așa ceva. Sau, mă rog, asta mi-a spus Harris, care e totodată un mincinos profesionist.

Am ciocănit de două ori, pentru că ușa e închisă și nu am putut să aud ceva așa. Trei secunde mai târziu, ușa mi-a fost deschisă și am fost întâmpinată de Harris.

— Ce e, iubito? mă privi curios și eu mi-am lungit gâtul să îl văd pe Carter.

— Pot să intru? Am întrebat, balansându-mă pe călcâie ca un copil ce urmează să prezinte lista de ziua lui.

Harris se mai uită puțin la mine, apoi îmi dădu voie să trec fără să îi ceară permisiunea lui Carter. Șeful e așezat la birou, ținând un pahar de whisky, și mă privi curios.

— Vrei să ni te alături, Kath? Ne-ar prinde bine o minte bună la *brainstorming*. Îmi zâmbi Carter amuzat și eu am continuat să mi fâțâi, în timp ce Harris mă privea curios, probabil încercând să își dea seama ce vreau înainte să o spun.

— Nu tocmai! m-am strâmbat ușor și Carter râse.

— Cât de frumos trebuie să te rog să-l eliberezi pe Sasha? Am zâmbit exact ca un copil mic și Harris oftă, aruncându-se pe un fotoliu.

— Puteam să pun pariu că asta vrea. Spuse și eu m-am încruntat la el. Carter râse, dar clătină din cap.

— Data trecută a intrat în casă și a sărit la jugulara unuia dintre ei. Ai idee cât costă un asemenea exponat împăiat, Kath?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Doar se juca, dar eu o să am grijă de el. Data trecută a făcut prostii pentru că tu i-ai dat drumul și nu te-ai jucat cu el. Mi-am pus mâinile în sân, parcă criticându-l pe Carter. Uit uneori cine e omul ăsta. Își întoarse capul spre Harris, într-un zâmbet mascat. Amândoi se abțineau să nu râdă și eu mă enervam.

— Te rog! Promit că o să am grijă de el și nu o să îl mai las să distrugă ceva. M-am milogit eu și Carter oftă.

— Știi că sunt multe alte feluri în care să îți petreci timpul în casa asta. Nu vrei să faci plajă la piscină, mai bine? Propuse și eu mi-am scuturat capul înainte să termine.

— Îl vreau pe Sasha.

Carter ceru ajutor din privire la Harris, dar nu avea să primească şi oftă iar stresat, ridicându-se de pe scaun.

— Bine! Dar să dea dracu' să mă distrugeţi ceva, că vă împăiez pe amândoi. Ameninţă, dar eu sunt prea veselă să îl iau în seamă.

— Bine, promit că vom fi cuminţi. Am rânjit ca o aiurită, îşi dădu ochii peste cap când trecu pe lângă mine, dar e încă amuzat.

— OK, să ieşim şi noi pe verandă, mi-e prea cald aici. Se strâmbă Carter, vorbind spre Harris, şi a ieşit din birou, iar eu am ţopăit fericită, bătând din palme ca o fetiţă de 5 ani ce o să primească mai devreme cadourile de Crăciun.

M-am întors spre Harris, dar mutra lui nu e deloc reflexia expresiei mele. Îşi strânsese buzele şi îşi încreţise nasul de parcă îi plimba cineva o lămâie mucegăită prin dreptul feţei.

Am început să râd şi am făcut celebrii ochi de căţeluş, care merg întotdeauna... de obicei când îi foloseşte el pe mine.

— M-am săturat până în gât de animalul ăla. Bolborosi de-a dreptul frustrat şi eu am început să râd.

— Tu eşti ocupat oricum. Am arătat spre hărţogăraia de pe biroul lui Carter.

— Hmm... Îşi ridică colţurile buzelor şi trecu prin faţa biroului, aşezându-se pe scaunul şefului său. Ceva din privirea lui dădea un semnal de alarmă în capul meu – nu e de bine.

— Hai să mergem, Carter probabil i-a dat deja drumul lui Sasha şi nu vreau să îl închidă iar. Am spus, îndreptându-mă spre uşă, cu gândul la prietenul meu blănos care să îmi ia din plictiseală, dar mâna lui Harris mi-a prins încheietura şi m-a tras fulgerător înapoi, ameţindu-mă în mişcarea bruscă, şi am deschis ochii direct în poala lui.

— Harris, ce faci? Am ridicat o sprânceană spre el şi mi-am dat părul ce îmi venise pe faţă.

Rânjetul lui creşte în intensitate şi îşi aşează palma pe coapsa mea goală, începând să o plimbe lasciv pe pielea ce mi-a devenit imediat electricitate statică.

Am înghițit în sec.

— Știi de când plănuiesc asta? Șopti ușor, urcându-și nasul spre urechea mea și ochii mei s-au mărit.

— Plănuiești ce? am întrebat, cu glasul trepidând din cauza senzațiilor oferite de atingerea lui.

— Să ți-o trag pe biroul ăsta.

Ochii mei s-au mărit și mai tare și mi-am întors capul spre el, căscând gura din cauza limbajului lui vulgar. E de foarte rău când Harris vorbește așa, iar acum suntem în biroul șefului său, care ne așteaptă jos. Am înghițit iar în sec.

— Harris... m-am bâlbâit, simțindu-mi respirația accelerând în timp ce el își plimbă buzele pe gâtul meu. Când naiba s-a întâmplat asta? Acum două minute discuta cu șeful său despre inflație și nici nu mă băga în seamă, iar acum... Doamne, nu pot să țin pasul cu el.

— Ți-ai ales ziua perfectă să porți fustă, iubito. Mârâi, ridicându-mi deja materialul de blugi peste coapse. I-am dat repede peste mână.

— Harris, ai înnebunit?! Carter ne așteaptă jos, poate să se întoarcă aici în orice secundă. Am șușotit încruntându-mă la el și privind speriată spre ușă.

Rânjetul său drăcesc s-a imprimat pe gâtul meu.

— Asta face situația și mai distractivă. Îmi mușcă pielea, înainte să îmi prindă șoldurile și să mă ridice pe birou. Am suspinat. Întorcându-mi fulgerător capul de la ușă la el, când mi-a ridicat picioarele, desfăcându-le în fața sa și proptindu-le pe marginea scaunului. Mi-a luat pielea foc.

Am încercat să le strâng, dar Harris mă opri, băgându-și palma între ele și ridicând spre mine cel mai pervers rânjet al său.

— Nu te excită asta, iubito? Să faci sex pe un birou. Și nu orice birou... biroul șefului. Vocea lui e nebunie curată pentru mine, la fel și palma ce mi se plimbă pe interiorul coapsei. Mi-am mușcat buza până când m-a durut.

— Ba da... am tremurat, căutându-mi puterea să vorbesc mai

departe. Dar el o să se întoarcă repede. Am adăugat și Harris rânji iar, chiar înainte să îmi prindă fusta și să mi-o ridice pe coapse.

— Atunci trebuie să fim și noi rapizi. Îmi făcu cu ochiul, și înaintea opiniei mele, chiloții mi-au fost trași pe picioare, iar Harris le depărtă din nou în fața lui. Privi spre feminitatea mea, mușcându-și buza chiar înainte să se aplece și să își lipească buzele acolo.

Am gemut brusc, într-un suspin combinat cu un tremurat. Harris își trase scaunul mai aproape de mine, infiltrându-se cu totul între picioarele mele, iar eu mi-am înfipt mâinile în părul său, într-un gest incontrolabil. I-am simțit buzele plimbându-se de-a lungul feminității mele, apoi limba care m-a făcut să mi-o muște pe a mea doar ca să nu gem. Dintre toate lucrurile pe care mă gândeam că o să le fac în casa asta, sex pe biroul lui Carter era ultimul dintre ele.

Mâinile lui se plimbară pe coapsele mele, făcându-mi fusta ghemotoc pe șolduri și chiar nu știu ce mi-a venit să mă îmbrac azi în așa ceva, poate că am avut o premoniție.

Am strâns în pumni părul lui Harris și m-am împins singură mai aproape de el. Gemu satisfăcut, înfigându-și unghiile în pielea mea. Corpul începe deja să îmi asimileze gesturile lui Harris, iar el, de asemenea, simte asta. Plasă un sărut lacom, apoi se ridică de pe scaunul lui Carter, își desfăcu cureaua de la pantaloni și își trase fermoarul.

Mi-am mușcat buza, privindu-l, uitând ce ne paște aici până când glasul lui Carter nu s-a auzit de jos, strigând numele lui Harris și al meu.

— Imediat! Strigă Harris înapoi, prinzându-mi șoldurile și coborându-mă de pe birou.

— Trebuie să fim rapizi, iubito. Rânji, sărutându-mă apăsat, dar rapid, înainte să mă întoarcă cu spatele și să mă întindă cu abdomenul pe birou. La dracu'!

Înainte să respir măcar, am simțit masivitatea fierbinte pătrunzând în mine și mi-am pus mâna la gură ca să opresc geamătul frenetic. Mâinile lui Harris s-au așezat pe șoldurile mele,

menţinându-mi poziţia şi pulsând la spatele meu într-o viteză prea bruscă pentru sănătatea mea mintală.

— Ah! am scrâşnit din dinţi, plimbându-mi palmele pe birou şi am prins câteva hârtii, strângându-le în pumn, fără să îmi pese ce ar putea fi pe ele. L-am auzit pe Harris râzând drăceşte pe la spatele meu. M-am proptit pe coate, iar el s-a aplecat pe spatele meu, mângâindu-mi fesa şi continuându-şi treaba.

— Mai bine decât să te joci cu pisica aia, nu? L-am simţit rânjind în urechea mea, prinzându-mi bărbia cu cealaltă mână şi trigându-mi capul spre el.

— La dracu', da! am gemut, întorcându-mi capul şi lipindu-mi buzele de ale lui. Asta e cu adevărat o experienţă ce nu o s-o uit prea curând, şi faptul că, în orice secundă, Carter ne poate prinde aici, o face şi mai palpitantă. Harris are talentul de a mă corupe şi mă arunc în pericol cu capul înainte. Se împinse cu forţă în mine, înfigându-mi marginea biroului în abdomen şi urcându-şi mâna dreaptă pe şoldul meu, peste fusta cocoloşită, apoi pe sub tricou, lasciv pe abdomenul meu.

Sărutul nostru ne masca gemetele şi, toată senzaţia asta, cu mine într-o asemenea poziţie pe biroul lui Carter, mi-a eliberat orgasmul anormal de repede. Încă vreau mai mult, mult mai mult acum că am început. Zeci de poziţii îmi trec prin cap, dar vocea lui Carter le-a izgonit imediat.

— Harris, Katherine, ce dracu' faceţi acolo? Am spus să veniţi jos. Glasul lui se auzea mult mai aproape acum şi mi-am dat seama că e pe hol. Vine încoace!

Atunci s-a dezlănţuit uraganul. Harris mi-a prins şoldurile în pumni şi a trebuit să îmi muşc limba ca să nu ţip. S-a împins în mine de patru ori, am reuşit să număr, pentru că pătrunderile au fost atât de adânci şi puternice, încât şi-a dat imediat drumul, iar eu aproape am căzut pe jos.

Încă îmi ţineam limba strâns între dinţi când vocea lui Carter se auzi din nou, iar Harris ieşi din mine. Habar nu am cum, dar îmi trăsese deja chiloţii înapoi, iar fusta şi tricoul sunt la locul lor.

— Du-te și ține-l ocupat! Mă împinse de la spate, după ce mă sărută pe gât. Atât de lasciv, încât m-am împiedicat până la ușă. Am apucat să văd expresia satisfăcută până la cer a lui Harris și erecția încă vizibilă, înainte să deschid ușa în fața unui Carte furios. Fix la țanc.

— Ce tot faceți aici? Se încruntă la mine.

Am ieșit și am tras repede ușa după mine. Poate sunt puțin șifonată, dar eu nu am urmele sexului așa vizibile ca Harris. Cu excepția bâlbâitului.

— Scuze, am avut o discuție despre ăăă... Sasha, încă e de părere că e periculos pentru mine. E supărat, dar o să își revină el, să mergem.

El se opuse, apoi privi ușa închisă din spatele meu.

— Harris? Strigă din nou.

— Cobor imediat, trebuie să dau un telefon.

Carter se mai încruntă o dată la ușă, apoi la mine.

L-am prins de braț și l-am tras înapoi pe hol, începând iar să bâlmăjesc despre Sasha.

Mă privi sceptic în timp ce coboram scările.

— Sigur asta ați făcut voi acolo?

— Mhm! Ce altceva am fi putut face?...

Am început să râd de una singură, amintindu-mi ziua aia atât de bine. Harris a avut o dispoziție extremă după asta și i-au venit câteva idei geniale, în timp ce Carter se uita încruntat la amândoi. Ne bănuia, dar nu ne prinsese.

M-am balansat în scaunul lui Carter, aici unde a stat Harris. Amuzamentul nostalgiei trece, lăsând loc amărăciunii, așa că mi-am distras atenția și am privit spre mortăciunile atârnate pe pereți. Căpățâni de animale, atât de reale de parcă ar fi trecut cu capul prin perete, iar restul e pe partea cealaltă. Pe peretele din fața biroului, deasupra bibliotecii, tronează capul de elan prins de ei în weekend-ul petrecut în Canada. Weekend-ul băieților, unde Carter a interzis venirea mea și l-a luat pe Harris într-o excursie tipic

bărbătească. A fost cu două săptămâni înaintea Crăciunului, iar eu am fost mai mult decât fericită să rămân acasă, având în vedere că și-au petrecut două zile prin păduri, în zăpadă, vânând și dormind în cort „ca bărbații adevărați", așa cum s-au lăudat. Cort pe dracu', mai degrabă cabană, dacă mă întrebi pe mine. Dar cu siguranță au făcut ceva drumeții. Chestia aia are coarnele mai lungi decât brațele mele și le-a dat ceva bătăi de cap până l-au prins. Harris spune că el l-a împușcat, când elanul s-a enervat și era să îl atace pe Carter. Iar Carter spune că el l-a împușcat, când elanul s-a enervat și era să îl atace pe Harris. Nu o să știm niciodată adevărul.

Cu siguranță au avut parte de un weekend ca între bărbați, parteneri și cei mai buni prieteni. Am zâmbit și am privit plăcuța de sub capul animalului, dar zâmbetul meu a dispărut imediat, lăsând loc unei încruntături confuze. M-am ridicat imediat de la birou.

„În amintirea unui weekend de neuitat!"

Scria înainte, dar acum, un singur cuvânt luase locul textului. Un cuvânt pe care nu îl înțeleg: *ÂTPAETȘA*.

M-am încruntat mai tare și am încercat să ajung la el, dar e prea sus, așa că am dat restul cărților jos și am început să mă urc pe bibliotecă. Mi-am pus piciorul pe primul raft, apoi am înaintat cu celălalt pe următorul, folosindu-mi forța din brațe și scrâșnind din dinți. Spre norocul meu, biblioteca e foarte masivă, deci nu cred că se va prăbuși cu mine. Am pus piciorul pe raftul din mijloc și acum sunt destul de sus să pot ajunge la elan. M-am prins de unul din coarnele sale, și cu cealaltă mână am extras foaia albă de sub sticlă. Marginea îi era deja afară, parcă lăsată așa intenționat, ca să poată fi scoasă ușor. Am întors-o repede, sperând să găsesc alt text mai logic pe spate, dar e doar foaia albă. Mi-am îndesat-o între buze și m-am chinuit să cobor, sărind de pe ultimele trei rafturi și aterizând în genunchi, pe mormanul de cărți. Nu mi-au alinat căderea, mai bine cădeam pe covorul moale de dedesubt.

Am răsuflat și m-am ridicat, investigând bucata dreptunghiulară de hârtie. „Âtpaetșa". Ce înseamnă asta? E scris elegant și cu caractere mari, dar un scris de mână. Nu sunt sigură dacă e scrisul

lui Carter, dar nu are al cui altcuiva să fie. De ce ar fi pus asta în plăcuța de sub elanul vânat de el și Harris? De ce a schimbat celălalt text? Răspunsul e foarte simplu: e un mesaj. Un mesaj către Harris, de care nimeni altcineva nu și-ar fi dat seama dacă l-ar fi văzut acolo, sub trofeul prins de ei. Nimeni altcineva în afară de Harris și de mine.

Am început să îmi rod unghiile de la mâna stângă, citind cuvântul de zeci de ori, în diferite pronunții și cu diferite accente, dar nu îmi dau seama ce Dumnezeu poate să însemne. Mi-am scos repede telefonul și am dat pur și simplu căutare numelui pe internet, încercând apoi cu traducerea, în speranța că provine dintr-o altă limbă. Nimic. Rezultate fără sens, care nu au nicio legătură cu situația noastră. Am oftat stresată și am început să mă învârtesc prin birou.

Asta e pentru Harris. Doar el îl poate înțelege. *Gândește ca Harris.*

Mi-am frecat fruntea cu degetele, continuând să mă fâțâi. Am tresărit când ușa s-a deschis și ceilalți au năvălit înăuntru, amuzați și cu armele medievale ale lui Carter în mâini.

— Ai rămas blocată aici? Râse V. Oh, haide, pe asta te-ai răzbunat tu? Pe biblioteca lui? Știi că ținea asta aici doar ca să pară cult. Se strâmbă V, am început să râd.

— Cred că ai dreptate, dar cel puțin am găsit ceva interesant. Le-am făcut semn spre compartimentul de jos, unde sticlele sclipeau în lumina soarelui. Jay și Ty huiduiră extaziați, aplecându-se spre ele.

— Asta numesc eu consolare. Scandă Jay, ridicând o sticlă de coniac. Căutați niște geamantane sau ceva să cărăm astea. Continuă cu ochii sclipindu-i la brațul de sticle pe care l-a scos. Am râs alături de ei.

— Ai găsit altceva aici? mă întrebă Ty. Mi-am strâns buzele, nesigură câteva secunde, ducându-mi discret mâna la spate, unde strânsesem bucata de hârtie și am clătinat din cap.

— Nu, a luat tot. Am spus, iar el s-a întors la sticle. Am îndesat hârtia în buzunarul din spate al blugilor. Nu știu sigur de ce am

ales să nu le spun, dar Carter a lăsat un mesaj, nu a plecat așa cum am bănuit noi, însă orice ar fi, mesajul ăsta e doar pentru Harris. Locul în care a ales să îl pună îmi garantează asta. Sunt mai mult ca sigură că s-a gândit că vom trece pe aici, iar biletul ăla mi l-a lăsat acolo mie. Putea să îl pună oriunde altundeva, să îi găsească alți ascunzătoare în casă, dar l-a pus undeva de unde doar eu îl puteam recepta, pentru că doar eu am fost de față când au atârnat capul elanului acolo și și-au pus plăcuța pe perete. E un mesaj pe care eu trebuie să îl transmit lui Harris.

— Voi ați găsit ceva? am întrebat. Toți clătinară din cap.

— Nu, dar am distrus destule. Rânji Jay.

— OK, atunci, să luăm băutura și să plecăm.

V mă privi cu o sprânceană ridicată.

— Deja?! Credeam că vrei să distrugi mai mult decât o bibliotecă. Ea glumește, dar eu simt hârtia din buzunar împoldindu-mă la spate. Știu că nu e corect ce fac, dar, oricum, biletul ăla nu e pentru ei și mă îndoiesc că vor ști să îl descifreze.

— Da, dar am găsit whisky și m-am calmat. O să mă întorc în altă zi să continui. Am încercat să fiu amuzantă și mi-a reușit, ci au râs. Dar nu alcoolul mă calmase, ci faptul că nu suntem tocmai abandonați. Harris nu e. Carter i-a transmis un mesaj, și orice ar însemna asta, sper că are legătură cu scoaterea lui din închisoare.

Am făcut mai multe drumuri, cărând sticlele în cearșafuri de pat și spărgând câteva, pentru că nu aveam cum să le trecem altfel decât aruncând câte una peste poartă, iar unul o prindea pe partea cealaltă. Pe când am terminat, toți eram deja amețiți, pentru că ne pusesem pe treabă la desfacerea lor.

E bine să fii beat. Uiți, în mare parte cam ce e cu tine și problemele nu prea se mai diferențiază de fericire. Nu mai sunt așa importante, dar e chiar și mai bine când nu bei de unul singur. Până la lăsarea serii, epuizasem o mare cantitate din băutura adusă și eram atât de beți, că putea să apară și poliția la ușa noastră, am fi izbucnit în râs. Cam asta a fost cu rezistența mea.

— Haide, fii și tu mai senzuală! o critică Jay pe V, în timp ce dansau în mijlocul garajului. Ty e întins pe jos și se prăpădește de râs. V își umflă nările furioasă și se întoarse spre Jay, dacă felul în care își mișcă fundul nu îl satisfăcea, l-a lovit cu palma de-a lungul nasului, cam prea tare, pentru că Țeposul s-a uitat cruciș înainte să îl lase picioarele.

Am izbucnit în râs.

— Mai senzuală să fie mă-ta. Mai bine dansez singură. Își continuă ea mișcările, unduindu-se cu sticla în mână și mi-a adus aminte de mine acum câteva zile, când era cât pe ce să sărut pe cine nu trebuie. Mi-am molfăit gura la gustul amar adus de amintirea asta.

M-am ridicat de pe scaun și m-am împleticit spre frigider, sperând că sticla pe care am băgat-o acolo să se fi răcit. Am luat-o și am rânjit când am simțit-o rece în palmă, am închis ușa frigiderului, dar înainte să mă întorc la dansul eșuat al prietenilor mei, am împietrit.

Am înghițit dureros în sec, ridicând mâna și mângâind pozele lipite cu magneți de frigider. Poze făcute în ziua în care V a simțit că trebuie să conserve câteva amintiri. Îmi amintesc ziua aia, nu și data, pentru că era o zi ca oricare alta, în weekend parcă, când toți ne-am strâns aici și am lucrat împreună la mașina lui Jay – distrusă într-o cursă nereușită. V ne-a surprins zâmbind, râzând, ciondănindu-ne... Am zâmbit și eu când am văzut-o pe cea în care Jay l-a murdărit pe Ty cu ulei de motor, sau cea în care Mike și Harris se chinuie să fixeze bara din față și ce ceartă între ei. Gura lui Harris e deschisă într-un mod caraghios, dar e totuși frumos în protestul lui. Cea în care V e cărata în spate de Jay, e făcută de mine, i-am furat aparatul. Dar cea care mi-a pus un adevărat nod în gât a fost cea cu mine și cu Harris. Eram așezați pe capota Ferrariului său, eu eram în poala lui. Brațele sale erau strânse în jurul mijlocului meu și amândoi zâmbeam. Mai tare decât am făcut-o vreodată într-o poză. Păream atât de fericiți, îndrăgostiți, fără griji...

Am tras poza de sub magnet, privind spre chipul meu, ce părea că radiază, și întrebându-mă dacă într-adevăr am arătat așa sau e

un efect de Photoshop. Am avut dreptate presupunând că frumusețea mea se datora lui Harris. Am închis ochii și mi-am dus poza la gură, fără să o sărut, dar încercând să simt prin ea fericirea din ziua aia. Să îl văd pe Harris așa frumos, liber și adolescent, cum era atunci. În hainele lui negre și cu zâmbetul real, pe care nu cred că o să îl mai văd vreodată.

M-am întors spre Ferrariul ce părea să sufere lipsa șoferului său la fel ca mine. Am intrat la volan și m-am scufundat în scaunul din piele, ce îmi oferă atâtea imagini de nedescris imediat ce închid ochii. M-am chinuit să prind poza pe bord, înghesuind-o între câteva butoane și un monitor, apoi am desfăcut sticla și m-am făcut mai comodă în scaun.

Prietenii mei continuă să râdă ca proștii, simt nevoia unui alt stil de adrenalină decât cel produs de muzică și dansuri nereușite. Cheile sunt încă în contact și mi-am mușcat buza, încercând să mă conving dacă merită sau nu. Știu deja că o să intru în belele dacă ies cu mașina din garaj acum. Afară începe să cadă întunericul, soarele e la apus și eu mi-am ținut promisiunea să nu fac prostii astăzi. Mă rog... prea mari. Am început să râd, Sirrah nu m-a sunat, dar probabil încă doarme.

Ceva tot mă roade pe dinăuntru, și mi-am amintit de mesajul lui Carter. Asta e efectul secundar al băuturii, uiți și lucrurile bune, nu doar pe cele rele. M-am ridicat fundul, scoțând hârtia mototolită de la spate și am privit precaută spre ceilalți, asigurându-mă că nu mă urmăresc.

Am întins foaia cu palma pe volan și am citit iar cuvântul, de zeci de ori. Însă acum abia reușesc să pun toate literele cap la cap, slabe șanse să le înțeleg semnificația când vreo 2 litri de coniac îmi zbârnâie prin creier.

M-am încruntat la el, învârtindu-l pe toate părțile, dar nu funcționează. Și cum se presupune că o să i-l transmit lui Harris în închisoare? Acolo unde probabil ne sunt monitorizate și respirațiile.

Am mărâit nervoasă și am aruncat hârtia pe bord. Mi-am pus mâinile în sân și m-am izbit de spătar. Mi-am strâns buzele și m-am

întins spre cheie, rotind-o și pornind motorul. Am nevoie să mă eliberez de stresul ăsta și cred că viteza e cel mai bun remediu, dar înainte să pornesc, ceva mi-a atras atenția. Hârtia căzuse pe bord, întoarsă cu susul în jos, însă așa, cuvântul mi s-a părut dintr-o dată mai ușor de înțeles. Am luat-o și am analizat-o mai bine, încruntându-mi sprâncenele și citind pe litere. Apoi am întors-o și, din instinct, am citit invers, de la coadă la cap.

Buzele mele s-au deschis într-un mic suspin de uimire când am descifrat mesajul lui Carter pentru Harris, care nu e nimic altceva decât un simplu „AȘTEAPTĂ".

12. Leacuri Veninoase

Am recitit cuvântul de zeci de ori, devenind tot mai agitată, parcă încercând să îi găsesc altă semnificație decât cea pe care o cunosc eu.

Așteaptă!

Doar atât?!

Am strâns hârtia în pumn și mi-am aplecat capul pe volan. Speram la un indiciu care să ne ajute să îl scoatem de acolo, la destinația în care a fugit el, orice altceva în afara lucrului pe care îl facem deja: Să așteptăm.

Să așteptăm cât? Ce? 50 de ani, până când pedeapsa lui Harris va fi ispășită? Asta să așteptăm? Mi-am strâns buzele și m-am ridicat, lovind volanul cu pumnii. Știindu-l pe Carter, poate să spună asta doar ca să ne calmeze pe noi și să nu facem ce tocmai am făcut în casa lui. Sau să nu vorbim ceva ce nu trebuie, cui nu trebuie. Prin cuvântul ăla ne-a oferit o mică speranță, o speranță că nu suntem abandonați, trebuie să așteptăm și să ne ținem gura. Harris să își țină gura. Chiar dacă a fugit, sunt multe lucruri pe care Harris le știe despre Carter, probabil lucruri care să îl ducă la pedeapsă cu moartea dacă e prins. Am luat parte la o singură reprezentație de un asemenea fel și m-am convins că ce mi-a spus Harris despre

personalitatea îngrozitor de schimbătoare și manipulatoare a lui Carter - e adevărat. Pielea mea s-a zbârlit instantaneu la această amintire și am strâns hârtia în pumn, mototolind-o și aruncând-o pe bord. Mi-am urcat mâinile în păr și am închis ochii, încercând să mă calmez, dar nu funcționează.

— Nenorocitu' dracu'! Am țipat, lovind cu piciorul unde am apucat, dându-mi seama că motorul mașinii e încă pornit. Lua-te-ar dracu', Carter! Am înjurat, agitându-mă de furie. Norocul meu că muzica îmi astupă protestele și ceilalți nu mă aud, și oricum nu pot să mă vadă, sunt în spatele unor geamuri negre.

M-am oprit din criza de moment, strângând volanul în palme. Mi-a luat trei secunde până să mă hotărăsc să apăs pe accelerație.

La dracu'! Fie ce-o fi!

Am trecut ca un fulger pe lângă ceilalți, ieșind milimetric din garaj și fiind foarte aproape să mă șterg de perete. Noroc că, în beția noastră, am uitat să mai închidem ușa.

— Who! A fost prima reacție pe care am avut-o, încercând să țin volanul și mașina ce pare să fugă fără mine. Am diminuat apăsarea pe accelerație și am încercat să obțin controlul mașinii, vibrează cu mine și pare să îmi ceară viteza pentru care a fost făcută.

Am strâns volanul în pumni și am devenit țeapănă în scaun, concentrându-mă la drum, care deocamdată e pustiu. Am prins balansul vitezei și trucurile mașinii, stabilindu-i în sfârșit controlul, apoi am început să râd.

Nu am condus niciodată mașina asta înainte, și acum înțeleg de ce. Poate că m-am obișnuit eu cu Roșcata mea, dar Ferrariul ăsta e un demon sălbatic incontrolabil.

Mașina lui Harris.

Mi-am mușcat buza, îmbătată de adrenalina nebunească și de senzația oferită de scaunul ăsta. Nu mai e același lucru ca atunci când stau pur și simplu în mașină, atunci senzația e dureroasă, mi-l amintesc pe Harris, dar inima mea nu pompează ca acum. În momentul ăsta îmi simt sângele alergând ca turbatul prin vene, inima bubuindu-mi și pielea vibrând.

Toate momentele în care Harris m-a ținut în poală îmi apar în minte ca frânturi de scântei, luminându-mi în fața ochilor, dar, pentru prima dată, nu mai dor atât de tare. Durerea e combinată cu adrenalină și alcool, dar senzația devine de nedescris. Nu mai sunt în poala lui, nu îl mai am aici, dar îl simt aici. Am mașina și viteza, iar pentru moment, pare să fie suficient.

Am intrat pe autostrada aglomerată, în luminile puternice ale orașului și am țipat ca o descreierată, accelerând tot mai mult, până când acul a trecut de 180. Am deschis geamul să las aerul rece să pătrundă în interior. Părul mi-a zburat peste față și senzația afrodisiacă a crescut și mai mult.

Aglomerația crește și ea, dar reușesc să plonjez printre mașini fără să mă izbesc de vreuna. Deocamdată.

Cu toate astea, simt că nu e de ajuns. Simt că am nevoie de mai mult, am nevoie de mai mult să fac durerea să dispară complet și să rămână doar frenezia prezenței lui Harris. Viteza e viața lui, trăia prin ea, se contopea cu ea. Dacă vreau să îl simt cu adevărat, să rămână doar euforia în venele mele, din prezența lui, trebuie să trec la un alt nivel. Unul pe care nu am avut curajul să îl trăiesc până acum, care mi-a fost interzis.

Un nivel prin care o să dau mâna cu moartea.

Fără să gândesc, am apăsat accelerația, am privit drept în față și am declanșat sistemul de Azot.

Nu te gândi! Doar fă-o!

Mi-am strâns buzele, forțându-mă să îmi țin ochii deschiși și am simțit mașina fugind de sub mine. Era ca și cum m-aș prinde cu mâinile de o stâncă, iar dedesubtul meu sunt sute de metri de nimic, în fundul cărora, din trupul meu nu va mai rămâne nimic întreg. Asta e senzația pe care mi-o oferă experiența asta la volan, ca și cum m-aș ține de ultima fărâmă din viața mea, dar, în același timp, e cel mai uimitor moment pe care l-am trăit vreodată. Am simțit viteza asta în partea dreaptă, alături de Harris, concentrându-mă doar pe bubuiturile inimii mele, nu și pe concentrarea de a mă menține în viață. Am lăsat asta în mâinile lui întotdeauna, dar acum e în mâinile mele.

Am trecut printre celelalte mașini ca un glonț, dar am avut dreptate: pactul cu moartea pare singura modalitate prin care îmi pot izgoni durerea din inimă.

Am privit spre poza cu noi doi de pe bord, spre zâmbetul meu, iar cel de acum pare aproape la fel ca acela. Spre Harris, ce mă ținea în brațe și zâmbea la fel ca mine, iar în scaunul ăsta în care el a stat de atâtea ori, parcă pot simți îmbrățișarea aia din nou.

Poate că și beția e de vină, dar nu îmi pasă. În momentul ăsta, când pot să mă fac praf într-o fracțiune de secundă, când abia îmi pot ține mâinile pe volan și inima mea pare să îmi bubuie în gât - îl simt pe Harris așa cum îl simțeam înainte. Pentru că asta e el, asta îl reprezintă. Așa l-am cunoscut, așa am reînviat lângă el, așa m-am îndrăgostit de el. Ăsta e elementul lui și în sfârșit mi-am dat seama de asta. Eu reprezint pentru el ceea ce pare totul prin elementele naturii, sunt focul lui, apa, aerul, pământul..., iar în momentul ăsta, el e viteza pentru mine. Singurul mod prin care îl mai pot simți.

Pielea îmi trepidează, inima e prea speriată să mai simtă durerea, dar se îmbată cu adrenalina. Simt atingerea lui Harris pe trupul ce îmi tremură acum, șoapta lui în vâjâitul vântului ce intră pe fereastră, iubirea lui în viteza ce mă acaparează cu totul, prezența lui în mașina asta.

Dacă trebuie să ajung atât de aproape de moarte ca să îl simt din nou așa cum era odată, să alung durerea ruperii lui de mine - o s-o fac.

Am strâns volanul în pumni și un zâmbet mi s-a așternut în colțul gurii, viteza propulsiei de Azot se diminuează, dar încă e la 210 kilometri pe oră. Un țipăt de extaz mi-a ieșit involuntar și parcă l-am auzit și pe el țipând alături de mine, așa cum făcea de obicei. Am continuat să gonesc pe autostradă, fără o destinație anume, înnebunită de senzația uimitoare, până când ceva ce nu trebuia să fie aici și-a făcut apariția.

Sirenele de poliție mă prindeau din urmă și o mașină avansa rapid după mine.

La dracu', nu acum! Am lovit volanul, dar nu m-am oprit. Harris nu s-ar fi oprit. Am mai fost luați în vizor de multe ori de poliție, dar nu au reușit niciodată să ne prindă, Harris îi păcălea de fiecare dată, ba chiar se distra pe seama lor. Dar am uitat un lucru: eu nu sunt un racer, și înainte să îmi dau seama, mașina de poliție era în fața mea. Nu am realizat când am diminuat viteza, când m-am lăsat prinsă, dar am frânat brusc într-o parte a orașului în care nu eram conștientă că am ajuns. Sunt pe o stradă slab luminată, cu firmele magazinelor pâlpâind deasupra. Noi am oprit lângă o gogoșerie.

Un ofițer a coborât din mașină și încă nu sunt sigură dacă să rămân sau nu. Am motorul pornit și aș putea să o șterg imediat. Nu mă mai prinde a doua oară, dar euforia mea dispăruse, lăsând loc unei furii ce simte nevoia să fie consumată. O furie provocată de felul în care arată omul ce vine spre mine, și să fug nu e modalitatea prin care să îmi consum furia asta.

Apăru lângă fereastră și se aplecă spre mine, luminându-mi fața cu o lanternă. Mi-am strâns buzele și am întors capul.

— Domnișoară, aveți idee cu ce viteză conduceați mai devreme? Vorbi bărbatul pe un ton neutru, pare șocat de persoana peste care a dat. Cu siguranță nu se așteptase la o puștoaică.

— De ce nu mă luminezi tu?! Și nu mă refer la chestia aia pe care mi-o ții pe față. Mi-am întors capul, încruntându-mă la el. Lăsă lanterna mai jos, astfel încât să nu mi-o mai țină în ochi. Pare mulatru și destul de masiv, cu o tunsoare aproape de chelie și o expresie analizatoare ce îmi înrăutățește starea.

— 300 de kilometri pe oră.

Am fluierat apreciativ, lăsându-mă în spate, pe scaun. Nu am fost conștientă când am ajuns la viteza aia, dar am simțit-o.

— De ce?! Întrebă și m-a bufnit râsul la întrebarea prosteasă.

— Mă întreceam cu o navetă extraterestră, nu te-ai prins? Se încruntă la mine și apoi își mută privirea prin mașină, sticla mea de coniac e încă pe scaunul din dreapta, dar nu o desfăcusem.

— Domnișoară, vă rog să ieșiți din mașină. Mi se adresă dur, făcând un pas în spate.

Am ridicat mâinile, cu o expresie speriată şi prefăcută, ieşind din maşină şi lipindu-mi încheieturile mâinilor între ele.

— O să mă arestezi? am întrebat, dar întrebarea asta are cu totul alt sens pentru mine.

Bărbatul clătină din cap în semn de dezgust, întorcându-mă cu spatele la el.

— Mucoşi răsfăţaţi! Bolborosi în ceafa mea, în timp ce încerca să îmi pună cătuşele, dar asta mi-a fost de ajuns să îmi pierd minţile. Înainte să îmi lege mâinile, mi-am ridicat braţul şi l-am lovit cu cotul în faţă.

— Copoi nenorocit! Aşa faceţi toţi! Ne judecaţi fără să vă pese cine suntem, vă daţi cu presupusul doar pentru că sunteţi plătiţi pentru asta, voi şi legile voastre. Credeţi că voi sunteţi sfinţi?! Îngeri păzitori? Am râs batjocoritor. O să ardeţi toţi în iad alături de noi. Am mârâit şi am prins umerii ofiţerului ce încerca să îşi revină şi l-am lovit între picioare înainte să apuce să protesteze. Începuse să îi curgă sânge din nas.

— Voi mi l-aţi luat! Nenorociţii dracu'! Am urlat furioasă, lovindu-l în burtă atunci când s-a prăbuşit. Să bat un poliţist îmi oferă o senzaţie mai uimitoare decât m-aş fi aşteptat, ştiind că lovesc în unul dintre cei care mi l-au luat pe Harris, dar înainte să ajung mai departe şi să îl cotonogesc pe nenorocit aşa cum ştiam să o fac, altul şi-a făcut apariţia şi m-a înşfăcat. Unul care nu a ieşit la început din maşină. Mi-a prins braţele şi mi le-a tras la spate.

— Nu te mişca! Urla la mine, strângându-mi mâinile şi provocându-mi durere. Am urlat furioasă, zbătându-mă şi încercând să îl lovesc cu capul în gură. Celălalt se ridică de jos, tuşind şi ştergându-şi nasul de sânge, cu o expresie mai furioasă de data asta.

Nu l-am nimerit în nas pe cel din spatele meu, dar l-am călcat pe picior, suficient de tare să mă eliberez din strânsoare, însă înainte să pot scăpa, celălalt m-a prins şi el şi mi-a pus cătuşele imediat.

— Ţine-o! Ţipă mulatrul spre cel din spatele meu.

Răsuflă şi îşi şterse iar nasul.

— Nenorocită mică! Se încruntă la mine, mârâind de nervi.

Haide, poți să spui mai mult de atât, tocmai ți-am dat o mică mamă de bătaie.

Am rânjit la el, apoi am început să râd.

— Du-o în mașină! Îi ordonă celui de la spatele meu, căruia nu reușisem să îi văd mutra încă. Am fost împinsă și forțată să merg.

— Mașina mea! Am scâncit, întorcându-mi capul spre Ferrari. Mulatrul îi închise portiera.

— Ai alte probleme acum. Vorbi cel din spatele meu, ce pare să aibă un accent ciudat, înainte să mă aplece și să mă bage forțat în mașina de poliție.

Aș minți să spun că asta e ceva nou. Că nu am mai trecut prin asta, am făcut-o și în Seattle. Ultima dată când am fost arestată, a fost pentru că eram acuzată de uciderea lui Joshua. Acum e pentru că tocmai am semnat un pact cu moartea, un pact de 300 de kilometri pe oră, apoi am cotonogit un polițist. Probleme nu la fel de grave ca data trecută, și chiar dacă sunt conștientă că acum nu mai are cine să vină să mă scoată, nu îmi pot abține zâmbetul de pe buze. Senzația pe care am trăit-o în noaptea asta încă mai mustește în venele mele și nu trebuie să fiu beată ca să știu că o să fac asta din nou. O să fac orice să îl simt pe Harris cât mai mult, iar viteza pare singura modalitate.

Beția pune tot mai mult stăpânire pe mine și aproape am fost cărată în secție de către cei doi ofițeri. Mă împleticeam în picioare și mă chinuiam să îmi țin capul drept.

M-au aruncat pe un scaun și când mi-am ridicat capul spre bărbatul din fața mea, m-a bufnit râsul instantaneu. Mulatrul îi transmitea ceva, dar rădeam prea tare să îl aud. Mi-au fost desfăcute cătușele și polițistul fantomă a rămas în spatele meu.

— Bună seara, domnule, v-a fost dor de mine? Am rânjit spre bărbatul din fața mea atunci când am reușit să îmi potolesc râsul. E același căruia i-am dat spagă să mă lase să îl văd pe Harris. Expresia lui speriată îmi demonstrează că și el mă recunoaște.

— Cred că nu! Am dedus singură, lăsându-mi capul pe spătarul scaunului. Nu ai o lămâie pe aici, nu? Mi-am molfăit limba.

Își strânse buzele și își coborî fața în dosar.

— Ia-o de aici! O să vedem mâine ce facem cu ea. I se adresă bărbatului din spatele meu. Ai face bine să îți ții gura închisă, dacă nu vrei să ajungi la proces și apoi să îl urmezi pe iubitul tău în închisoare. Tocmai ai agresat un ofițer de poliție. Se aplecă și rosti ușor spre mine. Am rânjit, deși menționarea lui Harris mă făcea să îmi doresc să îl izbesc cu capul de birou.

— Și știm amândoi de ce vrei tu să îmi țin gura închisă, așa că ai face bine să nu mă trimiți la procesul ăla, dacă ții la scaunul ăsta. Am șoptit la rândul meu și i-am făcut cu ochiul înainte să fiu ridicată.

— O să rămâi aici în noaptea asta! Spuse strângându-și buzele, dar eu nu mai am putere să protestez, alcoolul amenință să iasă pe unde a intrat.

Am fost închisă într-o celulă identică cu cea de data trecută.

Mi-am pus mâna la gură, iar obrajii mei s-au umflat. Dar nu mai puteam să rezist, aș putea să vomit direct pe podea, dar tot eu o s-o suport după asta. Așa că m-am aplecat pe closet fără să îl ating și am scos otrava din mine, a ieșit alături de hot dogul ăla amărât și tonul de azi dimineață, așa că după ce am terminat, stomacul îmi forfotea de foame.

M-am șters la gură și m-am târât pe pat. Simplu, îngust și acoperit cu o pătură amărâtă. M-am întins pe spate și mi-am așezat palmele pe burtă, plimbându-mi limba prin gură, din cauza gustului îngrozitor. Patul e inconfortabil și începe să îmi vâjâie capul. Adrenalina de mai devreme încă mai zvâcnește în venele mele, și nu pot să îmi stăpânesc gândurile pentru când o să fac asta din nou.

Minutele treceau iar eu mă simțeam tot mai inconfortabil, începea să mă doară capul și stomacul - ultimul probabil de foame. Patul ăsta parcă îmi înfige oasele în burtă și nici spațiu să mă întorc nu am, picioarele îmi atârnă pe jos și perna asta miroase de parcă nu a fost niciodată spălată. Am scos limba gândindu-mă ce fel de oameni au dormit aici. Am auzit un zgomot metalic și am ridicat capul imediat, ah, amețesc când fac asta.

E ca un déjà vu cu susul în jos. Săptămâna trecută când am venit să îl vizitez pe Harris în arest, el acum vine să mă viziteze pe mine. Dar partea proastă este că nu e el.

Privirea furioasă a lui Sirrah a apărut în spatele gratiilor și nu sunt sigură dacă să mă ridic spre el sau să rămân în siguranță, în patul meu îngust și împuțit. După privirea aia, cred că poate să mă înșface și printre gratii.

În cele din urmă, m-am ridicat și m-am apropiat de el. M-a surprins când a început să aplaude, dar e un spectacol sarcastic, bineînțeles. Mă tenta să fac o plecăciune ca să îl enervez mai tare, dar nu îmi prinde bine, pentru că el e cel care mă poate scoate acum de aici.

— Hai să îți spun o poveste. Mă trezesc și găsesc bilețelul tău cu promisiunea că nu faci vreo prostie, și am o presimțire că nu ai făcut una, ci mai multe. Te caut la garaj unde găsesc un morman de beți care nu sunt în stare să își mai amintească propriile nume, iar tu nicăieri. Mașina lui Harris a dispărut, iar eu am avut altă presimțire că te găsesc aici, asta bineînțeles după ce te-am căutat iar prin tot orașul.

Am aprobat din cap și mi-am trecut limba peste buze, prefăcându-mă că nu observ furia lui.

— Frumoasă poveste. Am concluzionat eu. Încruntătura lui s-a aprofundat. Își scutură capul și se rezemă de gratii.

— De unde dracu' ați făcut rost de toată băutura aia?

— Din casa lui Carter! Am răspuns repede, capul lui se ridică spre mine, apoi scoase un mârâit disperat.

Am rânjit fără să mă pot abține, amintindu-mi imediat de bilețul de la Carter. E încă în mașină, mașina care e acum pe mâna poliției.

— Scoate-mă de aici! Am spus serioasă de data asta, el mă privi cu o sprânceană ridicată, ca pe o divă tupeistă.

— Hai nu mai spune! Te-ai învățat să intri în toate rahaturile și să vină mereu Sirrah aiuritul să te scoată, nu? Mi-am strâns buzele, cearta nu merge acum. *Fii isteață!*

M-am apropiat de el și mi-am proptit fruntea de gratii, lângă el.

— Doar pe tine te mai am. Am șoptit trist, încercând să alung amintirea oferită de gestul ăsta. Sirrah mă privi tăcut câteva secunde, apoi se încruntă la mine.

— Frumos act, dar nu îți merge! Am mârâit și am lovit cu pumnul în gratii.

— Doar scoate-mă odată de aici, ofițerul e ăla căruia i-am dat spagă ca să mă lase să îl văd pe Harris. O să mă scoată, amenință-l! am șoptit prinzând gratiile în pumni. Încruntătura lui nu ceda și imi făcu semn să tac naibii din gură.

— Vrei să amenințe un ofițer de poliție?! Sigur, dacă nu merge, ce fac? Dau foc la secție? Șușoti el furios înapoi.

Am lovit gratiile.

— O să meargă! Doar adu vorba de asta. O să se sperie că știi și tu și o să mă scoată. Am continuat, Sirrah mă privi cu un rânjet drăcesc.

— Nu prea cred! Noaptea asta rămâi aici, prințesă! Îmi făcu cu ochiul și se aplecă să mă sărute pe frunte printre gratii, rapid și șmecher, înainte să pot protesta. M-am încruntat furioasă în urma lui.

— Ce?! Sirrah, să nu îndrăznești! am mârâit eu.

— Că ce îmi faci, huh? Bătu o gratie, dovedind că nu pot să il ating. M-am repezit spre el, băgându-mi mâna printre barele de fier, dar s-a ferit înainte să il pot prinde.

— Nenorocitule!

Râse.

— O să îți prindă bine, te odihnești și tu puțin, cred că ai avut o zi aglomerată.

— Nu, Sirrah, te rog. Mi-e foame, mă doare capul, patul ăla e foarte inconfortabil și pute. M-am milogit eu, nu pot să cred că am ajuns să mă rog de el să mă scoată din arest.

Rânji și îmi dădu un bobârnac peste nas. Mă scoate din sărite când face asta.

— Mai reziști tu până mâine. Mi-ai promis că ești cuminte și

nu ai fost, ți-am spus că te pedepsesc, așa că uite-ți pedeapsa. Ne vedem mâine, noapte bună!

Am făcut ochii mari și m-am agitat când el s-a îndreptat spre ieșire.

— Sirrah, nu mă lăsa aici! Lua-te-ar dracu', scoate-mă! Am țipat furioasă. Clătină de cap și îmi făcu cu mâna.

— Poți să folosești cureaua când ajungem acasă, doar scoate-mă de aici! Am țipat în urma lui. L-am auzit râzând.

— Pa, Kath!

— Sirrah! Sirraaaah, să nu îndrăznești să mă lași aici, nemernicule. Sirraaaaaah!

Am lovit gratiile cu pumnii și cu picioarele, dar a rămas liniște în urma protestelor mele. Nu pot să cred că a plecat.

Nu, nu a plecat. O să mă scoată de aici, s-a dus să vorbească cu ofițerul ăla.

Am început să mă învârtesc prin celulă, chiar dacă amețesc din ce în ce mai rău, dar trebuie să mă scoată de aici. Număram secundele și scrâșneam din dinți. Hai, odată!

Încep să văd steluțe în fața ochilor și, în cele din urmă, am căzut pe pat, ascultând liniștea și lovindu-mi capul de perete.

M-a lăsat aici. Nu pot să cred.

Am dat iar cu ceafa de perete, dar a durut atât de tare chestia asta, că am gemut și m-am aplecat cu capul pe pernă imediat. Sirrah, jur că te castrez când ies de aici.

Am strâns din dinți și mi-am închis ochii, așezându-mi mâna pe frunte.

Mi-am amintit de mașina lui Harris și tot ce pot spera e să nu fie percheziționată, hârtia mototolită e aruncată pe undeva pe bord și nu cred că ar reprezenta vreun indiciu pentru cineva dacă ar găsi-o acolo, nu mai e în casa lui Carter, mai ales că nici cuvântul ăla nu e ușor de descifrat.

„Așteaptă" inversat, nu mă ajută creierul acum să îmi mai dau seama cum era scris, dar gândul mă duce la Harris și Sirrah. Până și parola de la telefonul lui Harris e numele meu scris invers. Asta

pare mai mult decât un truc pentru parole, e un limbaj codat între Harris și Carter.

Încă sper că acel mesaj să aibă cu adevărat un rost și să nu fie pus acolo cu motivul bănuielilor mele. M-a calmat pe mine, aș fi făcut mult mai multe distrugeri în casa lui dacă nu găseam biletul ăla, dar mi-a oferit exact stropul suficient de speranță să mă potolească. O parte din mine încă refuză să creadă că ne-a părăsit așa, că l-a părăsit pe Harris așa. E într-adevăr un manipulator și știe întotdeauna ce să facă și ce să spună, Carter e un psiholog cu tendințe de hipnotizator. L-am văzut cu ochii mei torturând un bărbat cu un metal fierbinte până când i-a spus cine i-a atacat un transport. Tortura cu metale încinse pare să fie semnătura lui Carter - Amber încă o poartă pe gât și o s-o poarte tot restul vieții – iar eu am fost martora unui asemenea moment fără să vreau. Nu am mai dat două luni prin casa lui de atunci și am avut coșmaruri câteva nopți la rând.

Carter întotdeauna obține ce vrea, și dacă a vrut să ne potolească pe noi și să nu ne transforme în niște răzbunători, asta a fost cel mai isteț lucru de făcut. Un simplu cuvânt plasat unde trebuie, care ne-a închis gura imediat. Cel puțin mie, pentru că încă nu am de gând să le spun celorlalți și nu o să îi spun nici lui Sirrah după ce a făcut în seara asta, dar trebuie să îi spun lui Harris. Chiar dacă poate nu e adevărat, dar trebuie să îi transmit mesajul ăsta, o speranță cât de mică, o să îl ajute acum și știu cât de multă nevoie are de asta. Trebuie doar să îmi dau seama cum să îi transmit mesajul acolo unde suntem ascultați probabil non-stop, nu mă îndoiesc de asta. Mai ales că încă nu l-au prins pe Carter, Harris e un subiect neîncheiat pentru ei, e singura legătură pe care o au cu capul mafiei. Dar o să mă gândesc mâine la asta, acum trebuie să mă chinui cu patul ăsta nenorocit, cu durerea de cap, cu foamea și cu planul pentru decapitarea lui Sirrah.

Am mormăit înainte să deschid ochii. Un zgomot metalic îmi zgâria timpanele și sensibilitatea din capul meu zvâcnea la chestia asta. M-am ridicat spre nenorocitul ce nu înceta cu gălăgia, dar

Înainte să îi adresez o înjurătură, mi-am dat seama unde sunt. Am scâncit și mi-am masat fruntea cu vârful degetelor, chinuindu-mă să mă ridic în șezut. Ofițerul bate cu cătușele în gratii.

— Trezește-te, Wrise! Am ridicat din sprâncene când m-am pus pe picioare. Îmi știe numele deși nu am fost înregistrată aseară, dar altcineva aici mă cunoaște foarte bine și așteaptă să scape cât mai repede de mine. Doamne, nu pot să cred că am ajuns iar în arest. Ce dracu' am făcut ieri?

Ofițerul m-a scos și mi-a pus cătușele cât timp mintea mea îmi recapitula tot ce am făcut. Nu pot să cred că am bătut un polițist. Dar oricât de nebunească a fost fapta asta, nu îmi pot stăpâni zâmbetul din colțul gurii. S-a simțit bine chestia aia, să mă răzbun puțin pe unul dintre nenorociții ce mi-a luat motivul existenței, chiar dacă cel de noaptea trecută nu avusese nici o vină.

Am fost condusă spre vechiul meu prieten, în timp ce mă străduiam să îmi stăpânesc picioarele cât mai bine și să nu mă gândesc la felul în care miros.

Am fost așezată pe scaun, în fața biroului bărbatului căruia nu îi cunosc nici numele. Pe plăcuța din fața mea scrie *„Ofițer Murphy"*. E agitație în secție și pe mine mă doare capul tot mai tare.

— Desfă-i cătușele! I se adresă celui din spatele meu. Mi-am masat încheieturile și Murphy îmi întinse un pahar de plastic cu cafea. Nu puteam să refuz asta.

— Poți să pleci, David! Spuse privind peste capul meu.

— Mersi! am șoptit, sorbind o gură de cafea. M-am strâmbat, pentru că nu se contopea prea bine cu amărăciunea din gura mea, dar sper să îmi ia amețeala.

Își propti coatele pe birou și se aplecă spre mine.

— Ai agresat fizic doi ofițeri de poliție, i-ai învinețit ochiul unuia dintre ei. Ai condus cu o viteză aproape anormală și Dumnezeu știe cum nu ai făcut vreun accident. Să nu mai menționez și că erai beată. Poți fi închisă câțiva ani buni pentru asta. În cel mai bun caz, ajungi arestată la domiciliu. Se încruntă la mine și am oftat, masându-mi fruntea.

— Pot, dar... am ridicat din sprânceană. Oftă, retrăgându-se în scaun.

— I-am convins pe cei doi să uite ce s-a întâmplat noaptea trecută. La fel cum o să uit şi eu, iar ce ai făcut tu nu o să fie înregistrat în dosarele poliţiei. Dar să nu îţi faci un obicei din asta, e prima şi ultima dată când te scot din aşa ceva. Spuse, dar e încă o şoaptă. Am aprobat din cap, mascându-mi zâmbetul. Se pare că spaga oferită pentru vizita lui Harris mi-a oferit mai multe avantaje decât aş fi crezut. Aş fi fost în belele mari acum dacă nu aveam asigurarea asta. Mă întreb câţi naibii bani i-am dat tipului ăstuia de îşi riscă pielea atât.

— Maşina mea?! am întrebat, luând altă gură de cafeaua fără zahăr.

— E afară! Poţi să pleci, te aşteaptă prietenul tău. Îmi întinse cheile Ferrariului. M-am încruntat înainte să mă ridic de pe scaun.

— Prietenul meu?!

— Geamănul iubitului tău! Răspunse, zorindu-mă să plec. Pare că vrea să scape cât mai repede de mine, aşa că mi-am abţinut orice alt comentariu şi m-am ridicat de pe scaun.

— Mulţumesc! Aprobă din cap şi eu m-am îndreptat spre ieşire, pentru că pe chipul lui se citea că îşi doreşte asta. Am zăbovit destul pe aici pentru cineva care a scăpat ca prin urechile acului.

Am trecut pe lângă un bărbat ce era târât de alţi doi ofiţeri şi duhnea a alcool chiar şi peste mirosul meu, m-am strâmbat şi m-am grăbit spre ieşire.

Am analizat parcarea şi am răsuflat uşurată când am văzut Ferrariul negru, însă persoana de lângă el mi-a construit o expresie de furie pe chip.

— Hei, infractoare! mă salută Sirrah zâmbăreţ, rezemat de maşina lui. Mi-am strâns pumnii ce se voiau lipiţi de faţa lui.

— Ce cauţi aici? Nu m-am oprit să mă uit la el, am intrat direct în maşina lui Harris. Sirrah se aplecă peste portieră.

— Am venit să te scot. M-am întors spre el, cu un zâmbet batjocoritor.

— Pleacă de aici până nu îți prind capul în ușa asta. M-am întors în mașină și am căutat hârtia cu mesajul lui Carter. E încă pe bord și am răsuflat discret, sticla de alcool dispăruse, dar mă bucur că mototolul de hârtie nu le-a atras atenția. Am luat-o și mi-am îndesat-o în buzunar.

— Arestul te-a făcut mai arțăgoasă decât de obicei. Continuă Sirrah să rădă de mine.

Am pornit motorul mașinii și am prins portiera.

— Nu m-ai scos tu, am ieșit singură datorită altui lucru pe care l-am făcut tot singură. Pot să mă descurc și fără tine. M-ai fi putut scoate totuși noaptea trecută, dar nu ai făcut-o, și în momentul ăsta ai face bine să stai departe de mine pentru următoarele zile. Poate nu mai sunt beată, dar asta nu mă face mai agreabilă. Am închis portiera fără să îi aștept răspunsul și am accelerat spre ieșirea din parcare.

Încă eram nervoasă în timp ce conduceam, nenorocitul de Sirrah m-a ținut acolo o noapte întreagă și o să treacă ceva timp până o să îl iert pentru asta, chiar dacă mi-am făcut-o cu mâna mea. Dar nu regret nimic, și fără să îmi dau seama, m-am trezit zâmbind. M-am relaxat în scaunul lui Harris, conducându-i mașina cu o viteză normală acum, dar care îmi oferă calmare și stare de bine. Nu aceeași euforie ca noaptea trecută, dar care va veni odată ce voi îmbrățișa viteza adevărată.

Am zâmbit spre poza din bord și am deschis fereastra. Sunt un deșeu uman. Aproape leșinată de foame, nespălată, mahmură și cu o durere criminală de cap, dar, cu toate astea, mă simt bine. Incredibil de bine. Am găsit șiretlicul ăsta și o să profit la maximum de el, indiferent cât de mult o să îmi pună viața în pericol. Nu că ar mai fi ceva din viața mea care să merite salvat.

Am intrat în garaj, reușind să stăpânesc mult mai bine mașina, dar după experiența prin care am trecut cu sistemul de Azot, condusul normal mi se pare mult mai simplu acum. Am ieșit din mașină și am început să rad, pare că nu sunt cea mai distrusă aici. M-am aplecat pe geam și am claxonat de câteva ori. Trei capete s-au

ridicat imediat, învârtindu-se în toate părțile. V s-a căutat la spate și a scos pistolul, chinuindu-se să se ridice în picioare.

— Who, ușor, criminalo! Sunt eu! Am râs, ridicând mâinile în defensivă. Ty și Jay s-au mișcat mai greu, copiind reacția lui V cu întârziere, dar ei nu au arme.

V mă privi încruntată, mijindu-și ochii la mine, apoi își duse mâna la frunte.

— Lua-te-ar dracu', m-ai speriat! Mă înjură, trăgându-și un scaun să se așeze pe el. Ty și Jay au făcut la fel, târându-se pe fund.

— Te-a găsit Sirrah? Parcă te caută noaptea trecută. Mă întrebă ea, dar totuși nesigură pe ce spune.

— Da! M-a găsit. Am mormăit, mimând niște ghilimele cu degetele.

— Unde ai fost? mă întrebă Ty, frecându-se pe cap de parcă încerca să își ia durerea așa.

— Poveste lungă: condus cu 300 la oră, bătut doi polițiști, arestată și închisă toată noaptea. Am ridicat din umeri, iar 3 expresii socate s-au uitat la mine.

— Glumești, nu?!

Am izbucnit în râs.

— Nu, Jay, nu glumesc. Dar să lăsăm asta pe mai târziu, acum vreau să discutăm despre altceva. Sunt surprinzător de entuziasmată și energică având în vedere starea mea, ceea ce nu pot să spun și despre ei.

— Who, who, stai puțin, Ty își agită mâinile și capul. Spune-mi că nu te așteaptă și pe tine vreun proces sau ceva.

Am zâmbit și am clătinat din cap.

— Nu! Să spunem că mi-am făcut o pilă acolo, fără să vreau. În ziua când l-au adus pe Harris înapoi în țară, am mituit un ofițer cu o sumă destul de frumușică să mă lase să îl văd. Așa că de teamă să nu spun ceva în cazul în care o să fiu închisă, m-a eliberat fără să îmi noteze asta în cazier.

Încă sunt privită cu uimire. V se strâmbă la mine.

— Cu siguranță ai avut o noapte palpitantă. Râse ea.

— Nici nu ai idee.

— Ai spus cumva că ai bătut doi polițiști?

— Ei bine, unul, mai degrabă. Am strâmbat din nas, pe celălalt nu l-am prea atins. I-am învineţit ochiul.

V continuă să rădă şi se întinse să bată palma cu mine. Am râs şi eu.

Ty își clătină capul, uitându-se la mine, dar apoi zâmbi. Are ochii roşi şi umflaţi. Jay se înverzise la faţă şi își tot umflă obrajii, ştiu exact ce urmează după asta.

Se ridică de pe scaun şi încercă să fugă sus, dar scările sunt un obstacol imposibil de trecut acum, aşa că se aplecă lângă ele şi vomită.

— Ew! m-am strâmbat, V şi Ty în acelaşi timp.

— Gura! Bălmăji Jay.

— Ai face bine să cureţi aia! Îl certă V.

— Cred că mă duc şi eu! Ty își umflă obraji, ridicându-se de pe scaun, dar a reuşit să o ia la fugă pe scări. Sper să ajungă până la toaletă.

— Fetiţe! Se strâmbă V, Jay îi arătă degetul mijlociu în timp ce se rezemă de balustrada scării, iar eu am început să râd.

—Şi tu?! Am ridicat o sprânceană spre ea, cu siguranţă nu a băut mai puţin decât ei, dar arată mai bine şi nu pare să fugă în orice secundă spre toaletă.

— Neah, eu am dat la boboci azi-noapte! Râse ea. Am aprobat din cap înţelegătoare.

— Cel puţin nu ai făcut-o pe o toaleta infectă dintr-o celulă de închisoare.

— Mmm, să nu crezi că nu am trecut şi prin chestia aia. Adăugă ea, iar eu m-am alăturat râzând.

Ty s-a întors împleticindu-se, cu un pahar de apă în mână, pe care Jay a încercat să i-l ia.

— Ai spus că vrei să discutăm despre altceva? mă întrebă Ty, aşezându-se pe scaunul lui. Sunt mândră de geniul echipei, nu-i scapă nimic.

— Da! am expirat, încercând să îi atrag atenția și lui Jay, ce vrea să îi fure paharul lui Ty. V și-a aprins o țigară și l-a tras pe țepos pe scaun. În sfârșit toți mă privesc atenți.

— Vreau să readucem cursele pe pistă. Am făcut o pauză înainte de mai multe explicații, așteptând reacțiile. Nimeni nu a spus nimic, așa că am continuat.

— Dacă ar fi vrut să vă aresteze, ar fi făcut-o deja. Carter e prioritatea lor, și dacă vă urmăresc, e ca să îl prindă pe el. Atâta timp cât nu ne mai implicăm în afacerea cu arme și Carter nu își face apariția, nu ne vor ataca. Poate pândesc din umbră, dar cursele noastre nu sunt prioritatea lor. Vor aștepta să apară Carter, și cum asta nu cred că se va întâmpla prea curând, nu are rost să ne ascundem în vizuină.

Toți au analizat vorbele mele, privind în altă parte. Deși e un mic neadevăr în ce am spus, poate Carter nu a dispărut așa cum cred eu, mototolul de hârtie din buzunar îmi demonstrează asta, dar încă nu e ceva sigur ca să risc noul leac pe care l-am găsit pentru durerea mea.

— E totuși un grad de risc. Concluzionă Ty.

— Da, dar întotdeauna a fost, nu e ceva nou. Pot să vă garantez că, deocamdată, nu pe voi vă urmăresc. Nu pe voi vă vor.

Jay aprobă din cap înainte ca eu să termin tot ce voiam să spun.

— Are dreptate, am fi fost alături de Harris acum dacă voiau să ne salte. Nu contează că am scăpat de Qatar, suntem descoperiți acum, chiar sub nasul lor.

— Doar pe mine mă frustrează faptul că suntem folosiți drept momeală? se strâmbă V, vorbind peste Jay. Toți am râs, dar am aprobat-o.

— Momeală sau nu, pare că suntem în siguranță, deocamdată. Dar nu putem să rămânem așa în *stand by*, banii pe care îi aveți nu o să vă ajungă prea mult, așa că trebuie să investiți în ceva. Cursele par cea mai sigură și rapidă soluție.

— Da, ar fi fost mult mai profitabil dacă vreunul dintre noi avea abilitățile de condus ale lui Harris. El mereu câștiga, noi mai

și pierdem deseori. Spuse V, Ty o aprobă primul, știu deja că el nu e genial la șofat, se pricepe să repare mașinile, nu să le conducă. Jay se abține, strâmbând din nas, nici el nu câștigă mereu.

— Ei bine, meritã încercat, Kath are dreptate, nu putem să stăm pur și simplu și să păpăm banii rămași. Mă susțin Jay.

— Ați putea să mai vindeți câteva mașini. Am propus, privind în jur, fiecare are câte trei, dar de ale lui Harris nu se vor atinge, asta e sigur.

Toți izbucniră înainte măcar să analizeze ideea mea.

— În niciun caz!

— Nu ne vindem mașinile, astea ne-au mai rămas!

— Nici mort de foame nu îmi vând fetițele.

Am început să râd și am ridicat mâinile. Trebuia să mă gândesc că racerii nu vor renunța așa ușor la mașinile lor, sunt o parte din ei.

— OK, a fost doar o propunere.

Ty rămase gânditor, frecându-și ușor bărbia în timp ce V și Jay se ciondăneau care dintre ei a câștigat mai multe curse până acum.

— Am putea redeschide atelierul auto. Vorbi Ty în cele din urmă.

— Ce?! am intervenit confuză.

— Înainte să intrăm pe bune în afacerea lui Carter, aveam un service aici. Nu mare chestie, reparam mai mult mașinile celor de pe pistă, dar câștigam ceva mărunțiș frumos. Dacă extindem afacerea, putem câștiga binișor, avem tot ce ne trebuie aici.

I-am privit surprinsă, nu știam de asta. Jay și V cugetară, părând încântați de idee.

— Asta ar putea să meargă! Deduse V în cele din urmă. Jay o aprobă.

— Împărțim câteva flaiere prin oraș, punem un preț mai mic decât al atelierelor obișnuite și ne-am scos. Sunt destui aiuriți în orașul ăsta, care nu știu să repare o pană.

— Nu o să mai ajungem niciodată la profitul din perioada „Carter", dar o să ne descurcăm în felul ăsta. V se juca cu fumul ieșit din gura ei în timp ce vorbea.

— Ca pe vremurile vechi, zâmbi Jay, dar fără... se opri imediat, însă știu ce vrea să spună. Fără Harris. Am înghițit în sec cu dificultate și am privit în jos.

— Că a venit vorba de asta, Kath... dacă e un lucru de care sunt sigură, e acela că Harris e mai cumpătat decât noi. Și totodată, a câștigat mult mai mult lângă Carter, așa că există rezerve de bani făcute de el. Un om ca Harris nu putea fi sigur pe viitorul lui, dar l-a asigurat pe al tău.

— Da! Și ce?! Am izbucnit peste V. Ce ar trebui să fac acum? Să îi cheltui banii în timp ce el e închis? Să trăiesc pe spinarea lui când el nici măcar nu e lângă mine? M-am revoltat, simțind furia mixată cu disperare, ce îmi aduce lacrimi în ochi. Expresia lui V deveni blândă, încercând să nu mă supere mai tare, și totodată, sunt sigură că ea mă înțelege cel mai bine.

— A făcut asta pentru tine, Kath, contul ăla e al tău, cu numele tău, nu e ca și cum ai fura bani de la el. Ty aproape șopti cuvintele, observându-mi nervozitatea. Nu pot să cred că și el știe de contul ăla.

Mi-am strâns buzele și mi-am abținut protestul, nu e vina lor și nu merită furia mea. Văd lucrurile din perspectiva lor.

— Dacă Harris v-ar oferi acum banii lui, așa pur și simplu... i-ați lua? Ați cheltui bani prietenului vostru în timp ce el e închis într-o cușcă și o să mai vadă lumina soarelui doar conform unui program? După ce v-a salvat în Qatar?

Vorbeam cu calm, privind spre fiecare. Expresiile de tristețe, capetele plecate și tăcerea lor, mi-au răspuns la întrebări.

— Așa că poate înțelegeți ce simt și eu în legătură cu asta. Acum, când nu pot nici să mă mai întorc acasă fără să îmi fie inima făcută bucăți. Nu pot să îi cheltui pur și simplu banii, nu pot, nu vreau și nici nu am nevoie. Tot ce am nevoie acum e să rămân cât mai aproape de el, iar lumea la care el mi-a oferit restricții până acum, pare cea mai sigură cale.

V zâmbi, ridicându-se de pe scaun și venind să mă îmbrățișeze.

— De asta vrei tu cursele înapoi, nu? Nu pentru situația noastră financiară. Zâmbi ea, lovindu-mă jucăuș în abdomen. Am chicotit.

— Am mai multe motive.

— Normal ar fi să îți spun că ai înnebunit și că asta o să te pună în pericol, dar, mai ales, Harris o să explodeze când o să afle. Râse ea, eu am înghițit în sec, dar tot am zâmbit. Dar și eu aș face același lucru în locul tău, cui dracu' îi pasă de siguranță când pierzi tot ce aveai mai de preț? Îmi prinse umerii, vorbind încet și privind spre Jay. Am zâmbit ușor, privind în jos, sunt fericită că ei au reușit să treacă prin toate astea și încă sunt aici, împreună. Chiar dacă au felul lor ciudat de a o arăta, Jay și V se iubesc la fel de mult cum ne iubim eu și Harris, sunt sigură de asta. Au mai multă încredere unul în altul, totuși. Jay are mai multă încredere în ea decât avea Harris în mine, sau ține de genul lui protector. Însă știu că dacă V ar rămâne fără Jay, ar reacționa la fel ca mine, poate chiar mai rău. O cunosc și nimeni nu ar putea să o tragă înapoi din planurile ei. Nici un geamăn impulsiv al lui Jay.

Ty bătu din palme.

— OK, să o facem! Mai întâi trebuie să punem pista înapoi pe picioare, majoritatea se ascund acum exact ca noi, trebuie să îi scoatem din bârlog și să îi liniștim că nu există încă nicio amenințare pentru noi.

— Mă ocup eu de asta! Jay se ridică în picioare, trecându-și mâna prin părul ciufulit.

— Trebuie să facem șandramaua asta să arate mai respectabil dacă vrem să deschidem o afacere aici. Vorbi V, privind în jur.

— Începând cu spălarea vomei lui Jay de lângă scări. Spuse Ty, iscând un hohot de râs în garaj, dar care nu îi aparține și lui Jay. Se strâmbă la noi.

V mă mai bătu o dată pe spate înainte să se depărteze de mine. Încă trebuie să le mai cer ceva, cea mai grea parte trecuse, i-am convins să aducă cursele la viață, dar mai am ceva de făcut ca să mă aduc și pe mine la viață... un fel de viață.

— Pot să vă mai rog ceva? am vorbit înainte ca fiecare să se apuce de noul plan de a ne pune pe picioare. Ty își înșfăcase deja laptopul. Mă priviră, așteptând.

— Pot să mă mut cu voi aici? Mi-e aproape imposibil să locuiesc în casa aia acum, sunt prea multe... amintiri, şi nici la tatăl meu nu- V mă opri, ridicând mâna în faţa mea. Îmi e greu să vorbesc despre ce îmi aduce aminte acum de Harris în mod abundent şi dureros.

— Sigur că poţi să te muţi aici. Asta e şi casa ta şi tu eşti sora noastră, o să fim bucuroşi să te avem aici cu noi. Zâmbi, strângându-mă iar în braţe şi i-am primit fericită gestul. Jay şi Ty ni s-au alăturat, strângându-ne într-o mare îmbrăţişare frăţească. Îmi simt lacrimi în colţurile ochilor şi am încercat să le opresc. Mă simt ca şi cum aş face paşi înapoi, mă întorc la începuturi, când l-am cunoscut prima dată pe Harris şi m-a adus aici. Dar, mai ales, începuturile lor, atelierul şi doar cursele, fără arme şi fără Carter. De data asta, e doar o diferenţă: Harris nu mai e, şi pare că eu i-am luat locul. Pentru prima dată, ceva dureros şi greşit, se simte totuşi bine. Dar nu îi iau locul, intru în lumea lui, pentru că asta pare să fie singurul mod prin care mai pot rămâne umană - să intru în lumea ce mi-a fost mereu interzisă pentru binele meu.

— Gata cu dulcegăriile, avem treabă! Jay ne ciufuli părul mie şi lui V înainte să ne dea drumul din braţe. Am râs, iar eu am încercat să îmi şterg repede ceea ce părea o lacrimă în colţul ochiului.

— Eu o să merg până acasă să îmi iau câteva lucruri, e OK?

— Sigur, Kath, vrei să te ajutăm? Se oferi V. Am clătinat din cap.

— Nu, mă descurc, mersi. Nu o să iau prea multe, oricum. Mi-am frecat palmele de coapse şi, pe rând, toţi au aprobat din cap. Par să conştientizeze înaintea mea cum o să mă simt în ce urmează să fac.

Am intrat în maşina lui Harris şi am ridicat repede geamul, după ce le-am zâmbit tuturor în semn de „sunt OK". Mi-am lăsat capul pe tetiera scaunului şi am suspinat într-un mod care dovedeşte că nu sunt deloc OK. Ştiu în ce intru, ştiu ce risc cu decizia asta şi cât de greşit i s-ar părea lui Harris, dar inima vrea ce vrea, îl vrea pe el, şi acum, ăsta e singurul mod în care îl mai pot avea.

Am ieşit din garaj, cu o viteză normală ca să nu îi sperii pe ceilalţi, dar am accelerat imediat pe autostradă, căutând adrenalina

periculoasă care să îmi mixeze durerea cu fericirea și să creeze ceva ce nici eu nu pot descrie, dar se simte bine.

Am înghițit zgomotos când am oprit pe aleea casei noastre... casa noastră. Am zâmbit, clătinând ușor din cap și închizându-mi ochii la nesiguranța ce se varsă acum în cuvintele astea.

Am tras o gură mare de aer și am coborât din mașină, sperând că o să termin toate astea cât mai repede și fără prea multă suferință, dar imediat ce am intrat în casă, am știut că nu va fi așa.

Dezastrul creat de-a lungul decăderii mele e încă aici, păstrând intactă imaginea durerii. Am ridicat puma aruncată pe podea și m-am chinuit să o fixez înapoi pe suportul ei, nu părea atât de grea când am dat-o jos, sau era de vină energia otrăvitoare ce îmi tulbura mintea. Am strâns sticlele de alcool și m-am întors în bucătărie. Aici nu e mizerie, pentru că nu m-am stresat prea mult cu mâncatul în ultimul timp, dar imediat ce s-a simțit în încăperea asta, stomacul meu mi-a amintit imediat că e nebăgat în seamă de ceva vreme.

Frigiderul e plin cu mâncare și asta mi-a dat o stare de frustrare, va trebui să o arunc pe toată. Mi-am făcut câteva sandvișuri și le-am luat cu mine în timp ce continuam curățenia. Trebuie să îmi ocup timpul cu ceva, nu vreau să ajung la masă, și mintea mea să fie invadată de alte amintiri și de felul în care mâncam înainte în bucătăria asta, când o bucată de pâine nu era înghițită cu noduri. Gustul din gură e încă dezgustător, iar roșiile și cașcavalul îi fac cu greu față. Dar am continuat să mănânc, strângând mizeria din sufragerie, trăgând din nou draperiile și lăsând întunericul să domine, așa cum va fi de acum încolo în relația noastră, doar umbre, lumina strălucitoare a fost stinsă.

Toate lucrurile mele au încăput într-un geamantan, nu am luat prea multe, nu am luat mai nimic, doar haine simple și lucruri de care am nevoie. Bijuteriile, rochiile și alte lucruri care m-au definit altă dată ca femeie, au rămas încuiate în dulap, alături de ale lui Harris.

Imagini începeau deja să îmi joace prin minte, distrugându-mi calmul. Imagini cu Harris elegant, într-o cămașă neagră,

aranjându-şi butonii în timp ce îmi zâmbeşte strengar pe sub gene... apoi imaginea a fost brusc înlocuită de doi ochi cu pleoapele încreţite, cu prea mulţi ani trăiţi în spatele lor, privirea din vis, şi mi-am scuturat capul, prinzându-mi mâinile în păr şi încercând să mă calmez şi să izgonesc toate astea din capul meu.

Rezistă! Nu te mai gândi la nimic! M-am încurajat singură, întorcându-mă la treabă.

Camerele de supraveghere sunt încă active, imaginile sunt expuse pe ecrane. Mi-a luat ceva să îmi dau seama cum să le sting. Harris le-a oprit o singură dată, când am plecat în vacanţa de Crăciun în New York. În rest erau active zi şi noapte, dar acum nu mai au niciun rost. Nu am fost atacaţi de ce se temea Harris, ci de ceva mult mai rău. Mi-am amintit de compartimentul secret şi am scos la iveală cele două pistoale şi restul de bani. Nu i-am numărat, i-am îndesat într-o geantă şi am aruncat-o pe saltea, lângă geamantan. Brusc, simt nevoia să am o armă cu mine, nu cred că protecţia mea e motivul, dar vreau una, aşa că am băgat un pistol în geamantan, printre haine, şi pe celălalt l-am ascuns în cutia cu lenjeriile de la Victoria's Secret, care vor rămâne aici împreună cu ce a fost odată senzual la mine.

Nu voiam să termin curăţenia, pentru că ştiam ce urmează mai departe. Am terminat de mâncat, mi-am spălat farfuria şi toate resturile de mâncare le-am îndesat într-un sac menajer pe care l-am lăsat în faţa casei, pentru gunoierii ce vor veni mâine. Am oprit electricitatea şi mi-am coborât bagajele în maşină. Mai rămâne un singur lucru de făcut, unul pe care trebuie să îl fac aici ca să nu le arăt celorlalţi cât de distrusă sunt cu adevărat, şi totodată, simt nevoia să o fac aici, pentru ultima dată.

Mi-am luat hainele oprite, o pereche de blugi negri şi un maiou de aceeaşi culoare, şi am intrat în duş, luptându-mă psihic cu mine să fac faţa torturii, dar eşuând şi lăsând-o să domine când apa mi-a cuprins trupul şi a adus cu ea amintirea braţelor lui.

Am coborât treptele uşor, trecându-mi mâna prin părul ud şi luându-mi adio de la casa în care am trăit cea mai frumoasă perioadă

din viața mea. Casa pe care nu am vrut-o la început, de care îmi era frică, iar apoi am început să mă văd îmbătrânind aici. Nu mi-am dorit niciodată nimic mai mult decât o viață normală alături de Harris, nu mi-am dorit toți banii lui și nimic din fastuozitatea ce venea cu ei. Mi l-am dorit pe el și atât, sărac ar fi fost mult mai bine, ar fi fost lângă mine acum. Am realizat că m-am oprit pe scări și m-am așezat pe o treaptă, cu coatele rezemate de genunchi și ochii încă în lacrimi, cu imagini ale vieții pe care puteam să o avem în casa asta, cu noi crescând și devenind oameni maturi, punând bazele unei familii, jucându-ne în sufragerie cu prichindelul pe care și-l dorea el atât de mult, pentru care voia să fie tată. Împodobind bradul de Crăciun și făcând planuri de vacanță odată cu venirea verii. Cu job-uri prost plătite și stresul facturilor, cu o mașină care să se strice chiar atunci când întârzii la serviciu și cu toate astea alinate de bucuria adusă când copilul nostru își va găsi pasiunea și poate se va dedica muzicii sau picturii, asemenea bunicii lui.

Asta era viața pe care mi-o doream, cu altfel de greutăți, dar mai ușor de trecut.

Am înghițit zgomotos în sec și m-am ridicat de pe scară, încercând să nu mă mai torturez de una singură. Nu e prima dată când casa asta rămâne goală, Harris a părăsit-o acum 6 ani în urma unei pierderi dureroase, exact cum fac eu acum.

Poate e blestemată... sau suntem noi blestemați.

Am aruncat o ultimă privire în urma mea după ce am deschis ușa, nu m-am gândit la nimic de data asta, nu am schițat nimic, nu am vărsat altă lacrimă, pur și simplu mi-am lăsat inima înăuntru și am încuiat ușa în urma mea.

M-am îndreptat spre mașină, dar ceva mi-a atras atenția în cutia poștală, semnul e ridicat. Noi nu primim prea des scrisori, nu suntem abonați la ziar sau alte publicații, așa că m-am îndreptat curioasă și am deschis-o. Am scos plicul alb și destul de gros, iar primul lucru ce mi-a atras atenția, a fost numele liceului meu. Mi-am dat seama la timp că sunt pozele de la bal și de la absolvire, înainte să îl deschid și să izbucnesc în plâns tocmai acum. Nu eram sigură

dacă să îl iau sau nu, nu am nevoie de alte metode de tortură, dar printre pozele astea e și imaginea lui Harris, și nu am prea multe poze cu el.

Am luat plicul cu mine, fără să îl deschid, o să încasez glonțul ăsta mai târziu. Am pornit motorul și am ieșit de pe alee, încercând să nu mă uit la casă și să nu am parte de imaginea asta de „rămas bun, acasă", dar am făcut-o fără să realizez, o privire scurtă, mai dureroasă ca un cuțit înfipt în inimă, amintindu-mi de dimineața în care Harris a plecat cum plec eu acum și nu s-a mai întors înapoi, nu s-a mai întors așa cum trebuia.

Mi-am mușcat buza și am accelerat, depărtându-mă de casă și de cartierul unde am renăscut și am murit din nou.

Când m-am întors la garaj, am avut neplăcuta surpriză să dau peste o persoană pe care speram să nu o mai văd, cel puțin astăzi. Sunt încă afectată de plecarea din casa mea și a lui Harris, dar cel puțin nu mai sunt beată, așa că o să îmi fie mai ușor să nu îl bag în seamă.

Ty era la computere, dar atenția îi era îndreptată spre mine când am coborât din mașină.

— Gata?! întrebă. Am încuviințat, oftând adânc.

— Unde sunt Jay și V? am întrebat, prefăcându-mă că nu îl observ pe Sirrah. E pe un scaun și mă privește atent și puțin încruntat de confuzie.

— Îi caută pe ceilalți și îi scot din bârlog. O să mai cercetăm zona câteva zile, totuși, înainte să redeschidem pista, oricum vremea pare să să schimbe. Spuse, arătând din cap spre exteriorul garajului. Într-adevăr, începe să se înnoureze.

Am dat din cap și mi-am scos geamantanul din mașină.

— Ai nevoie de ajutor? Se oferi Ty.

— Nu, mersi, mă descurc.

— O să stai în altă cameră, sau... Ty lăsă fraza neterminată, dar știu ce voia să spună. Mi-am trecut mâna prin păr, închizând portiera mașinii.

— Cred că o să iau camera lui Harris. Am răspuns. Nu m-am gândit prea mult la asta, dar o să îmi încerc norocul acolo, să vedem dacă inima mea rezistă.

Mi-am tras bagajul spre scări, unde voma lui Jay dispăruse, și l-am urcat câteva trepte, până când greutatea lui a dispărut și ceva mi l-a tras din mână, trecând în fața mea.

— Mă descurc și singură. Am răsuflat nervoasă în urma lui Sirrah. Urcă scările fără să îmi răspundă, așa că l-am urmat în tăcere. Nu o să mă cert azi cu el.

Ajunși pe hol, i l-am tras iar din mână și m-am îndreptat spre camera lui Harris, fără să îl mai privesc.

— Kath! Rosti în urma mea, dar nu m-am întors spre el.

Am intrat în dormitorul cunoscut și întunecat și am aruncat geamantanul pe saltea, deschizând apoi ușile dulapului și aprinzând veioza.

— Kath! Sirrah intră după mine, părând mai nervos de data asta. Nu l-am privit, m-am prefăcut că nu există, așa cum ar fi trebuit să fac de la început.

M-am întors la valiză și am deschis fermoarul, scoțând un braț de haine și îndesându-le în dulap. Când m-am întors din nou, Sirrah îmi înșfăcă mâna și mă întoarse spre el, într-o mișcare care aproape m-a izbit de pieptul lui. Am tras o gură mare de aer, nervoasă și puțin speriată de gest.

— Acum chiar te comporți ca un copil. Mă critică, încruntându-se în timp ce privește mânios în ochii mei.

— Când mă îmbăt și fac tot felul de tâmpenii, sunt un copil. Acum, că nu am făcut nimic, sunt un copil. De ce nu mă lași dracu' în pace, dacă sunt atât de imatură?

Răsuflă pe nas, fără să îmi dea drumul la încheietură.

— Pentru că se pare că și fără alcool, creierul tău tot e în stare să conceapă tâmpenii. Se încruntă la mine. Mi-am tras mâna dintr-a lui și m-am întors spre dulap.

— E un dar din naștere.

— Ce crezi că faci, Kath? Readuci cursele, vandalizezi casa lui

Carter, agresezi polițiști. Ce dracu' e în capul tău? Tonul lui era ridicat, dar mi-am păstrat calmul.

— Nu e treaba ta!

Îi simt furia crescând.

— Ba e! Spune-mi ce plănuiești? De ce dracu' vrei să deschizi pista aia din nou? Pentru că nu înghit o secundă rahatul cu situația financiară a celorlalți.

— Pentru că ăsta e singurul mod să îl mai țin lângă mine, să nu îl pierd de tot. Am țipat înapoi, scoasă din sărite.

Sirrah tăcu câteva secunde, privindu-mă atent și punând lucrurile la cap.

— Deci asta încerci să faci? Vrei să intri și tu în curse?

Nu am răspuns, dar era evident. Sirrah râse.

— Tu vorbești serios? Cât ai de gând să îi mai mănânci ficații lui Harris? Îți dai seama cum va reacționa când va afla ce ai tu de gând? Și țin să îți menționez, el e în închisoare, nu pe pista aia, dacă tot vrei să nu îl pierzi de tot. Mi-am strâns pumnii, dorindu-mi să arunc cu ceva în el.

— Nu ai cum să înțelegi asta, așa că nu mai încerca să îți dai seama ce e în inima mea acum. Fac ce simt că e bine pentru mine în momentul ăsta, noaptea trecută am simțit asta. Nu îl mai am pe el, așa cum ai zis și tu, e închis și complet depărtat de mine, pot să îl țin de mână și să îl sărut cu restricții de două ori pe săptămână. Așa că o să iau tot ce pot din ce a mai rămas din el, din lumea lui și ce a fost odată. Nu îți doresc să te îndrăgostești și *să o pierzi*, iar apoi să o cauți în tot ce îți aduce aminte de ea, ca să înțelegi cum mă simt eu acum. Chiar nu îți doresc asta.

Am spus totul cu calm, fără furie, lacrimi, sau dinți scrâșniți. Sirrah mă privește acum la fel de calm, părând parcă plesnit peste față de vorbele mele. Culoarea din obraji îi dispăru când își întoarse capul, fără să răspundă câteva secunde bune. Răsuflă greu și trecu pe lângă mine, așezându-se pe scaunul de la birou. Pentru un moment, mi s-a părut că într-adevăr înțelege acel sentiment de care îi vorbesc.

Își ridică capul rapid, cu privirea fixă spre mine. Pare un balon din care tragi aerul într-o secundă și apoi îl umfli la loc.

— OK, asta o să te ajute pe tine, dar ce crezi că o să îi facă lui Harris? Amândoi știm cât încerca să te țină departe de chestiile astea, mai ales că ești un generator activ de belele. Pare să vorbească cu o neobișnuită conștiență, de parcă știe pe propria piele ce o să îi provoace fapta mea lui Harris.

Am oftat.

— El întotdeauna m-a cocoloșit prea mult, m-a tratat ca pe un bebeluș. Poate că sunt un generator de belele, dar o să mă descurc cu ele. Și el nu trebuie să afle despre asta.

Sirrah mă privi surprins și apoi începu să râdă.

— Crezi că poți să îi ascunzi asta?

— Dacă eu nu îi spun și nici ceilalți, nu are de unde să afle. Am spus, știu exact care va fi reacția lui Harris la asta, și nu va fi deloc una drăguță.

— Uiți cumva de mine? Sirrah arătă cu degetul spre el, părând frustrat de asta. Am oftat iar, normal că nu uit de tine, nu poți uita o problemă ce se ține scai de tine.

— Îmi ești dator, pentru că m-ai ținut toată noaptea în arest. Am încercat eu, el râse iar.

— Foarte isteț. Nu te-am ținut eu acolo, te-ai ținut singură, pentru că faci numai tâmpenii. Și a fost pedeapsa ta, dar mai mult decât toate astea, ai stat acolo pentru că ofițerul iubitor de spăgi a avut nevoie de timp să îi convingă pe ceilalți să tacă. Nu putea să îți dea drumul dacă nu era sigur că te scoate curată, pentru că apoi intra și el într-un rahat mai mare.

L-am privit surprinsă. Am deschis gura... n-am știut ce să spun, așa că am închis-o la loc. Mi-am trecut mâna prin păr, stresată.

— Uite, nu o să schimbe nimic. Nici tu, nici el... nimeni. A fost decizia mea, asta mă ajută acum, așa că nu o să ascult de nimeni. Dacă îi spui, nu o să faci decât să aduci ceartă în fiecare vizită pe care o să i-o fac de acum încolo și să îi creezi lui mai mult stres decât are deja.

Își strânse buzele, mutându-și privirea. Poate că ajung la un acord cu el până la urmă.

— Chiar ai continua cu asta dacă el ți-ar cere să încetezi? Dacă te-ar implora și ai vedea că asta îl afectează? Mi-am strâns și eu buzele, evitând răspunsul, dar nu pentru că nu sunt sigură pe ce vreau să spun, ci pentru că sună iar imatur și încăpățânat din partea mea.

— Da! Poate aș fi de acord cu el acolo, când l-aș avea în fața mea, dar m-aș răzgândi când aș ieși și aș rămâne iar singură. Știu că e nebunesc și nesăbuit și prostesc... dar noaptea trecută, a fost prima dată când am reușit să izgonesc durerea asta... este... nu pot să explic, dar e ca și cum un bloc de ciment ar sta pe pieptul meu în permanență, iar noaptea trecută, am reușit să îndepărtez o parte din el. E... e un rău ce îți face bine. Un leac din venin. Am gesticulat, încurcându-mă în cuvinte, neștiind cum să îi explic unui om ca Sirrah ce simt de fapt.

El chicoti ușor la explicația mea, apoi oftă și își coborî privirea în podea. Știu că mă înțelege, chiar dacă refuză să îmi dea dreptate.

— OK, dar am o condiție, dacă vrei să nu îi spun lui Harris.

În mod normal aș fi fost ușurată, dar am auzit de atâtea ori cuvântul „condiție" încât a început să îmi provoace alergie. Din nou, nu are niciun drept să îmi pună vreo condiție, dar dacă așa îi cumpăr tăcerea și asigur că vizitele mele la Harris nu vor include doar critici de acum încolo, trebuie să fac ce îmi cere Sirrah – cu o anumită limită.

— Care? am expirat stresată.

— Gata cu băutura. Dacă vrei să intri în nebunia asta, OK, dar renunți la alcool. Nu o să le reziști amândurora, nu apuci nici 20 de ani. Tu alegi.

E un târg frustrant, dar corect și necesar. Să combin beția cu felul în care o să conduc de acum încolo, nu pare o idee prea bună. Asta mi-a amintit că aniversarea mea de 19 ani se apropie.

— OK! am cedat.

— Vorbesc serios, Kath. Dacă te mai îmbeți o dată într-un asemenea hal sau mai faci tâmpenii ca cea de noaptea trecută, sau

acum două nopți, o să îi spun lui Harris tot și te descurci singură cu el. Dacă vrei să intri în lumea lui, fii ca el, cerebrală și isteață, nu nesăbuită.

Mi-am strâns buzele și am aprobat din cap.

— Am spus OK, de acord!

— Bun! E treaba ta cum îi convingi și pe restul să nu spună.

— Cu ei nu va fi așa greu. M-am strâmbat la el, făcându-l să râdă. Nu pot să cred că l-am făcut pe Sirrah să treacă de partea mea în nebunia asta, cu un preț, dar totuși unul mic având în vedere ce intră în joc. Probabil vrea să scape de Katherine bețiva ca să nu mai fie nevoit să mă tot scoată din belele.

— Și mutarea asta, ce vrea să însemne mai exact? Își roti privirea prin fosta camera a lui Harris, nu cred că a fost vreodată aici.

— Știi foarte bine ce vrea să însemne.

El e cel care m-a luat de acasă acum câteva zile, ca să mă depărteze de amintirile create de casa aia. Își mușcă ușor buza de jos.

— Asta e tot camera lui.

— A fost, și nu e același lucru cu ce era în casa aia. Aici a locuit când era singur... adică, când nu era cu mine.

— Mhm, încerci să îi iei locul, huh? Rânji spre mine. M-am încruntat enervată.

— Nu îi iau-

Sirrah mă opri, ridicându-și mâna.

— Te sâcâiam doar, e plăcut să fac asta când nu mai ești beată și nu mă ataci cu vreun croșeu de dreapta sau un pomelnic de înjurături.

Am început instantaneu să râd.

— Pot să fac asta și fără ajutorul alcoolului.

— Nu ai același efect. Îmi făcu cu ochiul și se ridică de pe scaun. Mi-am dat ochii peste cap și l-am lovit în braț, aproape că am uitat cum ieri ne strângeam în brațe și încercam să fim prieteni.

— Ești sigură că poți supraviețui cu zăpăciții ăștia?

— Mă descurc eu cu ei. Am zâmbit, așezându-mă pe scaun, în

locul lui. El se rezemă de birou, încrucișându-și gleznele și urcându-și brațele la piept.

— Da, probabil ar trebui să mă gândesc dacă îți vor supraviețui ei ție. Mi-am molfăit buzele și m-am uitat botoasă la el, abținându-mi o înjurătură ce voia să iasă. El zâmbi drăcește. Asta mi-a adus aminte de venirea lui Sirrah aici, prima dată cred că voia să se mute la garaj, dar Harris nu i-a dat voie, așa că a închiriat un apartament.

— Dar tu?! Poți să te muți aici dacă vrei, promit că o să mănânci și altceva în afară de ouă prăjite și cartofi congelați.

Izbucni în râs. Poate că nu e o idee bună să îl aduc aici. Cu siguranță nu e, dar îi datorez măcar atât. Oricare ar fi reacțiile mele în preajma lui, a fost lângă mine doar să mă ajute.

— Nu. Mă descurc eu. Sunt un lup singuratic, nu prind bine în haită. Zâmbi spre mine, ușor arogant. Deci Harris nu a mințit când a spus că nu el i-a interzis să stea la garaj.

Am ridicat din umeri, în semn că mi-e tot una. Zâmbetul lui devenea stresant.

— Nu te mai uita așa la mine, ți-am oferit o farfurie cu supă, nu supunerea mea pe viață. Mi-am ridicat piciorul pe șoldul lui și l-am împins, făcându-l să se împleticească în încercarea de a-și menține echilibrul, dar încă râzând.

— Știu că mai am de muncă până să o obțin pe aia.

— Mhm, continuă să visezi, amice! M-am dat pe spate în scaun, privindu-l cu o expresie îngâmfată. Sirrah are o reticență în zâmbet, de parcă nu e sigur dacă ar trebui să zâmbească sau nu, ori nu știe să zâmbească așa cum ar trebui.

— OK, te las să despachetezi. Se îndreptă de spate, minimalizându-și zâmbetul și îndreptându-se spre ușă.

— Oh, apropo, am o veste, ceva ce nu cred că o să îți placă prea mult.

M-am încruntat curioasă, mai ales că rânjește spre mine.

— Alexandra s-a întors. Spuse și ieși imediat din cameră.

Mi-a luat câteva secunde să procesez informația, m-am ridicat ca ciclonul de pe scaun și am fugit după el.

— Ce?! L-am prins din urmă și l-am întors spre mine. Holul e atât de întunecat, încât abia îi desluşesc trăsăturile, lumina vine doar dinspre uşa deschisă din camera lui Harris... camera mea. Afară se întunecă tot mai mult.

Sirrah râse, eliberându-se din strânsoarea mea.

— S-a întors!

— Ai spus că nu o să se mai întoarcă. Am bătut din picior ca un copil supărăcios. El continuă să chicotească.

— Am spus că nu sunt sigur dacă se mai întoarce, nu că nu se mai întoarce. Mi-am strâns buzele și am lovit peretele.

— Chiar speram să scap măcar de beleaua asta. Am bolborosit, rezemându-mă de celălalt perete, în fața lui. Am tresărit amândoi când un tunet a spart tăcerea. Vine furtuna.

— Și o să stea la tine? am întrebat. Cu greu l-am văzut ridicând din umeri.

— Cam asta a fost cu lupul singuratic. Am bodogănit eu, realizând imediat ce am spus. Vorbesc exact ca o iubită geloasă. Ce naiba m-a apucat?

L-am văzut pe Sirrah zâmbind printre umbre în timp ce se apropia de mine. A ajuns în fața mea, lipindu-mă mai mult de perete. Am înghițit în sec când i-am simțit respirația pe chip. E un alt déjà vu cu Sirrah înlocuitorul lui Harris.

— Chiar dacă o urăşti, tu și Alexandra aveți multe în comun, dar ei nu îi accept toanele așa ca ție.

— Și mie de ce mi le accepți? Am întrebat, aproape șoptind, ridicându-mi privirea spre el și abținându-mă să-i spun să nu mă compare pe mine cu aia. În lumina difuză, nu mai rămâne nicio diferență între el și Harris, și eu alunec iar spre ispită.

— Încă încerc să aflu răspunsul la întrebarea asta. Șopti și el, coborându-și fața tot mai aproape de a mea.

Tunetele crescu în intensitate, dar tăcerea dintre noi devine hipnotizantă. Respirația lui Sirrah pare să îmi paralizeze mintea. Trebuie să mă depărtez de el, să îl împing de lângă mine. Sunt inertă, exact ca el. Nu vreau să merg mai departe în orice ar fi asta, dar

nici el nu o face, doar stă lângă mine, lăsându-mi respirația să i se izbească de chip, așa cum a lui se izbește de al meu. Miroase a mentă, iar parfumul său e unul pe care l-am mai simțit de câteva ori când a stat lângă mine. Un miros dulce, dar bărbătesc.

Eram încă pierdută în aroma parfumul său, și nu mi-am dat seama că fruntea lui a ajuns lipită de a mea. M-am pierdut pentru o fracțiune de secundă și i-am acceptat apropierea, fără să îmi dau seama.

— Poate că știu răspunsul, dar mi-e frică să îl recunosc. Șopti, cu buzele îngrozitor de aproape de ale mele. Nu mai știu despre ce vorbește, împietrisem în fața a ce se întâmplă acum, și trebuie să opresc asta până nu se va ajunge la ceva ce o să regret cu siguranță.

Mi-am întors capul și am respirat adânc, înainte să pășesc spre dreapta și să mă depărtez. Am trecut pe lângă el, privind în jos când un tunet m-a făcut să tresar.

— Nu face asta, Sirrah. Te rog! Am șoptit, simțindu-mă mai îndurerată decât ar trebui să fiu. El nu s-a întors spre mine, a rămas în aceeași poziție, proptindu-și mâna în perete și mi s-a părut că îl văd închizând ochii. Capul lui e aplecat, și devine tot mai întuneric.

Nu mai e nimic de spus și nu cred că vreau să se spună mai multe. M-am întors în camera lui Harris și am închis ușa în urma mea, rezemându-mă de ea și respirând cu greutate. Chiar a încercat să mă sărute? Nu e prima dată când o face, m-a mai sărutat o dată în fața lui Vargon, dar atunci motivul a fost altul, ce nu avea nicio legătură cu sentimentele. Și apoi când eu am încercat să îl sărut, crezându-l Harris, dar el m-a respins. Dar acum... ce a fost asta? Sirrah nu poate să aibă sentimente pentru mine, e imposibil... ieri discutam despre încercarea de a deveni prieteni și acum ajungem aici? E prostesc!

Mi-am scuturat capul, izgonind gândul, pentru că am și așa destule care să îmi mănânce sufletul. Orice ar simți Sirrah pentru mine, indiferent care a fost motivul pentru care m-ar fi sărutat, nu va însemna niciodată nimic pentru mine.

Am aruncat valiza de pe saltea, fără să mai despachetez și fără să mai răspund celor care îmi băteau în ușă. I-am rugat pe V, Ty și Jay să mă lase în pace, am refuzat să mănânc sau să mai ies din camera pe parcursul nopții. Sirrah nu a mai dat niciun semn după ce l-am lăsat pe hol.

Furtuna și-a făcut apariția în cele din urmă, iar eu m-am ghemuit ca un animal rănit în așternuturile lui Harris, pe salteaua ce încă păstrează mirosul de tutun și al parfumului său.

Am început iar să plâng printre tunete și fulgere, dorindu-mi să plec și să mă vârs în viteza mașinii, dar îmi e imposibil acum din cauza vremii.

Încerc, dar nu reușesc să îmi iau gândul de la ce s-a întâmplat cu Sirrah. Și nu știu dacă mă simt vinovată din cauză că l-am lăsat prea mult să se apropie, sau din cauză că, poate, pentru o fracțiune de secundă, mi-am dorit să o facă.

În noaptea aceea, am avut din nou visul cu fetița ce îmi era nepoata, și „bunicul Sirrah", care de data asta a apărut lângă mine, strângându-mă în brațe în fața lui Harris.

13. Sentimente Derutante

Îmi fâțâiam genunchiul sub masă, ținându-mi coatele pe ea și încercând să nu îmi stric coada, trecându-mi degetele prin păr. În fața mea sunt câteva coli albe și două creioane. În ultimele zile am căutat cele mai bune posibilități să îi transmit lui Harris mesajul lui Carter, fără să dau ceva de bănuit oricui ne-ar auzi. Sunt și agitată din cauza unui lucru pe care l-am descoperit astăzi și care îmi face hormonii să țopăie.

Acasă lucrurile merg din ce în ce mai bine, dar încă nu știu cum să îi explic lui Harris că am redeschis pista și service-ul auto. Îmi e teamă că o să se simtă tot mai... uitat, că mergem din nou înainte fără el, dar mai teamă îmi e de faptul că îmi poate citi intențiile de a intra în curse.

Sirrah e o altă problemă. Ceilalți încep să devină îngrijorați din cauza lui, pentru că nu a mai dat niciun semn de luni seara. Chiar dacă am fost ușurată să scap de el prima dată, mai ales după scena jenantă din hol, acum începe să mă sperie dispariția lui. Nu îi stă în fire să dispară așa. La cât era de încăpățânat și hotărât să mă *tragă din norvi*, plecarea asta pare suspectă. Poate că s-a săturat de mine, și nu îl condamn, amândurora ne-ar fi mai bine să stăm departe

unul de altul. Nu vreau să mă simt vinovată pentru plecarea lui, cu siguranță a avut alt motiv, are și alte treburi în afară de dădăceala mea, dar când am decis să îl sun pentru prima dată și am dat de un telefon închis, am început ușor să intru în panică. Însă nu îmi poate sta capul la el acum, am alte probleme mai importante de rezolvat.

Mi-am întors capul imediat ce am auzit ușa deschizându-se în spatele meu, sunt la altă masă acum, în fundul sălii, și sper ca asta să ne ofere un plus de discreție. Inima mea a tresărit imediat după ce l-am văzut, mi-am simțit căldura instalându-se în corp și cu greu am stat la locul meu, așteptându-l să fie adus la mine. I-am sărit în brațe, începând să râd fără să știu de ce, dar nici lacrimile nu lipsesc. M-a strâns cu forța de care îmi era atât de dor și apoi m-a sărutat imediat, brusc și atât de fierbinte, încât mi-au luat foc călcâiele. Limba lui s-a strecurat doar pentru două secunde printre buzele mele, înainte ca un gardian să își dreagă glasul enervat și să ne întrerupă, însă sărutul ăsta o să îmi țină pielea fierbinte ceva timp.

Ne-am despărțit zâmbind și ne-am așezat la masă. Sunt fericită și din alt motiv, unul pe care de-abia așteptam să îl împărtășesc cu Harris.

— Îmi place cum ești îmbrăcată. Zâmbi amuzat spre mine, imediat am început să râd.

— M-am gândit să ne asortăm. I-am făcut cu ochiul, el zâmbi și îmi trase mâinile să le sărute. Azi dimineață am decis să îmbrac un tricou portocaliu, tocmai pentru a mai anima puțin atmosfera între noi.

— Dar ești foarte palidă, iubito, ești bine? Continuă speriat, mângâindu-mi un obraz. Am aprobat repede din cap.

— Da, sunt bine.

Nu vreau să pierdem timpul discutând despre subnutriția mea, așa că am schimbat repede subiectul.

— Am o veste grozavă. M-am aplecat spre el, sărutându-i și eu mâinile. Mă privi curios. Sunt ușurată să văd că ochii lui nu mai sunt atât de roșii și umflați ca data trecută, nu își reveniseră complet, dar un gram de viața părea să se fi strecurat înapoi în obrajii

lui. E ras și părul îi e aranjat, ușor, ușor, revine Harris care a fost odată, iar eu radiez din cauza asta. Harris care a fost înainte, măcar la exterior, dar cu salopetă portocalie. Tatuajele de pe brațele lui ies mult mai tare în evidență din cauza acestei culori.

— Ce e, iubito?

— S-ar putea să reușesc să aranjez o vizită conjugală. Am zâmbit mai veselă decât am făcut-o în ultimele două săptămâni.

Ochii lui Harris se măriră șocați.

— Ce? Iubito, nu cred că eu am dreptul la așa ceva.

— Nu ai, dar am tras câteva sfori. Am șoptit, făcându-i cu ochiul. Nici nu eram conștientă de chestia asta până când o altă vizitatoare, ce a intrat astăzi cu mine, nu a pomenit de vizitele astea. A venit la soțul ei. Am cerut informații în legătură cu asta și mi s-a spus că doar partenerii legați prin căsătorie au asemenea drepturi, însă se fac și excepții, mai ales dacă este oferită o cotizație generoasă. Am rânjit drăcește. Nu mi s-a dat încă un răspuns, am făcut o cerere scrisă și va dura ceva până voi primi un răspuns. O să avem dreptul doar o dată la trei luni, poate și mai rar, dar e totuși ceva, nu?

Ochii lui Harris sclipesc ca două steluțe, chiar mai tare. Zâmbetul ce se forma ușor pe buzele lui după șoc, îmi încălzea inima într-un mod de nedescris.

— E grozav, iubito! Îmi trase mâinile și le sărută. Acum 5 minute mă gândeam că nu o să te mai ating vreodată, acum posibilitatea să o fac o dată la trei luni mi se pare o minune.

Am zâmbit strengărește.

— Fata mea deșteaptă. Se întinse peste masă să mă sărute, dulce și rapid, depărtându-se suficient de repede înainte ca cineva să intervină.

— Ar fi mai ușor dacă am fi căsătoriți. Chiar mi s-a propus asta, dacă ne căsătorim aici, primim dreptul la o vizită pe lună în primul an. Am ridicat din sprânceană, parcă așteptând ca Harris să mă ceară chiar acum în căsătorie.

Zâmbi și își clătină capul.

— Nu aș putea să te leg așa de mine, în locul ăsta. Se strâmbă. Dacă o să mai avem vreodată șansa se ne căsătorim, tu nu o să spui „da" într-o cameră împuțită în penitenciarul ăsta. O să îți ofer totul, sau nimic, știi asta. Îmi trase mâinile și le sărută cu forța. Și mai important de atât, vreau să fiu lângă tine în fiecare secundă după ce vei deveni soția mea, nu să te las singură și eu să mă întorc în celula aia. Suferința noastră ar fi și mai mare așa. Nu o să te leg de mine într-un asemenea fel.

Am privit spre mâinile noastre și am aprobat din cap, chinuindu-mă să nu plâng. Știu că are dreptate, dar ar fi fost plăcut să fiu legată de el așa, pentru că oricum nu mă voi lega de altcineva, însă dacă îi spun asta, mi-e frică că o să răspundă contra mea.

— Dacă te cer eu, o să mă refuzi? Am ridicat o sprânceană spre el, încercând să înveselesc atmosfera. El chicoti.

— Din păcate pentru tine, iubito, cererea mi se cuvine mie, așa că nu o să îți dau voie să îmi iei plăcerea asta. Îmi făcu cu ochiul și am râs ușor.

— O vizită conjugală, hm? Numai la asta o să îmi stea gândul până atunci. Oftă, cu o mutră fericită, dar și în suferință. Am început să râd și i-am strâns mâinile.

— Și mie, mor de nerăbdare să te văd din nou pe dedesubtul salopetei ăsteia. Mi-e dor de Godzilla mea.

Harris chicoti, dar pare și sugrumat de ceva în același timp.

— Habar nu ai cât de dor îi e ei de tine. Cât de dor îmi e mie. Vorbele lui expun suferința pură, iar eu încep să clocotesc pe interior. Numai gândul la atingerile lui îmi trimit fulgere electrice în tot corpul, simt deja excitarea și pulsațiile din feminitatea mea. Pare un secol de când nu m-a mai atins. Trebuie să îmi iau gândul de la asta până nu sar pe el chiar aici.

— OK, până atunci, hai să ne ocupăm mintea cu altceva. Am zâmbit și am arătat spre colile de pe masă. El pare că acum le vede prima dată, probabil pentru că nu și-a luat ochii dintr-ai mei de când a venit aici.

— De ce sunt astea aici? Harris le privi confuz. Mi-am tras

mâinile dintr-ale lui, deşi am urât să fac asta, şi i-am întins o coală şi un creion, iar eu am luat acelaşi lucru.

— Mereu ai spus că o să mă înveţi să desenez, dar nu ai făcut-o niciodată. El mă privi şocat, sper din suflet să nu spună că el nu a zis niciodată aşa ceva.

— Vreau să desenăm. Am continuat eu hotărâtă, făcându-i semne din sprâncene, sperând să înţeleagă. Mă privi câteva secunde, apoi aprobă din cap.

— OK! Spuse încă sceptic, privind spre mine. Am ridicat sprânceana stângă şi i-am făcut semn spre coală, cu subînţeles. Asemenea activităţi sunt permise aici, deşi se frecventează doar în vizitele copiilor. Însă am primit colile şi două creioane atunci când am spus că avem nevoie de o activitate în discuţia noastră, ne va fi mai uşor aşa. La început m-am gândit să scriu pur şi simplu ĂTPAETŞA pe foaie, Harris ar fi reuşit să îl înţeleagă probabil imediat, dar e un grad de risc, pentru că hârtiile rămân aici când eu plec, şi mai mult decât atât, nu ştiu dacă Harris s-ar prinde că ăsta e un mesaj de la Carter. Ar putea crede că e ceva ce îi transmit eu şi că plănuiesc ceva.

— Să desenăm un elan. Am spus, după ce m-am prefăcut gânditoare până acum. Ştii că îmi plac mult. Am minţit zâmbind. Harris mă privi foarte atent, încercând şi el să fie degajat.

— Un cap de elan, îmi va fi greu cu tot trupul. Am râs fals.

— Ca un exponat? întrebă el repede, făcându-mi jocul de-a cugetarea.

— Mhm! Am dat din cap, nepăsătoare, aruncându-i apoi o privire mândră. S-a prins imediat, înainte să încerc măcar să mă străduiesc. M-am abţinut să mă întind să îl sărut.

Am mai schimbat un rând de priviri, pe care le înţelegem unul altuia exact ca pe o conversaţie.

— OK, hai să desenăm un elan atunci, deşi nu va fi uşor. Ridică sprânceana spre mine, însă m-am prins că e doar scamatorie, nu vrea să schimbe desenul, ci să facă totul să pară cât mai natural în joaca noastră de-a coloratul.

— Știi că îmi plac lucrurile grele. Am ridicat sprânceana înapoi spre el. Îmi zâmbi imediat, văd curiozitatea ce arde în ochii lui. Își luă creionul și își trase hârtia mai aproape.

— Ce fel de elan să fie? Blând, dur, mare, bătrân...? Iar vreau să îl sărut. E atât de perspicace. E o întrebare pur banală pentru cineva care nu știe ce se întâmplă aici. Dar eu am fost de față când Carter a făcut analiza amănunțită a animalului pe care l-au împușcat ei doi. Harris caută amănunte să se asigure că ce a înțeles el e bine.

— Unul dur, dar tânăr, capabil să atace vânătorul ce vrea să îl împuște. Am meditat eu, parafrazând vorbele și privind în tavan, prefăcându-mă că gândesc totul acum. De fapt, repet ce spusese Carter, mai ales ultima parte, în care din păcate nu am aflat care dintre vânători l-a împușcat.

Harris zâmbi, aprobând ușor din cap, dându-mi de înțeles că s-a prins.

— Bun, hai să ne apucăm. Încep eu primul, iar tu urmărești ce fac, sau vrei să desenăm în același timp și îți explic pe parcurs?

— Fă tu primul, învăț mai multe dacă te urmăresc atent. M-am întins spre el, nerezistând tentației de a-i da un sărut rapid. Îmi era teamă că nu o să se prindă ce am eu de gând să fac aici, dar și-a dat seama mai repede decât mă așteptam. Normal, faptul că i-am adus coli de desenat i-a dat de bănuit din prima secundă.

Harris s-a apucat imediat de desen, dându-mi indicații din când în când. Eu încerc să fiu cât mai atentă, astfel ca trucul nostru să fie credibil, dar nu rețin mare lucru, iar el desenează mult mai repede decât la un curs normal, nerăbdător să afle ce am să îi transmit, ajutat de minciuna mea că mă prind repede, așa că nu trebuie să deseneze încet.

În câteva minute, exponatul de pe peretele lui Carter era înfățișat pe coala lui Harris, desenat mai stângaci, pe motiv că mă ia încet.

I l-am luat din mână înainte să îl termine și m-am prefăcut ultimă. Sunt puțin, nu o să desenez așa în veci, iar el nici nu s-a străduit prea mult. Am început actoricește să râd.

— Da, asta a fost cu lecțiile mele de desen. În caz că nu îmi îndeși vreun tub de acuarele în fund, nu o să desenez niciodată așa. Am râs eu în continuare, el mi s-a alăturat.

— Am destul timp să te învăț.

— Așa e, da, deocamdată, ia mai fă tu unul ca să mă prind mai bine și eu îl termin pe ăsta. I-am întins altă coală goală, râzând.

— O să mi-l strici. Se prefăcu supărat.

— Ba nu, o să îți fac doar semnătura, promit că aia îmi iese. Am râs iar, mă doare gură de la atâta râs forțat. Harris ridică o sprânceană, așteptând. I-am înhățat creionul și m-am aplecat peste foaie. I-am mâzgălit numele într-un colț, apoi, sub elan am făcut un mic dreptunghi în care am scris „Ălpaetșa" și i-am întins-o.

— Trebuie să recunoști că îți semnez numele mai frumos decât tine. Am continuat conversația. El analiză foaia fix trei secunde, ridicându-și apoi privirea spre mine.

— Nu, zău?! Să *mai aștept* până îmi iese așa, huh? Mi-am abținut zâmbetul. S-a prins!

— Mhm!

— Cine ți-a spus ție asta?

— Vânătorul ce a împușcat elanul ăla. M-am aplecat spre el și am arătat spre desen.

— Eu l-am împușcat. El zâmbi, dar văd forța din zâmbetul lui. Se pare că mesajul ăsta a avut același sentiment pentru Harris ca și pentru mine. Se aștepta la mai mult, la mai mult decât un simplu „așteaptă". M-am străduit să continui să zâmbesc și să nu îmi schimb starea prea brusc.

— Vrei să mai desenăm? Harris îmi susține planul, deși nu mai are niciun chef de desen.

— Nu, nu are rost, sunt fără speranță! M-am întins nervoasă și i-am smuls foaia din mână, începând să mâzgălesc peste desen ca un copil supărăcios, în timp ce mă asiguram că șterg perfect cuvântul ăla. Nu apăsasem deloc, așa că nu s-a imprimat pe partea cealaltă. Filmele polițiste sunt bune la ceva. Harris se prefăcu supărat de gestul meu, rugându-mă să nu îi distrug capodopera, dar îl simt

căzut în gânduri în același timp. Oare el crede în Carter? Crede că, într-adevăr, va încerca să îl salveze?

— Crezi că există vreo speranță? Mi-am ridicat privirea spre el după ce cuvântul a dispărut. Îl întreb de speranța mea de a învăța să desenez, deși mă refer la ajutorul lui Carter.

El se strădui să zâmbească și ridică din umeri.

— O să vedem, iubito! Eu am încredere! Se întinse și îmi luă mâinile. Am zâmbit ușurată imediat. Are încredere în Carter, dar sper să nu spună asta doar de dragul meu, așa cum mă prefac eu fericită de mesajul ăsta de dragul lui.

Ca tot trucul nostru să se termine perfect, am mai mâzgălit câte ceva înainte să dăm foile deoparte. Eu am desenat câteva inimioare cu inițialele noastre, pentru că de mai mult nu sunt în stare, iar Harris a făcut tatuajul de pe gâtul meu, dar nu l-am lăsat să îl termine, mi-am transmis mesajul și acum vreau să îl țin de mână și să mă uit în ochii lui.

— Cum merg lucrurile aici? l-am întrebat.

— Bine, îi-am urmat sfatul și mi-am făcut un prieten. Am zâmbit, dar sunt și speriată. L-am încurajat să continue.

— E un bărbat de 31 de ani ce a intrat pentru jaf. A spart un magazin de bijuterii și a furat câteva, dar a fost prins și condamnat la 10 ani. Nu îl văd prea des, mai ales că nu e în aceeași secție cu mine, dar e un om bun, a furat pentru copiii lui. Soția i-a murit după nașterea celui de-al doilea copil și el a fost concediat pe motiv că pierderea soției l-a făcut inapt de muncă, prea multă suferință. Harris se strâmbă, părând mânios.

— Mă bucur că ai găsit pe cineva cu care să vorbești aici. I-am strâns mâinile și le-am sărutat. El zâmbi.

— Nu vorbim prea mult, iubito, doar când suntem scoși să mâncăm, sau în curte. Atunci e singurul loc unde putem vorbi. Mi-ar fi plăcut să îl am în celulă, cu mine, dar sunt singur acolo.

Inima mea se frânge din nou, simțeam o furie fără limite pentru cei care l-au adus aici. Care l-au închis aici. Pentru binele lui, Carter ar face bine să caute metode să îl scoată pe Harris cât mai repede,

astfel o să îmi dedic restul vieții vânându-l până când o să îl găsesc și o să îl omor cu mâinile mele.

— Tu cum ești? Te-ai împăcat cu tatăl tău? Mi-am strâns ușor buzele la întrebarea asta.

— Nu tocmai. Am ridicat din umeri. Tata m-a sunat de multe ori în ultimele zile, dar din nu știu ce motiv, nu i-am mai răspuns. Situația dintre noi e încă delicată și eu nu pot să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Atâta timp cât continuă să îl urască pe Harris, nu cred că voi mai putea să vorbesc cu el ca înainte. Harris îmi strânse mâinile.

— Iubito, nu are niciun rost cearta asta. Are toate motivele să mă urască. Pune-te în locul lui, eu nu îl condamn cu nimic, poate doar pentru că nu a reușit să te ia de lângă mine când ar fi trebuit.

M-am încruntat la el.

— Nu începe iar cu asta.

El oftă.

— Poate ar fi mai bine să te muți înapoi la el, nu cred că îți face bine să stai singură în casa aia acum.

Am înghițit în sec.

— Ai dreptate, mi-e imposibil să mai stau acasă. Dar nu m-am întors la tata.

Sprâncenele lui se apropiară.

— Adică te-ai mutat deja?

Am aprobat din cap.

— Unde?

— La garaj!

Păru surprins, am oftat și am privit spre altă masă, unde un deținut și iubita lui au aceeași apropiere ca mine și Harris.

— Ți-e bine acolo? Mi-am întors capul spre el și am încuviințat.

— Îmi e bine să fiu în preajma prietenilor. M-am mutat în camera ta. El zâmbi și îmi sărută mâinile. Încerc să nu mă dau de gol cu ce am făcut zilele astea, mai ales cu redeschiderea pistei. Nici faptul că am fost iar arestată și am bătut un polițist nu o să îi facă plăcere să audă.

— Cel puțin am scăpat de Sirrah, o perioadă. Am spus eu înainte să îmi dau seama. La naiba!

— Ce vrei să spui?

— A dispărut! Am ridicat din umeri. De luni seara nu a mai dat niciun semn. Încerc să par cât mai calmă în legătură cu asta, dar oricum sunt.

— Cum adică a-

M-am întins și l-am sărutat înainte să termine ce voia să spună. Am zâmbit, m-am retras ușor, apoi l-am sărutat iar.

— Nu-mi pasă, era un ghimpe în fund. Acum nu mai sunt singură, îi am pe Jay, V și Ty, dacă tot vrei tu să am pe cineva să mă dădăcească. Acum hai să schimbăm subiectul, pentru că nu mai avem mult timp și tu nu mi-ai spus încă cât de mult mă iubești.

Am făcut un botic de cățeluș, Harris l-a mimat și el imediat, strângându-mi mâinile și apropiindu-se de mine până când nasurile noastre s-au lipit, iar Harris îl mângâie pe al lui de al meu. Am chicotit.

— Te iubesc mult, îngerul meu! Îmi pare rău pentru toate suferințele prin care treci din cauza mea. Fața lui se întristă, iar eu mi-am lovit nasul de al lui.

— Vreau declarații de dragoste, nu scuze.

El zâmbi și se aplecă să mă sărute din nou.

— Te simt! Șopti, iar asta m-a topit pe scaun și m-am simțit scurgându-mă sub masă. Nu am mai auzit asta de o veșnicie. Când sunt singur în celula aia, aș minți să spun că mă plictisesc prea mult, nu când mă gândesc la tine, și mă gândesc mereu la tine. Zâmbi, prinzându-mi buza între dinți. Nu pare să ne vadă cineva sau să ne atragă atenția, iar eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Te desenez, îmi imaginez momentele noastre împreună, care slavă Domnului că nu au fost puține. Am zâmbit, mângâindu-mi fruntea de a lui. Deci nu sunt singura care înoată printre amintiri.

— Uneori e dureros, foarte dureros să mă mulțumesc doar cu amintirile, dar te iubesc atât de mult, că durerea asta e amestecată cu imaginea ta și mă ajută să trăiesc în gaura asta de iad. Tu ești

singura pentru care mai trăiesc acum, Katherine. Șoapta lui devenise tristă. Cer prea mult, un minut în care să ne spunem că ne iubim fără să ne provoace suferință?

— Vizita s-a terminat! Spuse gardianul lângă mine. Am suspinat îngrozită. Harris s-a ridicat imediat și m-a tras în brațele lui.

— Te iubesc! Ai grijă de tine, ne vedem marți! Mă sărută rapid, fiind luat de lângă mine înainte ca eu să îi răspund.

Am rămas în loc câteva secunde, apoi m-am lăsat condusă de gardian, spre ieșire, alături de alt grup de vizitatori. Am luat colile pe care desenasem, le-am mototolit și le-am aruncat în coșul de gunoi. Fata pe care o văzusem mai devreme cu iubitul ei, plânge. Cred că fac și eu asta, dar când mi s-au înapoiat obiectele personale și mi-am trecut degetele pe obraji din instinct, am realizat că sunt uscați.

Marți.

Știe deja că îl pot vizita doar de două ori, de ce a ales ultima zi din programul de vizită? Dar probabil e o idee bună, astfel echilibrăm mai bine perioada în care suntem despărțiți. Nu am apucat să îl mai întreb de acel „mai mult", nu mi l-a mai spus de data asta, dar nici nu avea cum, el mi-a zis primul că mă iubește, iar eu nu i-am spus-o deloc. I-am cerut lui declarații, iar eu nu apucat să îi răspund în vreun fel.

Am intrat în mașină și am tras o gură mare de aer, sunt în Ferrariul lui Harris, nu am reușit să îi spun că i-am luat și mașina. Vizita asta mi s-a părut chiar mai scurtă decât prima, probabil din cauza timpului pierdut cu desenul. Am oftat și m-am rezemat de volan. Dacă mi-am pierdut o oră cu Harris degeaba din cauza ta, Carter, o să îți scot intestinele și te sugrum cu ele.

M-am încruntat și m-am ridicat, pornind mașina. Am venit cu V azi-dimineață, pentru ca ea să se întoarcă acasă cu Roșcata mea. 4 ore de condus acum mi se par un chin, mai ales că nu am starea să calc prea mult pe accelerație. Sunt iar amețită, obosită și simt nevoia să vomit micul dejun copios și forțat ce l-am luat azi-dimineață. Am evitat barul lui Riley și am oprit la un fast food, unde am

mâncat mai mult decât am făcut-o în ultimele săptămâni. Am mai trecut odată prin asta, dar atunci nu îmi era atât de foame din cauza drogurilor. Acum am reușit să îmi dau iar organismul peste cap și se pare că o să dureze ceva până voi restabili echilibrul cu el, pentru că mănânc până îmi simt stomacul explodând, apoi mă apucă greața și vărs tot. O anorexie neintenționată.

Când am ajuns la garaj, după 5 ore de condus, pentru că nu am reușit să trec de 80 de kilometri pe oră din cauza durerii de stomac, ceilalți se fâțâiau în jurul mașinilor. Roșcata mea e aici. Arată bine, nu pare să o fi băgat-o cineva în seamă cât timp a zăcut în parcarea aia. Am parcat Ferrariul lângă ea și am coborât, ținându-mă de stomac.

— Cum merge? Am luat o doză de Cola de pe masă și m-am așezat pe canapeaua proaspăt adusă aici. Service-ul nostru începe să arate tot mai bine. Computerele lui Ty fuseseră mutate într-un colț și aranjate într-un mod mai profesional, rampa e acum în mijloc, și multe dintre ustensile sunt agățate sistematic pe pereți. Chiar dacă nu pare, știu că au aici tot ce le trebuie pentru a repara orice tip de mașină.

— Perfect! Pista o deschidem mâine seară, majoritatea sunt entuziasmați să se întoarcă în curse. Azi am pus câteva afișe prin oraș, pentru service, dar trebuie să avem grijă, nu am obținut încă autorizație. Răspunse Ty.

— Crezi că o s-o obținem? am întrebat, sorbind o gură din sucul acidulat. Nu cred că o să îi placă stomacului meu sensibil.

— Nu se știe. Având în vedere antecedentele noastre, se prea poate să nu.

— Atunci, dă-i dracu', o facem și fără autorizația lor. Și dacă rămânem la mașinile celor de pe pistă, tot o să câștigăm ceva, probabil de acolo o să ne scoatem majoritatea profitului. Ei ne sunt considerați prieteni, le reparăm mașinile în familie, nu e o afacere. Rânji Jay, întinzându-se lângă mine, pe canapeaua veche, adusă din garajul de pe pistă, din piele maronie și cu zeci de arsuri de la scrumul de țigară.

Am oftat și mi-am întins picioarele pe un scaun în fața mea.

— Ceilalți ar vrea să ne ajute, Jason și Austin mai ales. Mike și Ken o fac probabil din prietenie și pentru că noi le refuzăm ajutorul financiar.

M-am strâmbat și am luat o țigară din pachetul de pe masă.

— Mike se pregătește de nuntă și Ken vrea să plece în Japonia, mai bine îi lăsăm să își vadă de ale lor. Am eliberat fumul printre buze, simțindu-mă ciudat de iritată.

— Asta am spus și eu. Mă susținu Jay. Nu mai e distracție ca înainte, aici o să muncim. Pot veni pe pistă, dar service-ul e treaba noastră. Oricum, niciunul nu se pricep la reparat mașini.

— Nici tu nu te prea pricepi. Râse Ty. Jay se strâmbă la el.

— Mai bine decât ei, oricum.

— Ty și Harris erau baza în reparații, e bine că te mai avem pe tine. V îi dădu un cot lui Ty. M-am străduit să îmi abțin orice reacție.

— Poate frățiorul geamăn se pricepe și el. Nu așa sunt gemenii ăștia? Fac totul la fel. Jay încearcă să fie amuzant, i-am aruncat o privire urâtă.

— Chiar dacă ar fi așa, Sirrah pare că s-a cărat. V luă și ea o țigară, eu am privit în podea câteva secunde.

— Încă niciun semn de el? am întrebat. Toți clătinară din cap în negare.

Mi-am terminat țigara, continuând să privesc în jos, fără să mai ascult conversația celorlalți. Ceva nu e în regulă cu Sirrah.

— Eu mă duc să dorm puțin, drumul ăsta m-a stors de puteri. M-am ridicat de pe scaun și m-am îndreptat spre scări.

M-am trezit iar la 4 dimineața, dar nu a fost tocmai o trezire, pentru că nu am dormit prea mult, oricum. Sunt frântă de oboseală, dar dispariția lui Sirrah mă sperie tot mai tare. 5 zile și încă nu a dat niciun semn. Ar putea să răspundă la un afurisit de telefon, să ne spună să îl lăsăm în pace, dar măcar să știm că e teafăr.

Am închis ușa camerei lui Harris și mi-am scos telefonul. L-am apelat. Același rezultat: telefonul îi e închis.

Am închis și am încercat iar, furioasă. În cele din urmă, am decis să îi las un mesaj.

— Sirrah, te rog, răspunde! Am închis și m-am aruncat pe saltea. Sunt prea obosită chiar și să mă schimb, iar tricoul ăsta portocaliu nu îmi place deloc, dar am adormit înainte să mă pot ridica să îl dezbrac.

Când am deschis ochii, soarele începea deja să apună. M-am întins printre cearșafuri, bâjbâind buimacă după telefon. E aproape 8 seara. Am căscat zdravăn și mi-am întins brațele, amintindu-mi brusc de Sirrah. Mi-am verificat iar telefonul, nu am niciun apel sau mesaj.

M-am înfuriat brusc și m-am ridicat de pe saltea, amețind din cauza asta. L-am apelat, știind că nu îmi va răspunde, dar o să îi las un mesaj să îl usture.

Am așteptat beep-ul și m-am dezlănțuit.

— Nu pot să cred că ești atât de imatur, după toată dădăceala pe care mi-ai făcut-o mie. Ți se pare inteligent ce faci tu acum? Pleci fără să spui un amărât de cuvânt. Ai impresia că poți sta pe capul meu cum și cât ai tu chef, să încerci să mă săruți, apoi să pleci ca un nemernic, fără să dai o explicație? Poate că ai o treabă importantă, dar nu îmi pasă, poți să răspunzi la nenorocitul ăla de telefon. Nu îmi pasă că ai agățat vreo obsedată sexual ce te ține în pat de 5 zile, sau Alexandra vrea să recupereze timpul pierdut. Ai dat impresia că vrei să te implici în viața mea, poți s-o calmezi 5 secunde și să îmi trimiți un mesaj cu „Adio și du-te dracu!", ca să știu că ești viu și nu zaci măcelărit prin vreun canal, pentru că din partea mea, nu ai decât să pleci pentru totdeauna.

Am închis telefonul și l-am aruncat pe saltea. Sunt atât de nervoasă, încât respir de parcă am alergat un kilometru fără oprire.

— Nemernic afurisit! Am înjurat, dezbrăcându-mi tricoul portocaliu și aruncându-l pe jos. Îi dau timp până când fac un duș și mă schimb, apoi mă duc direct peste el.

30 de minute mai târziu, părul îmi era uscat, eram îmbrăcată într-o pereche curată de blugi și un maieu negru. Mă pensasem și îmi făcusem manichiura.

Niciun mesaj.

Am strâns din dinți, am încălțat bocancii, mi-am luat geaca de piele și am coborât jos. Fără să le dau o explicație celorlalți, am urcat în mașină și am ieșit din garaj.

Toți îl considerăm plecat, dar nu cred că prea multă lume știe unde stă Sirrah, sau îi interesează într-atât încât să meargă până la el să verifice. Faptul că nu răspunde la telefon e de ajuns să se înțeleagă că s-a cărat. Nu și pentru mine. O să intru cu forța în apartamentul ăla și nu îmi pasă în ce stare îl găsesc sau în a cui companie, o să îi învinețesc ochii. Spre norocul lui, ar face bine să fie leșinat în baie, altfel nu scapă de furia mea. Nu poate să facă pe șeful meu și să îmi impună condiții, apoi să dispară de parcă eu aș fi un loc de muncă, iar lui i s-a terminat contractul sau a intrat în concediu. Nu că mi-ar fi dor de dădăceala lui, dar el e cel ce se oferea să îmi fie prieten săptămâna trecută, acum dispare de parcă l-a înghițit pământul.

Am oprit în parcarea subterană a clădirii și m-am îndreptat spre lift. Pașii mei apăsați îmi demonstrau cât de furioasă sunt. Înainte să îmi dau seama, eram la ușa lui, bătând mai tare decât era politicos.

— Sirrah, deschide ușa. Am bătut cu pumnul în ea.

— Nu plec de aici până nu deschizi. Am bătut iar.

— Sirrah, jur că îți sparg nenorocita asta de ușă dacă nu mă lași să intru. Am bătut mai tare, folosindu-mi piciorul acum.

Când mă pregăteam să lovesc iar, ușa s-a deschis și eu am lovit în gol, aproape nimerind persoana din spatele ușii. M-am retras la timp, înainte să învinețesc un ochi, deși nu ar fi fost rău, având în vedere cine mi-a deschis.

— Ce dracu' cauți aici? Alexandra se încruntă la mine. Mi-am menținut calmul, nu cu ea am treabă, dar dacă ea e aici, este foarte probabil să fie și Sirrah. Am analizat-o rapid, nu pare că am smuls-o din pat, dintr-o partidă erotică.

— Vreau să vorbesc cu Sirrah.

Își dădu ochii peste cap, parcă sătulă de subiectul ăsta.

— Nu e aici!

Mi-am strâns buzele.

— Atunci unde e?

— De unde dracu' să știu eu? Nu sunt mă-sa să îmi spună unde pleacă și când se întoarce.

Încerc să îmi mențin calmul, nu plec de aici până nu verific tot apartamentul. Am intrat, forțând-o să deschidă ușa mai mult și am trecut pe lângă ea, înaintând pe hol.

— Ce dracu' crezi că faci? Ieși afară din casa mea. Se revoltă Alexandra în spatele meu.

— Nu e casa ta! Am mormăit, intrând în sufrageria goală, unde televizorul rula un serial pe Netflix. O cutie de pizza și mai multe doze de bere sunt aruncate pe canapea. Și tipa asta se înțelege cu bucătăria tot ca Sirrah.

Am intrat în celălalt hol și am luat toate camerele la rând, strigând furioasă numele lui Sirrah. Când am intrat în dormitorul lui și l-am găsit gol, un nod mi s-a urcat în gât. Aici e un dezastru complet, toate lucrurile sunt împrăștiate, laptopul spart, așternuturi aruncate...

— Dacă te-ai convins că nu îl sechestrez, pleacă dracu' din casa mea? Alexandra apăru țâfnoasă lângă mine.

M-am întors furioasă spre ea.

— Unde e?

— Ești proastă sau te prefaci? De câte ori să îți spun că nu știu?

M-am repezit spre ea și i-am prins brațul.

— Locuiești cu el în casă, dacă avea de gând să plece, trecea măcar pe aici să își facă bagajele. Spune-mi unde e. Furia din ochii mei pare că a convins-o să nu se angajeze într-o păruială cu mine acum. E conștientă că mi-am pierdut câteva țigle de pe casă, în ultima vreme.

Se trase din strângerea mea și merse lângă dulapul lui Sirrah. Îl deschise și îmi făcu semn înăuntru.

— Ți se pare că și-a făcut vreun bagaj? Camera e vraiște, dar nu a luat nimic.

Mi-am strâns buzele, privind hainele lui Sirrah, aranjate neglijent în dulap.

— Uite, ca să scap dracu' de tine, îți spun ce știu. Luni seară a venit acasă, era un pachet de nervi, nu sunt sigură, dar părea că plânsese. Nu mi-a spus un cuvânt, s-a închis în camera asta și câteva ore a urlat și a făcut dezastrul ce îl vezi aici. Apoi a plecat pe la miezul-nopții și dus a fost. De atunci nu mai știu nimic de el, are telefonul închis și nu îl cunosc pe Sirrah suficient ca să știu unde pleacă când are draci. Dar văzându-te aici așa disperată, presupun că are legătură cu tine.

M-am încruntat și am privit-o furioasă.

— De ce ar trebui să aibă legătură cu mine?

— Nu știu. Tu să îmi spui. Alexandra își puse mâinile în sân, privindu-mă acuzator, dar și batjocoritor.

Am scrâșnit din dinți și m-am întors spre ușă, ieșind ca un vârtej din apartament, fără să îi mai spun nenorocitei vreo vorbă. Sunt nervoasă, așa că am luat-o pe scări, să îmi consum energia și să nu îi acord Alexandrei șansa să îmi dea altă replică batjocoritoare cât așteptam după lift.

Până am ajuns înapoi acasă, nervii mei s-au calmat și regretele le-au luat locul. Acum sunt sigură că Sirrah a plecat din cauza mea.

M-am închis în cameră, fără vreo idee unde aș putea să îl caut. Poate s-a întors acasă, dar nu are o altă casă. Casa lui e aici.

M-am învârtit în încăpere până când mi s-a făcut rău, am încercat să îl sun din nou, cu același rezultat. Am scormonit prin minte locuri despre care mi-a spus că îi sunt dragi, sau că îl calmează – nu există așa ceva. M-am gândit la Harris unde se duce când e nervos, dar nu îi pot compara. Când Harris a dispărut, s-a dus la mormântul mamei sale, dar Sirrah e dispărut deja de 5 zile, nu poate sta acolo atât de mult.

L-am apelat și i-am lăsat alt mesaj:

— Sirrah, te rog, răspunde la telefon. Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme, eram nervoasă, dar începi să mă sperii. Alexandra a spus că ai plecat luni seară după... te rog, răspunde, sau trimite-mi un mesaj că ești bine.

Am închis, trăgându-mi nasul. Am răsuflat adânc și m-am trântit pe scaunul de la birou. Asta îmi mai lipsea.

Am nevoie de ceva să îmi distrag atenția, așa că plicul cu poze încă nedeschis de pe birou, a picat la fix.

L-am desfăcut imediat, scoțând teancul de poze și închizându-mi ochii imediat după asta. Mi-am întors capul, oftând și încercând să mă calmez. Prima poză e cea cu mine și Harris la bal, purtând coroanele. Zâmbetul meu pare atât de aiurit, de parcă eram drogată. Numai drogații zâmbesc cu atâta energie, dar eu eram drogată de Harris, care, de asemenea, zâmbea lângă mine, ținându-mi talia în brațele sale. Îmi aduc aminte replica lui, că am noroc că mă iubește, ca să facă o poză purtând chestia aia pe cap. Era atât de superb, în costumul lui negru și șuvițele de păr ude, la fel ca mine, care arătam de parcă jumulisem un stol de vulturi.

Ochii mei au deja lacrimi, dar și zâmbesc, privind o cu totul altă versiune a noastră. Cu câteva zile înainte ca totul să fie distrus. Următoarea poză e la fel, dar suntem toți în ea. Apoi alte zeci de poze pe care eu și Harris le-am făcut separat cu prietenii noștri, în cea cu Nicky se vede că nivelul de alcoolemie îmi crescuse rău de tot, pentru că râdeam ca o tembelă. Apoi cele de pe terenul de fotbal, unde am ieșit toți în ploaie, iar eu fugeam desculță ca una din zânele alea din filmele pentru copii, ce zburdă pe curcubeu. Purtam coroana lui Harris. Cea în care Harris m-a prins și m-a învârtit până m-a luat amețeala. Scurta partidă de fotbal pe care am jucat-o. V furând mingea și fugind cu ea în brațe pe tot terenul, cu noi în urma ei.

M-am trezit râzând fără să îmi dau seama. Dar apoi au venit cele de la absolvire, unde lipsa lui Harris e atât de evidentă în expresia mea, încât par cu totul altă persoană. M-am uitat repede la toate, nu zâmbesc în niciuna, nu sunt fericită în niciuna, ci pierdută. Am comparat o poză de la bal, unde el mă ținea în brațe și avea fața îngropată în părul meu, iar zâmbetul meu părea să îmi râneasă colțurile gurii - cu cea în care am primit diploma de absolvent, tristă și lipsită de viață. Înainte și după Harris.

Am pus pozele pe birou și am tras o gură mare de aer, coborându-mi capul în palme.

Am ieșit din cameră și am coborât în garaj, căutând unul din semicartoanele pe care Ty le-a folosit să deseneze anumite schițe și le-a atârnat pe pereți. Am luat unul, un scotch și un marker negru.

Am urcat înapoi în cameră, am luat toate pozele și m-am aruncat cu ele pe saltea. Am îndoit o margine a cartonului, ajutându-mă de ea să trag o linie pe jumătate. Am luat pozele de la absolvire și le-am lipit în prima jumătate, fără să fiu atentă la modul în care le aranjez, dar cea cu mine și Harris purtând coroanele, am fixat-o în mijloc. Apoi cele de la absolvire le-am lipit în cealaltă parte. Am luat markerul și am scris în mijlocul coloanelor, cuprinzându-le pe amândouă. Am scris lucrul ce mi se părea acum mai mult decât adevărat, ce descria viața mea. Cuvintele sunt așezate pe mai multe rânduri, astfel că textul ajunge până jos, perfect între etapele mele de „Cu el" și „Fără el".

Am luat cartonul și l-am lipit pe perete deasupra biroului, folosindu-mă de benzi lungi de scotch, astfel încât să văd în fiecare zi când mă trezesc, cum am fost înainte și să nu uit asta.

După cină, am rămas cu ceilalți în sufragerie, unde cursa de mâine-seară radia entuziasm în jur, dar eu nu pot să mă bucur prea mult alături de ei, pentru că încă aștept un telefon.

După ce am dormit toată ziua, noaptea mi-a rămas din nou albă, perpelindu-mă pe saltea, aprinzând și stingând veioza de zeci de ori, învârtindu-mă prin cameră, cu remușcările ce mă cuprindeau tot mai mult.

La miezul-nopții, l-am sunat din nou. După beep, nu am închis, dar nu am transmis niciun alt mesaj. Am luat o gură de aer și m-am așezat pe scaun, lăsând secundele să treacă înainte să mă hotărăsc ce să îi spun.

— Sirrah, știu că ești supărat pe mine și îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat luni seara... Trebuie să mă înțelegi, nu pot să trec peste el, indiferent ce... aș simți pentru tine. Credeam că aș fi fericită dacă tu ai pleca și m-ai lăsa în pace, dar nu sunt. Ai devenit

stâlpul meu de susținere, tu te-ai oferit pentru asta, așa că nu poți să mă părăsești așa, acum. Știu că ți-am dat atâtea motive să mă urăști și nu ai nicio obligație să rămâi alci, sau să mă ajuți, dar am nevoie de tine. Te rog, întoarce-te înapoi.

Am șoptit la sfârșit și am închis telefonul, realizând că îmi dăduseră deja lacrimile. Le-am șters și mi-am trecut mâna prin păr. De ce mă simt așa? Ar trebui să răsuflu ușurată, nu neapărat pentru că am scăpat de dădăceala lui, ci pentru că am scăpat de reflexia lui Harris umblând în jurul meu. Sirrah mi-a intrat cumva pe sub piele și oricât de liniștită aș fi fost zilele astea fără el, acum începe să îmi lipsească. Am fost prea ocupată să îmi dau seama, dar îmi e dor de el, și nici măcar nu știu de ce îmi e dor, mai exact. Ce îmi lipsește din el? Știu că Sirrah nu înseamnă nimic pentru mine, îl iubesc doar pe Harris, dar, atunci, de ce îmi e acum dor de Sirrah?

M-am lăsat în spate pe scaun și am oftat, citind iar în gând fraza ce o scrisesem pe carton, care nu e doar descrierea vieții mele, ci un adevăr general:

„Viața e perfectă când trăiești în Paradis, dar mai devreme sau mai târziu, va trebui să deschizi ochii și să realizezi că Paradisul nu există. E doar ladul deghizat în ceea ce îți dorești tu."

14. Clacaje

Oricât s-ar fi fâțâit V în jurul meu, nu aveam chef de prea multă fandoseală în seara asta. I-am refuzat hainele sexy și am rămas la stilul meu: pantaloni scurți de blugi, negri, alături de un maiou de aceeași culoare și bocanci. V m-a numit „ucigașă de senzualitate". Părul l-am îndreptat și cel puțin am mulțumit-o cu machiajul negru și cu maioul strâmt ce scoate puțină senzualitate prin decolteu. Seara asta e specială... reîntoarcerea racerilor, după cum spune ea, dar chiar dacă a fost ideea mea, cred că sunt cea mai puțin entuziasmată de aici.

Pe pistă e mai multă agitație decât am văzut vreodată, toți se bucură că s-au întors la locul de baștină. Pentru mine... e ca un puzzle cu o piesă lipsă. Oricât de frumos ar fi, doar partea incompletă îmi atrage atenția. Iar piesa lipsă e Harris și mă enervează să văd că nu prea observă nimeni asta.

Poate e de vină și ziua asta și faptul că am decis în cele din urmă să îi răspund tatălui meu la telefon. Am reușit să îmi recunosc că, oricât de dureros ar fi, el are tot dreptul să se comporte astfel, așa că am avut parte de un prânz liniștit în oraș, după mult timp, în care am discutat tot. Absolut tot.

Dacă tot am luat decizia să vorbesc, măcar să descarc totul de pe suflet. Harris e închis, nu e nimic ce tata poate face mai rău de atât.

Mă așteptasem la crize, transpirație și poate un atac de inimă, tocmai aveam de gând să îi spun că am avut o relație cu un traficant de arme... dar am uitat de faptul că tata a cercetat pe cont propriu amănuntele, mai ales după ce a aflat că Harris a fost închis. A venit la întâlnire așteptându-se la ce e mai rău.

Discuția cu el s-a terminat în condiții amiabile, lucru la care nici nu speram. Indiferent care sunt părerile lui și adevăratele reacții pe care voia să le afișeze la ce i-am spus, a mascat totul și a tratat subiectul cu un calm exagerat. Mi-a promis că tot ce a aflat acum rămâne între noi. Probabil se consolează cu faptul că subiectul e încheiat, nu are rost să se mai certe cu mine odată ce totul s-a terminat. Harris e închis, relația noastră e compromisă, într-un târziu, eu o să trec mai departe și o să uit de infractorul pe care l-am iubit, așa că el a acoperit totul și a ascuns mizeria sub covor, dorindu-și să facă pace cu mine. Iar eu am acceptat asta, pentru că îmi doresc liniște între noi la fel de mult ca el.

— Uite cine e aici! V mi-a atras atenția, arătând cu capul în mulțime. Alesesem să îmi conduc Roșcata, oricum nu o să concurez în curse în noaptea asta, așa că nu are rost să atrag atenția asupra mea conducând mașina lui Harris. Îmi imaginez ce efect ar fi avut în mulțime.

Capul meu s-a ghidat spre direcția pe care mi-o dăduse ea și, pentru câteva secunde, un val de căldură mi-a străbătut corpul din cauza șocului.

M-am pierdut în fantezie, pe moment, imaginându-mi că e el. Dar e celălalt. Sirrah e rezemat de laterala mașinii lui, sorbind dintr-o cutie de bere în timp ce vorbește cu doi băieți, dar ochii lui erau pe mine înainte ca eu să îl observ.

V ridică o sprânceană obraznică spre mine, am lovit-o în abdomen cu dosul palmei și am pornit spre nemernicul ce mi-a făcut peri albi în ultimele zile, dar ciudat e că nu sunt pusă pe scandal. Mi-am îndesat palmele în buzunarele din spate ale pantalonilor

când am ajuns în fața lui, ăsta e un semn clar că nu prea știu ce să spun.

— Hei! L-am salutat simplu. El rămăsese în poziția lui, dar cei doi băieți s-au retras discret.

— Hei! Îmi întoarse salutul în aceeași manieră. L-am privit uimită, mă așteptam la mai multe explicații, deși nu i le-am cerut.

— Unde naibii ai fost? am întrebat, simțindu-mi mânia zvâcnind. Sirrab privi în mulțime și luă o gură de bere, într-un mod foarte nonșalant.

— Am avut treabă!

Vreau să îl plesnesc atât de tare, încât să îi intre metalul de la doza aia afurisită în dinți.

— Asta e tot?! Ai avut treabă? Atât de multă treabă încât nu ai avut timp să răspunzi la telefon?

El își întoarse privirea spre mine, dându-mi de înțeles că mi-a auzit foarte bine mesajele, dar le-a ignorat.

— De ce te agiți așa? Credeam că vrei să scapi de mine.

Furioasă pe calmul său fals, i-am dat peste mână, trântindu-i doza de bere pe care voia să o ducă iar la gură. Furia lui o prinse repede pe a mea.

— Dacă ai de gând să fii nesimțit, mă pricep și eu la asta.

El se desprinse de mașină și păși în față, ajungând la câțiva centimetri de mine. M-a enervat faptul că trebuie să îmi dau capul pe spate ca să îl privesc în ochi.

— Ai chef de ceartă, Kath?

— Da, dacă nu îmi spui unde ai fost săptămâna asta și de ce nu mi-ai răspuns la telefon.

— Ți-am răspuns: am avut treabă. Nu trăiesc doar din respirație, să știi.

M-am uitat încruntată la el, până acum nu m-am gândit niciodată de unde își câștigă Sirrah veniturile după plecarea lui Carter. Dar acum știu că minte.

— Chiar atât de grea a fost treaba asta? am întrebat ironică.

— Da!

— Mhm, îmi dau seama după cum ți-ai distrus camera. Mi-am pus mâinile în sân, afirmația mea a avut efectul dorit, încruntătura lui a apărut imediat. Poartă blugi negri și un tricou de aceeași culoare, ceea ce îl asemănă perfect cu Harris.

— Ce ai căutat la mine acasă?

— Crezi că doar tu ai dreptul să dai buzna peste mine când ai chef?

Bufnind de furie, trecu pe lângă mine, dar nu am de gând să îl las să scape așa ușor. L-am prins de încheietură și l-am întors spre mine, într-o mișcare pe care și el mi-a aplicat-o de multe ori. Însă nu rezolv nimic cu el certându-ne, mai ales aici.

— Sirrah, spune-mi de ce ai plecat?! Am cerut calm de data asta. Din cauza mea? El oftă, abordând calmul, la fel ca mine.

— De ce crezi că a fost din cauza ta? În lumina de neon, ochii lui negri sunt îngrozitor de întunecați, dar nu mai sunt furioși.

— Nu știu, tu să îmi spui. După ce s-a întâmplat la garaj... am lăsat fraza neterminată, trăgând o gură mare de aer.

— Nu s-a întâmplat nimic, Kath! Aroganța lui e atât de falsă, încât nu a reușit să mă enerveze deloc.

— Măi, măi, măi, ce avem noi aici! Am tresărit ușor, auzind o voce cunoscută. Jason apăruse lângă noi.

— Noul Demon de pe pistă! Urlă acesta, făcându-mă să țâșnesc de data asta și m-am lipit de pieptul lui Sirrah. Urletul era menit să le atragă atenția tuturor.

M-am încruntat la Jason, dar înainte să mă iau de el, Sirrah mi-a luat-o înainte.

— Care dracu' e problema ta?

— Problema mea ești *tu*! Îl confruntă Jason, Sirrah vru să păsească spre el, dar l-am oprit și i-am așezat mâna pe abdomen.

— Ooooh, se pare că nu i-ai luat doar locul lu' frate-tău pe pistă, ci și iubita. Îl batjocori Jason, făcând o mare parte din cei din jur să râdă. Știu că nu l-a plăcut niciodată pe Sirrah, dar întrece măsura.

— Încetează, Jason! L-am avertizat tăcut. Privirea lui se întoarse batjocoritoare pe mine.

— I-ai cedat deja locul lui Harris în pat? Presupun că nu e mare chestie, doar arată la fel, nu? Nu am avut timp să procesez insulta lui Jason, Sirrah a trecut atât de repede pe lângă mine, încât mi-a învolburat părul în jurul feței. Până când l-am îndepărtat, Jason era deja la pământ iar Sirrah tăbărâse pe el. Am tresărit în spate și mi-am pus mâinile la gură, nu e o luptă între ei, pentru că nu își împart amândoi lovituri. Sirrah prinsese gulerul lui Jason, ridicându-l de la pământ suficient cât să îi lovească fața, fără oprire. Orice încercare de împotrivire a lui Jason era în zadar.

— Sirrah, oprește-te! Am țipat înspăimântată, când fața lui Jason se umplea de sânge. Am privit în jur, nimeni nu îndrăznea să intervină, dar Austin și încă un băiat au căpătat curaj și au prins brațele lui Sirrah, trăgându-l de pe Jason. L-am privit înspăimântată, tremură de furie din toate încheieturile, se zbate în mâinile celor doi și urlă din toți rărunchii. Dacă scapă, o să îi smulgă capul lui Jason. L-am văzut de multe ori pe Sirrah furios, dar niciodată într-un asemenea fel.

S-a luptat cu cei doi și a reușit să îl lovească pe Austin cu cotul în stomac, acesta l-a eliberat și Sirrah și-a folosit mâna liberă să îl lovească cu pumnul în față pe celălalt. Cu apărătorii săi la pământ, Jason e fără scăpare în fața lui Sirrah. Îl privește de jos, incapabil să se ridice, și înainte ca Sirrah să se năpustească iar asupra lui, instinctele mele au acționat înainte să gândesc și am pășit în calea lui, formând un paravan în fața lui Jason.

— Sirrah, nu! După ce mi-am auzit glasul, mi-am dat seama cât de tare tremur. Ochii lui Sirrah s-au înfipt într-ai mei, poate să facă un atac de cord din cauza furiei. Venele de pe gâtul și tâmplele lui se umflaseră atât de tare, încât riscau să îi explodeze pe sub piele.

— Sirrah, te rog!

— Dă-te la o parte, Katherine! Pumnii lui s-au strâns, în momentul ăsta nu exclud situația în care pot fi și eu eliminată exact ca Austin și celălalt băiat.

— Nu! M-am menținut pe poziție, deși îmi simt inima pompându-mi până în gât. Sirrah își scrâșni dinții, privind spre Jason,

în spatele meu, și exact când credeam că o să mă dărâme ca să ajungă la el, s-a repezit spre mașina lui și a fost înăuntrul ei cât am clipit de două ori. Nu sunt în stare să țin pasul cu el nici urmărindu-l cu privirea, a accelerat și a trecut pe lângă mine, la distanță de câțiva centimetri între coapsa mea și portieră.

Agitația a început imediat ce el a plecat, i-am urmărit mașina dispărând într-un nor de praf.

Reacționând din nou înainte să gândesc, am fugit spre mașina mea, intrând la volan și accelerând în urma lui. Am auzit-o pe V strigându-mi numele înainte să las pista aia nenorocită în urmă. Cu siguranță nu așa mi-am imaginat noaptea asta.

Am reușit cu greu să mă țin după Sirrah în aglomerația de pe autostradă, apoi mi-a fost mai ușor când a intrat pe cea din pădure. Am încercat să îl sun, dar ca în ultimul timp, nu mi-a răspuns.

Mașina lui gonește nebunește, îmi simt inima bătând în piept și încerc să îmi amintesc de ce am fost capabilă în seara când am luat mașina lui Harris, dacă am putut atunci, pot și acum și nu o să îl las sub niciun chip să îmi scape. Am impresia că nu o să îl mai văd mult timp după asta dacă pleacă din nou, sau face vreo altă prostie. Faptul că drumul e lipsit de alte mașini mă ajută să apăs pe accelerație cu mai mult curaj, dar întunericul din jur e un inconvenient. Sirrah îmi semnaliza încontinuu, simt injuriile și țipetele lui în luminile ce pâlpâie, spunându-mi să îl las în pace. Nici el nu m-a lăsat pe mine când am injurat și amenințat în același fel. De asemenea, el nu m-a menajat pe mine, așa că nici eu nu o s-o fac cu el. Nu avea să se oprească, știu deja că singurul lucru ce l-ar putea opri acum ar fi golirea rezervorului, dar nu pot să gonesc după el până atunci. Nu o să oprească pe dreapta să stea de vorbă cu mine, nu o s-o facă pentru că nici eu nu aș face-o în locul lui. Ca să îmi dau seama care e comportamentul lui Sirrah, nu trebuie să îl compar cu fratele său, ci cu mine. Harris e mult mai cerebral, ar opri și ar suporta confruntarea, și-ar vărsa furia, dar ar și asculta, eu și Sirrah nu suntem atât de stabili ca el, când vedem roșu în fața ochilor, nimeni și nimic nu mai are acces la noi. Așa că să îl urmăresc pe Sirrah și să îl rog

să oprească, nu o să funcționeze. Trebuie să îi distrag atenția. Și în cazul ăsta, mă tem că singura modalitate să îl distrag de la furia lui e să i-o îndrept spre altceva. Eu sunt singurul lucru disponibil acum, dar dacă e furios pe mine, o să îl pot calma mai repede. Acum e furios pe nenorocitul de Jason, gândurile îi sunt pângărite de cuvintele lui, trebuie să îi îndrept atenția spre altceva.

Strângându-mi dinții, am apăsat pe accelerație și am trecut pe lângă el fără să îi mai fac vreun semn. Am privit spre pădurea din jurul meu și am avut grijă să mă mențin în fața lui Sirrah, care cu siguranță se gândește acum că vreau să mă pun în fața lui și să îi blochez drumul. Dacă aș fi în locul lui, aș intra direct în afurisitul ce nu îmi dă pace, deci asta nu e o idee bună. Îmi întorceam deseori capul de la drum, spre cele două părți, căutând o despicătură între copaci și, după câteva sute de metri traversați în nici două minute, am văzut drumul din față. Era cât pe ce să trec de el, aveam peste 200 la ora acum vreo 10 minute, acum nu mai pot să îmi împart ochii și acolo. Am cotit la stânga, într-o curbă ce m-a propulsat în centură, mulțumind lui Dumnezeu că nu e o fundătură, ci un adevărat drum bătătorit, creat probabil de camioanele de lemne. Nu avusesem timp să verific înainte să cotesc. Am apăsat pe frână în timp ce reduceam drastic viteza, privind în oglinda retrovizoare, temându-mă că Sirrah o să treacă pur și simplu mai departe și nu o să vină după mine, dar am văzut farurile mașinii lui aparând imediat în spatele meu. Am respirat ușurată. Acum nu trebuie decât să îl trag cât mai departe de planul lui, altfel o să mă bage înapoi în mașină și să plece înainte ca eu să apuc să îi vorbesc. Dacă opresc acum, o să îmi spună că sunt nebună și o să își vadă de drumul lui, trebuie să îi dovedesc că într-adevăr sunt nebună.

Mașina lui se apropie periculos de mult de mine, îi citesc furia din felul în care o conduce, claxonează nebunește și imediat m-a sunat pe mobil, dar nu i-am mai răspuns. Cu siguranță drumul ăsta nu e potrivit pentru automobilele noastre, Roșcata protestă mânioasă din cauza nămolului și a denivelărilor, dar am apăsat accelerația și m-am depărtat de el. Sunt sigură că deja o mare cantitate din

furia lui e canalizată asupra mea, punându-l pe planul doi pe Jason. Pot să mă descurc cu ceva ce are legătură cu mine. Mă pricep mai bine să înfrunt furia oamenilor decât să îi consolez.

Spre norocul meu, luna plină e un ajutor divin în drumul nostru periculos prin mijlocul pădurii. Am oprit brusc mașina și am întors-o spre stânga, în derapaj, luminând mai bine pârâul pe lângă care treceam. Înainte ca Sirrah să mă ajungă și să pună mâna pe mine, am ieșit din mașină și am fugit printre copaci, spre fluentul calm, ce pare să aibă debitul peste limită din cauza ploilor de săptămâna asta. Am mulțumit cerului că port pantaloni scurți, așa că am descălțat repede bocancii și am băgat piciorul în apă exact atunci când mașina lui Sirrah s-a oprit, iar glasul lui a urlat numele meu. Mi-am făcut curaj și am înaintat în pârâul liniștit, apa abia îmi ajungea la genunchi, dar devine mai adâncă, așa că m-am oprit și m-am întors spre Sirrah, ce vine ca un diavol după mine.

— Katherine! Urletul lui m-a făcut să tresar, dar apa e caldă și plăcută pentru picioarele mele, un bonus planului meu. Sirrah oprise mașina la fel ca mine, iar acum farurile luminau printre copaci, spre noi, umbra lui ce vine spre mine pare cu adevărat una smulsă din străfundurile iadului.

Când a ajuns pe malul pârâului, trupul îi tremura atât de tare și respira atât de nebunește, încât părea zguduit de cutremur.

— Ce dracu' faci? Ți-ai pierdut mințile? Urlă la mine, am zâmbit discret, planul prostesc să intru în pârâul ăsta merge perfect. Eu am picioarele goale, dar el poartă pantaloni, așa că nu o să intre după mine, e prea furios și tremură prea tare ca să reușească să se dezbrace, am câteva secunde să îl calmez. Am tremurat văzând sângele lui Jason încă murdărindu-i pumnul.

— La fel ca și tine! I-am replicat eu fără să mă las intimidată de nervii lui, punându-mi mâinile în sân. Își strânse dinții și mârâi la mine.

— De ce dracu' ai intrat acolo? Ieși imediat afară!

— Nu până nu te calmezi!

— Katherine, vorbesc serios, sunt la un pas să îți rup gâtul, ce

dracului e în capul tău? De ce te-ai luat după mine? Nu poți să mă lași dracu' în pace?

Dacă ar fi vreun lup prin preajmă acum și s-ar fi gândit să facă un ospăț nocturn din noi, cu siguranță o să fugă mâncând pământul auzind vocea de monstru a lui Sirrah. Omul ăsta e în stare să își lase rău din fire, nu l-am văzut niciodată pe Harris așa, nici din motive mult mai rele. Mi-am ridicat privirea și am rămas tare, deși privirea lui întunecată îngheață apa în jurul meu.

— Nici tu nu m-ai lăsat pe mine când am luat-o razna. Ce te face să crezi că eu o să te menajez pe tine și o să te las să îți faci de cap?

Mârâi ca un drac și își strânse pumnii. Dacă își mai scrâșnește mult dinții, o să rămână fără ei.

— Ieși dracului odată de acolo.

— Nu vreau! Mi-am ridicat iar bărbia, fericită că furia lui e îndreptată acum doar spre mine. Îmi era teamă că o să se întoarcă să plece și să mă lase cu nebunia mea, dar am tresărit speriată când l-am văzut aplecându-se să își descalțe bocancii.

— Când o să pun mâna pe tine... lăsă special fraza neterminată, ca să mă prind și singură. Nebăgându-și în seamă pantalonii, păși în apă ca un ciclon, tulburând-o și venind spre mine. Am înghițit în sec, dându-mă din instinct înapoi.

— Crezi că o amărâtă de baltă te protejează de mine? Treci încoace, drac de femeie! Urlă când m-am întors și am fugit pleoscăind din picioare în apă, încercând să ajung la celălalt mal, dar mâna lui mi-a smucit imediat brațul și m-a întors înapoi. Pietrele de sub picioarele mele sunt alunecoase și, în smucitura bruscă, mi-am pierdut echilibrul și m-am izbit de Sirrah, care nu a reușit să ne susțină pe amândoi și a căzut și el.

Apa nu e adâncă, așa că am căzut doar foarte puțin la fund, apoi a fost suficient să ne ridicăm pe brațe ca să scoatem capul afară. Mă lovisem la coate din cauza căzăturii, dar trupul meu căzuse peste al lui Sirrah, ce poate fi rănit mult mai grav. M-am ridicat imediat în genunchi, alunecând pe molozul de sub apă.

— Sirrah! Am suspinat, prinzându-l de tricou, dar e și el ridicat în șezut, lângă mine. Apa îi ajunge sub piept iar mie la abdomen. Amândoi am tras guri mari de aer, revenindu-ne din șoc și molfăindu-ne gurile din cauza apei pe care o înghițisem. Ochii furioși ai lui Sirrah m-au fixat din nou și m-am ridicat în picioare, ieșind din apă înainte să îmi prindă capul și să mă bage la fund până când o să scape definitiv de mine. Eu aș face asta în locul lui.

Deși apa nu e adâncă, sunt udă din cap până în picioare. Mi-am trecut mâna prin părul ce mi se lipise de obraji, simțind atmosfera mult mai rece acum.

— Ai idee cât de mult mă abțin să nu te omor acum? Sirrah e exact în spatele meu, întorcându-mă spre el când picioarele noastre au atins pământul acoperit de iarba caldă. Știam că asta o să zică.

— Tu ai reușit să supraviețuiești când eu eram în locul tău, o să supraviețuiesc și eu. Îmi prinse ambele brațe în palme trăgându-mă spre el. Am ignorat durerea ce o simțisem și la căzătură.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Noi doi suntem complet diferiți, așa că să nu ai impresia că știi tu ce să îmi faci ca să mă calmezi. Eu ți-am oferit un pat și mâncare când zăceai ca un cadavru în putrefacție în propria casă, nu te-am atras într-o pădure, în toiul nopții și am intrat ca bezmeticul într-un râu încercând să demonstrez Dumnezeu știe ce.

— Nu, dar m-ai luat pe sus ca pe un sac de cartofi când ți-am refuzat ajutorul în același fel. Acum vezi și tu cum e când cineva nu vrea să te lase dracu' în pace? Am țipat și eu înapoi.

— Deci de asta o faci? Ca să te răzbuni? Urlă, cu apă ce i se scurge pe față și printre firele de păr. Nu mai seamănă cu Harris în niciun fel și mă bucură asta, pot să rămân conștientă.

— Nu, o fac să te opresc până nu faci dracu' vreo prostie. Era să îl omori pe Jason. Știu că e un nenorocit, dar tot tu o să tragi ponoasele după asta.

Ochii lui puteau să mă înjunghie ca un pumnal, păreau să facă mii de găuri în mine, furia îl făcea să își strângă brațele atât de tare că îmi simțeam oasele plesnind, dar nu am cedat.

— Ai de gând să îmi faci şi mie ce i-ai făcut lui? Fă-o! Scăpăm amândoi de un stres în plus. L-am înfruntat, simţindu-mă ca şi cum aş întărâta diavolul.

— Ce vreau să îţi fac ţie e mult mai rău! Mârâi, dar vocea joasă nu îi scade din furie. Pare chiar mai periculos aşa.

— Să văd de ce eşti în stare! L-am înfruntat, încruntându-mă şi privind în ochii lui diavoleşti, ce sunt mai întunecaţi ca oricând şi sunt pregătită pentru lovitura ce avea să urmeze. E prea furios aşa că are dreptul, dar o să îl confrunt cu aceeaşi mânie. Însă am rămas fără suflare, pentru că nu mâna lui mi-a lovit faţa, ci buzele lui. Gura lui s-a izbit de a mea cu atâta forţă încât m-ar fi dărâmat dacă nu mă ţinea de braţe, care au fost eliberate şi mâinile lui s-au mişcat imediat pe trupul meu, una mi-a cuprins mijlocul, iar cealaltă ceafa, lipindu-mă cu totul de el. Buzele lui s-au mişcat furioase peste ale mele, iar eu nu sunt în stare să fac nimic. Eram atât de stupefiată, încât îi împietrisem în braţe. Să îl resping sau să îi răspund, orice mi-aş fi dorit să fac, nu aş fi reuşit. Buzele mele sunt inerte sub presiunea brută a alor lui. Faţa lui e udă, la fel ca a mea.

— Sărută-mă! Gâfâi strângându-mi părul în pumn, la ceafă. Sărută-mă, Kath, te rog. Poţi să mă urăşti pentru totdeauna după asta, şi eu o să mă urăsc, dar sărută-mă acum. Furia şi mârâiala lui se transformaseră în implorare, îşi despărţi foarte puţin buzele de ale mele, cât să vorbească, apoi se lipi din nou de ele, nu atât de brutal, dar executând o mişcare care cerşea asupra gurii mele. Pentru o secundă, am fost tentată să îi răspund, cuvintele lui erau mult prea profund rostite ca să îmi rămână indiferente, pare un om condamnat, ce imploră ultimele secunde de viaţă înaintea execuţării. În inerţia mea, am reuşit să îmi ridic mâinile pe pieptul lui, strângându-i tricoul în pumni. Sirrah gemu gutural, aşteptând ca buzele mele să îi dea permisiunea asaltului, dar nu reuşesc să o fac. Mi-am dat seama că aş vrea să îl sărut pe Sirrah acum, i-aş oferi sărutul pe care şi-l doreşte, dar doar pentru că mi l-a cerut aşa. Inima mea bubuie în piept, dar simt un sentiment de milă, nu de dorinţă pentru el. Nu pot să îi fac asta, excluzând cel mai important

amănunt al situației: Harris. Nu pot să îl sărut pe Sirrah din milă, asta ar fi mai jignitor pentru un bărbat decât o respingere.

Am reușit să respir în sfârșit, înghițind în sec și împingându-l ușor, despărțindu-l de buzele mele.

— Nu pot, Sirrah! Îmi pare rău, dar nu pot. Am suspinat, surprinzându-mă atunci când mi-au dat lacrimile. Sirrah oftă într-un suspin, apoi își aplecă fruntea spre a mea, slăbind ușor strânsoarea brațelor în jurul meu și eliberându-mă. Se dezlipi de mine, întorcându-se și pornind înapoi spre mașini. Nu e furios, nu mai e mersul apăsat și plin de mânie de mai devreme, nici arogant, umerii lui plecați mă fac să mă simt ca și cum i-aș înfipt un cuțit în spate.

— Sirrah! Am suspinat din nou, simțindu-mi lacrimile pe buze, îmbinate cu apa de râu. M-am luat după el, deși sunt încă desculță, la fel ca el. L-am prins de mână și l-am întors spre mine, nu știu ce ar trebui să îi spun acum, mai exact. Cerându-mi scuze îl rănesc și mai rău, așa i-am cuprins gâtul cu brațele mele, trăgându-l spre mine cu brutalitatea pe care o folosise el mai devreme.

— Îmi pare rău, Kath! Șopti în părul meu înainte ca eu să găsesc ceva potrivit de spus în momentul ăsta. Brațele lui îmi prinseră din nou mijlocul, dar mult mai rezervat de data asta. Continui să plâng pe umărul lui și nu știu exact de ce, simt că pierd o parte importantă din mine, cel mai bun prieten. Chiar dacă m-a evitat în ultimul timp, Sirrah s-a infiltrat cumva în viața mea și a devenit un element esențial. Nu îl iubesc ca pe Harris, nu o să iubesc niciodată pe cineva așa cum îl iubesc pe Harris, dar Sirrah are propria lui iubire rezervată în inima mea.

— Te rog nu mai plânge, mă faci să mă simt și mai josnic pentru ce am făcut. Îmi frecă ușor spatele, m-am despărțit de el, dar privirea mea e pe gulerul tricoului său. Respirația lui caldă se imprimă în creștetul meu, senzația e plăcută din cauza capului meu ud, dar îmi amintește de Harris.

— Nu pot să mă întorc în Seattle în noaptea asta, o să mă duc iar acolo și n-o să reușesc să mă abțin. Poți să te întorci înapoi, iar

eu îți promit că nu fac nimic necugetat, sau... privirea mea se ridică spre el atunci când se opri.

— Sau vii cu mine! Completă reținut, iar eu am acceptat imediat a doua variantă, fără să mă gândesc măcar. Nu o să îl las singur. Mai ales după ce s-a întâmplat mai devreme, pot să jur că nu o să îl mai văd niciodată dacă îl las să plece, iar asta mă înspăimântă.

— Vin cu tine! Am spus repede, fără să întreb și fără să îmi pese unde mă duce. El zâmbi și se aplecă să mă sărute pe frunte.

— OK, hai să ne luăm încălțămintea mai întâi. Am chicotit din senin, puteam să jur că după un asemenea moment, tensiunea va ajunge la limită, dar acel sărut pare fi calmat totul între noi.

Ne-am întors să ne luăm bocancii, încălțându-ne în liniște, dar care nu e stânjenitoare.

— Scoate mașina ta pe autostradă, o luăm la întoarcere, acum vii cu mine. Am aprobat din cap, fără obiecții, mă bucur că scap de condus, pentru că nu mă simt în stare să mă concentrez.

Am lăsat mașina pe marginea autostrăzii, încuind-o și sperând să nu atragă atenția cuiva, o abandonez prin tot felul de locuri în ultimul timp. O parte din mine se aștepta ca Sirrah să plece fără să mă mai aștepte, să mă păcălească și să mă lase în urmă, dar mașina lui a oprit în fața mea, așteptându-mă. Am înghițit în sec, privind mașina prin întuneric, nu am nicio idee ce fac, dar nu vreau să mă gândesc acum.

Sirrah a accelerat imediat după ce am intrat, simt deja căldura radiatorului și pielea mi s-a zbârlit, pentru că înghețasem. Sunt udă leoarcă, la fel și el, dar privește tăcut la drum, cu mintea în cu totul altă parte decât interiorul mașinii. Mi-am folosit marginea maioului să îmi șterg machiajul ce cu siguranță mi se întinsese sub ochi. Simt iar sentimentul de milă și vinovăție și m-am înjurat în gând, încercând să îl sugrum, m-ar urî dacă ar afla că simt asta pentru el. Eu aș urî pe cineva căruia i-ar fi milă de mine pentru că nu mi-a răspuns la un sărut pe care i l-am implorat. E cel mai bine să mă comport cu el ca și cum nimic nu s-a întâmplat, pentru că nimic nu s-a întâmplat.

I-am respins sărutul. Asta e o temere ce mă măcina pe interior încă de când am început să ne apropiem. Asta nu era prima unire a buzelor noastre, s-a mai întâmplat la petrecerea lui Carter, dar a fost atât de scurt și casl, încât nici nu mi-am dat seama când a început, înainte să termine. Nu a însemnat nimic atunci, Sirrah a făcut-o să mă protejeze de Vargon. Apoi eu am încercat să îl sărut pe el, crezându-l Harris, iar el m-a respins. A primit și el o respingere din partea mea pe holul garajului, dar acum buzele noastre au ajuns unite. Încă simt presiunea sărutului său pulsându-mi pe ele, chiar dacă eu nu am răspuns, dar nici nu mi-am dorit. Totul s-a întâmplat atât de brusc, mai ameţitor ca o rotaţie de 180 de grade. Într-o clipă părea să ne omorâm unul pe altul, eu aşteptam să îşi piardă cumpătul şi să se năpustească asupra mea, nu l-aş fi învinuit dacă ar fi făcut-o, dar un sărut era ultima din presupunerile mele a ce avea să se întâmple. Pulsam de furie, nu puteam să o vărs într-un sărut. Aş fi făcut-o dacă l-aş fi iubit pe Sirrah în acel fel. Aşa cum am făcut-o cu Harris în primul nostru sărut, ce s-a întâmplat cam în aceleaşi circumstanţe.

— Unde mergem? Am întrebat ca să îmi limpezesc gândurile, dorindu-mi să ştiu ce gândeşte Sirrah acum. Regretă ce a făcut sau regretă că nu i-am răspuns? Sunt nesănătos de curioasă.

— Mai avem câţiva kilometri până în Redmond, o să stăm aici în noaptea asta. Am aprobat uşor din cap, apoi Sirrah a căzut din nou pe gânduri, iar eu nu mai suport liniştea.

— Aici ai fost şi săptămâna asta? Am întrebat iar. El aprobă din cap. Mi-am muşcat buza, stresată, fâţâindu-mi genunchiul pentru că vreau să îmi scot din minte un anumit gând. Îmi tot analizasem mie situaţia, de ce nu l-am sărutat, ce am simţit... dar de ce m-a sărutat Sirrah? De ce m-a rugat să îl sărut în acel fel? Ce simte el pentru mine? Întrebările astea mă sperie mai tare decât cele despre sentimentele mele.

— Da! Am locuit aici o perioadă, după ce l-am întâlnit pe Drake în Chicago şi mi-a spus unde e Harris. Nu riscam să stau prea aproape de el în Seattle, aşa că m-am ascuns în Redmond. Am aprobat iar din cap, fericită că îmi oferă conversaţie.

— Cât ne-ai spionat, mai exact? Ar fi trebuit să fiu speriată, pentru că știu ce voia Sirrah să îmi facă atunci, dar cel de acum e prea diferit de acela ca să mai am măcar un fior de frică.

Sirrah oftă, intrând în luminile orașului.

— Vreo câteva luni, înainte să apari tu, nu prea știam cum să îl atacăm pe Harris.

— Stai, adică tu știi de Harris de dinainte ca eu să vin în Seattle? Am întrebat uimită. El încuviință.

— Afurisitul ăla de Drake mă avea ca pe un as în mânecă, dar nu prea știa cum să mă folosească împotriva lui Harris. La început voia să mă tragă de partea lui și să mă invenineze cât mai mult împotriva lui Harris, dar l-am asigurat că asta nu o să îl afecteze sufletește pe fratele meu în niciun fel. Mă enerva să mă las manipulat de gunoiul ăla, dar eram orbit de răzbunare și am acceptat orice. L-am urmărit pe Harris o perioadă, ducându-și traiul toxic de traficant și racer, apoi când credeam că nu o să găsim nimic cu care să îl atacăm așa cum își dorea Drake, ai apărut tu. Eu nu i-am spus la început de tine, nu mă prea încânta ideea să te folosesc așa, dar Drake a aflat de tine la nuntă, și nu a mai stat pe gânduri. Am înghițit ușor în sec, privindu-l pe Sirrah cu atenție. El e concentrat la drum în timp ce vorbește. Am studiat-o o perioadă și pe Amber, dar ne-am dat repede seama pe ce se bazează relația lor. Nu era vorba de dragoste.

— Când m-ai văzut pe mine prima dată?

Sirrah zâmbi ușor.

— În prima zi de liceu. Eram acolo așteptându-l pe Harris, știam că e în urmă cu un an și trebuia să înceapă clasa a 12-a. Nu ți-am spus niciodată, dar te-am văzut înaintea lui. Eram în parcare, atunci când mașina tatălui tău a oprit în fața liceului și tu ai coborât. Mi-a atras atenția animozitatea ta, nu zâmbeai ca ceilalți, păreai că ești strânsă de gât sau pe cale să strângi pe cineva de gât.

Gura mea era căscată din cauza șocului.

— Tu erai acolo, în ziua aia?

Sirrah aprobă.

— Nu mă concentram pe nimic altceva în afara apariției lui Harris, știu că tu ai dispărut imediat în clădire, apoi, după un timp a apărut și Harris cu gașca lui. Toată atenția mea s-a întors spre el, nu te-am observat că apăruseși întinsă pe iarbă până când nu te-a observat el. M-a amuzat asta atunci, prima noastră dovadă că suntem gemeni: observăm aceeași față. Îmi aduc aminte cascadoria lui din parcare, când era aproape să te calce cu mașina.

Sirrah zâmbi melancolic, apoi clătină din cap, chipul lui deveni rigid.

— Poate că asta a fost greșeala pentru care plătesc acum. Trebuia să mă concentrez pe tine și nu pe fratele meu.

Am înghițit dureros în sec, nu îmi vine să cred că Sirrah fusese acolo când l-am văzut prima dată pe Harris.

— Asta a fost unul dintre motivele pentru care te-am și urât atât de mult. Când m-am întors înapoi în Seattle, după câteva zile, voi deja erați împreună. Practic mi te luase, cum mi-a luat întotdeauna totul, chiar dacă nu mă gândisem la tine în acel fel. Să vă văd împreună m-a înfuriat și mai tare. Îmi fura ceva ce nici măcar nu avusesem.

Mi-am clătinat capul și mi-am trântit fața în palme.

— Sirrah, nu poți să vii cu poveștile astea acum și să te aștepți ca eu să le diger cu ușurință! De ce nu mi-ai spus niciodată asta? l-am întrebat, nu pot să îmi imaginez că minte, știe foarte bine tot ce s-a întâmplat în ziua aia.

El își întoarse privirea spre mine pentru prima dată.

— Ar fi avut vreo importanță? M-ai fi privit altfel? Da, eu te-am văzut primul, dar el te-a cucerit.

— Tu nu m-ai vrut, vedeai doar răzbunare în fața ochilor! Am protestat eu, ciudat de înverșunată. El mă privi câteva secunde lungi, acum observ că a oprit mașina.

— Cum am spus; asta a fost greșeala pentru care plătesc acum. Să mergem. Puse capăt discuției, ieșind din mașină înainte ca eu să îi răspund. Mă simt îngrozitor de furioasă și nici nu știu de ce.

El îmi deschise ușa, observând că rămăsesem pe scaun, clocotind în nervozitate și confuzie. Am coborât aproape smucindu-mă din mașină, apoi am observat că suntem într-un loc îngrozitor de sinistru, în mijlocul unor clădiri, lângă o ghenă de gunoi.

— Unde Dumnezeu suntem? Sirrah îmi arătă o ușă metalică în structura clădirii.

— Înainte să explodezi, nu te-am adus aici pentru nimic din ce se află în interior. M-am uitat speriată la el.

— Despre ce vorbești? Ce e aici?

— Un bordel. L-am privit stupefiată, el chicoti, calmându-mă, pentru că aveam de gând să explodez.

— Stai calmă, e localul unei prietene, o să ne ofere o cameră, ceva de mâncare și băutură pe gratis. Nu plănuiam să fac altceva în seara asta decât să urmăresc cursele și să beau bere de la alții, așa că nu am niciun ban la mine.

Am oftat obosită.

— Tu ai vrut să vii cu mine, așa că, în cazul în care nu ai bani la tine pentru un motel, urmează-mă!

— Mai bine dorm în mașină! M-am opus repede când el voia să pornească spre ușă. Mă așteptam ca Sirrah să se enerveze și să arunce cu o amenințare, dar veni calm spre mine și îmi prinse mâna.

— O să fii bine, îți promit! Ochii lui sunt prea blânzi. Dacă nu l-aș cunoaște mai bine, aș spune că pune ceva la cale.

Am oftat iar și am cedat în cele din urmă, nu am chef de o ciondăneală cu el, mai degrabă un pahar de whisky.

Îmi prinse mâna înainte să bată în ușa enormă de fier, un mic dreptunghi se deschise în jurul capului nostru, în spatele căruia apărură doi ochi sinistri ce ne analizară sumbru. Am tremurat scurt și m-am lipit mai mult de Sirrah, el îmi strânse mâna să mă calmeze.

— Sunt eu! Spuse Sirrah și am auzit un zgomot metalic puternic, înainte ca ușa să deschidă.

— Salut, Mark. I se adresă Sirrah bărbatului, fără să dea mâna cu el. Acesta aprobă din cap, dându-ne voie să trecem. E îngrozitor

de mare, dar nu reușesc să îi deslușesc chipul prin întunericul holului în care m-a tras Sirrah.

— Calmează-te, Kath, nu o să se întâmple nimic. Mă liniști Sirrah cu vocea blândă, probabil simțindu-mi tremuratul. A deschis o altă ușă, una acoperită cu tapiserie de piele maro, iar în spatele ei atmosfera s-a schimbat radical.

Interiorul bordelului nu e nici pe departe așa cum mi-am imaginat că va fi, nu că aș fi frecventat eu asemenea locuri, dar mă așteptam la mai multă agitație. E liniște, doar o muzică ușoară și senzuală plutește în jur, decor tipic unui spațiu ce trebuie să stimuleze romantismul sau hormonii. Culorile alternează între roșu și negru pe pereți și mobilier. Ferestrele sunt acoperite cu draperii groase, sângerii, asemănătoare covorului de pe jos. Canapele de catifea, ce par cam vechi la prima vedere și roase de timp. În față e un bar mic, în spatele unui raft de sticle așezate simetric în funcție de calitate și preț. Ce mi-a urcat stomacul în gât însă, sunt adevăratele decorații ale locului: femeile îmbrăcate ca modele Victoria's Secret în variantă ieftină, ce se fâțâie de colo-colo pe lângă câțiva clienți, nehotărâți pe care să o aleagă.

— Nu pot să cred că m-ai adus aici! Am mormăit spre Sirrah. Mi-am dat seama că încă mă ține de mână atunci când mi-a strâns-o ușor.

— Promit că nu o să ai nimic de-a face cu ce e aici, o să ai o cameră unde să te odihnești liniștită. M-am strâmbat iar, orice cameră din locul ăsta îmi provoacă greață. Nici nu credeam că sunt legale chestiile astea, dar tocmai eu m-am trezit să vorbesc de legalități.

Sirrah mă trase spre barul unde un bărbat lustruiește mecanic un pahar și o femeie face inventarul banilor și învârtește încruntată niște facturi. Am văzut destule filme să îmi dau seama că ea deține locul ăsta.

Imediat ce îl văzu pe Sirrah, ochii ei se luminară ca bradul de Crăciun din Dubai.

— Sirrah, scumpule! Lăsă imediat tot ce făcea și traversă barul,

venind în întâmpinarea lui și trăgându-l într-o îmbrățișare mai mult decât prietenoasă. Surprinsă, am vrut să mă dau un pas în spate, să îi fac loc, dar mâna lui Sirrah o strânse mai tare pe a mea, trăgându-mă înapoi.

— Credeam că ai plecat. Îi zâmbi cu o nonșalantă ieșită din comun, ținându-și mâinile pe șoldurile lui de parcă urma să îi tragă tricoul de pe el în orice secundă. Aspectul ei i-a făcut și mai mult rău stomacului meu. Cu siguranță are peste 40 de ani, dar silueta nu o trădează. Poartă o rochie roșie, scurtă, parcă dureros de mulată mai ales în jurul decolteului. Sânii ei par să plesnească sub strânsoarea ce îi cuprinde de la jumătate, forțându-i să iasă în evidență ca ochii unui broscoi atunci când îl strângi de gât. Părul negru și lung e cu siguranță vopsit, dar mai bogat și catifelat decât a fost al meu vreodată. Nu bag în mână în foc că nu are extensii. Machiajul strident dă de gol cât încearcă să își acopere vârsta și ridurile din jurul ochilor, poate ar fi mult mai frumoasă dacă nu ar folosi atâta machiaj. Oricum e frumoasă, înaltă cât Sirrah pe tocurile cui și cu un trup ce, îmbrăcat în rochia asta, pare pentru bărbați echivalentul unui material roșu fluturat prin fața unui taur. E atât de asortată cu locul ăsta, încât ai crede că e camuflată de el, dar, dimpotrivă, iese mai tare în evidență.

— Bună, Imogen! Îi zâmbi Sirrah rapid. Drăguț nume.

— Cine e ea? întrebă, observându-mă pentru prima dată. Pare să aibă accent britanic.

Sirrah se întoarse spre mine, prinzându-mi baza spatelui.

— Ea e Kath! Femeia îmi zâmbi imediat, într-un mod drăcesc, care îmi demonstrează că știe deja cine sunt.

— Înțeleg. Acum înțeleg multe. Zâmbi ea spre Sirrah. Ce înțelege? Sunt udă și nervoasă, a fost o greșeală să vin aici. Machiajul meu arată probabil îngrozitor.

— Îmi pare bine să te cunosc, Kath, eu sunt Imogen! Îmi întinse mâna, am privit-o o secundă, dar am luat-o. Unghiile ei sunt înfiorător de lungi, ar putea omorî un om dacă i le-ar înfige în piept. Am dat rapid din cap, forțându-mi un zâmbet.

— De obicei, fetele nu prea calcă pragul localului meu, așa că aș vrea să te întreb de ce ai adus-o aici. Și de ce Dumnezeu sunteți uzi? Chicoti ea eschivat spre Sirrah. El zâmbi la rândul lui. Eu am început să număr în gând, ca să îmi păstrez calmul.

— Am avut o problemă și nu prea avem unde să rămânem peste noapte. Sirrah arătă cu subînțeles spre corpurile noastre ude. Mă bucur că apa i-a șters sângele de pe mână. Așa că, mă gândeam, să ne oferi câte o cameră în noaptea asta și o să ți le plătesc eu altădată. Știi că nu te-am înșelat niciodată. Sirrah îi aruncă un rânjet drăcesc, stomacul meu face tumbe de dezgust. Imogen rânji chiar mai lasciv, uitându-se câteva secunde în jos, la corpul lui.

— Mă tem că am doar o cameră liberă rămasă, i-o pot oferi ei, iar tu va trebui să dormi aici. Spuse tristă, dar văd diavolul din ochii ei. Sau poți împărți camera cu mine, mă simt generoasă în noaptea asta. M-am înecat cu propriul aer, Sirrah mi-a strâns mai tare mijlocul și m-a apropiat de el.

— O să luăm amândoi camera aia, mersi, Imogen. Îi zâmbi forțat, zâmbetul ei de răspuns a fost și mai acru. Fusese respinsă în față, iar eu mi-am abținut zâmbetul ce era mult mai real și drăcesc decât al lor.

— Bineînțeles, deși o să plătești cu dobândă, pentru că am clienți, iar tu mă lași fără ultima cameră rămasă. Imogen arătă din cap spre cei doi bărbați de pe canapea, înconjurați de femeile ce se mângâie pe lângă ei ca pisicile înainte de masă. Am observat că privirea unuia dintre ei e ațintită spre noi, un bărbat masiv, cu părul blond, privește vânjos în direcția mea. Părul mi s-a ridicat pe brațe și se pare că Sirrah l-a observat și el, pentru că m-a strâns mai tare de mijloc.

— Am înțeles, spune-mi care e, până când clienții tăi nu o iau pe Kath drept desertul din meniu. Nu am chef să fac vreo crimă în bordelul tău, știu că nu îți place asta. Fața lui Imogen se strâmbă, apoi râse imediat, ca la o comandă automată. Eu nici nu am avut timp să reacționez.

— Ultima de pe dreapta. Aprobând din cap, Sirrah mă trase

după el, spre scările holului îngust, ce duce la singurul etaj al localului. Zgomotul pe care l-am auzit când am ajuns în hol mi-a adus greața în gât.

— Până aici! Nu am de gând să rămân în locul ăsta și să ascult gemete toată noaptea. Iau un taxi până în Seattle și îi plătesc acasă. Sirrah m-a prins înainte să mă întorc.

— Din cameră nu se aude nimic, crede-mă, fiecare se aude doar pe el, așa ar crea o simfonie între ei. Pe hol e rău. Nu te mai las acum să te întorci, ești udă și obosită.

— Dar de ce nu ne întoarcem amândoi? Te-ai calmat. Am încercat eu, sperând să nu scot o furie bine ascunsă în el până acum.

— Ți-am spus că dacă ajung în Seattle acum, o să mă duc acolo, chiar dacă ești tu să mă oprești. Oricum o să îi zdrobesc fața nenorocitului ăla, dar în noaptea asta îl omor dacă mă întorc înapoi. În ochii lui Sirrah se citește o nervozitate mocnită, vorbește calm, dar sună mai periculos decât urletul lui de furie. Știu că asta o să facă dacă îl duc din nou în preajma lui Jason, îmi imaginez cum râde nenorocitul ăla acum și îl face pe Sirrah în fel și chip în fața celorlalți. Știam că nu îl place pe Sirrah, dar nu credeam că va spune așa ceva, mai ales la cât de loial îi fusese lui Harris. Probabil loialitatea asta a dus la răbufnirea lui, îl vede pe Sirrah bucurându-se de gloria lui Harris. Dar asta nu e o scuză pentru ce a făcut.

Oftând, am pornit pe hol, fără să mai spun altceva. Zgomotele venite din fiecare cameră pe lângă care treceam îmi încrețesc limba de dezgust. Am mărit pasul, aproape alergând, Sirrah e chiar lângă mine. Am fost surprinsă să văd că a deschis ușa fără să folosească vreo cheie și nici nu a încuiat-o după ce am intrat în cameră. L-am privit îngrozită.

— Chestiile astea nu se încuie?

— Clienții nu dorm aici, nu e ca un hotel. Cheile nu prea sunt necesare. Vin, își fac treaba și pleacă. M-am strâmbat, amintindu-mi de tipul vânjos ce mă privise jos.

— Stai liniștită, Kath, nu o să intre nimeni peste noi.

I-am aruncat o privire deloc prietenoasă și m-am întors să privesc cameră. Aceleași combinații de roșu și negru într-o cameră tipic matrimonială. Într-adevăr, zgomotul nu se aude.

— Nu înțeleg de ce a trebuit neapărat să venim aici, prefer să stau în mașină și să ascult muzică până mă ia somnul. Nu e prima dată.

Sirrah oftă.

— Știu, și îmi pare rău. Am putea merge prin oraș, deși nu avem bani de nimic, dar simt că am nevoie de odihnă. Nu am mai dormit cum trebuie de când am plecat din Seattle, luni seara.

Mi-am strâns buzele, nedorind să intru în subiect.

— Îmi dau seama. Dacă ai stat aici, Imogen nu ți-a lăsat prea mult timp de somn. Am bombănit eu. Sirrah zâmbi și se apropie de mine.

— Motivul pentru care mă vrea Imogen e că nu m-a avut niciodată. Recunosc că m-am distrat cu majoritatea fetelor ei, dar ea nu e genul meu. Prefer femeile ce nu au dublul vârstei mele. L-am privit rapid, căutând mișcarea pe chipul lui. Deși nu știu de ce naiba mă interesează.

— De unde mă cunoaște? am întrebat, nedorind să ajung cumva să fiu geloasă pe curva aia bătrână.

— Ți-am spus, suntem prieteni, când am venit aici săptămâna asta, căutam... o distragere. Sirrah ezită, încercând să închidă subiectul.

— Ce i-ai spus, mai exact, despre mine? Am insistat. Sirrah oftă stresat.

— Că îmi mănânci ficații! Acum hai să ne culcăm, iau eu podeaua.

Schimbase subiectul foarte repede, dar îi reușise.

— Nici nu mă gândesc să dorm în patul ăla!

— Imogen are personal care schimbă cearșafurile după fiecare client, dar *poftim*. Sirrah prinse cuvertura groasă, din mătase roșie, și o trase de pe pat cu tot cu perne, trântind-o pe podea.

— Te asigur că pe cearșaf nu s-a întâmplat nimic. Am privit

sfioasă spre patul ce rămăsese brusc foarte banal, cu un cearşaf alb, simplu şi vechi. Cel de mătase, de deasupra, acoperea tot şi oferea toată ambianţă.

Mi-am frecat braţul, încă scârbită.

— Ai stat aici în permanenţă, săptămâna asta?

— Da, dar nu te gândi că mi-am făcut non-stop de cap cu femeile pe care le-ai văzut jos. Imogen mă ţine pe gratis pentru că îi servesc şi drept gardian, al ei e cam fătălău. Deseori clienţii refuză să plătească câtă plăcere primesc. Sunt sigur că nemernică avea două camere libere, dar a făcut-o intenţionat.

— Normal, voia ca tu să împarţi camera cu ea.

Sirrah se strâmbă mai acru decât mine.

— Îmi e prietenă, dar o urăsc în acelaşi timp. E o curvă escroacă.

Sirrah se întoarse imediat spre mine, crezând, probabil, că mă deranjează limbajului lui. Nu mă deranjează deloc, aş fi fost mai furioasă să îl aud lăudând-o.

Veni spre mine şi îmi prinse mâinile între ale lui, aplecându-se să mă sărute pe frunte.

— Îmi pare rău că te-am adus aici, a fost o prostie din partea mea, trebuia să te las să te întorci acasă, dar simţeam şi încă simt că tu eşti singurul meu calmant pentru ce s-a întâmplat.

L-am privit în ochi şi am zâmbit.

— Mi-am făcut cam târziu efectul, riscam să mă tranşezi înainte să te calmez.

Sirrah chicoti.

— Planul tău a fost bun, mi-ai atras atenţia. Am zâmbit din nou, îşi dăduse seama că asta urmărisem. Nici unul dintre noi nu aduce vorba de sărut, amândoi ne gândim probabil la asta, dar nu o să îl aducem în discuţie. Mă simt de parcă asta fusese lupta noastră. Zile în şir ne-am învârtit unul în jurul celuilalt, amenin ţând şi fumegând, sărutul a fost atacul în care am capitulat amândoi. Niciun câştigător, niciun pierzător. Pare că ne-a adus la pace.

— Bine, hai să dormim, deşi ţi-aş sugera să iei patul dacă ţi-e somn, eu mă îndoiesc că o să dorm vreun pic.

— O să dormi! Intră în pat ca să te poți dezbrăca de hainele ude, poți să îți tragi jumătate de cearșaf pe tine. O să sting lumina și va rămâne bezna din cauza draperiei, îți promit că mâine te trezesc înainte să o aprind ca să te poți îmbrăca.

Am scuturat din cap.

— Oricum nu am prea multe haine pe mine. Am arătat spre maioul și pantalonii mei scurți.

— O să te îmbolnăvești dacă rămâi cu ele, așa. Protestă el.

— Prefer mai bine să rămână lumina aprinsă. În afară de greață, locul ăsta îmi produce și alte stări.

Sirrah îmi prinse obrajii în palmele lui.

— O să fiu chiar aici, la picioarele tale, arătă spre podea. Oricine trebuie să treacă de mine ca să ajungă la tine și te asigur că asta nu o să se întâmple. Am privit în ochii lui, îl cred, nu mă simt în pericol cu el, dar tot îmi displace locul ăsta. Întunecat ar deveni sinistru.

— OK, facem cum vrei tu atunci. Lumina rămâne aprinsă. Capitulă Sirrah, deși nu pare stresat de asta. I-am zâmbit drept mulțumire.

— Dar sper să nu te deranjeze că eu o să mă dezbrac, nu mai suport pantalonii ăștia uzi.

Am clătinat din cap, deși îmi simt brusc fruntea transpirând.

— Mă bag în pat. Am spus, descălțându-mi bocanci, care sunt singurii uscați pe mine. M-am întins pe patul ce a scârțâit îngrozitor și a format o gaură sub mine, strâmbându-mă, am tras jumătate de cearșaf pe mine. În timpul ăsta Sirrah își așezase patul pe podea, din cuvertura roșie. E în dreapta patului meu, în dreptul ușii.

— Sigur nu vrei o pernă? Mă întrebă el. Am clătinat din cap, pe perne se acumulează de obicei toată transpirația.

M-am întors pe partea cealaltă, trăgând celălalt colț și făcându-mă cocon în cearșaful ce miroase a detergent. Am fixat draperia groasă și roșie, cu ciucuri negri, ce îmbracă aproape tot peretele, deși sunt sigură că fereastra e mult mai mică. Sunetul fermoarului tras de la pantalonii lui Sirrah mi-a dat de știre că se dezbracă.

— Noapte bună, Kath! Vorbi după câteva momente.

— Noapte bună! I-am răspuns, știind că nu o să am deloc o noapte bună.

Câteva minute mai târziu, sforăitul ușor al lui Sirrah îmi demonstra că el adormise deja. Eu mă foiesc pe toate părțile, cearșaful ăsta mă sugrumă ca o pânză lipicioasă de păianjen, hainele ude mi se încălziseră pe piele, dar tot crează disconfort. Îmi e rău, din nou, și asta probabil pentru că nu am mâncat la cină. Începe să mă doară stomacul și capul, dar totuși nu simt nevoia să vomit. Transpir pe sub hainele ude, iar părul meu pare să mi se lipească de piele.

M-am întors pe spate și am fixat tavanul cu ochii, bucurându-mă că am lumina aprinsă, pentru că nu mi-e somn deloc. Încercam să îmi liniștesc crampele stomacale și funcționa, dar se aprofunda durerea de cap. Dacă patul ăsta nu ar fi făcut atâta zgomot, m-aș fi agitat mai mult, dar riscam să îl trezesc pe Sirrah.

E îngrozitor de liniște, aproape că mi-aș fi dorit să aud și gemetele, numai să am o ocupație, ceva de ascultat. Mi-am scos telefonul din buzunar, nu suferise din cauza apei, dar nu am căști, așa că îmi e total nefolositor. Nu am chef de rețele sociale.

E 1 noaptea, iar eu nu mai suport să stau în patul ăsta. M-am ridicat în șezut, strângându-mi ochii din cauza scârțâielilor, și apoi m-am pus pe picioare. O ameteală bruscă m-a cuprins și eram la un pas să cad peste Sirrah. Privirea mi s-a încețoșat, dar am reușit să mă redresez la timp.

Am privit spre el, chipul lui liniștit de somn e identic cu al lui Harris acum, dar sunt diferențe la restul corpului. Doarme la fel ca mine, întins pe jumătate de cearșaf și învelit cu cealaltă, dar pieptul îi e dezvelit și am realizat surprinsă că, în afara lipsei de tatuaje, Sirrah e diferit față de fratele său prin părul de pe piept. Nu foarte des, negru și creț, îi oferă o imagine bărbătească ce nu o văzusem niciodată la Harris. Tatuajele lui de pe piept și brațe necesită epilare, dar eu nu îl vedeam niciodată făcând-o. Era pentru el un ritual ca și bărbieritul, e mult mai rezistent la ceară decât mine. Mă gândesc ce o să se întâmple acum, oare la închisoare va mai acorda atenția asta aspectului său?

Am păşit în vârful picioarelor pe lângă Sirrah, fericită că pe jos e un covor gros şi pufos ce acoperă orice zgomot. M-am încălţat în bocanci şi am ieşit uşor din cameră, strângând din ochi atunci când uşa a scârţâit foarte puţin, dar am reuşit să ies fără îl trezesc.

Mă cam joc cu focul în locul ăsta, dar am neapărat nevoie de o gură de aer curat. Sunt atât de ameţită, încât nici zgomotele de pe hol nu le mai aud. Am coborât proptindu-mă în perete, rugându-mă ca femeia aia cu rochie roşie să nu mai fie jos. Nu am putere să duc acum o conversaţie, indiferent de natura ei.

Am respirat uşurată când am văzut că dispăruse, la fel şi cei doi clienţi de mai devreme. Probabil îşi aleseseră marfa şi acum se bucură de ea, poate şi plecaseră deja. Important e că nu mai e niciunul acum, prostituatele zac acum plictisite pe canapele, doar două dintre ele.

Am mers spre bar, acolo unde un bărbat zvelt, îmbrăcat în negru şi cu părul cafeniu, legat în coadă la spate, priveşte spre cele două, dar nu cu pofta unui bărbat excitat, figura lui e neutră, plictisită.

Şi-a îndreptat atenţia spre mine şi mi-a zâmbit prietenos când m-a văzut apropiindu-mă.

— Poţi să îmi dai un pahar cu apă, te rog?! Am cerut, răguşită din cauza ameţelii. Nu aş bea alcool acum nici obligată.

— Sigur! Se aplecă, apoi scoase imediat un pahar cu apă din spatele barului.

— Gheaţă?

— Nu, mersi! Am luat imediat o gură, e suficient de rece, dar preferam să nu fie minerală.

— Tu eşti Kath, nu? Îmi zâmbi, am încercat să nu oftez din cauza tuturor oamenilor ce par să mă cunoască aici.

— Da!

— Luke! Îmi întinse mâna peste bar, am luat-o sfioasă, mă simt prea rău ca să fiu prietenoasă chiar şi forţat.

— Nu te speria de mine, te ştiu de la Sirrah, mi-e bun prieten. Îmi zâmbi şi chiar nu văd nimic viclean în ochii lui, în ciuda chipului ascuţit şi dur.

Am aprobat ostenită din cap.

— Sirrah obișnuiește să vorbească despre mine peste tot pe unde se duce?

El râse.

— Aici vorbește. Ar trebui să îți păzești spatele, în locul ăsta inamicii tăi sunt femeile, nu bărbații. Zâmbi, arătând spre cele două femei. Am observat că mă privesc cu ranchiună, una se strâmbă și cealaltă se concentră pe țigară.

— Ce vrei să spui? am întrebat nedumerită, întorcându-mă spre Luke. El chicoti, aplecându-se pe bar și lăsându-se pe coate.

— Le-ai cam furat clientul preferat. Toate radiau de fericire săptămâna asta când a venit el, dar le-a căzut cerul în cap, pentru că nu le-a băgat în seamă pe niciuna.

— Și ce legătură am eu cu asta?

Luke zâmbi, așa cum face Harris când mă consideră copil bleg. Dar acum nu sunt un copil atât de bleg, știu ce legătură am, dar prefer să fac pe proasta. M-am rezemat de bar, luând o gură de apă și privindu-le cu mai mult tupeu pe cele două. Poate sunt amețită, dar îmi revin repede dacă privirile alea scârboase nu se mută de pe mine. Ultimul lucru de care am nevoie sunt niște femei geloase din cauza lui Sirrah.

Voiam să îl întreb pe Luke ce a spus Sirrah despre mine, dar mi-e frică de răspuns. Prefer să nu aud confirmarea gândurilor mele.

— Eu mă duc să iau o gură de aer, mersi pentru apă, Luke! I-am zâmbit, el îmi făcu cu ochiul. M-am îndreptat spre ieșire, evitându-le privirea celor două, nu arăt acum potrivit să înfrunt asemenea femei. Mi-am trecut mâna prin părul aproape uscat și am ieșit pe ușă, traversând holul sinistru. Gardianul m-a privit, dar am trecut pe lângă el, prefăcându-mă că nu îl observ. E imens, cum poate un om ca asta să fie fătălău? Am împins ușa masivă de oțel, ieșind în aerul curat al nopții, dar nu se simte foarte curat. M-am strâmbat și m-am așezat pe marginea trotuarului, la doi pași de mine e ghena de gunoi, asta nu mă ajută deloc să îmi revin. M-am strâmbat și mi-am sprijinit capul pe genunchi, auzeam ceva scotocind în gunoi, probabil vreo pisică sau un câine vagabond.

Aerul deși îmbâcsit, mă ajută să îmi revin, dar nu pot să pierd prea mult timp pe aici și vreun client al lui Imogen să mă considere o plăcere gratuită.

M-am ridicat și m-am întors înapoi în bordel, Luke fumează o țigară în timp ce își butonează telefonul, i-am zâmbit înainte să urc scările spre etaj, iar el mi-a făcut cu mâna. Prostituatele aproape adormiseră. Ajunsă pe hol, am împietrit, dând nas în nas cu un bărbat ce tocmai ieșea dintr-o cameră. Hainele îi sunt răvășite și chiar dacă fusese proaspăt satisfăcut, privirea i-a coborât pofticioasă pe mine. Dacă e un lucru de care sunt sigură, acela e că nu trebuie să faci pe victima într-un asemenea moment.

— La ce dracu' te uiți? Am mârâit la el, așezându-mi mâinile în șolduri. El își ridică privirea. Ai face bine să îți ții scula acolo unde e, dacă nu vrei să rămâi fără ea. Nu ți-ai găsit femeia potrivită pentru așa ceva, am venit într-un bordel de târfe, deduci singur ce îmi place să am în pat. Privirea lui deveni șocată, realizând că nu sunt îmbrăcată așa ca cele de jos. Oftă.

— Păcat de o femeie așa sexy ca tine să fie lesbiană. Mi-am dat ochii peste cap. Nu vrei să te fac să te răzgândești? Rânji la mine, nii-am strâns dinții și m-am apropiat de el. Nu pare periculos, iar eu mă simt hrusc, foarte nervoasă.

— Dă-te dracu' din fața mea până nu îți dau un bocanc între picioare de îți urc boașele în gât.

Nu trebuie să spun mai mult, privirea mea o face. S-a dat imediat la o parte.

— Calmează-te, ziceam și eu. Am mârâit furioasă și am trecut pe lângă el, înaintând hotărâtă pe hol, dar mulțumind sfinților și respirând ușurată că am scăpat. Când am ajuns lângă ușă, am privit înapoi, dispăruse deja.

Am împins ușa, înjurând în gând că produce atâta zgomot. Sirrah doarme exact așa cum l-am lăsat.

Am intrat tiptil și mi-am descălțat bocancii, în liniște, strecurându-mă în vârful picioarele pe lângă Sirrah. Cel puțin el poate să doarmă, poate podeaua e mai confortabilă decât patul. Nu m-aș mira.

Am strâns din dinți, strecurându-mă înapoi în cearșaf. Patul a scârțâit și parcă simt o schiță ruptă intrându-mi în burtă. Credeam că paturile sunt regești într-un asemenea loc, dar cel pe care stau eu s-a degradat de la atâta... nu vreau să mă gândesc mai departe.

Capul încă îmi vâjâie, dar am încercat să îmi găsesc o poziție potrivită. Am fixat tavanul alb, din nou, tânjind în sinea mea după niște pastă de dinți, iar gândul mi-a fugit iar la Harris. Oare așa se simte și el dormind în fiecare noapte într-un pat șubred, ce nu îi aparține? Fără mine? Cu siguranță aș fi reușit să mă relaxez mai bine dacă aveam brațele lui în jurul meu.

Alte zeci de minute de rostogoliri de pe o parte pe alta, mă enervau hainele ce rămâneau încă umezi pe mine. L-am auzit pe Sirrah schițând și mi-am întors capul spre el, începe și el să simtă din disconfortul meu. Am privit în tavan, dar alt sunet a ieșit din gâtul lui Sirrah, și-a împins cearșaful, descoperindu-și abdomenul, ce am observat că strălucește îmbibat în sudoare. Fața capătă și ea broboniță de transpirație pe frunte. Maxilarul i se distorsionă și strânse din ochi. Are un coșmar.

M-am tras pe marginea patului, aplecându-mă spre el și sperând să îi treacă înainte să fiu nevoită să îl trezesc.

Câteva momente s-a oprit, restabilindu-și calmul, dar înainte să respir ușurată, s-a dezlănțuit din nou.

A început să se agite, să strângă din dinți și să urle pe înfundate. Pieptul lui se ridică rapid, accelerându-i respirația. Am sărit din pat, îngenunchind lângă el, dar înainte să apuc să îl trezesc, a început să țipe.

— Nu... nu! Thalia, nu face asta. Thalia, nuuu!

Urlă puternic, iar eu m-am tras înapoi de spaimă. Thalia! Cine e Thalia?

Mi-am revenit din șoc și m-am aplecat spre el, prinzându-i umerii transpirați și zgâlțâindu-l.

— Thalia, te rog, nu!

Începe să plângă, iar eu intru în panică.

— Sirrah, Sirrah, trezește-te! L-am zguduit, dar nu a reacționat, conștientul lui e blocat și terifiat în coșmar.

— Thaliaaaa!

— Sirrah! Am țipat odată cu el, apucându-i capul în palme. Ochii lui se deschiseră brusc, ca la un imbold electric. Mă privi speriat, respirând nebunește.

— Sirrah, e OK, ai avut un coșmar. Sunt eu! Am încercat să fiu calmă, deși respir aproape ca el. Sunt aplecată deasupra lui, irișii lui închiși sunt acoperiți de pupilele dilatate, clipind repede și revenindu-și.

— Kath! Respiră brusc, prinzându-mi mijlocul și trăgându-mă în brațele lui, peste trupul său. E transpirat și îngrozitor de fierbinte. Respirația i se opri în părul meu.

— E în regulă, a fost un vis. Am șoptit calm, încercând să îl liniștesc. Îi aud plămânii calmându-se, dar brațele lui mă strâng la fel de tare.

— Sirrah, ești OK? am întrebat temătoare.

După altă respirație adâncă, mă eliberă și aprobă din cap. M-am ridicat înapoi pe genunchi, iar el în șezut.

Își trecu mâinile prin păr, încă luptând cu ritmul normal al respirației.

— Îmi pare rău! Se încruntă, enervat de sine, probabil. I-am pus mâna pe umăr.

— Eu știu mai bine decât oricine ce înseamnă un coșmar. El îmi zâmbi obosit, apoi privi în jurul său.

— Poți să te întorci puțin?

— De ce? Am făcut derutată. Zâmbi iar.

— Sunt gol! Vreau să mă ridic de aici și să iau o gură de aer. Nu te oblig să te întorci, dar presupun că nu vrei să mă vezi așa.

Roșind ca toate alea, m-am ridicat imediat în picioare și am mers spre draperie, cu spatele la el. L-am auzit chicotind. Am mulțumit cerului că nu se dezvelise de tot în timpul somnului. Am auzit banda de elastic a boxerilor plesnindu-i pe piele, apoi fermoarul blugilor, și m-am întors spre el. Își trecu iar mâna prin păr.

— Ies puțin, ești OK să rămâi aici?

— Da, du-te! Am ieșit și eu o dată. Mă privi brusc speriat.

— Kath, de ce ai ieșit singură? E pericu-

— Mă descurc, du-te odată și ia niște aer curat, arăți ca o stafie. L-am zorit. Clătinând din cap, ieși din cameră. Încă desculț și fără tricou.

Am oftat și m-am așezat pe marginea patului, cel puțin sperietura asta mi-a luat amețeala. Gândul îmi era la cuvintele lui Sirrah, la femeia ce o menționase în coșmar.

După aproximativ zece minute, se întoarse înapoi în cameră, puțin mai colorat în obraji.

Abdomenul său gol mi-a urcat un gol de aer în gât. E diferit de al lui Harris prin pielea albă, lipsită de tatuaje, și prin părul de pe piept. Sunt două versiuni diferite de masculinitate, dar ambele la fel de atractive și bine lucrate.

Mi-am întors capul, ca să nu îmi treacă cumva prin gând să fiu atrasă de goliciunea lui Sirrah. Chipul lui reușește mereu să mă păcălească, de ce trebuie să fie atât de identic cu Harris? Ochii ăia diferiți nu sunt mereu de ajuns, au culoare diferită, dar aceeași formă.

— Ai scăpat cu viață, coborând așa? Am arătat spre el, încercând să îmi elimin gândurile sâcâitoare.

— Adică? Se apropie de mine, cu un zâmbet confuz.

— Ți-ai lăsat admiratoarele nesatisfăcute în ultima vreme, din câte am auzit. Am ridicat o sprânceană spre el, mă privi surprins, apoi începu să râdă. Se așează pe pat, lângă mine.

— Adu-mi aminte să îi dau un șut în fund lui Luke! Mă descurc și eu la fel de bine ca tine să scap de admiratorii nedoriți. L-am privit nedumerită. Luke mi-a spus că un client s-a plâns să nu mai fie acceptate lesbiene în bordel.

I-am analizat cuvintele câteva secunde, apoi am izbucnit în râs.

— Trebuia să scap repede de taurul ăla comunal, mi-a venit pe moment. Râse și el, apoi oftă.

— Să nu mai ieși așa, trebuia să mă trezești. Ai avut noroc cu

âsta, dar nu toți bărbații peste care dai aici sunt așa ușor de convins, unii ar găsi chiar mai excitant să împartă patul cu o lesbiană.

Mi-am simțit fierea în gât și am tremurat scurt. Observând că mă speriase, Sirrah își puse repede mâna pe genunchiul meu, încercând să mă calmeze.

— Scuze, nu am vrut să te sperii.

Am clătinat repede din cap, oftând și privind în podea. El își mută mâna de pe genunchiul meu. De ce dracu' vreau să îmi bag mâinile în părul lui de pe piept? O dungă îi pleacă în jos, prin dreptul buricului, devenind mai rară până când intră în altă desime ascunsă în pantaloni. M-am înjurat în gând și am întors iar capul.

Sirrah se aplecă cu coatele pe genunchi, mi-am dat seama că mintea lui a căzut din nou în mrejele coșmarului.

— Sirrah, cine e Thalia? am întrebat, înainte să îmi dau seama. El mă privi imediat, speriat. Îi simt întrebarea în ochii, deși nu o adresă. Am ridicat din umeri.

— Ai rostit numele ei în vis.

Am evitat să spun că l-a strigat, implorând-o să nu facă un anumit lucru.

Sirrah oftă adânc, aplecându-și iar capul în palme.

— Fosta mea iubită!

Am tresărit surprinsă, deși mă așteptam la un asemenea răspuns. Înghițind ușor, mi-am pus mâna pe umărul lui.

— De ce v-ați despărțit? am șoptit, încercând să nu îi provoc și mai multă durere decât o făcuse coșmarul. Eu și afurisita mea de curiozitate.

Înghițind în sec, Sirrah își ridică capul, dar nu privi spre mine.

— Pentru că s-a sinucis!

15. Răni Nevindecate

În urma afirmației lui Sirrah, reacția mea s-a lăsat așteptată ceva vreme. Am rămas inertă, nu suspinasem de groază sau de uimire, parcă mă așteptam la un asemenea răspuns, dar îmi e greu să îl procesez. Am rămas privindu-l până când el și-a întors privirea spre mine. Am înghițit ușor, mâna mea e încă pe umărul său.

— Vrei să îmi spui ce s-a întâmplat? am întrebat aproape în șoaptă, nu vreau să îl forțez să vorbească despre un subiect ce e clar că îi provoacă încă multă suferință. El oftă adânc și se ridică în picioare, se plimbă câțiva pași prin cameră și se opri lângă draperia de pe perete.

Rămase în liniște, iar eu mă simt stânjenită că l-am întrebat asta. M-am foit pe pat și mi-am strâns picioarele într-o poziție turcească. Sirrah trase draperia enormă, lăsând la iveală doar o fereastră foarte mică, din două bucăți glisante, ce se deschid în sus. Știam că toată fastuozitatea draperiei e doar o tevatură. Sirrah privi spre oraș, pare să nu ofere aceeași imagine a ghenei de gunoi de la intrare. Îmi frecam degetele între ele, când el oftă din nou tăcut.

— Am cunoscut-o pe Thalia când aveam 15 ani, când a fost adusă la orfelinat. Începu să vorbească, iar toată atenția mea s-a îndreptat spre el.

— Ieșise dintr-o clinică de psihiatrie, unde a fost ținută 2 ani. Părinții Thăliei s-au sinucis. Tatăl ei, când ea avea 11 ani, din cauza lipsei de bani, iar mama ei la doi ani după asta, din aceeași cauza. Mama Thaliei a fost o femeie de clasă înaltă, părinții ei erau bogați, dar s-a îndrăgostit de un băiat sărac și, după ce a rămas însărcinată cu el, au fost nevoiți să fugă de rușinea familiei. El avea 20 de ani, iar ea 18. Se iubeau, dar el se învinuia pentru soarta ei, a luat-o din familia ei, unde avea totul, și a adus-o în sărăcie. Thalia spunea că tatăl ei avea 3 slujbe, muncea non-stop, dar nu erau slujbe care să îi aducă venituri considerabile. Asta a adus certuri în familie, ea începea să îl acuze că o înșeală și de asta lipsește atât de mult de acasă, oricum bani nu aducea. Iubirea dispărea și ea începea să regrete tot mai mult ce făcuse. Nu îmi mai amintesc numele lor foarte bine, pentru că Thalia nu îi menționa, i-am citit odată dosarul, și pe ea parcă o chema Ellen iar pe el Paul, dar nu sunt sigur, nu am fost atent la asta atunci. Clacarea lui Paul a venit atunci când a aflat că ea făcuse un avort, nu voia să mai facă încă un copil și se gândea să o ia pe Thalia și să se întoarcă la familia ei. Și-a pus șireangul de gât. Am tresărit ușor, Sirrah privea pe fereastră în continuare. Thalia l-a găsit spânzurat în pod, era doar un copil deci gândește-te ce efecte a avut asupra ei. În biletul pe care l-a lăsat i-a spus că astfel o eliberează pe Ellen. Lucrurile au devenit mai rele când familia ei le-a refuzat, o renegaseră pe Ellen demult, le adusese destulă rușine, așa că nu au primit-o nici pe ea, nici pe copil. Mai târziu i-au sugerat să dea copilul spre adopție și o s-o lase să se întoarcă, îi găsiseră un pretendent care și-o dorea de soție, dar nu o acceptă cu copilul. Ea a refuzat și a păstrat-o pe Thalia, a fost nevoită să își găsească de lucru, să muncească în locul lui Paul și să îngrijească și fetița. A clacat și ea după 2 ani. Thalia a găsit-o în baie, în cadă, cu venele tăiate. Buzele mele au tremurat de groază, Sirrah se încruntă ușor și prinse colțul draperiei, frecându-l între degete.

— Thalia avea 13 ani, și-a pierdut mințile complet după asta. Și-a găsit ambii părinți morți și a rămas singură. Timp de aproape un an nu a scos un cuvânt, doctorii spuneau că zăcea mereu în pat.

cu genunchii în braţe şi privea în gol. Nu plângea, nu avea ieşiri nervoase, dar arăta ca un trup fără viaţă. O forţau să mănânce, pentru că altfel ar fi zăcut până când ar fi murit de foame. Un psihiatru a reuşit până la urmă să îi spargă carapacea, nu a vindecat-o de durere, dar a readus-o cu picioarele pe pământ. După încă un an era din nou capabilă să vorbească, să mănânce de una singură şi să se mişte. Purta conversaţii normale, părea normală, aşa că au scos-o din clinică şi au trimis-o la orfelinat. Îmi aduc aminte când am văzut-o prima dată. Sirrah zâmbi amar, privind spre colţul draperiei ce îl freacă între degete. Arăta ca un înger izgonit din rai şi aruncat pe pământ. Era bolnăvicios de albă, de parcă nu văzuse niciodată lumina soarelui, avea părul blond şi lung, galben ca aurul, şi doi ochi verzi, mari şi speriaţi de orice mişca în jurul ei. Era frumoasă, dar nu era conştientă de asta, se speria când cineva o privea, credea că vrea să îi facă rău, nu că o admira pur şi simplu. Eram la acelaşi etaj, aveam aceeaşi vârstă, dar camere separate, ea era la fete, eu la băieţi. Eu eram un derbedeu acolo, spaima conducerii, primeam pedepse în fiecare zi pentru că făceam numai tâmpenii. Chicoti uşor, iar eu l-am copiat. Ea m-a potolit, nu ştiu cum, dar a reuşit. A devenit centrul atenţiei mele. Chiar dacă abia mă privea, nu vorbea cu mine şi se ferea de mine, îşi făcuse o singură prietenă cu care era non-stop şi aia nu mă suporta pentru că i-am furat odată lenjeria şi i-am înşirat-o pe hol. Am izbucnit imediat în râs, el privi amuzat pe fereastră.

— Eram un drac în toată regula, dar ceva m-a atras la Thalia. Când i-am aflat povestea, m-am ataşat şi mai mult de ea, era mai oropsită decât mine. Luni de zile am furat trandafiri din grădina orfelinatului şi i-am lăsat pe patul ei, sub cearşaf, nu i-am spus cine sunt, pentru că probabil ar fi crezut că urmăresc ceva şi vreau să o trag în cursă. Pur şi simplu îi lăsam flori, fără vreun mesaj, fără nume, până când a ajuns îngrozitor de curioasă de admiratorului ei secret. Sirrah zâmbi strengăreşte, privind pe fereastră.

— Cum i-ai spus? am întrebat eu fascinată, până aici povestea e frumoasă.

— Într-o zi i-am lăsat un buchet întreg alături de un bilet, în care îi spuneam că dacă vrea să mă cunoască, să vină în grădină, lângă stejar. Era un copac mare în spatele orfelinatului, acolo îmi plăcea să mă duc de când eram mic, mă urcam în el și nu mă mai găsea nimeni. Am chemat-o seara, știam că o să vină, pentru că era curioasă, dar îmi era teamă că o să mă respingă imediat când o să vadă cine sunt. Chiar dacă m-am potolit îngrozitor de mult după ce a venit ea, ceilalți i-au spus destule despre mine, ca să mă evite. Eram singuratic, nu aveam prieteni, toți mă urau și le era teamă de mine, iar eu nu am simțit nevoia să mă apropii de nimeni până a apărut ea. A venit la copac și a stat acolo aproape o jumătate de oră, eram curios cât o să mă aștepte, o priveam de la depărtare și cu fiecare minut care trecea, eram tot mai fericit, însă nu am îndrăznit să mă duc la ea. A fost pentru prima dată în viața mea când m-am speriat. Nici de vizitele lui Jonathan nu îmi era așa frică cum mi-a fost de întâlnirea cu ea. A plecat în cele din urmă și, după asta, a fost tristă două zile, nu i-am mai lăsat flori, pentru că îmi era teamă să o văd rupându-le. Mă gândeam să îmi bag mințile în cap, pentru că o fată ca ea nu o să mă accepte niciodată, lumina pământul pe unde trecea, pe când eu îl împuțeam. Într-o zi, un băiat s-a luat de ea, era mai mare cu un an decât noi și știam că o urmărește de ceva vreme, dar l-am lăsat în pace. Când l-am văzut că o atinge, că îi face tot felul de propuneri scârboase ce o speriau, mi-am pierdut mințile și l-am bătut măr. Am primit detenție două săptămâni, dar nu voiam decât să îl omor. Chiar dacă era mai mare și înalt decât mine, i-am desfigurat fața, pentru că eu eram îndrăgostit de ea și nu îndrăzneam să mă apropii, iar el îi făcea propuneri scârboase despre lucruri de care ea probabil nici nu auzise vreodată.

— Bine ai făcut! Ce s-a întâmplat după asta? am întrebat, îngrozitor de curioasă. Sirrah zâmbi nostalgic.

— Ea și-a dat seama cine sunt. După ce l-am bătut pe nenorocitul ăla, nu am vorbit cu ea, nu am apucat și îmi era teamă că o să îmi spună că sunt o brută, dar într-o zi și-a adunat ea curajul și a intrat în camera noastră. Am găsit un trandafir pe patul meu și un

bilet pe care scria: „Știu că tu ești!" Sirrah zâmbi din nou, chicotind apoi. Eu am zâmbit ca un copil ce ascultă cea mai frumoasă poveste din lume, îmi simt lacrimi în colțurile ochilor.

— Cred că ai rămas trăsnit! Am spus eu, Sirrah râse și aprobă din cap.

— După asta nu mai aveam nevoie de nimic, îmi ajunsese atâta abstinență și lașitate, m-am dus direct la ea. Era în cantină și aștepta la rând, când m-a văzut, s-a uitat nerăbdătoare la mine și jur că mi-a explodat inima în momentul ăla. M-am dus direct la ea, am smuls-o din rând, am strâns-o in brațe și am sărutat-o.

— Awww! Am făcut eu, nereușind să mă abțin, topindu-mă de drăgălășenie. Sirrah râse și clătină din cap, privind apoi în jos.

— Și ea te-a sărutat înapoi, nu? Am întrebat repede.

— Putin speriată de reacția mea, mai ales că era primul ei sărut, dar da, m-a sărutat și ea. În momentul ăla credeam că viața mea are în sfârșit un sens, că am scăpat de întuneric și de trecut, că am apucat în sfârșit un alt drum, unul bun. Nu am mai lăsat-o să îmi scape după asta, eram îndrăgostit de ea ca un nebun și vedeam în ea singura mea șansă pentru o viață fericită. Am început să învăț mai bine, mă gândeam la viitorul meu, la al nostru, abia așteptam să ieșim de acolo și să avem casa noastră. În doi ani a reușit să mă schimbe radical, mă gândeam la familie, la copii, la un joh bun, la o casă frumoasă, la ea mireasa mea... îmi făcusem planuri, iar Harris și părinții mei au rămas în urmă, nu îmi mai păsa de ei, ajunsesem să fiu fericit că soarta mea a fost așa, pentru că m-a condus la Thalia. Nu mai vedeam totul cu amărăciunea de dinainte. Mi-o doream îngrozitor de mult, dar nu am îndrăznit niciodată să ii propun asta, ea era încă aceeași fată timidă și o iubeam pentru asta, aș fi așteptat-o oricât. Stejarul devenise locul nostru, acolo ne ascundeam de lume și, într-o seară mi-a spus că vrea să facă dragoste cu mine. Am fost atât de ametit de ea, că nu m-am mai gândit la nimic, nici nu m-am protejat măcar, o vedeam doar pe ea și atât. Nu am mai rezistat atunci și am încălcat o promisiune pe care i-o făcusem.

— Ce promisiune?! am întrebat speriată.

— M-a pus să îi promit că nu o să îi spun niciodată că o iubesc. Nu am înțeles asta, mă sâcâia pentru că voiam să i-o spun mereu, dar era dorința ei, așa că am respectat-o, îi arătam oricum cât de mult o iubesc, dar în noaptea aia nu am putut să mă mai abțin și i-am spus-o direct. I-am spus cât de mult o iubesc și ce înseamnă pentru mine. Mă așteptam să îie fericită, să îmi întoarcă declarația, dar părea îngrozită de cuvintele mele. Am înțeles abia a doua zi de ce.

L-am privit confuză și speriată, fața lui Sirrah se schimonosi de durere și am înțeles că acum vine partea rea a poveștii. I-am observat lacrimi pe obraji și m-am ridicat din pat să merg spre el. L-am prins de mână, neștiind cum să îi cer să continue. El privi spre mine.

— Thalia era încă afectată de moartea părinților ei, nu a trecut niciodată peste asta. Părinții ei erau singurii care i-au spus vreodată că o iubesc. În biletul de adio, tatăl ei îi spusese că face asta pentru că o iubește și e mai bine pentru ea așa. Mama ei a rămas cu ea și nu a dat-o spre adopție, pentru că o iubea, a rămas în sărăcie și toată iubirea asta pentru Thalia a condus-o și pe ea la moarte. Thalia nu suporta să fie iubită, îi era frică că dezastrul o să se repete. Îi era frică că o să mă omor și eu pentru că o iubesc. Se vedea ca un blestem asupra celor care o iubesc, dar nu am știut niciodată asta. Dacă aș fi știut, i-aș fi explicat altfel, i-aș fi spus că nimeni nu m-ar fi luat vreodată de lângă ea și am fi rămas împreună până la bătrânețe, dar, în schimb, eu i-am spus atunci că aș muri pentru ea, iar asta i-a adus groaza din copilărie înapoi. Nu a înțeles sensul cuvintelor mele, semnificația declarației mele și înainte să i le pot explica, am găsit-o atârnând în copacul nostru, cu o frânghie legată de gât.

Groaza m-a făcut și pe mine să tremur, am strâns mâna lui Sirrah și m-am abținut să nu suspin.

— În biletul de adio mi-a spus că mai bine moare ea, decât să mor eu din cauza ei. E un blestem pentru mine. Sirrah își strânse pumnul și lovi ușor geamul ferestrei, aplecându-se apoi pe el și lăsând lacrimile să îi cadă pe față. Mă simt incapabilă, plâng și eu alături de el și nu știu cum să îl consolez.

— A murit din cauza mea. Trebuia să îmi dau seama că trauma ei din copilărie a lăsat sechele asupra ei, nu a reușit niciodată să își revină complet. I-am pus iubirea mea la picioare, fără să mă gândesc că ea o va primi cu totul altfel.

— Sirrah, nu trebuie să te învinovățești tu pentru asta. Ai iubit-o, în ce sens ai putea fi acuzat? Thalia avea probleme, tu nu le-ai cunoscut. Am încercat să îl consolez, dar nu pare că mă ascultă. Își trase nasul și acum privi furios pe fereastră.

— Ea era binecuvântarea din viața mea, singura mea șansă, dar se vedea blestem. S-a sinucis după ce mi s-a oferit, după ce poate ar fi rămas și însărcinată, pentru că nu am folosit niciun fel de protecție. Mi-a luat și copilul cu ea. A devenit un adevărat blestem pentru mine după asta, eu am devenit cel care eram înainte, dar mult mai rău. Niciodată nu am avut coșmaruri, indiferent cum a arătat copilăria mea, ce îmi făcea Jonathan... pe el îl uram, eram furios, așa că nu îl vedeam în coșmaruri. Dar după ce am văzut-o pe Thalia atârnând fără viață în copacul ăla, mi-am pierdut mințile. În fiecare noapte o visam făcând asta, urcându-se în copac, legând sfoara de o creangă, apoi atârnându-și-o de gât și sărind. Eu sunt lângă ea și nu pot să fac nimic, țip, încerc să ajung la ea, dar mereu sfârșește spânzurată în fața mea. Am dat foc copacului ăla nenorocit, dar nu am schimbat nimic. În noaptea aia, după ce s-a întâmplat între noi, eu eram în culmea fericirii și mă gândeam la viitorul nostru și chiar să fugim mai devreme din orfelinat, în timp ce ea își făcea planul morții.

Suspină gâtuit, m-am apropiat mai mult de el și i-am masat ușor umărul și brațul.

— După moartea ei, am visat-o în fiecare noapte timp de aproape un an, cum se sinucide. Mă trezeam terifiat, țipând și plângând. Începeam să înnebunesc și eu, nu de puține ori m-am gândit să mă sinucid și să mă întâlnesc cu ea pe lumea cealaltă, să îi arăt că într-adevăr m-a adus la moarte, dar și pentru că nu puteam să mai trăiesc fără ea. Devenise inima mea, existența mea se învârtea în jurul ei, timp de doi am fost cel mai fericit om din lume, cu ea,

chiar și în gaura aia de iad. Apoi a plecat și m-a aruncat înapoi în întuneric, unul și mai adânc. După un timp am început să o urăsc, o uram pentru că mi-a luat singura șansă la fericire, pentru că mi-a respins iubirea, s-a întâmplat la 9 luni după moartea ei, când poate mi s-ar fi născut copilul. Încă o iubeam, dar o și uram, nu mai aveam nicio șansă să fiu un om normal. Am ajuns gunoiul pe care l-ai cunoscut și îl vezi și acum. M-am întors la planul meu inițial: răzbunarea. Am fost atât de prins în întunericul ăsta, încât nici nu mi-am dat seama când am dat iar de ea. Clătină amar din cap, privind pe fereastră, dar fără să pară că vede ceva. L-am privit confuză.

— Ce vrei să spui? El se întoarse spre mine și își trecu limba peste buze.

— Christina! Răspunse și am știut exact la cine se referă. Își întoarse iar privirea. Îi semăna atât de mult, nu doar la înfățișare, la tot. Era la fel ca ea, timidă, speriată de orice e în jurul ei, fragilă, un înger chinuit. Înainte să îmi dau seama de asta, am privit-o și pe Christina murind. Credeam că o urăsc, pentru că îmi amintea de Thalia, pentru că se îndrăgostise la început de fratele meu, o evitam și o priveam cu ura ce era destinată Thaliei, gândul meu era doar la nenorocirea lui Harris. Nu mi-am dat seama decât mult mai târziu că, de fapt, aș fi putut să o salvez, să o scot din ghearele diavolul de Drake, dar am lăsat-o să ardă lângă el. Eu am trimis-o la moarte pentru a doua oară. Nu știu dacă m-aș fi îndrăgostit de Christina, poate aș fi făcut-o, dar acum nu mai are rost să mă gândesc la asta. Ea a fost motivul principal pentru care te-am salvat pe tine; Christina ținea cu tine, era îngrozită de planul lui Drake, iar eu vedeam în ea parcă un reproș din partea Thaliei, îmi spunea cât de nenorocit am ajuns. Poate ea a trimis-o la mine cu a doua șansă, dar am pierdut-o din nou.

Sirrah privi tăcut pe fereastră, eu de asemenea, deși nu văd nimic, gândurile îmi sunt acaparate de amintirea Christinei și de faptul că sunt răspunzătoare de moartea ei.

— Sau poate că a doua mea șansă a venit cu tine, dar, de

asemenea, am pierdut-o și pe aia. Spuse calm de data asta, aproape șoptind la sfârșit și întorcându-se spre mine. L-am privit derutată.

— Când te-am văzut prima dată! Clarifică el. Nu mai are rost să discutăm acum despre asta, dar știu doar că mi-ai atras atenția atunci. Chiar dacă erai blondă, erai atât de diferită de orice a reprezentat Thalia. Nu te cunoșteam, dar îți citeam spiritul sălbatic din privire și din postură. Erai ca o felină, în gardă și gata de atac în caz că cineva se năpustea asupra ta. Nu pășeai țanțoșă printre ei, dar nici timidă, voiai să pari plictisită, dar ți se citea starea de alertă, după fiecare pas. Mi-a plăcut al dracu' de mult asta la tine atunci, fetele rele sunt de obicei îngâmfate și nesuferite, tu erai tăcută, dar mult mai periculoasă.

Am început imediat să râd, numai pericol nu inspiram eu în ziua aia, îmi blestemam soarta în gând, asta până când am întâlnit privirea lui Harris și soarta mea s-a schimbat radical. Nu eram conștientă că aceeași pereche de ochi, dar întunecați, mă privea atunci, de la distanță.

Sirrah zâmbi și el alături de mine, apoi deveni din nou tensionat, probabil amintindu-și de Thalia.

— Eu nu eram genul tău, aș fi putut mai degrabă să îți devin cea mai bună prietenă. Două pietre tari nu o duc bine împreună. Am glumit eu, lovindu-l ușor în braț. Zâmbi din nou.

— Nici Thalia nu cred că era mai mult genul meu, iar tu și Harris ați dus-o destul de bine, nu? Se întoarse spre mine, m-am străduit să mențin nivelul de amuzament.

— Harris nu e ca mine, el e rău, dar nu nebun. Tu și cu mine avem mult mai multe țigle lipsă de pe casă, de unde crezi că am știut exact cum să te calmez în seara asta? Sirrah râse în cele din urmă, îmi strânse și el mâna într-a lui.

Tăcerea s-a așternut din nou brusc, niciunul dintre noi nu știe ce să mai spună. Eu și Sirrah suntem uneori apropiați ca doi frați, apoi ne chinuim cu fiecare dialog în conversație. Mă simt încă ametită, dar gândurile îmi sunt prea acaparate de ce am aflat acum. Sirrah e geamănul lui Harris, dar îmi devine și antiteza lui

din ce în ce mai mult. Mă bucură asta, m-ar bucura să i se schimbe și înfățișarea în ochii mei, atunci aș putea într-adevăr să îl privesc pe Sirrah ca pe cel mai bun prieten, pentru că îmi doresc să îmi fie asta.

— O visezi des? am întrebat eu, pentru că nu mai suport tăcerea.

— Nu, asta e prima dată când am visat-o de când m-am mutat în Seattle.

— Același vis? El aprobă din cap. Am privit din nou pe fereastră, spre orașul luminat și agitat, gândindu-mă oare de ce coșmarul s-a întors tocmai în noaptea asta.

— O mai iubești? am întrebat eu înainte să îmi dau seama. Sirrah mă privi, fixându-și ochii într-ai mei. Am înghițit ușor și i-am menținut privirea.

— Nu știu. Răspunse în cele din urmă, încă uitându-se la mine.

Însă eu știu. Sirrah încă o iubește pe Thalia, motivul pentru care a visat-o în noaptea asta e vinovăția. M-a sărutat pe mine, poate nu își dă seama de asta, dar se simte vinovat, a înșelat-o. Inima lui o iubește încă pe Thalia. O va iubi întotdeauna.

Am zâmbit ușor și m-am întins spre el, îmbrățișându-l. I-am cuprins gâtul și l-am lipit de mine. El mi-a cuprins mijlocul, ezitant, dar apoi i-am simțit strângerea devenind mai puternică. În ciuda sărutului său, în momentul ăsta mă simt mult mai calmă în preajma lui Sirrah. Pot să îl îmbrățișez fără să simt ceva anume, în afara sentimentului de prietenie. Mă liniștește faptul că iubește altă femeie. Chiar și una moartă.

— Kath, te simți bine? Arzi! Sirrah se depărtă ușor din îmbrățișare, îmi atinse brațele, apoi își puse palma deschisă pe fruntea mea. Mi-am atins obrajii și mi-am dat seama că are dreptate, îmi simt tot corpul dogorind, dar nu fusesem conștientă de asta până acum, eram prea captivată de povestea lui.

— Nu mă simt prea bine, mi-a fost rău mai devreme. Mi-am masat fruntea, strângând din ochi. Sirrah îmi strânse din nou mijlocul și mă împinse spre pat.

— Ți-am spus că nu e bine să rămâi în hainele astea ude, o să te

îmbolnăvești. Mă critică el, dar hainele sunt deja uscate pe mine. La felul cum îmi dogorește pielea, mi-ar fi plăcut să fie ude.

— Nu e vorba de asta, organismul meu o cam ia razna în ultima perioadă. Cred că am doar nevoie de somn. Am spus, continuând să îmi masez fruntea, acum simt în sfârșit oboseala și nevoia de somn. Patul șubred pare mult mai confortabil acum. Sirrah m-a întins pe spate, ridicându-mă și împingându-mă spre spătar. A luat perna lui de jos și mi-a așezat-o sub cap. Nu m-am mai plâns de nimic, Sirrah mi-a întins cearșaful în jurul meu și m-a învelit cu celălalt.

— Nu, deja mi-e prea cald! M-am plâns eu, îndepărtându-l.

— Ai temperatură, nu contează cât de cald îți e, o să rămâi învelită. Mă certă el, așezându-mi pernele în jurul capului.

— Mă duc să văd dacă Imogen sau Luke au vreo pastilă, dacă nu, mă duc la farmacie. M-am ridicat repede și l-am prins de mână.

— Sunt bine, Sirrah. Azi am mâncat numai tâmpenii și mi-a fost rău mai devreme. Acum mă simt mai bine, chiar dacă am temperatură. Vreau doar să dorm. M-am întins înapoi pe spate în timp ce vorbeam, amețeala devine tot mai crâncenă. Sirrah mă privi nesigur.

— Încă îți bați joc de organismul tău, huh?

— Dacă tu ai plecat și m-ai lăsat singură. Știi că sunt un copil incompetent. L-am criticat eu glumeață, el zâmbi în cel mai tandru fel în care l-am văzut până acum. Îmi zâmbi ca Harris atunci când îmi spune că mă iubește, dar nu mă mai deranjează gândul acum.

— OK, atunci, odihnește-te. Se aplecă să mă sărute pe frunte, dar înainte să închid ochii, mi-am dat seama că cearșaful pe care dormea el, e acum pe mine. E un singur fotoliu în cameră, dar nu o să îl las să își petreacă restul nopții acolo. Și el e obosit. Să o vadă din nou pe Thalia așa, cu siguranță l-a epuizat mai tare.

L-am prins de mână și l-am tras spre mine.

— Poți să dormi cu mine, ți-am furat cearșaful.

El mă privi aproape speriat.

— Ăăă, nu... e în regulă, pot să – l-am oprit, ridicând colțul cearșafului.

— Intră și culcă-te, Sirrah, cred că a fost o noapte suficient de agitată pentru amândoi și mi-ar prinde brațele unui prieten acum. I-am zâmbit eu.

— OK! rosti Sirrah, atât de ușor, că aproape nu l-am auzit. E încă în blugi, descult și fără tricou, nu am timp să mă gândesc dacă l-aș fi preferat îmbrăcat. Se strecură lângă mine, ezitant, dar mă simt mult mai liniștită acum în jurul lui, așa că m-am întins spre el și m-am cuibărit la pieptul lui. Brațul lui mi s-a înfășurat în jurul mijlocului și i-am simțit respirația pe creștet. Mâna mea a urcat pe pieptul lui și părul mi-a intrat printre degete, e aspru, dar plăcut la atingere, complet diferit de finețea lui Harris. Mi-aș fi dorit să mă strângă el acum în brațe, așa cum Sirrah și-ar fi dorit să o strângă pe Thalia, dar suntem singuri, așa că nu ne rămâne decât să ne consolăm între noi, plângându-ne în tăcere sufletele pereche smulse de lângă noi.

Am simțit mâna lui Sirrah intrând în părul meu și mângâind pentru câteva secunde, înainte să închid ochii și să adorm instantaneu.

Îmi e îngrozitor de frig, sunt udă și tremur atât de tare, încât devine dureros pentru corpul meu.

— Sărută-mă, Kath! Am auzit o șoaptă lângă mine și am întors imediat capul, dând peste Sirrah. E la fel de ud ca și mine, dar atunci când corpul lui s-a lipit de mine, deveni mult mai cald. Fruntea mea s-a lipit de a lui și brațele sale m-au înconjurat, trăgându-mă spre căldura plăcută. Mi-am dat seama că sunt într-o pădure, sau cel puțin așa pare. Văd un singur copac în spatele lui Sirrah, aud susurul unei ape și clănțănitul dinților mei.

Buzele lui Sirrah s-au lipit de ale mele, oferindu-mi o senzație fierbinte ce mi-a pătruns în tot trupul, încălzindu-mă și îndepărtând tremuratul. M-am lipit mai mult de el, disperată să mă agăț de căldură.

— Sărută-mă, te rog! Îmi ceru Sirrah într-un suspin, strângându-mă mai tare în brațe. Mi-am dat seama că buzele mele sunt inerte peste ale lui, mă lipisem de căldură trupului său, dar nu îl sărut înapoi. Vreau să fac asta, să scap de frigul îngrozitor. Mi-am

mișcat buzele peste ale lui, Sirrah îmi preluă imediat acțiunea și își mișcă buzele în ritm cu ale mele, asaltându-ne cu poftă.

Căldura crește, frigul dispare și lasă loc unei fierbințeli sufocante. Corpul meu transpiră, dar brațele lui Sirrah mă strâng tot mai tare, iar eu nu mă pot depărta din sărut. Mă obligă să mă întind pe spate, așezându-se deasupra mea. Iarba de sub mine e umedă, dar îmi arde pielea, sunt transpirată și rămân fără aer, însă nu găsesc puterea să opresc sărutul. Mă bucur de el, la fel și Sirrah, ce îmi șoptește anumite cuvinte, dar nu reușesc să le înțeleg. Par șoapte de dragoste.

Mâinile mele au urcat în părul lui atunci când buzele lui au coborât pe gâtul meu, extinzând fierbințeala năucitoare. Mi-am dat seama că țin ochii închiși, așa că i-am deschis, dorindu-mi să văd chipul lui Sirrah. Ochii mei au văzut altceva, în schimb. În timp ce Sirrah îmi sărută gâtul și îmi mângâie corpul, deasupra noastră zace un cadavru. De copac e legată o frânghie, la capătul căreia atârnă Christina spânzurată.

Groaza mi-a acaparat imediat tot trupul și am țipat îngrozită, începând să mă zvârcolesc și încercând să îl dau pe Sirrah jos de pe mine.

Ochii Christinei mă privesc. Deși nu am văzut-o de multe ori, pare totuși că nu sunt ai ei. Nu e ea. E Thalia.

Am continuat să țip și să mă agit, sub privirea rece și goală a cadavrului.

Am deschis ochii într-un alt țipat, auzind imediat vocea care mă strigă. Am privit terifiată spre chipul său și am încercat să mă depărtez de el, dar a fost doar un vis, așa că mi-am revenit repede. Sunt transpirată, gâfâi după aer, privirea mi se încețoșă și nu am fost în stare să disting lucrurile clar în jurul meu. Corpul îmi tremură și nu pot să ridic capul de pe pernă.

— Kath, ce ai? Katherine! Vocea lui Sirrah e alertă lângă mine, mi-am dat seama că încă sunt în brațele lui. M-am străduit să îl privesc prin ceață, pare că acum s-a trezit și el. Brațele sale îmi părăsiră trupul și se ridică în genunchi, lângă mine.

— Iubito, ce e cu tine? Glasul lui e terifiat, îmi cuprinse obrajii în palme, dar eram atât de ameţită, încât nu sunt sigură dacă el mi-a spus aşa, sau aud glasul lui Harris vorbindu-mi. Când mi-a ridicat capul, s-a produs declicul.

Totul s-a limpezit în faţa mea, ca apoi să se înceţoşeze din nou. M-am smucit din braţele lui şi am sărit din pat. Înainte să îmi cedeze picioarele de tot, am fugit spre prima uşă pe care am văzut-o în faţa ochilor. Dumnezeu poate ţine cu mine, pentru că nu am nimerit pe hol, ci într-o baie. Fără să îmi mai pese unde sunt, m-am aplecat pe toaletă şi am vărsat atât de violent, încât am crezut că stomacul meu îmi tocase organele interne şi acum le elimină. L-am văzut pe Sirrah încercând să vină după mine, dar am reuşit să întind piciorul şi să trântesc uşa înainte să intre. Dacă o să mor aici, nu vreau ca el să fie martor. Nu opuse rezistenţă, dar ciocăni tare.

— Katherine, ce ţi se întâmplă?

După ce spasmele se mai potoliră, iar conţinutul stomacului meu dispăruse pe conducta dintr-un bordel, am găsit puterea să trag apa şi să mă aşez în fund, pe podea.

Văd steluţe în faţa ochilor, la propriu. Baia asta se învârteşte cu mine şi parcă mă asfixiază.

Sirrah dădu buzna înăuntru. Înainte să pot protesta în vreun fel, era deja aplecat lângă mine. M-am şters repede la gură, apoi am închis-o. După expresia lui, îmi dau seama că arăt groaznic.

— Katherine, ce a fost asta? Vrei să mergem la spital? Am scuturat repede din cap, fără să deschid gura.

— Katherine! El insistă, prinzându-mi bărbia. Încă sunt ameţită, dar m-am forţat să mă ridic în picioare şi să merg spre chiuvetă. Cu spatele la el, am spus:

— Doar un efect advers al stilului de viaţă din ultimul timp. Prea mult alcool şi prea puţină mâncare. Prea mult stres şi prea puţin somn. Nu îţi face griji, o să fiu bine. M-am străduit să îi zâmbesc în oglindă ciobită, el nu păru foarte convins, în spatele meu.

— Dacă îmi faci rost de o lămâie şi nişte pastă de dinţi, îţi

promit că o să fiu mult mai bine. Am continuat eu înainte ca el să poată protesta. În cele din urmă, aprobă din cap.

— OK, o să mă întorc repede, sună-mă dacă ţi se face din nou rău.

— Bine. După ce el ieşi, am închis imediat uşa în urma lui şi m-am dezbrăcat de hainele ce mi se scorojiseră pe corp. Am scâncit de durere şi am reuşit să mă prind de chiuvetă înainte să cad. Am scrâşnit din dinţi ca să îmi abţin ţipătul când mi-am simţit pântecul parcă spintecat. Cunosc crampele astea, şi abia acum îmi dau seama că ar fi trebuit să le simt cu mult timp în urmă. Grăbită şi făcând faţă ameţelii, m-am dezbrăcat repede de pantalonii scurţi. Pe ei nu ajunsese nimic, însă pe chilotul negru se vede o urmă de umezeală. Ca să îmi dau seama ce e, i-am spălat repede în chiuvetă, iar apa roşie mi-a răspuns la întrebare.

Calculând acum, îmi dau seama că menstruaţia mea a întârziat aproape o lună de zile. Dacă aş fi fost suficient de lucidă în ultimul timp să îmi dau seama de asta, mi-aş fi făcut alte griji. Stresul e cu siguranţă motivul, nu e prima dată când păţesc asta, iar injecţia anticoncepţională am făcut-o. Asta, în combinaţie cu alimentaţia proastă, alcoolul, apa rece de noaptea trecută... nu e de mirare că mă simt de parcă m-a călcat un camion.

Puţin îmi pasă că sunt în baia unui bordel, unde igiena lasă de dorit şi totul e înghesuit într-un spaţiu minuscul. Am intrat în cabina de duş şi am pornit apa caldă. Am zăcut pur şi simplu sub jet, lăsând fierbinţeala să îmi relaxeze muşchii şi crampele, dar în scurt timp a devenit greu să stau în picioare. Cu ultimii stropi de putere, am reuşit să mă îmbrac înapoi, dar lenjeria mea e acum udă şi a trebuit să fac pachet aproape jumătate de sul de hârtie igienică, pe care l-am folosit drept absorbant. În niciun caz nu îi cer lui Sirrah să îmi aducă aşa ceva, mai ales pentru că ştiu cui o să îi ceară aici. Ştiu că nu are bani la el, şi nici să cer eu nu e mai bine. Sper doar să rezist până acasă.

Am auzit uşa cealaltă deschizându-se şi am ieşit din baie, înfăşurându-mi un prosop în jurul capului. Sirrah închise uşa în urma lui, ducând în braţe mai multe decât îi cerusem.

— Cum te simți? Aruncă pe pat câteva sandvișuri, o sticlă de apă plată, o lămâie, două banane, un tub de pastă de dinți și două periuțe în ambalaj. Am inspirat, încercând să îmi mențin echilibrul.

— Mai bine.

— Spune-mi ce stare ai, o să merg la farmacie să îți cumpăr niște medicamente, dacă tot nu vrei să mergi la spital.

Am zâmbit din cauza stării lui tensionate. Încearcă să nu exagereze, dar știu că vrea să mă arunce pe umăr și să mă ducă la spital.

— Sunt bine, Sirrah, îți promit. În plus, nu ai bani.

El își îngustă ochii la mine.

— Știi foarte bine că nu asta e problema. Pot să fac rost, spune-mi de ce ai nevoie?!

Da, în niciun caz! Nu am de gând să îi spun lui Sirrah că mă ucid crampele din cauza menstruației, ca apoi să îi ceară bani lui Imogen pentru medicamente. Mândria mea feminină nu a murit chiar de tot. O să înghit și o să suport până acasă.

— Atunci de ce nu ai făcut rost de bani de aseară, pentru un motel?

El nu avu reacția la care mă așteptasem dându-i replica asta, își îngustă ochii, dar amuzat.

— Știu că schimbi subiectul astfel încât să mă enervezi și să uit de starea ta, dar nu îți mer– înainte să termine ce avea de spus, telefonul îi sună în buzunar, iar eu am profitat de asta. I-am făcut semn să termine discuția și să răspundă. Pare că nu mai arăt chiar așa de rău, pentru că nu mai obiectă și își scoase telefonul. Eu am luat lămâia de pe pat și mi-am folosit unghiile ca să o rup, apoi am sorbit zeama acră și minunată pentru greața mea. Imediat ce ajung acasă, o să îmi fac un program alimentar mai sănătos.

— Da, Jay! răspunse, iar eu mi-am ignorat nenorocitele de dureri și am fost atentă la el. Merse spre fereastră, deși profilul îi e spre mine. Fir-ar să fie, ce o să spună acum?

— Nu sunt în Seattle... mă privi și știu sigur că Jay întrebase de mine. Mi-am mușcat buza, neștiind cum să reacționez, Sirrah îmi citi expresia.

— Nu știu, cred că e la tatăl ei. Deși nu spusese adevărul, așa cum sperasem, asta nu m-a făcut să mă simt mai bine. Fir-ar să fie, gata cu ascunsul în spatele protectorilor. Sunt greșelile mele, așa că o să fac al naibii de bine să mi le asum. De fapt, nu am făcut nicio greșeală.

Parcă furioasă pe mine, am mers spre Sirrah și i-am smuls telefonul de la ureche.

— Ce vrei, Jay? Am simțit șocul lui la telefon și l-am văzut pe cel de pe chipul lui Sirrah. Nu se așteptase la asta.

— Kath... ce? Ești cu Sirrah?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă te referi la faptul că sunt în același loc cu el, în momentul ăsta, da, pentru că tocmai vorbesc la telefonul lui. Dacă te referi la altceva, nu, băgăcios enervant ce ești. Când o să încetați să mă controlați? Sau i-ai luat locul lui Jason după demisia de noaptea trecută? Am răbufnit eu, și l-am văzut pe Sirrah încercând să își abțină chicotul. L-am lovit în braț.

— Nu, Kath...: Iisuse, îmi pare rău. Nu e treaba mea și nu încercam să te controlez, voiam doar să dau de tine și de Sirrah. Avem o problemă.

Sugând din lămâie, l-am întrebat despre ce e vorba. Lui Jay îi luă prea mult să răspundă, ceea ce mi-a oprit nervii și mi-a activat teama.

— Jay, ce s-a întâmplat?

— Mai bine veniți acasă chiar acum, Kath.

— Fir-ar să fie, spune despre ce e vorba! M-am înfuriat eu, dar din cauza fricii.

El oftă adânc, apoi am auzit-o pe V întrebând unde sunt și dacă sunt în siguranță. Asta mi-a înghețat sângele în vene.

— Nu știu cât îl mai placi pe Jason după noaptea trecută, Kath, dar cineva pare să te fi răzbunat.

Am înlemnit imediat.

— Ce i s-a întâmplat?

Mă așteptam să spună că altcineva l-a bătut foarte rău, că Austin l-a părăsit, că Sirrah îi afectase vreun organ intern din cauza loviturilor, dar nu...

— E mort, Kath!

Am avut noroc cu patul din spatele meu, pentru că am reușit să mă așez pe el înainte să îmi cedeze picioarele. L-am privit din instinct pe Sirrah, ce acum devenise serios și curios.

— Ce? Cine l-a omorât? Te asigur că–

— Stai liniștită, nimeni nu dă vina pe Sirrah. Nu a fost pur și simplu ucis, Katherine. A fost aruncat în aer. La propriu. Cineva i-a lipit o nenorocită de bombă de corp și l-a făcut bucăți. L-am găsit azi dimineață împrăștiat pe pistă, abia am reușit să ne dăm seama cine e.

— Dumnezeule! Am suspinat, punându-mi mâna la gură. Sirrah se apleacă lângă mine și îmi luă telefonul de la ureche. Nu am reușit să mai protestez în timp ce el ceru informația de la Jay.

După mai multe minute de discuții, închise. Mă privi cu o expresie serioasă și dură, ce știu că ascunde teamă.

— Cine ar face așa ceva? am întrebat eu, abia reușind să îmi abțin lacrimile. A fost un nemernic noaptea trecută, dar era beat. Mi-a fost prieten și protector tot timpul ăsta, nu pot să cred că a fost ucis. Sirrah pare să gândească la fel, e afectat de asta, nu fericit.

— A fost un mesaj, Kath.

M-am ridicat imediat lângă el, cerând detalii.

— Nu a fost o crimă oarecare. L-au făcut bucăți într-o explozie, și pe cine cunoaștem noi pasionați de bombe și nemulțumiți de ultima noastră afacere?

De data asta am tremurat mult mai tare, dar am reușit să mă mențin pe picioare. Răspunsul a venit imediat, ca un junghi mortal:

— Scorpionii Negri!

16. Pioni

Îl privesc pe Austin, incapabilă să scot vreun cuvânt. Ce aș putea să fac... să spun? Să îl strâng în brațe, să îi spun că îmi pare rău... e atât de nepotrivit pentru starea lui, în momentul ăsta.

Austin a fost întotdeauna cel vesel, bodyguardul meu amuzant, cel care zâmbea, cel care a intrat în echipa de majorete doar ca să fie cu ochii pe mine. Acum, acel băiat a dispărut, durerea i-a luat strălucirea de pe chip, fericirea, iar expresia lui e acum criminală.

Și-a pierdut iubitul, dar nu pare că o să plângă în momentul ăsta. O să o facă mai târziu, acum vrea sânge.

— Ești sigur? întreabă el, cu glasul pe care nu îl recunosc. Dacă nu aș crede că îmi pierd mințile, aș spune că e la fel de dur precum fusese al lui Jason. Faptul că deja vorbesc la trecut despre el e teribil de dureros. Când ajunsesem noi aici, ei curățaseră deja, iar ce mai rămăsese din Jason e acum într-o cutie metalică. Nu îmi dăduseră voie să-l văd, dar îmi dau seama ce ar trebui să văd... pentru că acea cutie fusese a unui cauciuc. Un singur cauciuc. Doar atât se mai putuse aduna din Jason. Pista e și acum udă, spălaseră cu un jet puternic tot sângele, dar chiar și să calc pe apă mi se pare teribil, de parcă îi calc cadavrul lui Jason în picioare.

— Cine altcineva ar face una ca asta? Majoritatea celor de pe pista asta abia au un pistol, răspunse Sirrah, privind balta de la picioarele lui de parcă încearcă să ghicească ce se întâmplase noaptea trecută.

— Are dreptate, interveni Ty, susținându-l pe Sirrah. A fost o bombă cu peroxid de hidrogen. O cantitate atent măsurată, astfel încât să nu producă mari dezastre, ci să îl ucidă doar pe Jason. Așa ceva nu poate fi cumpărat, nici vorbă construit. Chimicalele astea sunt toxice și instabile. Creată la mici dimensiuni, a fost și mai complicat. Vorbim de profesioniști aici, sau oameni care cumpără de la profesioniști.

— Vorbim de Scorpionii Negri, renumiți pentru felul în care folosesc explozibilele, completă V, mânioasă.

— Credeți că a fost răzbunarea, sau doar un mesaj pentru ce urmează? Am pus eu întrebarea la care știu că se gândesc toți.

După un timp de cugetare, Mike răspunse. Ținuse strâns mâna lui Nicky până acum, e prima dată când îi văd astfel. Nu aș fi crezut niciodată că se vor potrivi atât de bine, deja se mișcă precum unul.

— Nu-i cunosc foarte bine, dar știu că nu pierd timpul cu joaca. Nu o să își bată capul doar ca să ne sperie. Dacă urmăreau asta, ne aruncau pe toți în aer noaptea trecută. Vargon ne-a ajutat să ne întoarcem acasă, asta nu e mâna lui. Dacă mă întrebați pe mine, e cineva care vrea să ne facă să ne gândim la Scorpioni.

După ce am analizat mai bine vorbele lui Mike, mi-am dat seama că are dreptate. Instinctiv, am privit în jurul meu.

— Doar nu crezi că...

— Ba da! Ne urmăresc non-stop, au prins momentul perfect noaptea trecută. Harris nu vrea să vorbească acolo, nu le dă nicio informație despre Carter, așa că ne forțează nouă limitele și ne sperie, în speranța că o să dăm fuga la șef și o să cerem protecție.

— Și astfel îi conducem la el. L-am completat eu, Mike aprobă din cap, și toată lumea pare să îi dea dreptate, chiar și Sirrah, care fusese sigur până acum că e vorba de Scorpioni.

Mike râse fals.

— Vorbim despre Scorpionii Negri. Cea mai periculoasă celulă teroristă din Orientul Mijlociu. Oameni care au aruncat în aer spitale, aeroporturi. Să fim serioşi, dacă voiau răzbunare pe noi, acum am fi toţi împrăştiaţi pe asfaltul ăsta. Vargon e cel mai nenorocit ucigaş pe care l-am cunoscut, dar nu e un ucigaş mânat de furie sau frustrare. Ştie că noi nu avem nicio vină în ce s-a întâmplat.

— Şi acum ce o să facem? O să ne prefacem neafectaţi până când mai răpesc vreunul dintre noi şi îl aruncă în aer? Răbufni Austin, apoi arătă spre cutia cu rămăşiţele lui Jason. Cineva o să plătească pentru asta. Nu îmi pasă cine şi cum, dar nu o să las asta să treacă pe lângă mine. M-am apropiat de el şi i-am pus mama pe umăr, dar ştiu că asta nu îl ajută cu nimic.

Mike privi şi el cutia, cu aceeaşi durere tăcută.

— Ştiu, frate. Trebuie să fim uniţi şi să îl răzbunăm pe Jason. Şi pentru asta trebuie să ne asigurăm că nu facem ce se aşteaptă ei, adică să ne ascundem. Diseară o să fim din nou aici, şi în fiecare seară de acum înainte. Dacă vor să ajungă la noi, trebuie să ne atace în haită data viitoare. Fiţi cu ochii în patru şi purtaţi mereu arme la voi. A fost o prostie să credem că scăpăm aşa uşor după ce l-au închis pe Harris. Nu pe el îl vor cel mai tare.

— Îl vor pe Carter!

— Exact! Şi nu o să creadă niciodată că noi nu avem habar unde e.

— I-aţi gândul!

Nu ştiu cum, dar am reuşit să mă abţin şi nu am sărit la gâtul lui Sirrah. Pentru că tocmai îmi interzice să îl văd pe Harris.

— Sirrah, n-o să mă cert cu tine pe tema asta. Mă aşteaptă, o să merg să îl văd chiar dacă trebuie să trec peste cadavrul tău.

Seriozitatea şi răceala din glasul meu l-au enervat şi mai tare.

— Ţi-ai pierdut minţile? Cineva umblă pe aici, lipind bombe de oameni, iar tu vrei să pleci singură până în Walla Walla! Nu ştiu dacă Mike are dreptate, sau e vorba de teroriştii ăia nenorociţi, dar niciuna dintre variante nu e bună. Aşa că i-aţi gândul, nu mai ieşi din casă până când nu rezolvăm problema asta.

Aş urla atât de tare în momentul ăsta, încât mi-ar plesni corzile vocale, l-aş lovi, dar nu o să rezolv nimic aşa. M-am apropiat de el şi l-am înfruntat de la câţiva centimetri.

— Ce o să rezolvi, Sirrah? Ce crezi că putem face? Oricare dintre ei ar fi, noi nu avem nicio şansă. Nu ştiu cum vezi tu asta, dar ascunzându-mă, mă simt o ţintă mai uşor de atins. De unde ştii că nu o să pună o bombă chiar pe garajul ăsta, unde ai tu impresia că o să fiu protejată?

Îşi strânse buzele, rămânând fără replică. Tensiunea lui e palpabilă, dar ştiu că nu pe mine e furios acum, ci pe situaţia asta.

— Trebuie să merg acolo şi să îi spun lui Harris ce se întâmplă. Nu e prima dată când o să vorbim prin limbaj codat.

— Şi ce crezi că o să rezolve el, de acolo? În afară de a o lua razna de frică când o să te vadă ieşind iar pe uşă.

De data asta eu am fost cea care şi-a muşcat limba. Fir-ar să fie, are dreptate. Chiar dacă Harris îmi confirmă cumva suspiciunile lui Mike, asta o să îl înnebunească. Şi nu poate face nimic să rezolve problema. Apoi, totul s-a schimbat brusc în mintea mea.

— Stai puţin. Asta e! am tresărit, Sirrah se uită derutat şi furios la mine. Ei încearcă să ne păcălească, să ne facă să credem că Scorpionii l-au omorât pe Jason. Dacă merg acolo şi îi spun lui Harris asta, le-am doborât planul. Ei vor să ne sperie, dacă o să afle că ne-am dat seama, totul pică. Nu trebuie să spun asta în limbaj codat în faţa lui Harris, ci cât mai tare şi clar cu putinţă. Ştiu că de ei nu ne e frică, nu ne au la mână cu dovezi, cum l-au avut pe Harris. Pe de altă parte, de Scorpioni ne e frică, şi tocmai de asta se folosesc.

După ce îmi analiză concluzia, Sirrah rânji în colţul gurii.

— Nu îmi place să recunosc, dar ai dreptate. Pe cât de nebună e ideea, ar putea să meargă.

Am zâmbit şi eu, mulţumită.

— Totuşi... figura lui deveni imediat mai sumbră. Dacă ne înşelăm? Dacă nu e vorba de ei, ci de Scorpioni? Am înţeles perspectiva lui Mike, dar eu o am pe a mea şi nu scap de gândul ăsta.

Am ridicat din umeri.

— Şi ce crezi că o să facă? O să vină aici să ne protejeze, sau o să meargă până în Qatar să îi aresteze pentru că au aruncat un băiat în aer? Tu şi cu mine ştim foarte bine situaţia. Au speranţe să îl prindă pe Carter, dar, deocamdată, nici nu visează să se apropie de Scorpionii Negri. O pistă de adolescenţi raceri nu e de ajuns pentru aşa ceva. Sincer, cred că le e mai teamă de ei decât ne este nouă.

— Bine, o să vorbesc şi cu restul şi o să le spun ideea ta. Mâine dimineaţă o să merg eu la Harris.

— Ce... Îmi întrerupse protestul, punându-mi degetul peste buze.

— E o idee bună, felicitări, dar i-aţi gândul că o s-o pui tu în aplicare. I-am dat furioasă mâna la o parte.

— Oh, şi tu eşti Superman? Crezi că pe tine nu o să te atace, dacă urmăresc asta? E ridicol, nu o s-o facă în timp ce mă îndrept chiar spre ei.

— Nu o să merg singur. Mă îndoiesc că urmăresc să ne omoare în grup, mai ales pe cei apropiaţi de Carter. Au nevoie de noi să îi conducem la el.

Schimbând iar tactica, am renunţat la furie.

— Atunci, dragul meu Sirrah, vorbeşti cu persoana cea mai apropiată de Carter, după Harris. Am dormit în patul lui, ce ai făcut tu să te crezi mai apropiat de el decât mine?

Reacţia lui e mai perfectă decât am sperat. Aproape că îi ieşiră ochii din orbite, apoi îi îngustă la mine.

— Minţi! Harris nu te-ar fi... apoi se opri singur, parcă amintindu-şi. Italia! Când ai fost acolo, Harris nu a ştiut la început, nu? Te-ai ascuns în cabina lui Carter.

Am rânjit.

— Nu tocmai. El m-a ascuns acolo.

Nu trebuie să spun mai multe, Sirrah e suficient de inteligent să îmi înţeleagă aluzia. M-aş fi aşteptat să capituleze cu asta, dar ochii lui întunecaţi parcă luară foc.

— Perfect, tocmai mi-ai dat motivul cel mai bun să te țin acasă. Știind toate astea, nu o să te las să te duci fix în ghearele lor.

Vru să iasă din cameră, iar eu nu am reușit să mă mai abțin.

— Îți bați joc de mine? Tocmai te-ai contrazis a doua oară în discuția asta. Ai spus că nu o să îi atace pe cei apropiați lui Carter.

— Da, asta am spus. Doar că tu, fiind femeia cu care a împărțit patul, ești puțin cam prea apropiată.

M-am abținut la timp să nu îi dau o palmă.

— Am spus că am dormit în patul lui. E o diferență, idiotule.

— Și ne-am întors la înjurături. Uite, Kath, pierdem timpul. În momentul ăsta, toate ipotezele duc la pericol. Știu că vrei să îl vezi pe Harris și îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar nu e sigur, în momentul ăsta. Dacă vrei o ocupație pentru mâine, îți sugerez să stai pe lângă Austin. Cred că ești cea mai apropiată de el în momentul ăsta și o să îi prindă bine un prieten. Nu de alta, dar arată de parcă e capabil să meargă la vânătoare de polițiști.

Înainte să mai găsesc eu un protest, el m-a oprit din nou.

— În toată treaba asta, Jason a fost un pion ușor de eliminat de pe tabla de șah. Eu, ceilalți... suntem la fel ca el. Cineva apropiat lui Carter, o parte din afacerea lui, dar nu cineva la care el ține. Așa că nu vreau să le treacă prin cap să renunțe la pioni și să încerce să nimicească regina.

Am înghițit în sec, nereușind să mai spun ceva. Sirrah își îmblânzi expresia și îmi mângâie ușor obrazul.

— Doar ai încredere în mine, te rog. Vreau să te protejez. O să... nu pot să îmi imaginez să îți se întâmple ceva.

Nici măcar eu nu sunt atât de încăpățânată, mai ales după ce Sirrah a spus asta de parcă îl chinuie simplul gând, așa că nu am mai spus nimic și doar am aprobat din cap, iar el mă sărută pe frunte drept mulțumire, înainte să iasă din cameră.

De furie și frustrare, am plâns în hohote aproape o oră, ca să mă eliberez. Să vărs furia asupra faptului că Jason e mort, că nu pot să îl văd pe Harris, că e posibil ca toți să fim ținte în momentul ăsta, și nici măcar nu suntem siguri în vizorul cui. Apoi mi-am revenit,

am făcut o baie lungă, am mâncat ceva care să nu îmi distrugă iar stomacul, apoi l-am sunat pe Austin.

...

Pe pistă, tensiunea începe în sfârșit să risipească după o săptămână de coșmar. Chiar dacă Sirrah și-a ieșit din minți și a făcut scandal, nu a reușit să mă țină departe de locul ăsta. Mi-e de ajuns că mă simt vinovată pentru moartea lui Jason, pentru că eu am venit cu ideea să redeschidem locul ăsta nenorocit. Așa că nu o să stau în spate și să îi las pe ceilalți să cadă în capcana pe care eu am întins-o, inconștient. Cu toții știu ce s-a întâmplat cu Jason, iar ideea lui Mike nu le-a picat deloc bine. Mulți au dispărut imediat și s-au ascuns din nou, dar și mai mulți au rămas aici, cu noi, înfruntând inamicul.

Vizita la Harris a decurs cum au plănuit, din câte mi s-a spus. Sirrah, Mike și Jay au mers la el și i-au spus tot ce s-a întâmplat, clar și pe față. Un mesaj direct spre toate urechile ce ascultau. În afară de faptul că Harris și-a ieșit din minți, s-a repezit la gardian, în impulsul nebun de a ieși și a veni la mine – așa cum a povestit Mike – totul a intrat în *stând by*. Nimeni nu a mai fost atacat, nimeni nu s-a simțit urmărit, așa că majoritatea cred că ideea mea de a le arunca adevărul în față, a funcționat.

Toți cu excepția lui Sirrah, el încă se învârtește ca un leu în cușcă și e tot mai încordat, de parcă așteaptă să fie atacat din toate direcțiile. Iar când e în jurul meu, încordarea lui atinge cote alarmante. Nu știu cum s-a exprimat Harris când i-a spus să mă protejeze, dar e clar că a avut un mare efect asupra lui Sirrah.

Încerc vitejește să nu mă gândesc la el, la cât de speriat e acum și înnebunit de faptul că e închis acolo și nu poate veni să mă protejeze. Mai ales că niciunul dintre nemernici nu i-a ascuns faptul că nu mă mai las protejată ca o bijuterie prețioasă. Sunt entuziasmată și speriată de întâlnirea cu el, de săptămâna viitoare.

În seara asta sunt mult mai mulți decât seara trecută, ceea ce e bine. Teama începe să dispară.

Primul lucru spre care mi-am îndreptat atenția a fost o cutie de bere. Am venit mai devreme, pentru că Sirrah mă frustra stând cu ochii pe mine ca pe butelie. Chiar dacă știu că e și acum aici, cel puțin nu îl mai văd.

Încă mă gândesc la ce mi-a spus în ziua aceea. Într-adevăr Carter îmi e prieten, îl cunosc bine, dar ca om, nu ca gangster. Îi cunosc câteva pasiuni, am stat de multe ori cu el la masă, știu unde îi place să se ducă în vacanță, dar aici se opresc cunoștințele mele. Acum nu vorbim de pasiuni și de vacanțe, Carter se ascunde undeva unde nu va fi găsit niciodată.

Și totuși... acel bilet l-a lăsat pentru mine. În toată nebunia din ultimul timp, el ne-a spus doar să așteptăm. Însă nu a făcut asta direct.

Am privit în jur, la agitația celor de pe pistă, analizând rapid fiecare figură, cât îmi permite raza vizuală, știind sigur că unul dintre ei este informatorul lui Carter. Unul dintre ei a pus acel bilet acolo.

— Kath!

Am tresărit, aproape scăpându-mi cutia de bere din mână. Mi-am întors atenția spre vocea care m-a strigat și l-am zărit pe Keith. Coborî din mașina lui, identică cu a lui Harris, doar diferită la culoare.

L-am salutat zâmbind și am inspirat uimită când am văzut-o pe Tina coborând din mașina lui. E prima dată când vine aici. Amândoi au venit spre mine, ținându-se de mână. Keith și Tina sunt, probabil, singura întâmplare fericită din ultimul timp. Micuțul nostru uriaș și-a făcut în sfârșit curaj și i-a spus ce simte fetei pe care o place încă de la grădiniță. Îmi aduc aminte când a venit la mine și mi-a cerut sfaturi înainte să o invite prima dată la o întâlnire, acum patru luni. Era atât de adorabil și curios să afle secretele unei relații și ce vor fetele să primească de la un băiat. Au urmat apoi sfaturi de bărbat și de la Harris. Amândoi am planificat o întâlnire pentru ei și am făcut pe servitorii la cina lor romantică, luată acasă la Keith. Se citea în ochii lor că sunt îndrăgostiți, dar erau prea timizi să arate asta, prea mici și neexperimentați. Încă zâmbesc amintindu-mi

cum toată atmosfera romantică ne-a excitat mai mult pe mine şi pe Harris decât pe ei.

— Mamă, mamă, asta da imagine frumoasă. I-am întâmpinat eu zâmbind. Keith râse, Tina e un mic rac roşu, aşa cum am cunoscut-o şi prima dată. I-am îmbrăţişat pe amândoi.

— Tina, mă bucur că ai venit în sfârşit aici.

— Nu am mai scăpat de Keith. Râse ea, dându-şi ochii peste cap. Am râs şi eu, apoi m-am oprit să gânguresc atunci când Keith s-a aplecat să o sărute. Pare chiar mai mică de 16 ani, atât de mărunţică, mai ales pe lângă Keith, dar incredibil de frumoasă. Acum poartă blugi şi un maiou strâmt, mult mai sexy decât rochiţa de data trecută. Părul ei şaten e mai lung şi drept, e perfectă exact aşa cum e. Dacă ar fi mai înaltă, nu cred că ar fi la fel de frumoasă.

Privind speriată în jurul ei, Tina se ghemui mai mult în braţele lui Keith.

— Nu îţi face griji, Tina, te vei obişnui cu peisajul. Aşa am reacţionat şi eu la început. I-am zâmbit, încercând să o relaxez. Îmi zâmbi şi ea, oftând uşor. E clar că reţinerile dintre ea şi Keith au dispărut demult, şi ea e cu siguranţă mai comunicativă dacă s-a lăsat convinsă să vină aici. Keith e înnebunit după ea, asta e clar. Acum are aproape 17 ani, la vârsta asta, Harris era denumit Demonul Străzii. Dacă e cineva care mi-ar plăcea să îi ia locul, acela e Keith.

— Iubito, hai să îi cunoşti pe restul prietenilor mei. Keith arătă cu capul spre un grup de băieţi ce fac vâlvă la câţiva metri de noi. Tina nu păru foarte entuziasmată, dar totuşi îi zâmbi.

— OK. Îi zâmbi ea şi se întinse să îl sărute. Sunt atât de drăgălaşi, pentru că ea trebuie să se ridice pe vârfuri, iar el să se aplece foarte mult ca să ajungă unul la buzele celuilalt.

— Creşte ca un urs, o să ai nevoie de scară în curând! Am chicotit eu când Keith a plecat. Ea râse, aprobând din cap.

— Şi eu mă gândesc la asta, iar partea proastă e că sunt groaznică pe tocuri. Am izbucnit în râs. Tina e cu siguranţă mult mai deschisă decât atunci când am cunoscut-o. Am privit spre picioarele

ei, poartă tenişi. Eu am ales botine cu toc, alături de blugi şi un maiou strâmt. Am simţit nevoia să port tocuri în seara asta.

— Ne vedem pe aici, Kath! Keith îmi făcu cu mâna, iar eu i-am zâmbit.

— Să nu staţi până târziu. I-am avertizat ca o mamă, luasem deja locul lui Harris. De data asta Keith nu mai protestă, cum face de obicei.

— Stai liniştită, am venit doar să îi arăt Tinei locul. O să plecăm în zece minute. Tina păru atât de uşurată de asta, încât m-a făcut să râd. Îmi făcu şi ea cu mâna când Keith o trase în mulţime.

Atmosfera începe să se aglomereze din ce în ce mai mult. Muzica răsună mai puternică, neonul brăzdează întunericul cu tot mai multă forţă, iar restul prietenilor mei şi-au făcut în sfârşit apariţia.

Mă ţin departe de alcool cât de mult pot, nu doar din cauza sănătăţii, dar şi din cauza cursei la care vreau să particip. Am crezut că mă voi simţi mai agitată din cauza ei, mai speriată şi nerăbdătoare, dar sunt relaxată exact aşa cum se întâmpla atunci când participam cu Harris, deşi atunci eram în dreapta şi singura mea ocupaţie era să îi dau câteva sfaturi cu privire la drum, să râd sau să ţip. Învăţasem să cooperăm, eu eram copilotul lui, învăţase să aibă foarte multă încredere în mine. Acum sunt singură şi trebuie să fac ambele lucruri. Nu mă gândesc neapărat la câştig, vreau doar adrenalină şi sper să ies intactă din asta.

Faptul că sunt cu maşina lui Harris nu mă scuteşte de atenţie. Sirrah a venit foarte târziu, iar partenera lui mi-a crescut gradul de irascibilitate mult mai tare, ajungând la furie.

— Ce ar fi să organizăm o cursă între fete în seara asta? Spuse Alexandra, prostesc de bine dispusă. Am mormăit, trăgând dintr-o ţigară, V mă susţinu.

— Nu le faci faţă băieţilor, Alexandra? M-am auzit vorbind, dar nu mă puteam abţine. Păream plictisită şi nici nu m-am uitat la ea când am pus întrebarea, priveam în mulţime, cauzând un val de râs. Atenţia ei s-a întors imediat spre mine, cu 100 de grade în plus în obraji.

— Eu mă gândeam mai degrabă la tine, îţi făceam un favor. Se pisici ea pe lângă Sirrah, rânjindu-mi. Maxilarul meu voia să se strângă de furie, dar am reuşit să zâmbesc nonşalant. Am tras degajată din ţigară.

— Când ai devenit aşa caritabilă?

— Eh, devii mai sufletist după o partidă bună de sex. Râse ea, referindu-se clar la Sirrah, rezemându-se de el ca o căţea în călduri. Toată lumea din jur a râs. Am râs şi eu, nu mă simt afectată în vreun fel de vorbele ei, ştiu că vrea să mă facă geloasă, dar privirea pe care i-a aruncat-o Sirrah putea să o ucidă.

— Mai bine ai lua-o de aici, amice, o să îşi dea drumul dacă se mai freacă mult de tine. E clar că nu e sătulă! Am vorbit eu, eliberând fumul printre buze. Drace, m-am îmbătat puţin dacă am chef de batjocură. Nu îmi place că îl includ pe Sirrah în asta, dar trebuie să fac odată clar pentru toată lumea faptul că între noi doi nu e nimic. După ce s-a întâmplat data trecută cu Jason, bârfele au împânzit Seattle-ul. Ba mai rău, guri rele încă mai spun că Sirrah a avut un amestec în moartea lui.

Toată pista a izbucnit într-un hohot de râs. V e lângă mine şi s-a rezemat de umărul meu ca să se poată ţine pe picioare. Eu rânjesc, privind spre Alexandra, căreia jur că îi ies aburi pe urechi. Sirrah mă privi la fel de furios, se abţine din răsputeri să nu spună ceva.

— Mai eşti bună şi la altceva, în afară de datul din gură? Să ştii că dacă ai maşina lui Harris, asta nu o să te ajute să câştigi. Arată de ce eşti în stare, Wrise! Mă întărâtă Alexandra, aşezându-şi mâinile în şolduri. Eu sunt rezemată de maşina lui Harris, trăgând lasciv din ţigară, aproape începusem să fac sex cu chestia asta. I-am rânjit Alexandrei iar.

— Referitor la prima întrebare, sunt sigură că nu sunt bună să îmi folosesc gura la fel ca tine. Am făcut o figură bosumflată, provocând alt val de râs. Dar dacă vrei să ne întrecem într-o cursă, accept cu plăcere. I-am făcut cu ochiul, zâmbindu-i drăgălaş.

Sirrah făcuse rost de o cutie de bere din care bău de furie, apoi veni spre mine, când reuşi să se dezlipească de Alexandra.

— Ți-ai pierdut mințile? mărâi la mine, prinzându-mi brațul. M-am eliberat imediat și am aruncat mocul de țigară jos, călcându-l cu piciorul.

— Știi deja răspunsul la întrebarea asta. Privirea mea e concentrată doar asupra Alexandrei, care, de asemenea nu își ia ochii de pe mine. Amândouă ne împușcăm reciproc prin intermediul privirii, în timp ce intrăm în mașini. Ea venise cu Sirrah, a intrat în mașina lui, fără să îi ceară permisiunea să o folosească.

Clocotește de furie între noi, nu știe dacă să rămână lângă mine și să mă scoată din mașină, sau să o scoată pe Alexandra din mașina lui. Nu mă îndoiesc că ne-ar împușca pe amândouă, dar e conștient că nu va ieși viu dintre noi acum, așa că ne-a dat dracu' pe amândouă și s-a retras în mulțime.

Ne-am aliniat la start, alături de alte două fete. V a venit la geamul meu să ia banii.

— Tu nu participi? am întrebat-o.

— Nu! Banii trebuie să rămână în casă! Îmi făcu cu ochiul. Nu e bine ca noi două să ne întrecem. Am zâmbit, ambalând motorul. Ai grijă, OK?! Îmi transmise ea, serioasă. Mă așteptam să mă încurajeze să o fac praf pe Alexandra, dar e conștientă că situația nu mai e așa amuzantă.

Am am aprobat din cap.

— Bafta! Îmi ură V. I-am mulțumit și mi-am întors atenția la ce urmează să se întâmple. Nu pot să o văd pe Alexandra în mașina lui Sirrah, cum nici ea nu poate să mă vadă pe mine într-a lui Harris.

Fiind o cursă între femei, regulile se schimbă aici, așa că, în locul unei fete ce își aruncă sutienul, a apărut un băiat, extrem de bine făcut, ce își va arunca tricoul.

Eu și Alexandra suntem pe mijloc, urma să trecem pe lângă el. Celelalte două sunt lângă noi. O cunosc doar pe una, o cheamă Cynder și intră în curse foarte des, alături de băieți, câștigă mai mereu. Odată a fost la un pas să îl întreacă și pe Harris. E singura fată de pe pistă, care sare peste tren. La naiba! Nu am nicio șansă împotriva ei, dar nu cu ea mă lupt eu în seara asta.

Am privit poza de pe bord, chipurile noastre sunt luminate în verde.

— Fac cum mi-ai spus, Harris! Trăiesc liberă și pentru tine. Am zâmbit spre chipul lui din poză, încercând să îmi stăpânesc lacrimile.

Numărătoarea inversă a început, iar eu mi-am îndreptat toată atenția spre băiatul din fața mea. Ochii mei nu sunt pe abdomenul lui lucrat, ci pe tricoul pe care și l-a scos. Gălăgia a izbucnit și mai tare, trebuie să fie o mândrie pentru un băiat să dea un asemenea start. Și-a plimbat ochii pe parbrizul fiecărei mașinii, a privit direct spre mine, chiar dacă am geamul fumuriu și nu mă vede. Am strâns volanul atunci când el a strâns tricoul în pumni. Am ambalat mașina din nou, nu mai am răbdare, inima mea pompează cu mult mai multă viteză decât atunci când eram în dreapta lui Harris. Acum mă simt la fel ca în prima cursă cu el.

Nu a făcut nicio ceremonie din aruncarea tricoului, l-a lăsat să îi cadă pur și simplu din mână, iar când materialul a atins pământul, instinctele mele au izbucnit.

Eram în mișcare în secunda următoare, lăsându-l în urmă pe băiatul musculos și strângând din dinți când am realizat că Cynder e deja în fața mea. Alexandra e exact lângă mine și nu știu dacă o face intenționat, sau niciuna dintre noi nu poate să o întreacă pe cealaltă.

Situația a rămas astfel până când am ieșit din teritoriul pistei și am intrat în aglomerația orașului. Deocamdată mă concentrez pe Cynder, care nu pare să se străduiască prea mult să rămână în față. M-am concentrat la drum și la mașinile ce trec pe lângă mine, aproape că o întrecusem pe Alexandra când Cynder a făcut o manevră diferită și s-a abătut de la drum.

— La dracu'! Am mormăit printre buze. Știu ce face nemernica și încotro se duce. Spre linia de cale ferată. În cursa asta nu era inclusă săritură. Vrea să ne testeze, sau să ne facă de râs. Nu o să cedez acum, și se pare că Alexandra a luat hotărârea asta deja, pentru că înainte să îmi dau seama, a trecut pe lângă mine, luându-mi fața într-o curbă, în urma lui Cynder.

Am mârâit și am lovit volanul, apăsând pe accelerație și schimbând viteza. Alexandra s-a propulsat în fața mea ca o rachetă și sunt absolut sigură că a activat instalația de Azot. Eu am învățat de la un expert și știu că nu e încă timpul pentru ea. Cealaltă fată s-a dat bătută și a rămas în urmă când și-a dat seama încotro ne îndreptăm.

Sunt pe ultimul loc, iar asta m-a scos din sărite. Știu mașina asta și știu ce poate, dar nu o cunosc prea bine ca șofer și nu am timp să învăț. Ce am luat de la Harris e felul lui excentric. Așa și-a primit și porecla. Întotdeauna se abate de la reguli și face ceva în stilul lui. Ori câștigă, ori ajunge ultimul. Ăsta e riscul, iar în seara asta, eu am intrat în cursă, în primul rând pentru adrenalină.

Un zâmbet mi s-a întins pe buze când am zărit pasarela din față și nu am stat pe gânduri când m-am urcat pe ea. Alexandra și Cynder se luptă acum, aproape că nu le mai vedeam până când am ajuns aproape de ele, trecând fără stresul circulației pe deasupra lor. Simt, în sfârșit, adrenalina și plăcerea vitezei, iar Harris a venit și el lângă mine în mașină. Îi simt atingerea în inima ce pompează în pieptul meu și glasul în mârâitul motorului. E aici cu mine. Am apăsat pe accelerație, scoțând un urlet sălbatic pe care nu îl puteam stăpâni. Adrenalină pură.

Când am coborât, i-am ieșit lui Cynder în față, dar acum urmează un drum plin de curbe, la care ea e expertă. Am fost prima pentru câteva secunde, până la prima curbă, la care am virat mai larg decât ea și m-a luat.

Și cum nu era suficient, Alexandra e chiar în fundul meu. Nu te las să câștigi, afurisito! Nici nu am gândesc. M-am pus paravan în fața ei. Un nod mi s-a pus și mie în gât când am zărit luminile căii ferate. Văd deja trenul. Nemernica de Cynder plănuise totul de la început, știuse că va trece acum. Spera să rămânem toate în urmă, speriate, iar ea să ne ia bani ca singura participantă la cursă. Nici nu mă gândesc să abandonez ca o lașă, nu o să îl dezamăgesc pe Harris astfel. Cynder a accelerat cu avânt, știind ce urmează să se întâmple. Am numărat metrii, fiind atentă atunci când trebuie să

activez sistemul de Azot, așa cum făcea Harris. Știu când îl activă el și unde.

Un zâmbet mi s-a întins pe buze, gândindu-mă că Alexandra l-a consumat deja pe al ei.

Am apăsat butoanele fără să gândesc, fără să îmi pun îndoieli. Stomacul mi-a urcat în gât și m-am lipit de scaun, zărind rampa tot mai aproape în fața mea, ca o gaură neagră. La fel și trenul. Rapid și înspăimântător. Mai înspăimântător decât mi s-a părut vreodată.

Mi-am înghițit spaima și am apăsat pe accelerație, menținând controlul și viteza mașinii. Cynder a sărit și eu am urmat imediat în urma ei, speriată că o să ne ciocnim în aer. Inima mea s-a oprit și am simțit zborul mult mai amplu decât a fost vreodată. Eu produc zborul ăsta acum. Am văzut trenul sub mine mai clar ca niciodată, a durat doar câteva secunde, dar e o experiență mai amplă decât o întreagă viață trăită. Momentul în care îți trece moartea prin fața ochilor, iar tu urli de fericire, îmbătat de adrenalină.

Mașina ei a aterizat perfect, menținându-se dreaptă. Eu m-am lovit ca un bolovan de pământ și aproape că am pierdut controlul volanului. M-am zguduit și aș fi sărit prin parbriz dacă nu aveam centurile. Dinții mi-au clănțănit în gură. Simt că am lovit botul mașinii. Volanul îmi fuge din mâini și am țipat scurt, încercând să-i restabilesc echilibrul. Am reușit în cele din urmă, exact când am văzut mașina Alexandrei în spatele meu, aterizând mult mai bine. Mulțimea ne așteaptă deja, am apăsat pe accelerație, strângând din dinți pe ultima sută de metri. Nu pot să o mai depășesc pe Cynder, mă întrecuse deja cu vreo 20 de metri, dar mai bine mor decât să o las pe Alexandra să ajungă înaintea mea.

Am apăsat accelerația până la fund, trecând ca un glonț peste linia de sosire, unde Cynder oprise deja. Piciorul s-a mutat imediat pe frână, oprind mașina cu un scârțâit puternic pe asfalt, chiar înainte să intre într-o mulțime de oameni.

M-am oprit definitiv, trăgându-mi sufletul și derulând în minte ce tocmai s-a întâmplat. Am respirat de parcă alergasem pe jos până aici și mi-am aplecat capul pe volan. Mașina mea e înconjurată de

oameni, lovesc fericiți în ea și urlă. Eu nu pot încă să ies. După ce am realizat ce am făcut, un zâmbet s-a întins pe buzele mele. Inima încă îmi bubuie, iar Harris e la fel de prezent ca atunci când terminam o cursă alături de el. Nu am câștigat, dar mă simt extraordinar.

Am tras o gură de aer și am ieșit din mașină până când cineva nu crede că am murit aici.

Abia ce am pus piciorul jos, că am fost asaltată de lume. Cineva m-a ridicat în brațe și când am realizat că e Mike, am început să râd.

— Ai pierdut banii, dar tot ai fost genial, mă întâmpină V râzând, zguduindu-mi umerii, fericită. Toți prietenii mei sunt în jurul meu, nu reușesc decât să râd, simțind o fericire ce pare atât de veche. Tot ce mai lipsește acum e Harris care să mă sărute, așa cum făcea de obicei. Într-adevăr, aterizarea mea nu fusese prea reușită, bara mașinii e turtită și zgâriată. Ty m-a asigurat că mâine e ca nouă.

Am felicitat-o pe Cynder, iar ea, la rândul ei, pe mine. Știam de când a intrat în cursa că nu o s-o învinge, dar, cel puțin, nu am terminat foarte mult în urma ei. Dar, cel mai important: am ieșit înaintea Alexandrei. Până și Sirrah s-a lăsat păgubaș și a venit să mă felicite, strângându-mă în brațe și promițându-mi o pedeapsă mai târziu, pentru asta.

— Măi, măi, Jason avea dreptate! Glasul Alexandrei s-a auzit atunci când lumea s-a mai liniștit. Eu m-am desprins de brațele lui Sirrah, știind exact ce avea să urmeze.

— Las-o baltă, Alexandra! E de ajuns! Te-am învins, nu contează că nu am câștigat, am ajuns înaintea ta și competiția asta era între noi două.

— Nu te flata, scumpo, ai câștigat datorită mașinii lui Harris. A lui Sirrah nu e așa dotată. Dacă am fi făcut schimb, nici nu mai ajungeai până la finiș.

E ingrozitor de bună să joace teatru, râzând și făcându-i pe foarte mulți să creadă ce spune, deși eu reușesc să văd flăcările de furie din spatele ochilor ei.

— Da?! Atunci cum explici că Sirrah a câștigat cu mașina aia până acum, fără nicio problemă? Mi-am pus mâinile în sân, zâmbindu-i carismatic. În jur s-a auzit un „ooooo" lung, iar cu asta am reparat și reputația lui Sirrah.

Alexandra ridică din umeri. A dracu' actriță!

— Poate că Sirrah e pur și simplu mai bun. Dacă nu ar fi, cum ar fi reușit să îi ia locul lui Harris în brațele tale, atât de repede?

Ochii mei s-au umplut imediat de furie.

— Intri pe un teritoriu periculos, Devora! Încercarea ta de a mă enerva e patetică, mai ales după ce tu ai apărut cu Sirrah pe pistă acum 20 de minute, lăudându-te cu un sex bun.

Ea râse din nou. Ne apropiem una de alta tot mai mult.

— Uau, ușor! Tot ce e între noi e doar sex, dar după felul în care vă îmbrățișați voi, e clar că se înfiripă ceva aici.

— Încetați dracului odată! Ne certă Sirrah pe amândouă, simțindu-se țap ispășitor. Eu nu am dat înapoi și nici ea.

— Asta se numește prietenie! Ai auzit vreodată de ea? Bănuiesc că nu, o târfă nu vede decât plăcerile sexuale pe care le poate lua dintr-un bărbat.

— Atunci nici tu nu ești mai departe de mine. Altfel nu ți-ai fi petrecut noaptea cu el, într-un bordel.

M-am întors șocată spre Sirrah. Nu pot să cred că i-a spus asta. Lumea din jur râde, prietenii mei sunt singurii tăcuți. Alexandra rânji, iar Sirrah spumegă de furie.

— I-ai spus asta? am șoptit spre el, furioasă, dar mai mult rănită. Afectat, el clătină repede din cap, cu o expresie mai blândă.

— Normal că nu, Kath. Imogen i-a spus.

— Exact! E prietena mea, cine crezi că i-a făcut cunoștință cu Sirrah? Îmi făcu cu ochiul, iar mie mi-a venit să vărs. Mi-a mai spus că dimineața erai epuizată! Ai plecat de acolo împleticindu-te. Trebuie să fi fost o noapte de pomină, Sirrah, băiat rău, să intri cu atâta forță în fața lui Harris.

Alexandra n-a apucat să se bucure prea mult de insulta pe care mi-o lansase. Înainte să-mi dau seama, m-am năpustit asupra

ei. Nu am pălmuit-o, pumnul meu încleștat a lovit-o din plin. Amuzamentul din jur s-a oprit imediat, în timp ce Alexandra se strădui să rămână pe picioare. Se ridică și mă privi, cu mâna pe obraz.

— Nenorocita dracu'! Urlă, lăsând amuzamentul de o parte și imediat mi-am simțit falca zvâcnind. Asta e doar startul. Ne-am năpustit amândouă una asupra celeilalte. Mâinile ei au ajuns în părul meu, iar genunchiul meu în burta ei.

Entuziasmul celor din jur a crescut imediat, încurajându-ne să ne batem cât mai tare. Le-am oferit un spectacol pe cinste în seara asta. Sirrah încercă să ajungă la noi să ne despartă, dar V, Kristen și Nicky l-au oprit.

— Lasă-le, trebuie să poarte răfuială asta odată și odată. Fumegă una în jurul alteia de prea mult timp. Spuse V. Nicky și Kristen mă încurajară prin expresii vulgare adresate Alexandrei, care, în altă circumstanță, m-ar fi făcut să râd.

Alexandra a reușit să dea cu mine de pământ. Mi-am simțit craniul pocnind în contact cu asfaltul, dar durerea nu făcea decât să mă înfurie mai tare. Înainte ca ea să se aplece deasupra mea, mi-am ridicat piciorul și am lovit-o direct în față. A căzut imediat, urlând de durere. Știam eu că trebuie să port tocuri în seara asta. M-am ridicat imediat, deși îmi vâjâie capul, și m-am urcat pe ea, prinzându-i părul în pumn. Am lovit-o din nou în față, dar lovitura mea o înfuriase și pe ea, mai ales că începe să îi curgă sânge din gură. Mi-a prins șoldurile și urlă de efort în timp ce mă rostogoli de pe ea, capul meu s-a lovit din nou de asfalt. Am mârâit de furie. Alexandra a încercat să mă lovească din nou cu pumnul în față, dar reușisem să îmi pun genunchiul între picioarele ei atunci când s-a ridicat deasupra mea, și am împins-o de pe mine, trântind-o pe spate și lovind-o și pe ea cu capul de asfalt. Mulțimea aclamă și își încurajă preferata, numele meu pare că se aude mai des. M-am ridicat în picioare cu o furie pe care nu am mai simțit-o niciodată și cu dorința de a ucide. M-am năpustit asupra ei și am lovit-o cu piciorul în burtă. O dată, de două ori... până când Alexandra a scuipat o

gură mare de sânge, dar asta nu avea să mă oprească. Îmi pierd controlul și tremur de furie, îmi simt venele pompându-mi în tâmple. Am păşit deasupra ei, ţinând-o între picioarele mele, dar fără să mă aşez pe ea. I-am prins părul în pumn şi i-am ridicat capul, apoi celălalt pumn s-a izbit de faţa ei. Am simţit oasele pocnind în urma loviturii. Oasele din craniul ei şi din palma mea s-au ciocnit brutal. Am poftă de sânge, să-l vărs şi să ucid. Înainte să apuc să fac asta, cineva mi-a prins mijlocul şi m-a tras în spate. M-am zbătut în braţele puternice, urlând de furie.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul! am urlat, zbătându-mă până când cel ce mă oprise m-a întors spre el şi nu mică mi-a fost mirarea să dau peste chipul lui Sirrah. Sunt atât de nervoasă, încât l-aş lovi şi pe el.

— Kath, ajunge! Gata! Doamne, ţi-ai pierdut minţile?!

Am mârâit spre el, luptându-mă cu imobilizarea. Alexandra e încă jos, văitându-se de durere, cu braţele pe stomac şi sângele ce îi curge şiroaie pe barbă. Pot să jur că i-am spart câţiva dinţi când am lovit-o cu tocul în gură. Lângă ea îngenunchează mai multe persoane, încercând să o ajute. Eu încă mă zbat ca un animal turbat, în braţele lui Sirrah. Se adunaseră toate în seara asta, presiunea mea e la limită de zile bune, iar Alexandra produsese declicul final cu acele jigniri.

— Haideţi, fetelor, nu are rost să vă mai luptaţi acum. V-am bătut deja pe amândouă. Cynder râse de noi, iar eu şi Alexandra am privit-o ca două vipere pregătite de un nou atac. Alexandra refuză să fie ajutată şi se ridică în picioare, ştergându-şi furioasă sângele de la gură, dar nu pare că mai vrea să se repeadă la mine. Şi nici eu, când am simţit în sfârşit epuizarea şi durerea, aşa că am reuşit să mă smucesc din braţele lui Sirrah. Alexandra scuipă o gură de sânge, privind-o furioasă pe Cynder cum ia banii câştigaţi de la V. Nu mă interesează prea mult asta acum, ci faptul că am bătut-o pe Alexandra, chiar de două ori, aşa că, în ciuda durerilor, starea mea e foarte bună. Mă consolez cu faptul că pe ea o doare probabil şi mai tare.

— Sunteți nebune! Amândouă! Dar a fost o bătaie dată dracului! Jay îmi făcu cu ochiul, înainte ca eu să pot reacționa, am auzit-o pe Alexandra mârâind. Sirrah veni iar lângă mine și îmi studie buza.

— Cum te simți?

Ciudat, dar nu pare furios. Eram sigură că o înnebunească o săptămână după asta. Am ignorat durerea și am zâmbit.

— Super!

Deși voia să se abțină, tot zâmbi și el, apoi clătină din cap. Mașina lui Cynder țâșni de pe loc și plecă de pe pistă, trecând milimetric printre noi. Își câștigase banii pe seara asta, restul nu o mai interesează. Am țâșnit din instinct și mi-am pierdut imediat echilibrul, Sirrah a fost prezent să mă prindă.

— Se pare că picioarele tale nu se simt atât de super. Am râs ușor, apoi am văzut-o pe Alexandra scuipând altă gură de sânge. Am vrut să-i spun că, oricât de rău m-aș simți eu, merită, pentru că ea se simte mult mai rău.

Nu am mai apucat să spun asta. Suflul puternic, urmat de zgomotul înfiorător, a zguduit pământul și ne-a aruncat pe mine și pe Sirrah în aer. Mi-am simțit măruntaiele smulse din corp, iar brațele lui au dispărut din jurul meu înainte să fiu propulsată în mașina din spatele meu. M-am izbit de parbriz, ce s-a făcut țăndări sub mine, iar durerea mi-a săgetat din nou până în craniu. Când am fost capabilă să realizez ce s-a întâmplat, am privit spre flăcările de la capătul pistei, ce se răspândiseră până la calea ferată. Tot ce a mai rămas din mașina lui Cynder, a fost o tornadă de foc.

17. Infuzii demonice

Teroarea s-a dezlănțuit imediat după asta. Mi-am dat seama că mi-am pierdut auzul abia când i-am văzut pe toți țipând în jurul meu, deși nu aud niciun glas. Apoi totul a început să revină la normal odată cu luciditatea mea ce se străduia să reziste leșinului. M-am simțit înotând la suprafață, iar zgomotele s-au auzit tot mai tare, apoi ascuțite. Imaginea încețoșată și-a recăpătat claritatea, suficient să văd cele patru mașini de teren trecând prin flăcările exploziei și venind cu viteză spre noi.

Înainte să îmi dau seama ce înseamnă asta, m-am simțit înșfăcată din mormanul de cioburi. Două brațe puternice m-au tras de pe mașină, apoi o palmă rece s-a presat pe obrazul meu fierbinte.

Când am fost în sfârșit capabilă să văd și să aud totul clar, am deslușit chipul lui Sirrah. Nu îmi puse vreo întrebare. După ce se asigurase că nu sunt moartă, mă ridică de jos și o luă la fugă în mulțimea înnebunită. Peste umărul lui, am văzut explozii de foc ieșind din mașinile negre. O mașină a explodat în mijlocul mulțimii, iar eu mi-am revenit în simțiri și am tresărit în brațele lui Sirrah. Durerile au dispărut, anesteziate de groaza realității din jurul nostru. Vom fi cu toții aruncați în aer.

— Pe noi ne vor! Țineți-vă după mine!

L-am auzit pe Mike strigând și l-am văzut băgând-o pe Nicky în mașina lui, chiar înainte ca Sirrah să mă bage în a lui. Starea de leșin încă îmi încetinește gândirea, așa că nu sunt în stare să țin pasul cu ei. Sirrah s-a urcat în mașină și a pornit imediat, luându-se după Mike. În urma noastră am văzut mașina lui Jay, Ty și Ken.

— Kath, ești bine? Mi-am scuturat capul și l-am privit pe Sirrah, am reușit să tresar. Pe față i curge un șiroi de sânge, ce pare să iasă din scalp. Și are mai multe cioburi înfipte în brațul drept.

— Tu ești bine? Am întrebat repede înapoi. Chiar dacă trecusem prin aceeași explozie și o bătaie înainte, el e mult mai afectat decât mine. Acum îmi dau seama că l-am simțit mișcându-se cu jumătate de secundă înainte ca suflul exploziei să ajungă la noi. S-a pus în fața mea și m-a protejat cu trupul lui.

— Sunt bine! Ai idee unde ne duce Mike?

Privi în oglinda retrovizoare, apoi la mine, apoi la telefon, toate în două secunde. E prea plin de adrenalină ca să simtă durerea acum. Am înghițit în sec și am clătinat din cap. Totuși, Mike avusese dreptate. După ce am ieșit din agitația pistei și ne-am îndreptat spre pădure, am văzut mașinile negre în spatele nostru. Pe noi ne vor. Ceilalți sunt chiar în spatele nostru, iar Sirrah începu să scormonească în spatele scaunului său. L-am ajutat și am luat eu arma pentru el. Mi-o înșfăcă imediat și verifică încărcătorul.

— Katherine, puneți centura! Spuse el, concentrat la drum. Am mai trecut prin asta.

Scoțându-mi un ciob din palmă, m-am străduit să îmi pun centura, dar nu am reușit înainte să fiu propulsată în scaun atât de tare, încât am fost aproape să sparg un al doilea parbriz. Am țipat și am fost prinsă de Sirrah, apoi am privit în urma noastră. Ty e cel care se izbise de noi, pentru că un Hummer cât un dinozaur îl împinsese de la spate. Sirrah coti imediat la stânga, intrând pe autostrada din pădure, după Mike. Ceilalți au urmat altă rută. Una dintre mașinile negre a venit în urma noastră, de data asta nu a mai ieșit nimeni să tragă spre noi, dar lucrurile nu stau mai bine.

— Kath, puneți centura și ține-te bine! spuse Sirrah din nou, iar eu m-am agitat să îl ascult.

— Ce aveți de gând să faceți? am întrebat repede, văzând că își coborâse geamul și începu să comunice cu Mike prin semne. Mi-a sărit inima când am văzut că scoate mâna afară, mă așteptam să o văd spulberată.

Jay și restul ieșiră parcă de nicăieri, propulsându-se dintre copacii întunecați și alăturându-se nouă. Celelalte mașini negre au dispărut, iar eu am privit îngrozită în toate părțile, așteptându-mă să le văd apărând ca niște monștri uriași din întuneric. Un zgomot cunoscut m-a făcut să tresar. Mike ne sună în mașină. Sirrah răspunse înaintea mea.

— Unde sunt restul?

— Ken a spus că au dispărut. Probabil s-au dus după ceilalți. A rămas doar ăsta din fundul nostru și am impresia că vrea să ne sperie. Glasul lui Mike se auzi în toată mașina, eu am privit terifiată în spate cum Hummerul e tot mai aproape de noi.

— Atunci să îi dăm ce vrea!

— Ce? Am întrebat eu și Mike în același timp, dar eu speriată.

— E doar unul! Putem să îl prindem. Apoi îl torturăm până vorbește. Cel puțin să știm cine dracu' urmărește să ne arunce în aer.

Scrâșnitul din dinți al lui Sirrah nu e un lucru bun, nici felul în care privește în oglinda retrovizoare. Înainte să am eu timp să le spun cât de nebun e planul ăsta, ei îl puseseră deja la punct.

— Sirrah...

Nu am reușit să spun mai mult. El se întinse și îmi prinse mâna.

— Ai încredere în mine, Kath, o să fie bine.

— E o nebunie! De unde știi că nu are o bombă în chestia aia? Poate acum se joacă, dar dacă se simte încolțit, poate să atace.

— Știu, dar o să atace oricum, asta e singura noastră șansă. Nu putem să îl lăsăm să ne fugărească până se plictisește.

Îngrozită, am privit în toate părțile. Farurile puternice ale Hummerului sunt ca ochii unei bestii ce e gata să ne spulbere. Mașina pare așa mare pe lângă ale noastre.

— Sirrah, o să murim toți! am suspinat eu, deși mă urăsc că am spus asta. El îmi prinse din nou mâna, ca să o strângă câteva secunde.

— Măcar să murim luptând!

Am scuturat din cap ca o dementă, nu vreau asta. Nu din nou! Genul ăsta de luptă oarbă, cu șanse prea mici de câștig. Însă nu pot să mai fac nimic, Sirrah a apăsat accelerația și știu că planul lui nebun o să fie pus în aplicare. El și Mike accelerară mult în față. Hummerul făcu imediat la fel, iar Ty și Jay frânară brusc și cotiră prin pe marginea străzii, rămânând în urma lui, apoi îl prinseră imediat din spate. Mike și Sirrah sunt unul lângă altul, pe ambele benzi, iar eu m-am străduit să o văd pe Nicky prin geamul fumuriu, dar o să mor fără să îmi văd cea mai bună prietenă. Ken frână atât de brusc în spatele nostru, încât mașina se întoarse de-a curmezișul șoselei, luându-l prin surprindere pe șoferul Hummerului, care frână imediat, întorcând și el spre dreapta. Fu imediat luat cu asalt din spate de Jay și Ty, care se izbiră de el cu toată forța, determinându-l să piardă controlul și să fie împins în față. Ken țâșni din loc în ultimul moment, înainte să fie strivit.

Mike și Sirrah opriră brusc, iar eu l-am privit pe cel din stânga mea.

— Dacă o să murim acum... începu el, dar eu mi-am scuturat capul, oprindu-l. Nu vreau să îl aud spunând asta. El îmi strânse mâna, am văzut Hummerul apropiindu-se, împins de la spate.

Am tresărit când Sirrah a ambalat mașina atât de tare, încât s-a cutremurat cu noi. S-a asigurat repede că avem centurile prinse bine, apoi s-a întins spre mine. Am crezut că o să verifice din nou, dar îmi prinse ceafa și mă trase spre el. N-am reușit să reacționez în vreun fel, Sirrah și-a izbit buzele de ale mele într-un sărut dur și disperat, ce îmi seamănă atât de mult cu cel de dinaintea morții, încât îmi vine să urlu. M-a eliberat, a privit în ochii mei, iar în secunda următoare mașina a țâșnit de pe loc, odată cu a lui Mike, mergând în marșarier, cu o viteză ametitoare.

Mi-am înfipt unghiile în scaun și mi-am strâns buzele, pregătită pentru ce avea să urmeze. Mașina neagră e încolțită, nu poate

da înapoi din cauza lui Jay și Ty, iar în momentul în care Sirrah și Mike au ajuns în fața lui, s-a produs o nouă explozie. De data asta fără foc. Nu știu cât mai poate rezista corpul meu la izbituri în noaptea asta, dar acum a fost mai rău ca înainte. Mașina a intrat cu spatele în Hummer, iar trepidațiile loviturii m-au propulsat în centuri atât de tare, încât prima dată m-am simțit afundându-mă în scaun, apoi smulsă și aruncată. Centurile mi-au intrat în carne, dar n-au cedat. Creierul meu se obișnuise cu asta, totuși, pentru că am reușit să îmi mențin luciditatea. Distrugerea produsă mașinii am simțit-o până și în tălpi, am simțit metalul strâmbându-se, turtindu-se, Hummerul pătrunzând prin ea până când am avut impresia că acel far pe care-l văzusem mai devreme, e acum în ceafa mea. Forța lui ne-a propulsat în față, iar Mike și Sirrah au luptat contra lui, forțând mașinile să rămână pe loc, până când aerul s-a umplut de fum din cauza frânelor și a motoarelor încinse. Aștept ca ceva să explodeze, să fim pulverizați, dar nu s-a întâmplat.

A durat cât o eternitate, deși fuseseră câteva secunde. Când Hummerul s-a oprit, Sirrah s-a întins imediat spre mine, desfăcându-mi centurile și verificându-mi trupul.

— Sunt bine!

Nu știu de unde am găsit puterea să spun, dar am făcut-o. El oftă ușurat.

— Rămâi aici!

Luă arma și coborî din mașină, toți coborâseră, așa că nu am de gând să stau aici. Nicky a ieșit și ea și ne-am dus instinctiv una spre cealaltă și ne-am prins de mână. Înainte ca vreunul să ne ia la rost, zgomotul unei împușcături ne-a făcut pe toți să tresărim. Venise dinspre Hummer, ce acum e un morman uriaș de fier între cele patru mașini.

— Sirrah! am strigat speriată când l-am văzut fugind spre ușa șoferului. O deschise cu o smucitură, privi în interior, iar eu am simțit cum mor văzându-l acolo. E atât de inconștient! Dar înainte să strig din nou la el, prinse șoferul și îl trase afară.

Se prăbuși pe asfalt, la picioarele lui Sirrah, cu o gaură grotească în frunte. Eu și Nicky ne-am pus amândouă mâinile la gură.

— S-a împușcat!

Decretă Sirrah, iar noi ne-am strâns toți în jurul cadavrului, privindu-l în luminile farurilor. Sirrah se aplecă deasupra lui și îl întoarse pe spate, apoi îi scormoni în interiorul gecii.

Insigna de agent FBI pe care o scoase, ne-a luat tuturor suflarea.

— Cel puțin acum știm cu cine ne confruntăm.

...

Timp de două zile, am stat toți închiși în buncărul lui Carter. Ascunzându-ne de un viitor atac, dar ne-am dat seama într-un târziu, că nu suntem cu adevărat protejați nicăieri. Nu mai suntem. Sinuciderea detectivului a fost un impuls de spaimă, cel puțin așa l-am catalogat noi. Era prins, decât să moară în chinuri, a preferat să o facă rapid și cu mâna lui. Am aflat din ce echipă vin atacatorii noștri, iar acum ne putem proteja. Ce au făcut nu e legal, nici pe departe moral. Ne-au omorât cu sânge rece, ne-au vânat ca pe niște șoareci de câmp, în speranța că o să fugim la conducătorul nostru. De data asta nu mai suntem doar noi criminalii, iar cadavrul acelui agent, plus toate filmările de pe pistă și de pe camerele noastre de bord, sunt dovada de la A la Z a crimei lor oribile. Nu contează a cui fusese ideea și cine conduce operațiunea asta, avem dovezi filmate împotriva lor mai multe decât au ei împotriva noastră, iar ei știu asta.

Așa că uite-mă aici, chiar în cușca lor, pregătită să îmi văd iubitul, și surprinzător de relaxată.

Nu îmi pasă cât de stupid e asta. Cât de mult mă pun în pericol. Sunt conștientă de faptul că e posibil să nu mai ies vreodată de aici, dar, în același timp, știu că e posibil să mor chiar mâine, așa că nu o să ratez ocazia asta. Am fost la un pas de moarte acum două zile, așa că o să iau tot ce mi se oferă, chiar și cu amenințarea distrugerii.

Vizita conjugală dintre mine și Harris a fost acceptată. Nu mi s-a aruncat nici măcar o privire piezișă, toată lumea se comportă

atât de natural, chiar politicos, de parcă n-aș fi cheia lor spre găsirea unuia dintre cei mai mari traficanți ai Americii. Atâta timp cât nu mă închid într-o cameră de tortură, puțin îmi pasă. Nu m-am putut abține când am primit ieri mesajul.

Știu că toți o să își iasă din minți când vor afla că am venit aici, dar nu îmi pasă în momentul ăsta. Dacă într-adevăr vor să atace din nou după tot ce s-a întâmplat, o să mă găsească și în gaură de șarpe. Însă cel mai ciudat sentiment l-am avut când am intrat pe porțile penitenciarului. Nu m-am simțit deloc amenințată, tot timpul până aici am avut impresia că oamenii ăștia nu au habar ce s-a întâmplat, sunt doar o femeie venită într-o vizită conjugală, la un deținut. M-am simțit mai încolțită singură în propria cameră, noaptea trecută.

— Iubitul dumneavoastră va fi adus imediat, vă rog să așteptați aici! îmi transmise gardianul înainte să închidă ușa în spatele meu.

Am expirat adânc și am analizat camera rapid. E un dormitor de mici dimensiuni. Pe partea dreaptă e așezat patul, nu foarte mare, dar suficient, cu așternuturi albe întinse cu atenție, fără nicio cută. În fața patului e un corp mic de mobilier, pe care e așezat un televizor, dar la care au acces doar cei ce primesc 24 de ore după ce se căsătoreau aici – așa-zisă luna de miere. Nu mă interesează, am altceva de făcut cu Harris decât să ne uităm la televizor. Alte obiecte nu se află în încăpere, nu e nici pe departe romantică, dar mi-o imaginasem mai sumbră de atât. Pe televizor e un ceas, probabil care să ne dea de știre când vizita se apropie de sfârșit.

Am pășit spre fereastra ce luminează camera, oferă priveliște spre spatele uneia dintre clădiri. Mi-am frecat brațele, mușcându-mi buzele în timp ce așteptam.

Gratiile de la fereastră mă fac să mă simt ca închisă într-o colivie. Am realizat că îmi rod unghia de la degetul mare, din cauza stresului. Dacă el nu va vrea să vină? Dacă o să creadă că e prea periculos pentru mine. Chiar dacă m-am ținut tare până acum, în momentul ăsta îmi e teamă de reacția lui. Știe cât de nesăbuită am fost în ultimul timp.

Am tresărit imediat când ușa s-a deschis în spatele meu. Harris a fost lăsat să intre, apoi gardianul a închis ușa în spatele lui. A rămas în loc, privindu-mă nesigur. Nu mai are cătușe și îmi doresc atât de mult să vină la mine și să mă tragă în brațele lui, încât mă doare trupul. Însă nu o face. Pe chipul lui nu am citit supărare, ci nesiguranță. Lacrimile îmi ajunseseră deja pe obraji atunci când am alergat spre el și, după câțiva pași, i-am sărit în brațe.

Hohotul de plâns a izbucnit imediat. Am suspinat, strângându-i gâtul cu brațele mele.

— Iubito...

— Nu! Doar sărută-mă, te rog! Am implorat eu printre lacrimi.

Am nevoie de asta, de un sărut fără restricții, fără priviri ce ne urmăresc agere. Un sărut ca înainte. Harris mă privi câteva secunde în ochi, și ai lui sunt plini de lacrimi. I-am simțit brațele cuprinzându-mă în strângerea puternică și cunoscută, înainte ca buzele lui să se izbească de ale mele.

În mine s-a produs o implozie. M-am agățat de el cât am putut de mult, iar el m-a lipit de trupul său. Buzele lui fac deja dragoste cu ale mele, asaltul gurii și a limbii lui mă lăsă fără aer. Mâinile lui mi-au coborât pe coapse și m-a ridicat în brațele sale într-o fracțiune de secundă, scoțând un zgomot plin de dorință din fundul gâtului. Fără priviri ce ne urmăresc, fără termen de secunde în care trebuie să ne despărțim. Doar un sărut plin de pasiune, sălbatic și agresiv din care ne mai poate despărți doar nevoia de aer. Nici măcar asta.

Inima mea bubuie în piept, obișnuindu-se din nou cu sărutul pe care nu l-am mai simțit de atâta timp. Aproape că uitasem de ce sunt în stare buzele lui Harris. Limba lui o exploră pe a mea, dansă cu ea, o ameți, o lovi, o resuscită și o luă de la capăt. Mâinile mele s-au prins în părul lui atunci când a pășit cu mine spre pat și m-a lăsat pe spate, așezându-se deasupra mea. Am gemut în plăcerea de a-l simți din nou deasupra mea. Masiv, greu, masculin, afrodisiac... bărbatul meu. Cuvintele nu își au rostul acum, n-avem timp pentru ele. Amândoi am așteptat prea mult după asta, am tânjit prea mult după momentul în care să fim din nou împreună.

M-am ridicat spre capătul patului. Harris a intrat între picioarele mele, fără să îmi părăsească gura o secundă în timp ce îmi desfac cu nasturii cămășii cu o mână, iar pe cealaltă o ține sub ceafa mea. Corpul lui începuse să execute deja mișcările penetrării deasupra mea, deși nu suntem dezbrăcați.

Încep să amețesc din cauza extazului, ca după o dublă doză de cocaină. Nu știu cum să mă dezlănțui, unde să îl ating ca să nu pierd nimic din el. Poartă aceeași uniformă portocalie pe care vreau să o sfâșii acum ca să-i scot frumusețea la suprafață. Nu are nasturi, așa că i-am tras tricoul larg și scorțos peste cap cât de repede am putut. Am înghițit dureros când am revăzut splendoarea abdomenului și pieptului său gol. Miroase a gelul lui obișnuit de duș. E exact așa cum mi-l amintesc. El s-a năpustit din nou asupra buzelor mele, reușind să-mi desfacă toți nasturii cămășii. I-am prins umerii și i-am strâns mijlocul între picioare, ridicându-l de pe mine și ajungând deasupra lui. A gemut de extaz. Doamne, ce dor mi-a fost de sunetul ăsta.

Mi-a scos cămașa în timp ce eu mă aplecasem deasupra lui, atacându-i buzele cu ale mele. A gemut din nou înfundat când mi-a văzut sutienul negru. E unul dintre preferatele lui, dar a scăpat imediat de el.

Mi-am dat părul într-o parte în timp ce îi asaltam buzele, pentru că ne acoperise cu totul. Palmele lui mi-ai prins sânii, masând, strângând și provocând o plăcere aproape dureroasă. Mi-a prins șoldurile și m-a împins din nou pe spate, ajungând deasupra mea și părăsindu-mi buzele doar ca să coboare pe gât și spre sâni. Am gemut, arcuindu-mi trupul sub el, atunci când unul din sfârcurile mele a ajuns în gura lui. Limba s-a învârtit veninos în jurul lui, întărâtându-l și răsfățându-l, până când buzele l-au cuprins din nou lacome. Brațul lui mi-a cuprins mijlocul atunci când m-am arcuit din nou, lipindu-mă de el, apoi celălalt sân a primit aceeași atenție desăvârșită, fără să fie neglijat în vreun fel. Îi simțeam pulsând atunci când Harris i-a părăsit și a coborât mai jos. Par mai mari și mai grei, i-am prins în palmele mele și i-am masat în timp ce Harris îmi desfăcea fermoarul blugilor.

Tot abdomenul meu e traversat în săruturi, în timp ce mâinile lui îmi trag blugii în jos, pe coapse. Mi-am ridicat mijlocul ca să îl ajut. S-a ridicat în genunchi și mi-a scos botinele, apoi mi-a tras pantalonii și chiloții. Palmele lui au început să se plimbe pe picioarele mele goale. Mi-a masat și sărutat talpa, apoi a înaintat spre gambă, mi-a îndoit genunchiul, proptindu-l în pieptul lui și a avansat spre coapsă, până când respirația lui a ajuns în acel loc care tânjește după el și se umezise ca un fruct stors de zeamă. Am țipat atunci când buzele lui m-au atacat direct, fără tachinări sau subtilități.

Transpiram, îmi îndoiam trupul și îmi mușcam buzele, lăsându-mă devorată de el. Mi-a ridicat picioarele pe umerii lui, cuibărindu-se între ele și înaintând repede spre pierderea minților mele. Mi-am luat mâinile de pe sâni și le-am înfipt în părul lui. Capul lui se mișcă ușor, dar amplu după acțiunea gurii lui.

— Harris... am gemut eu înnebunită. El îmi strânse șoldurile în pumni, provocând altă durere distrugătoare.

— Doamne, ce dor mi-a fost de gustul tău! Gemu el înfundat. Dă-mi cât mai mult din tine, iubito! Pumnii lui mi-au strâns din nou șoldurile și am cedat imediat, lăsând să îmi iasă un geamăt pe care l-am mascat apoi cu o mușcătură de buză.

Atunci când și-a ridicat capul dintre picioarele mele, rânjetul său putea să mă bage în spital. Mi-am înfipt capul în pernă, privind în tavan și încercând să-mi restabilesc echilibrul respirației. L-am privit în timp ce se dezbrăca, își scoase repede bocancii, pantalonii și boxerii, rămând în goliciunea splendidă. Ghemotoace de electricitate mi se învârtesc în stomac și în pântec. S-a așezat între picioarele mele, creând uniunea perfectă a trupurilor noastre, care se potrivesc ca două piese de puzzle. Trase cearșaful de la capătul patului peste noi, acoperindu-ne picioarele și părțile intime. Nu știu de ce a făcut asta, dar nu am timp să întreb.

Buzele lui s-au presat din nou de ale mele, oferindu-mi sufocarea dumnezeiască, din cauza căreia aș fi de acord să mor de sute de ori pe zi. Picioarele mele s-au ridicat în jurul șoldurilor lui, pielea îi e la fel de catifelată și carnea de dedesubt la fel de dură cum mi-o

amintesc. Mușchii brațelor ce mi-au cuprins mijlocul, la fel de puternici. Îl simt deja la intrarea mea, cât de tare și nerăbdător e să își contopească trupul cu al meu.

Mi-am înfipt unghiile în spatele lui, nereușind să gem din cauza buzelor lui, atunci când m-a pătruns. Căldura și presiunea bruscă și-au făcut loc, arzându-mi pielea și topindu-mi oasele. L-am strâns în mine, strivindu-i șoldurile între picioarele mele și ridicându-mi pelvisul astfel încât să se lipească de al lui. A gemut monstruos în gura mea, trimițându-mi vibrațiile sunetului până în stomac. Buzele și dinții lui au coborât pe gâtul meu, mușcând și penetrând pielea. Mișcările de du-te-vino s-au amplificat, mi-am coborât mâinile pe fesele lui, înfigându-mi unghiile în carnea tare și încordată, scoțând alt geamăt de la el. L-am împins cât mai adânc, până când l-am simțit cu totul în interiorul meu. După asta nu rămâne decât să rezistăm cât de mult putem, să ne stoarcem corpurile de vlagă unul altuia până când o să capitulăm.

I-am aplicat și eu același tratament, înfigându-mi dinții în gâtul lui. Venele și mușchii s-au încordat în timp ce își dădu capul pe spate. Îmi e aproape imposibil să mușc din carnea tare, dar asta face totul mai dureros atunci când reușesc. Geamătul lui a răsunat cu ecou în timp ce pătrunderile deveneau tot mai ample și rapide, până când trupurile noastre s-au lipit într-o peliculă de transpirație. Și-a strivit din nou buzele de ale mele când i-am simțit convulsiile, tremuratul clar după care știam ce urmează. Și-a dat drumul în interiorul meu, mai abundent și violent decât a făcut-o vreodată. M-am simțit lovită în toată ființa mea și i-am mușcat buza ca să îmi pot stăpâni geamătul. Orgasmul meu a urmat imediat după el, îndulcind senzația de euforie și mai mult, până când am cedat amândoi, epuizați și drogați unul de celălalt.

Harris s-a împins până în capătul trupului meu, rămânând acolo plin de presiune. S-a sprijinit în coate, dezlipindu-și buzele de ale mele și privind fix în ochii mei.

Respirațiile ne sunt nebunești, frunțile pline de broboniță de transpirație și trupurile epuizate și încă acaparate de convulsii.

Buzele mele se simt umflate, încă pulsează în urma presiunii pe care o lăsase el asupra lor.

După ce am fost capabili să respirăm cât de cât normal, am reușit să ne zâmbim. Dinții săi albi s-au dezvelit ușor, oferindu-mi medicamentul perfect care să mă scoată din starea de nebunie provocată de ce s-a întâmplat mai devreme.

— Bună, iubito! rosti zâmbind drăgălaș, dar și strengărește, trăgându-mi o șuviță de păr de pe obraz.

Am râs ușor, apoi mi-am tras sufletul și mi-am trecut degetele prin părul lui.

— Bună! l-am zâmbit în același fel.

El chicoti și se aplecă să-mi plaseze alt sărut pe buze, unul tandru de data asta.

După două luni

18. Cincisprezece Secunde

Căldura înăbuşitoare îmi lipeşte părul de ceafă, din cauza transpiraţiei. Mi-am folosit mâna pe post de evantai, dar nu simt nicio adiere de briză. E o zi perfectă pentru o înmormântare. Adică... mai multe.

— Nu ţi-am spus eu toamna trecută că abia începe sezonul înmormântărilor? M-am uitat cu ranchiună la V, încruntându-mă la gluma ei stupidă.

— Şi simţi cumva când o să se termine? V îmi răspunse cu o umbră de zâmbet.

— Sincer, da. Cred că asta a fost.

Am clătinat din cap, oftând, şi am privit spre cele şase morminte. După tot timpul ăsta, am reuşit în sfârşit să ne găsim curajul şi să îngropăm morţii. Două luni am stat în permanenţă pe un butoi de pulbere, aşteptând următoarea explozie, următorul cadavru, sau întreg FBI-ul dând buzna peste noi şi aruncându-ne în vreo închisoare secretă din Rusia, unde să fim torturaţi până când vom spune tot ce ştim, dar nu s-a mai întâmplat nimic. Din acea seară, după ce l-am prins pe detectiv, iar el s-a sinucis ca să scape, am fost lăsaţi în pace.

Acum ne-am hotărât să trecem mai departe, dar nu înainte de a ne lua rămas bun așa cum trebuie de la cei pierduți în luptă.

Jason și Cynder. Austin a ars ce a mai rămas din trupul lui Jason, iar cutia cu cenușă e singura ce îi umple coșciugul. Din Cynder nu s-a mai putut recupera nimic, nici din Shane, Eric, Rob și Cody, băieții morți în atacul din Qatar. Tot ce am putut îngropa, a fost câte o poză a fiecăruia, dar nu i-am putut abandona astfel, chiar dacă nu vom afla vreodată unde le sunt trupurile. Încă mă înfior gândindu-mă că Harris a fost atât de aproape de... atât de aproape să ajungă doar o poză în mormânt.

Mi-am scuturat capul și mi-am izgonit propria durere, concentrându-mă pe cei care într-adevăr au suferit pierderi. Am mers spre Austin și mi-am așezat mâna pe umărul lui. Stă pe vine lângă mormântul lui Jason. În timp, reușise să accepte ideea, iar durerea teribilă de pe chip mai pălise, dar privindu-l acum, nu știu dacă va mai zâmbi vreodată. M-am aplecat și eu lângă el.

— Ne-am certat! Vorbi el, înainte ca eu să mă gândesc la ceva de spus. L-am privit și am înghițit ușor.

— În seara aia, m-am supărat pe el și am plecat. Ne-am certat din cauza a ce îți spusese ție, mi s-a părut o tâmpenie că te-a jignit astfel. Am plecat și l-am lăsat singur, era deja beat și cred că a rămas ultimul pe pistă. Dacă nu...

Își strânse ochii și își înfipse degetele în păr. L-am strâns mai tare de umăr.

— Nu te învinui pentru asta, Austin. Nu faci decât să te distrugi, crede-mă, știu ce spun. Și eu mă simt vinovată pentru ce s-a întâmplat, până și Sirrah, dar totul a fost nenorocita de soartă. Nu am știut ce se va întâmpla.

El oftă și aprobă din cap.

— Eram gelos, acum îmi dau seama ce idiot am fost. M-am gândit că l-a atacat pe Sirrah din ură, pentru că îl pierduse pe Harris și acum geamănul lui voia să îi ia locul.

— Jason avea ceva pentru Harris? am întrebat eu, nesigură cum să abordez subiectul. Austin zâmbi amar și clătină din cap.

— Doar devotament și prietenie, dar normal că eu eram idiot și gelos.

— Nu suntem toți?

El oftă adânc. Luă o mână de pământ de pe mormântul lui Jason și îl sfărâmă între degete. Mă abțin să îi privesc numele pe piatra de mormânt, chiar dacă a trecut atâta timp. Nu am fost niciodată cei mai buni prieteni, dar moartea lui o să rămână o altă cicatrice pe sufletul meu. Nu pot să spun că sufăr pentru Cynder și ceilalți, abia îi cunoșteam, dar uciderea lui Jason, prietenul meu, protectorul meu, a avut un alt efect. A murit atât de brusc, încât abia mult mai târziu am reușit să realizez că nu se mai întoarce. Chiar dacă el și Austin nu își arătau sentimentele în public, pentru că sunt prea duri pentru asta, știu că se iubeau foarte mult.

L-am strâns din nou de umăr. Majoritatea celor de pe pistă începură să se retragă, rămânând doar cei mai apropiați. Avem atât de mulți morți îngropați aici, încât avem propria noastră secțiune în cimitir.

— Austin, rămâi cu noi, nu?

El mă privi și nu îmi răspunse imediat, ceea ce e exact ce mă temeam. Dacă vrea să plece, nu pot să îl opresc, poate o să-i prindă bine să o ia de la capăt, dar, pe de altă parte, cred că are nevoie de prieteni mai mult ca oricând.

— Da, Kath, o să rămân. Lucrurile sunt prea complicate acum și nu vreau să mai pierd alți prieteni. Ne-am ridicat în picioare și l-am îmbrățișat imediat, fericită că rămâne alături de noi. Nu mai e bodyguardul meu, dar îmi e prieten, și asta nu vreau să pierd. Abia când Austin privi în spatele meu, mi-am dat seama că e cineva lângă mine. M-am întors și l-am văzut pe Sirrah, care se apropiase silențios. M-am dat un pas în laterală ca să îi fac loc, deși păru că și-ar fi dorit să nu mă mișc și să rămână în spatele meu.

— Nu știu dacă mă învinovățești pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia, Austin, dar...

Austin îl opri, ridicând mâna.

— Nu te învinovățesc cu nimic, nu tu l-ai aruncat în aer. Pentru

ce a spus, până și eu l-am atacat, așa că nu, nu sunt dușmanul tău. Și știu că a spus tâmpeniile alea pentru că era beat și pentru că îi părea foarte rău că Harris e închis. Și-ar fi cerut scuze a doua zi, dacă ar mai fi avut ocazia.

Cuvintele lui Austin mi-au pus un nod dureros în gât, pe care l-am înghițit cu greutate. Sirrah doar aprobă din cap.

— Eu am ocazia acum și-ți spun că-mi pare rău. Nu trebuia să reacționez așa.

Austin afișă o umbră de zâmbet, apoi aprobă ușor din cap și îi întinse mâna lui Sirrah.

— Puteți să vă împăcați prin mine. Întotdeauna am fost ca unul.

Sirrah îi privi mâna o secundă, apoi i-o prinse cu putere și îl trase într-o îmbrățișare bărbătească. Mi s-a părut că îl aud șoptindu-i că știe cum se simte pierderea unei iubiri, dar trebuie să fie puternic. După asta, Austin ne zâmbi amândurora și se îndepărtă, mergând spre grupul nostru, ce se strânsese la câțiva pași distanță, așteptându-ne. Eu și Sirrah am rămas în urmă să mai privim o dată spre morminte. Sunt mândră de el pentru ce a făcut, știu că, deși nu a avut nicio vină, se simte vinovat pentru moartea lui Jason. Dacă nu ar fi reacționat așa, el ar fi plecat cu Austin. Altcineva ar fi fost victima, dar nu Jason.

— Te simți mai bine? am întrebat eu, el răsuflă cu un zâmbet amar.

— Putin. Recunoscu, dar eu știu exact cum se simte. Dacă e cineva expert la vinovăție, eu sunt aia.

— Mă gândesc doar la faptul că mi-am dorit atât de mult să-l ucid în noaptea aia. A spus în gura mare, în fața tuturor, cele mai negre temeri ale mele. Când am aflat a doua zi că a fost ucis, a fost ca un pumn în plex. De parcă cineva și-ar fi bătut joc de mine, repetându-mi să am grijă ce îmi doresc.

Am oftat și mi-am strâns părul în coadă. Să fiu sumbră acum cu Sirrah nu o să îl ajute mai mult, așa că am abordat umorul.

— Atunci, trebuie să am grijă. Să nu te determin vreodată să îți dorești să mă vezi moartă. El mă privi încruntat, apoi începu să

rădă și am pornit împreună spre ceilalți, care se hotărâseră să nu ne mai aștepte.

— Am înțeles că organizează ceva la garaj. Un grătar înainte de a se duce pe pistă. Vii?

Am clătinat din cap. După două luni, o să ne reîntoarcem din nou pe pistă, dar încă nu vom organiza o cursă. Va fi mai mult o reuniune, am stat ascunși ca niște lilieci suficient timp.

— Aș vrea, dar i-am promis tatei că vin la cină în seara asta.

Auzind asta, Sirrah se văită exagerat de teatral, de parcă primise o lovitură între picioare.

— Salut-o pe Amber din partea mea. Am început să rădă, chiar cu poftă. El și Amber s-au cunoscut destul de bine în astea două luni, după ce a avut în sfârșit curaj să se apropie de el și să nu îl mai considere o stafie... dar apropierea nu a fost tocmai așa cum am prezis noi. Nu se suportă deloc, iar asta e al naibii de amuzant pentru mine. Pe de altă parte, relația noastră s-a îmbunătățit în acest două luni. Orice a fost la început între noi, săruturi neîmpărtășite, declarații confuze... totul a rămas în urmă acum și suntem prietenii care ne-am propus la început să fim. Bineînțeles că primesc urecheli și dădăceala zilnică pentru aproape fiecare lucru pe care îl fac – deoarece nu prea mai fac nimic bine în ultimul timp –, dar eu am învățat să îl suport și el să mă înțeleagă. Și el are uneori scăpări și intră în belele, eu sunt acolo să îl ajut exact cum e el lângă mine. E fratele lui Harris și am învățat să îl iubesc ca și cum ar fi al meu. Am reușit să trec peste faptul că seamănă cu Harris și să mă bazez doar pe personalitatea lui, aproape total diferită de a lui Harris. Sirrah e geamănul fizic al lui Harris, dar geamănul personalității mele. Suntem tripleți, și având în vedere că noi încă suntem legați de nunta dintre Reynolds și mama, frăția asta devine frustrant de adevărată. Îmi place să îl privesc pe Sirrah ca pe un frate, nu și pe Harris. Mai am o lună de așteptat până la următoarea vizită conjugală și simt ca o să înnebunesc până atunci.

•••

Soarele clocotea pe cer când am parcat pe aleea din fața garajului fostei mele case, deși e seară. Am privit-o cu nostalgie. Am fost de multe ori aici în ultimul timp, e casa în care locuiește tatăl meu și în care am locuit și eu o perioadă, dar nu e „acasă". Nu mai am asta acum, nici măcar garajul nu e adevărata mea casă. Adevărata mea casă e goală și așa o să rămână până când celălalt locatar al ei va fi liber din nou, dacă vom mai locui vreodată acolo.

Am ieșit din mașină, auzind agitația din casă și intrând fără să mai bat la ușă. Imediat am fost întâmpinată cu entuziasm, muscată de glezne și de tenișii. Am început să râd și l-am ridicat în brațe pe noul membru al familiei, un pui de bișon alb, cadou pentru Amber când a împlinit 19 ani. Am smotocit ghemotocul de blană ce zbârnâie de energie ca o jucărie chinezească și am început să râd când s-a ridicat să mă lingă pe obraz.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Sonny! L-am sărutat pe capul mic și pufos. Amber a venit și ea în întâmpinarea mea, Sonny îi fugise probabil din cameră când a auzit mașina. E mic cât un pisoi, dar are simțurile și agilitatea unui ciobănesc german.

— Tu erai! Trebuia să îmi dau seama, având în vedere cum a țâșnit din cameră! Râse Amber, întinzându-se să mă îmbrățișeze pe lângă cățelușul ce îmi smotocește acum părul. Am început să râd.

— Încă nu s-a împrietenit cu poștașul?

— Sunt cei mai mari dușmani. Azi-dimineață a făcut ziarul franjuri doar ca să se răzbune pentru că nu a reușit să iasă afară la el. Voiam să facem o gaură pentru cățel prin ușă, dar cred că vom renunța.

Am râs mai tare, continuând să mă joc cu Sonny, smotocindu-l și ciupindu-l de nas atunci când el îmi mușcă părul. Îmi amintește de Sasha când era pui. Tata și Roberta și-au făcut apariția din bucătărie.

— Kath, scumpo, ai venit mai devreme! Tata mă trase în brațele lui, am simțit miros de fum în hainele lui și am ridicat o sprânceană.

— De fapt, am întârziat. Vrei să plec și să mă întorc mai târziu? Am întrebat eu amuzată, el își clătină repede capul în timp ce Amber și Roberta râdeau.

— Nu, dar o să mai ai puțin de așteptat, eu și cuptorul iar ne-am certat.

Am dat înțelegătoare din cap.

— Dacă e vorba de tine și cuptor, mă aștept la o prietenie mai strânsă între Sonny și poștaș.

Toată lumea a râs din nou, tata mi-l luă pe Sonny și i-l dădu lui Amber, ca să mă poată îmbrățișa mai bine.

— Tată, miroase a ars! Am râs, strâmbând din nas.

— La naiba! O zbughi imediat înapoi în bucătărie. Am izbucnit iar în râs, am îmbrățișat-o pe Roberta și l-am luat pe Sonny din brațele lui Amber, care e sătulă de el ca o mamă cu un copil hiperactiv.

— Nu vrei să-l ții tu câteva zile? Zău că mi-ar prinde bine niște somn! Am râs în timp ce urcam spre camera ei... fosta mea cameră.

— Eu sunt mătușa ce vine doar în vizită. Poate îl iau în vacanță când învață să folosească toaleta!

Amber râse. Sonny, simțindu-se băgat în seamă, deveni și mai agitat.

Am intrat în camera ei, redecorată acum după preferințele sale. Adăugase un plus de culoare. Foarte multă culoare. Cearșafurile sunt vișinii, pătura de un roz aprins, asemănător cu perdelele subțiri. Draperia dispăruse. Covorul pufos de pe jos e roșu, și o instalație de beculețe întinsă pe peretele din spatele patului. Nu e stilul meu, dar îmi place.

Sonny începu să se agite ca să îi dau drumul din brațe, imediat fugi la jucăria lui. Eu și Amber ne-am așezat în fostul meu pat, ce pare mult mai moale acum. Mă străduiesc să nu mă gândesc la mine și la Harris în camera asta.

— De fiecare dată când venim aici mă simt ciudat, pentru că asta a fost camera ta.

Am râs ușor și i-am fluierat lui Sonny să vină la mine. M-am rezemat de perne și l-am tras în poala mea, Amber s-a așezat turcește lângă mine.

— E doar o cameră, Amber. A aparținut altcuiva înainte să vin eu aici.

— Știi ce vreau să zic.

Am zâmbit, apoi am icnit atunci când Sonny m-a mușcat de deget.

Relația dintre mine și Amber s-a îmbunătățit mult în ultimele săptămâni, de când tata tot insistă să vin la aproape fiecare cină a lor. Nu ne comportăm tocmai ca două surori, nu știm cum să facem asta, dar am devenit prietene. Vorbim deschis și chiar ne cerem sfaturi din când în când. Ea va începe facultatea în curând. Jurnalism. O pasiune de a ei încă din copilărie. E destul de tupeistă și are surplusul necesar de nesimțire pentru meseria asta. Mi-o imaginez un reporter foarte băgăreț, capabil să se strecoare în cele mai ascunse colțuri ale vieții vedetelor. Eu sunt în *stand by*, nu mă gândesc la ce mi s-ar potrivi, dar în niciun caz meseria asta, deși tata îmi bate tot mai multe apropouri la facultate și trecerea mai departe în viață. Nu ne mai certăm, dar asta nu înseamnă că e total de acord cu ce fac. Nici măcar eu nu sunt.

Sonny m-a mușcat din nou, trăgându-mă din gândurile mele. Tata și Roberta i l-au oferit cadou de ziua ei, a primit o petrecere frumoasă, nu cu foarte mulți prieteni, dar suficienți încât să se distreze. Am împlinit și eu 19 ani de curând, dar am amenințat să nu îndrăznească cineva să îmi pregătească o petrecere surpriză, pentru că se va lăsa cu daune serioase. Ultimul lucru de care am nevoie acum e să îmi sărbătoresc aniversarea. Faptul că îmbătrânesc, iar Harris nu e lângă mine, mă scoate din minți. Nu voiam să mi se facă nici cadouri, îmi doream ca ziua aia să treacă ca oricare alta, neobservată. Toată lumea a ascultat și m-a înțeles, mai puțin Harris, care însă mi-a făcut un cadou pe care nu îl puteam refuza. A colaborat cu Mike și a înrămat un desen făcut de el. Nu orice fel de desen, unul cu noi doi. El mă ține în brațe, spatele meu e lipit de pieptul lui și brațele sale îmi înconjoară mijlocul. Fața sa e aplecată spre urechea mea și capul meu e întors spre el. E cea mai frumoasă imagine cu noi doi. Tabloul atârnă acum pe perete, în camera din garaj, lângă planșa cu poze. În frumusețea lui se adăugă și faptul că e foarte mare, a lucrat la el două săptămâni. Dar ce a durut cu

adevărat, a fost împlinirea unui an a relației noastre, când nici nu am putut fi împreună. Nu am băut în ziua aia, am plâns non-stop, pentru că mi l-am dorit lângă mine mai mult ca oricând.

— Ai mai vorbit cu Zac? am întrebat-o pe Amber ca să îmi alung gândurile ce mă făceau să plâng. În afară de cadoul de la Harris, tot ce îmi amintesc din aniversarea mea e că m-am îmbătat îngrozitor. Nu ca să mă distrez, ci ca să uit și să nu mai realizez că timpul trece. A fost cea mai oribilă aniversare a mea, mai rea decât cea de la 18 ani, și vor mai urma și altele. Amber își clătină capul, încruntându-se.

— Nu și nici nu mai am de gând.

— A încercat să mai dea de tine?

— Nu în ultima săptămână. Cred că a renunțat.

Am aprobat din cap.

— Dacă te mai sâcâie, spune-mi, o să fiu fericită să îi învinețesc ochiul din nou.

Amber râse imediat, Sonny lătră, alăturându-se amuzamentului.

Nu după mult timp, Amber și-a dat seama că Zac nu e o partidă bună, așa că s-a despărțit de el. Dar s-a întors implorând-o să îi mai dea o șansă. Spre totala mea uimire, Amber a venit la mine să îmi ceară părerea în legătură cu asta. Credeam că mă urăște, dar mă bucur că de data asta a realizat că nu am chiar nicio vină. Așa că am decis să îl testăm pe Zac. La fel ca și el, Amber nu era sigură pe iubirea asta, dar voia mai întâi să fie sigură ce sentimente are Zac. A picat testul.

După ce Amber i-a mai dat o șansă, el a promis că va fi mai implicat în relație. Apoi eu am intrat în ecuație și i-am dat o întâlnire lui Zac. A fost suficient să îi spun că eu și Harris nu mai avem nicio șansă, că vreau să merg mai departe și îl vreau pe el. Mi-aș fi dorit să rădă de mine, să îmi spună că așa îmi trebuie și mi-am pierdut șansa, să îmi spună că acum o iubește pe Amber și a suferit destul din cauza mea, dar totuși nu a renunțat nici la ea. A făcut ceva ce ne-a luat și pe mine și pe Amber prin surprindere – care asculta ascunsă la altă masă a restaurantului. Zac mi-a propus ca noi să

fim împreună pe ascuns, deocamdată. Nu se poate despărți încă de Amber pentru că de-abia îl iertase, dar noi doi putem să fim împreună și pe la spatele ei. Cu alte cuvinte, ne voia pe amândouă, sau, mai degrabă, pe ea ca iubită, pe mine în pat. Amber nu a apucat să ajungă la masa noastră înainte pumnul meu să facă contact cu fața lui Zac.

Aveam rețineri în legătură cu planul ăsta, îmi era teamă că o să îi rănesc inima lui Zac din nou în caz că într-adevăr ține la mine și renunță la Amber, ca apoi să vadă că a fost doar o prefăcătorie. De asemenea, o răneam și pe Amber din nou. Dar reacția lui a picat la țanc ca eu să nu mă simt vinovată de nimic și să îi învinețesc ochiul așa cum îmi doream demult. Harris a râs în hohote când a auzit povestea și m-a pus să îi transmit lui Zac să părăsească America când o să iasă el din pușcărie. Faptul că mă voia pe mine în pat și pe Amber de ochii lumii a fost surprinzător pentru noi două, ne tot gândeam pe care o alege, el ne-a ales pe amândouă. „Al dracu' lacom!" Citându-l pe Harris.

A vrut doi iepuri, dar a rămas fără niciunul. Toată scena asta ne-a apropiat pe mine și pe Amber mai mult, am râs copios după asta. Chiar dacă rămăsese din nou fără iubit, cel puțin nu o mai părăsise pentru mine așa cum o făcuse Harris. Zac nu mă iubește, voia doar să se distreze mai mult.

— Tu ești prima la care o să apelez. Nici Harris nu i-a făcut o asemenea vânătaie.

Am izbucnit amândouă în râs. Mă bucur că putem în sfârșit să vorbim despre Harris fără să mai existe tensiune între noi. Amber a trecut peste tot ce a existat vreodată între ei, chiar și-a făcut curaj și i-a făcut lui Harris o vizită la închisoare, unde au îngropat definitiv securea războiului. Cu toate astea, nu îl înghite pe Sirrah și niciunul nu avem habar de ce. Amber spune despre el că e o varianta ieftină a lui Harris, și Sirrah spune despre ea că e o prințesă nereușită plină de ifose. Când dau nas în nas sunt mai rău ca Sonny și poștașul. La început am crezut că poate se îndrăgostesc unul de altul, dar m-am răzgândit când Sirrah i-a umplut ei farfuria de supă cu piper, iar

Amber l-a pus pe Sonny să facă pipi în paharul lui de suc. Cea mai mare greşeală să-l aduc pe Sirrah la cină şi cea mai amuzantă seară din viaţa mea. Până şi tata îl place mai mult pe Sirrah acum.

— Pregătită pentru colegiu? am întrebat, arătând cu capul spre biroul plin de cărţi. Amber ridică din umeri.

— Cât de cât.

L-am mângâiat pe Sonny pe cap ca să se potolească şi am zâmbit.

— Te-ai mai gândit dacă rămâi aici cu ei sau te muţi?

Amber oftă uşor şi îşi trecu limba peste buze.

— Nu ştiu, adică... ştiu, dar încă nu mi-am găsit curajul să le spun şi lor.

Am încuviinţat înţelegătoare.

— Vrei să te muţi.

— Da. Simt că trebuie să fac asta. Să ies din tot noroiul ăsta de trecut. Să fiu stabilă pe propriile mele picioare, într-un peisaj diferit. Vreau să mă concentrez doar pe viitorul meu, pe cariera mea. Mi-a ajuns cu iubirea şi, pentru următorii ani, Sonny va fi singurul bărbat din viaţa mea.

Am râs amândouă şi am smotocit ghemotocul mic de blană.

— Atunci, spune-le. Vor înţelege. Nu e ca şi cum ai face o alegere greşită pentru viitorul tău.

Ea zâmbi uşor şi aprobă din cap.

— O să mai aştept puţin şi o să le spun.

— Nu trebuie să te temi de asta, tata e destul de ocupat să îmi repete mie că îmi distrug viitorul, de tine e mândru.

Amber râse uşor, apoi deveni serioasă şi îşi muşcă buza.

— Chiar eşti hotărâtă să îl aştepţi pe Harris?

Am oftat uşor.

— Nu am o alternativă mai bună. Probabil tata vrea să te ţină pe tine aici, ca să mă gonească pe mine şi astfel să nu rămână fără nicio fiică.

Amber chicoti uşor.

— Mi-am dat seama de asta.

Am râs şi eu.

— Nu te-ai gândit măcar să încerci? O să fie greu la început, dar cu timpul va deveni mai ușor. Vorbi ea blând, am închis ochii și l-am mângâiat pe Sonny. Aproape adormise în poala mea. Tata își susține cu forță ideea și de fiecare dată când ne întâlnim, îmi sugerează să fac o schimbare majoră în viața mea, să plec din Seattle, să uit de Harris...

— Sunt blocată exact ca el, Amber. Nu îmi văd viața fără Harris și acum mă agăț de fiecare moment pe care îl mai primesc cu el. Să plec definitiv și să îl las în urmă ar fi sinucidere curată pentru mine. Nu e o simplă iubire peste care să pot trece, mai ales că el e acolo și încă mă iubește. Dacă m-ar fi înșelat, sau m-ar fi părăsit, atunci aș fi suferit la fel de mult, dar apoi aș fi început să mă gândesc la propunerea tatei și aș fi trecut mai departe, în cele din urmă. Acum nu pot, sunt blocată cu el. Nu sunt închisă în spatele gratiilor, dar nu simt nicio diferență în libertatea mea.

Amber privi în jos, jucându-se cu colțul pernei pe care o ține între picioare.

— Da, am văzut acum cât de puternică e iubirea voastră. Încă nu-mi vine să cred câte tâmpenii am făcut și în ce belele te-am băgat. Eram imatură și geloasă. Geloasă pe felul în care se uita Harris la tine, pentru că te iubește atât de mult, dar nu mi-am dat seama atunci că, de fapt, eu nu eram potrivită pentru el. Și mai mult decât atât, nu l-am iubit niciodată atât de mult cât îl iubești tu. Nu aș fi riscat atât cât ai riscat tu. Sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Mi-am mușcat interiorul buzei de jos ca să îmi abțin lacrimile.

— Da, suntem. De asta eu nu pot să plec și n-o să plec niciodată. O să-l aștept oricât va trebui.

Amber tăcu câteva secunde bune, apoi mă privi cu acea expresie care învățasem că ascunde curiozitate.

— Kath, știu că probabil sunt ultima persoană din lume în care ai încredere cu asta, dar știi că acum nu mai am niciun interes să vă despart, dimpotrivă. Însă totuși e vorba de viața ta, sunt 50 de ani. Poate că o să rămâi să-l aștepți, dar o să te distrugi, iar Harris e primul care va suferi din cauza asta.

M-am încruntat confuză spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Pune-te în locul lui. Dacă tu ai fi închisă și el și-ar sacrifica viața pentru o relație pierdută, te-ai simți bine?

— Ei bine, îți spun că nu m-aș simți bine nici să fiu ultată și înlocuită. Am răspuns frustrată.

— Eu nu cunoșteam partea asta din Harris, dar am întâlnit-o acum. Am impresia că îl doare mai mult faptul că îți sacrifică viața ta, decât pe a lui.

Am început să-mi bâțâi genunchiul de stres, trezindu-l pe Sonny. I-am mângâiat capul ca să se liniștească.

— Ți-a spus ceva?

— Nu, nu ceva direct! I-am citit printre cuvinte.

Mi-am mușcat buza, simțindu-mi lacrimile de furie. Știam deja gândurile astea ale lui Harris, nu sunt inventate de Amber.

— Dacă așteaptă să-l părăsesc și să-mi văd de viață, ghinionul lui, o să mă suporte pe cap până când moare. Am spus țâfnoasă. Amber râse. Amber nu știe nimic de planurile noastre de evadare, nici tata nu știe și e cel mai bine să nu afle. Sunt conștientă că dacă Harris o să iasă scos de Carter, va fi o evadare ce se va lăsa cu multe consecințe. Nu vom mai fi oamenii liberi de altădată. S-ar putea să nu îmi mai văd niciodată familia, așa că prefer să mă bucur de momentele liniștite cu ei cât mai pot.

Un ciocănit în ușă ne-a făcut pe amândouă să tresărim. Sonny țâșni din poala mea și fugi la ușă. Îl întâmpină pe tata lătrând, făcându-ne pe amândouă să râdem.

— Cina e gata, fetelor!

— Venim imediat, tată! I-am răspuns râzând, amuzându-ne de Sonny care îl mirosise pe tata a friptură și era gata să îl devoreze cu toată puterea lui canină în greutate de nici două kilograme.

Cina a fost una normală, într-o atmosferă de familie care îmi aduce aminte tot de o vizită la rude, dar mă simt bine. Teoretic vorbind, sunt la masă cu tatăl meu, cu sora și mama vitregă, dar mă simt mult mai îndepărtată de atât, mai degrabă ca un prieten de

familie venit în vizită. Amber și-a făcut curaj și le-a spus că vrea să se mute singură pe timpul facultății, iar Roberta și tata au digerat vestea cu noduri, dar au digerat-o. Însă abia acum am înțeles motivul pentru care tata vrea să o țină pe Amber cu el în casă, privirea de pe chipul lui mi-a spus-o de parcă îi scria asta pe frunte. Amber menține relația lui cu Roberta. Mi-a spus demult că nu o mai iubește, că încearcă, dar nu mai poate, pentru că mama a stăpânit totul din inima lui. Totuși a rămas cu Roberta, de dragul lui Amber. Acum, că ea pleacă, tata o să-și piardă tot suportul ce îl menține lângă Roberta. E o decizie pe care trebuie să o ia singur, iar eu nu spun că nu m-aș bucura să se despartă de Roberta, pentru că mama e încă acolo, în ghearele diavolului și caută o modalitate să scape ca să se întoarcă la tata. Vorbesc foarte des și cu ea, dar convorbirile noastre telefonice sunt scurte, pentru că ea se ascunde de fiecare dată. Reynolds e tot mai tăcut și s-a închis în el ca un asasin ce plănuiește un măcel în masă. Mama e tot mai speriată de comportamentul lui, nu e ca și cum nu ne-am așteptat la asta, însă nu știm pentru cine plănuiește acel măcel, având în vedere că Harris e deja închis. I-am sugerat lui Sirrah să aibă grijă, dar, cum era și normal, împarte doar părțile rele cu fratele său și îl așteaptă pe Reynolds cu brațele deschise. Răzbunarea fraților Stone nu a fost ruinată odată cu închiderea unuia dintre ei, ci doar amânată. Harris și Sirrah comunică mult mai mult decât mă lasă pe mine să aflu.

După cină am mers direct pe pistă, refuzând să rămân la ei peste noapte, la propunerea făcută de tata. Dacă va fi o noapte, o să creadă că avansează, apoi o să tot încerce până mă trage de partea lui. Mai bine tai creanga până apucă să se urce pe ea și eu să fiu apoi nevoită să i-o tai de sub picioare. Katherine pe care o știe și și-o dorește el, nu se mai întoarce.

...

Mâine se împlinesc 3 luni de când Harris e închis. Îngrozitor de mult având în vedere cum a trecut timpul ăsta, și îngrozitor de puțin având în vedere cât mai are de ispășit. 3 luni din 50 de ani. Îmi

vine să plâng și să râd în același timp când mă gândesc la asta. Totul a devenit mai ușor și mai greu. Mai ușor, pentru că m-am obișnuit oarecum cu ideea că Harris nu va fi eliberat prea curând. Mai greu, pentru că mi-e din ce în ce mai greu fără el după fiecare zi.

Carter nu a dat încă niciun semn, dar Harris îi mai dă timp. Vizitele noastre au fost reduse și mai drastic. Probabil asta e o pedeapsă pentru că el nu colaborează, dar după vizita conjugală, nu l-am mai văzut două săptămâni. Nici eu și nimeni altcineva. Nu de puține ori m-am gândit cum aș putea să ard nenorocitul ăla de penitenciar din temelii.

— Știu că nu pot sa te opresc, dar te rog să nu faci niciodată ceva peste puterile tale. Nu intra într-o cursă dacă ai băut, nu te angaja într-o bătaie dacă nu ești sigură de câștig. Imi spusese el, în vizita conjugală, dupa ce ne mai potolisem puțin foamea unul pentru altul. Îmi mângâiase vânătaia făcută de Alexandra, strângându-mi trupul gol pe sub cearșaf.

— Ești vulcanică, încăpățânată, curajoasă... așa că nu o să mă mai întreb de ce faci toate astea. Deși nu e bine pentru siguranța ta, te prefer dezlănțuită, decât în suferință.

Zâmbisem ușurată și îl sărutasem câteva secunde bune, fără aer. Îmi fusese greu să îl conving de ce fac toate astea, dar m-a înțeles, în cele din urmă. A trebuit doar să-l pun în pielea mea.

— Tu ce ai face dacă aș fi luată de lângă tine, iar tu ai rămâne liber?

Mă privise mult timp, tăcut și serios, înțelegând. Nu spusese nimic, dar felul în care mă strânsese în brațe fusese un răspund mult mai detaliat. Știu că dacă Harris ar fi liber și eu închisă, ceea ce ar face el ar fi adevărata definiție a jocului cu moartea.

Pe pistă, majoritatea sunt deja căzuți pe jos, beți și drogați. Lipsa curselor nu-i oprește să se distreze. Ziua asta a fost lungă și obositoare, căldura s-a mai domolit în sfârșit, iar eu îmi permit să mă relaxez. A fost o ușurare să privesc din nou peisajul familiar, pe toți la un loc, recăpătându-și obiceiurile și curajul după două luni de teamă.

Relaxarea mea s-a produs repede, după ce am reușit să pun mâna pe o sticlă de Jack. Îmi propusesem să nu mă îmbăt în noaptea asta, dar mi-am schimbat părerea după câteva ore.

— Hai, Kath, hai! Țipă V, încurajându-mă. Am scrâșnit din dinți, am mârâit, m-am forțat, dar Nicky tot m-a înfrânt. Scoase un chiot de victorie și își ridică brațele în aer. Am bolborosit și mi-am masat încheietura mâinii.

— Nu e drept, ești mai mare decât mine. Mi-am găsit eu o scuză. Ea râse.

— Un an nu se pune. Scoase limba la mine.

— Atunci eu sunt mai beată, mi-am pierdut forța, repetăm mâine, m-am înfoiat eu țâfnoasă, făcând pe toată lumea să râdă.

— OK, următoarele: Nicky și V! anunță arbitrul Mike.

— Răzbună-mă! am mormăit spre V. Ea îmi rânji, dar nu îmi pun speranțe prea mari nici în ea, nu e mai trează decât mine, iar curva de Nicky are putere ca un camion de tractare.

Am încurajat-o pe V, i-am țipat și am înjurat-o pe Nicky, dar tot a câștigat și mai că i-a fracturat mâna lui V. Mike își ridică gladiatoarea în brațe, iar eu le-am arătat degetul mijlociu la amândoi, făcându-i să râdă.

Am tresărit când mi-am simțit spatele genunchilor lovit ușor de ceva. M-am întors și am început imediat să râd, observând că bordul unei mașini mă împunsese. Farurile s-au stins și chiar dacă nu îl văd pe șofer, știu cui îi aparține Ferrariul ăsta.

Sirrah ieși de la volan, venind spre mine cu un zâmbet strengar. Mi-am dat seama cât de beată sunt atunci când mi s-au înmuiat picioarele văzându-l pe Harris... adică pe Sirrah. La dracu'! În minte mi-au bâzâit cuvintele lui Harris „Să nu te mai îmbeți!" și am înghițit în sec când Sirrah a ajuns lângă mine. Doamne, ce frumos e!

— Unde ai fost toată noaptea? am întrebat eu, privind fix în ochii lui, lucru ce mă face să amețesc. Mi-am scuturat capul și am luat altă gură de whisky, chiar dacă asta mă duce spre mai rău.

— Am avut puțină treabă. Răspunse simplu, sunt prea beată să cer detalii și oricum nu e treaba mea. Cum a fost cina?

Am ridicat din umeri, apoi mi-am pierdut dintr-o dată echilibrul. Sirrah începu să râdă și mă prinse de mijloc.

— Chiar mă gândeam când o să te îmbeți din nou. Am ridicat o sprânceană spre el, felul în care mă ține nu mă ajută cu nimic.

— Doar la asta te gândeai? am rânjit, el își mijii ochii la mine.

— OK, gata cu băutura, mergem acasă! Îmi luă sticla din mână, m-am plâns imediat, țopăind în brațele lui ca un copil căruia i se furase acadeaua, dar i-a dat-o lui Jay.

— Nu, trebuie să o învinge pe Nicky! M-am milogit eu, apoi am început să râd ca proasta, cerându-i sticla lui Jay înapoi.

— O învingi mâine! Spuse, împingându-mă spre ușa mașinii, dar m-am smucit și am scăpat din brațele lui, apoi am fugit lângă Mike.

— Hai, omule, rămâi cu noi. Ne distrăm. Mike ridică sticla spre el, vesel, dar Sirrah nu păru foarte tentat. Asta mi-a dat o idee.

— Vin cu tine dacă îl învingi pe Mike la skanderbeg. Toți au început să râdă. Sirrah oftă obosit.

— Kath... îmi răsuflă numele, ca pe al unui copil zăpăcit. Lui Mike îi plăcu ideea mea și își luă imediat poziția de luptă.

— Haide, Stone, să văd ce poți!

— Da, Stone! L-am întărâtat și eu, cu o privire ademenitoare ce îi schimbă și lui dispoziția. Rânj subtil și veni spre noi, cu mersul lent și periculos.

— Dacă îl învinge, direct acasă cu tine și la somn.

Am aprobat din cap.

— Dacă nu, rămâi aici cu noi și te distrezi. Am zâmbit drăcește, agitând sticla.

Cu ochii încă pe mine, Sirrah se aplecă pe masă, în fața lui Mike. Chiar sper să piardă, nu vreau să merg acasă, dar ceva din privirea lui mă amenință că tocmai mi-am săpat singură groapa. Atunci când își prinse mâna de a lui Mike și mușchii se încordară, pe mine m-au trecut apele. Poartă un tricou negru, ce deveni imediat mulat de la umăr în jos.

V dădu startul, iar eu am început să rontăi gura sticlei.

— Hai, Mike! L-am încurajat eu, când acesta scânci, dar nici nu îl clinti. Harris... adică Sirrah, fir-ar să fie, se uită afectat la mine, cu o durere prefăcută pentru că țin cu Mike. Apoi îmi rânji într-un mod ce mi-a dat foc la hormoni. Venele se umflaseră pe brațul lui, dar nu își arătă efortul ca și Mike.

— Spune noapte bună, Kath!

Și apoi se termină, am apucat doar să clipesc, că Mike era doborât. Toți au început să râdă, mai puțin eu. L-am lovit în umăr pe Mike.

— Ce naibii! L-ai lăsat să câștige!

Brunetul se uită criminal la mine, masându-și încheietura.

— Are un braț ca un tanc! Ce dracu' faci în timpul liber? Împingi tractoare? Mike îl privi încă uimit. Nu sunt foarte diferiți fizic, Sirrah e mai înalt și poate puțin mai musculos, dar nici Mike nu e vreo scândură, mă așteptasem măcar să îl chinuie puțin. Fără să vreau, mi-am amintit de noaptea în care îl doborâse pe Jason dintr-o lovitură și aproape îl lăsase inconștient după a doua. Nu e un gând bun.

Sirrah îi făcu cu ochiul.

— Car fete și le duc la culcare, înainte să o ia razna și să fiu nevoit să le scot din belele. Nu am apucat să îmi dau seama ce naibii spune înainte să vină la mine, să mă ridice și să mă arunce pe umărul lui, folosindu-se de brațul câștigător.

Mai departe, m-am smiorcăit degeaba, pentru că am fost băgată în mașină și nimeni nu mi-a sărit în ajutor. Mi-am pierdut și sticla în procesul ăsta.

— Nu e drept! Mi-am pus mâinile în sân și l-am privit botoasă când a intrat la volan.

— Nu mai spune! Ce nu e drept? Zâmbi el spre mine, dând în marșarier și ieșind de pe pistă.

— Mă distram, spărgător de petreceri! Am scos limba la el și mi-am întors privirea în față. El râse. L-am privit iar, dar de data asta am înghițit în sec, în lumina bordului e așa frumos. Mi-am mușcat buza, simțind cum pierd contactul cu realitatea. Brusc,

voiam să sar pe el, să îi sar în poală, la volan. Parcă nu am mai făcut asta de o veșnicie, de ce nu am mai făcut-o?

Mi-am clătinat capul și mi-am masat fruntea. Cât dracu' am băut? Încerc să îmi revin, dar alcoolul pune și mai tare stăpânire pe mine, acum că sunt singură cu el.

Soarele e deja aproape de răsărit când el a parcat în garaj și eu sunt excitată ca toți dracii. Am deschis portiera și m-am prins de ea când am coborât, începând să râd, pentru că nu mă mai țin picioarele cum trebuie.

El veni să mă ajute... el... care el? Ar trebui să fie mai mulți? M-am uitat derutată la chipul cunoscut, pe care îl iubesc așa mult.

— Doamne, cât ai băut? Așa mult te-a enervat Amber, încât ți-ai turnat în cap ca să uiți? Râse el, ridicându-mă în brațe. Oh, bâga-mi-aș, asta nu mă ajută deloc. Am înghițit în sec.

Mă privi cu o sprânceană ridicată, așteptând un răspuns. Ce dracu' m-a întrebat? Nu îmi aduc aminte, nici nu mai știu unde sunt, știu doar că sunt în brațele lui și vreau să fac dragoste cu el imediat.

A urcat scările cu mine în brațe, luându-mi mințile din cauza pieptului puternic de care sunt lipită. Mușchii îi dansează într-un tangou lent în urma mișcărilor. Brațele lui chiar sunt puternice, acum sunt fercită și mândră că a câștigat. Mi-am mușcat buza din nou și mi-am așezat vârful degetelor pe gâtul lui, privindu-i buzele. Capul lui se aplecă imediat spre mine.

— Kath, ce faci? întrebă speriat, de ce naiba mă întreabă asta? Mi-am ridicat privirea spre el, rânjind.

— Nu îmi mai spune Kath! l-am certat, zgâriindu-l cu unghiile. Înghiți în sec și își mută privirea de pe mine, privind în față prin întunericul difuz. Deschise ușa camerei, folosindu-se de mâna de sub coapsele mele, a trebuit să mă împingă pe antebraț ca să poată apuca clanța, iar hormonii mei devin tot mai agitați. Feminitatea îmi trepidează, nu am mai făcut dragoste cu el de o veșnicie, nu îmi aduc aminte de ce, dar nu îmi pasă. Îl vreau acum.

Când m-a așezat pe picioare, i-am înconjurat gâtul cu brațele și am încercat să îl sărut. El îmi prinse umerii și mă împinse în spate.

— Kath, nu!

M-am încruntat la el, dar apoi am rânjit. Vrei să te joci, huh?!

L-am tras spre mine, ajungând să îi respir pe buze. Privirea lui e terifiată, dar e și excitat, nu mă păcălește pe mine.

— Sărută-mă! Știu că vrei, am șoptit, tachinându-i buzele cu ale mele. Înghiți zgomotos în sec, mâinile lui au coborât moi pe șoldurile mele.

— Kath, nu face asta! Ai băut! Nu e bine! Respiră de parcă îl biciuiesc, dar privi spre buzele mele. Am mușcat-o pe cea de jos ca să îl fac din nou să înghită în sec.

— Nu e bine? Atunci de ce ești așa excitat? Am rânjit eu, impingându-mă în el. Întăritura dintre picioarele lui s-a lovit de pelvisul meu, făcându-l să geamă. Sunetul ăsta dumnezeiesc pe care nu l-am mai auzit de atâta timp. Am rânjit victorioasă, privind cum i se formează broboniță de transpirație pe frunte. Ceva în colțul minții mele îmi spune că nu e deloc bine ce se întâmplă acum, dar băutura e de vină. De ce nu ar fi bine? E iubitul meu, nu? Arată ca el... dar parcă nu e el. La dracu', nu mai contează. Îmi dau eu seama mai târziu ce e în neregulă, acum vreau sex.

Își strânse ochii și-mi strânse și mie șoldurile în pumni, încă forțându-și rezistența, ceea ce mă excită și mai tare, pentru că știu cum reacționează când cedează. I-am prins marginea tricoului și am ridicat-o ușor.

— Katherine.., mă atenționă, respirând peste buzele mele. Miroase a mentă. Mi-am lins buzele, dorindu-mi să îl gust. Ochii lui se măriră, privind spre gura mea, și l-am simțit tremurând înainte să se năpustească asupra mea.

— La dracu' cu toate astea! Expiră mârâind înainte ca buzele lui să se izbească de ale mele. Am rânjit peste ele, știam eu că o să cedeze.

Gura lui s-a zdrobit de a mea, lăsându-mă fără aer așa cum știam și îmi doream. Am icnit surprinsă și excitată când mi-a prins coapsele și m-a ridicat pe birou. I-am făcut loc între picioarele mele, frecându-i coapsele și șoldurile cu gambele mele. Geamătul lui mi-a vibrat în gât. I-am ridicat tricoul de tot și i l-am tras peste

cap. În cameră e lumină slabă, produsă doar de veioză, draperia e trasă, dar parcă imaginea din fața mea nu e așa cum ar fi trebuit să fie. Unde sunt tatuajele? De ce e... am uitat imediat la ce mă gândeam când buzele lui s-au strivit din nou de ale mele. E prea bine ca să mai conteze.

Mi-am prins coapsele și le-a ridicat mai mult, înconjurându-și mijlocul cu ele, gleznele mele s-au încrucișat pe fundul său sexy și tonifiat. Mâinile lui au urcat pe șoldurile mele, pe sub maiou, mângâind pasional și sălbatic. Am gemut ușor în gura lui, mușcându-i buza, lucru ce a făcut-o pe Godzilla să împietrească și mai tare în pantalonii lui. Am rânjit, trecându-mi degetele prin părul lui și smulgând câteva fire.

Mi-a scos maioul, lăsându-mă în sutien. Mi-am mușcat buza, trecându-mi mâna prin păr și depărtându-l de pe față, așteptând să mă sărute din nou, dar s-a oprit, privind fascinat spre pieptul meu, mi-am coborât privirea. Încă port sutien, de ce naiba se uită la mine de parcă nu m-a mai văzut niciodată așa?

Am zâmbit și i-am prins ceafa, trăgându-l spre mine. L-am sărutat pasional, mai ușor de data asta, dar mai înnebunitor.

— Kath... expiră peste buzele mele, mângâindu-mi șoldurile și spatele. O să îl cert mai târziu pentru că îmi tot spune așa.

— Ești atât de frumoasă, șopti, coborând sărutul pe gâtul meu. Atât de delicioasă, Kath! Am expirat de plăcere și am închis ochii, mușcându-mi buza și lăsându-mi capul pe spate în timp ce buzele lui îmi savurau gâtul.

— Atât de sexy! Îmi mușcă pielea. Mâinile lui îmi mângâiau corpul, coapsele și șoldurile, apoi m-a ridicat din nou în brațe, întorcându-se cu mine spre saltea.

Am gemut ușor atunci când m-a întins pe spate și s-a aplecat deasupra mea. Îmi plesnesc venele, pentru că nu l-am mai simțit așa de o groază de timp. Mi-am băgat brațele pe sub ale lui și l-am zgâriat ușor pe spate, făcându-l să geamă în sărutul ce devine din nou sălbatic. Sunt aceleași buze, dar parcă sărută diferit, sau sunt eu prea beată. Oricum, e bine. Foarte bine!

A coborât pe gâtul meu, sărutând și mușcând, masându-mi coapsa într-o mână și cu cealaltă depărtându-mi breteaua sutienului de pe umăr. Plăcerea crește nebunește, mi-am înfipt mâinile în părul lui și i-am strâns șoldurile între picioare, făcându-l să geamă din nou. Vreau să mă dezbrace mai repede. Am gemut când gura lui a coborât pe clavicula mea, îndreptându-se spre sâni, ce freamătă în sutien. E o tachinare chinuitoare, dar excitantă.

Mi-am pierdut mințile când i-am simțit buzele pe sânul meu, încercând să îndepărteze cupa.

— Harris! am gemut, arcuindu-mă sub el, fierbând de nerăbdare, dar el a înțepenit brusc. Și-a ridicat capul și m-a privit în ochi de parcă îl plesnisem, privirea lui a fost șocată la început, rănită, apoi s-a umplut de furie. L-am privit derutată, încercând să îl sărut, dar s-a ridicat de pe mine.

— Ce fa-

Înainte să termin, și-a luat tricoul de jos și a ieșit din cameră ca un uragan, izbind ușa în urma lui atât de tare, încât am simțit podeaua trepidând.

— Ce dracu'...? Întoarce-te înapoi! am țipat după el, dar mă simt atât de amețită, că nu mai am puterea să mă ridic de pe saltea. Odată ce el a întrerupt excitarea, mi-am pierdut toată energia.

L-am strigat din nou, dar am auzit doar motorul mașinii pornind. A plecat! De ce dracu' a plecat? Ce am făcut? Știu că am făcut ceva rău, dar nu îmi dau seama acum. Probabil mâine o să fie mai clar. E deja mâine, băga-mi-aș! Înjurând de mama focului, nesatisfăcută și nervoasă, m-am întins iar pe saltea, încă pe jumătate îmbrăcată și încălțată, și am adormit în următoarele secunde. Când o să mă trezesc, am eu ac de cojocul lui.

* * *

Când am deschis ochii, am mârâit de durere. M-am încruntat și mi-am presat degetele pe frunte. Am încercat să mă ridic, dar îmi e imposibil, picioarele îmi sunt încâlcite în cearșaf. Am blugii pe mine și bocancii în picioare. Cum dracu' am ajuns aici, așa?

Am reuşit să mă ridic în şezut şi m-am târât în spate ca să mă pot rezema de perete. Mi-am desfăcut cearşaful din jurul picioarelor şi am respirat epuizată, îmi simt capul plesnind. M-a bătut cineva azi-noapte? Nici dacă mă bătea nu mă durea aşa, dar amintirile revin una câte una şi mi-am dat seama că nu am mâncat bătaie, ci m-am îmbătat până când am uitat pe ce lume trăiesc. Probabil am şi fumat ceva. Bolborosind înjurături, m-am străduit să mă ridic în picioare. Stomacul începe să facă tumbe şi să mă avertizeze că trebuie să fug la toaletă.

Am realizat că sunt în sutien, se pare că doar maioul am reuşit să îl mai dau jos de pe mine înainte să leşin pe saltea. L-am luat de jos şi m-am îmbrăcat din nou cu el, ieşind din cameră şi împletindu-mă spre baie.

Am vomitat violent şi m-am prăbuşit în genunchi, lângă toaletă, trăgându-mi suflarea şi masându-mi tâmplele în încercarea de a-mi mai diminua din durerea de cap. Nu m-am mai îmbătat aşa de ceva vreme, de la ziua mea. Deşi nu cred că am băut atât de mult noaptea trecută, dar ţigara pe care mi-a dat-o Jay m-a nenorocit mai tare decât mă aşteptam. Am întins mâna spre chiuvetă şi m-am chinuit să ajung la pasta de dinţi şi la periuţa mea. Mi-am umplut gura de mentă şi am început să frec, încercând să scap de gustul oribil.

Îmi e groaznic de cald şi vreau să scap de haine ca să intru în duş, dar deocamdată trebuie să reuşesc să mă ridic de jos. Am scuipat spuma tot în toaletă, ridicându-mă apoi şi trăgându-mi pantalonii, pentru că vezica se simţea nebăgată în seamă.

Îmi fac nevoile în timp ce mă spăl pe dinţi şi îmi frec fruntea de durere. Sunt definiţia unui deşeu uman, aş fi râs de mine dacă nu mă durea capul aşa rău. După ce mi-am terminat ritualul, m-am analizat în oglindă şi mi-am trecut mâna prin păr, prima dată mi-a atras atenţia rimelul ce mi se scursese pe faţă, dar apoi am înţepenit observând altă pată de culoare, mai jos. Una violet.

Am dus mâna la gât şi am început să frec disperată, sperând să nu fie decât o urmă de culoare, dar urma nu iese şi felul în care o

frec îmi provocă durere. E o mușcătură. Înainte să apuc să mă gândesc cum am procurat-o – pentru că Harris sigur nu mi-a făcut-o - întâmplările cu adevărat importante mi-au apărut în minte. Am suspinat de groază și mi-am pus mâna la gură, privindu-mi imaginea stupefiată din oglindă și amintindu-mi ce s-a întâmplat când am ajuns acasă. Aș putea spune că Harris m-a mușcat, așa credeam atunci, dar acum știu foarte bine că nu a fost el.

Mi l-am amintit pe Sirrah ridicându-mă în brațe, urcându-mă la etaj, imaginea buzelor lui și eu pierzându-mi mințile. L-am ispitit, m-a respins, dar am insistat și a cedat. El mi-a dat maioul jos, m-a sărutat la fel de sălbatic ca în pădure, dar de data asta, i-am răspuns. I-am răspuns cu lăcomie și aș fi făcut dragoste cu el dacă nu rosteam numele lui Harris. Asta l-a oprit. Privirea lui șocată, rănită, realizând ce se întâmplă cu mine și ce am eu impresia că se întâmplă. Nu știam că sunt cu el, ci cu Harris. Uitasem complet de existența lui Sirrah.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu rosteam numele lui Harris? Dacă Sirrah nu își dădea seama că eu mi-l imaginez pe el? Mi-am strâns ochii, nedorind să mă gândesc la un răspuns. Voma îmi urcă din nou în gât și simt gheață pe șira spinării din cauza acestui gând.

M-am prins de chiuvetă și mi-am încovoiat umerii, aplecându-mi capul și strângându-mi ochii ca să uit ce s-a întâmplat, dar știu ca întâmplarea de azi-dimineață nu poate trece așa ușor. Asta nu o să mai treacă neobservată, ca și cum nu s-ar fi întâmplat, ca cele de până acum.

Am luat săpunul și mi-am spălat fața, cu violență, îndepărtând urmele de machiaj. Apoi mi-am trecut mâna prin păr și am ieșit din baie. Durerea de cap provocată de mahmureală trece din cauza a ce tocmai mi-am amintit. Trebuie să îl găsesc pe Sirrah și să vorbesc cu el. Trebuie să îi explic ce s-a întâmplat, deși cred că știe foarte bine, însă trebuie să vorbesc cu el. Nu știu ce oră e, dar amintindu-mi la cât am venit acasă, trebuie să fie după-amiază. O după-amiază sufocantă. Îmi e tot mai cald și vreau să mă schimb, dar nu am timp. Sunt alte lucruri pe primul loc de făcut acum.

Sunt îmbrăcată în negru și asta nu mă ajută în privința căldurii, așa că mi-am ridicat maioul deasupra stomacului și l-am strâns într-un ghemotoc în față, făcând rost de puțină aerisire. Am auzit gălăgie jos, flexul șlefuind zgomotos, deci ceilalți s-au trezit deja. La naiba.

Mi-am înfășurat părul în jurul gâtului ca nu cumva să îmi vadă vânătaia, scoțându-mi telefonul din buzunar și sperând să dau repede de Sirrah. Apoi mi-am amintit că mașina mea a rămas pe pistă, am venit cu Sirrah, deci în caz că nu mi-a adus-o cineva, trebuie să iau Roșcata.

Am înțepenit pe mijlocul treptelor, alungând toate aceste planuri, pentru că cel la care vreau să ajung, e chiar aici.

Sirrah șlefuiește caroseria distrusă a unei mașini. O știu, am lucrat și ieri la ea, un băiat a adus-o după ce săritura peste tren nu i-a ieșit prea bine, a reușit să iasă la timp înainte ca motorul să explodeze. E mult de lucru la ea. Dar Sirrah lucrează singur acum, mi-am dat seama că ceilalți cu siguranță dorm, asta dacă au reușit să ajungă acasă. Am observat că mașinile lor nu erau în garaj și nu știu dacă să fiu ușurată sau speriată că sunt singură cu Sirrah. El nu mă observase, mă gândeam ce să fac, pentru că felul în care arată nu mă ajută să vorbesc cu el, deși nu ar trebui să conteze. Mi-a dat de înțeles că nu doar mie mi-e cald. Își dezbrăcase tricoul, lăsând abdomenul transpirat descoperit, picăturile de sudoare se scurg pe pieptul lui și printre firele de păr. Cămașa în carouri alb și roșu și-o legase în jurul mijlocului, lăsând-o să-i atârne pe coapse și pe fund. Blugii sunt de un albastru spălăcit, largi și rupți, îi purtase și ieri când am reparat la mașină, dar atunci nu mi s-a părut că arată atât de bine în ei. Sunt atât de lăsați, încât se observă o porțiune din părul din zona intimă. Are același V amețitor pe șolduri, ca și Harris, nu l-am observat până acum, deși nu e prima dată când îl văd așa. E încălțat în bocanci, șuvițele umede de păr i se lipesc de gât și poartă ochelari de protecție din cauza scânteilor ce sar în urma șlefuitului. Se izbesc de pieptul lui, creând o imagine amețitoare.

Nu pot să fac față la așa ceva acum.

Chiar când mă gândeam să fug înapoi la etaj, el şi-a ridicat privirea spre mine. A oprit flexul şi şi-a scos ochelarii. Nu realizasem cât zgomot făcea până când nu l-a oprit. Îmi ţiuie urechile. Văd şi de aici ochii negri şi diferiţi. De ce nu i-am văzut şi azi-dimineaţă?Am înghiţit uşor în sec şi am coborât restul de trepte, trebuie să stăm faţă în faţă până la urmă. El mă privi fără vreo expresie, are un chip de piatră. Lăsă flexul pe capotă şi se întoarse la masa unde toate piesele carburatorului sunt înşirate în ordine şi curăţate. Se apucă de asamblat fără să mă bage în seamă.

Mi-am strâns pumnii şi m-am apropiat de el.

— Sirrah, trebuie să vorbim! Mi-am aşezat mâinile pe masă, în faţa lui. Nu îşi ridică privirea, văzându-şi de treabă.

— Despre ce? vorbi ridicol de relaxat. I-am luat calm şurubelniţa din mână şi l-am obligat să mă privească. Dacă nu aş simţi pe pielea mea cât de cald e, aş spune că stă aşa dezbrăcat intenţionat. Mă străduiesc să nu privesc spre pieptul şi braţele ce mă striviseră azi-dimineaţă de el. Respiră pe nări, privind spre uşa deschisă a garajului. Soarele dogoreşte ca în deşert, văd fâşiile de căldură distorsionând imaginea deasupra asfaltului.

— Despre ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, am spus eu calm. El se întoarse furios spre mine.

— Mai exact, ce s-a întâmplat? Te-ai îmbătat, ai luat-o razna şi m-ai confundat iar cu Harris, ai încercat să te culci cu mine şi am reuşit să te opresc când ai gemut numele lui, în timp ce eu te sărutam pe sâni.

Mi-am strâns pumnii şi am înghiţit în sec în acelaşi timp, de nervozitate şi amintirea felului în care mă săruta acolo.

— Nu vorbi de parcă ar fi doar vina mea, de parcă te-am forţat! Da, eram beată şi eu am început, dar sunt a naiba de sigură că tu ai luat iniţiativa după asta, m-am apărat eu nervoasă.

El ajunse în faţa mea. Îmi privi abdomenul gol şi i-am observat mărul lui Adam mişcându-se brutal. Cel puţin nu sunt singura distrasă, dar genul ăsta de distrageri nu ne fac bine nici unuia. Uite *unde* am ajuns. Aspectul lui nu-mi inspiră atracţie, ci mai de grabă

intimidare. Un Harris ne-Harris, în fața căruia nu trebuie să îmi mai pierd capul din nou. Își ridică privirea furioasă în același moment cu mine, astfel, întâlnirea dintre ochii noștri a scos scântei.

— Te-ai agățat de gâtul meu, te-ai lipit de mine, mi-ai respirat pe buze și te-ai uitat la mine de parcă ardeai. Și o făceai, ardeai să te sărut și să te ating. Ultima dată când am verificat, eram bărbat. Ce voiai să fac? mi-o întoarse el, devenind la fel de nervos. Am încercat să îmi păstrez calmul în fața acuzațiilor, mai ales că sunt adevărate.

— Să mă respingi! Știai foarte bine de ce o fac. El păși și ajunse aproape lipit de mine. Îi simt iar respirația pe buze și asta nu e de ajutor. Dogorește de căldură mai tare decât soarele de afară.

— Da, știam, dar am uitat când tu te-ai lipit de mine și mi-ai luat mințile.

Am înghițit din nou în sec, încercând să fiu puternică. Trebuie să îmi ridic capul ca să îl pot privi în ochi. Emană superioritate și masculinitate, înmuiându-mi picioarele. Încă sunt puțin amețită, dar trebuie să-i fac față, însă felul în care arată acum nu mă ajută deloc.

— Nu te-am ispitit atât de tare.

— N-aveai nevoie de mult, răspunse el imediat. Tu ai început asta, tu ai vrut să vorbim, atunci o să vorbim. Mă privi superior, apropiindu-se și mai mult de mine. O să vorbim despre ce țin în mine de trei luni de zile. Nu aveai nevoie să mă ispitești ca să mă convingi să fac dragoste cu tine, mă abțin să nu o fac încă de când te-ai agățat prima dată de gâtul meu și ai încercat să mă săruți.

Am rămas perplexă. Buzele mele s-au desprins și am expirat șocată. Aerul ieșit din mine s-a izbit de chipul lui. Un gol mi-a plecat din gât și mi-a traversat tot abdomenul, încerc să fac față la ce auzisem, dar nu reușesc fără să mi se înmoaie picioarele. Știu la ce moment se referă; atunci când Harris a fost închis și eu m-am îmbătat, iar el a venit la mine, dar mi-a respins sărutul.

— Sirrah... am început eu, dar nu știu cum să continui. El îmi prinse brațele și mă lipi complet de el. Pielea de pe pântecele

noastre s-a lipit într-o atingere clocotindă, aducându-mi amintiri ce vreau să dispară. Buzele sale erau la câțiva centimetri de ale mele când a vorbit.

— Azi-dimineață, nimic nu m-ar mai fi oprit. Chiar dacă Harris și Thalia intrau pe ușă în momentul ăla, tot aș fi făcut dragoste cu tine. Nu mi-am dorit niciodată mai mult o femeie, eram în stare de orice, nimeni nu m-ar fi oprit să te am, doar tu rostind numele altuia. Numele *lui*.

Furia lui pălise, lăsând loc tristeții, pe care am văzut-o în ochii lui atunci când am rostit numele lui Harris. Fără să îmi dau seama, mi-au dat lacrimile. M-am tras din mâinile lui și am pășit în spate.

— Sirrah... nu poți... nu poți să spui așa ceva. Să vorbești de parcă...

— De parcă sunt îndrăgostit de tine? mă întrerupse el, completându-mă. Capul meu s-a ridicat brusc spre el, am rămas fără respirație. Veni din nou spre mine.

— Nu te comporta de parcă nu știai asta! Vrei o confirmare? OK! Nu știu cum a început... țineam la tine ca la iubita fratelui meu și voiam să mă revanșez pentru ce ți-am făcut din cauza lui Drake, dar nu te iubeam. Harris bănuia cu mult înainte, dar bătea câmpii, atunci în mintea mea încă era Thalia, nu mă gândeam la tine așa, pentru că știam că-i aparții lui și nu exista nicio șansă, așa că nu-mi permiteam să mă gândesc astfel la tine... apoi Harris a fost închis și eu am ajuns să stau mai mult în preajma ta. Inspiră și expiră cu putere, apoi continuă: Mă scoți din sărite, m-ai enervat mai mult decât a făcut-o o persoană vreodată și mă mir de mine cum nu te-am închis undeva, dar nici nu mi-am dat seama când ai șters-o pe Thalia din gândurile mele și ai preluat conducerea. Mă gândesc numai la tine și vreau să fiu în preajma ta în permanență, chiar dacă mă înnebunești. Luă o pauză și privi furios în ochii mei, nu e nici pe departe o declarație de dragoste tipică: Kath, afurisito, n-am vrut să mă îndrăgostesc de tine, dar am făcut-o!

E o acuzație directă, care mi-a luat toată stabilitatea din trup. Nu știu cum să fac față la asta, nu sunt pregătită pentru așa ceva.

Credeam că, în ultimele două luni, a trecut peste ce a simțit la început și nu se mai gândește astfel la mine, dar ceva mi-a apărut brusc în minte, oferindu-mi contradicția perfectă.

— Nu mă iubești, Sirrah, încerci doar să umpli cu mine golul lăsat de Thalia. Pe ea o iubești cu adevărat, cu mine îți alini doar rana.

El se înfurie și îmi prinse iar brațul, trăgându-mă spre el.

— Nu aveam nevoie de tine dacă voiam asta. Puteam să am orice altă femeie, nu mă legam la cap cu iubita fratelui meu, pe care n-o s-o am niciodată, mărâi el furios, dar mă înfurie și pe mine.

— Atunci de ce ai visat-o când m-ai sărutat în pădure? De ce a revenit coșmarul ăla tocmai atunci, după atâta timp? Îți spun eu de ce: pentru că te simțeai vinovat, o înșelaseși pe Thalia.

Am atacat și eu, prinzând curaj și înfruntându-i privirea. Mă enervează faptul că trebuie să îmi ridic capul ca să îl privesc. Ochii lui scânteiară de furie mai puternic decât flexul pe metal.

— Nu știu de ce am visat-o atunci, dar îți garantez că nu din cauza vinovăției, a fost mai degrabă o eliberare, am visat-o ultima dată și i-am dat drumul. De atunci doar tu apari în visele mele, și-ți spun că era mai bine să o visez pe Thalia spânzurându-se, având în vedere cum arată visele mele cu tine.

Mi-am mărit ochii, apoi am expirat de furie.

— Atunci, nu i-ai mai fi strigat numele, nu mai plângeai, dacă o eliberai. Dar când ai vorbit despre ea, te-am văzut prima dată plângând. Nu spune acum că n-o mai iubești, nemernicule.

Amândoi ne comportăm ca doi iubiți care s-au înșelat unul pe altul și caută să se învinovățească reciproc. Sirrah e la fel de nervos ca mine, îmi respiră fierbinte pe față.

— Nu, n-o mai iubesc! urlă el. Am iubit-o enorm, am iubit-o mult timp după ce s-a sinucis, dar acum am reușit în sfârșit să văd ce mi-a făcut și să trec mai departe. M-a părăsit, a plecat, n-o s-o iubesc pentru tot restul vieții. Tu ești diferită de tot ce a fost ea vreodată, orice din tine, e opusul ei. O iubeam pentru fragilitatea ei, dar nu mai vreau asta acum. Vreau o femeie puternică, curajoasă,

hotărâtă... care să lupte alături de mine. A trebuit să te găsesc tocmai pe tine, iubita fratelui meu.

Felul în care îmi scuipă totul în față, ca pe o acuzație, mă scoate din sărite.

— Aș fi putut fi a ta, nu? Tu m-ai văzut primul! Trebuia să cobori atunci din mașină și să vii la mine, poate acum lucrurile ar fi stat altfel, am atacat eu furioasă.

— Ar fi stat? Te-ai fi îndrăgostit de mine și nu de el? întrebă arogant, părând să știe deja răspunsul. Eu nu-l știu, nu vreau să mă gândesc la asta, poate aș fi făcut-o, pentru că era practic același bărbat, dar acum îl iubesc pe Harris atât de mult, încât știu că nici dacă l-aș fi văzut pe Sirrah prima dată, tot nu l-aș fi ales pe el. Nu pentru fizic.

— E prea târziu să mă mai întrebi asta acum. Harris s-a îndrăgostit de mine din prima clipă, nu mi-a mai dat drumul după ce m-a văzut. Tu nu m-ai văzut atunci, l-ai văzut pe el, ai văzut doar răzbunare. Ai încercat să mă omori. Amintește-ți ce mi-ai spus atunci, în cabana aia. Eram doar jertfa pentru răzbunarea ta. Te-a oprit... ce? Christina! Pentru că-ți amintea de Thalia. El privi pierdut în ochii mei, ai lui s-au umplut de lacrimi, pierzându-și furia.

— N-o să știi niciodată cât regret ce-am făcut atunci. Mi-aș da jumătate de viață să pot da timpul înapoi, să te iubesc, în loc să te rănesc. Trebuia să trec peste traumele copilăriei, dar îmi veneau altele și mai mari. Eram orbit de răzbunare și n-am văzut că în fața mea era femeia ce-mi poate vindeca inima, femeia pentru care să învăț din nou să iubesc. Credeam că e Christina, dar erai tu.

Am închis ochii și am încercat să nu reacționez în vreun fel, asta pentru că nici nu știu cum să reacționez.

— E prea târziu pentru asta acum, Sirrah, îmi pare rău, am șoptit.

— Nu-ți mai cere scuze de parcă te-aș obliga să mă iubești, rosti el, un lucru pe care credeam că-l va spune cu furie, dar e o cerere dureroasă. Mi-am strâns buzele când el mi-a prins bărbia și mi-a ridicat capul spre el.

— Vreau să te mai întreb un singur lucru: azi-dimineață, a existat măcar o secundă în care să știi că sunt eu, și nu el?

Ochii mei s-au umplut din nou de lacrimi, pentru că știu care e răspunsul și nu e unul bun pentru Sirrah. Am încercat să caut o contradicție pentru el, am știut că e Sirrah când l-am văzut pe pistă, dar apoi a început deja să îmi joace imaginea lui Harris în fața ochilor. Când am ajuns acasă și m-a ridicat în brațe, mintea mea a clacat complet. Sirrah a dispărut și a rămas doar Harris.

— Nu, am șoptit, simțind cum îmi arde gâtul odată cu negația asta.

Ochii lui se închiseră ușor, de parcă îi oferisem o sentință la moarte. Mă simt îngrozitor, plâng și acum știu de ce; pentru că bărbatul ăsta s-a îndrăgostit de mine, când eu nu-l pot iubi înapoi.

— Sirrah... am suspinat eu, dar el mă opri clătinând ușor din cap. Își deschise ochii plini de lacrimi și mă privi fără expresie. Observă vânătaia de pe gâtul meu și îmi îndepărtă părul ca s-o studieze mai bine.

— Îmi pare rău, Kath! E doar vina mea, nu trebuia să se ajungă aici. Tu îl iubești pe Harris și e onorant tot ce faci pentru el, josnic din partea mea că încerc să-i iau locul, dar jur că n-a fost ceva ce am dorit, dimpotrivă. N-ai idee ce ai stârnit în mine, probabil ce ai stârnit și în Harris. Suntem gemeni, până la urmă. Dar vreau să știi că tu ai scos-o pe Thalia din mintea mea și-ți mulțumesc pentru asta.

— Sirrah, n-o înlocui cu mine. Nu face asta. Nu cu mine! am protestat eu disperată, el își aplecă capul și își lipi fruntea de a mea. Închise ochii.

— Dacă aș fi putut să aleg pentru mine în viață, nu aș mai fi fost acum aici. Pe al cui nume am implorat atunci în pădure să mă săruți? Al cui nume l-am rostit noaptea trecută?

— Al meu, am șoptit eu, tremurând.

— I-ai luat locul demult, Kath! Mi-am strâns ochii, el respiră într-un oftat dureros. Când am făcut prima dată dragoste cu ea, eram un copil, dar credeam că n-o să mai simt niciodată asta, și

nu am mai simțit, până la tine. Cu tine e mult mai rău, maturitatea nu mă ajută în privința asta. Nicio altă femeie nu s-a comparat cu ea, toate erau doar trupuri de care mă foloseam în timp ce mă gândeam la ea. Îmi doream întotdeauna să fie ea în locul lor. Azi-dimineață nu mi-am mai dorit asta. Te-am dorit pe tine, trupul tău, ființa ta. Nici dacă Thalia s-ar fi întors din morți și ar fi venit la mine, nu m-aș fi întors la ea, aș fi făcut dragoste cu tine. În noaptea când am dormit prima dată împreună, la bordel, am înnebunit în adevăratul sens al cuvântului. Ca și pușți îndrăgostit, reușeam să mă abțin, dar acum sunt un bărbat îndrăgostit, și cu tine am gustat cea mai grea tortură posibilă. Erai la pieptul meu, în brațele mele, voiam atât de mult să te am încât i-am cerut lui Imogen un somnifer ca să pot să adorm și să nu mă mai gândesc la tine, altfel te-aș fi trezit și aș fi făcut dragoste cu tine chiar dacă voiai sau nu. În viața mea nu m-a chinuit mai tare ceva. De ce crezi că m-am trezit așa greu și nu te-am simțit văitându-te de durere lângă mine? Eram sedat ca să nu te mai simt.

Am înghițit în sec, strângându-mi ochii, dorindu-mi să vorbesc, să-l contrazic, dar nu reușesc. Frunțile noastre sunt încă unite și avem ochii închiși.

— Ți-am spus toate astea, pentru că voiam să știi adevărul, nu trebuie să însemne ceva pentru tine. O să te las în pace, Kath, ești a lui și o să rămâi pentru totdeauna. Însă vreau să îți cer un ultim lucru.

Am deschis ochii și am privit spre el.

— Cincisprezece secunde ale mele. Cincisprezece secunde în care să știi cine sunt, să nu mă respingi. Oferă-mi asta, Kath, apoi n-o să mă mai vezi niciodată.

— Sirrah, nu...

Am protestat imediat, speriată iar de ideea plecării, dar el mă opri. Oricum ar arăta situația dintre noi acum, nu vreau să plece, țin la el. Nu așa cum și-ar dori, dar țin la el. Îl iubesc altfel. Mi-au dat lacrimile din nou.

— Te rog, Kath, cincisprezece secunde!

Am suspinat ușor, nu știu la ce se referă prin aceste secunde, ce vrea de la mine, dar i-am făcut destule ca să le merite. Am aprobat din cap, trecându-mi limba peste buzele umede din cauza lacrimilor.

Sirrah respiră ușor și puse palma caldă pe gâtul meu, ajungând la ceafă, pe sub părul pe care și-l trecu printre degete. Celălalt braț îmi cuprinse mijlocul și mă lipi de el. M-a sărutat! Nu sălbatic, nu agresiv... buzele lui s-au presat ușor peste ale mele și s-au mișcat tandru. Sunt cele cincisprezece secunde ale lui, simt că i le datorez, l-am tras în toate astea, azi-dimineață l-am rănit... cincisprezece secunde ale lui în care nimeni și nimic nu va interveni, nici măcar Harris. El mă va avea pentru tot restul vieții, Sirrah o să mă aibă în aceste cincisprezece secunde.

Mi-am prins degetele în părul lui și l-am strâns ușor, cuprinzându-i apoi gâtul cu brațele mele și trăgându-l mai aproape, răspunzându-i la sărut în același fel tandru. Gemu ușor, respirându-mi printre buze. Își coborî și cealaltă mână pe mijlocul meu, cuprinzându-l și lipindu-mă cu totul de el. Buzele noastre au fost de multe ori unite, noaptea trecută s-au devorat sălbatice, dar acum pare pentru prima dată. Acum e primul nostru sărut, și ultimul, în care suntem implicați amândoi. Pieptul lui gol e foarte cald peste al meu, abdomenele ne sunt lipite într-o peliculă de transpirație și trunchiul meu e cuprins cu totul între brațele lui. E puternic și diferit. Nu mai e Harris în nicio privință, chiar și felul în care mă strânge în brațe e diferit, nu mă mai gândesc la Harris și nu îl mai compar cu el. Sunt două persoane diferite. Îl sărut pe Sirrah, iar după primele secunde de prudență, am cedat și tot din mine s-a oferit numai lui. Plâng pentru că felul în care mă sărută îmi demonstrează că ce mi-a spus e adevărat, e îndrăgostit de mine, iar eu nu pot să-i împărtășesc sentimentele, dar totuși și pentru că se simte și altceva decât o simplă ofrandă de cincisprezece secunde. Acum doar el contează, dar mă simt mai bine decât ar fi trebuit. Mă simt josnic să spun că îl sărut din altruism, nu vreau să gândesc astfel. Nu acum.

Mi-a masat ușor spatele și mi-a mângâiat buzele cu ale lui, vârful limbii sale o atinge doar foarte puțin pe a mea, devenind puțin mai pasional și apăsat la sfârșit. Prima și ultima dată.

După ce părea fix cincisprezece secunde, prea puțin și parcă o veșnicie pentru noi, el s-a depărtat ușor și m-a eliberat. Buzele lui au urcat pe fruntea mea.

— Mulțumesc, șopti, sărutând ușor. Mi-am strâns ochii, pentru că aproape îmi doresc să-l trag înapoi și să-l sărut din nou. De data asta fără limită de timp.

— Ține minte momentul ăsta, te rog! Cele cincisprezece secunde în care-ai fost a mea, rosti el, iar eu am aprobat din cap, strângându-mi ochii din cauza lacrimilor.

— Iubește-l pe el de două ori mai mult ca până acum, ca și cum i-ai oferi lui iubirea pentru mine, șopti, sărutând ușor pe fruntea mea, apoi se întoarse. Sunt speriată și inertă.

— Sirrah, am suspinat eu. Unde pleci? Te rog nu pleca din nou! l-am implorat în lacrimi, fugind după el atunci când a intrat în mașină.

— Trebuie să plec, știi asta! Închizând portiera, dar are geamul lăsat și m-am aplecat spre el. Porni motorul.

— De ce? am suspinat eu, simțind că îmi pierd o parte din inimă cu el. Se întoarse spre mine, privindu-mă în așa fel încât acea bucată pare cu adevărat smulsă.

— Pentru că te iubesc! spuse și înainte să-i pot răspunde, acceleră și trecu pe lângă mine, ieșind din garaj și lăsându-mă în urmă. Am fugit spre ușă, dându-mi seama cât de tare plâng pentru că mi se încețoșă vederea. Când am ieșit afară, era deja departe, cu un nor de praf lăsat în urma sa. Știu că e pentru ultima dată când îl văd. Nu o să se mai întoarcă niciodată înapoi.

M-am prăbușit pe asfalt, sub soarele dogorâtor, strângându-mi genunchii la piept și plângând până când lacrimile au ajuns să îmi ude pieptul.

Sunt două stiluri diferite de iubire pe care le am pentru ei, dar amândouă dor. Sirrah nu e singurul care s-a atașat de mine, și eu

m-am atașat de el, dar nu în același fel. Nu-l pot înlocui pe Harris, pentru că el nu e mort, așa ca Thalia. Îl iubesc pe Harris și nu mă simt vinovată că l-aș fi înșelat azi-dimineață, pentru că am crezut tot timpul că era el. Mă simt vinovată pentru că i-am frânt inima lui Sirrah. Din nou. Am blestemat-o pe Thalia să ardă în focurile iadului pentru ce i-a făcut, știind că acolo îmi e și mie locul.

Am rămas ore în șir pe asfaltul din fața garajului, transpirând, plângând, dorindu-mi înapoi un bărbat pe care nu îl iubesc, dar totuși îl iubesc atât de mult.

...

Următoarea săptămână a fost cea mai rea din întreaga mea existență. De două ori mai rea decât cea în care Harris a fost închis. Atunci mi-am pierdut o bucată de inimă, acum am mai pierdut încă una și cred că am rămas fără nimic.

Sirrah a plecat. Definitiv de data asta. Apartamentul lui e gol acum, numărul de telefon e deconectat, am ajuns până și în Redmond, la bordelul lui Imogen, sperând să-l găsesc acolo. Urăsc cum se terminase totul între noi, dar nu a mai trecut pe acolo din noaptea în care a fost cu mine. Nu a spus nimănui unde se duce și dacă se mai întoarce. N-o să se mai întoarcă. Și de ce? Din cauza cui? A mea! Pentru că l-am făcut să se îndrăgostească de mine. Cum am făcut asta? Tot ce i-am făcut a fost să-l enervez și să-i provoc probleme. De ce mă iubește? De ce mă iubește Harris? De ce mă iubește oricine, când, în momentul ăsta, mă simt atât de mizerabilă și infectă și mă urăsc mai mult decât am făcut-o vreodată?! Am luat locul lui Jonathan în viața acestor doi frați. Să le provoc durere și suferință, să îi opresc să se iubească unul pe altul așa cum ar trebui, așa cum o făceau înainte. Nu mai știu ce vreau. Cine sunt. Îl iubesc pe Harris, dar îl vreau pe Sirrah înapoi.

Vizitele la închisoare au fost limitate din nou săptămâna asta și nu știu dacă mă deranjează sau mă bucură. Nu sunt încă pregătită să-l văd pe Harris. Nu după ce s-a întâmplat cu Sirrah, nu când mușcătura lui încă mai e pe gâtul meu, nu după acele cincisprezece

secunde. Îmi amintesc momentul în care Harris m-a sărutat prima dată în vestiar, explozia și pasiunea pe care am simțit-o atunci în mine. Și momentul în care Sirrah m-a sărutat în garaj, în căldura înăbușitoare, și printre lacrimi. Sunt două momente atât de diferite, opuse de la cer la pământ pentru mine, dar nu reușesc să găsesc diferența. Ca și cum ai fi legat la ochi și ai băga mâna în apă rece și în whisky la fel de rece. Le simți la fel și nu ești capabil să faci diferența, deși n-au nimic în comun decât consistența lichidă și rece, așa cum Harris și Sirrah au înfățișarea. Era primul sărut cu amândoi, dar primul sărut cu cel pe care îl iubesc, și primul sărut cu... cine? Ce mi-e Sirrah acum? Frate, prieten, geamănul iubitului meu, bărbatul de care m-am îndrăgostit fără să îmi dau seama... nu știu.

• • •

Tocmai ce intrasem în cameră când cineva ciocăni în ușă.

— Kath, ești ocupată? se auzi glasul lui V. Înfășurată în prosop, i-am deschis ușa.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, vreau doar să vorbim puțin. Privirea ei sfioasă m-a alarmat puțin, dar i-am făcut loc să intre. Am luat alt prosop din dulap și am început să-mi frec părul cu el, apoi l-am făcut turban în jurul capului.

— Despre ce e vorba? am întrebat, ezitând o secundă să-mi dau prosopul jos, dar doar îl înfășurasem în jurul meu, nu mă șterseseem și acum îmi picură apa pe podea. Nu e prima dată când V mă vede dezbrăcată, ne-am schimbat de multe ori împreună. Am tras prosopul de pe mine și am început să-mi șterg corpul, în timp ce ea se așeză pe scaunul de la birou, căutându-și cuvintele. E rău dacă nu știe cum să înceapă.

— Kath, ce se întâmplă cu tine și Sirrah?

M-am oprit brusc, rămânând nemișcată, cu prosopul pe coapsă. Apoi am început din nou să șterg, înghițind în sec.

— A plecat din nou. De ce s-ar întâmpla ceva între noi? Are treabă.

V mă sfredeli cu privirea.

— În discuția asta nu sunt valabile și minciunile. Și știu foarte bine că se întâmplă ceva între voi. Sirrah a plecat, dar mă sună doar pe mine și mă întreabă cum ești, ce faci. Bagă și el aceeași minciună că are treburi de rezolvat, dar vorbește ca un om care stă toată ziua închis într-o cameră și suferă. M-a pus să promit că nu-ți spun că sună, pentru că ești supărată pe el. Devine ciudat. Ce ți-a făcut?

Am înghițit în sec și m-am îndreptat de spate, aruncând prosopul în coșul de rufe improvizat, de lângă birou. M-am întors spre dulap, ascunzându-mă după ușă, sub pretextul că îmi caut haine, dar mi-am strâns ochii, abținându-mi lacrimile. Sună. Dar o sună pe V să afle ce fac.

Am înghițit în sec și am luat o pereche de lenjerie pe care am îmbrăcat-o repede.

— Ce i-ai spus? am întrebat eu, îmbrăcând și o pereche de blugi.

V se oftică pentru că răspunsesem tot cu o întrebare, dar spuse repede:

— Adevărul! Că te comporți ca un zombi umblător și arăți mai rău ca unul.

Mi-am strâns buzele, înjurând-o pe afurisită în gând. Am renunțat la sutien și am îmbrăcat un tricou negru și larg, apoi am izbit ușa dulapului.

— Și el ce a spus când a aflat asta?

— Eu puneam întrebările aici! se înfoie V. M-am încruntat la ea să răspundă.

Am rămas desculță și cu prosopul pe cap și m-am așezat turcește pe saltea.

— Nu spune nimic, dar nu pare nici indiferent. Odată mi s-a părut chiar că a început să plângă. Am privit-o terifiată.

— A închis imediat, dar așa mi s-a părut. Se comportă ciudat, Kath! Spune-mi ce se întâmplă. Vorbi V blând, coborând și așezându-se lângă mine pe saltea.

— Poți avea încredere în mine, știi că nu voi spune nimănui. Ți-am spus ție de telefoanele lui Sirrah, pentru că vreau să știu ce

naibii e cu voi. Din dimineaţa aia, de când te-a luat de pe pistă, ai clacat din nou. De-abia îţi mai reveneşi.

— Am clacat pentru că atunci am făcut probabil una dintre cele mai mari greşeli din viaţa mea.

V mă privi speriată. Mi-am strâns buzele.

— M-am îmbătat atunci, ştii. Când am ajuns acasă, Sirrah a început să devină Harris şi eu am vrut să mă culc cu el.

Ochii lui V se măriră şi mai tare, suspină şocată.

— Dumnezeule! Şi ai făcut-o? S-a întâmplat?

Am clătinat din cap, privind în jos.

— Dar s-ar fi întâmplat dacă eu nu rosteam numele lui Harris. Tot timpul credeam că e el, îmi pierdusem minţile. Asta l-a oprit pe Sirrah.

— Stai... l-a oprit, când? Unde ajunseseţi când tu ai spus numele lui Harris?

— Pe saltea, amândoi fără tricou, el încercând să-mi scoată sutienul şi sărutându-mi sânii, am răspuns, încercând să par brutală prin descriere, ca să nu mă las din nou afectată de amintiri. V îşi masă fruntea cu vârful degetelor.

— Nenorocitu' dracu'! Ce avea impresia? Că vrei să faci dragoste cu el?

Am oprit-o, injuriile aduse la adresa lui Sirrah mă deranjează. Eu sunt cea în care trebuie aruncate pietrele.

— Nu asta e partea rea din ce s-a întâmplat! Am fi trecut peste întâmplarea asta dacă... m-am oprit. V mă privi, aşteptând curioasă.

— Dacă, ce?

Mi-am strâns ochii şi mi-am ridicat privirea spre ea.

— Dă-ţi seama singură, V! Sirrah a plecat după asta, din felul în care i-ai citit vocea în telefon, care crezi că e cauza?

Ea tăcu câteva momente bune, privind atent în ochii mei, în timp ce mintea îi face calculele. Am ştiut când şi-a dat seama atunci când ochii i s-au mărit uşor şi buzele i s-au desprins. Am oftat tăcut.

— Oh, Doamne! Sirrah s-a îndrăgostit de tine! De asta a plecat, nu-i așa? Pentru că tu nu poți să-l iubești înapoi, iar după ce s-a întâmplat în dimineața aia i-a fost imposibil să mai rămână lângă tine. Drace, cum nu mi-am dat seama? se critică V, ducându-și mâna la gură și rozându-și unghia de la degetul mare. Începu să fâțâie din genunchi. Mă privi brusc, atent: Kath, e adevărat asta, totuși? Nu-l poți iubi înapoi?

Am privit-o și am înghițit în sec.

— Nu știu, V. Am răspuns sincer. Ea oftă și își puse mâna pe frunte.

— Crezi că te-ai îndrăgostit de Sirrah? Adică, pot primi un răspuns numai din felul în care te-ai comportat săptămâna asta, după ce el a plecat. Te-a afectat mai mult decât ar fi trebuit.

— M-a afectat, pentru că i-am frânt inima. Și ca să-ți răspund la întrebare: nu știu. Sirrah a fost mult lângă mine în ultimul timp, m-a ajutat foarte mult, dar până în dimineața aia, când el mi-a spus că mă iubește, credeam că îmi e doar un prieten foarte bun. Știu că-l iubesc pe Harris, asta nu s-a schimbat cu nimic, și indiferent dacă-l iubesc și pe Sirrah, tot ce simt pentru Harris e mai puternic.

V rămase tăcută și își așeză mâna pe genunchiul meu.

— Acum o săptămână nici nu-ți trecea prin cap că îl iubești. Acum, într-adevăr, îl iubești mai mult pe Harris, dar pentru că ai stat mai mult lângă el. Închipuie-ți alte câteva luni lângă Sirrah.

Am început să-mi agit genunchiul, stresată.

— Nu! Știu că-l iubesc pe Harris mai mult, indiferent cât aș sta lângă Sirrah. Acum nici măcar nu știu dacă-l iubesc pe adevăratul Sirrah, sau înfățișarea lui Harris.

V oftă.

— Sunt sigură că știi răspunsul la întrebarea asta, Kath! Doar îți va mai lua ceva timp să prinzi curaj să îl recunoști. Dar acum îți vorbesc în calitate de prietenă, pentru binele tău.

V lua o pauză și eu am privit-o curioasă.

— Câteodată, ceea ce e cel mai bine de făcut, ne aduce rău. Tu acum îl aștepți pe Harris, îl iubești și îți sacrifici viața pentru el. E

onorabil să respecți relația asta așa, dar te distrugi și pe tine, Kath. Harris știe asta foarte bine deja, el se gândește la tine văzându-ți de viață, îl îngrozește ideea că poți rămâne să îl aștepți până la bătrânețe. Nu vrea să te distrugă așa. Poate iese în curând, poate iese peste 25 de ani, poate iese peste 50. În cazul ultimei variante, atunci când va fi sigur că așa se va întâmpla, tu trebuie să renunți la ce e drept de făcut și să te gândești la ce e bine pentru tine. Indiferent ce a făcut Sirrah la început, acum e cu totul alt bărbat și pare că lumea lui a început să se învârtească în jurul tău, ca și a lui Harris. Amândoi au greșit, amândoi suportă consecințele acum. Sirrah, pentru că te-a răpit la început și ți-a provocat suferință, și Harris, pentru că s-a dus în Qatar când știa că sunt foarte multe șanse să nu se mai întoarcă la tine. Amândoi au greșit, dar Harris suportă mai mult. Pentru Sirrah încă mai e o șansă, dacă el te-a ales pe tine și-i poți vindeca inima așa cum ai făcut cu Harris, nu-l izgoni. A fost izgonit destul. Dacă nu te gândești la tine, atunci gândește-te la el. Și sunt sigură că apoi vei începe să simți fericire lângă el, altfel nu ai fi suferit atât de mult zilele astea, fără el.

Vorbele lui V sunt ca o bătaie imaginară, pentru că știu că sunt adevărate, dar mi-e frică să mă gândesc prea mult la ele. Mi l-am amintit pe Sirrah miercuri după-amiază. Declarațiile și lacrimile lui, faptul că l-am eliberat de Thalia, dar acum va suferi din cauza mea. Afirmația lui V despre vocea lui din apeluri îmi dă de înțeles că e adevărat. Îl fac să sufere, dar îl pot face și fericit. Spre deosebire de Harris, ajutorul pentru Sirrah stă doar în mâinile mele.

Mi-am prins mâinile în cap și m-am aplecat în față.

— Nu știu! Nu pot să mă gândesc la asta. De fiecare dată când o fac, văd imaginea lui Harris și e ca o palmă care mă trezește la realitate.

— Care realitate? întrebă V repede.

— Realitatea că îl iubesc doar pe el.

Răspunsesem la asta fără să mă gândesc. De zile întregi caut răspunsul ăsta. V a avut dreptate, îl știusem tot timpul, aveam nevoie doar de un stimulent bun să îl recunosc. Ce s-a întâmplat zilele

astea în sufletul meu datorită lui Sirrah, e cauzat în mare parte de vinovăție. Mă iubește, iar eu mă simt într-un fel datoare să-l iubesc înapoi. Nu vreau să fiu cauza durerii lui.

V zâmbi amar.

— Atunci rămâi la realitatea asta deocamdată. E bine pentru moment, deoarece Harris încă mai are o șansă să iasă. Dar dacă nu se va întâmpla, te asigur, Kath, că el va fi primul care îți va schimba realitatea asta. Nu o să accepte să îți distrugi viața pentru el, știi bine. Îl cunoști.

Am strâns din dinți.

— Dar nici să mă trimită în brațele fratelui său geamăn, sunt sigură.

V chicoti:

— Poate că nu, dar eu cred că nu își va da cu presupusul și te va lăsa pe tine să alegi.

Am oftat stresată, vreau să închei discuția, altfel o să ajung din nou să mă gândesc dacă simt ceva pentru Sirrah. Am realizat că îl iubesc doar pe Harris și vreau să mă blochez aici.

Am tresărit amândouă când am auzit un ciocănit în ușă. Jay băgă capul înăuntru.

— Noi plecăm pe pistă, veniți și voi?

— Ce căutați pe pista acum? am întrebat miratâ. Jay rânji:

— Știi că e amuzant după ploaie. Alunecări mai rapide. Mi-am dat ochii peste cap în timp ce V râse. După atâtea zile de caniculă, vremea se răcorise în sfârșit, iar eu o să mă bucur de asta dormind cât mai mult.

— Eu vin! V se ridică de lângă mine.

— Eu rămân aici! Jay se întoarse pe hol după ce-mi ură noapte bună, V se uită la mine cu privirea ce spune „gândește-te la ce am vorbit" înainte să iasă din cameră.

Am oftat și am rămas pe saltea, cu ochii în tavan, ceva timp după ce ei au plecat. Vreau să adorm, dar tocmai acum îmi e foame. M-am ridicat și m-am îndreptat spre bucătărie. Din nou îmi neglijasem organismul săptămâna asta, și Sirrah e conștient de asta.

ăsta e motivul pentru care o sună pe V. Acum nu mai e aici să mă dădăcească și să aibă grijă de mine. De ce? Pentru că mă iubește.

Am înjurat, blestemând situația asta ridicolă, în timp ce-mi întindeam unt de arahide pe câteva felii de pâine, dar am auzit zgomote venind de jos și m-am oprit brusc. Doar nu s-au întors așa repede? Am auzit un motor de mașină și am ridicat din sprâncene, probabil pista e prea plină de băltoace pentru amuzamentul lor.

Lingându-mă pe degete de untul de arahide, am ieșit din bucătărie și am coborât spre garaj, pregătindu-mă să râd de ei, dar am rămas blocată, tresărind atât de tare, încât mi-am scăpat sandvișul din mână, văzând silueta din fața mea. Ochii lui au privit direct într-ai mei, iar eu am blocat în ultimul moment țipătul ce voia să iasă. Veni spre mine. Aș fi fugit dacă aș fi putut să mă mișc. Ochii albaștri au strălucit în lumina neonului, la fel și părul negru, cunoscut. Suspinul meu îmi opri respirația.

— Vargon!

Am expirat înspăimântată și am urcat altă treaptă în spate, prinzându-mă de balustradă când el s-a apropiat tot mai mult de mine.

— Bună, Katherine! îmi zâmbi, ajungând în dreptul scărilor. Îmi simt bătăile inimii triplându-se, tremuratul îmi făcu buzele să zbârnâie.

— Ce cauți aici? aproape am șoptit, încercând să caut o modalitate să fug înapoi la etaj și să intru în cameră. Toate lumea îl crede de partea noastră acum, dar privindu-l cum vine spre mine, simt de parcă diavolul însuși se apropie.

— Nu vreau să te temi de mine, Katherine, vreau doar să vorbim.

Chipul său rămase în continuare calm, nu pare că are vreun gând macabru. Întotdeauna îmi va fi frică de omul ăsta, nu doar pentru cine e, ci pentru că și-a dorit să mă cumpere, dar trebuie să îmi amintesc că el mi-a ajutat prietenii să ajungă acasă.

— Ce vrei să vorbim? am întrebat, încercând să îmi restabilesc calmul. El urcă câteva trepte spre mine, eu am urcat altele în sus. În loc să se oprească, urcă mai repede.

— O să îți explic totul, dar nu pot acum. Trebuie să vii cu mine. Imediat ce vorbele astea au ieșit din gura lui, calmul meu și așa slab, s-a pulverizat complet. Am strâns balustrada mai mult și am urcat altă treaptă cu spatele.

— Cum adică să vin cu tine? Ce vrei de la mine? am tremurat, căutându-mi puterea să o iau la fugă, dar îmi e teamă că o să mă împiedic de trepte. El oftă, privind în spatele lui. E la fel de frumos cum mi-l amintesc, și la fel de înfricoșător.

Ușa garajului e deschisă și în față e parcată o mașină, cu motorul încă pornit, un Hummer negru ce îmi aduce aminte de noaptea în care a murit Cynder. De fapt, e la fel ca cele ce ne-au urmărit atunci.

— Îmi pare rău, Katherine, trebuie să vii cu mine chiar acum. Înainte să pot reacționa, el era deja în fața mea. Mi-a prins mâna și m-a tras spre el. Am fost smulsă de lângă balustrada de care mă țineam și m-am izbit de pieptul lui.

— Nu! M-am zbătut disperată, simțindu-mi lacrimile în ochi. Vargon, te rog, nu! l-am implorat plângând, zbătându-mă în strânsoarea lui. M-a întors cu spatele la el și, înainte să mai pot protesta în vreun fel, am simțit o înțepătură brutală în gât. Cu coada ochiului, am văzut seringa din mâna lui, iar disperarea mea a explodat. Am plâns și m-am zbătut în strânsoarea lui, dar e prea mare și puternic pentru mine. M-am prins de balustradă, mi-am agitat picioarele, dar nu am reușit să scap. Orice îmi injectase, începe deja să își facă efectul. Privirea mi s-a încețoșat, mi-am pierdut echilibrul și puterea.

— Ai încredere în mine, Katherine. E pentru binele tău. l-am auzit vorbele, înainte să îi leșin în brațe.

19. Exil În Brațele Diavolului

Am deschis ochii și am tresărit în secunda următoare, ridicându-mă în șezut, ca pârlită de un imbold electric. Mă doare capul și mă simt amețită, camera se învârtește cu mine, dar sunt destul de conștientă să îmi dau seama că nu o cunosc. Mi-am rotit capul, speriată, începând să respir tot mai repede. E lumină în cameră și, dintr-un anumit aspect, mi se pare cunoscută. M-am ridicat din patul cu cearșafuri de mătase și mi-am pus mâna pe frunte câteva momente, ca să elimin amețeala. Nu văd nicio fereastră. De ce nu e o fereastră?

În fața patului sunt așezate o canapea și două fotolii din piele albă, covorul pe jos e negru și dintr-o cusătură aspră, dură. Mi-am trecut mâna prin păr și m-am învârtit în loc câteva secunde, analizând amănuntele și ajungând la o ipoteză ce sper să nu fie adevărată: sunt într-un avion.

Am mers spre ușă și am încercat să o deschid, fără șanse. Am tras de clanță, zgâlțâind ușa cu toată forța, apoi am lovit cu pumnul în ea.

— Dă-mi drumul, Vargon! am țipat, lovind cu palma în ușă. Deși nu știu unde m-aș duce dacă mi-ar da drumul acum, însă și o

săritură din avion e mai bună decât ce mă așteaptă mai departe. Nu pot să cred că m-a răpit! S-a întors după mine! A aflat că Harris a fost închis și s-a întors să mă răpească. Am izbucnit într-un hohot de plâns și m-am prăbușit lângă ușă, strângându-mi genunchii în brațe și suspinând până când am rămas fără aer.

M-am analizat rapid, port hainele mele și nu pare că am fost atinsă în vreun fel, sunt încă descultă și părul meu e uscat acum. Cine știe cât am fost inconștientă și ce a făcut maniacul cu mine. Mi-am lovit capul de ușă, plângând tot mai tare. Vreau să mor! În momentul ăsta, chiar vreau să mor mai mult ca oricând.

Am auzit clanța mișcându-se în dreptul capului meu și m-am ridicat în picioare imediat, depărtându-mă câțiva pași de ea. Am căutat ceva cu care m-aș putea apăra, dar am fost surprinsă când o femeie și-a făcut apariția. Ține o tavă cu mâncare, pe care mi-o așează pe pat și îmi zâmbi sfios.

— Mâncați, domnișoară! vorbi silabisit.

— Unde e Vargon? am întrebat sever. Sunt speriată, dar și nervoasă.

— Domnul Vargon odihnește puțin, așteptat să vă treziți, dar adormit înainte de asta. A spus că va... vorbi cu dumneavoastră după ce trezește, fusul orar a obosit. Dacă treziți înaintea lui, a ordonat să aduc să mâncați.

M-am încruntat confuză, încercând să înțeleg corect ce îmi spune. Nu știe bine engleză, dar asta nu m-a calmat. Mi-a confirmat ipoteza că mă aflu într-un avion.

— Da, a așteptat să mă trezesc după ce m-a drogat! am țipat furioasă. Fata tresări în spate. E mărunțică, îmbrăcată într-o uniformă neagră, piele bronzată și păr cafeniu, nu pare să aibă mai mult de 18 de ani.

Nu știu dacă e bine să îl înfrunt acum pe Vargon, Dumnezeu știe ce are de gând să facă cu mine. Mi-am pus palmele pe față și m-am așezat pe pat.

— Pleacă! I-am spus fetei, care a înțeles imediat și a ieșit din cameră. Nu știu dacă a încuiat ușa din nou, dar nu mai contează. Am

privit spre tava cu mâncare, nu mă interesează ce conține. Am luat un bol micuț de sticlă, ce pare să conțină gem de căpșune și l-am golit pe farfuria cu vafe.

M-am ridicat în picioare și nu mi-am dat voie să gândesc. Am izbit bolul de podea cât de tare am putut, iar cioburile au sărit în jurul picioarelor mele. M-am aplecat și l-am ales pe cel mai ascuțit, capabil să mă scape de coșmarul ăsta cât mai repede.

Am făcut câțiva pași prin cabină, cu tăișul sticlei pe încheietura stângă, străduindu-mă să văd bine printre lacrimi. Ce motiv aș avea să nu o fac? Ce motiv aș avea acum să mai trăiesc?

Am rămas fără nimic. L-am pierdut definitiv pe Harris, mi-am pierdut părinții, mi-am pierdut prietenii. Nu o să îi mai văd niciodată, o să fiu sclava unui criminal, a unui monstru ce îmi va otrăvi existența. Nu mai am niciun motiv.

Săptămâna asta mi-am făcut un întreg monolog despre sinucidere, m-am gândit la persoanele care ar suferi dacă aș face-o, dacă m-aș arunca singură în iad. Acum sunt deja în ghearele diavolului. Diavolul cu ochi albaștri. Nimeni nu o să mă mai vadă vreodată, iar Harris... mai bine mă știe moartă decât sclava lui Vargon. În situația asta, să fiu moartă e mai bine pentru el, decât să mă știe vie și chinuită. Îl aleg diavolul de pe lumea cealaltă în locul acestuia.

Am șcrâșnit din dinți și am adâncit ciobul în piele, strângându-l între degete înainte să îl trec într-o mișcare rapidă de-a lungul încheieturii. Restul va fi mai ușor.

Am tresărit când ușa s-a deschis în spatele meu și însuși diavolul și-a făcut apariția.

— Katherine! suspină speriat, ochii lui mari au coborât spre mâinile mele și a fost lângă mine înainte să pot reacționa.

— Nu, lasă-mă! Nu o să fiu sclava ta, nenorocitule! am țipat, luptându-mă cu el și încercând să îl tai pe el cu ciobul, dar mi-a strâns încheieturile și m-a forțat să îi dau drumul. Înțepătura doare mult mai tare din cauza strânsorii lui. Am geamut de durere și m-am prăbușit în genunchi.

— Katherine! El coborî speriat lângă mine. Mire, adu apă și bandaje! strigă la fata ce e paralizată în ușă.

Palma mea se umple de sânge. Nu-mi trecusem ciobul de-a lungul venelor, dar apucasem să îl împing mult în carne înainte de asta. Acum am o gaură cât jumătate de unghie pe marginea încheieturii, ce musteşte de sânge din cauza strângerii lui Vargon.

— Ce e în capul tău, Katherine? De ce ai făcut asta? Privi în ochii mei. Durerea din încheietură păleşte în faţa scârbei pentru acest om.

— Pleacă de lângă mine, monstrule! Să nu crezi că, dacă m-ai răpit, o să fiu a ta pentru totdeauna! M-ai oprit acum, dar o s-o fac din nou imediat ce am ocazia! am ţipat la el, prinzându-mi încheietura cu cealaltă palmă şi ridicându-mă de lângă el.

Se ridică şi oftă.

— Katherine, te rog, calmează-te. Nu e ceea ce crezi tu, nu te-am răpit ca să-mi fii sclavă sau orice altceva. O să-ţi explic totul, dar acum lasă-mă să mă ocup de rana aia, îmi vorbi calm, ca unui handicapat mintal, atunci când servitoarea ajunse cu o mică tavă metalică, cu pandaje, tampoane de vată şi un un tub cu o substanţă albastră, alături de un alt bol de apă.

L-am privit furioasă şi m-am dat alt pas în spate.

— Nu am nevoie de îngrijirea ta! Spune-mi ce vrei de la mine. De ce m-ai răpit? am urlat, deşi ameţesc tot mai tare. Şiroiul de sânge îmi ajunsese la cot.

— Am făcut-o ca să îţi salvez viaţa, ţie şi prietenilor tăi. Eşecul din Qatar n-a avut ca urmare doar închiderea lui Harris. Lasă-mi să bandajez aia până nu pierzi prea mult sânge, apoi o să-ţi spun totul.

L-am privit fără expresie câteva secunde, neştiind dacă să-l cred sau nu. Cum să am încredere într-un asemenea om? Faptul că i-a ajutat pe prietenii mei să ajungă acasă şi acum vorbeşte iar de salvarea lor, e singurul lucru ce m-a făcut să accept. M-am aşezat pe pat, lăsându-l să se aşeze lângă mine. Îmi trase mâna rănită, îndepărtându-mi palma de pe încheietură.

Am închis ochii. Vreau să îl pun să îmi explice totul chiar acum, dar mă doare prea tare. Am icnit când rana a sfârâit sub acel medicament.

— Îmi pare rău! se scuză prosteşte. Am deschis ochii, dar nu l-am privit. Mâinile lui lucrează gentil la încheietura mea, dar usturimea e tot puternică. Mi-a bandajat rana de-a lungul încheieturii, apoi mi-a curăţat braţul de sânge şi cealaltă palma. Nu pot să cred că am ajuns în pragul sinuciderii atât de repede. Am clacat din cauza acestui blestemat, fără să stau pe gânduri. Încă mă ustură, dar m-am ridicat imediat de pe pat, după ce a terminat.

— Acum îmi spui de ce dracu' m-ai răpit?

El oftă şi îşi trecu mâna prin părul negru-smoală. Pare că fusese trezit violent din somn. Se ridică de pe pat şi se îndreptă spre fotoliu. Pe masa de sticlă e o carafă cu whisky şi câteva pahare. Turnă lichidul în două dintre ele şi se întoarse spre mine. M-am încruntat şi am refuzat când mi-a oferit unul.

— Bea! O să îţi facă bine! mă încurajă el, luând o gură din paharul lui. A pus din aceeaşi sticlă, aşa că nu e o otrăvită. M-am încruntat din nou din cauza gândurilor tâmpite şi i-am smuls paharul din mână. Am luat o înghiţitură zdravănă, abţinându-mă la timp să afişez o figură de apreciere pentru băutura asta. Nu e genul de whisky pe care-l cumpărăm noi din supermarket. Aroma lui mi-a urcat în creier şi mi s-a scurs ca mierea pe gât, făcându-mă deja să mă simt mai bine. Vargon sorbi altă gură şi se întoarse, aşezându-se pe un fotoliu. Eu m-am aşezat pe pat, în faţa lui, aşteptând răspunsuri şi având grijă să nu mă îmbăt. Vargon îşi studie paharul, privind sclipirea lichidului arămiu în cristal şi căutându-şi probabil cuvintele. Cu greu am reuşit să tac din gură şi să nu-i ţip să vorbească dracului odată.

— Ce ai vrut să spui cu acele urmări ale eşecului din Qatar? am întrebat eu în cele din urmă, după ce el părea că aşteaptă asta. Îşi ridică privirea oceanică spre mine.

— Carter şi cu mine am căzut de acord să-i plătesc banii înainte să-mi livreze marfa. Era, de asemenea, vorba de mai mult decât

acele rachete. Arme de calibru mic. Dar după ce s-a întâmplat, noi nu am mai primit niciun măcar un pistol, iar Carter a dispărut cu toți banii.

Am înghițit ușor în sec, simțind pericolul cum se instalează.

— De câți bani e vorba, mai exact? am șoptit eu.

— 60 de milioane de dolari! răspunse Vargon imediat, iar eu am fost fericită că sunt așezată. Amețeala mi-a străpuns vederea pentru câteva secunde. El a tăcut, iar eu am procesat informațiile, negăsind legăturile. De ce sunt eu aici? Mi-am ridicat imediat privirea spre Vargon.

— De ce m-ai răpit *pe mine*?

Teama pe care Harris a avut-o la început... că Vargon mă va folosi pe mine drept răzbunare dacă afacerea nu merge bine, nu mai e atât de nejustificată acum. Vargon zâmbi și se aplecă în față, parcă citind în gândurile mele.

— Ai idee cum arată mintea unor teroriști, nu-i așa, Katherine? Crezi că vom lăsa un om să fugă cu 60 de milioane din banii noștri, fără să ne răzbunăm? Zâmbetul lui sadic îmi puse electroșocuri la inimă.

— Nu! Dar nu înțeleg de ce m-ai luat pe mine, dacă tu cauți răzbunare împotriva lui Carter, am șoptit, pierzând furia și rămânând doar terifiată. Vargon zâmbi și se aplecă iar pe spate.

— I-ai cunoscut pe ceilalți Scorpioni, ai văzut că eu sunt singura excepție cu puțin mai multă înțelegere, dar asta nu înseamnă că accept să fiu batjocorit. L-am ajutat pe Carter să-și aducă echipa acasă, iar în schimb, el mi-a mulțumit dispărând. Sunt furios, dar nici n-ai idee cum sunt ceilalți în comparație cu mine. Își vor banii, sau sânge. E simplu.

Am tresărit atât de tare, încât șezutul meu s-a ridicat de pe pat pentru câteva secunde.

— O să mă omori! am suspinat ușor, neștiind dacă e mai bine sau mai rău decât credeam eu. Nu m-a luat ca să îi fiu sclavă sexuală, ci jertfa răzbunării. Tot ce îmi mai doresc acum e o moarte rapidă.

Vargon râse ușor, parcă amuzat de mine.

— Nu ți-am spus că fac asta pentru binele tău?! Nu mă exprimam așa, dacă aveam de gând să te omor. Și să nu crezi că, pentru noi, răzbunarea înseamnă uciderea unui singur om, adăugă el serios. Ochii mei s-au mărit și am înghițit din nou în sec. Văd lichidul tremurând în paharul din mâna mea.

— V-am dat câteva semnale. Adică lui Carter i-am dat, dar a decis sa le ignore. A făcut foarte rău. Duritatea de pe chipul lui când spuse asta, mi-a format un nod cât un pumn în gât.

— Ce vrei să spui?

— Acele explozii, Katherine! Voi nu le-ați înțeles, dar te asigur că el a făcut-o. Ne cunoaște. Ne marcăm un punct al răzbunării aruncând în aer câte un pion de pe tabla de șah.

Am suspinat, iar cuvintele lui Sirrah mi-au revenit în minte, ascuțite ca un pumnal. Avusese dreptate... sau știuse că e vorba de Scorpioni.

— Voi ați fost?

— Noi!

— Dar am găsit...

— Ce? O insignă amărâtă? Era pusă acolo ca o asigurare, în caz că vreunul e prins. S-a sinucis, pentru că așa i s-a ordonat, dar era omul meu, nu un detectiv. V-am trimis pe voi pe o pistă falsă, pentru că nu era necesar să știți că e vorba de noi.

N-am mai spus nimic. Abia mă menținlucidă. Privindu-l acum și dându-mi seama că el e cel care l-a ucis pe Jason, face frica să dispară, înlocuită de furie.

— De ce Jason? m-am auzit întrebând înainte să gândesc.

El zâmbi în colțul gurii.

— Greșeala mea, recunosc. Am crezut că-ți fac un serviciu atunci. Văsusem scena dintre voi și ce i-a spus lui Sirrah, abia mai târziu am aflat că-ți era bodyduard. Trebuia să aleg pe cineva, așa că cel ce te-a jignit a picat la fix.

Am înghițit în sec și el mi-o luă înainte când am vrut să vorbesc din nou. Văzuse ce se întâmplase atunci pe pistă... și

Într-adevăr, Jason murise pentru ce spusese în acea seară. Nu fusese o coincidență. L-am ținut pe Sirrah departe, ca să îl protejez, dar altcineva, mult mai periculos, îl pândise din întuneric.

— Micile amenințări s-au terminat, Katherine. L-am lăsat două luni, n-a făcut nimic. Plănuiesc să-i atace pe toți. Să atace echipa lui Carter și cam jumătate de oraș odată cu asta. Nu degeaba ne-am dorit să cumpărăm acele proiectile, dar, spre ghinionul vostru, mai avem și altele. Nu știu, sincer, nici până la ora actuală, ce m-a determinat să le cer o amânare și să caut altă soluție, nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să mă răzbun pe nenorocitul de Gunn pentru trădarea asta. O să îi vină rândul până la urmă, dar deocamdată am ales o amânare. Mi-am amintit de tine și am găsit soluția perfectă să îmi recuperez banii. Dacă Gunn te vrea înapoi, o să îi plătească, și dublu pentru batjocura cu care ne-a tratat.

L-am privit perplexă câteva secunde, neștiind dacă să izbucnesc în plâns sau în râs. Sunt îngrozitor de multe de digerat în afirmația lui. Cel mai important e faptul că viața prietenilor și a familiei mele, a oamenilor din orașul meu, e în pericol. Acum un adevărat pericol.

— Crezi că o să plătească pentru mine? am rostit eu, renunțând la râs din cauza șocului. M-am ridicat în picioare. A plecat! Nu a lăsat nimic în urmă, m-a lăsat pe mine aici. Nu-i pasă de mine nici cât negru sub unghie, ce crezi că îl va determina să plătească 120 de milioane de dolari pentru mine? Am început să plâng la sfârșit. De furie, frică, disperare...

Vargon nu reacționă în vreun fel. Privi spre paharul său, iar eu mi-am amintit de ziua în care și-a dorit să mă cumpere.

— Încă mai crezi în presupunerea ta stupidă că el are sentimente pentru mine?! Uită-te în jurul tău, în jurul meu. Sunt singură, trăiesc într-un garaj, Harris e închis, Carter ar fi avut cale liberă. Dacă într-adevăr simțea ceva pentru mine sau îi păsa de mine cât de puțin, nu crezi că m-ar fi luat cu el?

Vargon, din nou, nu-mi luă în seamă vorbele. Are propriile păreri și nu le ascultă pe ale mele.

— Poate că am greșit atunci. Carter ține la tine, dar nu ca un bărbat, ci mai degrabă ca un prieten sau părinte. Dar mai mult de atât, ține foarte mult la Harris. Mi-am dat seama de asta în Qatar, a plecat pentru că nu mai era nicio șansă, dar să nu crezi că a trecut ușor peste arestarea lui Harris. La început am crezut că l-au omorât, și Carter înnebunise, îl iubește ca pe fiul său și sunt sigur că acum caută o modalitate să-l scoată din pușcărie. Mai întâi de toate, o să trebuiască să te recupereze pe tine, nu trebuie să îți explic de ce și ce însemni tu pentru Harris, nu?

Mi-am strâns buzele și mi-au dat lacrimile. Vreau să-i strig NU, NU, NU, în față. Greșește! Carter a plecat, nu-i pasă de noi, nu-i pasă de mine. Poate că o să-l scoată pe Harris, dar va găsi el o modalitate să-l facă să treacă peste dispariția mea. Îi va oferi libertatea, Harris nu i-ar putea cere mai mult.

— N-o să plătească niciodată! am rostit în șoaptă, simțindu-mă condamnată, și m-am așezat din nou pe pat. Vargon nu răspunse, mi-am ridicat privirea spre el.

— Ce o să faci cu mine în cazul ăsta? Când o să vezi că presupunerile tale sunt false și lui Carter nu-i pasă?

Îmi e frică de răspuns, dar, cumva, expresia lui Vargon nu mă sperie.

— N-ai pus întrebarea corectă, Katherine. Știu că ți-e frică de mine, dar n-ai niciun motiv. N-o să te țin sclava mea pentru tot restul vieții, vei rămâne cu mine doar dacă-ți vei dori. Nu tu ești în pericol în cazul în care Carter nu plătește.

Buzele mele au format un suspin ușor, găsind legătura în vorbele lui Vargon. Tatăl meu, prietenii mei... Seattle.

— Nu puteți să faceți asta. Nu e vina noastră! M-am ridicat din nou în picioare, înverșunată din cauza fricii.

— Nu e niciodată vina victimelor, Katherine! El își ridică privirea leneșă spre mine. Am pășit până am ajuns în fața lui.

— Asta nu e răzbunare pe Carter. Cel mult poate să ridice din umeri când o să afle că voi ați aruncat o bombă în mijlocul orașului. Crezi că-i pasă de o gașcă de adolescenți? Se folosea d-

buni să-i facem treaba, dar uită-te cât de ușor s-a spălat pe mâini de noi. El se ridică în picioare, lângă mine, depășindu-mă cu mult în înălțime, așa că a trebuit să-mi ridic privirea.

— N-am altă alternativă. Îi distrug forța de muncă, în caz că se mai întoarce vreodată.

Am clătinat din cap.

— O să își găsească alții.

— Am încercat trei luni de zile să-l găsesc, să iau legătura cu el, dar a dispărut și n-are de gând să se lase găsit. Și-a tăiat toate legăturile, dar, din nefericire pentru el, a lăsat câteva puncte slabe în urmă. Am înghițit în sec, știind că se referă la mine. Tu n-o să mă ajuți să ajung la Carter, o să îl aduci pe el la mine.

— Tu chiar crezi asta, nu-i așa? Chiar dacă ar vrea să dea banii, nu o să riște să ajungă în mâinile tale.

Vargon clătină ușor din cap.

— M-am gândit deja la asta și normal că n-o să vină personal să-mi dea banii. După ce te-am luat pe tine, i-am lăsat un mesaj clar, alături de un cont în care trebuie să depună banii. Sunt sigur că toată lumea a aflat deja unde ești, și în cel mai scurt timp va ajunge și la urechile lui Carter. Nu cred că și-a lăsat pista nesupravegheată, are pe cineva infiltrat acolo.

Mi-am masat fruntea, gândindu-mă la reacția prietenilor mei când au găsit acel mesaj. Nici nu știu cât timp a trecut de când am fost răpită. Cât am fost inconștientă. Dar nu asta e problema referitoare la timp. Am privit din nou în ochii lui Vargon.

— Cât timp i-ai dat la dispoziție? am întrebat, știind sigur că e vorba și de asta. Nu i-ar fi scris în mesaj „Îmi dai banii când vrei!"

— O săptămână! răspunse Vargon, iar eu am trecut pe lângă el să mă arunc pe un fotoliu. El se așează pe vine, în fața mea, apropierea asta e ciudată și nepotrivită, dar sunt prea ametită să o resping. Își așează palma pe genunchiul meu și am tresărit.

— Katherine, nu trebuie să-ți fie frică de mine! Știu că ți-am dat destule motive, dar ai cuvântul meu că vei fi în siguranță. Dacă Gunn nu va plăti, o să am grijă de tine până când nu va mai exista

niciun pericol. Sincer, înainte m-am gândit să te iau de acolo doar din cauza asta, să te protejez de ce avea să urmeze, apoi mi-a venit ideea că poate astfel îmi pot recupera banii, îi calmez pe ceilalți și-ți salvez prietenii.

Am înghițit în sec, privind spre chipul său și spre palma ce e încă așezată pe genunchiul meu, căutând o modalitate să-l fac să o ia de acolo. Sunt desculță, ciufulită și îmbrăcată într-un tricou larg și cocoloșit. Mă simt ca un copil adunat de pe stradă, în fața acestui bărbat care arată impecabil, într-o cămașă neagră și pantaloni de bumbac, chiar dacă fusese trezit brusc din somn.

— De ce? am șoptit, începând să tremur din cauza mâinii ce nu se mișcă. El îmi detectă disconfortul și-și luă mâna în cele din urmă, sprijinindu-și coatele pe pe genunchi. Am respirat ușurată cât am putut de discret. Dar, în schimb, se încruntă, neînțelegându-mi întrebarea.

— De ce vrei să mă salvezi? am reformulat eu, el zâmbi ușor.

— Pentru că n-am vrut să mori, îmi răspunse simplu, ca și cum ar fi fost absolut normal să-mi spună un asemenea lucru. Eu, în schimb, îmi simt tensiunea explodând.

— Dar familia mea, prietenii mei...

El tăcu și privi în jos. Un răspuns clar.

— Viața lor nu stă în mâinile mele, Katherine, ci în ale lui Carter. M-am înfuriat și m-am ridicat brusc în picioare, a fost mic lângă mine doar o fracțiune de secundă, până când s-a ridicat și el.

— Bineînțeles că stă în mâinile tale! Tu decizi asta. Tu le decizi moartea. Ești conducătorul nenorociților ăstora. De ce trebuie să omori atâția oameni nevinovați din cauza unui trădător? Am urlat, înfigându-mi palmele în pieptul lui și împingându-l în spate, dar abia s-a clintit. Am profitat de asta și am continuat să îl lovesc cu pumnii în piept.

— Nenorocitule! Ești un nenorocit! Și tu și celălalt, ați merita să ardeți în iad amândoi. Omorâți-vă între voi, nu ne omorâți pe noi pentru răzbunarea voastră. Am continuat să urlu ca o dementă, lovindu-l pe Vargon în piept și simțind din nou durerea din

încheietură, dar mai mult furia. Am izbucnit în lacrimi, iar Vargon a reușit să mă oprească, prinzându-mi încheieturile. Mi-am simțit genunchii moi, dar m-am străduit să rămân pe picioare.

— Katherine, decizia asta nu stă în mâinile mele. Poate că sunt conducătorul, dar nu te gândi că iau fiecare hotărâre. Toți suntem egali, și atunci când hotărâm ceva, supunem la vot, nu se supune nimeni poruncilor mele. Sunt conducător, dar titlul asta mi-a fost dat mai mult pentru că sunt purtătorul lor de cuvânt. Eu le aranjez totul, vorbesc pentru ei. Rareori se întâmplă să se adune toți, așa cum s-a întâmplat în acea seară, la Carter. Toți sunt foarte furioși pe trădarea lui, i-am plătit o grămadă de bani și am așteptat niște arme ce n-au mai venit niciodată. Mi-a promis că-mi va da banii înapoi după ce s-a întâmplat în Qatar, ba chiar a avut tupeul să-mi ceară să îi ajut oamenii să se întoarcă acasă, scrâșni el din dinți, privind furios în ochii mei. E prima dată când îl văd pe Vargon furios, iar asta mă face să înțeleg că, într-adevăr, am de-a face cu un terorist. Am înghițit în sec și el își calmă expresia imediat, realizând probabil că mă speriase.

— Îmi pare rău, nu vreau să-mi vărs furia pe tine. Dar înțelege, Katherine, că n-am de ales. Carter și-a bătut joc de noi, așa cum și-a bătut și de voi, din câte văd, după felul în care a plecat. Totuși îi pasă de oamenii lui, altfel nu m-ar fi rugat să-i ajut să se întoarcă acasă.

— I-ai spus ce ai de gând dacă nu plătește, sau i-ai spus doar că o să mă omori pe mine? am întrebat eu repede, sperând să nu îi fi spus doar asta, altfel Carter va face o rugăciune rapidă pentru mine și își va continua viața.

Vargon strânse din dinți.

— Nu i-am spus că o să te omor, știe că n-aș face asta, dar i-am spus că el și Harris nu o să te mai vadă niciodată. Și nu, nu i-am spus ce o să se întâmple cu echipa și cu orașul lui dacă nu plătește, pentru că astfel ar fi fugit toți imediat ce ar fi văzut mesajul. Asta e și motivul pentru care v-am făcut să credeți că FBI-ul vă urmărește. Deocamdată, ei cred că doar tu ești în pericol, când, de fapt, ești singura care nu ești în pericol.

Am respirat terifiată. Prin fața ochilor îmi fugeau imagini cu tata, V, Jay, Ty, Nicky... toți. Oamenii de pe pistă, oameni de care mă apropiasem în ultimul timp, ajunsesem să îi cunosc aproape pe toți. Aducându-mi aminte cum arată pista aproape în fiecare seară, distracția și gălăgia, reduse brusc la tăcere de o explozie. Am tremurat pictând imaginea asta în minte. Fusese îngrozitor când sărise doar o mașină în aer. Vargon îmi prinse brațele, iar eu mi-am ridicat ochii plini de lacrimi spre el.

— Te rog să nu faci asta, Vargon. Te implor! am suspinat eu, prinzând gulerul cămășii lui în pumni și ridicându-mă pe vârfuri. O să fac orice! Doar te rog, lasă-mi prietenii și familia în viață. Am suspinat printre lacrimi, expresia lui se îmblânzi și eu m-am agățat de șansa asta, sacrificând orice mai rămăsese din mine. Viața atâtor oameni e acum în pericol. Mi-am înghițit lacrimile și l-am privit serioasă: Oprește asta și o să fac orice-ți dorești. O să rămân cu tine! Lacrimile se opriseră, la fel și tremuratul. Nu mă mai simt condamnată. Sunt deja moartă, lucrurile vor fi mai ușoare de acum înainte. Dacă ăsta e sacrificiul pe care trebuie să îl fac ca să îmi salvez tatăl, sora, prietenii... o s-o fac. Atâta timp cât e o șansă ce stă în mâinile mele, nu o s-o arunc.

Vargon înțepeni brusc, privindu-mă surprins și șocat.

— Ce?! rosti el, încruntându-se.

Am înghițit în sec și am tras cu dinții de hotărârea și curajul pe care le prinsesem.

— Salvează-mi prietenii și o să fiu a ta. Ai vrut să mă cumperi odată, dacă încă mai vrei, ăsta e prețul pe care ți-l cer. O să-ți fiu sclavă, plăcere, soție... orice-ți dorești, pentru cât timp îți dorești. Doar oprește catastrofa pe care o plănuiesc ceilalți. Am rostit cu o hotărâre ce părea să înghețe sângele în venele cuiva, doar în sufletul meu ceva arde acum și mă străduiesc din răsputeri să nu mă gândesc la Harris după ce am spus asta, altfel aș ceda.

Ochii lui Vargon se mijiră ușor, apoi își ridică mâna și-mi îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz. Am tresărit speriată, dar m-am silit să rămân nemișcată.

— Ești capabilă de un asemenea sacrificiu, Katherine? Să renunți la viața ta... la Harris?! Ultima parte e lansată ca un atac special asupra mea. Mi-am strâns ochii și mi-am stăpânit senzațiile de greață și ameteală ce vin odată cu acest târg. Am spus întotdeauna și încă susțin asta: Harris e cel mai important om din viața mea. Va rămâne întotdeauna sufletul meu pereche, dar acum nu mai e vorba de iubirea noastră. Acum e vorba de viața tuturor celor pe care îi cunosc. Nu mi-am dorit să devin sclava sexuală a acestui bărbat, acum o jumătate de oră eram cât pe ce să-mi iau viața ca să scap de el, dar acum o să-i cad la picioare de bunăvoie dacă, odată cu asta, salvez viața celor la care țin.

Am înghițit din nou în sec, ridicându-mi privirea spre ochii curioși ai diavolului.

— Da! Am rostit cast, dorindu-mi să nu mă simt ca și cum aș renunța la Harris prin decizia asta, dar se simte exact așa. Renunț la tot.

Vargon îmi studie fața timp de câteva secunde bune, lacrimile pe care nu am cum să le controlez. Zâmbi, apoi oftă ușor.

— N-o să mă gândesc la propunerea asta, deocamdată, pentru că eu sunt convins că Gunn o să plătească.

— Și dacă nu va plăti?! am insistat eu, știind sigur că Vargon n-avea să vadă niciun ban de la acel trădător. Nu doar că ne-a lăsat pe noi, dar l-a mințit și pe el și a dispărut cu banii lui. A știut în tot acest timp cine ne omoară, dar nu a făcut nimic. Vargon zâmbi, jucându-se în continuare cu șuvița mea de păr. Până și gestul ăsta mă terifia, nu cred că o să supraviețuiesc prea mult să îi fiu sclava, dar va trebui să o fac, pentru că nu mai e viața mea în joc acum. Din punctul meu de vedere, m-am sinucis mai devreme și am murit deja.

— Nu știu, Katherine! Vom vedea, dacă Gunn nu va plăti și tu ești dispusă să faci sacrificiul ăsta, voi încerca să-i salvez măcar pe câțiva dintre prietenii tăi. O să le transmit mesaje să fugă înainte, dar nu pot opri totul. Însă va trebui să-mi dovedești că vorbești serios. Un mic rânjet obraznic se ridică în colțul gurii lui.

— Cum?! am şoptit eu, sugrumând frica ce îmi creşte tot mai mult.

— Dacă într-adevăr eşti dispusă să mi te oferi cu totul...

Ştiam că la asta se referă încă de la început. Am închis ochii şi am respirat printre buze. Ce alternative am? Niciuna! Carter nu va plăti. Prietenii şi tatăl meu sunt în pericol. Trebuie să îi câştig încrederea şi ajutorul lui Vargon cât mai repede.

Mi-am muşcat buza, străduindu-mă să-mi abţin lacrimile, sub zâmbetul amuzat al lui Vargon.

Îmi pare rău, Harris! Am rostit în gând, încercând să îi elimin imaginea din mintea mea din cauza felului în care urma să o pătez.

Fără să gândesc, fără să îmi mai pese ce o să îmi creeze asta în suflet, am prins marginea tricoului şi mi l-am tras peste cap. Mişcarea rapidă mi-a învolburat părul în jurul feţei. Voiam să mă folosesc de el să-mi acopăr sânii ce rămăseseră descoperiţi, pentru că nu port sutien, dar ce rost mai are?

Expresia lui Vargon a devenit din amuzată, şocată. Acţiunea mea rapidă l-a luat prin surprindere şi pot să jur că nu se aştepta să fac asta. Privirea lui a căzut pe pieptul meu, îmi simt sfârcurile întărite, dar de frică, în niciun caz de extaz. Nu credeam vreodată că o să mă arunc în braţele violului de una singură, dar e suficient să îmi imaginez chipurile pe care le-am lăsat acasă şi să-mi dau seama că pot face mai mult de atât.

Vargon a păşit mai aproape de mine, până când respiraţia sa mi s-a lipit de faţă. Am tricoul încă în mână şi i-am dat drumul pe podea atunci când unul din braţele lui mi-a cuprins mijlocul. Pare să-mi studieze fiecare reacţie, mă priveşte atent în timp ce mâna lui urcă pe spatele meu, într-o mângâiere uşoară, dar care se simte ca lama unui cuţit plimbată pe pielea mea. Cealaltă mână mă cuprinse mai brutal, şi înainte să îmi dau seama, m-a ridicat în braţele lui şi m-a forţat să-i înconjor talia cu picioarele.

Am simţit hohotul de plâns ce voia să vină imediat, dar am reuşit să-l blochez la timp. Tremuratul din corp nu mi-l pot însă stăpâni. Se întoarse cu mine spre pat, susţinându-mă în braţe fără

probleme, chiar dacă eu nu mă țin de el. Mâinile îmi sunt moi pe lângă trunchi, mă ofer lui, nu o să protestez, dar nu mă poate obliga să mă simt și eu bine și să îl ating. În momentul ăsta aș prefera să îmi fie arsă pielea cu acid decât ce s-a întâmplat cu adevărat: Vargon întinzându-mă pe pat și aplecându-se deasupra mea.

Imaginea lui Harris a apărut din nou, ca un pumnal mintal ce mi s-a înfipt în inimă. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău... am continuat să rostesc în sinea mea, plângând și înghețând în brațele diavolului, unde am intrat de bună voie de data asta.

Vargon continuă să mă privească atent, parcă așteptând să-i cer să se oprească. Știu că asta așteaptă, mă testează, dar nu am de gând să pierd așa. Știu că poate să nu mă ajute deloc după ce se culcă cu mine, dar nu sunt în poziție să negociez cu un asemenea om. Să îi pun condiții, dar de un lucru sunt sigură, dacă îmi omoară prietenii, o să îl omor și eu cu mâinile mele. O să intru din nou în patul lui pentru asta chiar dacă e ultimul lucru pe care îl mai fac. Pieptul lui se presă de sânii mei, respirația mi se lovi de față și-mi răci lacrimile pe obraji. Așteptam să facă ceva, să se termine odată și eu să pot rămâne singură și să zac în propria-mi mizerie. Își strânse ochii și își aplecă capul câteva secunde. Exact când voiam să îi țip să o facă, el se ridică și trase cearșaful, acoperindu-mi pieptul cu el. Rămase încă deasupra mea, dar fără să mă mai atingă.

— Ești o femeie uimitoare, Katherine. Adineauri voiai să te omori ca să nu fi sclava mea, și acum mi te oferi de bună voie ca să salvezi viețile unor oameni. Acum înțeleg de ce mi-a plăcut atât de mult de tine, încă de la început. Cum ai reușit să te strecori în inima unui criminal ca Stone și să devii atât de importantă pentru el. Dar trebuie să ai grijă cu asemenea sacrificii, să fii conștientă că poți întuneca mintea unui bărbat ce nu se gândea la nimic de genul ăsta înainte ca tu să-ți dai tricoul jos în fața lui. Nu credeam că o s-o faci și acum regret că te-am provocat, îmi va fi mult mai greu să nu mă gândesc la sânii tăi după ce i-am văzut deja. Nu vreau să te fac sclava mea sexuală, Katherine, sau orice altceva, așa că te rog, deocamdată, nu mă mai ispiti tu singură.

Am tremurat din nou atunci când s-a ridicat complet de pe mine, și-a trecut mâna prin păr și a respirat adânc. Aș fi vrut, dar nu reușesc să mă simt ușurată. Nu reușesc, pentru că în tot discursul lui, există și un „deocamdată".

— O s-o trimit pe Mire să facă curățenie aici și să-ți aducă alt platou cu mâncare.

Fără să mai aștepte un răspuns din partea mea, păși spre ușă, fără măcar să mă privească. Își trecu iar mâna prin păr și închise ușa în urma lui de parcă l-as mușca dacă mă rămâne mult lângă mine. Nu credeam că o să ajungem să fie el cel care fuge de mine, dar înțeleg perfect ce are, însă nu și de ce o face. De ce se abține?

Nu îmi pasă și nu vreau să mă gândesc la asta, vreau doar să respir ușurată, pentru că „deocamdată" am scăpat. M-am ridicat în șezut și mi-am trecut mâinile prin păr, lăsându-le acolo și închizând ochii, gândindu-mă la ce s-a întâmplat în viața mea în ultimele 30 de minute. M-am oferit unui bărbat de bună voie, fără să gândesc prea mult, dar... tata, Amber, Roberta, Sirrah, Jay, V, Ty, Nicky, Mike, Ken, Kristen, Keith, Tina, Austin, Chris, Vicky, Candice, până și Zac și Alexandra și alte zeci sau poate sute de persoane... aveam timp să mă gândesc prea mult? Singurul regret e Harris. Acum nu mai e aceeași situație cu cea în care eram la un pas să mă culc cu Sirrah. Atunci eram drogată și mi-l imaginam pe Harris, însă acum sunt lucidă și știu foarte bine în brațele cui mă arunc. N-am făcut-o de plăcere, ci din sacrificiu și sper să am puterea să o fac din nou când acel „deocamdată" va cădea, și să nu clachez până atunci. Acum nu mai am doar viața mea în propriile mâini.

Servitoarea, pe care aflasem că o cheamă Mire, s-a întors în cabină și am realizat brusc că sunt pe jumătate dezbrăcată și întinsă în pat. Privirea ei mi-a spus ce gândește mai tare decât ar fi făcut-o glasul, mă privi speriată, apoi se aplecă spre cioburile de pe jos, gândindu-se probabil dacă șeful ei mă violase sau mă oferisem de bună voie. Nu am chef de o critică în plus, chiar și una nerostită. M-am ridicat din pat și mi-am adunat tricoul de pe jos, îmbrăcându-l imediat.

— Doriți noi haine? mă întrebă ea, ridicându-se în picioare. M-am străduit să nu calc în cioburi în timp ce mă întorceam înapoi în pat, spre tava cu mâncare. Nu mi-e foame, deși ar trebui să îmi fie, eram lihnită înainte să mă răpească Vargon și încă nu știu cât timp a trecut de atunci. Nici nu l-am întrebat unde mă duce.

— De unde haine noi? am întrebat-o cu o sprânceană ridicată.

— Domnul Vargon adus câteva haine pentru dumneavoastră. Spus că n-avut timp să vă luat bagaj.

Limbajul și afirmația fetei m-au făcut să râd.

— Da, n-am avut timp nici măcar să fiu de acord cu plecarea asta. N-am nevoie de hainele lui. Am adăugat frustrată, începând să mestec o brioșă ce se răcise. Fata nu mai comentă și se aplecă din nou să facă curățenie.

Mă descurc cu hainele pe care le am pe mine, dar mă deranjează faptul că sunt desculță. Am căutat în dulapul din cabină, dar e gol, nu aici sunt hainele pe care mi le adusese domnul Vargon.

Încercam să dorm, să îmi iau soarta ca atare și să nu mă mai gândesc la nimic, dar nu reușeam. Prin minte îmi perindau imagini cu prietenii mei, cu tatăl meu, cu Harris... mai ales cu Harris. Mâine ar fi trebuit să îl vizitez, asta după ce nu l-am mai văzut de două săptămâni. Nu mă gândesc dacă o să ajung să îl văd săptămâna asta, mă gândesc dacă o să îl mai văd vreodată. Oare ceilalți o să îi spună că am fost răpită de Vargon? Ce o să facă când va afla asta? Cum va reacționa? Înnebunesc la propriu, pentru că am ajuns să-mi strâng genunchii în brațe, să mă balansez și să îngân ca o schizofrenică, în timp ce mă gândesc că, în curând, Vargon îmi poate accepta oferta. Mi-l imaginam dând buzna peste mine în cabină, rupându-mi hainele și ordonându-mi să îl satisfac dacă vreau să îmi salvez prietenii. A venit într-un sfârșit, după ce păreau ani de așteptat pentru mine, dar a intrat calm, ba chiar a ciocănit o dată înainte să intre, de parcă am dreptul să îi dau voie să intre din moment ce sunt încuiată. Nervii mei sunt atât de întinși, încât îmi simt până și pielea plesnind. Vreau să mă cert cu el, să-i adresez o listă lungă de injurii de care dispun, să lovesc ca o sălbatică, dar el

nu mi-a împărțit starea și s-a așezat calm pe marginea patului, privindu-mă ca pe un copil cu probleme mintale. Știu că arăt ca unul.

— Katherine, am ajuns.

Mi-am strâns buzele, stăpânind cu greu valurile de furie ce îmi străfulgerau pe sub piele. Nu am de ales, nu am alternative, decât să fiu luată cu forța de el, mai bine mă ridic de bună voie.

M-am smucit din pat și m-am pus pe picioare, îngrozitor de amorțite la cât le ținusem strânse la piept.

— Pot să merg așa sau trebuie să mă adormi din nou? am întrebat eu sarcastică. Vargon nu-mi luă în seamă ironia, se ridică în picioare.

— O s-o trimit pe Mire să îți aducă haine de schimb, chiar dacă ai refuzat până acum, te rog să te îmbraci de data asta.

— N-am nevoie de haine de la tine. M-ai răpit, nu m-ai înfiat, așa că nu-ți mai face griji pentru mine. Am atacat eu. Vargon închise ochii câteva secunde.

— Cum vrei! Mă prinse de braț și mă trase afară din cabină. Hainele nu sunt o problemă, dar încălțămintea e.

Un grup de bărbați îmbrăcați în costum, cu cămașă și vestă, ne așteptau. Am înghițit ușor, necunoscând pe niciunul dintre Scorpionii Negri. M-am gândit la descrierea pe care mi-a făcut-o Harris despre buncărul lui Vargon și mi s-a făcut pielea de găină. Când am ajuns la lumină, mă așteptam să ies între dune de nisip, dar am dat peste imaginea unui aeroport uriaș. Suntem încă în partea frumoasă din Qatar.

Unul dintre cele mai frumoase orașe ale lumii, iar eu o să fiu dusă în mijlocul deșertului. Mă așteaptă altă călătorie lungă, dar lucrurile începeau să nu se mai lege după ce am coborât din avion. Vargon și alți trei bărbați sunt în jurul meu, iar ochii mei s-au mărit de surprindere când am observat steagul de pe clădire. Sunt destul de sigură că e steagul Turciei. M-am întors nedumerită spre Vargon.

Îmi prinse baza spatelui și mă îndemnă să cobor. Sunt desculță, dar, sincer, asta e ultima mea problemă acum. Vargon mă privește de parcă așteaptă să mă plâng de asta, dar nu o să îi ofer satisfacția.

— Unde suntem? Am păsit țanțoșă pe asfalt. Am trecut eu prin mult mai rele, el îmi deschise portiera unui nenorocit de Hummer negru.

— În unul dintre orașele mele preferate: Istanbul, răspunse urcând în mașină, lângă mine. Șoferul porni imediat.

— Istanbul?! am repetat eu, șocată. El își întoarse capul și-mi zâmbi.

— Da!

— Credeam că o să mă duci în Qatar! Mă privi câteva secunde, apoi începu să râdă:

— De ce te-aș fi dus în Qatar?

Eu am ridicat sceptică din umeri.

— Credeam că acolo e casa ta.

— Acolo e ascunzătoarea *noastră*, mă corectă Vargon. E un buncăr în pământ, să nu mai spun că prezența ta acolo nu ți-ar fi prins bine printre rebeli.

— Ei știu de planul tău? am întrebat, nu mă speriasem de afirmația lui despre acei rebeli și mi-am întors capul spre fereastră.

— Da, știu. Au fost de acord să nu facă nimic timp de o săptămână. Mi-am strâns buzele, gândindu-mă la nenorocirea ce poate avea loc peste o săptămână. Trebuie să găsesc o modalitate să îi avertizez pe ceilalți.

Am rămas în liniște în timp ce priveam pe fereastră, la frumusețea orașului. Soarele e la apus, iar eu m-am încruntat derutată, câteva secunde. Când mă răpise Vargon era tot seara în Seattle, nu e posibil să fi zburat 24 de ore, dar diferența de fus orar, iar eu nu l-am mai întrebat pe Vargon cât timp a durat zborul. Părăseam aglomerația și civilizația orașului, iar după câțiva zeci de kilometri, am ajuns într-o completă pustietate. Parcurgem pădurea, amintindu-mi de ce s-a întâmplat acum un an, când am fost răpită de Drake și dusă tot într-o pădure, dar acum nu sunt la fel de speriată ca atunci, chiar dacă situația asta e mult mai rea și periculoasă. Doar am devenit mai puternică și am învățat să încasez loviturile.

Am respirat oarecum uşurată când am ieşit dintre copaci şi am ajuns într-o poiană, unde tronează un conac ce mi-a pus un nod dureros în gât, dându-mi de înţeles că-mi va fi imposibil să plec de aici, chiar dacă mi-aş dori. E construit din piatra brută, împrejmuit de un gard imens, ce nu lasă nimic la iveală din imaginea interiorului. Nu mă duce într-un buncăr în deşert, ci într-o temniţă de piatră, în mijlocul pădurii. Porţile uriaşe, metalice şi fără vreun model, doar oţel dur şi impenetrabil, s-au deschis în faţa noastră, iar eu mă simt ca şi cum aş intra pe porţile iadului.

Mi-am trecut limba peste buze atunci când un bărbat mi-a deschis uşa, fără să îmi adreseze vreun cuvânt. Mă priveşte cu ochii scrutători, iar eu mi-am coborât privirea în pământ, neştiind unde să fug ca să fiu în siguranţă. Unde poţi fi în siguranţă în iad, mai ales când diavolul e tot timpul cu ochii pe tine?

Vargon veni lângă mine şi îmi prinse baza spatelui, forţându-mă să merg prin curtea imensă, pietruită, ce are gazon verde şi trandafiri de o parte şi de alta. O fântână arteziană enormă, în mijloc, iar construcţia conacului nu e aşa castă cum părea de afară. Are două etaje, balcoane mari, uriaşe, din marmură albă. Două rânduri de scări pleacă şerpuindu-se de jos, pe o parte şi pe alta a clădirii, ajungând până la ultimul etaj, dar Vargon m-a condus direct spre uşa de jos, din mahon negru, ce are doi bodyguarzi ca şi decor de o parte şi de alta. Nici nu am scâncit la înţepăturile din tălpi. Toată curtea e împânzită de paznici, au tenul puţin măsliniu şi trăsături asemănătoare, dovada că sunt din aceeaşi naţie, probabil turci.

Livingul e surprinzător de luminos şi călduros. Ochii mei au rămas blocaţi pe un şemineu imens, în care, deocamdată nu arde niciun lemn, dar rafturile enorme de cărţi şi decorul rustic mă fac să îmi placă locul ăsta mai mult decât mi-aş fi dorit. În momentul ăsta, vreau să uit tot ce se întâmplă cu mine, să iau o carte şi să citesc, dar am fost trezită la realitate de tropăitul unor picioare. Mi-am întors capul şi am văzut o claie de păr negru agitându-se în jurul unui trup micuţ care s-a aruncat în braţele lui Vargon. M-am dat un pas înapoi şi am privit uimită copilul, apoi mi-am amintit

povestea lui Harris despre Vargon. Soția îi fusese omorâtă acum doi ani și are o fetiță de 4-5 ani. Surprinderea mea continuă să crească atunci când Vargon i-a vorbit într-o limbă pe care n-o cunosc, dar pe un ton blând, ce pare aproape gângurit. Fetița zâmbi și îi răspunse pe aceeași limbă. Probabil arabă. Puse copilul jos și-și întoarse atenția spre mine, se aplecă pe vine și îi zâmbi fetiței, apoi îi spuse ceva din care am înțeles doar numele meu. Fetița își întoarse capul și îl ascunse în gulerul lui Vargon, făcându-l să râdă. Eu i-am privit, simțindu-mă tot mai ciudat.

— E foarte rușinoasă. Îmi zâmbi Vargon, apoi îi șopti fetiței ceva. Ea îndrăzni și veni spre mine, cu mâna întinsă. Voiam să mă dau un pas înapoi, mai ales că se apropiase de mine ca un robotel programat să mă salute, dar m-am forțat și m-am aplecat să îi iau mânuța, zâmbindu-i.

— Hei! A fost tot ce puteam să spun, pentru că nu îi cunosc limba și mă pricep la copii ca Sirrah la gătit. Deși îl urăsc pe tatăl ei, nu trebuie să-mi vărs furia pe copil, care nu are nicio vină și nu știe nimic din ce face el. Ea îmi atinse mâna două secunde, apoi fugi și se ascunse din nou în brațele tatălui ei. Vargon râse și o cuprinse cu totul. Deci asta e slăbiciunea criminalului Vargon. Fetița din brațele lui îi e o copie în miniatură. Nu știu cum a arătat mama ei, dar cu siguranță fiecare trăsătură o are de la tatăl ei. De la părul ciudat de negru și des, până la ochii albaștri și parcă plini de electricitate. Am privit-o, dar pot să zâmbesc, sau să mă gândesc că e drăgălașă, pentru că-mi amintesc de momentul de acum câteva ore, când tatăl ei m-a ridicat în brațe, pe jumătate dezbrăcată, și m-a așezat pe pat.

— Îmi pare rău că nu te-am pus în temă cu câteva lucruri, ea e fetița mea. Are 5 ani și numele ei e Aislinn.

Am aprobat din cap, frecându-mi brațul.

— Știam că ai un copil.

Vargon ridică o sprânceană, surprins.

— De unde?

— Harris mi-a spus. Fetița își privea piciorul pe care îl învârtea, făcând cerculețe pe podea în timp ce ține mâna tatălui ei.

— Ce altceva știi despre mine? Tonul lui Vargon m-a făcut să îmi ridic privirea spre el, fără să vreau. Mi-am trecut limba peste buze și mi-am cuprins mijlocul cu brațele.

— Știu că soția ta e moartă, am șoptit, regretând că îi spusesem că știu detalii despre el.

— Știi și de ce? insistă Vargon. Am oftat tăcut și am aprobat din cap, poate ar fi trebuit să simt milă pentru el, dar nu simt. Nu mai simt nimic, nici milă, nici simpatie pentru copilul ce pare un adevărat îngeraș. Nimic. Sunt imună la suferință și goală de sentimente. Mi-am ridicat privirea spre Vargon, înfruntându-i privirea și provocându-l să se enerveze că știu asta despre el, dar rămase tăcut și îmi indică să intru în living. Vreau să mă ducă odată în celula mea, să mă încuie și să mă lase în pace.

Vorbi din nou ceva cu fetița și ea fugi ca un titirez pe scări, spre etaj.

— Nu știe engleză? am întrebat eu prostește, e evident că nu știe.

— Nu! E încă prea mică, o s-o învețe mai târziu. De-abia a reînceput să vorbească din nou după ce a murit mama ei.

Mi-am frecat brațele și m-am așezat pe canapea, la comanda lui. Mă simt tratată cu prea multă ospitalitate și normalitate pentru ostatecă. Drake mă ținuse legată și încuiată, mă amenințase și mă lovise. Rău, dar normal. Vargon se poartă cu mine de parcă sunt o rudă venită în vizită. Mă sperie ideea că poate mi-a acceptat deja propunerea și o să mă țină prizoniera lui pentru tot restul vieții, dar trebuie să îmi amintesc că asta e bine atâta vreme cât îmi salvează prietenii.

Îmi puse un pahar de coniac și mi-l întinse. L-am luat, pentru că am gâtul uscat.

— Ea stă aici tot timpul? Am întrebat, simțind ciudata nevoie de conversație, ca să scap de gândurile mele.

— Da! Răspunse Vargon, rezemându-se de șemineu. Sunt fericită că nu venise să stea lângă mine.

— Asta e casa în care îmi țineam familia. E țara natală a soției mele și aici o să-mi cresc și copilul.

Am privit în podea, realizând că fetița vorbește probabil turcă, nu arabă.

— Tu nu ești turc? Mi-am ridicat privirea spre el, încă nu sunt convinsă de naționalitatea lui. Clătină din cap.

— Sunt arab.

Mi-am mușcat buza, luând apoi o sorbitură din băutură și înfrângându-mi întrebările ce voiau să iasă și curiozitatea despre viața omului âsta. Nu vreau să ajung să discut cu el de parcă am fi prieteni. Apoi atenția mi-a fost atrasă de fetiță, care s-a întors în living, dar de data asta nu mai e singură, o femeie o urmează. Ochii mei s-au mărit ușor și m-am ridicat din instinct în picioare, analizând chipul necunoscut și m-am cutremurat gândindu-mă că ar putea fi noua lui soție. Mai rău decât să îi devin sclavă sexuală, e să nu fiu singură și să o am și pe soția lui în jurul meu.

Femeia îmi aprobă presupunerile, aruncându-mi o privire plină de venin și studiindu-mă ca pe un gunoi. E impecabilă, îngrozitor de frumoasă și îi seamănă ridicol de mult lui Vargon. Dacă ea ar fi mama lui Aislinn, n-aș ști să spun cui îi seamănă fetița.

— De ce ai adus-o aici?! vorbi femeia, iar eu am rămas surprinsă auzindu-i engleza. Are accent, dar vorbește corect. Am suspinat în gând, îi va și mai ușor să mă chinuie dacă îmi cunoaște limba. Pare o Alexandra 2, dar cu câțiva centimetri mai înaltă și o privire mult mai veninoasă. Vargon nu-i luă în seamă frustrarea și veni spre mine. Îmi vine să intru în pământ.

— O să stea aici săptămâna asta, cel puțin! vorbi Vargon cu un glas poruncitor. Femeia își înfipse ochii de gheață în mine.

— Katherine, Vargon îmi atrase atenția și m-am bucurat, pentru că ajunsese să-mi fie mai teamă de ea decât de el, deși o văzusem de 20 de secunde. Privirea aia făcea și o viperă să pară blândă.

— Ea e Saria, sora mea! Capul meu s-a întors brusc de la ea la el. Soră. Ceva în interiorul meu respiră ușurat, cel puțin nu o să fiu târfa din casa ei, care îi fură soțul, dar asta nu o determină să mă privească cu mai multă blândețe. Dacă într-adevăr ar fi fost soția lui, probabil m-ar fi omorât până acum.

Femeia își puse mâinile în sân și își mută privirea pe Vargon. E îmbrăcată în blugi mulați și pantofi cu toc, alături de o bluză de catifea neagră. Părul negru, până la șolduri, e ondulat perfect și machiajul n-are cusur. Mă simt exact ca o pungă de gunoi pe lângă ea. Sunt desculță și murdară pe picioare, iar ea nu ascunse faptul că observase asta. Dacă Vargon îi aducea acasa o pisică turbată, cred că ar fi fost mai ospitalieră.

— Știi că asta o poate pune pe Aislinn în pericol. Dacă Gunn vine după ea? Ia-o de aici. Vargon își întoarse privirea spre ea, o privire care e probabil singurul lucrul ce calmează diavolul din femeia asta.

— Rămâne aici, Saria, vorbi cu glasul scăzut, dar poruncitor și periculos ca tăișul unei săbii. Regina iadului și diavolul pe pământ, iar eu sunt sufletul pângărit dintre ei.

— S-ar putea să rămână pentru totdeauna, așa că păstrează-ți părerile pentru tine, continuă Vargon, iar mie mi-a înghețat sângele în vene auzind asta. De parcă el nu mi-era de ajuns, acum o am și pe sora lui, ce pare mai criminală.

Aruncându-mi altă privire dușmănoasă, Saria prinse mâna lui Aislinn și se întoarse spre ușă, ieșind din încăpere cu mersul apăsat, aproape târând-o pe fetiță după ea.

M-am întors spre Vargon, așteptând să-mi dea o explicație, deși nu am niciun drept la una.

— Îmi pare rău pentru comportamentul ei, mă are la mână din cauza lui Aislinn și face ce vrea din mine, spuse Vargon frustrat, punându-și alt pahar de coniac și dându-l peste cap.

— Ce vrei să spui? De ce te are la mâna din cauza lui Aislinn? am întrebat eu înainte să îmi dau seama.

— După ce a murit mama ei, Aislinn a trecut printr-o cădere psihică. Nu suporta pe nimeni în jurul ei, doar pe mine și pe sora mea. Pe noi ne cunoștea cel mai bine, iar eu nu puteam să stau tot timpul cu ea, așa că am fost nevoit să o rog pe Saria să vină aici să aibă grijă de ea.

— Poate ar fi trebuit să iei o pauză din a omorî oamenii și să

ai grijă de copilul tău, am atacat eu, iar Vargon îmi oferi o privire acidă.

Mi-am ridicat sprâncenele, dar nu vreau să intru în detalii.

— E clar că n-o încântă prezența mea aici. Vargon își puse paharul pe masă și veni lângă mine, prinzându-mi cotul și trăgându-mă mai aproape de el. Respirația mea s-a oprit.

— Nu contează ce o încântă pe ea, e casa mea. Nu trebuie să îți fie frică de ea, spuse el, iar eu voiam să râd. Aruncă-mă în iad și spune-mi să nu îmi fie frică de satana. Vargon își coborî privirea spre buzele mele, voiam brusc să le strâng și să le ascund.

— Dacă Gunn n-o să plătească și eu sunt de acord cu propunerea ta, ce o să faci, Katherine? O să rămâi în casa asta? Ca mamă a copilului meu, soție a mea?

Nici dacă înghițeam un ou clocit nu mi s-ar fi făcut așa de rău, dar pentru nu a ști câta oară în ultimele ore, m-am forțat să rămân puternică.

— Atâta timp cât îmi vei salva prietenii, da. Dacă tu vrei să îi oferi copilului tău o mamă de 19 ani, nu-mi pasă.

Vargon zâmbi.

— Soția mea avea 18 când a născut-o!

Dacă eram în alte circumstanțe, mi-aș fi dat o palmă peste frunte, dar ceva s-a aprins în mintea mea.

— De asta mă vrei, nu-i așa? Îți amintesc de ea! Îi și semăn cumva? Mi-am mijit ochii. Vargon clătină din cap.

— Nu! Nu îi semeni.

— Minți! m-am repezit eu, furioasă.

— Dacă i-ai fi semănat, crezi că te-aș fi adus în fața copilului meu, riscând să-i aduci aminte de mama ei, când de-abia a reușit să treacă peste moartea ei? Uită-te în jur, nici măcar nu țin poze cu ea expuse. Se încruntă el la mine, iar gura mea s-a închis instantaneu.

— Vino! O să-ți arăt camera ta, o să faci o baie apoi o să cobori la cină. Nu ești un prizonier în casa asta și te rog să nu te comporți ca unul. Nu cred că trebuie să-mi fac griji din cauză că vei încerca să fugi, odată ce mi te-ai oferit ca să îți salvezi prietenii. Dacă

tu pleci din casa asta, o să mai găsești doar cenușă când ajungi în Seattle, vorbi Vargon în timp ce urcam scările, iar picioarele mele s-au înmuiat instantaneu și m-am prins de balustradă. Și dacă îți trece cumva prin cap să-i avertizezi, renunță la planul ăsta. Nu doar fiecare telefon din casa asta e urmărit, dar și prietenii tăi de acasă. Dacă vreunul încearcă să fugă, o să aflu. Aflu absolut tot ce vorbesc între ei, tot ce se întâmplă, știu chiar mai multe, având în vedere că sunt singurul care a văzut scena din garaj, de acum o săptămână, când tu te-ai lăsat pradă în brațele geamănului greșit.

M-am oprit în mijlocul scărilor și l-am privit șocată. El se întoarse spre mine.

— Cum..., am început eu, dar mă întrerupse.

— Ți-am spus că știu tot, vă urmăresc încă de când a dispărut Carter. Așa că nu le aduce moartea mai repede, sperând că o să-i salvezi.

El începu din nou să urce, iar eu am simțit o amețeală bruscă cum îmi încețoșează privirea. Vargon a văzut scena aia dintre mine și Sirrah, dar mă îndoiesc că știe și ce s-a întâmplat cu adevărat atunci. M-a văzut sărutându-l pe fratele iubitului meu. Poate să creadă că dacă l-am înșelat pe Harris cu Sirrah, o pot face și cu el mai târziu. Eram atât de acaparată de ce aflasem, încât nici nu am realizat când m-a condus pe un hol și m-a băgat într-o cameră.

— În dulap găsești haine pe stilul tău. Poți să te îmbraci cum vrei, găsești aici tot. Fă o baie și coboară peste o oră, spuse și, înainte să îi dau vreun răspuns, mi-a luat acest drept și a ieșit din cameră, închizând ușa în spatele lui. Am înjurat șoptit spre ușa închisă și m-am întors să mă întind pe pat, închizând ochii și încercând să îmi revin din ce trăisem în ultimele 10 minute.

În afară de vipera pe care trebuie să o suport pe lângă el, planurile mele de a-i contacta pe ceilalți au fost ruinate. Cum să nu îl cred că-i urmărește non-stop și e capabil să îi omoare pe toți, când omul ăsta știe ce s-a întâmplat între mine și Sirrah? Dacă îl întreb unde e acum Sirrah, sunt sigură că o să știe. Nu pot să fac nimic, decât să aștept condamnarea. În sufletul meu, știu că asta îmi va fi casa

de acum încolo. Carter nu va plăti, iar eu nu o să pot fugi. Vargon e foarte conștient de asta din moment ce nici nu mi-a mai încuiat ușa și mă lasă să umblu nestingherită prin casă. Știe că nu o să fug nicăieri odată ce m-am dezbrăcat în fața lui ca să îmi salvez prietenii. Sunt condamnată la exil în brațele diavolului și nici măcar moartea nu îmi mai e scăpare. Respingând imediat lacrima ce voia să iasă, m-am ridicat în șezut și am analizat camera ce-mi va servi drept celulă de închisoare. Asta m-a dus cu gândul la Harris, fără să vreau, și m-am ridicat imediat în picioare, scuturându-mi mintea de durerea provocată. Încerc să nu mă gândesc la faptul că n-o să îl mai văd pe Harris niciodată. Dacă mă gândesc, o să înnebunesc. Trebuie să îmi sugrum inima, să îmi îngrop sufletul, să îmi golesc trupul și mintea de sentimente și să rămân o carcasă goală. Doar așa mai pot supraviețui. Trebuie să o fac pentru ceilalți.

Mi-am întors capul spre patul pe care stătusem, e uriaș, cu cearșafuri din mătase aurie și albă, cu baldachin și perdele transparente. Sprâncenele mele s-au ridicat în surprindere, e cel mai mare pat în care am stat vreodată, să nu mai spun de restul camerei, care arată mai degrabă ca un apartament. În partea dreaptă e un alt șemineu, mai mic decât cel de jos, dar acesta e aprins. Totul pare digital. Mi-am frecat brațele din instinct, chiar dacă arde focul, nu era foarte cald în cameră. O canapea și fotolii paralel cu șemineul, în fața unei bibliotecii și lângă o măsuță de toaletă, cu o oglindă foarte mare și fotoliu tapisat. Dulapul e așezat pe colțul pereților, doar puțin mai mic decât cel pe care îl aveam eu și Harris acasă. Exilul meu e de clasă înaltă.

În fața patului e balconul, imens și întins pe tot peretele. Am mers spre el, curioasă să văd dacă îmi lăsase ușa descuiată. Clanța s-a mișcat și ușa s-a deschis imediat. Am râs amar. Știe că sunt la mâna lui și n-o să fug. Am ieșit în aerul curat, trecându-mi iar mâinile peste brațe. Aerul se răcise considerabil după apus, toamna vine mai repede în Turcia. Lumina soarelui încă mai rămăsese persistentă într-o baie aurie, aruncată peste pădure, iar eu am rămas nemișcată câteva secunde, privind priveliștea uimitoare. Aș putea

să jur că sunt în paradis, aud păsările cântându-şi trilurile înainte de noapte, copacii înalţi strălucind în lumina rămasă de la soare, cerul colorat parcă în prea multe nuanţe. E ireal, arată ca un curcubeu uriaş, de la nuanţe de albastru şi mov, până la roşu şi galben.

Pe cât de frumos e diavolul, pe atât de frumos e şi iadul lui. Am intrat înapoi în casă şi am izbit uşa în urma mea, aş fi mai fericită dacă m-ar fi dus într-un buncăr în pământ, cel puţin ăla mi-ar reflecta starea sufletească. Nu vreau să zac în lux. Am mers spre cealaltă uşă din încăpere, deducând că acolo e baia, şi nu m-am înşelat. Nu mă aşteptam ca lucrurile să fie mai în miniatură aici, totul strălucea în aceleaşi culori de alb, auriu şi negru, expunând o baie decorată în adevărat stil regesc. Am oftat frustrată şi am mers direct spre vana imensă, urcată pe o platformă cu trepte şi am dat drumul la apă. Mi-am aruncat hainele de pe mine şi am intrat înainte să se umple. Am lăsat apa să mă învăluie, şi pentru următoarele zeci de minute, am închis ochii şi am încercat să nu mă gândesc la nimic, dar nu am cum să elimin imaginea lui Harris din mintea mea.

O oră mai târziu eram îmbrăcată în altă pereche de blugi, albi, de mărimea mea, şi un tricou simplu de aceeaşi culoare. Tot dulapul e plin cu haine, de toate stilurile şi chiar diferite mărimi. Mă bucur că Vargon nu îmi cunoaşte mărimea la haine, îmi e de ajuns că mi-a cumpărat un dulap plin. La sutien a încercat trei mărimi diferite, iar eu m-am amuzat răutăcios de nesiguranţa lui, dar pun pariu că acum ştie ce mărime port după ce i-a simţit goi pe pieptul lui. Mormăind de frustrare, am ieşit pe uşă. Nu are rost să mă las rugată sau să mă mai cert cu el, situaţia mi-e foarte clară. Mă încălţasem în balerini albi şi nu ştiu de ce m-am îmbrăcat aşa imaculat, probabil să mă simt protejată în alb de toţi diavolii din jurul meu. De parcă aş purta un înger păzitor.

Părul îmi e încă puţin ud şi începe să se onduleze, Vargon îmi pusese la dispoziţie orice am nevoie, de la produse pentru păr, faţă şi corp. Mă răpise în stil mare.

— Katherine! Vargon se întoarse spre mine, oferindu-mi un zâmbet parcă uşurat. Am oftat şi am mers spre el, focul arde acum

și în șemineul ăsta. Vargon savura alt pahar de alcool, în timp ce Aislinn se joacă pe canapea cu o păpușă, iar Saria nu e prezentă. Slavă Domnului!

— Ești pregătită pentru cină? mă întâmpină el. Am ridicat din umeri.

— Am de ales?!

— Nu tocmai! rânji. E în toane bune sau a băut cam multe pahare de coniac. Asta m-a speriat brusc, beat poate să vadă altfel propunerea mea și să o accepte înainte să fie nevoie. Am înghițit în sec în timp ce el mă trăgea spre cealaltă parte a livingului, spre o masă imensă, cu cel puțin 16 scaune de o parte și de alta.

— Arăți foarte bine! Îmi zâmbi el. Eu l-am privit parcă speriată.

— Mersi! Am mormăit, mutându-mi privirea din ochii lui, ce păr și mai albaștri în lumina slabă. Dacă eram în alte condiții, aș fi făcut glume pe seama faptului că mi-a cumpărat sutiene de trei mărimi diferite, dar nu suntem. Am auzit sunetul unor tocuri în spatele meu și m-am întors din instinct, ajungând imediat să-mi dau seama că nu arăt atât de bine. Pe lângă vestimentația mea simplă, sunt nemachiată și cu părul ud și nepieptănat, stând în fața reginei din Saba. Acum se schimbase, purtă o rochie de seară, din mătase albastră, și părul îl prinsese într-un coc diafan la spate. Are alt machiaj și arată de parcă urmează să ajungă la decernarea premiilor Oscar. De ce Dumnezeu se dichisise așa pentru o cină, în care singurul musafir e o puștoaică pe care fratele ei a răpit-o?

Aruncându-mi o privire disprețuitoare, se așeză la masă. Aș crede că s-a aranjat așa că să mă facă pe mine să mă simt prost, dar cred că face asta tot timpul. În afară de un copil ce pare să nu se miște prea mult, nu are altceva de făcut decât să se dichisească toată ziua. Vargon răsuflă pe nas, privind-o, apoi se așeză în capul mesei și mă trase și pe mine lângă el, astfel că am ajuns față în față cu Regina George. Cel puțin mă distrez dându-i tot felul de denumiri. Sunt destule scaune până la celălalt capăt, iar eu simt nevoia să mă mut de lângă ei, dar privirea lui Vargon mi-a dat de înțeles că o să

[illegible] așezat lângă Saria.

Mire e prezentă și aici, dându-mi de înțeles că Saria n-o tratează cu mai multă simpatie nici pe ea. Deși îmi e foame, nu pot să înghit nimic fără noduri, nu simt gustul mâncării, ce pare de cea mai bună calitate, dar preferam să fiu acasă alături de prietenii mei și să mănânc sandvișuri, decât aici, la masa fastuoasă a diavolului. Avem lumânări, muzică și foc la șemineu, o panoramă splendidă spre pădure, dar nimic din toate astea nu mă invioară. Nimeni nu vorbește, Saria înghite cu aceleași noduri ca mine și mai e ocupată și cu aruncarea veninului din privire, asupra mea. Vargon e tăcut și parcă puțin amețit, ochii lui se opresc deseori pe mine și fac înghițitul mâncării și mai greu. Cea mai interesantă prezență de la masă e Aislinn, care se străduiște din răsputeri să mănânce cât mai frumos și să nu se murdărească. Totul pare o adevărată corvoadă pentru ea și, în cele din urmă, mi s-a făcut milă de ea și am simțit nevoia să o ajut. Scorpia de lângă ea n-o observă, o s-o vadă probabil doar dacă se murdărește, ca să o certe.

După cină am urcat direct în camera mea, nu mă simt sătulă, nu îmi mai e nici foame, habar nu am ce am mâncat, dar acum vreau doar să mă arunc în pat și să sper la un somn adânc și fără vise. Pe care, însă, nu l-am obținut.

Mi-am strâns mijlocul și am privit pădurea întunecată, dănțănind din dinți și lăsând aerul rece să îmi curețe mintea de coșmarul îngrozitor. Coșmarul în care Vargon îmi acceptase propunerea. Știu că doar asta voi visa mult timp de acum încolo... probabil pentru totdeauna.

Mi se face tot mai frig, dar am rămas aici, întrebându-mă ce a fost în capul meu, săptămâna asta, să mă gândesc că iubesc alt bărbat. Pe Sirrah. Acum totul e mult mai simplu. Acum, când știu că există o mare posibilitate să nu îl mai văd pe cel pe care îl iubesc cu adevărat. Pe Harris!

Orice aș fi simțit pentru Sirrah, nu a fost iubire. Nu va fi niciodată iubire pentru altul. Doar pentru *el*. El a fost de la început și va fi pentru totdeauna, chiar dacă n-o să-l mai văd vreodată, chiar dacă voi fi blestemată să-mi trăiesc restul vieții în brațele altuia, o

să-l iubesc întotdeauna doar pe el. Acum sunt sigură de asta, chiar dacă l-aș fi văzut prima dată pe Sirrah, tot pe Harris l-aș fi ales. Cum mi-a spus el mai demult: o să te iubesc la fel chiar dacă închid ochii și nu te văd.

Am închis ochii sub aerul rece al unui oraș ce ar putea să îmi fie cămin de acum înainte, și m-am străduit să ajung acasă, la el. În celula lui, acolo unde simt că acum se gândește la mine. Încă nu știe că am fost luată, mă crede pe salteaua lui și așteaptă ziua de mâine, când ar trebui să îl vizitez. Lacrimi s-au strecurat printre pleoapele mele lipite. Ce o să creadă când va vedea că nu am venit? Apoi cum va reacționa când altcineva va apărea în locul meu și îi va spune ce s-a întâmplat? Care dintre cei de acasă își va face curaj să îi spună lui Harris că am fost răpită de Vargon și răscumpărarea e o sumă imensă, pe care doar Carter trebuie să o plătească? Pentru că nu e vorba de bani, ci de mândrie. Chiar dacă Harris are banii aștia, Scorpionii nu-i vor accepta de la el. Îl văd ieșindu-și din minți, înțepenind câteva secunde, apoi dezlănțuindu-se, încercând să iasă și să vină după mine, dar nu va reuși. Ca și data trecută, sunt convinsă că răpirea mea o să îl doară mai mult pe el decât pe mine, mai ales că, acum, nu poate să facă nimic. O să înnebunească în spatele gratiilor.

Mi-am strâns ochii și am strâns balustrada în pumni. De ce trebuie să fie totul așa de complicat? Suntem într-adevăr blestemați să nu fim împreună? Am privit cerul ce pare să arate diferit aici, apoi m-am întors înapoi în cameră, știind că dacă mai rămân mult acolo și cad mai tare în dramă, o să ajung să mă arunc de la balcon.

Încheietura încă mă ustură, mai ales după ce făcusem baie, dar nu am desfăcut bandajul făcut de Vargon. O zgârietură e ultima dintre problemele mele, am răni mult mai adânci și dureroase în interior, care cresc ca o infecție în sufletul meu. Mi-e teamă să mă mai așez pe pat, să adorm și să am din nou acel coșmar. Sunt încă obosită, dar nu o să mai închid ochii din nou. Am mers spre bibliotecă și am analizat titlurile, trecându-mi degetul peste cotor, dar am rămas dezamăgită să descopăr majoritatea numelor în turcă. M-am

cutremurat câteva secunde, gândindu-mă dacă dormitorul ăsta îi aparţinuse soţiei lui Vargon, dacă le aparţinuse lor. L-am analizat fugitiv şi m-am rugat să nu fie aşa.

Dimineaţa m-a găsit obosită şi cu cearcăne, mai adormisem de câteva ori, dar mă trezeam de fiecare dată imediat, speriată că visul va prinde contur din nou. Am îmbrăcat aceleaşi haine de seara trecută, n-am energie să caut altele şi nici măcar să fac un duş, dar vreau să ies şi să mă plimb puţin ca să îmi limpezesc mintea. În living nu e nimeni, iar eu am respirat uşurată. Am căutat bucătăria şi am dat peste Mire şi altă femeie ce gătea de zor.

— Bună dimineaţa, domnişoară! mă salută Mire zâmbind timid, nimerind corect cuvintele de data asta.

— Bună dimineaţa, Mire! am salutat-o înapoi, hotărând să schimb părerea pe care şi-a făcut-o despre mine în avion, când probabil nu m-a crezut mai bună decât Saria.

— Doriţi ceva? continuă ea, prinzând curaj în urma zâmbetului meu.

— Doar un pahar de apă, mersi!

— Mai bine un ceai, o să vă facă mai bine! zâmbi ea, întinzându-mi o ceaşcă. Am acceptat, deşi nu sunt fană a ceaiului, dar după prima gură, aproape că l-am sorbit pe tot. E delicios, mult mai aromat decât ceaiul american la plic. Ceai turcesc. Totul pare să fie de calitate în ţara asta, cel puţin în casa lui Vargon. Ca un răspuns la gândurile mele, l-am văzut. Pe fereastra bucătăriei, ce duce spre curtea din spate, Vargon se joacă cu fiica lui.

M-am apropiat şi i-am privit prin perdeaua transparentă. Râdeau, aruncând o minge de la unul la altul, şi aproape după fiecare aruncare, Vargon o prindea pe Aislinn şi o ridica în aer, făcând-o să chiăie fericită. E îmbrăcat ca de obicei, în cămaşă şi pantaloni, iar jucându-se astfel cu fetiţa lui, arată că soţul la care visează orice femeie. L-am privit, nereuşind să mai găsesc legătura dintre el şi teroristul din spatele acelui zâmbet plin de dragoste pentru fiica lui. Oare pentru ce luptă bărbatul ăsta? Ce l-a determinat să recurgă la terorism, ce nu a reuşit pe cale paşnică şi

a recurs la vărsare de sânge? N-am prea multe cunoștințe despre terorism, dar știu că majoritatea zic că au o cauză pentru care luptă. Politică, religioasă... omoară cu un motiv. Care e motivul lui Vargon?

Am tresărit când el și-a întors capul spre mine, voiam să plec din fața ferestrei, dar și-a ridicat mâna și mi-a făcut semn să vin la ei. Mi-am strâns buzele. Am încotro? Pot să-i resping cererea și să urc înapoi în cameră, dar, în momentul ăsta, nu îmi prinde bine să fac pe înțepata în jurul lui. Casa asta suportă destulă îngâmfare de la Saria.

Am băut restul de ceai, apoi am ieșit din casă, auzind chițăielile vocii de copil ale lui Aislinn. Vargon o poartă pe mâini ca pe un avion. Eu m-am oprit la câțiva metri de ei, simțindu-mă ciudat și dorindu-mi să nu fi venit, apoi Vargon o puse jos pe Aislinn și-i șopti ceva la ureche, zâmbind. Fetița zâmbi și veni fuga spre mine, se opri și luă o floare din părul ei, pe care mi-o întinse mie. Gestul ei m-a surprins, e încă rușinată și se ferește să mă privească prea mult, dar face ce îi spusese tatăl ei. M-am aplecat pe vine, în fața ei. și am luat floricica albă, mai rămăsese una în părul ei.

— Mulțumesc! I-am zâmbit eu, deși nu m-a înțeles. Zâmbi rușinată. Vargon veni lângă noi și se aplecă lângă mine, prinzând mijlocul fetiței. Ea îi șopti ceva la ureche, el chicoti.

— Vrea să ți-o pui în păr, așa cum are ea, îmi transmise el, iar eu am zâmbit și am încercat să îmi prind floarea în păr, dar e prea mică și subțire și se pierdu prin părul meu desfăcut.

— Lasă-mă pe mine! Înainte să îmi dau seama, Vargon s-a apropiat mai mult de mine și mi-a prins floarea din mână, dându-mi părul după ureche și încercând să o prindă între șuvițe. I-am simțit respirația pe obraz, plus nevoia mea bruscă să mă ridic în picioare și să mă depărtez de el, dar am rezistat și am rămas nemișcată, de dragul fetiței.

După ce termină, se îndepărtă, iar eu am încercat să mă prefac neafectată de gest. I-am zâmbit lui Aislinn.

— Cum spui „mulțumesc" în turcă? I-am întrebat pe Vargon.

— *Teşekkurler*! răspunse el, iar eu l-am privit perplexă, cerându-i să repete şi făcându-l să râdă. Mi-am clătinat capul şi mi-am îndreptat atenţia spre fetiţă, sperând să nu pocesc cuvântul.

— *Teşekkurler*, Aislinn!

— *Zevkle*! răspunse ea zâmbind, iar eu am privit neajutorată spre Vargon.

— A spus l cu plăcere", îmi traduse el, iar eu am zâmbit. Poate că un copil nu va fi atât de rău în preajma mea, până la urmă. Aislinn îi mai transmise ceva tatălui ei, apoi o zbughi în casă. Eu am rămas singură cu el şi mi-am frecat braţele, simţind nevoia să fug după Aislinn şi să plec de lângă Vargon. Soarele dimineţii e la fel de frumos ca cel al apusului, iar atmosfera e la fel de paradisiacă.

— Te place! De obicei se apropie foarte greu de străini. Vargon îmi atrase atenţia spre el, făcându-mă să îmi strâng mijlocul cu braţele, într-o mişcare de baricadă.

— Nu cred, nu mă pricep la copii, am răspuns eu rece, nu vreau să ajungă să se gândească că i-aş putea lua locul mamei lui Aislinn, pe care nu ştiu nici cum o cheamă. Vargon îşi păstră următoarea replică pentru el şi schimbă subiectul.

— Cum ai dormit? Am aprobat din cap drept răspuns, că dormisem bine, încercând să nu îmi aduc aminte de coşmar. Peisajul din jurul nostru e ridicol de frumos pentru cum se simte atmosfera dintre noi. La plimbare cu diavolul, prin Grădina Edenului. Cam aşa. Vargon oftă, simţindu-mi irascibilitatea şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Am o veste bună pentru tine; azi n-o să mă mai vezi deloc. Eu mi-am întors atenţia spre el, ridicând din sprâncene. Trebuie să plec pentru restul zilei şi al nopţii, aşa că o să ne vedem de-abia mâine. Cine ştie, poate, până atunci, Carter va plăti deja şi tu o să fii liberă.

Am pufnit în dezgust, nu sunase ca o glumă din gura lui, dar ştiu că e una.

— Aşa că o să mă laşi singură cu Regina George? am privit ofticată spre casă, apoi spre el. Se uită confuz la mine, apoi făcu

legătura și izbucni în râs. Nu mă așteptam să știe cine e Regina George. Clătină din cap.

— Bună comparație, dar nu suficientă, găsește ceva mai veninos de atât.

— Meduza?! am propus eu, ridicând din sprânceană. Vargon ridică degetul mare în semn că asta e perfectă, iar eu am izbucnit în râs alături de el, fără să-mi dau seama. M-am oprit apoi brusc, de parcă fusesem curentată.

— Ai vreo carte în engleză, în casă? am întrebat eu, eliminând atmosfera ridicolă și amicală ce apăruse brusc. El interceptă schimbarea mea, dar o lăsă să treacă.

— Da, am câteva! spuse și mă conduse înapoi în casă.

Micul dejun a fost alt eveniment plin de tensiune din cauza Reginei Meduza George care era la fel de dichisită și la fel de sictirită. Probabil se trezește de la 5 dimineața ca să se aranjeze pentru micul dejun de la 8. După masă, am vrut să mă joc cu Aislinn cu mingea, dar Saria a țipat la ea și chiar dacă nu am înțeles ce i-a zis în turcă, mi-am dat seama că a trimis-o în camera ei și probabil i-a spus să nu se mai apropie de mine. Încep să o urăsc pe femeia asta mai mult decât pe fratele ei, mai ales că făcea toate astea când el nu era prin preajmă. Sunt sigură că Vargon s-ar fi enervat pe ea că nu mă lasă să mă joc cu fetița, știu că își dorește să mă apropie de ea, dar, până la urmă, poate că Saria mi-a făcut o favoare. Nu trebuie să prind astfel de rădăcini în familia asta. Cel mult îi pot fi prietenă lui Aislinn, soră mai mare, în niciun caz mamă. Chiar dacă mi-aș dori, nu aș ști cum. Am avut momente când mi-am dorit un copil, însă copilul meu și al lui Harris.

După asta, m-am oferit să o ajut pe Mire să strângă masa, chiar dacă s-a opus, dar am făcut-o, pentru că, în timpul micului dejun, îmi venise o idee pe care nu o puteam încă descrie ca fiind bună, rea sau de folos, dar trebuie să o pun în aplicare pentru că mă face să mă simt mai bine. Am reușit să-mi strecor un cuțit pe sub tricou și m-am dus cu el în camera mea, ascunzându-l sub pernă. Mă simt mai bine știind că am ceva cu care să mă apăr, chiar dacă să-l omor

pe Vargon nu m-ar duce undeva mai bine, dar întotdeauna e plăcut sentimentul pe ți-l oferă armă, mai ales când ești într-o gaură de iad.

...

— Intră! am răspuns ciocănitului din ușa mea. Vargon intră în cameră, iar eu mi-am abținut o replică referitoare la bătutul în ușa prizonierului. Acum nu sunt nimic mai mult decât Harris: un deținut. Vargon se așeză lângă mine, pe canapea, în fața șemineului, și îmi întinse o carte. Am luat-o și l-am privit surprinsă, credeam că uitase.

— Nu am prea multe, din păcate, dar promit că o să-ți mai cumpăr dacă o să stai mai mult aici, spuse el, iar eu am înghițit în sec, mi-aș fi dorit să nu fie nevoit să cumpere mai multe și eu să plec. Am privit coperta cărții. „*The Bronze Horseman*" de Paullina Simons. Nu cunosc nici numele cărții, nici pe autoare.

— E-o dramă, una dintre cărțile mele preferate. De asemenea, e o trilogie, așa că dacă-ți dorești să le citești pe celelalte două, le găsești în biblioteca de jos, la secțiunea S.

— Mersi, am rostit eu, răsfoind cartea groasă. O să mă țină ocupată toată ziua, iar o dramă pare ideală acum pentru starea mea.

— Cu plăcere! Mi-am ridicat privirea în cele din urmă, spre el. Își scoase un telefon din buzunar și mi-l întinse. L-am luat nedumerită.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în agendă. E singurul număr salvat.

Am privit telefonul mobil și am ridicat o sprânceană spre Vargon.

— Nu crezi că e puțin periculos să îmi lași un mobil la dispoziție?

El zâmbi amuzat.

— Nu, pentru că deja am discutat asta și știu că ești mai deșteaptă de atât. Spuse el, iar eu am aruncat ofticată telefonul pe canapea.

— Îl folosești în caz că ai nevoie de mine, dacă se întâmplă ceva.

— Dacă Saria încearcă să mă ucidă? am presupus eu, deschizând cartea la prima pagină. Vargon râse.

— Nu! Nu va fi cazul, am avertizat-o să te lase în pace și o să fie oricum plecată în mare parte din zi. Aislinn va rămâne în grija lui Mire, dacă vrei, poți coborî să te joci cu ea.

— Nu îmi cunoaște limba și va fi greu să mă înțeleg cu ea, prefer să rămân să citesc. Am refuzat eu, simțindu-mă apoi ca o scorpie și urându-mă pentru că îmi pasă.

— OK! spuse Vargon, ridicându-se de pe canapea. Îi simt privirea pe mine, dar eu nu i-am întors-o, iar el a plecat în cele din urmă fără să îmi adreseze alt cuvânt.

M-am scufundat imediat în lectură, îndreptându-mi atenția spre carte, ca nu cumva să apuc să mă simt vinovată pentru felul în care îl tratasem.N-am fost atrasă de carte din primele pagini, am continuat s-o citesc, pentru că nu am altceva de făcut și vreau să invadez în altă lume, dar apoi am rămas captivă în povestea de dragoste complicată, periculoasă și la fel de imposibilă ca a mea, dintre Alexander și Tatiana. Trei frați, un băiat și două fete, care trăiau în sărăcie, alături de părinți. Situația lor se înrăutățește atunci când Hitler le atacă țara, Rusia, și începe războiul. Povestea se conturează în jurul Tatianei și a lui Alexander, un soldat de care se îndrăgostește nebunește, dar pe care îl iubește deja și sora ei mai mare, Dasha. Războiul, secretele și pericolul le fac iubirea imposibilă.

Când am terminat de citit era deja apus afară, iar obrajii mei erau înmuiați de lacrimi. Contopisem viața mea cu a Tatianei, la fel pe a lui Alexander cu a lui Harris, mă simțeam oarecum ușurată și înțeleasă să văd că nu suntem singurii care suferă atât și primesc atâtea lovituri de la soartă, dar am simțit nevoia să fac romanul bucăți atunci când Alexander a murit la final, iar ea a rămas văduvă, cu planurile ruinate și copilul lui în pântece. Mă simțeam golită brusc de orice speranță. Abia luasem pauze de mers la toaletă. Îmi era foame, dar am continuat să plâng mult timp după ce am terminat de citit. Toată cartea l-am urât pe Dimitri, pentru că era un fel de Vargon în viața Tatianei, oare de asta mi-a dat cartea asta? Să-mi

ofere şi mai multă demoralizare, să îmi arate că nu contează cât de mult lupţi, o să fii dărâmat până la urmă.

Vreau să caut cel de-al doilea volum, în speranţa că îl voi găsi pe Alexander *viu acolo*, deoarece moartea lui fusese oarecum suspectă, dar îmi e teamă. Deocamdată, mă sensibilizase destul cartea asta şi simt nevoia bruscă de o comedie sau un film de groază, unde să nu văd nici măcar un sărut sau orice include dragostea. O dramă în plus în viaţa mea nu fusese o idee bună. Acum sufăr şi trauma Tatianei pe lângă a mea.

Am coborât la parter, cu gândul la mâncare, refuzasem prânzul şi cina când Mire mi-a bătut la uşă, fusesem prea prinsă în mrejele cărţii, dar acum îmi aud stomacul protestând înverşunat din cauza lipsei mâncării. M-am oprit pe mijlocul scărilor când am auzit un rând de voci venind de jos. Am recunoscut-o pe a Sariei, apoi încă una bărbătească, ce nu îi aparţine lui Vargon. Un fior rece mi-a trecut pe şira spinării. Am coborât mai mult, încercând să nu fac niciun sunet, apoi m-am ascuns în spatele peretelui, privind pe furiş spre living. Imediat ce am văzut figura bărbatului, l-am recunoscut şi mi-am pus mâna la gură ca să astup suspinul ce voia să iasă. Îl mai văzusem o singură dată, cu câteva luni în urmă, în biroul lui Carter. E unul dintre ei, unul dintre Scorpionii Negri, cel cu cicatrice.

— Nu va exista nicio bănuială! vorbi Saria, privindu-l pe bărbat. Acesta îşi aşează mâinile la piept şi îi oferi un rânjet.

— Nu-ţi promit că o să se mai întoarcă vreodată acasă.

Saria pufni.

— Crezi că îmi pasă de viaţa ei? Fă ce vrei cu ea, numai ia-o de aici până când fratele meu idiot nu se îndrăgosteşte de ea, scuipă Saria nervoasă, iar eu am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vene.

Bărbatul râse.

— Nu ştiu care dintre noi îi face o favoare celuilalt.

— Eu ţi-am făcut o favoare spunându-ţi unde o găseşti pe nemernica asta mică, tu mi-ai plătit debarasându-mă de ea. Suntem chit! rânji Saria, iar eu nu am nevoie să aud mai mult, m-am întors

și am luat-o la fugă pe scări, cu gândul la telefonul pe care mi-l lăsase Vargon, dar am țipat scurt când m-am izbit de ceva și un morman de haine a năvălit peste mine. Mă izbisem de Mire, care cobora de sus, cu coșul de rufe. Am înghețat când am realizat că și convorbirea din living se oprise.

— Domnișoară Katherine, sunteți bine? Mire îmi prinse mâna, dar înainte să îi răspund, siluetele celor doi au apărut de după colț și furia din ochii lor mi-a înghețat sângele în vene. M-am întors și am luat-o la fugă pe scări, simțindu-i pe amândoi în urma mea. Am auzit-o pe Saria urlându-i ceva lui Mire, în timp ce tropăitul bocancilor bărbatului se apropia tot mai mult de mine. Am fugit pe hol, cât de repede am putut, și am năvălit în camera mea, știind că pot să încui ușa pe interior și fără cheie, verificasem asta, dar înainte să apuc să o închid în urma mea, o forță brută mi-a împins-o înapoi, trântindu-mă la podea.

— Nu! am urlat, atunci când bărbatul a intrat peste mine, mi-a respins orice apărare și mi-a prins brațul, ridicându-mă în picioare. Nu am nicio șansă împotriva lui, vârful capului meu abia îi ajunge la umăr, e uriaș. Saria apăru și ea în cameră, în timp ce bărbatul îmi imobiliză brațele.

— Servitoarea aia n-o să spună ceva? mârâi monstrul în urechea mea. Saria clătină din cap, trăgându-și sufletul după alergat.

— O să am eu grijă de ea, ca și de paznici. Ies în oraș și-i conving din nou să vină cu mine ca să poți pleca.

— Aș vrea să mai rămân puțin! Am simțit rânjetul bărbatului coborând pe obrazul meu, m-am zbătut și am scâncit, dar nu m-am putut clinti. Zâmbetul sadic al Sariei e la fel de rău ca atingerea monstrului de lângă mine. Ce i-am făcut femeii ăsteia de mă urăște așa de mult? Am implorat-o din privire să mă ajute, dar asta doar a amuzat-o.

— Nu te grăbi! Fratele meu se întoarce abia mâine! rânji ea și prinse clanța ușii. Distracție plăcută. Îi ură bărbatului, înainte să închidă ușa în urma ei. Am țipat înspăimântată, apoi imediat m-am simțit azvârlită la propriu și am căzut cu o bufnitură pe pat. Am

început să mă târăsc speriată, ducându-mă spre fundul patului. El veni în fața patului și începu să își desfacă cureaua de la pantaloni. E îmbrăcat în stil militar, chelios, cu tenul alb și cu aceeași cicatrice îngrozitoare ce îi deformează tot obrazul, ochiul și colțul gurii. E înfiorător de mare, iar instinctele mele de autoapărare înghețaseră. N-am nicio șansă împotriva lui.

— Credea că o să fie atât de ușor? Răpește o mucoasă ca să primească banii forțat și gata, onoarea e spălată? Noi nu ne spălăm onoarea așa, ci prin sânge, mârâi el, urcându-se în pat și venind spre mine.

— Ce vrei să spui? Ce vrei de la mine? Am tremurat eu, găsindu-mi greu forța să vorbesc. M-am prins de spătar când el mi-a apucat gleznă, dar a reușit să mă târască spre el fără niciun efort. Am început să mă zbat sub el când s-a așezat deasupra mea, am țipat și am implorat în lacrimi, dar în zadar.

— Vargon își pune acum speranțele în tine. Poate că nenorocitul de Gunn va plăti pentru tine, dar eu nu vreau bani, vreau răzbunare. Acum te are pe tine, dar dacă tu ai fugi și i-ai trăda încrederea, Vargon va fi primul care va ordona atacul. Rânji el, prinzându-mi părul în pumn și ținându-mi capul fix. Am scâncit de durere, dar mai mult de groază, înțelegându-i planul. Vrea să mă răpească, iar Vargon să creadă că am fugit și să-mi omoare prietenii.

— Nu! am plâns eu, încercând să-l lovesc, agitându-mă sub el, dar e ca și cum un bloc de ciment e așezat deasupra mea. Rânji, bucurându-se de durerea mea și își coborî capul pe gâtul meu, prinzându-mi carnea și mușcând-o până când am țipat de durere.

— Îmi amintesc de tine, te-am văzut atunci. Erai însoțitoarea lui Stone, dar se pare că ești importantă pentru mai mulți. Ia să vedem ce e așa prețios la tine. Îmi mușcă pielea din nou, până când am simțit sângele ieșind la suprafață, iar mâna lui a coborât spre pantalonii mei, trăgându-mi brutal de fermoar.

Am ajuns din nou aici, iar de data asta nu mai e o halucinație, nu mai e Drake, e mult mai rău. După ce o să fiu violată, o să fiu luată de aici și prietenii mei vor muri. Am urlat în hohotul de plâns, privind

spre canapeaua pe care aruncasem telefonul de la Vargon, dar îmi e imposibil să ajung la el. Mi-a prins marginea blugilor și mi-i i-a tras în jos, odată cu lenjeria, prinzându-mi șoldul și înfigându-și unghiile în carne, iar eu am urlat din nou de disperare, zvârcolindu-mă ca un animal jupuit de piele, dar e atât de mare deasupra mea, încât nu pune prea mult efort ca să îmi blocheze eforturile. Mi-a sfâșiat gulerul tricoului și mi l-a tras pe piept, prinzându-mi sânul peste sutien și strângându-l în pumn. Am urlat de durere și groază.

Capul lui urcă din nou spre maxilarul meu, tăind pielea cu dinții ca lama de cuțit, iar eu mi-am amintit brusc ce am sub perna de sub cap. Am ridicat mâna dreaptă și am strecurat-o sub pernă, prinzând mânerul rece și simțindu-l ca pe singura mea șansă. Până acum mi-am spus că sunt mai puternică decât am fost la început, că am crescut de atunci și slăbiciunea a dispărut. Acum e timpul să îmi dovedesc asta.

Cu ura unei fiare hăituite, l-am privit pe bărbat în timp ce-mi sărută și mușcă gâtul și am scos ușor cuțitul de sub pernă, strecurându-l pe marginea patului, și înainte ca el să apuce să se aplece ca să îmi scoată pantalonii de tot, am strâns din dinți și mi-am mișcat mâna, fără să gândesc, cât de repede am putut, iar următorul sunet pe care l-am auzit a fost scâncetul lui după ce metalul a pătruns carnea.

Pătrunderea teribilă mi-a vibrat parcă și mie în măruntaie, am simțit țesutul despicându-se, carnea crestându-se, șocul lui din reflex, tot corpul amorțindu-i. Mișcările i s-au oprit și a reușit să ridice capul spre mine, cu ochii mari, dar nu a putut să facă nimic mai mult. Lama cuțitului îi e înfiptă cu totul în gât. Sângele a început să mi se scurgă pe mână, pe mânerul cuțitului pe care încă îl strâng cu toată forța. Cald și vâscos, m-a făcut și pe mine să paralizez. Am rămas complet nemișcată, oprindu-mi respirația în timp ce îi privesc ochii golindu-se de viață. Răsuflarea i se îngreună și trupul îi tremură în convulsii. După câteva secunde, corpul lui a căzut peste al meu.

20. Ali Al'Tassan

Sângele se scurge pe încheietura mea, pe antebraţ, prelingându-se în jurul cotului şi imprimându-se pe cearşaf. Umezeala caldă îmi roade pielea, se infiltrează până în interiorul meu, ca un acid, otrăvindu-mi trupul. Trupul bărbatului mă ţine captivă, toată greutatea lui căzuse pe mine, strivindu-mă. Gura sa e pe clavicula mea, nu îi simt respiraţia, nu îi simt bătăile inimii, trupul i se răceşte. E mort. Eu l-am omorât.

Încă strâng mânerul cuţitului atât de tare, încât mi s-au albit articulaţiile şi mi-a amorţit palma. I-am dat drumul uşor, încercând să nu privesc imaginea respingătoare a lamei înfiptă în gât şi a bălţii de sânge ce curge cu abundenţă, ajungând pe pieptul meu. Am reuşit în sfârşit să respir şi am scos un ţipăt scurt, ca un suspin, recăpătându-mi luciditatea şi încercând să ies de sub cadavrul bărbatului. I-am prins umerii şi l-am împins de pe mine, dar mort e şi mai greu de urnit. Am scrâşnit din dinţi, cuprinsă de disperare tot mai tare, împingându-l cu genunchii şi reuşind să îl rostogolesc de pe mine. Am ţâşnit în picioare în secunda următoare, mergând înapoi, înspăimântată de imaginea îngrozitoare de pe pat. Cuţitul rămăsese acolo, şiroiul de sânge nu se opreşte, întinzând o baltă tot

mai mare pe cearșaful auriu. Am țipat din nou realizând că o mare parte din el ajunsese pe mine. Tricoul alb îmi e sfâșiat în dreptul pieptului, în jurul sânului stâng. Umezeala roșie îmi pătase sutienul, pielea și tot brațul drept. Am început să mă șterg îngrozită, ajungând doar să mă murdăresc mai tare, să-l întind mai mult. M-am dat înapoi până când m-am izbit de perete, continuând să îmi frec trupul ca o persoană disperată ce a căzut peste un mușuroi de furnici. M-am prelins pe perete, coborând în șezut și reușind în sfârșit să izbucnesc în plâns. Groaza încă pulsează în mine, nu se diminuase cu niciun gram după ce reușisem să scap din brațele lui. Nu mă pot calma privindu-i cadavrul, cuțitul pe care eu i-l înfipsesem în partea stângă a gâtului. Sângele lui e peste tot pe mine, pe hainele mele albe pare mai strident decât în balta ce se întinde în jurul lui pe cearșaful auriu. Acolo are o culoare mai închisă, pe mine e roșu ca ochii diavolului și mă acoperă ca învăluirea unor limbi de foc. Nu mai sunt în stare să gândesc cum aș putea scăpa de el, mintea îmi e atât de răvășită, încât abia reușesc să îmi amintesc cum se respiră normal. Mi-am trecut mâinile prin păr, strângând prea tare și smulgând câteva fire.

Am omorât un om. Am omorât un om. Am omorât un om...

Și felul în care îl omorâsem face disperarea mai acută. Mi-ar fi fost mai ușor să îl împușc pur și simplu și să nu ajung îmbăiată în propriul lui sânge. Mi-am strâns genunchii la piept și am început să mă balansez, privind spre el, gândindu-mă dacă o să mai pot vedea vreodată ceva în fața ochilor în afară de trupul lui. E la fel de mare, asta face imaginea și mai înspăimântătoare. Capul lui rămăsese întors spre mine, ochii sticloși sunt deschiși și privesc goi spre mine. Acum am realizat că sunt albaștri, dar devin tot mai cenușii și fantomatici. Nu mai e viață în spatele lor, i-am luat-o eu. Mi-am aplecat capul pe genunchi și m-am ghemuit în colțul camerei, apoi am tresărit înspăimântată când am auzit un sunet strident. Am sărit imediat în picioare, de parcă aș fi fost împușcată pe la spate.

Mi-am controlat spasmele și am încercat să capăt un gram de luciditate, căutând sursa sunetului. Mi-am dat seama că e tonul de

apel al unui telefon. Am privit terifiată spre bărbat, gândindu-mă că poate îl sună cineva, dar sunetul nu vine dinspre el. Mi-am forțat picioarele paralizate să se miște și m-am îndreptat spre șemineu, de unde se aude tonul insistent. Am privit din instinct pe canapea și un ecran luminos mi-a atras atenția. E telefonul de la Vargon. Am înghițit în sec și l-am luat, privind literele de pe ecran parcă cuprinsă de dislexie, nu mai știu să le pun în ordine și să citesc cuvântul. Era numele lui. Mă sună. Aducându-mi aminte că voiam să îl sun când am fugit în cameră și după ce i-am auzit pe cei doi, am apăsat butonul verde și am dus telefonul la ureche. Tremuratul nu mi se oprește, picioarele îmi cedează și m-am prăbușit pe canapea, în cele din urmă.

— Katherine?! Katherine ești bine? Un glas puternic și alert se auzi imediat.

— Vargon... am suspinat eu, strângându-mi genunchii în brațe, privind din instinct spre bărbat, speriată că se poate ridica.

— Katherine, ce s-a întâmplat? Mire m-a sunat și mi-a spus să vin repede acasă, pentru că tu ești în pericol. Ești bine? vorbi el repede, speriat. Eu nu reușesc să articulez cuvinte în afară de spasmele provocate de plâns. Asta l-a speriat pe Vargon.

— Katherine, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat. De ce plângi? Ți-a făcut cineva ceva? Te rog, răspunde-mi.

— Vino acasă, te rog! am reușit eu să bâlbâi, strângând telefonul în mână.

— Vin, Katherine, vin cât de repede pot. Dar spune-mi ce ai, ești în pericol acum?

— El... am început eu, cu ochii încă blocați pe cadavrul din pat.

—El... *cine*? Ce ți-a făcut, Katherine? întrebă el disperat.

— A încercat să mă violeze, apoi voia să mă ia... îmi pare rău, nu am vrut, mi-a fost frică și nu am avut de ales. Am tremurat eu, zguduită de plâns. Vargon înnebunea la capătul celuilalt fir.

— Mai ești în pericol acum?

— Nu! am tremurat eu, nereușind să spun mai multe. Vargon realiză că nu poate să scoată informații mai clare de la mine.

— Katherine, ascultă-mă! Ascultă-mă, scumpo, insistă el, când hohotul meu de plâns îl oprea să vorbească. Încuie-te în cameră și așteaptă-mă. Promit că o să vin cât de repede pot, în maximum două ore o să fiu acasă.

— Nu, vino mai repede, te rog! Aproape am țipat eu, două ore mi se par mai lungi decât o viață acum, în cameră cu cadavrul acestui bărbat.

— Bine, promit că o să vin cât de repede pot. O s-o sun pe Saria să vină și să stea cu tine.

— Nu! Am țipat din nou, întrerupându-l. Ea a plănuit asta, ea l-a adus aici să mă ia. Vargon amuți. Tăcu câteva secunde, apoi întrebă calm.

— Katherine, cine e bărbatul pe care l-a adus să te ia?

— Unul dintre ei, dintre voi. M-am bâlbâit eu, vorbind prea repede.

— Unul dintre Scorpioni? deveni mai calm, ceea ce înseamnă că e și mai speriat.

— Da, cel cu cicatrice! am răspuns eu repede, privind spre bărbat.

— Hannibal, șopti Vargon pentru el însuși. Eu m-am cutremurat, aflând numele bărbatului pe care l-am ucis. Altă pauză de la Vargon, în care probabil asimila informațiile: Katherine, unde e el acum? întrebă, încercând să fie calm.

— Aici! am tremurat cuvântul.

— Ai scăpat de el? Te-ai încuiat în cameră? Încearcă să intre peste tine? continuă, neînțelegând că acel „aici" reprezintă ceva mai aproape decât și-a dat seama.

— Nu! Am răspuns la ultima întrebare, apoi mi-am adunat curaj pentru ce urma să spun. E mort!

Urmă o altă pauză de șoc de la Vargon.

— Tu l-ai omorât?

Nu am forța să răspund, am reușit doar să aprob din cap, dar apoi mi-am dat seama că asta nu e de folos în conversația noastră.

— Da, am șoptit, scăpând apoi un suspin ce mi-a cutremurat mărunțaiele.

— Cum? continuă Vargon chinul, părând calm, deşi ştiu ce reacţie au aceste informaţii asupra lui.

— Cu un cuţit.

— Eşti sigură că e mort?

Am privit din nou spre bărbat şi balta de sânge ce se întinde tot mai mult în jurul lui, şi spre trupul meu, murdărit cu o cantitate din el.

— Da! Am înghiţit în sec şi l-am auzit pe Vargon oftând pentru prima dată. Un oftat lung, prevestitor al dezastrului.

— Katherine, ascultă-mă! Vorbi din nou după un timp în care îl puteam vedea masându-şi fruntea cu vârful degetelor şi gândind. Rămâi în camera ta până vin eu, încuie uşa şi nu deschide nimănui până vin.

Vreau să îl rog să nu închidă, am nevoie să vorbesc cu cineva, altfel o să înnebunesc, dar mi-am înghiţit slăbiciunea şi am murmurat un „bine".

—Grăbeşte-te, Vargon, te rog!

— O să vin cât de repede pot! Simt în vocea lui încercarea de a fi calm, dar nu mai poate să rămână aşa mult timp. Probabil acum vrea să urle sau să spargă ceva, aşa că l-am lăsat să se dezlănţuie, fără să îl mai ţin subjugat de spaima mea, şi am închis telefonul.

Am rămas o perioadă lungă de timp privind în gol, spre flăcările ce ard neîncetat în şemineu, intermitent, nepotrivit pentru un foc natural. Învăţasem unde şi cât timp se ridică o limbă de foc, cum arată cele care o înconjoară, câtă lumină expune pe pereţi şi ce umbre proiectează. Abia apoi mi-am dat seama că începe să se întunece, soarele dispăruse şi lumina din cameră e creată acum numai de foc, devenind mult mai înfricoşătoare.

Am paralizat din nou când mi-am întors capul, dând peste silueta bărbatului în patul meu, în aceeaşi poziţie, întunecată şi scăldată într-o baie de sânge, ce se oprise din curs acum ceva timp, dar crease o baltă în jurul lui, care îi ajunsese până la şolduri. Am înghiţit zgomotos în sec, ridicându-mă şi încercând să îmi menţin echilibrul, prinzându-mă de braţul canapelei. Umbra proiectată pe

perete a corpului său, e chiar mai înspăimântătoare decât trupul în carne și oase. E imensă, umple tot peretele și pare că în orice secundă se va năpusti asupra mea. Punându-mi picioarele în mișcare, am fugit spre prima lampă ce mi-a ieșit în cale și am aprins-o, apoi celelalte două, furioasă că nu există o sursă de lumină mai puternică.

Aducându-mi aminte abia acum de ce-mi spusese Vargon, m-am îndreptat spre ușă și am încuiat-o, deși simt nevoia să ies din cameră, să fug din casa asta blestemată și să nu mai văd cadavrul de lângă mine. Chipul și răutatea acelei femei sunt principalul motiv pentru care am rămas încuiată în cameră cu un bărbat pe care l-am ucis în cel mai barbar mod posibil. Poate e încă plecată cu ceilalți paznici, dându-i suficient timp lui Hannibal să se distreze cu mine și apoi să plece. Poate a luat-o și pe Aislinn cu ea, ca țipetele mele de disperare să nu fie auzite de copil. Aducându-mi aminte de ce a spus Vargon, Mire e cea care l-a anunțat de ce se întâmplă cu mine. Nu i-a spus totul, dar suficient încât să îl determine să se întoarcă acasă. În ciuda amenințărilor Sariei, micuța pe care o credeam fragilă și speriată a riscat furia scorpiei cu care trăiește în casă, ca să mă ajute pe mine.

Poate acum e undeva în casă, poate chiar de partea cealaltă a ușii mele, ascultând speriată liniștea bruscă ce a urmat după țipetele mele puternice. Sprijinindu-mă de perete, m-am lăsat să alunec în jos, întinzându-mi picioarele în față și lipindu-mi ceafa de perete, fixându-mi privirea în ochii sticloși ai bărbatului pe care l-am omorât.

Harris mi-a spus mai demult cum s-a simțit după ce a omorât prima dată. A fost la fel ca la mine, un instinct primar, nu de apărare, dar provocat de aceeași mânie. Chipul lui Marcus i-a rămas imprimat în memorie mult timp după asta, până a reușit să se obișnuiască și crimele s-au înmulțit, astfel încât nu mai distingea nicio față. Eu nu am de gând să fac o obișnuită din a omorî, asta înseamnă că fața acestui bărbat mă va bântui pentru totdeauna? În momentul ăsta, e tot ce văd, indiferent că mă uit la el sau altundeva,

dar mi-am salvat viața. A mea și a prietenilor mei. Dacă nu îl omoram eu pe el, m-ar fi omorât el pe mine.

Vargon spusese două ore, maximum, dar parcă trecuseră ani de zile de când zac pe podeaua asta. Mă oprisem din plâns, din tremurat, și adoptasem o stare de paralizie, privind spre cadavru fără să încerc să mă mai feresc de el. Am tresărit când zgomotele au răsunat din nou în interiorul casei. Izbirea unor rânduri de uși și apoi urletele lui Vargon rostindu-mi numele. Pașii săi răsunând zgomotos pe scări, apoi, în secunda următoare, ușa zguduindu-se lângă mine.

— Katherine, deschide-mi! Katherine! Mi-am ridicat capul spre clanța ce se mișcă repede, revenindu-mi în simțiri și începând din nou să plâng. Mă simt ușurată și speriată în același timp. Ar trebui să am încredere în Vargon? Oare o să mă ajute sau o să îmi facă mai mult rău? El m-a adus aici... dar ceva din glasul lui, de partea cealaltă a ușii, m-a determinat să ridic mâna și să descui ușa. S-a deschis imediat, aproape spulberându-mi brațul, norocul meu că sunt sprijinită de perete și nu de ușă. Vargon a fost lângă mine în secunda următoare, aplecându-se spre mine și prinzându-mi obrajii în palmele lui.

— Katherine, ești bine? l-am privit chipul, printre lacrimi, apoi am izbucnit într-un hohot puternic de plâns și m-am lăsat trasă de brațele lui, cuibărindu-mă la pieptul său, aici unde nu credeam vreodată că voi găsi siguranță, dar așa se simte acum. E în regulă, Katherine, calmează-te. Nu ți se va întâmpla nimic. Gata, s-a terminat! șopti el liniștitor, strângându-mă cu forță și sărutându-mă pe tâmplă. Am început din nou să tremur, apoi am reușit să mă calmez și să îmi opresc lacrimile. Mi-am ridicat privirea spre ochii lui albaștri și i-am găsit mai tulburați și totodată liniștitori decât au fost vreodată.

— Ești bine, ești rănită? întrebă repede, am clătinat din cap.

Liniștea a durat doar câteva secunde, până când Vargon s-a asigurat că nu e nimic în neregulă cu mine în afară de o stare de spaimă, apoi și-a coborât privirea pe hainele mele acoperite de sânge,

mâinile mele și tricoul de care devin din nou conștientă că e sfâșiat până sub sutien. Își întoarse fulgerător capul, căutând, cu privirea, cadavrul pe care îl zări în mijlocul patului. Șocul la care mă gândeam nu a venit, nu a suspinat de groază, dar l-am simțit uimit de amploarea situației. Strigă un rând de nume bărbătești, plin de furie, dar înainte să apară ei, altcineva a intrat în cameră. Mi-am ridicat privirea spre trupul Sariei, îmbrăcată într-o pijama de mătase albă, uitându-se la mine ca la un om întors din morți. Nu am auzit-o întorcându-se acasă. Ochii ei mari mă priviră terifiați, până când zări cadavrul de pe pat și toată culoarea îi dispăru din obraji, apoi fu practic zguduită de urletele lui Vargon. Nu îi vorbește în engleză așa că nu am înțeles nimic, dar mi-am dat seama că e extrem de furios pe ea. Femeia reuși doar să articuleze jumătăți de cuvinte, privind spre Hannibal, într-o baltă de sânge, apoi spre mine, murdară ca un criminal psihopat. Ceilalți bărbați au apărut și ei speriați, încremenind în ușă, când au întâlnit imaginea din cameră. Îi cunosc ca fiind gardienii ce păzesc casa. Ne priviră înspăimântați pe mine și pe Hannibal, neînțelegând ce se întâmplă. Fuseseră atrași în planul Sariei, nu sunt conștienți de nimic din ce se întâmplase și de venirea lui Vargon. Sunt trei bărbați speriați, încasând acum urletele pline de furie ale lui Vargon, care se ridică de lângă mine și merse spre unul dintre ei, lovindu-l cu putere în față. Vargon le urlă cuvintele în turcă sau arabă, nu sunt sigură, apoi se întoarse spre Saria pe care o prinse de braț și îi mărăi o amenințare mai tăcută, apoi o împinse spre ușă. Mă privi cu aceeași expresie îngrozită, nu cu mândria pe care mi-o aruncase până acum. Acum e înspăimântată de mine.

Am tresărit când Vargon s-a aplecat din nou lângă mine, neezitând și ridicându-mă în brațele lui. I-aș fi spus că pot să merg pe picioarele mele, dar nu sunt sigură de asta. M-am lăsat purtată de el și m-am sprijinit de pieptul său, conștientă că îi murdăresc cămașa albă cu sânge. Mire e lângă ușă, îngrozită și îmbrăcată încă în costumația de menajeră. Nu se culcase. A suspinat și și-a pus mâna la gură când am trecut pe lângă ea, dar m-am forțat să îi zâmbesc ca

să o liniștesc.V argon spuse ceva din care am înțeles doar numele ei, dar bănuiesc că i-a spus să-l urmeze, pentru că s-a luat imediat după el. Peste umărul lui Vargon, am privit în urma noastră, acolo unde Saria rămăsese încă impietrită, realizând că intrase într-o mare încurcătură, sau șocată de ce putuse să facă „nemernică asta mică".

Vargon m-a dus în altă cameră, diferită de a mea și mult mai masculină. M-a pus pe picioare, susținându-mă câteva secunde în timp ce se asigură că îmi pot ține echilibrul. Am picioarele amorțite, dar m-am străduit să rămân stabilă.

— Mire o să rămână cu tine și o să te ajute să te cureți, mă întorc și eu imediat, bine?! Îmi prinse obrajii în palme în timp ce vorbi.

— Nu, nu pleca! Nu mă lăsa din nou singură! m-am opus eu, surprinsă de propria-mi teamă de a rămâne fără el. Se aplecă să mă sărute pe frunte.

— Nu plec nicăieri. O să mă întorc, trebuie să mă ocup de Hannibal, spuse el, iau eu am tremurat violent. Am aprobat din cap și l-am lăsat să plece, nu înainte să mă sărute din nou pe frunte și să îi transmită lui Mire să aibă grijă de mine.

Am simțit mâna fetei pe brațul meu. M-am întors spre ea, forțându-mă să zâmbesc printre spasmele ce încă îmi acaparează corpul.

— Bine, domnișoară Katherine?! întrebă ea, cu accentul ei ce îmi e drag acum. Am aprobat ușor din cap.

— Da, Mire, sunt bine! Mulțumesc pentru ce-ai făcut! am șoptit eu, dorindu-mi să o îmbrățișez, dar oprindu-mă imediat ce mi-am dat seama că sunt plină de sânge. Îmi imaginez cum trebuie să arăt. Se uscase pe mine și am impresia că nu o să îl mai scot niciodată de pe pielea mea. Va rămâne mereu imprimat, ca un pigment permanent, doar pentru ochii mei.

Privirea lui Mire era blândă când clătină din cap.

— Speriat îngrozitor când văzut bărbatul ăla. Doamna Saria nu are decât să concedieze, nu putut să nu sun pe domnul Vargon, el spus să am grijă de dumneavoastră și aș fi sunat chiar dacă nu

spus asta. Am chicotit ușor printre lacrimi și m-am întins să o îmbrățișez când ea și-a desfăcut brațele. E mult mai scundă și firavă decât mine, dar eu sunt cea mică în brațele ei. Cea slabă, care are nevoie de consolare. Bine făcut la acel nenorocit. Allah, ce s-ar putut întâmplat dacă nu reușești să omorâți, spuse ea, scoțând sunete ascuțite de protest cu vârful limbii în cerul gurii, în timp ce mă mângâia pe spate.

— Lucruri rele s-ar fi întâmplat, Mire, dar se vor întâmpla oricum, am șoptit eu cu fața aplecată spre umărul ei. Clătină zdravăn din cap.

— Nu, domnul Vargon nu lăsat nimic rău întâmplat cu dumneavoastră. El îndrăgește dumneavoastră mult. Am zâmbit amar în timp ce Mire mă legăna ca pe un copil abandonat. Haideți spălați, arătat de parcă măcelărit un porc. În toată groaza situației, Mire a reușit să mă facă să râd brusc. Câteva secunde, dar era bine. Cunoaște multe cuvinte, dar nu reușește să le articuleze corect între ele.

— L-am omorât ca pe un porc, înjunghiindu-l în gât. Am spus eu, cutremurându-mă ușor. Mire nu fu deloc speriată de afirmația mea, își flutură mâna de parcă spunea „așa i-a trebuit" apoi mă împinse spre altă ușă din cameră. Pentru greutatea ei, e surprinzător de puternică, arată capabilă să mă care în brațe dacă nu îmi mișc picioarele, deși vârful capului ei abia îmi ajunge la umăr.

Am intrat în baie, iar Mire a fugit imediat spre cada enormă, pornind apa și începând să toarne tot felul de produse. Veni înapoi la mine și îmi prinse marginea tricoului, trăgându-mi-l peste cap. M-a șocat reacția ei, dar pare foarte familiarizată cu asta, iar eu nu-mi pot folosi mâinile prea bine, așa că am lăsat-o să mă dezbrace și să mă scape de hainele însângerate. Are tenacitatea unei mame cu 5 copii, chiar dacă dezbracă o persoană cu 20 de centimetri mai înaltă decât ea.

— Spălat asta mai întâi la chiuvetă! spuse ea, împingându-mă spre chiuvetă și aplecându-mă pentru a-mi spăla brațul ce se umpluse de sânge mai mult decât restul corpului. Apa se scurge roșie

în chiuveta albă, creând o imagine care îmi provocă greață. Mi-am ridicat privirea spre oglindă, fără să îmi dau seama, și am suspinat când mi-am zărit și fața acoperită de sânge. Obrajii, gâtul și șuvițele de păr pe care le atinsesem cu mâinile. Asemănarea cu un criminal psihopat e foarte puternică. În oglindă mă privește o antiteză a lui Katherine pe care o privisem în ultimele luni. Imaginea îmi era mereu palidă, goală de viață și putere. Acum mă privesc ochii unei criminale.

Mire mă spală ca pe un copil, m-am aplecat și mi-am umplut singură palmele de apă, aruncându-le pe față și pe gât, spălând petele roșii care, exact așa cum îmi imaginasem, nu mai dispar pentru ochii mei. Mi-am privit fix reflexia, asigurându-mă că privesc într-o oglindă și nu într-un tablou cu un alt portret. Sunt eu, dar nu mă simt la fel.

Imediat senzațiile grețoase mi-au izvorât în stomac, de data asta ajungându-mi până în gât, și nemaiavând timp să ajung la toaletă, m-am aplecat și am vomitat direct în chiuvetă. Mire îmi prinse părul și mă mângâie ușor pe gât, în timp ce toată spaima și greața din mine se revărsau în cel mai natural și violent mod. Mi-am umplut gura cu apă, apoi am luat pasta de dinți a lui Vargon și mi-am întins puțină pe deget, băgându-l în gură și frecând ca să scap de gustul grețos. M-am spălat iar pe față și mi-am ridicat privirea în oglindă, zărind același chip necunoscut. Trupul gol, pielea pe care o vedeam pictată cu lichidul roșu, ochii îngrozitori de vii... apoi mi-am dat seama că nu e spaimă cea care crează toată astea, ci forță. De data asta am luptat, am luptat și am învins. Sângeros, fără să clipesc, am văzut șansa și am luat-o. Aș fi putut să îl înjunghii în braț, să îl rănesc ca să pot fugi și să scap de el, fără să îl omor. Dar nu m-am gândit la asta nicio secundă. Am vrut să-l omor. Atunci când eram speriată, și acum, când nu regret ce am făcut și faptul că poate puteam scăpa fără să îl omor, fugind și încuindu-mă în altă cameră, sunându-l pe Vargon și avertizându-l de planul lui și al Sariei, care apoi l-ar fi putut suna pe Hannibal și să-i ordone să mă lase în pace. Acum realizez alternativele, dar nu regret alegerea făcută. Chiar

dacă le-aș fi avut și atunci, aș fi ales aceeași soluție de scăpare. E ca puterea pe care o primește un om slab într-un timp mult prea scurt. E înspăimântătoare și splendidă în același timp. Ca o avere de miliarde de dolari trecută în numele unui cerșetor ce n-avut nimic toată viața. Reacții neconcludente, schimbătoare... mă simt bine pentru puterea de care dădusem dovadă, dar speriată și scârbită în aceeași măsură.

Simțindu-mi animozitatea, Mire m-a tras din fața oglinzii și m-a îndreptat spre cada ce se umpluse de apă, alături de o spumă parfumată ce plutește la suprafață. Nu mă simt bine să intru în așa ceva, trupul meu nu merită genul ăsta de tratament rafinat acum. Am nevoie de o baie aspră, de ceva dur cu care să-mi frec pielea, nu de spumă.

— Aș vrea mai bine să fac un duș! Am ezitat eu atunci când Mire a vrut să mă împingă în cadă, dar a clătinat încăpățânată din cap și m-a forțat să intru.

— Baie în cadă mai relaxantă, protestă ea, cufundându-mă în spumă. Are, într-un fel, dreptate, e relaxantă, dar ar fi fost mai bine după ce aș fi ieșit dintr-un duș, unde aș fi putut să îmi frec mult mai bine fiecare centimetru de piele.

M-am lăsat să alunec în lichidul parfumat până când tot trupul mi-a fost acoperit și apa mi-a ajuns la bărbie. Mire îmi scoase brațul drept, începând să îl spele delicat cu un burete plin de spumă.

— E în regulă, Mire, pot să o fac singură. Am ezitat eu, simțindu-mă ciudat să mă las spălată de altcineva. Ea clătină vehement din cap.

— Domnișoara relaxează, ordonă ea, iar eu nu mi-am mai găsit puterea să protestez Am închis ochii și mi-am aplecat capul pe margine, lăsând-o pe Mire să facă ce vrea.

Mi-am golit mintea și am încercat să mă pierd în inconștiență, să nu mă mai gândesc la nimic. Să nu mai știu că am omorât un om acum câteva ore și toate consecințele ce mă așteaptă după asta. Ce o să se întâmple mai departe? Am omorât unul dintre Scorpionii Negri. Brusc, mi-am dat seama că am intrat într-un pericol și mai

mare. Vargon mă ajută, dar cum rămâne cu ceilalți? Ce or să facă ei când vor afla că le-am omorât fratele? E simplu ce vor face: or să mă omoare.

Lacrimile mi-am căzut printre pleoapele închise în timp ce Mire mă ridică ca să mă poată spăla pe păr, apoi pe spate. Mâinile ei pricepute îmi masează umerii, dar nu simt niciun fel de relaxare, doar mă încordez după fiecare secundă. Diferența de fus orar mi-a dat câteva ore până acum, dar în momentul ăsta trebuie să fie dimineață în America. Sâmbătă dimineața, poate deja trecut de 9. Harris mă așteaptă, dar nu o să mai vin niciodată. Nu o să mă mai vadă niciodată. În mai puțin de zece minute, Mire reușise să mă șteargă cu un prosop, să mă înfășoare într-un halat de-al lui Vargon și să mă așeze în pat, exact ca pe un copil handicapat. Așternuturile de pe patul lui Vargon sunt albe, imaculate, dar nu din mătase. M-am chircit, văzând parcă balta de sânge strângându-se în jurul meu. Mi-am pus palmele pe tâmple și mi-am aplecat capul pe genunchi, ascultând-o pe Mire agitându-se prin baie ca să îmi izgonesc propriile gânduri. Am ridicat capul instantaneu, tresărind atunci când ușa camerei s-a deschis, iar inima mea a făcut un salt brusc, calmându-se apoi, pentru că e doar Vargon. M-am simțit mai ușurată decât am crezut vreodată că voi fi să îl văd.

Se apropie de mine, cămașa lui albă e încă pătată de sânge, iar imaginea ei m-a făcut să tresar din nou.

— Ești mai bine?! Se așează precaut pe marginea patului, întinzând mâna după a mea. Mi-am dat seama cât de rece sunt când palma lui s-a simțit fierbinte peste a mea. Am încuviințat rapid. Vreau să îl întreb ce a făcut cu cadavrul, ce o să se întâmple mai departe, dar abia reușesc să respir normal fără să izbucnesc în plâns.

— Mire, adu-i lui Katherine un ceai cald, o să rămân eu cu ea.

Mire zâmbi și aprobă din cap.

—Doriți dumneavoastră unul? întrebă ea politicos. Vargon clătină din cap.

— Nu, doar pentru Katherine. Încuviințând umilă, Mire privi din nou spre mine, cu o expresie blândă, care parcă spunea „ești pe

mâini sigure acum", înainte să iasă din cameră și să mă lase singură cu Vargon. Și ciudat e că, într-adevăr, mă simt pe mâini sigure.

Vargon îmi ridică mâna și o frecă ușor între ale lui, ca să o încălzească.

— Îmi pare foarte rău că s-a ajuns aici, Katherine, rosti el, încruntându-se ușor, apoi privi spre mine. Mă tratează ca pe un copil bolnav, exact ca Mire. Tot ce am reușit a fost să clatin ușor din cap.

— Nu a fost vina ta. Tu ai încercat să ne ajuți.

Vreau să spun și să întreb mult mai multe, dar, deocamdată m-am rezumat la atât. Vargon oftă ușor și continuă să-mi maseze dosul palmei.

— Aislinn e bine? A văzut ceva? M-am trezit întrebând, nu am realizat până acum că mă speriase starea fetiței. Sper să nu fi văzut nimic din ce s-a întâmplat în ultima oră în casă, mai ales cadavrul lui Hannibal. Vargon aprobă ușor, zâmbind.

— E bine, n-a văzut nimic. S-a trezit, dar am trimis-o pe Aij să stea cu ea. Acum a adormit din nou. Am încuviințat ușurată. Înainte ca discuția noastră să treacă mai departe, Mire s-a întors în cameră, cu ceaiul meu. Mi l-a întins cu un zâmbet cald, urându-mi noapte bună înainte să plece din nou. Abia am apucat să îi mulțumesc. E același ceai pe care l-am băut azi-dimineață, fierbinte și delicios. Vargon mă privi în timp ce beau, iar înghițiturile au devenit tot mai grele.

— Pot să te rog ceva? am șoptit eu, privind în jos, mai degrabă căutând o distragere care să îl facă să nu mă mai privească.

— Orice! Zâmbi el. Am înghițit greu o gură mare de ceai.

— Schimbă cămașa aia! I-am cerut, simțindu-mă jenată, dar nu pot să mai privesc mult petele alea de sânge și să mă liniștesc în același timp. El privi spre trupul său, parcă realizând tocmai acum că e murdar. Zâmbindu-mi blând, se ridică și începu să-și deschie nasturii, îndreptându-se spre dulapul său, asta până când și-a dezbrăcat cămașa și imaginea spatelui său gol m-a făcut să tresar, aproape scăpându-mi ceașca din mână.

— Oh, Doamne! am suspinat uimită înainte să îmi dau seama și

să mă pot opri. El se întoarse spre mine, curios, apoi își dădu seama ce mă șocase așa de tare pe spatele său.

— Toți avem asta. E un marcaj. Spuse, scoțându-și altă cămașă din dulap, în timp ce eu privesc stupefiată imensul tatuaj ce îi pleacă de la ceafă și coboară pe coloana vertebrală, până la baza spatelui, de forma unui scorpion negru. Îi acoperă aproape tot spatele, ajungându-i până la coaste. Am înghițit zgomotos și am luat o altă gură de ceai, realizând că deja îl terminasem. Am pus ceașca pe noptieră cât Vargon îmbrăcă altă cămașă albă și se întoarse spre mine. Abdomenul său e frumos lucrat, dar mușchii nu ies foarte mult în relief. Are umeri lați, pieptul larg, acoperit cu un păr la fel de negru ca cel de pe cap. Nu am apucat să îl analizez foarte mult înainte să înceapă să-și încheie cămașa, dar nu-mi schimb opinia ce mi-am creat-o la început, nicio femeie nu ar face-o; e un bărbat extrem de atrăgător.

Își încheie toți nasturii și-și îndesă cămașa în pantaloni, cea acoperită de sânge o băgase undeva în dulap, probabil s-o ascundă de privirea mea. Știe deja că nu va dormi noaptea asta, de vreme ce nu și-a schimbat ținuta și a ales tot altă cămașă, sau poate o face ca să nu-mi creeze mie și mai mult disconfort, deja sunt în dormitorul și în patul lui. Doar își descălță pantofii.

— Pot să mă așez lângă tine? Sper că nu îți mai e teamă de mine, dar am impresia că nu vrei să rămâi singură în camera noaptea asta, deși a dispărut orice pericol.

Am clătinat repede din cap, m-aș fi tras mai pe margine, dar patul e destul de mare să aibă loc chiar dacă eu stau pe mijloc. Se așeză atent lângă mine, apoi, după ce mi-am dat seama că într-adevăr nu îmi mai e teamă de el, m-am apropiat și m-am chircit la pieptul lui, ca un copil speriat. Brațele sale m-au cuprins ușor, iar buzele lui s-au lipit de tâmpla mea. E cald și blând, nu mă mai gândesc la el ca la bărbatul ce își dorea să mă cumpere. Începe să îmi amintească de tatăl meu. Gândul la familia de acasă m-a făcut din nou să suspin, iar lacrimile au apărut înainte să le pot opri. Ceaiul mă încălzise puțin, dar acum mi se face din nou frig și știu că nu atmosfera termică

din jurul meu e de vină. Frica s-a întors și ea, cauzându-mi un tremur violent chiar și în brațele liniștitoare ale lui Vargon. Nu-mi mai e teamă de el, nici dispreț, și sunt recunoscătoare măcar pentru asta, știu că acum el e singurul care mă mai poate proteja. Gândul mi-a fugit la Harris, la ideea că în momentul ăsta poate știe deja ce s-a întâmplat cu mine.

— Șșt, liniștește-te, Katherine! Ești în siguranță! șopti Vargon cu un glas calm, răsuflând ușor în părul meu umed ce îi udă și lui cămașa pe piept. Am înghițit în sec și mi-am tras nasul, privindu-mi mâinile, văzându-le pline de sânge doar pentru o secundă, dar suficient cât să îmi pierd calmul din nou. Cearșaful alb se umple din nou cu pata de sânge, se scurge spre mine, imprimându-se într-un roșu puternic. Am tremurat și m-am îndesat practic în brațele lui Vargon, el m-a strâns automat mai tare și a început să îmi maseze spatele. Ar fi trebuit să mă simt inconfortabil într-o astfel de poziție lângă el, îmbrăcată în halatul lui, ce pare brusc mult prea subțire peste trupul meu gol, dar sunt prea acaparată de alte gânduri ca să îmi pese de asta acum. Mă gândesc la ceilalți și ce vor face când vor afla de moartea fratelui lor. Îl vor căuta pe vinovat și-i vor vărsa sângele. Vargon n-a adus vorba de asta până acum, dar sunt destul de rațională că să înțeleg și singură. N-o să mă mai lase niciodată să plec, nu atâta timp cât își dorește să mă protejeze, nici măcar dacă plătește Carter, pentru că imediat ce restul Scorpionilor vor afla de moartea lui Hannibal, vor veni după mine.

I-am strâns gulerul cămășii în pumni și mi-am ascuns fața în scobitura gâtului său, inhalându-i căldura ce vine cu un sentiment de protecție.

— Katherine, nu mai plânge, te rog. Îți promit că ești în siguranță, nu mai las pe nimeni să-ți facă rău, rosti ușor în urechea mea, continuând să îmi maseze spatele.

— Când ceilalți vor afla... am suspinat eu, vor veni după mine. Vargon clătină din cap și îmi prinse bărbia, ridicându-mi capul spre el. Îmi e greu să îl privesc printre lacrimi.

— Katherine, nimeni nu va afla că tu l-ai omorât pe Hannibal.

Am curățat totul, scumpo, liniștește-te! Îmi zâmbi el, iar eu m-am încruntat confuză.

— Ce vrei să spui? Ceilalți... Saria... el mă opri, punându-și un deget pe buzele mele.

— Ceilalți care l-au văzut lucrează pentru mine, nu vor spune nimic, mai ales după ce au plecat de acasă când eu le-am spus să stea aici în permanență. Iar Saria păşeşte pe vârfuri în jurul meu acum, după ce a făcut, nu va îndrăzni să le spună celorlalți că tu l-ai omorât pe Hannibal, pentru că am asigurat-o că nu voi ezita să le spun că a fost vina ei, sau chiar să dau vina pe ea. Hannibal avea de mult o atracție pentru sora mea, dar ea l-a respins întotdeauna, însă a profitat de el și se pare că acum a găsit momentul potrivit să îl folosească. Am amenințat-o că dacă îndrăznește să le spună celorlalți ceva, eu le voi spune că ea l-a omorât, după ce Hannibal a încercat să o violeze.

Ochii mei s-au mărit în șoc.

— Vargon, despre ce vorbești? N-o s-o bagi pe sora ta în mâinile acelor oameni, ca să mă salvezi pe mine. M-am încruntat, fiind foarte conștientă de asta. El chicoti ușor.

— Nu, nu o s-o bag, dar am amenințat-o ca să o sperii și să nu-i treacă ceva prin cap. În momentul ăsta sunt foarte furios pe ea și singurul lucru care mă oprește să n-o omor e faptul că are același sânge ca mine.

Am înghițit în sec în timp ce Vargon se încruntă nervos spre podea.

— Ce ai făcut cu Hannibal? am întrebat, tremurând când i-am rostit numele. El își ridică privirea și îmi dădu o șuviță de păr după ureche.

— Am trimis pe cineva să îi îngroape cadavrul în pădure. Nimeni nu o să-l mai găsească vreodată. Alibiul nostru e faptul că nimeni nu știe că Hannibal a venit aici. După ce l-a sunat Saria, nu a spus nimănui, voia să te ia și să-i înfurie pe ceilalți, cât și pe mine, cu faptul tu ai fugit. Întotdeauna a fost un nenorocit, nu i-a convenit planul meu de la început și știam că o să facă ceva să

rezolve treburile în stilul lui, dar nu credeam că o să dea aici de tine. Niciunul nu cunosc locația casei aceasta. Se strâmbă Vargon, eu simt cum o piatră uriașă e ridicată ușor de pe inima mea.

— Nu înțeleg de ce mă urăște Saria atât de mult, am șoptit, privind spre gulerul lui, în timp ce el încercă să se calmeze. Se aplecă să mă sărute din nou pe tâmplă.

— Îi e teamă de tine. Mi-am ridicat privirea brusc.

— Ce?!

— Îi e teamă că dacă te aduc pe tine aici, o s-o gonesc pe ea. E aici ca să aibă grijă de Aislinn, dar dacă aduc o altă femeie, mai ales una de care copilul meu să prindă drag, ea va trebui să plece. Aislinn te-a plăcut imediat, Saria s-a simțit amenințată de asta.

M-am încruntat, nevenindu-mi să cred.

— E ridicol, nu știe că tu m-ai adus forțat și... sau i-ai spus de propunerea pe care ți-am făcut-o?

El clătină din cap.

— Nu i-am spus nimic, a dedus totul singură, și sora mea e genul de om care nu-și asumă riscuri. A văzut că-mi placi și s-a gândit să scape cât mai repede de tine. Nu am adus o femeie acasă timp de doi ani, ea s-a obișnuit aici și nu vrea să plece. În afara luxului și a banilor, știu că sub toată răutatea ei, ține și la Aislinn și nu vrea să îi ia altcineva locul în ochii fetiței mele.

Mi-am clătinat capul, frecându-mi fruntea cu vârful degetelor. Am omorât un om din cauza unui gând atât de ridicol. Mă simt brusc, furioasă.

— Și ai face asta? I-ai cere să plece dacă ți-ai găsi o altă soție? Am evitat intenționat să mă refer la soția lui ca fiind eu. Vargon tăcu, privind în jos.

— Nu știu, vreau o familie. Vreau o mamă pentru fiica mea, vreau o soție pentru mine. N-aș vrea să plece dacă ar putea să accepte asta, dar se pare că ea își dorește să aibă toată atenția mea și a lui Aislinn, iar eu am început să mă satur de asta. Am reușit să trec în cele din urma peste suferința provocată de moartea lui Aissa, va avea întotdeauna un loc în inima mea, dar trebuie să trec mai departe.

Am înghiţit uşor, aflasem numele fostei soţii.

— Aissa... am şoptit, fără să-mi dau seama că o făcusem cu voce tare. Vargon zâmbi.

— Da! Asta era numele ei. Când a născut-o pe fetiţa, eu am vrut să îi punem numele ei, dar a refuzat şi a vrut să o numim Aislinn. Mi-a plăcut imediat. Vorbi Vargon nostalgic. Eu m-am agitat incomod, brusc nu mă mai simt bine în poziţia asta, lângă el, nu pentru că vrea să mă înlocuiască cu soţia lui, ci pentru că el se gândeşte acum la ea. Încă o iubeşte pe ea şi eu nu am nicio intenţie să-i iau locul. Vargon are o situaţie asemănătoare cu a lui Sirrah.

— Ai făcut alegerea bună, Katherine. Să nu te simţi vinovată. Dacă nu l-ai fi omorât, te-ar fi violat şi te-ar fi ucis. Aş fi crezut că m-ai trădat şi m-aş fi răzbunat pe prietenii tăi. Mulţi oameni ar fi murit, Katherine, oameni nevinovaţi, oameni pe care-i iubeşti. Ai făcut un sacrificiu necesar. Am aprobat uşor din cap, ştergându-mi lacrimile, dar calmată de vorbele lui. Are dreptate. În afară de faptul că acum eu aş fi fost probabil moartă, toţi prietenii mei ar fi fost în pericol.

— De unde ai avut cuţitul ăla? întrebă Vargon, iar eu mi-am ridicat brusc privirea, muşcându-mi buza.

— L-am... l-am luat din bucătărie azi-dimineaţă. Îmi era... voiam ceva cu care să mă protejez în caz că... m-am bâlbâit eu vinovată, dar Vargon mă opri, aşezând delicat palma pe obrazul meu.

— Nu mai contează, e bine că l-ai avut. Ţi-a salvat viaţa.

Am oftat uşor şi mi-am aplecat capul pe pieptul lui.

— Ai fi crezut că am plecat? Că te-am trădat?

Vargon tăcu câteva secunde.

— Nu! Aş fi fost furios la început şi probabil că asta ar fi fost primul lucru care mi-ar fi trecut prin cap, însă oricum aveam telefonul de la Mire care mă asigura că cineva ţi-a făcut asta, chiar dacă Hannibal reuşea să te ia, deci nu m-aş fi gândit că ai fugit. Însă dacă n-aş fi ştiut asta, tot nu aş fi crezut că ai plecat. Nu după sacrificiul pe care l-ai făcut în avion şi ce ştiai deja că se va întâmpla cu prietenii tăi dacă fugi. Nu, ţi-am spus deja că ştiu că eşti mai deşteaptă

de atât. Te-aș fi căutat, dar problema o reprezentau ceilalți. Cu tine dispărută, n-aș mai fi reușit să îi țin pe loc, deși nu mai aveam nevoie de tine, oricum. Planul lui Hannibal ar fi eșuat chiar dacă reușea să te răpească.

Mi-am ridicat instantaneu capul, privindu-l confuză.

— Ce vrei să spui?

El oftă și își mută privirea de pe mine.

— Carter a plătit! zise, iar mie mi-a luat câteva secunde să asimilez cuvintele și să le găsesc semnificația.

— Ce? Am tresărit, ridicându-mă de pe pieptul lui. Când? De ce nu mi-ai spus mai devreme? M-am agitat eu, el încercă să mă calmeze.

— Liniștește-te, Katherine! Deocamdată încerc să te fac să-ți revii după ce ai pățit mai devreme.

M-am ridicat imediat din pat.

— Nu îți dai seama că ăsta e cel mai bun mod prin care pot să-mi revin? Nu pot să cred că ai stat aici cu mine, fără să-mi spui! Vreau să mă întorc acasă. Acum!

M-am impus furioasă și în extaz, în același timp. Nu-mi vine să cred ce întorsătură au luat lucrurile. Vargon se ridică lângă mine.

— Nu ți-am spus tocmai de asta, arătă spre agitația mea, o să pleci mâine dimineață, dar acum rămâi aici. N-o să te las să pleci după ce-ai omorât unul dintre cei mai periculoși oameni ai lumii, trebuie să mă asigur că totul e sigur înainte să te las să pleci din casa asta.

— Ai spus că nu e niciun pericol. Că nu vor afla cine l-a omorât și că nimeni nu știe că el a venit aici, am contraatacat eu. El păru să-și piardă răbdarea.

— Da, asta am spus, dar nu te las să pleci până nu sunt sută la sută sigur. Acum, vrei să stai liniștită câteva ore, până dimineața?! O să te întorci acasă, dar până acum tremurai din cauza a ce ai făcut și acum vrei brusc să te urci într-un zbor de 13 ore.

— Pot să mă liniștesc mult mai bine în avion, în drum spre casă, l-am înfruntat eu, abținându-mă să nu fug spre ușă, cu gândul la „acasă" și la Harris.

— La dracu', Katherine! se enervă Vargon. Nu te las să pleci până nu mă asigur că ceilalți nu bănuiesc ceva. Exact genul ăsta de risc mi l-am asumat și cu Aissa înainte să o pierd pentru totdeauna. Te omoară să mai rămâi aici câteva ore până când o să te poți întoarce în siguranță? Mi-am pus destul pielea la bătaie pentru tine și pentru prietenii tăi, știu că nu e vina ta, dar nu e nici a mea. Carter a plătit, o să te întorci acasă. Poți să te mai prefaci câteva ore că mă suporți și să nu încerci să mă omori cu un cuțit de bucătărie! urlă el, iar eu am rămas mută, dându-mă din instinct un pas înapoi. Sunt multe de digerat în ce spusese, în primul rând menționarea soției lui, apoi faptul că e foarte conștient că pe el plănuiam să-l omor cu acel cuțit.

Eliberă un oftat furios și păși spre mine, trăgându-mă în brațele lui înainte să mă pot feri.

— Îmi pare rău, dar s-au întâmplat atât de multe în noaptea asta, încât mai am puțin și-mi pierd mințile.

— Eu... nu m-am gândit cu adevărat să te omor pe tine cu cuțitul, nu știu exact de ce l-am luat, pentru că știam că nu pot să te omor, dar mă simțeam bine să-l am, cred că e un obicei pe care l-am preluat după un an în care am trăit în casă cu un infractor. N-aș fi putut să te omor pe tine, Vargon, chiar dacă ai fi încercat să mă violezi, am șoptit în scobitura gâtului său, simțind nevoia să spun asta. El oftă în creștetul meu.

— Încetează să mai folosești cuvântul ăla, vrei?! Nu sunt un monstru, Katherine! Sau poate că sunt, dar nu cu tine. Nu ți-ai dat seama de asta până acum? Am aprobat ușor din cap.

— Nu ești un monstru, Vargon, de asta nu înțeleg de ce faci asta. De ce ești unul dintre *acei oameni*.

El oftă din nou și mă trase spre pat.

— Promit că mâine dimineață, la ora 7, vei fi în avion, în drum spre Seattle. Mai sunt 5 ore până atunci, spuse consultându-și ceasul de pe mână. Acum poți rămâne cu mine liniștită, aici? Am oftat stresată de un déjà vu. De ce tot apar bărbați în jurul meu, care-mi cer o perioadă de timp pentru ceva. Cincisprezece secunde pentru

Sirrah, cinci ore pentru Vargon... dar am aprobat din cap, în cele din urmă. El se așează în pat și mă trase lângă el în aceeași poziție, încă mă simt devastată de tot ce s-a întâmplat, așa că i-am acceptat îmbrățișarea, încercând să nu mă gândesc la Harris și ce ar putea face în momentul ăsta. Tot ce îmi doresc e ca ceilalți să nu-i fi spus de răpirea mea.

— Carter a plătit 120 de milioane de dolari? Am întrebat eu încă șocată, ridicându-mi privirea. Vargon aprobă din cap, în timp ce eu încercam să îmi ascund uimirea.

— Te-ai întâlnit cu el? Clătină din cap. Pare stresat de toate astea, de parcă și-ar fi dorit să nu fi plătit, și mi-am dat seama că exact asta își dorea.

— Vargon, locul meu nu e aici. Eu nu sunt pentru tine, sunt prea tânără, sunt peste 10 ani între noi, ai ajunge să mă urăști înainte să te îndrăgostești de mine. Lăsând-o la o parte pe sora ta, trebuie să găsești o femeie care să te iubească cu adevărat, dar nu sunt eu aia.

El chicoti și eu l-am privit confuză.

— Ce?

— Genul ăsta de discurs i l-ai oferit și lui Sirrah, nu-i așa? Și uite unde l-a adus asta: îndrăgostit lulea de tine. Mai ții minte când ți-am spus că ești aleasa oricărui bărbat? Acum susțin asta mai mult decât atunci. El zâmbi, iar eu am oftat, frecându-mi fruntea cu vârful degetelor.

— În legătură cu Sirrah și ce ai văzut atunci, nu e...

— Știu! Te-a avut doar pentru cincisprezece secunde. L-am privit brusc, înspăimântată.

— Ai auzit și ce am vorbit atunci?

— Care parte din „v-am urmărit în permanență" n-ai înțeles-o? Garajul vostru e plin de camere și microfoane. Am suspinat îngrozită, Vargon chicoti, iar eu simt nevoia să îl lovesc cu pumnul în față. Nu pot să cred că a auzit discuția mea cu Sirrah. Asta e jenant și enervant.

— Tot garajul?

— Dacă vrei să afli dacă am urmărit și camera ta, nu. Am pus

doar jos, acolo se discută de obicei totul. Am respirat ușurată, el chicoti.

— Tu nu ai auzit de intimitate?

— Intimitatea era ultima dintre problemele voastre atunci, Katherine. Faptul că vă urmăream era pentru binele vostru, îl căutam pe Carter și vă amânam moartea. Am tremurat ușor, iar el se întinse să mă sărute pe tâmplă. Nu-mi mai place asta, omul ăsta m-a urmărit în permanență în ultimele 3 luni și asta mă frustrează ingrozitor.

M-am aplecat pe pernă de data asta, lângă el, și am rămas în liniște câteva minute bune. Am privit amândoi spre tavan, până când, în cele din urmă, eu m-am întors spre el, încă roasă de multe întrebări.

— Vargon, ce s-a întâmplat cu soția ta? El își întoarse capul spre mine, apoi oftă, mutându-și din nou privirea în tavan. Rămase tăcut, în timp ce mi-am dat seama că nu vrea să vorbească despre asta, apoi se întoarse spre noptiera lui și desfăcu unul dintre sertare, scoțând o fotografie. Mi-o întinse, iar eu am rămas fără suflare câteva secunde, privind-o. Doamne, e mai frumoasă decât mi-am imaginat. Vargon nu m-a mințit când mi-a spus că nu seamănă cu mine. Părul ei era șaten, o culoare unică, mult mai deschis decât al meu. Lung și parcă o cascadă de bronz ce se revărsa pe umerii ei. Ochii îi sunt verzi și tenul alb, pare chiar mai tânără decât mine, iar zâmbetul ei mă face să cred că nu e reală. Poate e de vină nația ei, are trăsături diferite față de cele pe care le cunosc eu la americance, iar asta o face cu adevărat ireală. Nu era machiată în poză, cu toate astea strălucea. Frumusețea Sariei pălește pe lângă ce a fost Aissa.

— Era superbă! am șoptit eu, hipnotizată de fotografie. Aislinn n-a moștenit nimic de la ea, îi seamănă tatălui ei, dar cred că ar fi fost și mai frumoasă dacă-i semăna mamei. Vargon zâmbi ușor, încă privind în tavan.

— Ți-ai răspuns singură la întrebare, spuse el, iar eu l-am privit confuză.

— Ce vrei să spui?

— M-ai întrebat de ce fac asta. De ce sunt unul dintre acei oameni. Motivul e chiar în mâna ta. Am privit chipul din poză, apoi pe Vargon, poza și pe el din nou.

— Vrei să spui că ești un terorist din cauza *ei*? Am rămas șocată. Vargon oftă adânc. Începu să vorbească, încă privind în tavan:

— Nu ți-am spus nimic despre mine în afară de faptul că sunt arab, dar sunt și fiul unui șeic. Sunt prinț. O spuse cu un umor amar, ochii mei s-au mărit din nou de uimire, dar l-am lăsat să vorbească. Sunt beduin, așa că, în cultura și religia mea, șeicul este conducătorul clanului. Ar fi trebuit să iau locul tatălui meu, eram pregătit pentru asta, mă concentram doar pe afacerile familiei mele. Petrolul era prioritatea noastră, eram bogați și influenți, tot ce își mai doreau părinții mei de la mine era să-mi găsesc o soție. Când am venit în Turcia pentru un contract cu o companie petrolieră, totul s-a schimbat. Aissa era secretara directorului. Vargon zâmbi nostalgic, eu am ascultat tăcută și îngrozitor de curioasă. Până atunci, părinții mei își făceau griji că nu o să mă însor, pentru că refuzam să iau o femeie pe care nu o iubeam, contrar religiei mele ce-mi permitea mai multe soții. Aveam concepții diferite, eram devotat credinței mele, dar știam că ceva lipsea. Acel ceva era Aissa. Nu-mi amintesc să mai fi gândit rațional după ce am văzut-o prima dată. Dragoste la prima vedere e puțin spus. Mi-a luat mințile, ea abia împlinise 18 ani și se angajase pe timpul verii, înainte de facultate. Era atât de frumoasă, încât nu-mi puteam lua ochii de la ea și am știut atunci că o să fie a mea indiferent de ce va fi. Dar a fost mai greu decât mi-aș fi imaginat. Aissa provenea dintr-o familie de atei. Ei nu cred în Dumnezeu, Allah sau orice altă divinitate. Tatăl ei, Akasma, era un ateu *de facto*, respingea orice formă de credință și lupta pentru asta, voia să tragă cât mai mulți de partea lui. Spunea mereu: *„Ateii sunt oameni care fac bine de dragul binelui, nu de frica unei zeități inexistente!"*. Eu veneam dintr-o lungă generație de oameni credincioși, dar acest om a reușit să mi se infiltreze pe sub piele. La început m-a respins vehement, islamul era una dintre religiile contra cărela lupta cel mai mult, nici nu voia să audă ca fiica

lui să se mărite cu un musulman. Dar n-am renunțat, mă îndrăgostisem atât de tare de Aissa, încât am insistat și ajunsesem chiar să fiu de partea lui, numai să mi-o dea pe femeia pe care o iubeam.

„Vrea Dumnezeu să oprească răul, dar nu poate? Atunci nu este atotputernic. Poate Dumnezeu să oprească răul, dar nu vrea? Atunci El Însuși este rău. Poate și vrea Dumnezeu să oprească răul? Atunci de ce mai există rău în lume? Nu poate și nu vrea Dumnezeu să oprească răul? Atunci de ce îl numim Dumnezeu?" Cuvintele astea mi le rostea la orice oră, folosind uneori numele lui Allah, mă otrăvea cu ele. Îl uram, uram să îl ascult, dar mi-o doream pe Aissa atât de mult, încât m-am lăsat convins de el. Nu știam cât de mari erau revoltele pe care le plănuise el, avea mulți alții de partea lui, voia să extindă ateismul în lume, voia să le demonstreze oamenilor că divinitățile la care se închină și se roagă, nu-i pasă de ei. El a creat Scorpionii Negri. Un grup de 15 bărbați pe atunci, toți susținându-i cauza, toți întorși împotriva lui Allah, a lui Dumnezeu. Iar eu eram unul dintre ei.

— De ce Scorpionii Negri? l-am întrerupt eu, dar mereu mă gândisem la asta, iar acum, când aflu care le sunt motivele, nu găsesc legătura. Vargon zâmbi fără umor.

— Are legătură cu Akasma. Cu momentul în care a devenit ateu. Avea 22 de ani și era în deșert, la vânătoare de șerpi, alături de un prieten. Colectau venin, ce apoi era folosit la medicamente. Amândoi au fost înțepați de un scorpion. Primul fusese prietenul lui, iar Akasma, încercând să-l ajute, a fost și el înțepat. Erau departe de civilizație, iar efectele veninului au început să se simtă repede. Prietenul lui a cedat, a rămas în urmă, rugându-se la cer să fie ajutat. Akasma a luptat, s-a târât înapoi la mașină și a reușit să ajungă la spital în ultimul moment. În tot timpul ăsta a spus că s-a rugat doar lui, puterii lui proprii, să reziste. Prietenul a murit. Niciuna din zeitățile la care se rugase nu-l ajutaseră. De atunci, Akasma a renunțat definitiv la credință și a început să urască tot ce ține de ea. El luptase singur și reușise, așa că asta voia să-i învețe și pe ceilalți. Acel scorpion negru, de deșert, ce aproape îl omorâse,

fusese simbolul războiului său, îl ajutase să vadă lumea cu alți ochi. Steagurile lui de luptă aveau un scorpion negru, ne-a numit pe noi Scorpionii Negri și ne-a tatuat pe toți.

Tot ce am putut să fac, a fost să aprob din cap, apoi să înghit în sec. Vargon continua: Eu eram tot ce mai avea nevoie. Veneam cu ultima parte din planul lui: banii. Mi-a promis că îmi dă mâna fiicei lui dacă mă alătur luptei lui și-l susțin în acest război. Am întors spatele religiei mele, învățăturilor pe care le-am primit din fașă și m-am alăturat acelui diavol, și nu am regretat o secundă după ce Aissa a devenit mireasa mea. I-am cumpărat armele de care avea nevoie să atace. A distrus așezări întregi, a dărâmat clădiri, a deturnat avioane... noi făceam asta pentru el, în timp ce-și susținea discursul și-i întreba mereu pe oameni „Unde e Dumnezeul vostru acum, să vă ajute?" Mi-am dat seama prea târziu că nu era un om bun care face bine de dragul binelui, ci un nebun ce voia să devină el însuși zeu. Eram prea prins ca să mai pot ieși, familia mea m-a renegat, mi-am pierdut religia, mi-am pierdut numele...

El tăcu brusc, fiind doborât de emoții mult prea puternice. M-am ridicat într-un cot, ca să-l privesc. Curiozitatea mea l-a făcut să vorbească.

— Numele meu real e Ali Al'Tassan. Akasma m-a numit Vargon după ce m-a luat de partea lui și m-a spălat de taina botezului.

Gura mea doar s-a deschis puțin, dar n-am știut ce să spun. Asta e o informație mai șocantă decât ar trebui să fie.

— De ce te-a numit Vargon? am întrebat, în cele din urmă.

— Pentru că el l-a inventat. Nu înseamnă nimic, nu e legat de vreo religie, credință sau istorie. E... nimeni, așa cum am devenit și eu după ce mi-am pierdut numele real. Ali înseamnă nobil, în religia mea. Am fost botezat după al patrulea Calif care a condus Lumea Musulmană, ca apoi să devin o otravă a lumii întregi. Asta e semnificația pe care am dat-o noului meu nume. Pentru mine, Vargon înseamnă otravă.

Nu cred că o să găsesc cuvintele potrivite să îl consolez, sau să-l contrazic, pentru că are dreptate, deși simt că nu e deloc așa

Dintr-o dată, privindu-i acum chipul și numindu-l Ali în gândul meu, toată imaginea lui se schimbă brusc.

— Tot ce mai aveam era Aissa, și părea să fie suficient, mai ales după ce mi-a spus că e însărcinată. Ea nu-l susținea pe tatăl ei, era îngrozită de tot ce făcea, nu era adepta unei religii oficiale, dar avea un Dumnezeu al ei în care credea. Am devenit un terorist răzvrătit împotriva propriei mele religii, a propriei credințe și culturi. Acoliții lui Akasma s-au înmulțit, ne avea pe noi ca mâini de fier, alte sute de supuși gata să moară pentru el, era nebun și avid după putere, dar cel mai mult își dorea să vadă oamenii la picioarele lui. De multe ori m-am gândit să o iau pe Aissa și să fugim, mai ales după ce s-a născut Aislinn. Nu doar pentru binele lor, ci și pentru că mă simțeam tot mai scârbit de mine din cauza a ce făceam. Dar îmi era teamă, ceilalți îi erau devotați, ne-ar fi căutat și ne-ar fi găsit, îmi era teamă că le puteau omorî pe Aissa și pe Aislinn. Când Aislinn avea trei ani, Akasma plănuia distrugerea unui spital din Houston. Era un spital de copii. Nu îndrăzneam să-l opresc, știam că n-aș fi reușit, dar Aissa a aflat și și-a ieșit din minți. Îmi amintesc noaptea aia. Eram în Ankara, am avut un scandal monstruos. Învățase să accepte, pentru că mă iubea la fel cum o iubeam și eu. Acceptam toate blestemele tatălui său ca să putem fi împreună, dar limitele ei ajungeau până la copii. Nu suporta ideea ca și copiii să moară din cauza noastră. Știa că nu e vina mea, știa că n-am avut de ales și a trebuit să mă supun tatălui ei, dar avea nevoie să-și descarce mânia și putea doar prin mine. Voia să se întoarcă acasă, aici, în Istanbul. A luat-o pe Aislinn și a plecat la miezul nopții, nu voia să mă mai vadă sau să mă mai asculte, iar eu am lăsat-o, pentru că mă săturasem de ceartă. Am observat o lacrimă scurgându-se în colțul ochiului lui Vargon. Dacă aș fi oprit-o... suspină el tăcut. Mi-am așezat mâna pe umărul lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Se adunaseră mulți protestatari împotriva noastră, știam asta, dar credeam că suntem suficient de păziți. În noaptea aia, Aissa a plecat singură cu mașina, n-a vrut să vină nimeni după ea.

Îmi amintesc mașina plecând din fața casei, a fost ultima dată când am văzut-o. Am băut în noaptea aia până am căzut lat. Eram furios, uram tot ce era în jurul meu, tot ce trebuia să fac. Îmi iubeam soția și copilul mai mult decât orice, dar uram toate sacrificiile pe care le-am făcut ca să le am pe ele două. Îmi amintesc doar că un paznic a venit dimineața peste mine în cameră și mi-a spus că Akasma a fost prins într-o ambuscadă în timp ce voia să plece spre America și a fost decapitat pe loc. Un grup de musulmani l-au tăiat bucăți și l-au ars, împreună cu alți trei Scorpioni Negri. Îmi amintesc fericirea ce a pus stăpânire pe mine în momentul ăla, mă simțeam eliberat, ca un bolnav de cancer ce e declarat vindecat după ani întregi de luptă cu boala. Apoi mi s-a spus că ceilalți 3 nu erau cu el, erau în părți diferite ale lumii, dar erau 3 dintre cei mai buni. Cei care aveau aceeași sarcină ca și mine: găsirea sponsorilor, convingerea altora să ni se alăture... noi 4 eram cei mai importanți pentru el. Eu nu eram mort, nu fusesem atacat, dar, cumva, știam că n-am rămas trecut cu vederea. Vargon luă o altă pauză, timp în care privea tavanul, luptându-se cu șuvoiul de lacrimi. Când am ajuns aici, am găsit-o pe soția mea răstignită pe o cruce de lemn, în fața casei. Îi bătuseră cuie în mâini și în picioare și-i făcuseră multe tăieturi, astfel că a sângerat până a murit. Mi-au lăsat un simplu mesaj: „Iisus a murit astfel, pentru noi!"

Mi-am pus palma peste gură ca să-mi abțin suspinul de groază.

— Și cum asta nu era suficient, Aislinn dispăruse. Totul s-a prăbușit atunci în jurul meu. Mi-am ieșit din minți, era ca și cum spiritul lui Akasma pătrunsese în mine. Știam ce vor, dar, de asemenea, știam că dacă am fi rămas umili în fața lor, mi-ar fi omorât fiica oricum, dar cu mai multă satisfacție. Voiam să distrug tot, pe toată lumea, la început nu am putut să conștientizez prea bine moartea Aissei din cauza dispariției lui Aislinn. Am luat rolul lui Akasma și m-am răzvrătit împotriva lor, am amenințat că dacă nu-mi aduc copilul viu înapoi, voi detona fiecare avion ce va decola de la sol, o să le distrug spitalele și toate clădirile. Ei mă amenințau să mă opresc, altfel îmi vor trimite copilul în bucăți. Luasem decizia asta,

nu puteam să o mai schimb. Eu am luptat pe frontul meu, ei pe al lor şi, în cele din urmă, şi-au dat seama că doar m-ar înfuria mai tare dacă mi-ar omorî copilul. Am distrus spitalul pe care plănuia Akasma să-l arunce în aer. Am omorât copii doar ca să-l am pe al meu înapoi. Merit ce mi s-a întâmplat, Katherine, meritam mult mai mult de atât. Nu ştiu de ce Allah a avut milă de mine şi mi-a trimis-o pe Aislinn înapoi, dar Aissa a murit din vina mea, mii de oameni nevinovaţi au murit şi mor... Am renunţat la tot pentru iubire şi apoi totul s-a întors împotriva mea.

După asta a urmat o altă pauză lungă de tăcere. Vargon privea tavanul printre lacrimi, pierdut în amintiri, iar eu am rămas mută de amploarea poveştii. Nu mă aşteptam la ceva cu un asemenea impact.

— De ce ai continuat după asta? După ce ai recuperat-o pe Aislinn? Akasma era mort.

— Pentru că eram furios, pentru că nu mai credeam în nimic decât în distrugere, dar, în special, pentru siguranţa copilului meu. Ne-am schimbat cauza după moartea lui Akasma, nu mai luptam atât de înflăcărat împotriva religiei, dar teroriştii au rămas uniţi. Fiecare avea motivele lui pentru care să ucidă. Eu am vrut să mă retrag, dar cumva, ajunsesem conducătorul lor, îi luasem locul lui Akasma după asasinat, atunci când am făcut tot posibilul să-mi iau copilul înapoi şi am devenit mai rău decât era el. Încă mi-era teamă de cei ce luptau împotriva noastră, dar mai teamă de oamenii care se considerau fraţii mei. M-ar fi omorât dacă îi renegam. Pe mine şi pe copilul meu. Aşa că am rămas în spurcăciunea asta de trai, trăgând ponoasele deciziilor mele şi acum mă menţine viu doar Aislinn.

Mi-am dat seama că am şi eu lacrimi pe obraji. Vargon a făcut multe lucruri îngrozitoare, dar nu e un om rău. Iubirea l-a adus aici şi e oribil modul în care un lucru atât de sfânt ca ăsta, să fie bazat pe fapte şi decizii atât de păcătoase. Mă întreb de ce a rămas Vargon aici, de ce-şi creşte copilul aici. Dar îmi răspunsese deja la întrebarea asta. Aici simte ultima urmă din prezenţa soţiei sale.

Mi-am pus palma pe umărul lui și m-am întins să îl îmbrățișez. Plânge în tăcere, dar mai amar decât un hohot isteric de lacrimi. Mi-am adus aminte de ce mi-a spus mai devreme, când nu m-a lăsat să plec, așa cum a lăsat-o pe Aissa în acea noaptea când știa că există un grad de pericol. I-am cuprins mijlocul cu un braț și mi-am ridicat chipul spre al său.

— Îmi pare rău! am șoptit, simțindu-mi buzele umede din cauza lacrimilor. Pentru Aissa, pentru toate nedreptățile la care ai fost supus... pentru că te-am crezut un diavol, când ești doar un înger maltratat și cu mintea otrăvită de alții, am șoptit, privind în ochii lui albaștri ce, acum, umezi, sunt cu adevărat două oceane. Îi închise ușor și-mi prinse mijlocul cu celălalt braț, apoi privi din nou spre mine. Fără să mă gândesc, mi-am amintit cum el făcuse asta de multe ori și cât de liniștitor se simțise pentru mine, așa că i-am întors gestul. I-am prins obrazul umed în palmă și m-am aplecat ușor, lipindu-mi buzele de fruntea lui. Le-am ținut acolo câteva secunde, presându-le ușor, apoi m-am depărtat la fel de ușor, iar el își închise ochii și mă trase la pieptul său, înconjurându-mă cu brațele. Nu fusese un sărut de milă. Fusese un sărut de mulțumire, de considerație și de regret.

* * *

M-am trezit tresărind brusc, îndepărtând din reflex mâna pe care o simțisem pe umărul meu.

— Sunt eu, liniștește-te! Cineva îmi prinse umerii și mă întinse înapoi pe spate, înainte să sar din pat. Mi-am încetinit respirația și am privit spre chipul celui din din fața mea, recunoscându-l pe Vargon și trăgând o gură mare de aer. Evenimentele de noaptea trecută s-au derulat rapid în mintea mea. Am apucat să văd doar trupul bărbatului căzând peste mine și am închis ochii brusc, gemând din cauza senzației de greață, apoi mi-am ridicat privirea spre Vargon.

— Cat e ceasul? am întrebat repede, amintindu-mi că sunt liberă și pot pleca acasă.

— Șase, răspunse el, trăgându-se înapoi, iar eu m-am ridicat. Mi-am trecut mâna prin păr și m-am asigurat că halatul e bine strâns în jurul meu. Nu-mi mai amintesc exact momentul în care am adormit noaptea trecută, dar știu sigur că eram la pieptul lui Vargon. Mi-am amintit confesiunea lui și mi-am ridicat privirea spre el, mai calmă de data asta.

— Ești bine? Se așează pe marginea patului, lângă mine, prinzându-mi mâna dreaptă într-a lui. Acum poartă o cămașă neagră. Făcuse baie, părul îi e încă umed și miroase așa cum miroase și halatul meu. Privirea lui e pe gâtul meu, se încruntă ușor, parcă dorindu-și să mă atingă acolo, dar se abține. Simt o ușoară durere în zona aia.

Am tras aer în piept și am aprobat din cap.

— Da, sunt bine. Vreau să mă întorc acasă, am spus, privind spre el ca un luptător ce și-a câștigat bătălia și acum așteaptă ostenit să fie eliberat. Însă eu nu mă simt deloc ca un câștigător. Vargon aprobă din cap, fără să mai spună ceva și se ridică în picioare.

— Fă o baie mai întâi. O să îți aduc câteva haine. Nu te grăbi, ai destul timp. Am încuviințat și m-am ridicat din pat, amețind câteva secunde înainte să îmi restabilesc echilibrul.

— O să mă întorc cu avionul tău sau cu o cursă? am întrebat, oprindu-l când voia să se întoarcă spre ușă.

— Cu al meu!

— O să vii și tu? El zâmbi, ca și cum mi-ar fi ghicit reținerea.

— Ai vrea să vin? Vrei să rămâi 13 ore singură într-un avion sau preferi compania mea?

M-am aplecat pe călcâie, apoi m-am ridicat pe vârfuri, căutând cel mai bun răspuns. Nu-l mai urăsc pe Vargon, după noaptea trecută a ajuns chiar să-mi placă de el, în termeni prietenești.

— Tu alegi! E avionul tău, pentru mine e tot una, am răspuns ridicând din umeri și alegând calea de mijloc. El chicoti.

— Am făcut un progres. De la a te feri de mine ca de ciumă, la indiferența de a sta în jurul meu. Râsul meu a pornit instantaneu. Vargon mă urmă.

— Asta e un progres foarte mare, să știi.

— Deci să sper la mai mult? ridică el dintr-o sprânceană. Eu am simțit mirosul de pericol și m-am retras în defensivă.

— E de ajuns deocamdată. El zâmbi din nou amuzat și dădu din cap.

— O trimit pe Mire să-ți aducă hainele. Te aștept jos.

După asta, Vargon ieși din cameră, lăsându-mă singură cu gândurile mele și cu starea de ameteală. Am încercat să le înfrânez pe amândouă când am intrat în baie, să nu mă mai gândesc la nimic decât la faptul că voi fi în curând acasă și o să îl pot vedea pe Harris. M-am oprit brusc, făcând un calcul rapid în mintea mea cu timpul de zbor până în Seattle și diferența de fus orar: 10 ore. O să aterizez în Seattle la 10 dimineața, 3 ore de condus până în Walla Walla și voi fi acolo la 13. Asta înseamnă că pot intra să-l văd la ora 14. Atunci programul e de o jumătate de oră, dar acum simt nevoia să-l văd măcar pentru o secundă și o să fiu cel mai fericit om din lume.

Cu planul ăsta, am fugit spre duș. Uitasem aproape totul din cauza fericirii până când am ajuns în fața oglinzii și am scos un suspin de spaimă. Mi-am pus mâna pe gât și am trasat cu degetele forma vânătăii. Pielea e puțin julită și căpătase o nuanță purpurie. La asta se uitase Vargon. În jurul ei mai sunt câteva, dar mai mici, însă fiecare provoacă o durere ce devenise mai accentuată acum din cauza băii. Hannibal îmi făcuse asta, chiar înainte să-l omor.

Am oftat și am închis ochii, prinzându-mi mâinile de chiuvetă și coborându-mi capul. Nu pot întoarce timpul înapoi, s-a întâmplat ce a trebuit să se întâmple. El a vrut să mă omoare pe mine, dar eu l-am omorât pe el. Drama s-a terminat.

Cu mai mult calm, mi-am ridicat privirea din nou și am privit reflexia, lăsând la o parte sentimentele și făcându-mi treaba de a-mi peria părul și a mă spăla pe dinți.

Un ciocănit scurt în ușa m-a făcut să întorc capul.

— Da?!

— Domnișoară Katherine, pot intru?

— Da, Mire! am răspuns, eram înfășurată într-un prosop de

dată asta. Imediat ce a deschis uşa, eu m-am întors şi am mers spre ea, ieşind din baie.

— Arătat mai bine! Zâmbi ea, mi-am tras părul pe umeri ca să acopăr semnele de pe gât şi i-am zâmbit înapoi.

— Mulţumesc, Mire, mă simt mai bine! Ea îmi întinse hainele şi apoi îşi puse mâna la gură ca să astupe un căscat. Am chicotit.

— Noapte grea, huh?

Aprobă ameţită din cap.

— Trebuit curăţat camera dumneavoastră, parcă masacru dintr-un film de groază întâmplat acolo, spuse ea, pleoscăind din limbă, iar pe mine m-au trecut fiorii instantaneu. Mire spune asta foarte calm, de parcă mi-ar fi povestit de o cană de ceai pe care o vărsasem pe cearşaf. Nu are filtru când vine vorba de exprimare, iar eu aş vrea să fur puţin din tăria ei. Mi-am îndreptat atenţia spre haine ca să uit de balta de sânge de pe patul ăla.

— Tu ai ales astea? Ea clătină din cap.

— Domnul Vargon ales. Zâmbi, iar eu am aprobat din cap, oftând silenţios. Nu e ceva ce aş purta la ora asta, mai ales că e alb. Îmi alesese o pereche de blugi negri, dar foarte eleganţi, alături de un o bluză neagră, de catifea, fără mâneci, şi un sacou alb de piele. Ca încălţăminte alese o pereche de pantofi cu toc, tot negri. Combinase cumva preferinţele mele cu ale lui. Aş putea să renunţ la sacou şi să rămân doar în negru, dar încep să devin ridicolă în acelaşi timp.

Mire îmi adusese şi lenjerie nouă, aşa că am început să mă îmbrac în timp ce ea se apucă să facă patul. Noaptea trecută şi conversaţia pe care am avut-o cu Vargon mi-au apărut în minte. E uimitor cum poate să se schimbe un om în ochii tăi într-un timp atât de scurt. Acum 30 de ore voiam să mă sinucid ca să scap de el şi acum 4 ore am dormit la pieptul lui, simţind siguranţă şi căldură.

Jos, mă aştepta băndu-şi cafeaua şi butonându-şi telefonul. Îşi ridică privirea spre mine şi luă o ultimă gură din ceaşcă.

— Vrei să iei micul dejun?

Am clătinat din cap.

— Nu mi-e foame, e prea devreme, am spus, deși nu mai mâncasem nimic de ieri dimineață, dar vreau să plec cât mai repede.

— OK, o să mănânci în avion atunci când ți-e foame.

— Deci, tu vii? am întrebat eu, când se întoarse să își ia sacoul.

— Mi-ar plăcea, dar, din păcate trebuie să plec în Qatar. Dispariția lui Hannibal pune deja semne de întrebare și trebuie să fiu acolo cu ceilalți și să mă prefac că nu știu nimic și sunt la fel de nedumerit ca și ei. Îmi aruncă un zâmbet strengăresc, asta îmi dă de înțeles că moartea lui Hannibal nu doar că nu-l afectează, dar îl și încântă.

— Cu ce o să te duci dacă îmi dai mie avionul? El îmi zâmbi și mă prinse de mână.

— Nu îți face tu griji pentru asta, să mergem.

— Stai! L-am oprit când mă trase spre ușă. El mă privi nedumerit. Aș vrea să-mi iau la revedere de la Aislinn, am zis, aproape șoptind. Vargon schiță un zâmbet lent și blând.

— Încă doarme, ar fi mai bine să n-o trezim, pentru că o s-o întristeze plecarea ta, știu că îi place de tine. Am zâmbit, coborându-mi puțin privirea.

— Pot să o văd dormind? N-o s-o trezesc! Vargon zâmbi și îmi strânse mâna mai tare.

— Sigur! Se întoarse și mă conduse spre scări.

Camera lui Aislinn e slab luminată de veioza de pe noptieră, care răspândește o lumină roz și scoate un sunet foarte silențios, ca un cântec de leagăn. Vargon a rămas în ușă în timp ce eu m-am apropiat încet de patul fetiței. Doarme pe burtă, capul îi e întors pe o parte și câteva șuvițe de păr îi veniseră pe față. Am zâmbit și m-am așezat ușor pe marginea patului, prinzându-i șuvițele și trăgându-i-le pe spate. Arată ca un îngeraș. Amintindu-mi povestea pe care mi-o spusese Vargon, mi-au dat lacrimile. Mi-am aplecat să-i sărut creștetul. A avut o mamă, probabil că a și văzut-o murind, poate va avea alta cândva, dar nu sunt eu aceea. Aș ajunge să o iubesc pe Aislinn, am stat aici doar o zi și deja mi-e foarte dragă, e un copil minunat, dar nu copilul meu. Iar tatăl ei, nu poate fi

soțul meu. Amândoi merită mult mai mult decât ce le pot eu oferi. Mi-am întors capul spre Vargon care privise tăcut, sprijinit de tocul ușii și cu brațele la piept. Îmi zâmbi ușor, iar eu m-am întors să o sărut din nou pe Aislinn, pe tâmplă de data asta. I-am tras pătura mai bine pe umeri și mi-am luat un adio tăcut de la ea, apoi m-am ridicat în picioare, neștiind dacă o s-o mai văd vreodată.

Vargon a intrat să o sărute și el, apoi am coborât înapoi în living, fără să ne adresăm vreun cuvânt, deși îl simt tensionat pe Vargon, ca și cum ar fi vrut să spună atât de multe. Ne-am întâlnit cu Mire care mai are puțin și începe să plângă. Își aruncă brațele în jurul meu și mă strânse cu o putere peste media înălțimii ei. Am chicotit ușor, dar am strâns-o la rândul meu.

— Adio, Mire! Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. I-am șoptit, mângâindu-i spatele. Ea suspină ca un copilaș supărat și se retrase să mă privească.

— Adio, domnișoară. O să lipsiți mie! Am zâmbit și i-am mângâiat obrazul, ștergându-i lacrimile.

— Și tu o să-mi lipsești. M-am aplecat din nou să o strâng în brațe și am sărutat-o pe obraz.

După asta, Vargon mi-a prins baza spatelui și m-a condus spre ieșire, cu o expresie deloc fericită. Seamănă cu a lui Mire, doar că nu plânge. Mașina ne aștepta la scară, alături de doi paznici. Unul dintre ei are ochiul negru și bănuiesc că e cel pe care l-a lovit Vargon noaptea trecută. Am urcat în mașină și am privit pentru ultima dată spre casă în care nu am stat nici două zile, dar simt că am îmbătrânit cu câțiva ani aici. Mă obișnuisem cu ideea că voi rămâne aici pentru totdeauna, sclavă a lui Vargon, și acum nu îmi vine să cred că mă întorc acasă, dar mai mult decât atât, nu îmi vine să cred cum arată adevărata viață și poveste a lui Vargon. Dacă nu aș fi fost îndrăgostită de Harris, poate m-aș fi gândit de două ori înainte să plec. Într-un fel, sunt convinsă că Vargon m-ar fi făcut să mă îndrăgostesc de el mai devreme sau mai târziu, e un om bun pe lângă tot învelișul ăsta rău, dar altă dragoste e acum interzisă și imposibilă pentru mine. Nu Vargon, nu Sirrah, nimeni altcineva...

doar Harris. Acum sunt sigură de asta. Acum, când ajunsesem să cred că s-ar putea să nu îl mai văd niciodată, mi-am dat seama cât de mult îl iubesc și cât de important e pentru mine. Eu sunt a lui, aleasa lui. Sirrah și Vargon au avut alte iubiri înainte de mine, gândul le va fi întotdeauna la ele, indiferent dacă se îndrăgostesc de mine. Nu și Harris. Pentru el, eu am fost prima și intenționez să rămân și ultima.

Vargon a urcat lângă mine în spate și mașina a pornit imediat, ieșind pe porțile masive în lumina slabă a dimineții. Am privit în urmă înainte să ne depărtăm, sunt fericită că nu o mai văzusem pe Saria, dar îmi va fi dor de Aislinn și de Mire, chiar dacă abia le-am cunoscut.

Când am ajuns la aeroport, Vargon m-a prins de mână înainte să cobor din mașină. Fusese tăcut tot drumul și privise doar pe fereastră, dar nu părea că admiră peisajul. Mi-am întors atenția spre el, își căută cu greu cuvintele înainte să vorbească.

— Ești sigură că vrei să pleci? Carter a plătit, te întorci acasă, dar nimic nu se va schimba, Katherine. Dacă e ceva ce am învățat din suferința mea, e că doar te distrugi singur dacă continui să plângi pentru ceva ce nu mai poți recupera. Harris nu e mort, dar în situația în care e acum, e chiar mai chinuitor pentru voi, pentru tine, pentru că ți-e mai greu să treci mai departe. Știu că nu te poți îndrăgosti de Sirrah, amintirea lui Harris o să te urmărească tot timpul când ești cu el... Vargon lua o pauză înainte să continue, eu îmi oprisem respirația. Dar eu nu sunt el. Nu sunt niciunul dintre ei. Pot să-ți ofer o cu totul altă viață, o altă lume, în care să uiți și să treci mai departe, să fii fericită din nou și nu mă contrazice pentru că știu despre ce vorbesc.

Am înghițit ușor și am privit spre mâinile noastre, apoi mi-am ridicat ochii spre el.

— Atunci, tu de ce n-ai făcut-o, Vargon? De ce nu ți-ai schimbat viața și ai rămas în aceeași casă, aceeași țară, aceeași *lume*?

— Din cauză că nu am găsit un motiv s-o fac. Credeam că eu mai am nimic și n-o să am nici altundeva, așa cum crezi tu acum.

Am rămas aici să absorb tot ce a mai rămas din soția mea, așa cum faci și tu cu Harris și cursele. Am tresărit surprinsă că știe chiar și asta. Dar acum sunt pregătit să trec mai departe și vreau să fac asta cu tine. Știu că e încă devreme pentru tine, au trecut doar 3 luni, dar, crede-mă, nimic nu se va schimba, n-o să înveți să te obișnuiești cu asta, n-o să-ți fie suficient să-l vezi la închisoare. Rămâi cu mine, schimbă-ți lumea pentru mine și eu o s-o schimb pe a mea pentru tine. Am intrat în iadul ăsta pentru femeia pe care o iubeam, acum am nevoie de altă femeie de care să mă îndrăgostesc și să mă scoată.

L-am privit terifiată.

— Dar ai spus că nu poți renunța!

— O să încerc! Noaptea trecută mi-am dat seama că nu e imposibil să scap de ei. Tu m-ai scăpat de unul, de cel de care-mi era cel mai frică. Dacă nu pot fugi de ei, o să îi dobor până la ultimul și îți jur că nimic nu o să ți se mai întâmple vreodată. Nu o să mai fac aceeași greșeală din nou, cum am făcut cu Aissa. Noaptea trecută era cât pe ce să te pierd pe tine, te-aș fi pierdut, dar mi-ai dovedit că ești mult mai puternică decât am crezut. Dar mai mult de atât, mi-am dat seama că mă pot îndrăgosti nebunește de tine, pentru că gândul la uciderea ta m-a scos din minți. Nu știu ce aș fi făcut dacă Hannibal te-ar fi omorât.

După ce am tremurat scurt la acest gând, am oftat amar și m-am apropiat mai mult de Vargon.

— Ai dreptate! Nu ești cine am crezut eu, și lăsând la o parte diferența de vârstă, cred că aș fi reușit să mă îndrăgostesc și eu de tine, dar asta dacă te-aș fi întâlnit cu un an în urmă, înaintea lui. Eu nu am trecut peste el, Vargon, absolut deloc. De fapt, cu cât timpul ne desparte mai mult, cu atât îl iubesc mai mult. Mi-am dat seama de asta acum. Nu-l pot iubi pe Sirrah, dar nu din cauză că m-ar urmări vinovăția, ci pur și simplu pentru că sunt îndrăgostită doar de Harris și cât încă mai avem o șansă, nu o să mă gândesc la viitorul meu cu alt bărbat. Ai spus-o chiar tu, Carter încearcă să-l scoată și chiar dacă o s-o facă sau nu, nu cred că o să renunț vreodată la

iubirea asta. Vor trece ani până să mă gândesc măcar s-o fac. Cât despre noi, sunt prea tânără, Vargon. Sunt prea tânără pentru ceea ți dorești tu să fiu și nu poți pierde timpul așteptându-mă să mă schimb. Ai nevoie de o femeie adevărată, nu o adolescentă. O femeie care să te iubească, o mamă pentru Aislinn și viitori tăi copii. Meriți o familie, caut-o și renunță la ceea ce faci acum. Ai spus că nu știi de ce Allah ți-a dat-o înapoi pe Aislinn, o să îți răspund eu la asta: ți-a mai dat o șansă. N-o irosi. Eu sunt dovada că poți trece mai departe, că poți fi cu o altă femeie de care să te îndrăgostești, dar nu sunt eu aia.

După ce am terminat de vorbit, am tras aer în piept și l-am susținut acolo, eliminându-l lent, simțindu-mă bine că mă descărcasem. Vargon zâmbi și își ridică mâna pe obrazul meu, trecându-mi părul după ureche, apoi se aplecă să mă sărute pe frunte.

— Dacă ai vreodată nevoie de mine, caută-mă! Nu contează motivul, fie că ai probleme sau te-ai răzgândit cu referire la propunerea mea, sună-mă! În avion o să găsești un pachet, ai acolo un telefon în care e salvat numărul meu. E programat să sune doar pe acel număr, de oriunde. E sigur. Mi-am ridicat privirea spre el.

— Și cel pe care mi l-ai lăsat acasă era la fel, nu? Nu puteam să sun pe alt număr în afară de al tău! Am conștientizat eu, el zâmbi. De ce nu mi-ai spus?

— Voiam să văd dacă nu te ții de cuvânt și încerci ceva. Nu păstrez niciodată prea mult un număr, dar ăsta va fi doar pentru tine. La fel ca cel de pe care o să-ți răspund. Eu nu o să te sun, o să te las să iei propriile decizii și o să aștept. Am zâmbit și mi-am coborât capul spre scobitura gâtului său.

— Probabil că dacă o să mă răzgândesc, tu vei fi deja îndrăgostit iulea de altă femeie și o să îmi frângi inima, am glumit eu, iar el a început să râdă ușor.

— Nu-ți pune speranțele în asta, nu mă îndrăgostesc așa repede. L-am privit tăcută, încă nevenindu-mi să cred că bărbatul ăsta își dorește o familie alături de mine. Că-și dorește să fiu soția lui. El exact asta e, un bărbat în toată puterea cuvântului, lăsându-i

deoparte vârsta care oricum nu contează din cauza felului în care arată, eu sunt doar o puștoaică pe lângă el, dar probabil același lucru vede și el la mine. Cum mie a început să nu-mi mai pese de vârsta lui din cauza frumuseții, poate așa mă privește și el. Nu ca o fată frumoasă, ci una matură, puternică... capabilă să înjunghie un terorist în gât, fără să stea pe gânduri.

— Mulțumesc, Vargon! Pentru tot! El zâmbi.

— Apropo, n-am avut timp să vorbim despre cartea pe care ți-am dat-o. Ți-a plăcut?! M-a întrebat el în timp ce coboram din mașină. Avionul e lângă noi și mă așteaptă.

— Foarte dramatică, dar minunată. Am răspuns eu, zâmbind. El îmi întoarse un zâmbet mândru. Acum înțeleg mai bine de ce o asemenea poveste poate fi printre preferatele lui, deși povestea lui e chiar mai dramatică decât cea scrisă de Paullina Simons.

— Atunci o să-ți placă cadoul pe care ți l-am lăsat în avion.

— Cadou?! Vargon, nu...

— Șșt! Mă întrerupse el, trăgându-mă în altă îmbrățișare. O să îmi fie dor de tine! Șopti în părul meu, ce e încă puțin umed. Acum fugi până când nu mă răzgândesc, te iau înapoi acasă și te încui în dormitorul meu. Am fost surprinsă să realizez că afirmația asta ieșită din gura lui nu mă mai sperie deloc, ba chiar m-a făcut să râd, pentru că ieșise ca o glumă, dar nu aș fi reacționat la fel ieri. L-am strâns din nou în brațe și i-am șoptit:

— Adio, Ali! L-am simțit zâmbind din cauza felului în care-i spusesem numele real, care îi se potrivește mult mai bine și îmi place mai mult decât Vargon. El nu-mi spuse adio înapoi, doar mă strânse mai tare înainte să îmi dea drumul. Ne-am despărțit, iar eu m-am întors spre scara avionului. Când am ajuns sus, m-am întors spre el și i-am zâmbit. Își îndesă mâinile în buzunare și îmi zâmbi înapoi, apoi trapa avionului se închise.

Mă întristează despărțirea asta, dar mă simt și fericită în același timp, și nu doar pentru că mă întorc acasă, ci pentru că am descoperit aici un om uimitor și mi-am dat seama că sunt mai puternică decât am crezut.

După decolare, am mers în cabină, curioasă care e cadoul pe care mi-l lăsase Vargon, sau ar trebui să mă obișnuiesc să îi spun Ali. Pe pat e o cutie neagră. Telefonul e așezat pe ea, e același pe care mi l-a lăsat și ieri. Am verificat agenda și, într-adevăr, e salvat un singur număr, cu numele lui. Oare va răspunde peste ani la numărul ăsta, dacă îl voi suna? Va mai fi valabil numărul dacă nu îl folosesc? Dar nu astea sunt întrebările importante, ci aceea în legătură cu păstrarea acestui telefon. Ar trebui să îl păstrez? El mi-a demonstrat că îmi poate fi prieten. Nu pot ști ce îmi rezervă viitorul și când voi putea vreodată să am nevoie de ajutorul lui. Nu risc nimic păstrând telefonul, dar trebuie să îl ascund bine și să nu spun nimănui despre legătura mea cu un asemenea terorist. Nu îmi lăsase și un încărcător, va trebui să mă descurc singură dacă decid să îl sun mai târziu. El nu o să mă sune. Într-un fel ciudat, mă simt bine să am o asemenea asigurare. Ajutorul lui atunci când voi avea nevoie de el. Am decis să îl păstrez, dar înainte de asta, am făcut o schimbare. Am intrat în agendă și am schimbat numele „Vargon" în „Ali". Ali e cel real, bărbatul uimitor pe care l-am cunoscut noaptea trecută, capabil de atâta dragoste. Vargon e teroristul pe care vreau să-l șterg din imaginea lui.

Am băgat telefonul în buzunar și am deschis cutia. Un zâmbet mi s-a întins instantaneu pe buze și am scos una dintre cărți. E cea pe care o citisem ieri, alături de celelalte două din trilogie. Am observat că fiecare are semne la anumite pagini, probabil părțile preferate ale lui Ali, iar eu abia aștept să citesc.

Acum n-o mai aveam pe Mire, iar stewardesa mea e o americancă veritabilă, deloc vorbăreață. După ce am luat un mic dejun consistent, am început să citesc cea de-a doua carte din trilogie și să simt cum norocul scoate tot mai mult capul de după norii întunecați, pentru că Alexander e viu, iar eu mă întorc acasă. Stewardesa m-a trezit înainte de aterizare și aproape că am fugit spre prima fereastră, nerăbdătoare să văd imaginea Seattle-ului. Acasă. Deși nu e nici pe departe o imagine însorită și caldă, eu nu mi-am putut abține zâmbetul. Plouă cu găleata în Seattle, dar pentru mine e însorit.

Şi lanţul surprizelor continuă să crească, pentru că după ce am coborât din avion, o figură cunoscută şi parcă mai dragă decât a fost vreodată, mă aşteaptă. Păzitorul meu de când îmi amintesc că sunt în oraşul ăsta.

— Austin! Ce cauţi aici?! Am zâmbit surprinsă, el îmi aşeză o umbrelă deasupra capului şi mă trase spre interiorul clădirii.

— Te aşteptam! Slavă Domnului că te-ai întors cu bine! În timp ce mergeam, îmi prinse umerii şi mă trase în braţele lui. Am zâmbit şi l-am strâns înapoi.

— Eşti bine? Ţi-a făcut ceva nenorocitul ăla?

— Sunt bine! Deci, ştiai că voi veni? Unde sunt ceilalţi? Aţi vorbit cu Vargon? Am pus eu întrebări, oprindu-mă din mers atunci când am scăpat de urgia de afară. Austin luă umbrela şi o scutură de apă, apoi mă conduse spre parcare, într-un gest de parcă încearcă să îmi camufleze trupul cu al lui.

— Da, ştiam! Ceilalţi sunt acasă! răspunse el pe scurt, m-am oprit din nou, aducându-mi aminte de planul meu. Nu pot să pierd niciun minut. Am prins mâna lui Austin şi m-am uitat la ceasul de pe încheietura lui, e 10 şi 14. Trebuie să plec imediat spre Walla Walla.

— I-aţi spus ceva lui Harris? am întrebat, ăsta e lucrul de care îmi e cel mai teamă.

— Nu, nu i-am spus! Oricum nu ar fi putut să facă nimic şi doar şi-ar fi pierdut minţile. Am lăsat o respiraţie lungă de uşurare să îmi iasă printre buze.

— Vreau să mă duc să-l vizitez. Dacă plec acum, ajung pe la 1 şi ceva şi pot intra în vizita de la 2. El se încruntă imediat.

— Nu! Trebuie să mergem acasă, Kath! rosti el parcă prea serios.

— O să merg şi acasă, acum vreau să-l văd pe Harris. În ultimele două zile am trăit cu impresia că nu o să-l mai văd niciodată, aşa că nu încerca să îmi stai în cale. Îmi dai maşina ta, sau iau un taxi până acolo, m-am impus nervoasă, nelăsând loc de alte proteste. Ştiu ce vreau şi nu o să mă mai convingă nimic. Am fost răpită, am omorât un om şi în momentul ăsta tot ce am nevoie e Harris.

— Kath, trebuie să mergem acasă acum. E important! Austin se exclamă din nou, dar eu nu mai am timp de pierdut. I-am smuls cheile din mână și am intrat în mașină înainte să apuce să mă oprească.

— Poate să aștepte până mai târziu, am spus eu, pornind motorul.

— Stai! Merg cu tine. Austin încercă să intre în mașină, dar l-am oprit, blocând ușile.

— Katherine! se înfurie el.

— Îmi pare rău, dar vreau să merg singură. Ne vedem mai târziu! Am accelerat înainte să apuce să îmi mai răspundă. Se descurcă el cu un taxi până acasă. Orice ar fi important acolo, nu poate fi mai important decât Harris.

Se pare că în tot Washington-ul plouă. Am fost urmărită de o pătură neagră de nori și furtună puternică până în Walla Walla, întârziind din cauza asta și aproape ratând vizita, dar am reușit să intru, însă abia când am ajuns la control am realizat că n-am legitimația de vizitator cu mine. Însă ori cineva lucrează pe la spatele meu, ori spaga pe care am oferit-o mai demult încă mai dă roade, pentru că am fost lăsată să îl văd pe Harris fără prea multe întrebări, de parcă mă așteptau să vin să îl vizitez. Lipsa legitimației a fost trecută repede cu vederea.

Sunt fericită și nedumerită în același timp stând la masă și așteptându-l pe Harris. Mulțumesc cerului că am fost lăsată să intru, dar totuși de ce? Însă am uitat gândul ăsta când ușa a fost deschisă și deținuții au fost lăsați să intre. M-am ridicat de pe scaun, trăgând aer în piept și oprindu-mi respirația până când corpul cunoscut și chipul pe care-l iubesc atât de mult, au apărut în raza mea vizuală. Ochii mi s-au umezit imediat, apoi am încercat să mă abțin, pentru că vreau să izbucnesc în plâns.

El se apropie ușor de mine, urmat de gardianul lui. I-am sărit imediat în brațe, înconjurându-i gâtul cu brațele mele și nereușind să-mi rețin suspinul. Însă brațele lui nu m-au strâns cu forța pe care mi-o doream. Mi-am ridicat capul, lipindu-mi buzele de ale

lui, într-un sărut pe care credeam că nu o să-l mai simt niciodată, însă, care, din nou, s-a terminat mai repede decât mi-aş fi dorit, şi nu din cauza restricţiilor. A durat mai puţin de 5 secunde.

Harris îşi strânse ochii, presându-şi fruntea de a mea, apoi îmi sărută buzele din nou, înainte să se aşeze la masă. Ştiu că e ceva în neregulă şi sunt terifiată că poate ştie de Vargon.

Ne-am privit câteva secunde în tăcere, apoi el îmi prinse mâinile şi zâmbi.

— Ce mai faci, iubito?! Am înghiţit uşor în sec, simţind tensiunea. E îmbrăcat aşa cum l-am văzut mereu în ultimele trei luni, arată la fel, singura diferenţa e părul care îi mai crescuse şi acum îi ajunge aproape la baza gâtului. Ar putea să-l prindă într-o coadă acum. Arată diferit, dar îmi place schimbarea asta, e la fel de atrăgător şi parcă mai matur. Şi părul meu a crescut în ultimul timp, dar sunt mai atentă la schimbările lui Harris.

— Bine, am şoptit uşor. Îmi pare rău că nu am venit...

El îşi clătină capul înainte să termin de vorbit.

— E OK, iubito! Îmi ridică mâinile şi le sărută, privind apoi în ochii mei şi forţându-se parcă să baricadeze acelaşi hohot de plâns care forfoteşte şi în mine.

— Harris, s-a întâmplat ceva? am întrebat speriată. Sunt sigură că ştie, dar nu îmi spune ca să nu mă îngrijoreze. Mi-e mai bine să ştiu că el nu a aflat ce s-a întâmplat.

Oftă mai amar decât l-am auzit vreodată. Privind încă spre mâinile noastre, rosti serios:

— Cred că ar trebuie să nu mă mai vizitezi o perioadă, Katherine!

Şocul afirmaţiei lui m-a paralizat total. Gura mea s-a deschis uşor, apoi s-a închis la loc şi am rămas tăcută secunde bune, analizând ce spusese şi asigurându-mă că nu înţelesesem greşit.

— Ce?! am expirat uimită. El îşi ridică privirea spre mine.

— Pe cine păcălim noi? N-o să mai ies niciodată de aici. Nu suficient de devreme încât să mai conteze. Clătină din cap, muşcându-şi buza, furios. E prea mult! Nu vreau să te târăsc în asta cu mine. Să-ţi iroseşti viaţa.

Îl ascult fără să îmi cred urechilor. Ochii mei s-au umplut de lacrimi și mi-am mușcat interiorul obrazului ca să le opresc.

— Harris, nu poți fi serios! Te rog, spune-mi că glumești! L-am implorat eu printre lacrimi. Ochii lui se umplură și ei de lacrimi, dar îi strânse și le opri imediat, apoi le șterse cu mâna și lăsă pe spate pe scaun, dând drumul mâinilor mele. Clătină din cap.

— O știi și tu! Știi că nu mai avem nicio șansă, doar amânăm inevitabilul. Nu vreau să te pun pe tine în postura de a renunța prima, știu că e dureros, așa că-ți dau eu drumul.

Mi-am pus mâna la gură, apoi am suspinat tăcut. Durerea cuvintelor lui îmi crează amețeală, simt că o să leșin din secundă în alta.

— Te desparți de mine? am rostit, sugrumată de cuvinte.

Harris își strânse buzele, fără să privească spre mine, abordând o mască de seriozitate. După ce închise ochii câteva secunde, mă privi calm.

— N-o să te las să te distrugi pentru mine! Mai ales când lângă tine e alt bărbat care te poate face fericită. Care te poate iubi și îți va oferi ce nu-ți mai pot oferi eu.

L-am privit șocată, încercând să țin pasul cu textele lui.

— Despre ce vorbești? Ce bărbat? Nu e niciun bărbat pe care să mi-l doresc în locul tău! Am spus exasperată, simțindu-mă tot mai rău, pentru că nici nu știu dacă se referă la Sirrah sau la Vargon. I-am prins privirea coborând pe gâtul meu și chipul lui a rămas chinuit câteva secunde bune, își închise iar ochii, forțându-se să își oprească lacrimile, iar eu m-am simțit în stare să leșin. Mușcăturile! Mușcăturile de pe gâtul meu. Nu le-am acoperit și Harris le vede acum. Neștiind adevărul, pentru el e un singur mod în care le-aș fi putut procura. Nu pot să spun ceva. Nu arată ca niște lovituri normale, simple vânătăi, e vizibil că sunt mușcături făcute de dinții altei persoane. Dar ce aș putea să-i spun lui Harris? Orice i-aș spune în legătură cu ele, nu aș putea să acopăr adevărata situație prin care le procurasem, dar e mai bine să afle asta decât ceea ce credea el acum, însă înainte să îmi găsesc cuvintele prin care să-i explic, el mi-o luă înainte.

— Nu-mi cunosc fratele foarte bine, nu am crescut alături de el, dar faptul că suntem gemeni ne ajută să ne cunoaștem suficient. Îl cunosc pe el cum mă cunosc pe mine, știu cum am fost eu când m-am îndrăgostit de tine, așa că nu mi-e greu acum să îl citesc pe el. Chiar dacă nu mi-ar fi spus ce simte pentru tine.

Din gâtul meu a ieșit un suspin terifiat.

— Ai vorbit cu Sirrah?! Ce ți-a spus? Am încercat să-i prind mâinile, dar se trase înapoi. Harris! L-am implorat, dar el se forță să se țină departe, însă lacrimile nu le mai putea controla.

— E mai bun pentru tine acum! E exact ce ai nevoie! Ce nu mai pot eu fi.

— Harris, oprește-te! L-am implorat, așezându-mi mâinile pe urechi.

— Ce ți-a spus Sirrah?

— Nu contează ce mi-a spus el, contează ce am văzut în ochii lui. Într-un fel, am știut de la început că se va ajunge aici. Am fost mereu sigur că fratele meu te poate proteja mai bine decât oricine în locul meu, dar și de faptul că se va îndrăgosti de tine. Poate că de asta i-am cerut să se apropie de tine, am fost conștient că relația noastră e condamnată și voiam să te scot pe tine la suprafață cât mai repede cu putință, nu voiam să suferi din cauza mea.

— Așa că l-ai pus pe fratele tău să se apropie de mine, în speranța că mă voi îndrăgosti de el? Am rostit eu, furioasă de data asta. El se aplecă peste masă și încercă să îmi prindă mâinile, acum l-am respins eu.

— Nu! l-am spus lui Sirrah, le-am spus tuturor și ți-o spun și ție. Nu m-am îndrăgostit de el și nu o să mă îndrăgostesc niciodată. De el sau de alt bărbat. Ți-am jurat mai demult că voi fi a ta pentru totdeauna și nu știu dacă îți mai amintești asta, dar eu nu am de gând să-mi încalc jurământul ăsta.

El zâmbi amar.

— Asta e și ideea, iubito! Tu acum crezi că relația noastră e un jurământ pe care tu nu-l poți încălca. Ești obligată să îmi fii credincioasă. Dar n-o să te las să faci asta. Îmi amintesc când mi-ai jurat

asta, dar nu-ți vei încălca jurământul atâta timp cât eu sunt cel care îți dă drumul.

Mi-am strâns buzele din cauza lacrimilor.

— Nu e vorba de un jurământ. De o obligație. Cum poți măcar să gândești astfel? Te iubesc! Asta e singurul motiv pentru care ți-am jurat asta la început și pentru care o să rămân mereu a ta.

El îmi prinse mâinile și le strânse între ale lui, aplecându-se să le sărute cu putere.

— Tu ești a mea, dar eu nu te mai pot avea! rosti ușor, printre suspinele pe care le ține cu greu în interior. Eu îmi înfrânez hohotul isteric de plâns cu toată forța, vreau să urlu și să sparg. Nu pot să cred că se întâmplă asta. Nu după ce s-a întâmplat până acum.

— Harris, nu... am clătinat din cap, el se aplecă să îmi sărute iar mâinile, apoi zâmbi, dar e un zâmbet care mă distruge pe interior. Ca un zâmbet de adio.

— O să te iubesc întotdeauna. Tu o să fii mereu inima mea și femeia care m-a scos din întuneric. Îngerul meu. Te-am pierdut, iar acum singurul mod prin care-mi mai pot exprima iubirea asta, e să-ți dau drumul. Nu te simți vinovată dacă te îndrăgostești de Sirrah. Dacă e cineva pe care mi-ar plăcea să îl iubești în locul meu, acela e el. E o parte din mine, așa cum a fost întotdeauna și știu că te poate iubi la fel de mult cum te iubesc eu. Te merită, a suferit la fel cum am suferit eu, mai mult chiar. Are nevoie de tine așa cum ai tu nevoie de el. A plecat acum, dar o să se întoarcă, nu poate sta departe de tine așa cum nu am putut nici eu. Așteaptă-l și nu-l mai lăsa să plece. Zâmbi din nou și se apropie mai mult de mine. Iubește-l cum mă iubești pe mine. Cedează-i lui locul meu în inima ta.

Nu pot să mai spun nimic, doar plâng și clatin din cap. Asaltul cuvintelor lui e prea puternic ca să îl pot face față. Înainte să îmi dau seama, se întinse spre mine și-și lipi buzele de fruntea mea, lăsându-le acolo câteva momente. Păru că vrea să mai spună ceva, dar renunță și se ridică de la masă, eliberându-mi mâinile. Trecu pe lângă mine, plecând alături de gardianul lui înainte că vizita să se termine, iar eu nu pot să fac nimic. Vreau să mă ridic, să-l strig

și să fug după el, dar eram paralizată, privesc spre mâinile mele ce rămâseseră abandonate pe masă, nevenindu-mi să cred că ce se întâmplase e real. Că ce auzisem e ieșit de la adevăratul Harris și nu dintr-o plăsmuire a unui coșmar de-al meu. Dacă e un coșmar, e cel mai rău din câte am avut vreodată.

Până când am fost capabilă să realizez că fusese adevărat și să-mi întorc capul după el, plecase demult.

Epilog – Întoarcerea

Am ieșit din penitenciar într-o stare de amnezie, nu aud și nu văd nimic în jurul meu, doar cuvintele lui de adio, de abandon. Nu-mi mai pasă nici de ploaia ce continuă să cadă, chiar dacă ajunsesem deja udă până la piele în drumul spre mașină.

Apoi m-am autoactivat să nu mă mai gândesc. Mi-am blocat mintea așa cum făcusem când el a fost închis, am devenit o carcasă goală și nu mi-am mai permis să mă gândesc la ce s-a întâmplat, pentru că dacă o fac acum, o să fie căderea ce-mi va lua mințile definitv.

O să mă gândesc mâine, o să rezolv asta mâine. *Astăzi, doar rezistă, te rog!* M-am implorat în gând, înghițind în sec când am simțit iar lacrimile încercând să iasă. Cu cât sunt mai aproape de Seattle, cu atât furtuna e mai puternică. Tunetele și fulgerele zguduie cerul, dar eu abia le aud. Nu mai aud nimic. Mă bucur doar că văd drumul în fața ochilor și am reușit să nu fac vreun accident, conducând într-o stare de amnezie. Gura mea s-a umplut de sânge deja, la cât mi-am mușcat limba și buzele ca să-mi abțin urletele. Dacă dau drumul unuia, nu mă voi mai opri.

Am claxonat când am ajuns în fața garajului. Ușa e din nou închisă și furtuna e atât de puternică, încât ștergătoarele abia fac față

pe parbriz. Nu mă aşteptam să dau aici peste toţi prietenii mei, dar e tot grupul, însă ochii mi-au rămas blocaţi pe o singură persoană imediat după ce am văzut-o. M-am smucit afară din maşină, ieşind brusc din starea vegetativă.

— Mamă?! am inspirat, nevenindu-mi să cred. Ea zâmbi şi veni spre mine, eu am alergat spre ea şi m-am aruncat în braţele ei. Mamă! Am suspinat şi am strâns-o cu putere înainte să-i dau drumul şi s-o privesc.

— Ce cauţi aici? Ea-mi mângâie obrajii şi mă sărută pe frunte, apoi mă trase din nou în braţele ei.

— Nu puteam să nu vin după tot ce s-a întâmplat. Eşti bine, scumpo?! Ţi-a făcut ceva? întrebă mama speriată, abţinându-şi lacrimile şi dându-se înapoi să mă privească, mângâindu-mi obrajii şi asigurându-se că sunt întreagă. Am zâmbit printre lacrimi. Austin se uită la mine cu mâinile la piept, privirea lui zice: „Ţi-am spus eu că e important să vii acasă!". Mi-am întors atenţia spre mama.

— Sunt bine, mamă! Cum ai aflat c-am fost răpită? Înainte ca ea să-mi răspundă, mi-am întors atenţia şi spre ceilalţi din garaj. Sunt toţi prietenii mei, e-o adevărată întrunire aici, dar două persoane mi-au atras atenţia din nou şi mi-au generat un şoc.

Prima persoană e cea care s-a ascuns de mine în ultima săptămână. Sirrah mă privi cu un mic zâmbet, arătând de parcă şi-ar fi dorit să vină la mine şi să mă îmbrăţişeze după ce se gândise probabil că n-o să mă mai vadă niciodată, şi aş fi fugit spre el la acea îmbrăţişare, dacă cealaltă persoană nu-mi capta toată atenţia. E serios, dar un mic zâmbet se joacă în colţul gurii lui şi prima reacţie pe care am avut-o a fost una de furie extremă. M-am desprins de braţele mamei şi am mers spre el.

— Nenorocitule! am mârâit nervoasă, încercând să-l atac, dar Sirrah mi-o luă înainte şi mă prinse înainte să pot sări în capul lui Carter.

— Bună şi ţie, Kath! Îmi zâmbi el amuzat. Am mârâit, spumegând, şi am încercat din nou să ajung la el, dar Sirrah mi-a cuprins mijlocul şi m-a baricadat pe loc.

— Liniștește-te, Kath, te rog! șopti el calmant lângă urechea mea. Mi-am întors privirea și spre el, neștiind dacă să-l urăsc pentru că i-a spus lui Harris că mă iubește. Sunt prea multe deodată de asimilat. Mi-am întors iar privirea spre Carter, încercând să mă calmez ca să mă elibereze Sirrah, dar doar slăbi strânsoarea.

— Ai catadicsit în sfârșit să apari? am zâmbit eu batjocoritor. El îmi zâmbi înapoi, parcă știind că asta urma să spun. Adoptă o expresie serioasă și veni spre mine, fără să se teamă că aș putea evada din brațele lui Sirrah și pumnul meu ar sfârși direct în dinții lui.

— Știu care e impresia pe care ți-ai făcut-o despre mine în lunile astea, Katherine, și nu te condamn, dar ți-am lăsat un mesaj și n-a fost o minciună. Acum m-am întors.

— Și?! M-am răstit eu. O să îl scoți pe Harris, sau ai venit doar ca să îți mulțumesc pentru că m-ai salvat de Vargon? am continuat eu, înverșunată, neștiind dacă să le spun de Hannibal sau nu. Am impresia că, cu cât știu mai puține persoane despre asta, cu atât mai bine. Pentru siguranța mea.

Carter oftă ușor, dar rămase calm. Mama venise și ea lângă noi.

— Fii rezonabilă, Katherine, te rog. Știi foarte bine că nu de-asta am venit. I-am plătit nenorocitului ăla imediat ce-am aflat că te-a răpit. L-aș fi omorât și pe el și adunătura lui de canibali dacă-ți făceau ceva. Am înghițit în sec, mai ales că felul în care îi numise Carter îmi aduce aminte de Hannibal. Brațele lui Sirrah se strânseră în jurul meu, fiind de acord cu ce spusese Carter. Am vrut să le spun că plănuiau să arunce o bombă în Seattle, să-l atac pe Carter că n-a plătit mai devreme, înainte ca ei să înceapă să arunce oameni în aer și nici măcar după asta, dar mi-a atras atenția schimbul de priviri dintre ei, apoi câteva legături s-au făcut în mintea mea și mi-am uitat protestele. Mama, Sirrah și Carter. Mama a ținut mereu legătura cu Sirrah, iar Carter a avut un om de legătura aici. Mi-am întors capul spre Sirrah.

— Tu ai fost, nu-i așa? Tu ai ținut mereu legătura cu Carter? Tu ai pus mesajul ăla în casa lui! M-am eliberat din brațele lui, privindu-l furioasă.

Sirrah nu vorbi, dar aprobă din cap. Mi-am strâns buzele, încercând să-mi calmez furia, mă mințise tot timpul ăsta. Mama îmi prinse mâna și mă mângâie pe spate.

— Katherine, nu asta contează acum. Ce contează, e Harris! îmi atrase Carter atenția. M-am întors spre el, inspirând puternic ca să mă liniștesc.

— O să ne ajuți să-l scoatem? am întrebat eu, calmă. El aprobă din cap. Am oftat ușor, privindu-l câteva secunde ca să mă asigur că vorbește serios, apoi mascându-mi zâmbetul de ușurare. Până la urmă, n-am avut dreptate, Carter nu ne-a abandonat. Și măcar ăsta e un lucru bun în ziua asta terifiantă.

— Dar o s-avem nevoie de ajutorul cuiva pentru asta! Persoana pe care eu și mama ta am căutat-o în tot timpul ăsta, spuse el, eu am privit spre mama, ea îmi zâmbi, parcă spunându-mi că s-a ținut de promisiunea de a mă ajuta să îl eliberez pe Harris.

Înainte să întreb despre cine e vorba, o altă siluetă își făcu apariția din spatele celorlalți. Fusesem conștientă de prezența lui până acum, dar nu-i acordasem atenție din cauza celor trei din jurul meu. Păși în fața lui Ken și a lui Mike, dar rămase la distanță de câțiva metri de noi, zâmbindu-mi șarmant și puțin arogant. E un bărbat trecut de 50 de ani, dar arată foarte bine, înalt și atletic. Înainte să întreb cine e, l-am studiat mai bine și câteva trăsături mi-au oprit cuvintele în gât. În afara părului ce, în ciuda faptului că e tuns scurt, tot scoate onduleurile în evidență, privirea mea s-a oprit pe ochii lui. Îi cunosc atât de bine, sunt identici, doar cu câțiva zeci de ani mai bătrâni.

Am privit spre Sirrah ca să mă asigur că e adevărat. Au aceeași formă, dar culoare diferită. Ai bărbatului au culoarea celui care-i seamănă. Culoarea lui Harris. Privind animozitatea care a apărut brusc pe chipul lui Sirrah, nu mai am nicio îndoială cu privire la cine e acest bărbat!

— Jonathan! am expirat șocată. El îmi zâmbi, dându-mi de înțeles că am dreptate.

— Bună, Katherine! Mă bucur să te cunosc în sfârșit! Continuă

să zâmbească în timp ce se apropie de mine. E îmbrăcat într-un costum negru, iar mâinile le ține băgate în buzunarele pantalonilor. Seamănă atât de bine cu Harris și Sirrah, e o variantă mult mai matură a lor. Însă nu arată ca bunicul unor bărbați de aproape 21 de ani, mai degrabă tatăl lor. Ținuta lui dreaptă și puternică m-a dezarmat complet, chiar dacă nu mi-l imaginasem niciodată un bărbat simplu.

— Ce cauți aici? aproape că am șoptit, acaparată de apariția bruscă a atâtor persoane. Acesta zâmbi ușor, privind spre Carter și lăsându-l pe el să răspundă.

— El o să ne ajute să îl scoatem pe Harris din închisoare! spuse Carter, abia acum mi-am întors capul spre el, pentru că sunt încă blocată pe bărbatul din fața mea.

Carter zâmbi strengărește înainte să răspundă la încruntarea mea nedumerită.

— Ai auzit vreodată de Cursa Condamnaților?

Au trecut momente bune până când expresia mea de confuzie s-a domolit, am fost capabilă să înțeleg ce m-a întrebat Carter și mi-am amintit acea după-amiază... O după amiază în primele noastre zile de relație, înainte ca eu și Harris să mergem la locul nostru. În seara aia, a avut loc cursa și marea greșeală a lui Joshua, ce i-a adus moartea mai târziu. Dar înainte de toate astea, i-am revăzut pe toți în garajul ăsta, aplecați pe computerele lui Ty, așteptând să vadă mașinile și participanții... deținuții.

Un nod cu spini mi s-a pus în gât. I-am privit pe toți, pe rând.

— O să îl băgați pe Harris în Cursa Condamnaților? am suspinat îngrozită. Niciunul nu neagă, doar Carter aprobă din cap.

— Dacă o să câștige, e liber. Și vreau să spun; liber cu adevărat, nu va trebui să fugă pentru restul vieții, așa cum s-ar întâmpla dacă l-am ajuta să evadeze.

Auzind asta, m-a cuprins o senzație de delir, fericirea aproape că-mi fură luciditatea. O cursă, doar atât! Harris întotdeauna își câștigă cursele, dar când l-am privit pe Jonathan, chipul lui mi-a spulberat repede fericirea. Nu poate fi atât de simplu. Niciodată nu e.

— Nu e o simplă cursă, nu-i aşa? Ce o să se întâmple dacă pierde?

De data asta, îmi răspunse Jonathan. Cel mai rău răspuns pe care mi-l poate da e să îmi spună că Harris se va întoarce din nou în spatele gratiilor... dar imediat mi-am dat seama că ăsta ar fi fost cel mai bun răspuns, atunci când el zică:

— Nu, nu e simplă cursă, e o luptă pe viaţă şi pe moarte. Niciun alt participant care a pierdut Cursa Condamnaţilor, n-a mai ieşit viu de pe traseu.

Sfârşitul volumului 4

GEORGIANA SANDU | IUBIRE PERICULOASA

VOLUMUL 4 « COLAPS »

Pentru o vreme, Katherine şi Harris se bucură de o viaţă perfectă, plină de iubire, putere şi bani. Au lumea la picioare, dar uită că fericirea nu e infinită atunci când o construieşti călcând pe cadavre.

O misiune ce le-ar putea asigura paradisul pe tot restul vieţii, se transformă în propriul lor iad. Harris e prins şi închis într-un penitenciar de maximă securitate, iar durerea şi disperarea îl împing la decizii neaşteptate. Rămasă în urmă, Kath se prăbuşeşte pe zi ce trece. Obsesia de a-şi recupera iubitul se manifestă în cele mai periculoase moduri: îşi dă seama că pentru a simţi un demon... trebuie să devină ea însăşi unul. Fratele geamăn al lui Harris este singurul ei far spre salvare, dar şi cea mai grea tortură. Familia de *raconi* se destramă, Carter dispare, iar misiunea eşuată pentru un grup de teroriști din Orientul Mijlociu, nu-i pune doar pe ei în pericol, ci întregul oraş...

De aceeaşi autoare:

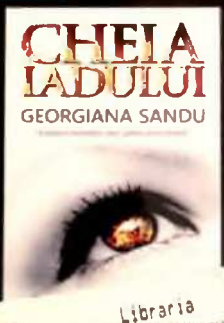

Libraria
'Mihai Eminescu'
PRET 68,00
LEI

ISBN 978-606-749-309-2

TRITONIC

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro/ebooks

PRwave

Imprimat Cosmo 16 Reşiţa | Desenator.com